Acest document are doar scop informativ și nu produce efecte juridice. Instituțiile Uniunii nu își asumă răspunderea pentru conținutul său. Versiunile autentice ale actelor relevante, inclusiv preambulul acestora, sunt cele publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene și disponibile pe site-ul EUR-Lex. Aceste texte oficiale pot fi consultate accesând linkurile integrate în prezentul document.

►B ►C2 REGULAMENTUL NR. 575/2013 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 26 iunie 2013

privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012

(Text cu relevanță pentru SEE) ◄

(JO L 176, 27.6.2013, p. 1)

Astfel cum a fost modificat prin:

		Jurnalul Oficial		
		NR.	Pagina	Data
►**M1**	Regulamentul delegat (UE) 2015/62 al Comisiei din 10 octombrie 2014	L 11	37	17.1.2015
►**M2**	Regulamentul (UE) 2016/1014 al Parlamentului European și al Consiliului din 8 iunie 2016	L 171	153	29.6.2016

rectificat prin:

►**C1** Rectificare, JO L 208, 2.8.2013, p. 68 (575/2013)
►**C2** Rectificare, JO L 321, 30.11.2013, p. 6 (575/2013)
►**C3** Rectificare, JO L 20, 25.1.2017, p. 2 (575/2013)

▼B
▼C2

REGULAMENTUL NR. 575/2013 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 26 iunie 2013

privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARTEA ÎNTÂI

DISPOZIȚII GENERALE

TITLUL I

OBIECT, DOMENIU DE APLICARE ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Domeniu de aplicare

Prezentul regulament stabilește reguli uniforme privind cerințele prudențiale generale pe le îndeplinesc instituțiile supravegheate în temeiul Directivei 2013/36/UE, în ceea ce privește următoarele elemente:

(a) cerințe de fonduri proprii referitoare la elemente în întregime cuantificabile, uniforme și standardizate ale riscului de credit, riscului de piață, riscului operațional și riscului de decontare;

(b) cerințe de limitare a expunerilor mari;

(c) după intrarea în vigoare a actului delegat menționat la articolul 460, cerințe de lichiditate referitoare la elemente în întregime cuantificabile, uniforme și standardizate ale riscului de lichiditate;

(d) cerințe de raportare referitoare la literele (a), (b) și (c) și referitoare la efectul de levier;

(e) cerințe referitoare la publicarea informațiilor.

Prezentul regulament nu reglementează cerințele de publicare pentru autoritățile competente în domeniul reglementării prudențiale și supravegherii instituțiilor, așa cum sunt prevăzute de Directiva 2013/36/UE.

Articolul 2

Competențe de supraveghere

Pentru a asigura conformitatea cu prezentul regulament, autoritățile competente dețin competențele și urmează procedurile prevăzute de Directiva 2013/36/UE.

▼C2

Articolul 3

Aplicarea unor cerințe mai stricte de către instituții

Prezentul regulament nu împiedică instituțiile să dețină fonduri proprii și componente ale acestora care depășesc cerințele prezentului regulament, sau să aplice măsuri mai stricte decât cele prevăzute de prezentul regulament.

Articolul 4

Definiții

(1) În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „instituție de credit” înseamnă o întreprindere a cărei activitate constă în atragerea de depozite sau de alte fonduri rambursabile de la public și în acordarea de credite în cont propriu;

2. „firmă de investiții” înseamnă o persoană astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Directiva 2004/39/CE, care intră sub incidența cerințelor prevăzute în directiva menționată, excluzând:

   (a) instituțiile de credit;

   (b) firmele locale;

   (c) firmele care nu sunt autorizate să presteze serviciile auxiliare menționate în secțiunea B punctul 1 din anexa I la Directiva 2004/39/CE care prestează numai unul sau mai multe dintre serviciile de investiții și activitățile menționate în secțiunea A punctele 1, 2, 4 și 5 din anexa I la directiva menționată și care nu au voie să dețină bani sau titluri de valoare aparținând clienților și care, din acest motiv, nu pot deveni în niciun moment debitoare față de respectivii clienți.

3. „instituție” înseamnă o instituție de credit sau o firmă de investiții;

4. „firmă locală” înseamnă o firmă care tranzacționează în cont propriu pe piețe de contracte futures financiare sau de opțiuni ori de alte instrumente derivate și pe piețe monetare având ca scop unic acoperirea pozițiilor luate pe piețele de instrumente financiare derivate, sau care tranzacționează pentru contul altor membri de pe acele piețe și care beneficiază de garanții din partea membrilor compensatori ai aceleași piețe, atunci când responsabilitatea asigurării executării contractelor încheiate de o astfel de firmă este asumată de membrii compensatori de pe aceleași piețe;

5. „întreprindere de asigurare” înseamnă o întreprindere de asigurare astfel cum este definită la articolul 13 punctul 1 din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) ([1]);

6. „întreprindere de reasigurare” înseamnă o întreprindere de asigurare astfel cum este definită la articolul 13 punctul 4 din Directiva 2009/138/CE;

([1]) JO L 335, 17.12.2009, p. 1.

▼C2

7. „organism de plasament colectiv” sau „OPC” înseamnă un OPCVM astfel cum este definit la articolul 1 alineatul (2) din Directiva 2009/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) ([1]), inclusiv, cu excepția cazului în care se specifică altfel, entități din țări terțe care desfășoară activități similare și care sunt supuse unei supravegheri în temeiul dreptului Uniunii sau al dreptului unei țări terțe care aplică cerințe de supraveghere și de reglementare cel puțin echivalente cu cele aplicate în Uniune, un FIA astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 privind administratorii fondurilor de investiții alternative ([2]) sau un FIA din afara UE, definit la articolul 4 alineatul (1) litera (aa) din directiva menționată,;

8. „entitate din sectorul public” înseamnă un organism administrativ fără caracter comercial subordonat administrațiilor centrale, administrațiilor regionale, autorităților locale sau autorităților care exercită aceleași atribuții ca și autoritățile regionale și locale, sau o întreprindere necomercială deținută sau înființată și finanțată de administrațiile centrale, de administrațiile regionale sau de autoritățile locale și care beneficiază de acorduri de garantare explicite și care poate include organisme autonome guvernate prin lege și aflate sub supraveghere publică;

9. „organ de conducere” înseamnă organ de conducere astfel cum este definit la articolul 3 alineatul (1) punctul 7 din Directiva 2013/36/UE;

10. „conducere superioară” înseamnă conducere superioară astfel cum este definită la articolul 3 alineatul (1) punctul 9 din Directiva 2013/36/UE;

11. „risc sistemic” înseamnă risc sistemic astfel cum este definit la articolul 3 alineatul (1) punctul 10 din Directiva 2013/36/UE;

12. „risc de model” înseamnă risc de model astfel cum este definit la articolul 3 alineatul (1) punctul 11 din Directiva 2013/36/UE;

13. „inițiator” înseamnă o entitate care:

   (a) fie ea însăși, fie prin intermediul entităților legate, a fost implicată direct sau indirect în contractul inițial care a creat obligațiile sau obligațiile potențiale ale debitorului sau ale debitorului potențial, care au determinat expunerea care face obiectul securitizării; sau

   (b) cumpără expunerile unei părți terțe în cont propriu și apoi le securitizează;

14. „sponsor” înseamnă o instituție, alta decât o instituție inițiatoare, care stabilește și administrează un program de emisiune de titluri pe termen scurt garantate cu active sau o altă schemă de securitizare, care implică achiziționarea de expuneri de la entități terțe;

([1]) JO L 302, 17.11.2009, p. 32.
([2]) OJ L 174, 1.7.2011, p. 1.

▼C2

15. „întreprindere-mamă” înseamnă:

(a) o întreprindere-mamă în sensul articolelor 1 și 2 din Directiva 83/349/CEE;

(b) în sensul titlului VII capitolul 3 secțiunea II și capitolul 4 secțiunea II și al titlului VIII din Directiva 2013/36/UE și al părții a cincea din prezentul regulament, o întreprindere-mamă în sensul articolului 1 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE, precum și orice întreprindere care exercită în mod efectiv o influență dominantă asupra altei întreprinderi;

16. „filială” înseamnă:

(a) o întreprindere-filială în sensul articolelor 1 și 2 din Directiva 83/349/CEE;

(b) o întreprindere-filială în sensul articolului 1 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE și orice întreprindere asupra căreia o întreprindere-mamă exercită în mod efectiv o influență dominantă;

Filialele unei filiale se consideră, de asemenea, filiale ale întreprinderii care este întreprinderea-mamă inițială;

17. „sucursală” înseamnă un punct de lucru care reprezintă o parte dependentă din punct de vedere juridic de o instituție și care desfășoară direct toate sau unele dintre tranzacțiile specifice activității instituțiilor;

18. „întreprindere prestatoare de servicii auxiliare” înseamnă o întreprindere a cărei activitate principală constă în deținerea sau administrarea de bunuri, administrarea de servicii de prelucrare a datelor sau o activitate similară care este auxiliară activității principale a uneia sau mai multor instituții;

19. „societate de administrare a activelor” înseamnă o societate de administrare a activelor în sensul articolului 2 punctul 5 din Directiva 2002/87/CE sau un AFIA astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2011/61/UE, inclusiv, cu excepția cazului în care se specifică altfel, entități din țări terțe care desfășoară activități similare și care fac obiectul legislației unei țări terțe care aplică cerințe de supraveghere și de reglementare cel puțin echivalente cu cele aplicate în Uniune;

20. „societate financiară holding” înseamnă o instituție financiară ale cărei filiale sunt în exclusivitate sau în principal instituții sau instituții financiare, cel puțin una dintre aceste filiale fiind o instituție, și care nu este o societate financiară holding mixtă;

21. „societate financiară holding mixtă” înseamnă o societate financiară holding mixtă astfel cum este definită la articolul 2 punctul 15 din Directiva 2002/87/CE;

22. „societate holding cu activitate mixtă” înseamnă o întreprindere-mamă, alta decât o societate financiară holding, o instituție sau o societate financiară holding mixtă, ale cărei filiale includ cel puțin o instituție;

23. „întreprindere de asigurare dintr-o țară terță” înseamnă o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță astfel cum este definită la articolul 13 punctul 3 din Directiva 2009/138/CE;

▼C2

24. „întreprindere de reasigurare dintr-o țară terță” înseamnă o întreprindere de reasigurare dintr-o țară terță astfel cum este definită la articolul 13 punctul 6 din Directiva 2009/138/CE;

25. „firmă de investiții recunoscută din țări terțe” înseamnă o firmă care îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

(a) în cazul în care ar fi stabilită în Uniune, s-ar încadra în definiția firmei de investiții;

(b) este autorizată într-o țară terță;

(c) intră sub incidența și respectă regulile prudențiale considerate de autoritățile competente ca fiind cel puțin la fel de stricte ca cele prevăzute în prezentul regulament sau în Directiva 2013/36/UE;

26. „instituție financiară” înseamnă o întreprindere, alta decât o instituție, a cărei activitate principală constă în dobândirea de deținere sau în desfășurarea uneia sau mai multor activități menționate la punctele 2-12 și la punctul 15 din anexa I la Directiva 2013/36/UE, inclusiv o societate financiară holding, o societate financiară holding mixtă, o instituție de plată în sensul Directivei 2007/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne ([1]) și o societate de administrare a activelor, dar cu excluderea societăților holding de asigurare și a societăților holding de asigurare cu activitate mixtă, astfel cum sunt definite la articolul 212 alineatul (1) literele (f) și, respectiv, (g) din Directiva 2009/138/CE;

27. „entitate din sectorul financiar” înseamnă oricare dintre următoarele:

(a) o instituție;

(b) o instituție financiară;

(c) o întreprindere prestatoare de servicii auxiliare inclusă în situația financiară consolidată a unei instituții;

(d) o întreprindere de asigurare;

(e) o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță;

(f) o întreprindere de reasigurare;

(g) o întreprindere de reasigurare dintr-o țară terță;

(h) o societate holding de asigurare, astfel cum este definită la articolul 212 alineatul (1) litera (f) din Directiva 2009/138/CE;

(k) o întreprindere exclusă din domeniul de aplicare al Directivei 2009/138/CE în conformitate cu articolul 4 din directiva menționată;

(l) o întreprindere dintr-o țară terță cu o activitate principală comparabilă cu a oricăreia dintre entitățile menționate la literele (a)-(k) de mai sus;

([1]) OJ L 319, 5.12.2007, p. 1.

▼C2

28. „instituție-mamă dintr-un stat membru” înseamnă o instituție dintr-un stat membru care are ca filială o instituție sau o instituție financiară sau care deține o participație într-o asemenea instituție sau instituție financiară și care nu este la rândul său o filială a unei alte instituții autorizate în același stat membru sau a unei societăți financiare holding sau societăți financiare holding mixte înființate în același stat membru;

29. „instituție-mamă din UE” înseamnă o instituție-mamă dintr-un stat membru care nu este filială a unei alte instituții autorizate în orice stat membru sau a unei societăți financiare holding sau societăți financiare holding mixte înființate în orice stat membru;

30. „societate financiară holding-mamă dintr-un stat membru” înseamnă o societate financiară holding care nu este la rândul său o filială a unei instituții autorizate în același stat membru sau a unei societăți financiare holding sau societăți financiare holding mixte înființate în același stat membru;

31. „societate financiară holding-mamă din UE” înseamnă o societate financiară holding-mamă dintr-un stat membru care nu este o filială a unei instituții autorizate în orice stat membru ori a unei alte societăți financiare holding sau societăți financiare holding mixte înființate în orice stat membru;

32. „societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru” înseamnă o societate financiară holding mixtă care nu este la rândul său o filială a unei instituții autorizate în același stat membru sau a unei societăți financiare holding sau societăți financiare holding mixte înființat în același stat membru;

33. „societate financiară holding mixtă-mamă din UE” înseamnă o societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru, care nu este o filială a unei instituții autorizate în orice stat membru ori a unei alte societăți financiare holding sau societăți financiare holding mixte înființate în orice stat membru;

34. „contraparte centrală” sau „CPC” înseamnă o CPC astfel cum este definită la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;

35. „participație” înseamnă o participație în sensul articolului 17 prima teză din A patra Directivă 78/660/CEE a Consiliului din 25 iulie 1978 privind conturile anuale ale anumitor forme de societăți comerciale [1] sau deținerea, în mod direct sau indirect, a cel puțin 20 % din drepturile de vot sau din capitalul unei întreprinderi;

36. „deținere calificată” înseamnă o deținere directă sau indirectă într-o întreprindere care reprezintă cel puțin 10 % din capital sau din drepturile de vot sau care face posibilă exercitarea unei influențe semnificative asupra administrării întreprinderii respective;

[1] JO L 222, 14.8.1978, p. 11.

▼C2

37. „control” înseamnă relația dintre o întreprindere-mamă și o filială, așa cum este definită la articolul 1 din Directiva 83/349/CEE, sau standarde contabile aplicabile instituției în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1606/2002, sau o relație similară între orice persoană fizică sau juridică și o întreprindere;

38. „legături strânse” înseamnă o situație în care două sau mai multe persoane fizice sau juridice sunt legate între ele în oricare dintre următoarele modalități:

(a) printr-o participație reprezentând deținerea, directă sau prin intermediul controlului, a cel puțin 20 % din drepturile de vot sau din capitalul unei întreprinderi

(b) prin control;

(c) printr-o legătură permanentă între ambele sau toate aceste persoane și aceeași a persoană terță printr-o relație de control;

39. „grup de clienți aflați în legătură” înseamnă oricare dintre următoarele:

(a) două sau mai multe persoane fizice sau juridice care, până la proba contrarie, constituie un singur risc, pentru că una dintre ele, direct sau indirect, deține controlul asupra celeilalte sau celorlalte;

(b) două sau mai multe persoane fizice sau juridice între care nu există o relație de control, astfel cum este descrisă la litera (a), dar care trebuie să fie considerate ca reprezentând un singur risc deoarece legătura dintre ele este atât de strânsă încât, în cazul în care una dintre aceste persoane s-ar confrunta cu probleme financiare, în special dificultăți de finanțare sau de rambursare, și cealaltă sau toate celelalte persoane ar întâmpina probabil dificultăți de finanțare sau de rambursare;

În pofida literelor (a) și (b), în cazul în care o administrație centrală deține controlul direct asupra mai multor persoane fizice sau juridice sau se află în legătură strânsă directă cu acestea, grupul format din administrația centrală și toate persoanele fizice sau juridice controlate direct sau indirect de aceasta în conformitate cu litera (a), sau aflate în strânsă legătură cu aceasta în conformitate cu litera (b), poate fie considerat că nu constituie un grup de clienți aflați în legătură. În schimb, existența unui grup de clienți aflați în legătură format din administrația centrală și alte persoane fizice sau juridice poate fi evaluată separat pentru fiecare dintre persoanele aflate sub controlul direct al acesteia în conformitate cu litera (a), sau aflate în strânsă legătură directă cu aceasta în conformitate cu litera (b), și pentru toate persoanele fizice și juridice aflate sub controlul respectivei persoane în conformitate cu litera (a) sau aflate în strânsă legătură cu respectiva persoană în conformitate cu litera (b), inclusiv administrația centrală. Aceeași regulă se aplică și administrațiilor regionale sau autorităților locale care intră sub incidența articolului 115 alineatul (2).

40. „autoritate competentă” înseamnă o autoritate publică sau un organism recunoscut oficial în dreptul intern, care este împuternicit în temeiul dreptului intern să supravegheze instituțiile ca parte a sistemului de supraveghere existent în statul membru respectiv;

▼C2

41. „supraveghetor consolidant” înseamnă o autoritate competentă responsabilă cu realizarea supravegherii pe bază consolidată a instituțiilor-mamă din UE și a instituțiilor controlate de societăți financiare holding-mamă din UE sau de societăți financiare holding mixte-mamă din UE;

42. „autorizație” înseamnă un instrument eliberat sub orice formă de către autorități, prin care se acordă dreptul de a desfășura activitatea;

43. „stat membru de origine” înseamnă statul membru în care o instituție a fost autorizată;

44. „stat membru gazdă” înseamnă statul membru în care o instituție are o sucursală sau în care prestează servicii;

45. „bănci centrale din cadrul SEBC” înseamnă băncile centrale naționale care sunt membre ale Sistemului European al Băncilor Centrale (SEBC), precum și Banca Centrală Europeană (BCE);

46. „bănci centrale” înseamnă băncile centrale din cadrul SEBC și băncile centrale din țări terțe;

47. „situație consolidată” înseamnă situația care rezultă din aplicarea cerințelor prezentului regulament în conformitate cu partea întâi titlul II capitolul 2 în cazul unei instituții, ca și cum respectiva instituție formează, împreună cu una sau mai multe entități, o singură instituție;

48. „bază consolidată” înseamnă pe baza situației consolidate;

49. „bază subconsolidată” înseamnă pe baza situației consolidate a instituției-mamă, a societății financiare holding sau a societății financiare holding mixt, excluzând un subgrup de entități, sau pe baza situației consolidate a unei instituții-mamă, a unei societăți financiare holding sau a unei societăți financiare holding mixte care nu este instituția-mamă, societatea financiară holding sau societatea financiară holding mixtă de cel mai înalt rang.

50. „instrument financiar” înseamnă oricare dintre următoarele:

    (a) un contract care generează simultan un activ financiar, pentru una dintre părți, și un pasiv financiar sau un titlu de capital pentru cealaltă dintre părți;

    (b) un instrument menționat în secțiunea C din anexa I la Directiva 2004/39/CE;

    (c) un instrument financiar derivat;

    (d) un instrument financiar primar;

    (e) un instrument de numerar.

    Instrumentele menționate la literele (a), (b) și (c) sunt instrumente financiare numai dacă valoarea lor derivă din prețul unui instrument financiar-suport sau al altui element-suport, dintr-un indicator sau un indice.

51. „capital inițial” înseamnă cuantumul și tipurile de fonduri proprii prevăzute la articolul 12 din Directiva 2013/36/UE pentru instituțiile de credit și în titlul IV din directiva menționată pentru firmele de investiții;

▼C2

52. „risc operațional” înseamnă riscul de pierdere care rezultă fie din utilizarea unor procese, persoane sau sisteme interne inadecvate sau care nu și-au îndeplinit funcția în mod corespunzător, fie din evenimente externe, și care include riscul juridic;

53. „risc de diminuare a valorii creanței” înseamnă riscul ca o creanță să fie redusă prin acordarea de credite, în numerar sau nu, către debitor;

54. „probabilitate de nerambursare” sau „PD” înseamnă probabilitatea ca o contraparte să ajungă în stare de nerambursare în termen de un an;

55. „pierdere în caz de nerambursare” sau „LGD” înseamnă raportul dintre pierderea aferentă unei expuneri în cazul nerambursării de către o contraparte și cuantumul expus la risc în caz de nerambursare;

56. „factor de conversie” înseamnă raportul dintre cuantumul încă netras dintr-un angajament de finanțare care ar putea fi tras și, prin urmare, ar deveni expus la risc în caz de nerambursare față de cuantumul încă netras din angajamentul de finanțare, valoarea angajamentului de finanțare fiind determinată de limita autorizată, cu excepția cazului în care limita neautorizată este mai mare;

57. „diminuare a riscului de credit” înseamnă tehnica folosită de o instituție pentru a reduce riscul de credit asociat unei expuneri sau unor expuneri pe care instituția respectivă continuă să le dețină;

58. „protecție finanțată a creditului” înseamnă o tehnică de diminuare a riscului de credit prin care reducerea riscului de credit asociat expunerii unei instituții derivă din dreptul respectivei instituții, în cazul neplății de către contraparte sau al unor alte evenimente de credit specificate legate de contraparte, de a lichida sau de a obține transferul, atribuirea sau păstrarea unor active sau cuantumuri sau de a reduce cuantumul expunerii la, sau de a o înlocui cu, diferența dintre cuantumul expunerii și cuantumul unei creanțe asupra instituției;

59. „protecție nefinanțată a creditului” înseamnă o tehnică de diminuare a riscului de credit prin care reducerea riscului de credit asociat expunerii unei instituții derivă din obligația unei părți terțe de a plăti o sumă în cazul neplății de către debitor sau al unor alte evenimente de credit specificate;

60. „instrument asimilat numerarului” înseamnă un certificat de depozit, o obligațiune, inclusiv o obligațiune garantată, sau orice alt instrument nesubordonat, care a fost emis de o instituție, pentru care instituția a primit deja plata completă și care trebuie rambursat necondiționat de către instituție la valoarea sa nominală;

61. „securitizare” înseamnă o tranzacție sau o schemă prin care riscul de credit asociat unei expuneri sau unui portofoliu de expuneri este segmentat pe tranșe, cu următoarele caracteristici:

(a) plățile în cadrul tranzacției sau schemei sunt dependente de performanța expunerii sau a portofoliului de expuneri;

(b) subordonarea tranșelor determină modul de alocare a pierderilor pe parcursul duratei de viață a tranzacției sau a schemei;

▼C2

62. „poziție din securitizare” înseamnă o expunere față de o securitizare;

63. „resecuritizare” înseamnă o securitizare în care riscul asociat unui portofoliu de expuneri suport este segmentat pe tranșe și cel puțin una dintre expunerile-suport este o poziție din securitizare;

64. „poziție din resecuritizare” înseamnă o expunere față de o resecuritizare;

65. „îmbunătățire a calității creditului” înseamnă un aranjament contractual prin care calitatea creditului aferentă unei poziții dintr-o securitizare se ameliorează față de cum ar fi fost aceasta dacă nu s-ar fi oferit îmbunătățirea, și care include îmbunătățirea furnizată de tranșele de rang inferior din securitizare sau de alte tipuri de protecție a creditului;

66. „entitate special constituită în scopul securitizării” sau „SSPE” înseamnă un trust corporativ sau o altă entitate, alta decât o instituție, organizată pentru desfășurarea uneia sau mai multor securitizări, ale cărei activități se limitează la cele corespunzătoare pentru realizarea obiectivului menționat, a cărei structură are rolul de a izola obligațiile SSPE de cele ale instituției inițiatoare și în care deținătorii de interese generatoare de beneficii au dreptul să dea în gaj sau să schimbe respectivele interese fără restricții;

67. „tranșă” înseamnă un segment de risc de credit, stabilit contractual, asociat unei expuneri sau unui număr de expuneri, în care o poziție din segment prezintă un risc de pierdere din credit mai mare sau mai mic decât o poziție în cuantum egal din orice alt asemenea segment, fără a se ține seama de protecția creditului furnizată de părți terțe în mod direct deținătorilor pozițiilor din segment sau din alte segmente;

68. „marcarea la piață” înseamnă evaluarea pozițiilor la prețuri de închidere direct disponibile, care provin din surse independente, inclusiv cotații bursiere, cotații electronice sau cotații provenite de la mai mulți brokeri independenți de renume;

69. „marcarea la model” înseamnă orice evaluare care trebuie raportată la un nivel de referință, extrapolată sau calculată în alt mod pornind de la una sau mai multe date de intrare de pe piață;

70. „verificare independentă a prețurilor” înseamnă un proces de verificare regulată a preciziei și independenței prețurilor de piață sau a datelor de intrare utilizate pentru marcarea la model;

71. „capital eligibil” înseamnă următoarele:

(a) în sensul părții a doua titlul III înseamnă suma următoarelor elemente:

▼C2

(i) fondurile proprii de nivel 1, astfel cum sunt menționate la articolul 25, fără aplicarea deducerii de la articolul 36 alineatul (1) litera (k) punctul (i);

(ii) fondurile proprii de nivel 2, astfel cum sunt menționate la articolul 71, care sunt egale cu sau mai mici de o treime din fondurile proprii de nivel 1, calculate în conformitate cu punctul (i) de la prezentul punct;

(b) în sensul articolului 97 și al părții a patra înseamnă suma următoarelor elemente:

(i) fondurile proprii de nivel 1, astfel cum sunt menționate la articolul 25;

(ii) fondurile proprii de nivel 2, astfel cum sunt menționate la articolul 71, care sunt egale cu sau mai mici de o treime din fondurile proprii de nivel 1;

72. „bursă recunoscută” înseamnă o bursă care îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

(a) este o piață reglementată AEVMP;

(b) are un mecanism de compensare prin care contractele menționate în anexa II fac obiectul cerințelor de marjă zilnică care, în opinia autorităților competente, oferă o protecție corespunzătoare;

73. „beneficii discreționare de tipul pensiilor” înseamnă beneficii suplimentare de tipul pensiilor asigurate pe o bază discreționară de o instituție unui angajat ca parte a pachetului de remunerație variabilă al acestuia, care nu include beneficiile datorate garantate angajatului în conformitate cu termenii schemei de pensionare a societății;

74. „valoare ipotecară” înseamnă valoarea bunurilor imobile stabilită printr-o evaluare prudentă a valorii de piață viitoare a bunurilor, ținând seama de aspectele sustenabile pe termen lung legate de bunuri, de condițiile de piață normale și locale, de utilizarea curentă și de eventualele utilizări alternative ale bunurilor;

75. „bun imobil locativ” înseamnă o locuință care este ocupată de proprietarul sau de locatarul locuinței, inclusiv dreptul de a locui într-un apartament dintr-o cooperativă imobiliară din Suedia;

76. „valoare de piață”, în sensul bunurilor imobile, înseamnă cuantumul estimat care r putea fi plătit în schimbul bunurilor la data evaluării între un cumpărător și un vânzător interesați în cadrul unei tranzacții încheiate în condiții obiective și de concurență normală, în care fiecare parte acționează în deplină cunoștință de cauză, prudent și fără constrângeri;

77. „cadru contabil aplicabil” înseamnă standardele contabile la care este supusă instituția în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1606/2002 sau al Directivei 86/635/CEE a Consiliului;

78. „rata de nerambursare pe un an” înseamnă raportul dintre numărul de stări de nerambursare constatate în cursul unei perioade care începe cu un an înainte de o dată T și numărul de debitori clasificați în această clasă de rating sau grupă de risc cu un an înainte de acea dată;

79. „finanțare speculativă a bunurilor imobile” înseamnă credite acordate în scopul dobândirii de terenuri în legătură cu bunuri imobile sau al dezvoltării ori al construirii pe acestea, sau în legătură cu acestea, cu intenția de a le revinde cu profit;

▼C2

80. „finanțarea comerțului” înseamnă finanțarea, inclusiv garanțiile, asociate schimburilor de bunuri și servicii prin intermediul produselor financiare cu scadență fixă pe termen scurt (în general mai mică de un an) fără refinanțare automată;

81. „credite de export sprijinite în mod oficial” înseamnă împrumuturi sau credite pentru a finanța exportul de mărfuri și servicii pentru care o agenție oficială de creditare a exportului oferă garanții, asigurare sau finanțare directă.

82. „acord repo” și „acord reverse repo” înseamnă orice acord în care o instituție sau contrapartea sa transferă titluri, mărfuri sau drepturi garantate referitoare la proprietatea asupra titlurilor sau a mărfurilor în cazul în care garanția respectivă este emisă de o bursă recunoscută care deține drepturile asupra titlurilor sau a mărfurilor, iar acordul nu permite unei instituții să transfere sau să dea în gaj un anumit titlu sau marfă mai multor contrapărți în același timp, cu angajamentul de a le răscumpăra, sau la titluri sau mărfuri substituite, prezentând aceleași caracteristici, la un preț specificat, la o dată viitoare precizată sau care urmează a fi precizată de entitatea care transferă, reprezentând un acord repo pentru instituția care vinde titlurile sau mărfurile și un acord reverse repo pentru instituția care le cumpără;

83. „tranzacție de răscumpărare” înseamnă orice tranzacție derulată în baza unui „acord repo” sau a unui „acord reverse repo”;

84. „acord repo simplu” înseamnă o tranzacție de răscumpărare a unui singur activ sau a unor active similare, necomplexe, prin opoziție cu un coș de active.

85. „poziții deținute cu intenția tranzacționării” înseamnă oricare dintre următoarele:

(a) pozițiile în cont propriu și pozițiile provenind din serviciile pentru clienți și din formarea pieței;

(b) pozițiile destinate revânzării pe termen scurt;

(c) pozițiile destinate să beneficieze de diferențele, reale sau așteptate pe termen scurt, dintre prețurile de cumpărare și cele de vânzare sau de alte variații ale prețurilor sau ale ratei dobânzii;

86. „portofoliu de tranzacționare” înseamnă toate pozițiile pe instrumente financiare și mărfuri deținute de o instituție, fie cu intenția tranzacționării, fie cu scopul de a acoperi pozițiile deținute cu intenția tranzacționării;

87. „sistem multilateral de tranzacționare” înseamnă un sistem multilateral de tranzacționare astfel cum este definit la articolul 4 punctul 15 din Directiva 2004/39/CE;

▼C2

88. „contraparte centrală calificată” sau „CPCC” înseamnă o contraparte centrală care fie a fost autorizată în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, fie a fost recunoscută în conformitate cu articolul 25 din regulamentul respectiv;

89. „fond de garantare” înseamnă un fond instituit de o CPC în conformitate cu articolul 42 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, care este utilizat în conformitate cu articolul 45 din regulamentul respectiv;

90. „contribuție prefinanțată la fondul de garantare al unei CPC” înseamnă o contribuție la fondul de garantare al unei CPC, care este plătită de o instituție;

91. „expunere din tranzacții” înseamnă o expunere actuală incluzând o marjă de variație datorată membrului compensator sau clientului, dar încă neprimită, și orice viitoare potențială expunere a unui membru compensator sau a unui client la o CPC care rezultă din contractele și tranzacțiile enumerate la articolul 301 alineatul (1) literele (a)-(e), precum și marja inițială;

92. „piață reglementată” înseamnă o piață reglementată AEVMP astfel cum este definită la articolul 4 punctul 14 din Directiva 2004/39/CE;

93. „efect de levier” înseamnă dimensiunea relativă a activelor unei instituții, a obligațiilor extrabilanțiere și obligațiilor contingente de a plăti, de a furniza o prestație sau de a oferi garanții reale, inclusiv obligațiile ce decurg din finanțări primite, angajamente asumate, instrumente financiare derivate sau acorduri repo, cu excepția obligațiilor care pot fi executate numai în timpul lichidării unei instituții, în raport cu fondurile proprii ale instituției respective;

94. „risc asociat folosirii excesive a efectului de levier” înseamnă riscul rezultat din vulnerabilitatea unei instituții față de un efect de levier sau un efect de levier contingent care poate necesita măsuri neplanificate de corectare a planului său de afaceri, inclusiv vânzarea de active în regim de urgență, ceea ce ar putea duce la pierderi sau la reevaluări ale activelor rămase;

95. „ajustarea pentru riscul de credit” înseamnă cuantumul provizioanelor specifice și generale pentru pierderile din împrumuturi asociate cu riscurile de credit care a fost recunoscută în situațiile financiare ale instituției conform cadrului contabil aplicabil;

96. „acoperire internă” înseamnă o poziție care compensează în mod semnificativ elementele de risc componente între o poziție sau seturi de poziții din portofoliul de tranzacționare și o poziție sau seturi de poziții din afara portofoliului de tranzacționare;

97. „obligație de referință” înseamnă o obligație folosită în vederea stabilirii valorii de decontare în numerar a unui instrument financiar derivat de credit.

▼C2

98. „instituție externă de evaluare a creditului” sau „ECAI” înseamnă o agenție de rating de credit care este înregistrată sau certificată în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1060/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 privind agențiile de rating de credit ([1]) sau o bancă centrală care acordă ratinguri de credit exceptate de la aplicarea dispozițiilor Regulamentului (CE) nr. 1060/2009.

99. „ECAI desemnată” înseamnă o ECAI desemnată de către o instituție;

100. „alte elemente ale rezultatului global acumulate” are același înțeles ca în Standardul Internațional de Contabilitate (IAS) 1, aplicabil în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1606/2002;

101. „fonduri proprii de bază” înseamnă fondurile proprii de bază în sensul articolului 88 din Directiva 2009/138/CE;

102. „elemente ale fondurilor proprii de nivel 1 specifice întreprinderilor de asigurare” înseamnă elementele fondurilor proprii de bază ale întreprinderilor care fac obiectul cerințelor Directivei 2009/138/CE, atunci când aceste elemente sunt clasificate de nivel 1 în sensul Directivei 2009/138/CE, în conformitate cu articolul 94 alineatul (1) din directiva menționată;

103. „elemente ale fondurilor proprii de nivel 1 suplimentar specifice întreprinderilor de asigurare” înseamnă elementele fondurilor proprii de bază ale întreprinderilor care fac obiectul cerințelor Directivei 2009/138/CE unde respectivele elemente sunt clasificate drept capital de nivel 1, în sensul Directivei 2009/138/CE în conformitate cu articolul 94 alineatul (1) din directiva menționată, iar includerea acestor elemente este limitată prin actele delegate adoptate în conformitate cu articolul 99 din directiva menționată;

104. „elemente ale fondurilor proprii de nivel 2 specifice întreprinderilor de asigurare” înseamnă elementele fondurilor proprii de bază ale întreprinderilor care fac obiectul cerințelor Directivei 2009/138/CE, atunci când aceste elemente sunt clasificate de nivel 2 în sensul Directivei 2009/138/CE, în conformitate cu articolul 94 alineatul (2) din directiva menționată;

105. „elemente ale fondurilor proprii de nivel 3 specifice întreprinderilor de asigurare” înseamnă elementele ale fondurilor proprii de bază ale întreprinderilor care fac obiectul cerințelor Directivei 2009/138/CE, atunci când aceste elemente sunt clasificate de nivel 3 în sensul Directivei 2009/138/CE, în conformitate cu articolul 94 alineatul (3) din directiva menționată;

106. „creanțe privind impozitul amânat” au același înțeles ca în cadrul contabil aplicabil;

107. „creanțe privind impozitul amânat care se bazează pe profitabilitatea viitoare” înseamnă creanțele privind impozitul amânat a căror valoare viitoare poate fi realizată numai dacă instituția generează profit impozabil în viitor;

([1]) OJ L 302, 17.11.2009, p. 1.

▼C2

108. „datorii privind impozitul amânat” au același înțeles ca în cadrul contabil aplicabil;

109. „activele fondului de pensii cu beneficii determinate” înseamnă activele unui plan sau fond de pensii cu beneficii determinate, după caz, calculate după ce s-a scăzut cuantumul obligațiilor care decurg din același fond sau plan;

110. „distribuire” înseamnă plata de dividende sau de dobândă sub orice formă;

111. „întreprindere financiară” are același înțeles ca la articolul 13 punctul 25 literele (b) și (d) din Directiva 2009/138/CE;

112. „fonduri pentru riscuri bancare generale” au același înțeles ca la articolul 38 din Directiva 86/635/CEE

113. „fond comercial” are același înțeles ca în cadrul contabil aplicabil;

114. „deținere indirectă” înseamnă orice expunere față de o entitate intermediară care deține o expunere față de instrumentele de capital emise de o entitate din sectorul financiar unde, în eventualitatea în care valoarea instrumentele de capital emise de entitatea din sectorul financiar ar fi redusă în mod permanent, pierderile înregistrate în consecință de respectiva instituție nu ar fi semnificativ diferite de pierderile pe care instituția le-ar înregistra ca urmare a deținerii directe a acelor instrumente de capital emise de entitatea din sectorul financiar;

115. „imobilizări necorporale” au același înțeles ca în cadrul contabil aplicabil și includ fondul comercial;

116. „alte instrumente de capital” înseamnă instrumente de capital emise de entități din sectorul financiar care nu pot fi considerate drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau instrumente de fonduri proprii de nivel 2, elemente ale fondurilor proprii de nivel 1 specifice întreprinderilor de asigurare, elemente ale fondurilor proprii de nivel 1 suplimentar specifice întreprinderilor de asigurare, elemente ale fondurilor proprii de nivel 2 specifice întreprinderilor de asigurare sau elemente ale fondurilor proprii de nivel 3 specifice întreprinderilor de asigurare;

117. „alte rezerve” înseamnă rezerve în sensul cadrului contabil aplicabil care fac obiectul obligațiilor de publicare în temeiul respectivului standard contabil aplicabil, cu excepția sumelor deja incluse în alte elemente ale rezultatului global acumulate sau în rezultatul reportat;

118. „fonduri proprii” înseamnă suma fondurilor proprii de nivel 1 și a fondurilor proprii de nivel 2;

119. „instrumente de fonduri proprii” înseamnă instrumentele de capital emise de instituție care se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau instrumente de fonduri proprii de nivel 2;

▼C2

120. „interes minoritar” înseamnă cuantumul fondurilor proprii de nivel 1 de bază ale unei filiale a unei instituții care poate fi atribuit unor persoane fizice sau juridice altele decât cele incluse domeniul de aplicare al consolidării prudențiale a instituției;

121. „profit” are același înțeles ca în cadrul contabil aplicabil;

122. „deținere reciprocă” înseamnă deținerea de către o instituție a unor instrumente de fonduri proprii sau a altor instrumente de capital emise de entități din sectorul financiar, atunci când acestea dețin ele însele instrumente de fonduri proprii emise de instituția respectivă;

123. „rezultat reportat” înseamnă profiturile și pierderile reportate ca urmare a determinării finale a profitului sau pierderii în conformitate cu cadrul contabil aplicabil;

124. „cont de prime de emisiune” are același înțeles ca în cadrul contabil aplicabil;

125. „diferențe temporare” are același înțeles ca în cadrul contabil aplicabil;

126. „deținere sintetică” înseamnă o investiție a unei instituții într-un instrument financiar a cărui valoare este direct legată de valoarea instrumentelor de capital emise de o entitate din sectorul financiar.

127. „sistem de garanții încrucișate” înseamnă un sistem care îndeplinește toate condițiile următoare:

(a) instituțiile se încadrează în același sistem instituțional de protecție menționat la articolul 113 alineatul (7);

(b) instituțiile sunt consolidate prin metoda consolidării globale în conformitate cu articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d) sau articolul 1 alineatul (2) din Directiva 83/349/CEE și sunt incluse în supravegherea pe bază consolidată a instituției care este instituția-mamă dintr-un stat membru în conformitate cu partea întâi titlul II capitolul 2 din prezentul regulament și care face obiectul unei cerințe de fonduri proprii;

(c) instituția-mamă dintr-un stat membru și filialele sunt stabilite în același stat membru și fac obiectul autorizării și supravegherii de către aceeași autoritate competentă;

(d) instituția-mamă dintr-un stat membru și filialele au încheiat un acord de stabilire contractuală sau legală a responsabilităților care protejează instituțiile respective și le garantează, în speță, lichiditatea și solvabilitatea pentru a evita falimentul, în cazul în care este necesar;

▼C2

(e) sunt instituite mecanisme pentru a asigura furnizarea promptă a mijloacelor financiare sub formă de capital și lichiditate dacă acest lucru este impus în acordul de stabilire contractuală sau legală a responsabilităților menționat la litera (d);

(f) adecvarea mecanismelor menționate la literele (d) și (e) este monitorizată în mod regulat de către autoritatea competentă;

(g) perioada minimă de preaviz pentru ieșirea voluntară a unei filiale din acordul de stabilire a responsabilităților este de 10 ani;

(h) autoritatea competentă este împuternicită să interzică o ieșire voluntară a unei filiale din acordul de stabilire a responsabilităților.

128. „elemente care pot fi distribuite” înseamnă cuantumul profiturilor de la sfârșitul ultimului exercițiu financiar plus eventualele profituri reportate și rezerve disponibile în acest scop înainte de distribuirile către deținătorii instrumentelor de fonduri proprii, minus pierderile reportate, profituri care nu pot fi distribuite în temeiul dispozițiilor legislației sau al actului constitutiv al instituției și sume plasate în rezerve care nu pot fi distribuite în conformitate cu legislația națională aplicabilă sau actul constitutiv al instituției, în timp ce aceste pierderi și rezerve sunt determinate pe baza situațiilor financiare individuale ale instituției, și nu pe baza situațiilor financiare consolidate.

(2) În sensul prezentului regulament, orice referire la bunuri imobile, la bunuri imobile locative, la bunuri imobile comerciale sau la o ipotecă asupra unor astfel de bunuri include acțiuni deținute la societăți finlandeze din domeniul locativ care funcționează în conformitate cu Legea finlandeză din 1991 privind societățile din domeniul locativ sau cu legislația echivalentă ulterioară. Statele membre sau autoritățile competente ale acestora pot accepta ca acțiunile care constituie o deținere indirectă echivalentă de bunuri imobile să fie tratate ca o deținere directă de bunuri imobile, cu condiția ca o astfel de deținere indirectă să fie reglementată în mod specific de legislația națională a statului membru și, atunci când sunt constituite cu titlu de garanție reală, să ofere creditorilor o protecție echivalentă.

(3) Finanțarea comerțului, astfel cum este menționată la alineatul (1) punctul 80, este de obicei fără angajament ferm și necesită o documentație satisfăcătoare în sprijinul tranzacției pentru fiecare cerere de tragere, existând posibilitatea refuzului finanțării în caz de dubiu legat de bonitate sau de credibilitatea documentației care susține tranzacția În cazul finanțării comerțului, rambursarea expunerilor este în general independentă de debitor, iar fondurile provin în schimb din sumele primite de la importatori sau rezultă din vânzarea mărfurilor care fac obiectul tranzacției;

Articolul 5

Definiții specifice cerințelor de capital pentru riscul de credit

În sensul părții a treia titlul II, se aplică următoarele definiții:

1. „expunere” însemnă un activ sau un element extrabilanțier;

2. „pierdere” înseamnă pierderea economică, inclusiv efectele actualizărilor importante și costurile semnificative directe și indirecte asociate recuperării sumelor de încasat în baza unui instrument;

▼C2

3. „pierdere așteptată” sau „EL” înseamnă raportul dintre pierderea estimată aferentă unei expuneri în caz de nerambursare din partea unei contrapărți sau în caz de diminuare a valorii creanței pe parcursul unui an și suma expusă la risc în caz de nerambursare;

TITLUL II

NIVELUL APLICĂRII CERINȚELOR

CAPITOLUL 1

Aplicarea cerințelor pe bază individuală

Articolul 6

Principii generale

(1) Instituțiile respectă obligațiile stabilite în părțile a doua-a cincea și în partea a opta pe bază individuală.

(2) Nicio instituție care este fie filială în statul membru în care este autorizată și supravegheată, fie întreprindere-mamă, și nicio instituție inclusă în consolidare în conformitate cu articolul 18, nu trebuie să respecte obligațiile prevăzute la articolele 89, 90 și 91 pe bază individuală.

(3) Nicio instituție care este fie o întreprindere-mamă, fie o filială, și nicio instituție inclusă în consolidare în conformitate cu articolul 18, nu trebuie să respecte obligațiile menționate în partea a opta pe bază individuală.

(4) Instituțiile de credit și firmele de investiții care sunt autorizate să presteze serviciile de investiții enumerate la punctele 3 și 6 din secțiunea A a anexei I la Directiva 2004/39/CE respectă obligațiile prevăzute în partea a șasea, pe bază individuală. În așteptarea raportului Comisiei în conformitate cu articolul 508 alineatul (3), autoritățile competente pot excepta firmele de investiții de la îndeplinirea obligațiilor prevăzute în partea a șasea, ținând seama de natura, amploarea și complexitatea activităților firmei de investiții.

(5) Instituțiile, cu excepția firmelor de investiții menționate la articolul 95 alineatul (1) și la articolul 96 alineatul (1), precum și a instituțiilor cărora autoritățile competente le-au aplicat derogarea de la articolul 7 alineatul (1) sau (3), respectă obligațiile prevăzute în partea a șaptea pe bază individuală.

Articolul 7

Derogare de la aplicarea cerințelor prudențiale pe bază individuală

(1) Autoritățile competente pot să acorde derogări de la aplicarea articolului 6 alineatul (1) oricărei filiale a unei instituții, atunci când atât filiala, cât și instituția fac obiectul autorizării și supravegherii de către statul membru respectiv, iar filiala este inclusă în supravegherea pe bază consolidată a instituției care este întreprinderea-mamă și sunt îndeplinite toate condițiile următoare pentru a se garanta că fondurile proprii sunt distribuite adecvat între întreprinderea-mamă și filiala sa:

▼C2

(a) nu există niciun impediment practic sau legal semnificativ, actual sau potențial, în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor de către întreprinderea-mamă;

(b) fie întreprinderea-mamă îndeplinește cerințele autorității competente privind administrarea prudentă a filialei și a declarat, cu consimțământul autorității competente, că garantează angajamentele asumate de filială, fie riscurile filialei sunt neglijabile;

(c) procedurile de evaluare, măsurare și control ale riscurilor aplicate de întreprinderea-mamă includ filiala;

(d) întreprinderea-mamă deține mai mult de 50 % din drepturile de vot atașate acțiunilor în capitalul filialei sau are dreptul de a numi sau de a revoca majoritatea membrilor organului de conducere al filialei.

(2) Autoritățile competente pot exercita opțiunea prevăzută la alineatul (1), în cazul în care întreprinderea-mamă este o societate financiară holding sau o societate financiară holding-mixtă înființată în același stat membru ca și instituția, cu condiția ca aceasta să facă obiectul aceleiași supravegheri ca și instituțiile, în special în ceea ce privește standardele prevăzute la articolul 11 alineatul (1).

(3) Autoritățile competente pot să acorde derogări de la aplicarea articolului 6 alineatul (1) unei instituții-mamă dintr-un stat membru atunci când instituția face obiectul autorizării și supravegherii de către statul membru respectiv și este inclusă în supravegherea pe bază consolidată, iar toate condițiile următoare sunt îndeplinite pentru a se garanta că fondurile proprii sunt distribuite adecvat între întreprinderea-mamă și filialele sale:

(a) nu există niciun impediment practic sau legal semnificativ, actual sau potențial, în calea transferului de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor către instituția-mamă dintr-un stat membru;

(b) procedurile de evaluare, măsurare și control ale riscurilor relevante pentru supravegherea consolidată includ instituția-mamă dintr-un stat membru.

Autoritatea competentă care face uz de prezentul alineat informează autoritățile competente din toate celelalte state membre.

Articolul 8

Derogare de la aplicarea cerințelor de lichiditate pe bază individuală

(1) Autoritățile competente pot acorda o derogare totală sau parțială de la aplicarea părții a șasea unei instituții și tuturor sau unora dintre filialele sale din Uniune și să le supravegheze ca pe un subgrup unic de lichiditate, cu condiția ca acestea să îndeplinească toate condițiile următoare:

(a) Instituția-mamă, pe bază consolidată, sau o filială, pe bază subconsolidată, respectă obligațiile prevăzute în partea a șasea;

▼C2

(b) Instituția-mamă, pe bază consolidată, sau filiala, pe bază subconsolidată, monitorizează și supraveghează în permanență pozițiile de lichiditate ale tuturor instituțiilor din cadrul grupului sau al subgrupului care fac obiectul derogării și asigură un nivel suficient de lichiditate pentru toate aceste instituții;

(c) Instituțiile au încheiat contracte satisfăcătoare pentru autoritățile competente care prevăd libera circulație a fondurilor între ele pentru a le permite să își îndeplinească obligațiile individuale și comune pe măsură ce devin scadente;

(d) Nu există niciun impediment practic sau legal semnificativ, actual sau potențial, în calea respectării contractelor menționate la litera (c).

Până la 1 ianuarie 2014, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind toate eventualele obstacole juridice care pot face imposibilă punerea în aplicare a primului paragraf litera (c) și este invitată să facă până la 31 decembrie 2015, dacă este necesar, o propunere legislativă privind acele obstacole care ar trebui eliminate.

(2) Autoritățile competente pot acorda o derogare totală sau parțială de la aplicarea părții a șasea unei instituții și tuturor sau unora din filialele sale dacă toate instituțiile din cadrul subgrupului unic de lichiditate sunt autorizate în același stat membru, iar condițiile care figurează la alineatul (1) sunt îndeplinite.

(3) În cazul în care instituțiile din cadrul subgrupului unic de lichiditate sunt autorizate în mai multe state membre, alineatul (1) se aplică numai după îndeplinirea procedurii prevăzute la articolul 21 și numai instituțiilor ale căror autorități competente convin cu privire la următoarele elemente:

(a) evaluarea de către acestea a conformității organizării și a tratamentului riscului de lichiditate cu condițiile prevăzute de articolul 86 din Directiva 2013/36/UE în cadrul subgrupului unic de lichiditate;

(b) repartizarea cuantumurilor, amplasarea și proprietatea asupra activelor lichide necesare care trebuie deținute în cadrul subgrupului unic de lichiditate;

(c) stabilirea cuantumurilor minime a activelor lichide care trebuie deținute de către instituțiile cărora li se acordă o derogare de la aplicarea părții a șasea;

(d) necesitatea unor parametri mai stricți decât cei prevăzuți în partea a șasea;

(e) schimbul nerestricționat de informații complete între autoritățile competente;

(f) o înțelegere deplină a implicațiilor unei astfel de derogări.

▼C2

(4) Autoritățile competente pot să aplice alineatele (1), (2) și (3) și instituțiilor care sunt membre ale aceluiași sistem instituțional de protecție menționat la articolul 113 alineatul (7), cu condiția ca acestea să îndeplinească toate condițiile prevăzute la respectivul articol, precum și altor instituții legate printr-o relație menționată la articolul 113 alineatul (6), cu condiția ca acestea să îndeplinească toate condițiile prevăzute la articolul respectiv. În acest caz, autoritățile competente stabilesc ca una dintre instituțiile care fac obiectul derogării să respecte dispozițiile din partea a șasea pe baza situației consolidate a tuturor instituțiilor din cadrul subgrupului unic de lichiditate.

(5) În cazul în care s-a acordat o derogare în conformitate cu alineatul (1) sau (2), autoritățile competente pot, de asemenea, să aplice articolul 86 din Directiva 2013/36/UE, sau părți ale acestuia la nivelul subgrupului unic de lichiditate și să acorde o derogare de la aplicarea articolului 86 din Directiva 2013/36/UE, sau a unor părți ale acestuia, pe bază individuală.

Articolul 9

Metodă individuală de consolidare

(1) Sub rezerva prezentului articol alineatele (2) și (3) și a articolului 144 alineatul (3) din Directiva 2013/36/UE, autoritățile competente pot permite instituțiilor-mamă, de la caz la caz, să includă în calculul cerinței prevăzute la articolul 6 alineatul (1) filialele care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 7 alineatul (1) literele (c) și (d) și ale căror expuneri sau datorii semnificative sunt față de instituția-mamă respectivă.

(2) Tratamentul prevăzut la alineatul (1) este permis numai în cazul în care instituția-mamă demonstrează complet autorității competente existența unor circumstanțe și acorduri, inclusiv legale, în temeiul cărora nu există niciun impediment practic sau legal semnificativ, actual sau potențial, în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide la scadență a datoriilor de către filială întreprinderii-mamă.

(3) În cazul în care exercită opțiunea de la alineatul (1), autoritatea competentă în cauză informează periodic, cel puțin o dată pe an, autoritățile competente din toate celelalte state membre cu privire la utilizarea opțiunii de la alineatul (1) și la circumstanțele și acordurile menționate la alineatul (2). În cazul în care filiala este situată într-o țară terță, autoritățile competente furnizează aceleași informații și autorităților competente din țara terță respectivă.

Articolul 10

Derogare pentru instituțiile de credit afiliate în mod permanent unei case centrale

(1) Autoritățile competente pot, în conformitate cu legislația națională, să acorde derogări parțiale sau integrale de la aplicarea cerințelor prevăzute în părțile a doua-a opta în cazul uneia sau mai multor instituții de credit situate în același stat membru și afiliate în mod permanent unei case centrale care le supraveghează și care are sediul în același stat membru, în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

▼C2

(a) angajamentele casei centrale și ale instituțiilor afiliate constituie angajamente solidare sau angajamentele instituțiilor afiliate sunt în întregime garantate de casa centrală;

(b) solvabilitatea și lichiditatea casei centrale și ale tuturor instituțiilor afiliate acesteia sunt supravegheate în ansamblul lor, pe baza situațiilor financiare consolidate ale acestor instituții;

(c) conducerea casei centrale este abilitată să emită instrucțiuni către organele de conducere ale instituțiilor afiliate.

Statele membre pot menține și utiliza legislația națională existentă în ceea ce privește aplicarea derogării menționate la primul paragraf, atât timp cât aceasta nu aduce atingere prezentului regulament sau Directivei 2013/36/UE.

(2) În cazul în care autoritățile competente consideră că au fost îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (1), iar răspunderea și angajamentele casei centrale sunt pe deplin garantate de instituțiile afiliate, autoritățile competente pot acorda o derogare de la aplicarea părților a doua-a opta pentru casa centrală, pe bază individuală.

CAPITOLUL 2

Consolidarea prudențială

Secțiunea 1

Aplicarea cerințelor pe bază consolidată

Articolul 11

Tratamentul general

(1) Instituțiile-mamă dintr-un stat membru îndeplinesc, în măsura și potrivit metodelor prevăzute la articolul 18, obligațiile prevăzute în părțile a doua-a patra și a șaptea pe baza situației lor consolidate. Întreprinderile-mamă și filialele acestora care intră sub incidența prezentului regulament instituie o structură organizatorică adecvată și mecanisme corespunzătoare de control intern pentru a asigura prelucrarea și transmiterea în mod corespunzător a datelor necesare pentru obiectivele consolidării. În special, acestea se asigură că filialele care nu intră sub incidența prezentului regulament pun în aplicare un cadru de administrare, proceduri și mecanisme care să asigure o consolidare corespunzătoare.

(2) Instituțiile controlate de o societate financiară holding-mamă sau de o societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru îndeplinesc, în măsura și potrivit metodelor prevăzute la articolul 18, obligațiile prevăzute în părțile a doua-a patra și în partea a șaptea pe baza situației consolidate a respectivei societăți financiare holding sau societăți financiare holding mixte.

În cazul în care o societate financiară holding-mamă sau o societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru controlează mai multe instituții, primul paragraf se aplică doar în cazul instituției pentru care supravegherea pe bază consolidată se aplică în conformitate cu articolul 111 din Directiva 2013/36/UE.

▼C2

(3) Instituțiile-mamă din UE, instituțiile controlate de o societate financiară holding-mamă din UE și instituțiile controlate de o societate financiară holding mixtă-mamă din UE îndeplinesc obligațiile prevăzute în partea a șasea pe baza situației consolidate a instituției-mamă, a societății financiare holding sau a societății financiare holding mixte, în cazul în care grupul include una sau mai multe instituții de credit sau firme de investiții care sunt autorizate să presteze serviciile de investiții enumerate la punctele 3 și 6 din secțiunea A a anexei I la Directiva 2004/39/CE. În așteptarea raportului Comisiei în conformitate cu articolul 508 alineatul (2) din prezentul regulament, dacă grupul cuprinde numai firme de investiții, autoritățile competente pot excepta firmele de investiții de la îndeplinirea, obligațiilor prevăzute în partea a șasea pe bază consolidată, ținând seama de natura, amploarea și complexitatea activităților firmei de investiții.

(4) În cazul în care se aplică articolul 10, casa centrală la care se face referire la articolul respectiv respectă cerințele părților a doua-a opta pe baza situației financiare consolidate a întregului compus din casa centrală și instituțiile sale afiliate.

(5) Pe lângă cerințele de la alineatele (1)-(4) și fără a aduce atingere altor dispoziții din prezentul regulament și din Directiva 2013/36/UE, atunci când se justifică în scopuri de supraveghere prin specificul riscului sau al structurii capitalului unei instituții sau atunci când statele membre adoptă legi naționale care prevăd separarea structurală a activităților în cadrul unui grup bancar, autoritățile competente pot cere instituțiilor separate din punct de vedere structural să respecte obligațiile prevăzute în părțile a doua-a patra și în părțile a șasea-a opta din prezentul regulament, precum și în titlul VII privind Directiva 2013/36/UE, pe bază subconsolidată.

Aplicarea abordării prevăzute la primul paragraf nu aduce atingere supravegherii efective pe bază consolidată și nu poate prezenta efecte adverse disproporționate în ceea ce privește întregul sistem financiar sau părți ale acestuia în alte state membre sau în Uniune în ansamblu, și nici nu poate forma sau crea un obstacol pentru funcționarea pieței interne.

Articolul 12

Societate financiară holding sau societate financiară holding mixtă având ca filiale atât o instituție de credit, cât și o firmă de investiții

În cazul în care o societate financiară holding sau o societate financiară holding mixtă are ca filiale cel puțin o instituție de credit și o firmă de investiții, cerințele care se aplică pe baza situației consolidate a societății financiare holding sau a societății financiare holding mixte se aplică instituției de credit.

▼C2

Articolul 13

Aplicarea cerințelor de publicare pe bază consolidată

(1) Instituțiile-mamă din UE respectă obligațiile prevăzute în partea a opta pe baza situației lor consolidate.

Filialele semnificative ale instituțiilor-mamă din UE și acele filiale care prezintă o importanță semnificativă pentru piața lor locală publică informațiile menționate la articolele 437, 438, 440, 442, 450, 451 și 453 pe bază individuală sau subconsolidată.

(2) Instituțiile controlate de o societate financiară holding-mamă din UE sau de o societate financiară holding mixtă–mamă din UE respectă obligațiile prevăzute în partea a opta pe baza situației consolidate a respectivei societăți financiare holding sau a societății financiare holding mixte.

Filialele semnificative ale unor societăți financiare holding-mamă din UE sau ale unor societăți holding mixte-mamă din UE și acele filiale care prezintă o importanță semnificativă pentru piața lor locală publică informațiile menționate la articolele 437, 438, 440, 442, 450, 451 și 453 pe bază individuală sau subconsolidată.

(3) Alineatele (1) și (2) nu se aplică, integral sau parțial, instituțiilor-mamă din UE, instituțiilor controlate de o societate financiară holding-mamă din UE sau de o societate financiară holding mixtă-mamă din UE, în măsura în care acestea sunt incluse în publicările echivalente efectuate pe bază consolidată de către întreprinderea-mamă stabilită într-o țară terță.

(4) În cazul în care se aplică articolul 10, casa centrală la care se face referire la articolul menționat respectă cerințele părții a opta pe baza situației consolidate a casei centrale. Articolul 18 alineatul (1) se aplică casei centrale, iar instituțiile afiliate sunt tratate ca filiale ale casei centrale.

Articolul 14

Aplicarea cerințelor din partea a cincea pe bază consolidată

(1) Întreprinderile-mamă și filialele lor care fac obiectul prezentului regulament îndeplinesc obligațiile prevăzute în partea a cincea pe bază consolidată sau subconsolidată, pentru a se asigura că au un cadru de administrare, proceduri și mecanisme, potrivit acestor dispoziții, consecvente și bine integrate, și că orice date sau informații relevante pentru supraveghere pot fi furnizate. În special, acestea se asigură că filialele care nu fac obiectul prezentului regulament pun în aplicare un cadru de administrare, proceduri și mecanisme care să asigure respectarea dispozițiilor respective.

(2) Instituțiile aplică o pondere de risc suplimentară în conformitate cu articolul 407 atunci când aplică articolul 92 pe bază consolidată sau subconsolidată, în cazul în care sunt încălcate cerințele de la articolele 405 sau 406, la nivelul unei entități stabilite într-o țară terță inclusă în consolidare în conformitate cu articolul 18, dacă încălcarea este semnificativă în raport cu profilul de risc general al grupului.

▼C2

(3) Obligațiile care decurg din partea a cincea nu se aplică filialelor care nu fac ele însele obiectul prezentului regulament, în cazul în care instituția-mamă din UE sau instituțiile controlate de o societate financiară holding-mamă din UE sau de o societate financiară holding mixtă-mamă din UE pot demonstra autorităților competente că aplicarea cerințelor din partea a cincea este ilegală în temeiul legislației țării terțe în care este stabilită filiala.

Articolul 15

Derogare de la aplicarea cerințelor de fonduri proprii pe bază consolidată pentru grupurile de firme de investiții

(1) Supraveghetorul consolidant poate acorda derogări, de la caz la caz, de la aplicarea părții a treia din prezentul regulament și a titlului VII capitolul 4 din Directiva 2013/36/UE pe bază consolidată dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) fiecare firmă de investiții din UE aparținând grupului aplică metoda alternativă de calcul a cuantumului total al expunerii la risc menționată la articolul 95 alineatul (2) sau 96 alineatul (2);

(b) toate firmele de investiții aparținând grupului se încadrează în categoriile de la articolul 95 alineatul (1) sau 96 alineatul (1);

(c) fiecare firmă de investiții din UE aparținând grupului îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 95 sau 96 pe bază individuală și deduce în același timp din elementele fondurilor proprii de nivel 1 de bază orice datorii contingente în favoarea firmelor de investiții, a instituțiilor financiare, a societăților de administrare a activelor și a întreprinderilor prestatoare de servicii auxiliare, care altfel ar fi consolidate;

(d) orice societate financiară holding care este societatea financiară holding-mamă dintr-un stat membru a unei firme de investiții din grup deține cel puțin la fel de mult capital, definit ca suma elementelor menționate la articolul 26 alineatul (1), la articolul 51 alineatul (1) și la articolul 62 alineatul (1), astfel încât să acopere suma următoarelor:

(i) suma valorilor contabile integrale ale tuturor deținerilor, creanțelor subordonate și instrumentelor menționate la articolul 36 alineatul (1) literele (h) și (i), articolul 56 alineatul (1) literele (c) și (d) și articolul 66 alineatul (1) literele (c) și (d) în firme de investiții, instituții financiare, societăți de administrare a activelor și întreprinderi prestatoare de servicii auxiliare care altfel ar fi consolidate și

(ii) cuantumul total al tuturor datoriilor contingente în favoarea firmelor de investiții, instituțiilor financiare, societăților de administrare a activelor și întreprinderilor prestatoare de servicii auxiliare care altfel ar fi consolidate;

▼C2

(e) grupul nu include instituții de credit.

În cazul în care sunt îndeplinite criteriile de la primul paragraf, fiecare firmă de investiții din UE dispune de sisteme de monitorizare și control al surselor de capital și al finanțării tuturor societăților financiare holding, firmelor de investiții, instituțiilor financiare, societăților de administrare a activelor și întreprinderilor prestatoare de servicii auxiliare din cadrul grupului.

(2) De asemenea, autoritățile competente pot să aplice derogarea dacă cuantumul fondurilor proprii deținute de o societate financiară holding este mai scăzut decât cuantumul calculat în conformitate cu alineatul (1) litera (d), dar nu mai mic decât suma cerințelor de fonduri proprii impuse pe bază individuală firmelor de investiții, instituțiilor financiare, societăților de administrare a activelor și întreprinderilor prestatoare de servicii auxiliare care altfel ar fi consolidate și suma totală a oricăror datorii contingente în favoarea firmelor de investiții, instituțiilor financiare, societăților de administrare a activelor și întreprinderilor prestatoare de servicii auxiliare care altfel ar fi consolidate. În sensul prezentului alineat, cerința de fonduri proprii pentru firmele de investiții din țări terțe, instituțiile financiare, societățile de administrare a activelor și întreprinderile prestatoare de servicii auxiliare este o cerință de fonduri proprii noțională.

Articolul 16

Derogare de la aplicarea cerințelor privind indicatorul efectului de levier pe bază consolidată pentru grupurile de firme de investiții

În cazul în care toate entitățile dintr-un grup de firme de investiții, inclusiv entitatea-mamă, sunt firme de investiții care sunt scutite de la aplicarea cerințelor prevăzute în partea a șaptea pe bază individuală, în conformitate cu articolul 6 alineatul (5), firma de investiții-mamă poate alege să nu aplice cerințele prevăzute în partea a șaptea pe bază consolidată.

Articolul 17

Supravegherea firmelor de investiții scutite de la aplicarea cerințelor de fonduri proprii pe bază consolidată

(1) Firmele de investiții din cadrul unui grup care beneficiază de derogarea prevăzută la articolul 15 notifică autorităților competente riscurile care ar putea submina poziția lor financiară, inclusiv cele asociate cu structura și sursele fondurilor proprii, ale capitalului intern și ale finanțării lor.

(2) Atunci când autoritățile competente responsabile de supravegherea prudențială a firmei de investiții acordă derogări de la obligația supravegherii pe bază consolidată prevăzută la articolul 15, acestea iau alte măsuri corespunzătoare pentru monitorizarea riscurilor, în special a expunerilor mari ale întregului grup, inclusiv a oricărei întreprinderi care nu este situată într-unul din statele membre.

(3) Atunci când autoritățile competente responsabile de supravegherea prudențială a firmei de investiții acordă derogări de la aplicarea cerințelor de fonduri proprii pe bază consolidată, în conformitate cu articolul 15, dispozițiile din partea a opta se aplică pe bază individuală.

▼C2

Secțiunea 2

Metode de consolidare prudențială

Articolul 18

Metode de consolidare prudențială

(1) Instituțiile care sunt obligate să respecte cerințele menționate în secțiunea 1 pe baza situației lor financiare consolidate efectuează o consolidare globală a tuturor instituțiilor și instituțiilor financiare care sunt filialele lor sau, după caz, filiale ale aceleiași societăți financiare holding-mamă sau societăți financiare holding mixte-mamă. Alineatele (2)-(8) din prezentul articol nu se aplică în cazul în care se aplică partea a șasea pe baza situației financiare consolidate a unei instituții.

(2) Totuși, autoritățile competente pot, de la caz la caz, să permită o consolidare, prin metoda consolidării proporționale în conformitate cu cota-parte de capital pe care întreprinderea-mamă o deține în cadrul filialei. Consolidarea prin metoda consolidării proporționale poate fi permisă numai dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) răspunderea întreprinderii-mamă este limitată la cota-parte de capital pe care întreprinderea-mamă o deține în cadrul filialei, având în vedere răspunderea celorlalți acționari sau membri;

(b) solvabilitatea celorlalți acționari sau membri este satisfăcătoare;

(c) răspunderea celorlalți acționari și membri este stabilită în mod clar într-o formă obligatorie din punct de vedere juridic.

(3) În cazul întreprinderilor asociate printr-o relație în sensul articolului 12 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE, autoritățile competente stabilesc modalitățile de consolidare.

(4) Supraveghetorul consolidant solicită consolidarea prin metoda consolidării proporționale, în conformitate cu cota de capital deținută aferentă participațiilor deținute în instituții și în instituțiile financiare administrate de o întreprindere inclusă în consolidare împreună cu una sau mai multe întreprinderi care nu sunt incluse în consolidare, în cazul în care răspunderea respectivelor întreprinderi se limitează la cota-parte de capital pe care o dețin.

(5) În cazul participațiilor sau al legăturilor de capital, altele decât cele menționate la alineatele (1) și (4), autoritățile competente stabilesc dacă și sub ce formă trebuie să se realizeze consolidarea. În speță, autoritățile competente pot permite sau solicita utilizarea metodei punerii în echivalență. Cu toate acestea, metoda respectivă nu reprezintă o includere a întreprinderilor în cauză în supravegherea pe bază consolidată.

(6) Autoritățile competente stabilesc dacă și cum se realizează consolidarea în următoarele cazuri:

(a) în cazul în care, în opinia autorităților competente, o instituție exercită o influență semnificativă asupra uneia sau mai multor instituții sau instituții financiare, fără a deține însă o participație în aceste instituții sau fără a avea alte legături de capital cu acestea; și

▼C2

(b) în cazul în care două sau mai multe instituții sau instituții financiare se află sub o conducere unică, fără ca acest lucru să se facă în baza unui contract sau a unor dispoziții ale actelor lor constitutive.

În special, autoritățile competente pot permite sau impune folosirea metodei menționate la articolul 12 din Directiva 83/349/CEE. Cu toate acestea, metoda respectivă nu reprezintă o includere a întreprinderilor în cauză în supravegherea pe bază consolidată.

(7) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze condițiile în care trebuie efectuată consolidarea în cazurile menționate la alineatele (2)-(6) din prezentul articol.

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 31 decembrie 2016.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(8) În cazul în care se impune supravegherea pe bază consolidată în conformitate cu articolul 1116 din Directiva 2013/36/UE, întreprinderile prestatoare de servicii auxiliare și societățile de administrare a activelor astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 5 din Directiva 2002/87/CE se includ în consolidare în cazurile și potrivit metodelor prevăzute la prezentul articol.

Secțiunea 3

Domeniul de aplicare al consolidării prudențiale

Articolul 19

Entitățile excluse din domeniul de aplicare al consolidării prudențiale

(1) O instituție, o instituție financiară sau o întreprindere prestatoare de servicii auxiliare care este filială sau o întreprindere în care se deține o participație nu este necesar să fie inclusă în consolidare în cazul în care cuantumul total al activelor și elementelor extrabilanțiere ale întreprinderii în cauză este mai mic decât cea mai mică dintre următoarele două cuantumuri:

(a) 10 milioane EUR;

(b) 1 % din cuantumul total al activelor și elementelor extrabilanțiere ale întreprinderii-mamă sau ale întreprinderii care deține participația respectivă.

(2) Autoritățile competente responsabile cu exercitarea supravegherii pe bază consolidată, în conformitate cu articolul 111 din Directiva 2013/36/UE pot, de la caz la caz, să decidă că o instituție, o instituție financiară sau o întreprindere prestatoare de servicii auxiliare care este filială sau în cadrul căreia se deține o participație, nu este necesar să fie inclusă în consolidare, în cazurile următoare:

(a) în cazul în care întreprinderea în cauză este situată într-o țară terță în care există obstacole de natură juridică în calea transferului de informații necesare;

▼C2

(b) în cazul în care întreprinderea în cauză prezintă un interes neglijabil numai în ceea ce privește obiectivele supravegherii instituțiilor;

▼C3

(c) în cazul în care, în opinia autorităților competente responsabile cu exercitarea supravegherii pe bază consolidată, consolidarea situației financiare a întreprinderii în cauză ar fi inadecvată sau ar putea induce în eroare în ceea ce privește realizarea obiectivelor de supraveghere a instituțiilor.

▼C2

(3) Atunci când mai multe întreprinderi îndeplinesc criteriile prevăzute la alineatul (1) și la alineatul (2) litera (b), întreprinderile respective sunt incluse totuși în consolidare, în măsura în care, în ansamblul lor, acestea prezintă un interes care nu este neglijabil în raport cu obiectivele stabilite.

Articolul 20

Decizii comune privind cerințele prudențiale

(1) Autoritățile competente acționează în strânsă cooperare:

(a) În cazul cererilor pentru aprobările prevăzute la articolul 143 alineatul (1), articolul 151 alineatele (4) și (9), articolul 283, articolul 312 alineatul (2) și articolul 363, respectiv prezentate de o instituție-mamă din UE și de filialele sale, sau de filialele unei societăți financiare holding-mamă din UE sau ale unei societăți financiare holding mixte-mamă din UE, în comun, pentru a decide dacă acordă sau nu aprobarea cerută și pentru a stabili termenii și condițiile, dacă este cazul, în care ar trebui acordată o astfel de aprobare.

(b) în scopul de a determina dacă sunt îndeplinite criteriile pentru aplicarea unui tratament intragrup specific, astfel cum figurează la articolul 422 alineatul (9) și la articolul 425 alineatul (5), completate de standardele tehnice de reglementare ale ABE menționate la articolul 422 alineatul (10) și la articolul 425alineatul (6).

Cererile se depun numai la supraveghetorul consolidant.

Cererea menționată la articolul 312 alineatul (2) include o descriere a metodologiei utilizate pentru alocarea capitalului în vederea acoperirii riscului operațional între diferitele entități ale grupului. Cererea indică dacă și modul în care se intenționează să se integreze efectele diversificării în cadrul sistemului de măsurare a riscului.

(2) Autoritățile competente depun toate eforturile pentru a ajunge la o decizie comună în termen de șase luni privind:

(a) cererea menționată la alineatul (1) litera (a);

(b) evaluarea criteriilor și determinarea tratamentului specific menționat la alineatul (1) litera (b);

▼C2

Decizia comună este prezentată într-un document care cuprinde decizia temeinic motivată pe care autoritatea competentă menționată la alineatul (1) o comunică solicitantului.

(3) Perioada menționată la alineatul (2) începe:

(a) la data primirii cererii complete menționate la alineatul (1) litera (a) de către supraveghetorul consolidant. Supraveghetorul consolidant transmite cererea completă celorlalte autorități competente fără întârziere;

(b) la data primirii de către autoritățile competente a unui raport elaborat de supraveghetorul consolidant care analizează angajamentele intragrup din cadrul grupului.

(4) În lipsa unei decizii comune a autorităților competente în termen de șase luni, supraveghetorul consolidant adoptă propria decizie cu privire la alineatul (1) litera (a). Decizia supraveghetorului consolidant nu limitează competențele autorităților competente prevăzute la articolul 105 din Directiva 2013/36/UE.

Decizia este prezentată într-un document care cuprinde decizia temeinic motivată și ține seama de avizele și de rezervele celorlalte autorități competente, exprimate în termenul de șase luni.

Decizia se transmite instituției-mamă din UE, societății financiare holding-mamă din UE sau societății financiare holding mixte-mamă din UE și celorlalte autorități competente de către supraveghetorul consolidant.

Dacă, la finalul perioadei de șase luni, oricare dintre autoritățile competente implicate a înaintat problema către ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, supraveghetorul consolidant își amână decizia cu privire la alineatul (1) litera (a) de la prezentul articol și așteaptă decizia pe care ABE o poate lua în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat și, ulterior, adoptă propria decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada de șase luni se consideră perioada de conciliere în sensul respectivului regulament. ABE adoptă o decizie în termen de o lună. Problema nu se transmite către ABE după expirarea perioadei de șase luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

(5) În lipsa unei decizii comune a autorităților competente în termen de șase luni, autoritatea competentă responsabilă de supravegherea filialei pe bază individuală adoptă propria decizie cu privire la alineatul (1) litera (b).

Decizia este prezentată într-un document care cuprinde decizia temeinic motivată și ține seama de avizele și de rezervele celorlalte autorități competente, exprimate în termenul de șase luni.

Decizia se transmite supraveghetorului consolidant care informează instituția-mamă din UE, societatea financiară holding - mamă din UE sau societatea financiară holding mixtă - mamă din UE.

▼C2

Dacă, la finalul perioadei de șase luni, supraveghetorul consolidant a înaintat problema către ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea competentă responsabilă de supravegherea filialei pe bază individuală își amână decizia cu privire la alineatul (1) litera (b) și așteaptă decizia pe care ABE o poate lua în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat și, ulterior, adoptă decizia sa în conformitate cu decizia ABE. Perioada de șase luni se consideră perioada de conciliere în sensul respectivului regulament. ABE adoptă o decizie în termen de o lună. Problema nu se transmite către ABE după expirarea perioadei de șase luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

(6) În cazul în care o instituție-mamă din UE și filialele sale, filialele unei societăți financiare holding-mamă din UE sau ale unei societăți financiare holding mixte - mamă din UE utilizează o abordare avansată de evaluare menționată la articolul 312 alineatul (2) sau o abordare bazată pe modele interne de rating menționată la articolul 143 pe bază unificată, autoritățile competente permit ca criteriile de calificare prevăzute la articolele 321 și 322 sau în partea a treia titlul II capitolul 3 secțiunea 6 să fie îndeplinite de instituția-mamă și filialele sale considerate în ansamblu, într-un mod compatibil cu structura grupului și cu sistemele, procesele și metodologiile sale de gestionare a riscurilor.

(7) Deciziile menționate la alineatele (2), (4) și (5) sunt considerate hotărâtoare și se aplică de autoritățile competente din statele membre vizate.

(8) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a preciza procesul de adoptare a deciziei comune menționat la alineatul (1) litera (a), în ceea ce privește cererile pentru autorizațiile prevăzute la articolul 143 alineatul (1), articolul 151 alineatele (4) și (9), articolul 283, articolul 312 alineatul (2) și articolul 363 în vederea facilitării luării deciziilor comune.

ABE transmite Comisiei proiectele respective de standarde tehnice de punere în aplicare până la data de 31 decembrie 2014.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 21

Decizii comune privind nivelul de aplicare a cerințelor de lichiditate

(1) La cererea unei instituții-mamă din UE sau a unei societăți financiare holding - mamă din UE sau a unei societăți financiare holding mixte-mamă din UE sau a unei filiale subconsolidate a unei instituții-mamă din UE sau a unei societăți financiare holding - mamă din UE sau a unei societăți financiare holding mixte - mamă din UE, supraveghetorul consolidant și autoritățile competente responsabile cu supravegherea filialelor unei instituții-mamă din UE sau ale unei societăți financiare holding-mamă din UE sau ale unei societăți financiare holding mixte-mamă din UE dintr-un stat membru depun toate eforturile pentru a ajunge la o decizie comună care să stabilească

▼C2

dacă condițiile de la articolul 8 alineatul (1) literele (a)-(d) au fost îndeplinite și de identificare a unui subgrup unic de lichiditate pentru aplicarea articolului 8.

Decizia comună se ia în termen de șase luni de la transmiterea de către supraveghetorul consolidant a unui raport de identificare a subgrupurilor unice de lichiditate pe baza criteriilor prevăzute la articolul 8. În caz de dezacord în termenul de șase luni, supraveghetorul consolidant consultă ABE la cererea oricăreia dintre celelalte autorități competente implicate. Supraveghetorul consolidant poate consulta ABE din proprie inițiativă.

Decizia comună poate să impună, de asemenea, constrângeri referitoare la amplasarea și proprietatea asupra activelor lichide și să solicite instituțiilor exceptate de la aplicarea părții a șasea să dețină un cuantum minim de active lichide.

Respectiva decizie comună este inclusă într-un document care cuprinde decizia temeinic motivată, care se transmite instituției-mamă a subgrupului de lichiditate de către supraveghetorul consolidant.

(2) În cazul în care nu se ia o decizie comună în termen de șase luni, fiecare autoritate competentă responsabilă cu supravegherea pe bază individuală ia propria decizie.

Cu toate acestea, orice autoritate competentă poate, în cursul celor șase luni, să consulte ABE referitor la întrunirea condițiilor prevăzute la articolul 8 alineatul (1) literele (a)-(d). În acest caz, ABE poate derula un proces de mediere cu caracter neobligatoriu în conformitate cu articolul 31 litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, iar toate autoritățile competente implicate amână luarea propriilor decizii până la încheierea procesului de mediere cu caracter neobligatoriu. În cazul în care, în cursul medierii, autoritățile competente nu ajung la un acord în termen de trei luni, fiecare autoritate competentă responsabilă cu supravegherea pe bază individuală adoptă propria decizie ținând cont de proporționalitatea beneficiilor și riscurilor la nivelul statului membru al instituției-mamă și de proporționalitatea beneficiilor și riscurilor la nivelul statului membru al filialei. Problema nu se transmite ABE după expirarea perioadei de șase luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

Decizia comună menționată la alineatul (1) și deciziile menționate la al doilea paragraful de la prezentul alineat sunt obligatorii.

(3) Orice autoritate competentă implicată poate, în cursul celor șase luni, să consulte ABE în caz de dezacord referitor la condițiile prevăzute la articolul 8 alineatul (3) literele (a)-(d). În acest caz, ABE poate derula un proces de mediere cu caracter neobligatoriu în conformitate cu articolul 31 litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, iar toate autoritățile competente implicate amână luarea propriilor decizii până la încheierea procesului de mediere cu caracter neobligatoriu. În cazul în care, în cursul medierii, autoritățile competente nu ajung la un acord în termen de trei luni, fiecare autoritate competentă responsabilă cu supravegherea pe bază individuală adoptă propria decizie.

▼C2

Articolul 22

Subconsolidarea în cazul entităților din țări terțe

Instituțiile filiale aplică cerințele prevăzute la articolele 89 - 91 și în părțile a treia și a patra, pe baza situației lor subconsolidate, în cazul în care respectivele instituții sau întreprinderea-mamă, dacă este o societate financiară holding sau o societate financiară holding mixtă, au drept filială într-o țară terță o instituție sau o instituție financiară, sau dețin o participație într-o astfel de întreprindere.

Articolul 23

Întreprinderile din țări terțe

În sensul aplicării supravegherii pe bază consolidată în conformitate cu prezentul capitol, termenii „firmă de investiții”, „instituție de credit”, „instituție financiară” și „instituție” se aplică, de asemenea, tuturor întreprinderilor stabilite în țări terțe care, dacă ar fi stabilite în Uniune, s-ar încadra în definițiile acestor termeni de la articolul 16.

Articolul 24

Evaluarea activelor și a elementelor extrabilanțiere

(1) Evaluarea activelor și a elementelor extrabilanțiere se face în conformitate cu cadrul contabil aplicabil.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), autoritățile competente pot solicita instituțiilor să realizeze evaluarea activelor și a elementelor extrabilanțiere și determinarea fondurilor proprii în conformitate cu standardele internaționale de contabilitate aplicabile conform Regulamentului (CE) nr. 1606/2002.

PARTEA A DOUA

FONDURI PROPRII

TITLUL I

ELEMENTE ALE FONDURILOR PROPRII

CAPITOLUL 1

Fonduri proprii de nivel 1

Articolul 25

Fonduri proprii de nivel 1

Fondurile proprii de nivel 1 ale unei instituții constau în suma fondurilor proprii de nivel 1 de bază și a fondurilor proprii de nivel 1 suplimentar ale instituției.

▼C2

CAPITOLUL 2

Fonduri proprii de nivel 1 de bază

Secțiunea 1

Elemente și instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază

Articolul 26

Elemente de fonduri proprii de nivel 1 de bază

(1) Elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază ale instituțiilor constau în:

(a) instrumente de capital, sub rezerva îndeplinirii condițiilor prevăzute la articolul 28 sau, după caz, la articolul 29;

(b) conturi de prime de emisiune aferente instrumentelor menționate la litera (a);

(c) rezultatul reportat;

(d) alte elemente ale rezultatului global acumulate;

(e) alte rezerve;

(f) fonduri pentru riscuri bancare generale.

Elementele menționate la literele (c)-(f) sunt considerate elemente de fonduri proprii de nivel 1 de bază doar dacă sunt disponibile instituției pentru o utilizare nerestricționată și imediată cu scopul de a acoperi riscuri sau pierderi de îndată ce acestea apar.

(2) În sensul alineatului (1) litera (c), instituțiile pot include profiturile interimare sau pe cele de la sfârșit de exercițiu financiar în fondurile proprii de nivel 1 de bază înainte de a lua o decizie formală care să confirme profitul sau pierderea finală a instituției pentru exercițiul financiar, numai cu aprobarea prealabilă a autorităților competente. Autoritatea competentă acordă aprobarea dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) profiturile în cauză au fost verificate de persoane independente de instituție care sunt responsabile cu auditarea conturilor instituției respective;

(b) instituția a demonstrat, spre satisfacția autorității competente, că orice obligații sau dividende previzibile au fost deduse din respectivele profituri.

Verificarea profiturilor intermediare sau a celor de sfârșit de exercițiu financiar ale instituției garantează în mod adecvat că profiturile respective au fost evaluate în conformitate cu principiile prevăzute de cadrul contabil aplicabil.

▼C2

(3) Autoritățile competente evaluează dacă emisiunile de instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază îndeplinesc criteriile stabilite la articolul 28 sau, după caz, la articolul 29. În ceea ce privește emisiunile efectuate după 28 iunie 2013, instituțiile clasifică instrumentele de capital drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază numai după acordarea aprobării de către autoritățile competente, care pot consulta ABE.

În ceea ce privește instrumentele de capital, cu excepția ajutorului de stat, care sunt aprobate ca eligibile pentru a fi clasificate drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază de către autoritatea competentă, dar a căror conformitate cu criteriile de la articolul 28 sau, după caz, de la articolul 29 este, în opinia ABE, dificil de evaluat, autoritățile competente prezintă ABE motivația lor.

Pe baza informațiilor furnizate de fiecare autoritate competentă, ABE elaborează, actualizează și publică o listă a tuturor tipurilor de instrumente de capital din fiecare stat membru care se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază. ABE elaborează și publică pentru prima dată lista menționată până la 28 iulie 2013.

După procesul de revizuire prevăzut la articolul 80 și atunci când există dovezi semnificative că instrumentele respective nu îndeplinesc criteriile menționate la articolul 28 sau, după caz, la articolul 29, ABE poate decide să elimine din listă instrumentele de capital care nu constituie ajutor de stat emise după 28 iunie 2013 și poate face un anunț în acest sens.

(4) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze sensul noțiunii „previzibil” atunci când se stabilește dacă au fost deduse orice obligații sau dividende previzibile.

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 28 iulie 2013.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 27

Instrumente de capital ale societăților mutuale, organizațiilor cooperatiste de credit, instituțiilor de economii sau instituțiilor similare în cadrul elementelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază

(1) Elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază includ orice instrument de capital emis de o instituție în conformitate cu dispozițiile sale statutare dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) instituția este de un tip definit în conformitate cu legislația națională aplicabilă, iar autoritățile competente consideră că aceasta se califică drept oricare dintre următoarele:

(i) societate mutuală;

▼C2

(ii) organizație cooperatistă de credit;

(iii) instituție de economii;

(iv) instituție similară;

(v) instituție de credit care este deținută integral de una dintre instituțiile menționate la punctele (i)-(iv) și are acordul autorității competente relevante de a folosi dispozițiile prezentului articol, cu condiția ca și atât timp cât 100 % din acțiunile ordinare emise în instituție sunt deținute, direct sau indirect, de o instituție descrisă la punctele (i)-(iv);

(b) sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 28 și condițiile de modificare de la articolul 29;

Societățile mutuale, organizațiile cooperatiste de credit sau instituțiile de economii recunoscute astfel în temeiul legislației naționale aplicabile înainte de 31 decembrie 2012 continuă să fie clasificate astfel în scopul prezentei părți, cu condiția de a continua să îndeplinească criteriile care au determinat această recunoaștere.

(2) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice condițiile în care autoritățile competente pot stabili că un anumit tip de întreprindere recunoscut în temeiul legislației naționale aplicabile se califică drept societate mutuală, organizație cooperatistă de credit, instituție de economii sau instituție similară în sensul prezentei părți.

ABE transmite Comisiei proiectele respective de standarde tehnice de reglementare până la 28 iulie 2013.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 28

Instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază

(1) Instrumentele de capital se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază numai dacă sunt îndeplinite toate condițiile de mai jos:

(a) instrumentele sunt emise direct de instituție cu acordul prealabil al acționarilor instituției sau, în cazul în care acest lucru este permis în temeiul legislației naționale aplicabile, al organului de conducere a instituției;

(b) instrumentele sunt plătite, iar achiziționarea lor nu este finanțată în mod direct sau indirect de instituție;

(c) instrumentele îndeplinesc toate condițiile următoare referitoare la clasificarea lor:

▼C2

(i) se califică drept capital în sensul articolului 22 din Directiva 86/635/CEE;

(ii) sunt clasificate drept capitaluri proprii în sensul cadrului contabil aplicabil;

(iii) sunt clasificate drept capitaluri proprii în scopul stabilirii activului net negativ, dacă este cazul, în conformitate cu legislația națională aplicabilă în domeniul insolvenței;

(d) instrumentele sunt prezentate în mod clar și distinct în bilanț în situațiile financiare ale instituției;

(e) instrumentele sunt perpetue;

(f) cuantumul principalului instrumentelor nu poate fi redus sau restituit, exceptând oricare dintre următoarele cazuri:

(i) lichidarea instituției;

(ii) răscumpărări discreționare ale instrumentelor sau alte mijloace discreționare de diminuare a capitalului, dacă instituția a primit în prealabil aprobarea autorității competente în conformitate cu articolul 77;

(g) dispozițiile care reglementează instrumentele nu indică în mod explicit sau implicit că cuantumul principalului instrumentelor ar fi sau ar putea fi redus sau restituit în alte cazuri în afară de lichidarea instituției, iar instituția nu prevede în alt mod o astfel de indicație înainte de sau la emiterea instrumentelor, cu excepția instrumentelor menționate la articolul 27, unde refuzul instituției de a răscumpăra aceste instrumente este interzis în temeiul legislației naționale aplicabile;

(h) instrumentele îndeplinesc următoarele condiții în ceea ce privește distribuirile:

(i) nu există un tratament preferențial de distribuire în ceea ce privește ordinea efectuării distribuirilor, inclusiv în raport cu alte instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, iar condițiile care reglementează instrumentele nu oferă drepturi preferențiale la efectuarea distribuirilor;

(ii) distribuirile către deținătorii instrumentelor pot fi efectuate numai din elementele care pot fi distribuite;

(iii) condițiile care reglementează instrumentele nu includ un plafon sau o altă restricție privind nivelul maxim de distribuiri, cu excepția instrumentelor menționate la articolul 27;

(iv) nivelul de distribuiri nu se determină pe baza prețului de achiziționare a instrumentelor la emitere, cu excepția instrumentelor menționate la articolul 27;

▼C2

(v) condițiile care reglementează instrumentele nu includ nicio obligație pentru instituție de a efectua distribuiri către deținătorii lor, iar instituția nu face altfel obiectul unei obligații de acest tip;

(vi) neefectuarea distribuirilor nu constituie un eveniment de nerambursare pentru instituție;

(vii) anularea distribuirilor nu impune restricții asupra instituției;

(i) în comparație cu toate instrumentele de capital emise de instituție, instrumentele absorb primele și proporțional cea mai mare parte a pierderilor pe măsura apariției lor, iar fiecare instrument absoarbe pierderi în aceeași măsură ca și celelalte instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază;

(j) instrumentele sunt de rang inferior tuturor celorlalte creanțe în caz de insolvență sau de lichidare a instituției;

(k) instrumentele dau proprietarilor lor dreptul la o creanță asupra activelor reziduale ale instituției, care, în caz de lichidare și după plata tuturor creanțelor cu rang prioritar, este proporțională cu suma instrumentelor de acest tip emise, nu este fixă și nu face obiectul unei plafonări, cu excepția instrumentelor de capital menționate la articolul 27;

(l) instrumentele nu sunt garantate și nici nu fac obiectul unei garanții care crește rangul de prioritate la plată al creanțelor, de niciuna dintre următoarele:

(i) instituția sau filialele sale;

(ii) întreprinderea-mamă a instituției sau filialele sale;

(iii) societatea financiară holding-mamă sau filialele sale;

(iv) societatea holding cu activitate mixtă sau filialele sale;

(v) societatea financiară holding cu activitate mixtă și filialele sale;

(vi) orice întreprindere care are legături strânse cu entitățile menționate la punctele (i)-(v);

(m) instrumentele nu fac obiectul niciunui aranjament, contractual sau de altă natură, care crește rangul de prioritate la plată al creanțelor înregistrate în temeiul instrumentelor în caz de insolvență sau de lichidare.

Condiția menționată la primul sub-paragraf litera (j) se consideră îndeplinită, chiar dacă instrumentele sunt incluse în fondurile proprii de nivel 1 suplimentar sau în fondurile proprii de nivel 2 în temeiul articolului 484 alineatul (3), cu condiția să fie de rang egal.

(2) Condițiile stabilite la alineatul (1) litera (i) sunt considerate respectate, chiar dacă cuantumul principalului instrumentelor fondurilor proprii de nivel 1 suplimentar sau de nivel 2 se reduce permanent.

▼C2

Condiția prevăzută la alineatul (1) litera (f) este considerată respectată, chiar dacă cuantumul principalului instrumentului de capital este redus în cadrul unei proceduri de rezoluție sau drept consecință a unei reduceri a valorii instrumentelor de capital impuse de autoritatea de rezoluție responsabilă pentru instituție.

Condiția prevăzută la alineatul (1) litera (g) este considerată respectată chiar dacă dispozițiile care reglementează instrumentul de capital indică în mod expres sau implicit că valoarea principalului instrumentului ar fi sau ar putea fi redusă în cadrul unei proceduri de rezoluție sau drept consecință a unei reduceri a valorii instrumentelor de capital impuse de autoritatea de rezoluție responsabilă pentru instituție.

(3) Condiția prevăzută la alineatul (1) litera (h) punctul (iii) este considerată respectată chiar dacă instrumentul presupune plata unui multiplu al dividendelor, cu condiția ca acest multiplu al dividendelor să nu ducă la o distribuție care să creeze o povară disproporționată asupra capitalului.

(4) În sensul alineatului (1) litera (h) punctul (i), distribuirea diferențiată reflectă numai drepturile de vot diferențiate. În această privință, o distribuire mai mare se aplică numai instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază cu mai puține drepturi de vot sau fără niciun drept de vot.

(5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice următoarele:

(a) natura și formele aplicabile ale finanțării indirecte a instrumentelor de fonduri proprii;

(b) situațiile și momentele în care distribuirile multiple ar reprezenta o povară disproporționată asupra fondurilor proprii;

(c) definiția distribuirilor preferențiale;

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 28 iulie 2013.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10 - 14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 29

Instrumente de capital emise de societăți mutuale, organizații cooperatiste de credit, instituții de economii și instituții similare

(1) Instrumentele de capital emise de societățile mutuale, organizațiile cooperatiste de credit, instituțiile de economii și instituțiile similare se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază numai dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 28 cu modificările care rezultă din aplicarea prezentului articol.

▼C2

(2) Trebuie îndeplinite condițiile următoare referitoare la răscumpărarea instrumentelor de capital:

(a) instituția are posibilitatea de a refuza răscumpărarea instrumentelor, cu excepția situațiilor în care se interzice acest lucru în temeiul legislației naționale aplicabile;

(b) atunci când refuzul instituției de a răscumpăra instrumentele este interzis în temeiul legislației naționale aplicabile, dispozițiile care reglementează instrumentele oferă instituției posibilitatea de a limita răscumpărarea lor;

(c) refuzul de a răscumpăra instrumentele sau limitarea răscumpărării instrumentelor, după caz, nu poate constitui un eveniment de nerambursare pentru instituția respectivă.

(3) Instrumentele de capital pot include un plafon sau o restricție privind nivelul maxim de distribuiri numai în cazul în care plafonul sau restricția respectivă sunt prevăzute în legislația națională aplicabilă sau în actul constitutiv al instituției.

(4) Dacă instrumentele de capital conferă proprietarului drepturi asupra rezervelor instituției în caz de insolvență sau de lichidare care se limitează la valoarea nominală a instrumentelor, o astfel de limitare se aplică în aceeași măsură pentru deținătorii tuturor celorlalte instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază emise de instituția respectivă.

Condiția menționată la primul sub-paragraf nu aduce atingere posibilității ca o societate mutuală, o organizație cooperatistă de credit, o instituție de economii sau o instituție similară să includă în cadrul fondurilor proprii de nivel 1 de bază instrumente care nu conferă deținătorului drepturi de vot și care îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

(a) creanța deținătorilor instrumentelor fără drept de vot în caz de insolvență sau de lichidare a instituției este proporțională cu ponderea pe care acele instrumente fără drept de vot o au în totalul instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază;

(b) instrumentele se încadrează, pe baza altor criterii, în categoria instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază.

(5) Dacă instrumentele de capital conferă proprietarilor lor dreptul la o creanță asupra activelor instituției în caz de insolvență sau de lichidare care este fixă sau plafonată, o astfel de limitare se aplică în aceeași măsură tuturor deținătorilor de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază emise de instituție.

(6) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza natura limitărilor referitoare la răscumpărare necesare în cazul în care refuzul instituției de a răscumpăra instrumentele de fonduri proprii este interzis în temeiul legislației naționale aplicabile.

▼C2

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 28 iulie 2013.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul sub-paragraf, în conformitate cu articolele 10 - 14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 30

Consecințe ale încetării îndeplinirii condițiilor pentru instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază

Dacă un instrument de fonduri proprii de nivel 1 de bază nu mai îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 28 și, dacă este cazul, la articolul 29, se aplică următoarele:

(a) instrumentul respectiv încetează imediat să se califice drept instrument de fonduri proprii de nivel 1 de bază;

(b) conturile de prime de emisiune aferente instrumentului respectiv încetează imediat să se califice drept elemente de fonduri proprii de nivel 1 de bază.

Articolul 31

Instrumente de capital subscrise de autoritățile publice în situații de urgență

(1) În situații de urgență, autoritățile competente pot permite instituțiilor să includă în fondurile proprii de nivel 1 de bază instrumente de capital care respectă cel puțin condițiile prevăzute la articolul 28 alineatul (1) literele (b)-(e), atunci când sunt respectate cumulativ următoarele condiții:

(a) Instrumentele de capital sunt emise 1 ianuarie 2014.

(b) Instrumentele de capital sunt considerate ajutor de stat de către Comisie.

(c) Instrumentele de capital sunt emise în contextul unor măsuri de recapitalizare în temeiul normelor privind ajutorul de stat existente la momentul respectiv.

(d) Instrumentele de capital sunt în întregime subscrise și deținute de stat sau de o autoritate ori entitate publică relevantă.

(e) Instrumentele de capital sunt capabile să absoarbă pierderile.

(f) Cu excepția cazului instrumentelor de capital menționate la articolul 27, în caz de lichidare, instrumentele de capital dau proprietarilor lor dreptul la o creanță asupra activelor reziduale ale instituției după plata tuturor creanțelor de rang prioritar.

(g) Există mecanisme de ieșire adecvate pentru stat sau, după caz, o autoritate sau entitate publică relevantă.

(h) Autoritatea competentă și-a acordat în prealabil aprobarea și și-a făcut publică decizia, împreună cu o explicație a acestei deciziei.

▼C2

(2) În cazul unei cereri justificate din partea autorității competente relevante și în cooperare cu aceasta, ABE consideră aceste instrumente de capital menționate la alineatul (1) ca fiind echivalente instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază în scopul prezentului regulament.

Secțiunea 2

Filtre prudențiale

Articolul 32

Active securitizate

(1) O instituție exclude din cadrul oricărui element al fondurilor proprii orice creștere a capitalurilor proprii în conformitate cu cadrul contabil aplicabil care rezultă din active securitizate, inclusiv următoarele:

(a) o astfel de creștere asociată cu venitul viitor din marja care duce la un câștig rezultat din vânzare pentru instituție;

(b) dacă instituția este inițiatoarea unei securitizări, câștigurile nete care rezultă din capitalizarea veniturilor viitoare din activele securitizate care asigură o îmbunătățire a calității creditului pentru pozițiile din securitizare.

(2) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze mai clar noțiunea de „câștig rezultat din vânzare” menționat la alineatul (1) litera (a).

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 28 iulie 2013.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul sub-paragraf, în conformitate cu articolele 10 - 14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 33

Acoperiri ale fluxurilor de numerar și modificări ale valorii datoriilor proprii

(1) Instituțiile nu includ următoarele elemente în elementele de fonduri proprii:

(a) rezervele rezultate din evaluarea la valoarea justă, reprezentând câștiguri sau pierderi generate de acoperirile fluxurilor de numerar ale instrumentelor financiare care nu sunt evaluate la valoarea justă, inclusiv fluxurile de numerar previzionate;

(b) câștigurile sau pierderile înregistrate de instituție din evaluarea la valoarea justă a datoriilor și care rezultă din modificarea calității creditului instituției;

(c) câștigurile și pierderile din evaluarea la valoarea justă a datoriilor care provin din instrumente financiare derivate ale instituției care rezultă din modificarea ratingului instituției.

▼C2

(2) În sensul alineatului (1) litera (c), instituțiile nu pot compensa câștigurile și pierderile rezultate din evaluarea la valoarea justă care rezultă din riscul de credit al instituției cu cele care rezultă din riscul de credit al contrapărții acesteia.

(3) Fără a aduce atingere alineatului (1) litera (b), instituțiile pot include cuantumul câștigurilor și a pierderilor aferente datoriilor lor în fondurile proprii atunci când sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

(a) datoriile sunt sub formă de obligațiuni astfel cum sunt menționate la articolul 52 alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE;

(b) modificările valorii activelor și datoriilor instituției se datorează aceloraşi modificări ale calității creditului instituției;

(c) există o legătură strânsă între valoarea obligațiunilor menționate la litera (a) și valoarea activelor instituției;

(d) există posibilitatea de a rambursa împrumuturile ipotecare răscumpărând obligațiunile care finanțează împrumuturile ipotecare la valoarea de piață sau cea nominală.

(4) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze ce constituie legătura strânsă dintre valoarea obligațiunilor și valoarea activelor menționată la alineatul (3) litera (c).

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 30 septembrie 2013.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10 - 14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 34

Ajustări de valoare suplimentare

Pentru calcularea cuantumului fondurilor proprii, instituțiile aplică cerințele prevăzute la articolul 105 pentru toate activele lor evaluate la valoarea justă și deduc din fondurile proprii de nivel 1 de bază cuantumul oricăror ajustări de valoare suplimentare necesare.

Articolul 35

Câștigurile și pierderile nerealizate rezultate din evaluarea la valoarea justă

Cu excepția elementelor menționate la articolul 33, instituțiile nu fac ajustări pentru a elimina din fondurile lor proprii câștigurile sau pierderile nerealizate rezultate din evaluarea la valoarea justă a activelor sau datoriilor.

▼C2

Secțiunea 3

Deduceri din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază, derogări și alternative

Ssubsecțiunea 1

Deduceri din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază

Articolul 36

Deduceri din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază

(1) Instituțiile deduc din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază următoarele:

(a) pierderile exercițiului financiar în curs;

(b) imobilizările necorporale;

(c) creanțele privind impozitul amânat care se bazează pe profitabilitatea viitoare;

(d) pentru instituțiile care calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor utilizând abordarea bazată pe modele interne de rating (abordarea IRB), cuantumurile negative care rezultă din calcularea cuantumurilor pierderilor așteptate prevăzute la articolele 158 și 159;

(e) activele fondului de pensii cu beneficii determinate din bilanțul instituției;

(f) deținerile directe, indirecte și sintetice ale unei instituții de instrumente proprii de fonduri proprii de nivel 1 de bază, inclusiv instrumentele proprii de fonduri proprii de nivel 1 de bază pe care o instituție are obligația reală sau contingentă de a le achiziționa în temeiul unei obligații contractuale existente;

(g) deținerile directe, indirecte și sintetice de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază ale entităților din sectorul financiar, dacă aceste entități și instituția înregistrează deținere reciproce care, în opinia autorității competente, au fost concepute pentru a crește în mod artificial fondurile proprii ale instituției;

(h) cuantumul aplicabil al deținerilor directe, indirecte și sintetice ale instituției de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază ale entităților din sectorul financiar în care instituția nu deține o investiție semnificativă;

(i) cuantumul aplicabil al deținerilor directe, indirecte și sintetice ale instituției de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază ale entităților din sectorul financiar în care instituția deține o investiție semnificativă;

▼C3

(j) cuantumul elementelor care trebuie deduse din elementele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar în conformitate cu articolul 56 care depășește elementele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar ale instituției;

▼C2

(k) cuantumul expunerii aferent următoarelor elemente care se califică pentru o pondere de risc de 1 250 %, atunci când instituția deduce cuantumul expunerii respective din cuantumul elementelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază ca alternativă la aplicarea unei ponderi de risc de 1 250 %:

(i) deținere calificate din afara sectorului financiar;

(ii) poziții din securitizare, în conformitate cu articolul 243 alineatul (1) litera (b), articolul 244 alineatul (1) litera (b) și articolul 258;

(iii) tranzacții incomplete, în conformitate cu articolul 379 alineatul (3);

(iv) poziții dintr-un coș de expuneri pentru care o instituție nu poate determina ponderea de risc aplicând abordarea IRB, în conformitate cu articolul 153 alineatul (8);

(v) expuneri provenind din titluri de capital în cadrul unei abordări bazate pe modele interne, în conformitate cu articolul 155 alineatul (4).

(l) orice impozit referitor la elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază previzibil la momentul calculării sale, cu excepția cazului în care instituția ajustează corespunzător cuantumul elementelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază, în măsura în care astfel de impozite reduc cuantumul până la care aceste elemente pot fi alocate pentru acoperirea riscurilor sau a pierderilor.

(2) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze aplicarea deducerilor prevăzute la alineatul (1) literele (a), (c), (e), (f), (h), (i) și (l) de la prezentul articol și a deducerilor aferente prevăzute la articolul 53 literele (a), (c), (d) și (f) și la articolul 63 literele (a), (c) și (d).

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 28 iulie 2013.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul sub-paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(3) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze tipurile de instrumente de capital ale instituțiilor financiare și, cu consultarea Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupaționale) (EIOPA) instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 ([1]), ale întreprinderilor de asigurare și de reasigurare din țări terțe, precum și ale întreprinderilor excluse din domeniul de aplicare al Directivei 2009/138/CE, în conformitate cu articolul 4 din directiva menționată, care se deduc din următoarele elemente ale fondurilor proprii:

(a) elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază;

(b) elementele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar;

(c) elementele de fonduri proprii de nivel 2.

([1]) JO L 331, 15.12.2010, p. 48.

▼C2

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 28 iulie 2013.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 37

Deducerea imobilizărilor necorporale

Instituțiile determină cuantumul imobilizărilor necorporale care trebuie deduse după cum urmează:

(a) cuantumul care trebuie dedus se reduce cu valoarea datoriilor asociate privind impozitul amânat care s-ar stinge dacă imobilizările necorporale s-ar deprecia sau ar fi derecunoscute în conformitate cu cadrul contabil aplicabil;

(b) cuantumul care trebuie dedus include fondul comercial inclus în evaluarea investițiilor semnificative ale instituției.

Articolul 38

Deducerea creanțelor privind impozitul amânat care se bazează pe profitabilitatea viitoare

(1) Instituțiile determină cuantumul creanțelor privind impozitul amânat care se bazează pe profitabilitatea viitoare care trebuie deduse în conformitate cu prezentul articol.

(2) Cu excepția cazului în care sunt întrunite condițiile prevăzute la alineatul (3), valoarea creanțelor privind impozitul amânat care se bazează pe profitabilitatea viitoare se calculează fără a scădea cuantumul datoriilor conexe privind impozitul amânat ale instituției.

(3) Cuantumul creanțelor privind impozitul amânat care se bazează pe profitabilitatea viitoare poate fi redus cu cuantumul datoriilor conexe privind impozitul amânat ale instituției, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) entitatea are un drept legal, în temeiul dreptului intern aplicabil, de a compensa creanțele respective privind impozitul curent cu datoriile privind impozitul curent;

(b) creanțele respective privind impozitul amânat și datoriile privind impozitul amânat sunt aferente impozitelor percepute de aceeași autoritate fiscală și de la aceeași entitate impozabilă.

(4) Datoriile asociate privind impozitul amânat ale instituției, utilizate în sensul alineatului (3), nu pot include datoriile privind impozitul amânat care reduc cuantumul imobilizărilor necorporale sau a activelor fondului de pensii cu beneficii determinate care trebuie deduse.

(5) Cuantumul datoriilor asociate privind impozitul amânat menționate la alineatul (4) se distribuie între:

(a) creanțele privind impozitul amânat care se bazează pe profitabilitatea viitoare și decurg din diferențe temporare care nu sunt deduse în conformitate cu articolul 48 alineatul (1);

▼C2

(b) toate celelalte creanțe privind impozitul amânat care se bazează pe profitabilitatea viitoare.

Instituțiile alocă datoriile asociate privind impozitul amânat proporțional cu creanțele privind impozitul amânat care se bazează pe profitabilitatea viitoare reprezentând elementele menționate la literele (a) și (b).

Articolul 39

Plăți excedentare de impozite, pierderi fiscale reportate la exercițiile financiare anterioare și creanțe privind impozitul amânat care nu se bazează pe profitabilitatea viitoare

(1) Următoarele elemente nu se deduc din fondurile proprii și se supun unei ponderi de risc în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 2 sau 3, după caz:

(a) plăți excedentare de impozite efectuate de instituție pentru anul în curs;

(b) pierderi fiscale ale instituției pentru exercițiul financiar curent transferate în exercițiile financiare anterioare care dau naștere la o creanță asupra administrației centrale, asupra administrației regionale sau asupra autorității fiscale locale.

(2) Creanțele privind impozitul amânat care nu se bazează pe profitabilitatea viitoare se limitează la creanțele privind impozitul amânat rezultate din diferențe temporare, în cazul în care se îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

(a) sunt înlocuite fără întârziere, în mod automat și obligatoriu, cu un credit fiscal în situația în care instituția raportează o pierdere atunci când situațiile financiare anuale ale instituției sunt aprobate oficial, sau în caz de lichidare sau de insolvență a instituției;

(b) o instituție are posibilitatea, în temeiul legislației fiscale naționale aplicabile, de a compensa un credit fiscal, astfel cum este menționat la litera (a), cu orice obligații fiscale ale instituției sau ale oricărei alte întreprinderi incluse în același consolidare ca și instituția în scopuri fiscale, în temeiul respectivei legislații, sau ale oricărei alte întreprinderi supuse supravegherii pe bază consolidată în conformitate cu partea întâi titlul II capitolul 2;

(c) în cazul în care cuantumul creditelor fiscale menționate la litera (b) depășește valoarea obligațiilor fiscale menționate la aceeași literă, orice astfel de excedent este înlocuit fără întârziere cu o creanță directă asupra administrației centrale a statului membru în care este înregistrată instituția.

Instituțiile aplică o pondere de risc de 100 % creanțelor privind impozitul amânat în cazul în care sunt îndeplinite condițiile menționate la literele (a), (b) și (c).

Articolul 40

Deducerea cuantumurilor negative care rezultă din calcularea cuantumului pierderilor așteptate

Cuantumul care trebuie dedus în conformitate cu articolul 36 alineatul (1) litera (d) nu se reduce printr-o creștere a nivelului creanțelor privind impozitul amânat care se bazează pe profitabilitatea viitoare sau prin alte efecte fiscale suplimentare, care ar putea apărea în cazul în care provizioanele ar atinge nivelul pierderilor așteptate menționate în partea a treia titlul II capitolul 3 secțiunea 3.

▼C2

Articolul 41

Deducerea activelor fondului de pensii cu beneficii determinate

(1) În sensul articolului 36 alineatul (1) litera (e), cuantumul activelor fondului de pensii cu beneficii determinate care trebuie dedus se reduce cu:

(a) cuantumul oricărei datorii privind impozitul amânat asociate care ar putea fi stinsă în cazul în care activele s-ar deprecia sau ar fi derecunoscute în conformitate cu cadrul contabil aplicabil;

(b) cuantumul activelor din fondul de pensii cu beneficii determinate pe care instituția le poate utiliza fără restricții, cu condiția ca instituția să obțină aprobarea prealabilă a autorității competente.

Activele respective utilizate pentru a reduce cuantumul care urmează a fi dedus primesc o pondere de risc în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 2 sau 3, după caz.

(2) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze criteriile în baza cărora o autoritate competentă permite unei instituție să reducă cuantumul activelor fondului de pensii cu beneficii determinate așa cum este prevăzut la alineatul (1) litera (b).

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 28 iulie 2013.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 42

Deducerea deținerilor de instrumente proprii de fonduri proprii de nivel 1 de bază

În sensul articolului 36 alineatul (1) litera (f), instituțiile calculează deținerile de instrumente proprii de fonduri proprii de nivel 1 de bază pe baza pozițiilor brute lungi, cu următoarele excepții:

(a) instituțiile pot calcula cuantumul deținerilor de instrumente proprii de fonduri proprii de nivel 1 de bază pe baza poziției nete lungi cu condiția îndeplinirii cumulative a următoarelor două condiții:

(i) pozițiile lungi și scurte să facă parte din aceeași expunere-suport, iar pozițiile scurte să nu implice niciun risc de contraparte;

(ii) fie atât pozițiile lungi, cât și cele scurte sunt deținute în portofoliul de tranzacționare, fie ambele sunt deținute în afara acestuia;

(b) instituțiile determină cuantumul care urmează a fi dedus pentru deținerile directe, indirecte și sintetice de titluri de valoare bazate pe indici, prin calcularea expunerii-suport față de propriile instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază incluse în indicii respectivi;

▼C2

(c) instituțiile pot compensa poziții brute lungi pe propriile instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază care rezultă din deținere de titluri de valoare bazate pe indici cu poziții scurte pe propriile instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază care rezultă din poziții scurte pe indici-suport, inclusiv atunci când aceste poziții scurte implică un risc de contraparte, cu condiția îndeplinirii cumulative a următoarelor două condiții:

(i) pozițiile lungi și scurte sunt pe aceiași indici-suport;

(ii) fie atât pozițiile lungi, cât și cele scurte sunt deținute în portofoliul de tranzacționare, fie ambele sunt deținute în afara acestuia.

Articolul 43

Investiție semnificativă într-o entitate din sectorul financiar

În scopul deducerii, se consideră că o instituție deține o investiție semnificativă într-o entitate din sectorul financiar atunci când este îndeplinită una dintre condițiile următoare:

(a) instituția deține mai mult de 10 % din instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază emise de entitatea respectivă;

(b) instituția are legături strânse cu entitatea respectivă și deține instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază emise de acea entitate;

(c) instituția deține instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază emise de entitatea respectivă și entitatea nu este inclusă în consolidare în conformitate cu partea întâi titlul II capitolul 2, dar este inclusă în aceeași consolidare contabilă ca și instituția în scopul raportării financiare în conformitate cu cadrul contabil aplicabil.

Articolul 44

Deducerea deținerilor de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază ale entităților din sectorul financiar, atunci când o instituție înregistrează o deținere reciprocă destinată să crească în mod artificial fondurile proprii

Instituțiile operează deducerile menționate la articolul 36 alineatul (1) literele (g), (h) și (i) în conformitate cu următoarele:

(a) deținerile de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază și de alte instrumente de capital ale entităților din sectorul financiar se calculează pe baza pozițiilor brute lungi;

(b) în scopul deducerii, elementele fondurilor proprii de nivel 1 specifice societăților de asigurare sunt tratate drept deținere de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază.

▼C2

Articolul 45

Deducerea deținerilor de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază ale entităților din sectorul financiar

Instituțiile operează deducerile prevăzute la articolul 36 alineatul (1) literele (h) și (i) în conformitate cu următoarele dispoziții:

(a) instituțiile pot calcula deținerile directe, indirecte și sintetice de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază ale entităților din sectorul financiar pe baza poziției nete lungi pe aceeași expunere-suport cu condiția îndeplinirii cumulative a următoarelor două condiții:

(i) scadența poziției scurte este aceeași cu cea a poziției lungi sau are o scadență reziduală de cel puțin un an;

(ii) fie atât poziția lungă, cât și cea scurtă sunt deținute în portofoliul de tranzacționare, fie ambele sunt deținute în afara acestuia;

(b) instituțiile determină cuantumul care urmează a fi dedus pentru deținerile directe, indirecte și sintetice de titluri de valoare bazate pe indici, prin calcularea expunerii-suport față de instrumentele de capital ale entităților din sectorul financiar incluse în indicii respectivi.

Articolul 46

Deducerea deținerilor de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază atunci când o instituție nu deține o investiție semnificativă într-o entitate din sectorul financiar

(1) În sensul articolului 36 alineatul (1) litera (h), instituțiile calculează cuantumul aplicabil care urmează să fie dedus prin înmulțirea cuantumului menționat la litera (a) de la prezentul alineat cu factorul derivat din calculul menționat la litera (b) de la prezentul alineat:

(a) cuantumul agregat cu care deținerile directe, indirecte și sintetice ale instituției de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și instrumente de fonduri proprii de nivel 2 ale entităților din sectorul financiar în care instituția nu deține o investiție semnificativă depășesc 10 % din cuantumul agregat al elementelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază ale instituției calculat după ce li s-au aplicat următoarele:

(i) articolele 32-35;

(ii) deducerile menționate la articolul 36 alineatul (1) literele (a)-(g), litera (k) punctele (ii)-(v) și litera (l), cu excepția cuantumului care urmează a fi dedus pentru creanțele privind impozitul amânat care se bazează pe profitabilitatea viitoare și care decurg din diferențe temporare;

(iii) articolele 44 și 45;

▼C2

(b) cuantumul deținerilor directe, indirecte și sintetice ale instituției de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază ale acelor entități din sectorul financiar în care instituția nu deține o investiție semnificativă împărțit la cuantumul agregat al deținerilor directe, indirecte și sintetice ale instituției de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și instrumente de fonduri proprii de nivel 2 ale respectivelor entități din sectorul financiar.

(2) Instituțiile exclud pozițiile aferente angajamentelor de preluare fermă deținute timp de cinci zile lucrătoare sau mai puțin din cuantumul menționat la alineatul (1) litera (a) și din calculul factorului menționat la alineatul (1) litera (b).

(3) Cuantumul care urmează a fi dedus în conformitate cu alineatul (1) se distribuie proporțional tuturor instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază deținute. Instituțiile determină cuantumul fiecărui instrument de fonduri proprii de nivel 1 de bază care se deduce în conformitate cu alineatul (1) prin înmulțirea cuantumului menționat la litera (a) de la prezentul alineat cu proporția menționată la litera (b) de la prezentul alineat:

(a) cuantumul deținerilor care trebuie dedus în conformitate cu alineatul (1);

(b) proporția cuantumului agregat al deținerilor directe, indirecte și sintetice ale instituției de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază ale unor entități din sectorul financiar în care instituția nu deține o investiție semnificativă reprezentată de fiecare instrument de fonduri proprii de nivel 1 de bază deținut.

(4) Cuantumul deținerilor menționate la articolul 36 alineatul (1) litera (h) care este mai mic sau egală cu 10 % din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază ale instituției după aplicarea dispozițiilor prevăzute la alineatul (1) litera (a) punctele (i)-(iii) nu se deduce și este supus ponderilor de risc aplicabile în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 2 sau 3 și cerințelor prevăzute în partea a treia titlul IV, după caz.

(5) Instituțiile determină cuantumul fiecărui instrument de fonduri proprii de nivel 1 de bază care este ponderat la risc în temeiul alineatului (4) înmulțind cuantumul menționat la litera (a) de la prezentul alineat cu cuantumul menționat la litera (b) de la prezentul alineat:

(a) cuantumul deținerilor care trebuie ponderate la risc în conformitate cu alineatul (4);

(b) proporția rezultată din calculul de la alineatul (3) litera (b).

▼C2

Articolul 47

Deducerea deținerilor de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază atunci când o instituție deține o investiție semnificativă într-o entitate din sectorul financiar

În sensul articolului 36 alineatul (1) punctul (i), cuantumul aplicabil care urmează a fi dedus din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază exclude pozițiile aferente angajamentelor de preluare fermă deținute timp de cinci zile lucrătoare sau mai puțin și se determină în conformitate cu articolele 44 și 45 și subsecțiunea 2.

Subsecțiunea 2

Derogări și alternative la deducerea din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază

Articolul 48

Derogări privind pragurile de deducere din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază

(1) Atunci când efectuează deducerile prevăzute la articolul 36 alineatul (1) literele (c) și (i), instituțiile nu au obligația de a deduce cuantumurile elementelor enumerate la literele (a) și (b) de la prezentul alineat, care, agregate, sunt egale cu sau sunt mai mici decât cuantumul-prag menționat la alineatul (2):

(a) creanțele privind impozitul amânat care se bazează pe profitabilitatea viitoare și decurg din diferențe temporare și care, agregate, reprezintă 10 % sau mai puțin din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază ale instituției calculate după aplicarea:

(i) articolelor 32-35;

(ii) articolului 36 alineatul (1) literele (a)-(h), litera (k) punctele (ii)-(v) și litera (l), cu excepția creanțelor privind impozitul amânat care se bazează pe profitabilitatea viitoare și decurg din diferențe temporare.

(b) dacă o instituție deține o investiție semnificativă într-o entitate din sectorul financiar, deținerile directe, indirecte și sintetice ale respectivei instituții de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază ale acelor entități care, agregate, reprezintă 10 % sau mai puțin din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază ale instituției calculate după aplicarea:

(i) articolelor 32-35;

(ii) articolului 36 alineatul (1) literele (a)-(h), literei (k) punctele (ii)-(v) și litera (l), cu excepția creanțelor privind impozitul amânat care se bazează pe profitabilitatea viitoare și decurg din diferențe temporare.

(2) În sensul alineatului (1), cuantumul-prag este egal cu cuantumul menționat la litera (a) de la prezentul alineat înmulțit cu procentajul menționat la litera (b) de la prezentul alineat:

(a) cuantumul rezidual al elementelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază după aplicarea tuturor ajustărilor și deducerilor de la articolele 32-36 și fără aplicarea derogărilor de prag de la prezentul articol;

▼C2

(b) 17,65 %.

(3) În sensul alineatului (1), instituțiile determină proporția creanțelor privind impozitul amânat din cuantumul total al elementelor care nu trebuie dedus prin împărțirea cuantumului menționat la litera (a) de la prezentul alineat la cuantumul menționată la litera (b) de la prezentul alineat:

(a) cuantumul creanțelor privind impozitul amânat care se bazează pe profitabilitatea viitoare și decurg din diferențe temporare și care, agregate, reprezintă 10 % sau mai puțin din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază ale instituției;

(b) suma următoarelor elemente:

(i) cuantumul menționat la litera (a);

(ii) cuantumul deținerilor directe, indirecte și sintetice ale instituției de instrumente de fonduri proprii ale unor entități din sectorul financiar în care instituția deține o investiție semnificativă și care, agregate, reprezintă 10 % sau mai puțin din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază ale instituției.

Proporția investițiilor semnificative în cuantumul total al elementelor care nu trebuie dedus este egală cu unu minus proporția menționată la primul paragraf.

(4) Cuantumurile elementelor care nu sunt deduse în conformitate cu alineatul (1) primesc o pondere de risc de 250 %.

Articolul 49

Cerințe referitoare la deducere în cazul în care se aplică consolidarea, supravegherea suplimentară sau sistemele instituționale de protecție

(1) În vederea calculării fondurilor proprii pe bază individuală, pe bază subconsolidată și pe bază consolidată, în cazul în care autoritățile competente solicită sau permit instituțiilor să aplice metoda nr. 1, 2 sau 3 din anexa I la Directiva 2002/87/CE, autoritățile competente pot permite instituțiilor să nu deducă deținerile de instrumente de fonduri proprii ale unei entități din sectorul financiar în care instituția-mamă, societatea financiară holding-mamă sau societatea financiară holding mixtă-mamă sau instituția deține o investiție semnificativă, numai dacă sunt îndeplinite condițiile care figurează la literele (a)-(e) de la prezentul alineat:

(a) entitatea din sectorul financiar este o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare sau o societate holding de asigurare;

(b) întreprinderea de asigurare, întreprinderea de reasigurare sau societatea holding de asigurare respectivă este inclusă în aceeași supraveghere suplimentară în conformitate cu Directiva 2002/87/CE ca și instituția-mamă, societatea financiară holding-mamă sau societatea financiară holding mixtă-mamă sau instituția care deține instrumentele;

▼C2

(c) instituția a primit aprobarea prealabilă a autorităților competente;

(d) atât înaintea acordării aprobării menționate la litera (c), cât și pe bază continuă, autoritățile competente consideră că este adecvat nivelul de gestiune integrată, de gestionare a riscurilor și de control intern al entităților care ar fi incluse în cadrul consolidării în temeiul metodei nr. 1, 2 sau 3;

(e) deținerile în entitatea respectivă aparțin uneia dintre următoarele:

(i) instituția de credit-mamă;

(ii) societatea financiară holding-mamă;

(iii) societatea financiară holding mixtă-mamă;

(iv) instituția;

(v) o filială a uneia dintre entitățile menționate la punctele (i)-(iv) care este inclusă în sfera de aplicare a consolidării în conformitate cu partea întâi titlul II capitolul 2.

Metoda aleasă se aplică în mod constant de-a lungul timpului.

(2) În vederea calculării fondurilor proprii pe bază individuală și pe bază subconsolidată, instituțiile care fac obiectul supravegherii pe bază consolidată în conformitate cu partea întâi titlul II capitolul 2 nu deduc deținerile de instrumente de fonduri proprii emise de entități din sectorul financiar incluse în sfera supravegherii pe bază consolidată, cu excepția cazului în care autoritățile competente stabilesc acele deduceri care sunt necesare în anumite scopuri, în special separarea structurală a activităților bancare și planificarea rezoluției, în scopul supravegherii pe bază individuală sau subconsolidată.

Aplicarea abordării menționate la primul paragraf nu poate prezenta efecte adverse disproporționate în ceea ce privește întregul sistem financiar sau părți ale acestuia în alte state membre sau la nivelul Uniunii în ansamblu, formând sau creând un obstacol pentru funcționarea pieței interne.

(3) În vederea calculării fondurilor proprii pe bază individuală sau subconsolidată, autoritățile competente pot permite instituțiilor să nu deducă deținerile de instrumente de fonduri proprii în următoarele cazuri:

(a) atunci când o instituție are o deținere într-o altă instituție și sunt îndeplinite condițiile menționate la punctele (i)-(v):

(i) instituțiile se încadrează în același sistem instituțional de protecție menționat la articolul 113 alineatul (7);

(ii) autoritățile competente au acordat aprobarea prevăzută în articolul 113 alineatul (7);

▼C2

(iii) condițiile prevăzute la articolul 113 alineatul (7) sunt îndeplinite;

(iv) sistemul instituțional de protecție întocmește un bilanț consolidat, menționat la articolul 113 alineatul (7) litera (e), sau, dacă nu are obligația să întocmească situații financiare consolidate, un calcul al valorilor agregate extinse, considerat satisfăcător de către autoritățile competente, care este echivalent cu dispozițiile Directivei 86/635/CEE, care include anumite adaptări ale dispozițiilor Directivei 83/349/CEE sau ale Regulamentului (CE) nr. 1606/2002 care reglementează conturile consolidate ale grupurilor de instituții de credit. Echivalența acestui calcul al valorilor agregate extinse este verificată de un auditor extern, în special în ceea ce privește faptul că utilizarea multiplă a elementelor eligibile pentru calculul fondurilor proprii, precum și orice constituire inadecvată de fonduri proprii între membrii sistemului instituțional de protecție sunt excluse din calcul. Bilanțul consolidat sau calculul valorilor agregate extinse sunt prezentate autorităților competente cu o frecvență cel puțin egală cu frecvența stabilită la articolul 99;

(v) instituțiile incluse într-un sistem instituțional de protecție îndeplinesc împreună, pe bază consolidată sau pe bază agregată extinsă, cerințele prevăzute la articolul 92 și raportează conformarea la respectivele cerințe în conformitate cu articolul 99. În cadrul unui sistem instituțional de protecție, nu este necesară deducerea intereselor deținute de membrii organizațiilor cooperatiste de credit sau de entități juridice care nu sunt membri ai sistemului instituțional de protecție, cu condiția ca utilizarea multiplă a elementelor eligibile pentru calculul fondurilor proprii, precum și orice constituire inadecvată de fonduri proprii între membrii sistemului instituțional de protecție și acționarul minoritar, atunci când acesta este o instituție, să fie excluse.

(b) dacă o instituție de credit regională înregistrează o deținere în instituția de credit centrală sau într-o altă instituție de credit regională și condițiile prevăzute la litera (a) punctele (i)-(v) sunt îndeplinite.

(4) Deținerile în legătură cu care nu se face deducerea în conformitate cu alineatul (1), (2) sau (3) sunt considerate expuneri și sunt ponderate la risc în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 2 sau 3, după caz.

(5) În cazul în care o instituție aplică metoda 1, 2 sau 3 din anexa I la Directiva 2002/87/CE, instituția publică cerința suplimentară de fonduri proprii și rata de adecvare a capitalului a conglomeratului financiar, astfel cum au fost calculate în conformitate cu articolul 6 și anexa I la directiva respectivă.

(6) ABE, EIOPA și Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe) (AEVMP) instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 ([1]), prin intermediul Comitetului comun, elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze, în sensul prezentului articol, condițiile de aplicare a metodelor de calcul enumerate în partea II a anexei I la Directiva 2002/87/CE pentru alternativele la deducere menționate la alineatul (1) de la prezentul articol.

([1]) JO L 331, 15.12.2010, p. 84.

▼C2

ABE, EIOPA și AEVMP transmit Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 28 iulie 2013.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Secțiunea 3

Fonduri proprii de nivel 1 de bază

Articolul 50

Fonduri proprii de nivel 1 de bază

Fondurile proprii de nivel 1 de bază ale unei instituții constau în elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază după aplicarea ajustărilor prevăzute la articolele 32-35, a deducerilor în temeiul articolului 36 și a derogărilor și alternativelor prevăzute la articolele 48, 49 și 79.

CAPITOLUL 3

Fonduri proprii de nivel 1 suplimentar

Secțiunea 1

Elemente și instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar

Articolul 51

Elemente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar

Elementele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar constau în:

(a) instrumente de capital, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute în articolul 52 alineatul (1);

(b) conturi de prime de emisiune aferente instrumentelor menționate la litera (a).

Instrumentele incluse la litera (a) nu se califică drept elemente de fonduri proprii de nivel 1 de bază sau elemente de fonduri proprii de nivel 2.

Articolul 52

Instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar

(1) Instrumentele de capital se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar numai dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) instrumentele sunt emise și plătite;

▼C2

(b) instrumentele nu sunt achiziționate de:

(i) instituția sau filialele sale;

(ii) o întreprindere în care instituția deține o participație ce constă în deținerea, directă sau prin control, a cel puțin 20 % din drepturile de vot sau din capitalul întreprinderii respective;

(c) achiziționarea instrumentelor nu este finanțată în mod direct sau indirect de instituție;

(d) instrumentele sunt de rang inferior instrumentelor de fonduri proprii de nivel 2 în cazul insolvenței instituției;

(e) instrumentele nu sunt garantate și nici nu fac obiectul unei garanții care crește rangul de prioritate la plată al creanțelor, de niciuna dintre următoarele:

(i) instituția sau filialele sale;

(ii) întreprinderea-mamă a instituției sau filialele sale;

(iii) societatea financiară holding-mamă sau filialele sale;

(iv) societatea holding cu activitate mixtă sau filialele sale;

(v) societatea financiară holding cu activitate mixtă sau filialele sale;

(vi) orice întreprindere care are legături strânse cu entitățile menționate la punctele (i)-(v)

(f) instrumentele nu fac obiectul niciunei dispoziții, contractuale sau de altă natură, care crește rangul de prioritate la plată al creanțelor înregistrate în temeiul instrumentelor în caz de insolvență sau de lichidare;

(g) instrumentele sunt perpetue și dispozițiile care le reglementează nu includ niciun stimulent de răscumpărare pentru instituție;

(h) dacă dispozițiile care reglementează instrumentele includ una sau mai multe opțiuni call (opțiuni de cumpărare), opțiunea poate fi exercitată la discreția exclusivă a emitentului;

(i) opțiunile de cumpărare pot fi exercitate, instrumentele pot fi rambursate sau răscumpărate numai dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 77 și nu mai devreme de cinci ani de la data emiterii, cu excepția cazului în care sunt îndeplinite condițiile de la articolul 78 alineatul (4);

(j) dispozițiile care reglementează instrumentele nu indică în mod explicit sau implicit că opțiunile de cumpărare vor fi sau ar putea fi exercitate și instrumentele vor fi sau ar putea fi rambursate sau răscumpărate, iar instituția nu face nicio altă mențiune în acest sens, cu excepția următoarelor cazuri:

(i) lichidarea instituției;

▼C2

(ii) răscumpărări discreționare ale instrumentelor sau alte mijloace discreționare de diminuare a cuantumului de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar din capital, dacă instituția a primit aprobarea prealabilă a autorității competente în conformitate cu articolul 77.

(k) instituția nu indică în mod explicit sau implicit că autoritatea competentă ar accepta o cerere de exercitare a opțiunilor de cumpărare și rambursare sau răscumpărare a instrumentelor;

(l) distribuirile în baza instrumentelor îndeplinesc următoarele condiții:

(i) se plătesc din elementele care pot fi distribuite;

(ii) nivelul distribuirilor aferente instrumentelor nu va fi modificat pe baza calității creditului instituției sau al întreprinderii-mamă a acesteia;

(iii) dispozițiile care reglementează instrumentele atribuie instituției competența exclusivă în orice moment de a anula distribuirile aferente instrumentelor pentru o perioadă de timp nelimitată, în mod necumulativ, iar instituția poate utiliza fără restricție aceste plăți anulate, pentru a-și îndeplini obligațiile pe măsură ce acestea devin exigibile;

(iv) anularea distribuirilor nu constituie un eveniment de nerambursare pentru instituție;

(v) anularea distribuirilor nu impune restricții asupra instituției;

(m) instrumentele nu contribuie la stabilirea faptului că datoriile unei instituții depășesc activele acesteia, în cazul în care concluzia unei astfel de analize constituie un test de insolvență, în temeiul legislației naționale aplicabile;

(n) dispozițiile care reglementează instrumentele impun ca, în momentul în care survine un eveniment declanșator, cuantumul principalului instrumentelor să fie redus în mod permanent sau temporar, sau ca instrumentele să fie convertite în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază;

(o) dispozițiile care reglementează instrumentele nu includ caracteristici care ar putea împiedica recapitalizarea instituției;

(p) în cazul în care instrumentele nu sunt emise direct de către o instituție, sunt îndeplinite cumulativ următoarele două condiții:

(i) instrumentele sunt emise printr-o entitate inclusă în consolidare în conformitate cu partea întâi titlul II capitolul 2;

(ii) instituția respectivă poate dispune imediat de veniturile generate de aceste instrumente, fără restricții și sub o formă care satisface condițiile prevăzute la prezentul alineat.

▼C2

Condiția menționată la primul paragraf litera (d) se consideră îndeplinită, chiar dacă instrumentele sunt incluse în fondurile proprii de nivel 1 suplimentar sau în fondurile proprii de nivel 2 în temeiul articolului 484 alineatul (3), cu condiția să fie de rang egal.

(2) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice:

(a) forma și natura stimulentelor de răscumpărare;

(b) natura oricărei majorări a cuantumului principalului unui instrument de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar ca urmare a unei reduceri temporare a cuantumului principalului său;

(c) procedurile și calendarul de urmat pentru:

(i) a determina că a survenit un eveniment declanșator;

(ii) majorarea cuantumului principalului unui instrument de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar ca urmare a unei reduceri temporare a cuantumului principalului său;

(d) caracteristicile instrumentelor care ar putea împiedica recapitalizarea instituției;

(e) utilizarea unor entități cu scopuri speciale pentru emiterea indirectă de instrumente de fonduri proprii.

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 28 iulie 2013.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 53

Restricții privind anularea distribuirilor aferente instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și caracteristici care ar putea să împiedice recapitalizarea instituției

În sensul articolului 52 alineatul (1) litera (l) punctul (v) și litera (o), dispozițiile care reglementează instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar nu includ, în speță, următoarele:

(a) obligația de a efectua distribuiri aferente instrumentelor în cazul în care se efectuează o distribuire asociată unui instrument emis de instituție care este de același rang sau de rang inferior față de un instrument de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, inclusiv un instrument de fonduri proprii de nivel 1 de bază;

(b) obligația de a anula efectuarea distribuirilor aferente instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau instrumentelor de fonduri proprii de nivel 2 în cazul în care nu se efectuează distribuiri aferente respectivelor instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar;

▼C2

(c) obligația de a înlocui plata dobânzii sau a dividendelor cu o plată sub orice altă formă. Instituția nu face obiectul unei astfel de obligații în niciun alt mod.

Articolul 54

Reducerea valorii sau conversia instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar

(1) În sensul articolului 52alineatul (1) litera (n), instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar li se aplică următoarele dispoziții:

(a) un eveniment declanșator are loc atunci când rata de fonduri proprii de nivel 1 de bază a instituției menționată la articolul 92 alineatul (1) litera (a) scade sub unul dintre pragurile următoare:

(i) 5,125 %;

(ii) un nivel mai mare decât 5,125 %, stabilit de instituție și specificat în dispozițiile care reglementează instrumentul;

(b) instituțiile pot specifica în dispozițiile care reglementează instrumentul unul sau mai multe evenimente declanșatoare în plus față de cel menționat la litera (a);

(c) în cazul în care dispozițiile care reglementează instrumentele impun ca acestea să fie convertite în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază în momentul în care survine un eveniment declanșator, dispozițiile respective precizează oricare dintre următoarele:

(i) rata utilizată pentru această conversie și o limită referitoare la cuantumul permis al conversiei;

(ii) intervalul în cadrul căruia instrumentele se vor converti în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază;

(d) dacă dispozițiile care reglementează instrumentele prevăd reducerea cuantumului principalului în momentul în care survine un eveniment declanșator, reducerea se aplică în toate cazurile următoare:

(i) creanța deținătorului instrumentului în cazul insolvenței sau lichidării instituției;

(ii) suma care trebuie plătită în cazul exercitării opțiunii de cumpărare sau răscumpărării instrumentului;

(iii) distribuirile efectuate în ceea ce privește instrumentul.

(2) Reducerea valorii sau conversia unui instrument de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar generează, în conformitate cu cadrul contabil aplicabil, elemente care se califică drept elemente de fonduri proprii de nivel 1 de bază.

▼C2

(3) Cuantumul instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar incluse în cadrul elementelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar este limitat la cuantumul minim al elementelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază care ar fi generat dacă cuantumul principalului instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar ar fi integral redus sau convertit în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază.

(4) Cuantumul agregat al instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar care este necesar a fi redus sau convertit în momentul în care are loc un eveniment declanşator este cel puţin egal cu cuantumul cel mai mic dintre următoarele:

(a) cuantumul necesar pentru a restabili complet rata fondurilor proprii de nivel 1 de bază a instituției la nivelul de 5,125 %;

(b) cuantumul integral al principalului instrumentului.

(5) În momentul în care are loc evenimentul declanşator, instituțiile procedează după cum urmează:

(a) informează imediat autoritățile competente;

(b) informează deținătorii de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar;

(c) reduc cuantumul principalului instrumentelor sau convertesc instrumentele în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază fără întârziere, dar nu mai târziu de o lună, în conformitate cu cerințele prezentului articol.

(6) O instituție care emite instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar care se convertesc în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază în momentul în care survine un eveniment declanşator se asigură că are în permanență suficient capital social autorizat pentru convertirea tuturor acestor instrumente convertibile de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar în acțiuni în cazul în care survine un eveniment declanşator. Toate autorizările necesare se obțin la data emiterii acestor instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar convertibile. Instituția menține permanent autorizația preliminară necesară pentru emiterea instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază în care ar urma să fie convertite instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar în cazul în care ar surveni un eveniment declanşator.

(7) O instituție care emite instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar care se convertesc în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază în momentul în care survine un eveniment declanşator se asigură că nu există obstacole procedurale în calea acestei conversii în virtutea actelor sale constitutive sau a statutului său sau a oricărui aranjament contractual.

Articolul 55

Consecințe ale încetării îndeplinirii condițiilor privind instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar

Următoarele dispoziții se aplică în cazul în care încetează să mai fie îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 52 alineatul (1) în ceea ce privește un instrument de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar:

(a) instrumentul respectiv încetează imediat să se califice drept instrument de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar;

▼C2

(b) partea din conturile de prime de emisiune aferentă instrumentului respectiv încetează imediat să se califice drept un element de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar.

Secțiunea 2

Deduceri din elementele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar

Articolul 56

Deduceri din elementele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar

Instituțiile deduc din elementele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar următoarele:

(a) deținerile directe, indirecte și sintetice ale unei instituții de instrumente proprii de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, inclusiv instrumentele proprii de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar pe care o instituție ar putea fi obligată să le achiziționeze ca rezultat al unor obligații contractuale existente;

(b) deținerile directe, indirecte și sintetice de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar ale entităților din sectorul financiar cu care instituția înregistrează deținere reciproce care, în opinia autorității competente, au fost concepute pentru a crește în mod artificial fondurile proprii ale instituției;

(c) cuantumul aplicabil determinat în conformitate cu articolul 60 al deținerilor directe, indirecte și sintetice de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar ale entităților din sectorul financiar, în cazul în care o instituție nu deține o investiție semnificativă în aceste entități;

(d) deținerile directe, indirecte și sintetice ale instituției de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar ale entităților din sectorul financiar, în cazul în care instituția deține o investiție semnificativă în aceste entități, cu excepția pozițiilor aferente angajamentelor de preluare fermă deținute timp de cinci zile lucrătoare sau mai puțin;

▼C3

(e) cuantumul elementelor care trebuie deduse din elementele de fonduri proprii de nivel 2 în conformitate cu articolul 66 care depășește elementele de fonduri proprii de nivel 2 ale instituției;

▼C2

(f) orice impozit referitor la elementele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar previzibil la momentul calculării sale, cu excepția cazului în care instituția ajustează corespunzător cuantumul elementelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, în măsura în care astfel de impozite reduc cuantumul până la care aceste elemente pot fi alocate pentru acoperirea riscurilor sau a pierderilor.

▼C2

Articolul 57

Deduceri ale deținerilor de instrumente proprii de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar

În sensul articolului 56 litera (a), instituțiile calculează deținerile de instrumente proprii de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar pe baza pozițiilor brute lungi, cu următoarele excepții:

(a) instituțiile pot calcula cuantumul deținerilor de instrumente proprii de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar pe baza poziției nete lungi cu condiția îndeplinirii cumulative a următoarelor două condiții:

(i) pozițiile lungi și scurte să facă parte din aceeași expunere-suport, iar pozițiile scurte să nu implice niciun risc de contraparte;

(ii) fie atât pozițiile lungi, cât și cele scurte sunt deținute în portofoliul de tranzacționare, fie ambele sunt deținute în afara acestuia;

(b) instituțiile determină cuantumul care urmează a fi dedus pentru deținerile directe, indirecte sau sintetice de titluri de valoare bazate pe indici, prin calcularea expunerii-suport față de propriile instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar incluse în indicii respectivi;

(c) instituțiile pot compensa poziții brute lungi pe instrumente proprii de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar care rezultă din deținere de titluri de valoare bazate pe indici cu poziții scurte pe instrumente proprii de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar care rezultă din poziții scurte pe indici-suport, inclusiv atunci când aceste poziții scurte implică un risc de contraparte, cu condiția îndeplinirii cumulative a următoarelor două condiții:

(i) pozițiile lungi și scurte sunt pe aceiași indici-suport;

(ii) fie atât pozițiile lungi, cât și cele scurte sunt deținute în portofoliul de tranzacționare, fie ambele sunt deținute în afara acestuia;

Articolul 58

Deducerea deținerilor de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar ale entităților din sectorul financiar, atunci când o instituție înregistrează o deținere reciprocă destinată să crească în mod artificial fondurile proprii

Instituțiile operează deducerile prevăzute la articolul 56 literele (b), (c) și (d) în conformitate cu următoarele:

(a) deținerile de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar se calculează pe baza pozițiilor brute lungi;

▼C2

(b) în scopul deducerii, elementele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar specifice întreprinderilor de asigurare sunt tratate drept deținere de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar.

Articolul 59

Deducerea deținerilor de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar ale entităților din sectorul financiar

Instituțiile operează deducerile prevăzute la articolul 56 literele (c) și (d) în conformitate cu următoarele:

(a) instituțiile pot calcula deținerile directe, indirecte și sintetice de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar ale entităților din sectorul financiar pe baza poziției nete lungi pe aceeași expunere-suport cu condiția îndeplinirii cumulative a următoarelor două condiții:

(i) scadența poziției scurte este aceeași cu cea a poziției lungi sau are o scadență reziduală de cel puțin un an;

(ii) fie atât pozițiile lungi, cât și cele scurte sunt deținute în portofoliul de tranzacționare, fie ambele sunt deținute în afara acestuia;

(b) instituțiile determină cuantumul care urmează a fi dedus pentru deținerile directe, indirecte și sintetice de titluri de valoare bazate pe indici, prin calcularea expunerii-suport față de instrumentele de capital ale entităților din sectorul financiar incluse în indicii respectivi.

Articolul 60

Deducerea deținerilor de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar atunci când o instituție nu deține o investiție semnificativă într-o entitate din sectorul financiar

(1) În sensul articolului 56 litera (c), instituțiile calculează cuantumul aplicabil care urmează să fie dedus prin înmulțirea cuantumului menționat la litera (a) de la prezentul alineat cu factorul derivat din calculul menționat la litera (b) de la prezentul alineat:

(a) cuantumul agregat cu care deținerile instituției, directe, indirecte și sintetice, de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și instrumente de fonduri proprii de nivel 2 ale entităților din sectorul financiar în care instituția nu are o investiție semnificativă depășesc 10 % din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază ale instituției, calculat după aplicarea:

(i) articolelor 32-35;

(ii) articolului 36 alineatul (1) literele (a)-(g), litera (k) punctele (ii)-(v) și litera (l), cu excepția creanțelor privind impozitul amânat care se bazează pe profitabilitatea viitoare și decurg din diferențe temporare;

(iii) articolelor 44 și 45;

▼C2

(b) cuantumul deținerilor directe, indirecte și sintetice ale instituției de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar ale acelor entități din sectorul financiar în care instituția nu deține o investiție semnificativă împărțit la cuantumul agregat al tuturor deținerilor directe, indirecte și sintetice ale instituției de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și instrumente de fonduri proprii de nivel 2 ale respectivelor entități din sectorul financiar.

(2) Instituțiile exclud pozițiile aferente angajamentelor de preluare fermă deținute timp de cinci zile lucrătoare sau mai puțin din cuantumul menționat la alineatul (1) litera (a) și din calculul factorului menționat la alineatul (1) litera (b).

(3) Cuantumul care urmează a fi dedus în conformitate cu alineatul (1) se distribuie proporțional tuturor instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar deținute. Instituțiile stabilesc cuantumul fiecărui instrument de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar care urmează să fie dedus în conformitate cu alineatul (1) prin înmulțirea valorii menționate la litera (a) de la prezentul alineat cu proporția menționată la litera (b) de la prezentul alineat:

(a) cuantumul deținerilor care trebuie dedus în conformitate cu alineatul (1);

(b) proporția cuantumului agregat al deținerilor directe, indirecte și sintetice ale instituției de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar ale entităților din sectorul financiar în care instituția nu are o investiție semnificativă reprezentată de fiecare instrument de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar deținut.

(4) Cuantumul deținerilor menționate la articolul 56 litera (c) care este mai mic sau egal cu 10 % din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază ale instituției după aplicarea dispozițiilor prevăzute la alineatul (1) litera (a) punctele (i), (ii) și (iii) nu se deduce și este supus ponderilor de risc aplicabile în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 2 sau 3 și cerințelor prevăzute în partea a treia titlul IV, după caz.

(5) Instituțiile determină cuantumul fiecărui instrument de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar care este ponderat la risc în temeiul alineatului (4) înmulțind cuantumul menționat la litera (a) de la prezentul alineat cu cuantumul menționat la litera (b) de la prezentul alineat:

(a) cuantumul deținerilor care trebuie ponderate la risc în conformitate cu alineatul (4);

(b) proporția rezultată din calculul de la alineatul (3) litera (b).

▼C2

Secțiunea 3

Fonduri proprii de nivel 1 suplimentar

Articolul 61

Fonduri proprii de nivel 1 suplimentar

Fondurile proprii de nivel 1 suplimentar ale unei instituții constau în elementele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar după deducerea elementelor menționate la articolul 56 și după aplicarea articolului 79.

CAPITOLUL 4

Fonduri proprii de nivel 2

Secțiunea 1

Elemente și instrumente de fonduri proprii de nivel 2

Articolul 62

Elemente de fonduri proprii de nivel 2

Elementele de fonduri proprii de nivel 2 constau în:

(a) instrumente de capital și împrumuturi subordonate dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 63;

(b) conturile de prime de emisiune aferente instrumentelor menționate la litera (a);

(c) pentru instituțiile care calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 2, ajustările generale pentru riscul de credit, înainte de impozite, de până la 1,25 % din cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor calculate în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 2;

(d) pentru instituțiile care calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 3, valorile pozitive, înainte de impozite, care rezultă din calculul prevăzut la articolele 158 și 159 până la 0,6 % din cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor calculate în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 3.

Elementele incluse la litera (a) nu se califică drept elemente de fonduri proprii de nivel 1 de bază sau drept elemente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar.

▼C2

Articolul 63

Instrumente de fonduri proprii de nivel 2

Instrumentele de capital și împrumuturile subordonate se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 2 dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) instrumentele sunt emise sau, după caz, împrumuturile subordonate sunt obținute și plătite integral;

(b) instrumentele nu sunt achiziționate sau, după caz, împrumuturile subordonate nu sunt acordate de niciuna dintre următoarele:

(i) instituția sau filialele sale;

(ii) o întreprindere în care instituția deține o participație ce constă în deținerea, directă sau prin control, a cel puțin 20 % din drepturile de vot sau din capitalul întreprinderii respective;

(c) achiziționarea instrumentelor sau, după caz, acordarea împrumuturilor subordonate nu este finanțată în mod direct sau indirect de instituție;

(d) creanța asupra principalului instrumentelor, în temeiul dispozițiilor care reglementează instrumentele sau, după caz, creanța asupra principalului împrumuturilor subordonate, în temeiul dispozițiilor care reglementează împrumuturile subordonate, este în întregime subordonată creanțelor tuturor creditorilor nesubordonați;

(e) instrumentele sau, după caz, împrumuturile subordonate nu sunt garantate și nici nu fac obiectul unei garanții care crește rangul de prioritate la plată al creanțelor, de niciuna dintre următoarele:

(i) instituția sau filialele sale;

(ii) întreprinderea-mamă a instituției sau filialele sale;

(iii) societatea financiară holding-mamă sau filialele sale;

(iv) societatea holding cu activitate mixtă sau filialele sale;

(v) societatea financiară holding cu activitate mixtă sau filialele sale;

(vi) orice întreprindere care are legături strânse cu entitățile menționate la punctul (i) - (v);

(f) instrumentele sau, după caz, împrumuturile subordonate nu fac obiectul niciunei dispoziții care sporește rangul de prioritate la plată al creanțelor înregistrate în temeiul instrumentelor sau, respectiv, al împrumuturilor subordonate;

(g) instrumentele sau, după caz, împrumuturile subordonate au o scadență inițială de cel puțin cinci ani;

(h) dispozițiile care reglementează instrumentele sau, după caz, împrumuturile subordonate nu includ niciun stimulent pentru rambursarea sau, după caz, restituirea cuantumului principalului acestora de către instituție înainte de scadență;

▼C2

(i) în cazul în care instrumentele sau, după caz, împrumuturile subordonate includ una sau mai multe opțiuni call sau de restituire anticipată, după caz, opțiunile se exercită la discreția exclusivă a emitentului sau a debitorului, după caz;

(j) instrumentele sau, după caz, împrumuturile subordonate pot fi rambursate, răscumpărate, restituite sau opțiunile de cumpărare aferente pot fi exercitate anticipat numai dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 77 și nu mai devreme de cinci ani de la data emiterii sau, după caz, a obținerii, cu excepția cazului în care sunt îndeplinite condițiile de la articolul 78 alineatul (4);

(k) dispozițiile care reglementează instrumentele sau, după caz, împrumuturile subordonate nu indică în mod explicit sau implicit că instrumentele sau, după caz, împrumuturile subordonate vor fi sau ar putea fi rambursate, răscumpărate, restituite sau opțiunile de cumpărare aferente pot fi exercitate anticipat, după caz, de către instituție în alte cazuri decât insolvența sau lichidarea instituției, iar instituția nu face nicio altă mențiune în acest sens;

(l) dispozițiile care reglementează instrumentele sau, după caz, împrumuturile subordonate, nu dau deținătorului sau, după caz, împrumutătorului dreptul de a accelera viitoare plăți programate ale dobânzii sau principalului, decât în caz de insolvență sau de lichidare a instituției;

(m) nivelul plăților de dobânzi sau dividende, după caz, aferente instrumentelor sau, după caz, împrumuturilor subordonate nu va fi modificat pe baza calității creditului instituției sau al întreprinderii-mamă a acesteia;

(n) în cazul în care instrumentele nu sunt emise direct de o instituție sau, după caz, în cazul în care împrumuturile subordonate nu sunt obținute direct de o instituție, sunt îndeplinite cumulativ următoarele două condiții:

(i) instrumentele sunt emise sau, după caz, împrumuturile subordonate sunt obținute printr-o entitate care nu este inclusă în consolidare în conformitate cu partea întâi titlul II capitolul 2;

(ii) instituția respectivă poate dispune imediat de veniturile generate de aceste instrumente, fără restricții și sub o formă care satisface condițiile prevăzute la prezentul alineat.

Articolul 64

Amortizarea instrumentelor de fonduri proprii de nivel 2

Măsura în care instrumentele de fonduri proprii de nivel 2 se califică drept elementele de fonduri proprii de nivel 2 pe parcursul ultimilor cinci ani de dinaintea scadenței instrumentelor se calculează înmulțind rezultatul calculului de la litera (a) cu cuantumul menționat la litera (b), după cum urmează:

(a) cuantumul nominal al instrumentelor sau a împrumuturilor subordonate în prima zi din ultima perioadă de cinci ani de dinaintea scadenței contractuale, împărțit la numărul de zile calendaristice din perioada respectivă;

▼C2

(b) numărul de zile calendaristice rămase până la scadența contractuală a instrumentelor sau a împrumuturilor subordonate.

Articolul 65

Consecințe ale încetării îndeplinirii condițiilor privind instrumentele de fonduri proprii de nivel 2

Dacă, în cazul unui instrument de fonduri proprii de nivel 2, nu mai sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 63, se aplică următoarele dispoziții:

(a) instrumentul respectiv încetează imediat să se califice drept instrument de fonduri proprii de nivel 2;

(b) partea din conturile de prime de emisiune aferentă instrumentului respectiv încetează imediat să se califice drept element de fonduri proprii de nivel 2.

Secțiunea 2

Deduceri din elementele de fonduri proprii de nivel 2

Articolul 66

Deduceri din elementele de fonduri proprii de nivel 2

Din elementele de fonduri proprii de nivel 2 se deduc:

(a) deținerile directe, indirecte și sintetice ale instituției de instrumente proprii de fonduri proprii de nivel 2, inclusiv instrumente proprii de fonduri proprii de nivel 2 pe care o instituție ar putea fi obligată să le achiziționeze ca rezultat al unor obligații contractuale existente;

(b) deținerile directe, indirecte și sintetice de instrumente de fonduri proprii de nivel 2 ale entităților din sectorul financiar cu care instituția înregistrează deținere reciproce care, în opinia autorității competente, au fost concepute pentru a crește în mod artificial fondurile proprii ale instituției;

(c) cuantumul aplicabil determinat în conformitate cu articolul 70 al deținerilor directe, indirecte și sintetice de instrumente de fonduri proprii de nivel 2 ale entităților din sectorul financiar, în cazul în care o instituție nu deține o investiție semnificativă în aceste entități;

(d) deținerile directe, indirecte și sintetice ale instituției de instrumente de fonduri proprii de nivel 2 ale entităților din sectorul financiar, în cazul în care instituția deține o investiție semnificativă în aceste entități, cu excepția pozițiilor aferente angajamentelor de preluare fermă deținute pe o perioadă mai mică de cinci zile lucrătoare.

▼C2

Articolul 67

Deduceri ale deținerilor de instrumente proprii de fonduri proprii de nivel 2

În sensul articolului 66 litera (a), instituțiile calculează deținerile pe baza pozițiilor brute lungi, cu următoarele excepții:

(a) instituțiile pot calcula cuantumul deținerilor pe baza poziției nete lungi, cu condiția îndeplinirii cumulative a următoarelor două condiții:

(i) pozițiile lungi și scurte să facă parte din aceeași expunere-suport, iar pozițiile scurte să nu implice niciun risc de contraparte;

(ii) fie atât pozițiile lungi, cât și cele scurte sunt deținute în portofoliul de tranzacționare, fie ambele sunt deținute în afara acestuia.

(b) instituțiile determină cuantumul care urmează a fi dedus pentru deținerile directe, indirecte și sintetice de titluri de valoare bazate pe indici, prin calcularea expunerii-suport față de propriile instrumente de fonduri proprii de nivel 2 incluse în indicii respectivi;

(c) instituțiile pot compensa poziții brute lungi pe instrumente proprii de fonduri proprii de nivel 2 care rezultă din deținere de titluri de valoare bazate pe indici, cu poziții scurte pe instrumente proprii de fonduri proprii de nivel 2 care rezultă din poziții scurte pe indici-suport, inclusiv atunci când aceste poziții scurte implică un risc de contraparte, condiția îndeplinirii cumulative a următoarelor două condiții:.

(i) pozițiile lungi și scurte să facă parte din aceiași indici-suport;

(ii) fie atât pozițiile lungi, cât și cele scurte sunt deținute în portofoliul de tranzacționare, fie ambele sunt deținute în afara acestuia.

Articolul 68

Deducerea deținerilor de instrumente de fonduri proprii de nivel 2 ale entităților din sectorul financiar, atunci când o instituție înregistrează o deținere reciprocă destinată să crească în mod artificial fondurile proprii

Instituțiile operează deducerile prevăzute la articolul 66 literele (b), (c) și (d) în conformitate cu următoarele dispoziții:

(a) deținerile de instrumente de fonduri proprii de nivel 2 se calculează pe baza pozițiilor brute lungi;

(b) în scopul deducerii, deținerile de elemente ale fondurilor proprii de nivel 2 specifice întreprinderilor de asigurare și de elemente ale fondurilor proprii de nivel 3 specifice întreprinderilor de asigurare se tratează ca deținere de instrumente de fonduri proprii de nivel 2.

▼C2

Articolul 69

Deducerea deținerilor de instrumente de fonduri proprii de nivel 2 ale entităților din sectorul financiar

Instituțiile operează deducerile prevăzute la articolul 66 literele (c) și (d) în conformitate cu următoarele dispoziții:

(a) instituțiile pot calcula deținerile directe, indirecte și sintetice de instrumente de fonduri proprii de nivel 2 ale entităților din sectorul financiar pe baza poziției nete lungi pe aceeași expunere-suport cu condiția îndeplinirii cumulative a următoarelor două condiții:

(i) scadența poziției scurte este aceeași cu cea a poziției lungi sau are o scadență reziduală de cel puțin un an;

(ii) fie atât poziția lungă, cât și cea scurtă sunt deținute în portofoliul de tranzacționare, fie ambele sunt deținute în afara acestuia;

(b) instituțiile determină cuantumul care urmează a fi dedus pentru deținerile directe, indirecte și sintetice de titluri de valoare bazate pe indici, prin examinarea expunerii-suport față de instrumentele de capital ale entităților din sectorul financiar incluse în indicii respectivi;

Articolul 70

Deducerea instrumentelor de fonduri proprii de nivel 2 în cazul în care o instituție nu deține o investiție semnificativă într-o entitate relevantă

(1) În sensul articolului 66 litera (c), instituțiile calculează cuantumul aplicabil care urmează să fie dedus prin înmulțirea cuantumului menționat la litera (a) de la prezentul alineat cu factorul derivat din calculul menționat la litera (b) de la prezentul alineat:

(a) cuantumul agregat cu care deținerile instituției, directe, indirecte și sintetice, de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și instrumente de fonduri proprii de nivel 2 ale entităților din sectorul financiar în care instituția nu are o investiție semnificativă depășesc 10 % din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază ale instituției, calculat după aplicarea:

(i) articolelor 32-35;

(ii) articolului 36 alineatul (1) literele (a)-(g), litera (k) punctele (ii)-(v) și litera (l), cu excepția cuantumului care urmează să fie dedus din creanțele privind impozitul amânat care se bazează pe profitabilitatea viitoare și decurg din diferențe temporare;

(iii) articolelor 44 și 45;

(b) cuantumul deținerilor directe, indirecte și sintetice ale instituției de instrumente de fonduri proprii de nivel 2 ale entităților din sectorul financiar în care instituția nu are o investiție semnificativă împărțit la cuantumul agregat al deținerilor directe, indirecte și sintetice ale instituției de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și de instrumente de fonduri proprii de nivel 2 ale respectivelor entități din sectorul financiar.

▼C2

(2) Instituțiile exclud pozițiile aferente angajamentelor de preluare fermă deținute timp de cinci zile lucrătoare sau mai puțin din cuantumul menționat la alineatul (1) litera (a) și din calculul factorului menționat la alineatul (1) litera (b).

(3) Cuantumul care urmează a fi dedus în conformitate cu alineatul (1) este proporțional din fiecare instrument de fonduri proprii de nivel 2 deținut. Instituțiile determină cuantumul care urmează să fie dedus din fiecare instrument de fonduri proprii de nivel 2 care este dedus în temeiul alineatului (1) înmulțind cuantumul menționat la litera (a) de la prezentul alineat cu proporția menționată la litera (b) de la prezentul alineat:

(a) cuantumul total al deținerilor care trebuie dedus în conformitate cu alineatul (1);

(b) proporția cuantumului agregat al deținerilor directe, indirecte și sintetice ale instituției de instrumente de fonduri proprii de nivel 2 ale entităților din sectorul financiar în care instituția nu are o investiție semnificativă reprezentată de fiecare instrument de fonduri proprii de nivel 2 deținut.

(4) Cuantumul deținerilor menționate la articolul 66 alineatul (1) litera (c) care este mai mic sau egal cu 10 % din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază ale instituției după aplicarea dispozițiilor prevăzute la alineatul (1) litera (a) punctele (i)-(iii) nu se deduce și este supus ponderilor de risc aplicabile în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 2 sau 3 și cerințelor prevăzute în partea a treia titlul IV, după caz.

(5) Instituțiile determină cuantumul fiecărui instrument de fonduri proprii de nivel 2 care este ponderat la risc în temeiul alineatului (4) înmulțind cuantumul menționat la litera (a) de la prezentul alineat cu cuantumul menționat la litera (b) de la prezentul alineat:

(a) cuantumul deținerilor care trebuie ponderate la risc în conformitate cu alineatul (4);

(b) proporția rezultată din calculul de la alineatul (3) litera (b).

▼C2

Secțiunea 3

Fonduri proprii de nivel 2

Articolul 71

Fonduri proprii de nivel 2

Fondurile proprii de nivel 2 ale unei instituții constau în elementele de fonduri proprii de nivel 2 ale instituției după deducerile menționate la articolul 66 și după aplicarea articolului 79.

CAPITOLUL 5

Fonduri proprii

Articolul 72

Fonduri proprii

Fondurile proprii ale unei instituții sunt constituite din suma fondurilor proprii de nivel 1și a fondurilor proprii de nivel 2.

CAPITOLUL 6

Cerințe generale

Articolul 73

Distribuiri aferente instrumentelor de fonduri proprii

(1) Instrumentele de capital pentru care o instituție are capacitatea discreționară de a decide să plătească distribuiri sub altă formă decât în numerar sau un instrument de fonduri proprii nu pot fi considerate drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau instrumente de fonduri proprii de nivel 2, cu excepția cazului în care instituția a primit aprobarea prealabilă a autorităților competente.

(2) Autoritățile competente acordă aprobarea menționată la alineatul (1) numai atunci când consideră că se îndeplinesc următoarele condiții:

(a) capacitatea instituției de anulare a plăților în baza instrumentului nu ar fi afectată negativ de capacitatea menționată la alineatul (1) sau de forma sub care ar putea fi făcute distribuirile;

(b) capacitatea instrumentului de absorbție a pierderilor nu ar fi afectată negativ de capacitatea menționată la alineatul (1) sau de forma sub care ar putea fi făcute distribuirile;

(c) calitatea instrumentului de capital nu ar fi redusă în niciun alt fel de capacitatea menționată la alineatul (1) sau de forma sub care ar putea fi făcute distribuirile.

▼C2

(3) Instrumentele de capital pentru care o persoană juridică, alta decât instituția care le emite, are capacitatea discreționară de a decide sau de a cere ca efectuarea distribuirilor aferente instrumentului să fie făcută sub altă formă decât în numerar sau un instrument de fonduri proprii nu pot fi considerate drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau instrumente de fonduri proprii de nivel 2.

(4) Instituțiile pot folosi un indice general al pieței ca pe un punct de plecare pentru determinarea nivelului de distribuiri aferente instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și instrumentelor de fonduri proprii de nivel 2.

(5) Alineatul (4) nu se aplică în situația în care instituția este o entitate de referință pentru respectivul indice general al pieței, cu excepția cazului în care sunt îndeplinite în mod cumulativ următoarele două condiții:

(a) instituția consideră că variațiile indicelui general al pieței nu sunt corelate în mod semnificativ cu calitatea creditului instituției, al instituției-mamă, al societății financiare holding-mamă, al societății financiare holding mixtă-mamă sau al societății holding-mamă cu activitate mixtă;

(b) autoritatea competentă nu a realizat o determinare diferită de cea prevăzută la litera (a).

(6) Instituțiile raportează și publică indicii generali ai pieței pe care se bazează instrumentele lor de capital.

(7) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze condițiile în care se consideră că indicii se califică drept indici de piață generali în sensul alineatului (4).

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de până la 28 iulie 2013.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 74

Deținerile de instrumente de capital emise de entități reglementate din sectorul financiar care nu se califică drept capital reglementat

Instituțiile nu deduc din niciun element al fondurilor proprii deținerile directe, indirecte sau sintetice de instrumente de capital emise de o entitate reglementată din sectorul financiar care nu se califică drept capital reglementat al entității respective. Instituțiile aplică acestor deținere o pondere de risc în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 2 sau 3, după caz.

▼C2

Articolul 75

Cerințe de deducere și de scadență pentru pozițiile scurte

Se consideră că cerințele de scadență pentru pozițiile scurte menționate la articolul 45 litera (a), articolul 59 litera (a) și articolul 69 litera (a) sunt îndeplinite în cazul pozițiilor deținute dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) instituția are dreptul contractual de a vinde contrapărții care furnizează acoperirea, la o dată viitoare precisă, poziția lungă care este acoperită;

(b) contrapartea care furnizează acoperirea instituției este obligată prin contract să achiziționeze de la instituție, la data viitoare respectivă, poziția lungă menționată la litera (a).

Articolul 76

Deținerile de instrumente de capital bazate pe indici

(1) În sensul articolului 42 litera (a), articolului 45 litera (a), articolului 57 litera (a), articolului 59 litera (a), articolului 67 litera (a) și articolului 69 litera (a), instituțiile pot reduce cuantumul unei poziții lungi pe un instrument de capital cu acea parte dintr-un indice care este alcătuită din aceeași expunere-suport care este acoperită, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) fie atât poziția lungă care este acoperită cât și poziția scurtă dintr-un indice folosită pentru a acoperi poziția lungă respectivă sunt deținute în portofoliul de tranzacționare, fie ambele sunt deținute în afara acestuia;

(b) pozițiile menționate la litera (a) sunt înregistrate la valoarea justă în bilanțul instituției;

(c) poziția scurtă menționată la litera (a) poate fi considerată drept o acoperire eficientă în conformitate cu procedurile de control intern ale instituției;

(d) autoritățile competente evaluează caracterul adecvat al procedurilor de control menționate la litera (c) cel puțin o dată pe an și sunt satisfăcute în mod constant de acestea.

(2) În cazul în care autoritatea competentă a acordat aprobarea prealabilă, o instituție poate folosi o estimare prudentă a expunerii-suport a instituției față de instrumentele de capital incluse în indici ca alternativă la calcularea expunerii unei instituții la elementele menționate la litera (a) sau/și (b):

(a) instrumentele proprii de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumentele proprii de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și instrumentele proprii de fonduri proprii de nivel 2 incluse în indici;

(b) instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și instrumentele de fonduri proprii de nivel 2 ale entităților din sectorul financiar, incluse în indici.

▼C2

(3) Autoritățile competente acordă aprobarea menționată la alineatul (2) doar în cazul în care instituția a demonstrat, spre satisfacția acestora, că ar fi împovărător din punct de vedere operațional să își monitorizeze expunerea-suport față de elementele menționate la alineatul (1) litera (a) sau/și (b) de la alineatul (2), după caz.

(4) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza:

(a) gradul de prudență necesar în estimările utilizate ca alternativă la calcularea expunerii-suport menționate la alineatul (2);

(b) sensul expresiei „împovărător din punct de vedere operațional”, în scopul aplicării alineatului (3).

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 28 iulie 2013.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 77

Condiții pentru reducerea fondurilor proprii

O instituție solicită aprobarea prealabilă a autorității competente înainte de:

(a) a reduce, a rambursa sau a răscumpăra instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază emise de instituție într-un mod care este permis în temeiul legislației naționale aplicabile; și/sau

(b) a exercita opțiunile de cumpărare, a restitui, a rambursa sau a răscumpăra instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau instrumentele de fonduri proprii de nivel 2, după caz, înainte de data scadenței contractuale a acestora.

Articolul 78

Aprobarea autorității de supraveghere pentru reducerea fondurilor proprii

(1) Autoritatea competentă acordă unei instituții aprobarea să reducă, să răscumpere, sau să ramburseze instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și instrumentele de fonduri proprii de nivel 2 sau să exercite opțiunile de cumpărare dacă este îndeplinită oricare dintre următoarele condiții:

(a) mai devreme sau în același timp cu acțiunea menționată la articolul 77, instituția înlocuiește instrumentele menționate la articolul 77 cu instrumente de fonduri proprii de o calitate egală sau mai bună în condiții sustenabile ținând cont de capacitatea instituției de a obține venituri;

▼C2

(b) instituția a demonstrat, spre satisfacția autorității competente, că în urma acțiunii respective fondurile proprii ale instituției ar depăși cerințele prevăzute la articolul 92 alineatul (1) din prezentul regulament și cerința de amortizor combinat astfel cum este definită la articolul 128 punctul 6 din Directiva 2013/36/UE cu o marjă pe care autoritatea competentă o poate considera necesară în temeiul articolului 104 alineatul (3) din Directiva 2013/36/UE.

(2) Atunci când evaluează, în conformitate cu alineatul (1) litera (a), viabilitatea instrumentelor de înlocuire în raport cu capacitatea instituției de a obține venituri, autoritățile competente examinează măsura în care respectivele instrumente de capital de înlocuire ar fi mai costisitoare pentru instituție decât cele pe care le-ar înlocui.

(3) În cazul în care o instituție efectuează o acțiune menționată la articolul 77 litera (a) și legislația națională aplicabilă interzice refuzul de a răscumpăra instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază menționate la articolul 27, autoritatea competentă poate acorda o derogare de la îndeplinirea condițiilor prevăzute la prezentul articol alineatul (1) dacă autoritatea competentă impune instituției să limiteze de o manieră corespunzătoare răscumpărarea acestor instrumente.

(4) Autoritățile competente pot permite instituțiilor să răscumpere instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau instrumentele de fonduri proprii de nivel 2 până la cinci ani de la data emiterii, numai în situația în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (1) și la prezentul alineat literele (a) sau (b):

(a) există o schimbare în clasificarea din punct de vedere al reglementărilor prudențiale a instrumentelor respective care ar putea conduce la excluderea lor din categoria fondurilor proprii sau la reclasificarea lor ca o formă de fonduri proprii de o calitate inferioară și sunt îndeplinite următoarele condiții:

(i) autoritatea competentă consideră că o astfel de schimbare este suficient de sigură;

(ii) instituția demonstrează, spre satisfacția autorităților competente, că reclasificarea din punct de vedere al reglementărilor prudențiale a instrumentelor respective nu a fost previzibilă în mod rezonabil în momentul emiterii lor;

(b) există o schimbare în regimul fiscal aplicabil instrumentelor respective, iar instituția demonstrează, spre satisfacția autorităților competente, că schimbarea este semnificativă și nu a fost previzibilă în mod rezonabil în momentul emiterii lor.

(5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice următoarele:

(a) sensul expresiei „condiții sustenabile ținând cont de capacitatea instituției de a obține venituri”;

(b) maniera corespunzătoare de limitare a răscumpărării menționată la alineatul (3);

▼C2

(c) procedura de urmat și datele care trebuie furnizate la depunerea unei cereri de către o instituție pentru a obține din partea autorității competente aprobarea de a efectua o acțiune menționată la articolul 72, inclusiv procedura care se aplică în cazul răscumpărării acțiunilor emise către membrii organizațiilor cooperatiste de credit, precum și termenul de prelucrare a unei astfel de cereri.

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 28 iulie 2013.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 79

Derogare temporară de la deducerea din fondurile proprii

(1) În cazul în care o instituție deține instrumente de capital sau a acordat împrumuturi subordonate, după caz, care se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau instrumente de fonduri proprii de nivel 2 ale unei entități din sectorul financiar temporar și autoritatea competentă consideră că aceste deținere au scopul unei operațiuni de asistență financiară destinate reorganizării și salvării entității respective, autoritatea competentă poate să acorde o derogare temporară de la aplicarea dispozițiilor privind deducerea care, în mod obișnuit, s-ar aplica instrumentelor respective.

(2) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să definească noțiunea de temporar în sensul alineatului (1) și condițiile pe baza cărora o autoritate competentă poate considera că deținerile temporare respective au scopul unei operațiuni de asistență financiară destinate reorganizării și salvării unei entități relevante.

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 28 iulie 2013.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 80

Revizuirea continuă a calității fondurilor proprii

(1) ABE monitorizează calitatea instrumentelor de fonduri proprii emise de instituțiile din întreaga Uniune și notifică imediat Comisiei situațiile în care există dovezi semnificative că instrumentele respective nu îndeplinesc criteriile menționate la articolul 28 sau, după caz, articolul 29.

Autoritățile competente transmit fără întârziere, la cererea ABE, toate informațiile pe care ABE le consideră relevante în ceea ce privește instrumentele de capital noi pentru a-i permite ABE să monitorizeze calitatea instrumentelor de fonduri proprii emise de instituțiile din întreaga Uniune.

▼C2

(2) O notificare include următoarele:

(a) o explicație detaliată privind natura și amploarea deficitului identificat;

(b) consultanță tehnică privind acțiunea pe care ABE consideră că este necesar să o întreprindă Comisia;

(c) modificărilor importante aduse de ABE metodologiei de simulare a situațiilor de criză pentru testarea solvabilității instituțiilor.

(3) ABE asigură Comisiei consiliere tehnică cu privire la orice modificări semnificative ale definiției fondurilor proprii pe care le consideră necesare ca rezultat al:

(a) evoluțiilor relevante ale standardelor sau practicilor de pe piață;

(b) modificărilor normelor juridice sau standardelor contabile relevante;

(c) modificărilor importante aduse de ABE metodologiei de simulare a situațiilor de criză pentru testarea solvabilității instituțiilor.

(4) ABE transmite Comisiei, până la data de 1 ianuarie 2014, recomandări tehnice cu privire la tratamentele posibile aplicabile câștigurilor nerealizate rezultate din evaluarea la valoarea justă, cu excepția includerii acestora fără ajustare în fondurile proprii de nivel 1 de bază. Aceste recomandări țin seama de evoluțiile relevante ale standardele internaționale de contabilitate și ale acordurilor internaționale privind normele prudențiale aplicabile băncilor.

TITLUL II

INTERESE MINORITARE ȘI INSTRUMENTE DE FONDURI PROPRII DE NIVEL 1 SUPLIMENTAR ȘI INSTRUMENTE DE FONDURI PROPRII DE NIVEL 2 EMISE DE FILIALE

Articolul 81

Interesele minoritare care se califică pentru includerea în fondurile proprii de nivel 1 de bază consolidate

(1) Interesele minoritare cuprind suma instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază, a conturilor de prime de emisiune legate de instrumentele respective, a rezultatului reportat și a altor rezerve, aferente unei filiale, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) filiala este una din următoarele:

(i) o instituție;

(ii) o întreprindere care, în temeiul legislației naționale aplicabile, face obiectul cerințelor prevăzute de prezentul regulament și de Directiva 2013/36/UE;

(b) filiala este inclusă în consolidare prin metoda consolidării globale în conformitate cu partea întâi titlul II capitolul 2;

▼C2

(c) instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază menționate în partea introductivă a prezentului alineat sunt deținute de alte persoane decât întreprinderile incluse în consolidare în conformitate cu partea întâi titlul II capitolul 2.

(2) Interesele minoritare care sunt finanțate direct sau indirect, prin intermediul unei entități cu scop special sau în alt mod, de întreprinderea-mamă a instituției sau de filialele acesteia nu se califică drept fonduri proprii de nivel 1 de bază consolidate.

Articolul 82

Fonduri proprii de nivel 1, fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, fonduri proprii de nivel 2 eligibile și fonduri proprii eligibile

Fondurile proprii de nivel 1 suplimentar, fondurile proprii de nivel 1, fondurile proprii de nivel 2 eligibile și fondurile proprii eligibile cuprind interesele minoritare, instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau instrumentele de fonduri proprii de nivel 2, după caz, plus rezultatul reportat și conturile de prime de emisiune aferente unei filiale, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) filiala este oricare din următoarele:

(i) o instituție;

(ii) o întreprindere care, în temeiul legislației naționale aplicabile, face obiectul cerințelor prevăzute de prezentul regulament și de Directiva 2013/36/UE;

(b) filiala este inclusă în consolidare prin metoda consolidării globale, în conformitate cu partea întâi titlul II capitolul 2;

(c) respectivele instrumente sunt deținute de alte persoane decât întreprinderile incluse în consolidare în conformitate cu partea întâi titlul II capitolul 2.

Articolul 83

Fonduri proprii de nivel 1 suplimentar eligibile și fonduri proprii de nivel 2 eligibile emise de o entitate cu scop special

(1) Instrumentele de fondurile proprii de nivel 1suplimentare și instrumentele de fonduri proprii de nivel 2 emise de o entitate cu scop special și conturile de prime de emisiune aferente sunt incluse în fondurile proprii de nivel 1 suplimentar eligibile, în fondurile proprii de nivel 1 eligibile sau în fondurile proprii de nivel 2 eligibile sau în fondurile proprii eligibile, după caz, numai dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) entitatea cu scop special care emite instrumentele respective este inclusă în consolidare prin metoda consolidării globale, în conformitate cu partea întâi titlul II capitolul 2;

(b) instrumentele și conturile de prime de emisiune aferente sunt incluse în fondurile proprii de nivel 1 suplimentar eligibile numai dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 52 alineatul (1);

▼C2

(c) instrumentele și conturile de prime de emisiune aferente sunt incluse în fondurile proprii de nivel 2 eligibile numai dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 63;

(d) singurul activ al entității cu scop special este investiția sa în fondurile proprii ale întreprinderii-mamă sau ale unei filiale a acesteia care este inclusă în consolidare prin metoda consolidării globale, în conformitate cu partea întâi titlul II capitolul 2, sub o formă care îndeplinește condițiile relevante prevăzute la articolul 52 alineatul (1) sau la articolul 63, după caz.

În cazul în care autoritatea competentă consideră că activele unei entități cu scop special, altele decât investiția sa în fondurile proprii ale întreprinderii-mamă sau ale unei filiale a acesteia care este inclusă în domeniul de aplicare al consolidării în conformitate cu partea întâi titlul II capitolul 2, sunt minime și nesemnificative pentru o astfel de entitate, autoritatea competentă poate acorda o derogare de la respectarea condiției prevăzute la litera (d) de la primul paragraf.

(2) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze tipurile de active care pot fi aferente funcționării entităților cu scop special, precum și noțiunile „minime” și „nesemnificative” menționate la alineatul (1) al doilea paragraf.

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 28 iulie 2013.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 84

Interese minoritare incluse în fondurile proprii de nivel 1 de bază consolidate

(1) Instituțiile determină cuantumul intereselor minoritare ale unei filiale inclus în fondurile proprii de nivel 1 de bază consolidate scăzând din interesele minoritare ale respectivei întreprinderi produsul dintre cuantumul menționat la litera (a) și procentul menționat la litera (b):

(a) fonduri proprii de nivel 1 de bază ale filialei minus cea mai mică dintre următoarele valori:

(i) cuantumul fondurilor proprii de nivel 1 de bază ale filialei respective necesare pentru respectarea cerinței prevăzute la articolul 92 alineatul (1) litera (a), a cerințelor menționate la articolele 458 și 459, a cerințelor specifice de fonduri proprii menționate la articolul 104 din Directiva 2013/36/UE, a cerinței privind amortizorul combinat definită la articolul 128 punctul 6 din Directiva 2013/36/UE, a cerințelor menționate la articolul 500 și a eventualelor norme locale suplimentare în materie de supraveghere din țările terțe, în măsura în care aceste cerințe trebuie să fie îndeplinite de fondurile proprii de nivel 1 de bază;

▼C2

(ii) cuantumul fondurilor proprii de nivel 1 de bază consolidate aferent filialei respective care sunt necesare pe bază consolidată pentru respectarea cerinței prevăzute la articolul 92 alineatul (1) litera (a), a cerințelor menționate la articolele 458 și 459, a cerințelor specifice de fonduri proprii menționate la articolul 104 din Directiva 2013/36/UE, a cerinței privind amortizorul combinat definită la articolul 128 punctul 6 din Directiva 2013/36/UE, a cerințelor menționate la articolul 500 și a eventualelor norme locale suplimentare în materie de supraveghere din țările terțe, în măsura în care aceste cerințe trebuie să fie îndeplinite de fondurile proprii de nivel 1 de bază;

(b) interesele minoritare ale filialei exprimate ca procent din totalitatea instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază ale respectivei întreprinderi, plus conturile de prime de emisiune, rezultatul reportat și alte rezerve aferente.

(2) Calculul prevăzut la alineatul (1) este realizat pe bază subconsolidată pentru fiecare filială menționată la articolul 81 alineatul (1).

O instituție poate să aleagă să nu realizeze calculul respectiv pentru una dintre filialele menționate la articolul 81 alineatul (1). În situația în care o instituție ia o astfel de decizie, interesele minoritare ale filialei respective nu pot fi incluse în fondurile proprii de nivel 1 de bază consolidate.

(3) În cazul în care o autoritate competentă acordă o derogare de la aplicarea cerințelor prudențiale pe bază individuală, conform articolului 7, interesele minoritare din cadrul filialelor cărora li se aplică derogarea nu sunt recunoscute în fondurile proprii la nivel subconsolidat sau la nivel consolidat, după caz.

(4) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze calculul pe bază subconsolidată cerut în conformitate cu prezentul articol alineatul (2), articolul 85 și articolul 87.

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 28 iulie 2013.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(5) Autoritățile competente pot acorda o derogare de la aplicarea prezentului articol unei societăți financiare holding-mamă care îndeplinește toate condițiile următoare:

(a) activitate sa principală constă în dobândirea de deținere;

(b) face obiectul supravegherii prudențiale pe bază consolidată;

(c) consolidează o filială în care înregistrează doar deținere minoritare în temeiul relației de control definite la articolul 1 din Directiva 83/349/CEE;

▼C2

(d) peste 90 % din fondurile proprii de nivel 1 de bază consolidate provin din filiala menționată la litera (c), calculate pe bază subconsolidată.

Atunci când, după 28 iunie 2013, o societate financiară holding-mamă care îndeplinește condițiile prevăzute la primul paragraf devine o societate financiară holding mixtă-mamă, autoritățile competente pot acorda derogarea menționată la primul paragraf respectivei societăți financiare holding mixtă-mamă, cu condiția ca acesta să îndeplinească condițiile prevăzute la paragraful respectiv.

(6) În cazul în care instituțiile de credit afiliate în mod permanent unei case centrale în cadrul unei rețele și instituțiile create în cadrul unui sistem instituțional de protecție, sub rezerva condițiilor stabilite la articolul 113 alineatul (7), au dispoziții în materie de garanții încrucișate care prevăd că nu există și nu se întrevede niciun impediment de ordin material, practic sau juridic în calea transferului de la contraparte la instituția de credit a sumei reprezentând fonduri proprii peste cerințele reglementate, aceste instituții sunt scutite de la aplicarea dispozițiilor prezentului articol în ceea ce privește deducerile și pot recunoaște în totalitate eventualele interese minoritare care rezultă din sistemul de garanții încrucișate.

Articolul 85

Instrumente de fonduri proprii de nivel 1 eligibile incluse în fondurile proprii de nivel 1 consolidate

(1) Instituțiile determină cuantumul fondurilor proprii de nivel 1 eligibile ale unei filiale incluse în fondurile proprii consolidate scăzând din fondurile proprii de nivel 1 eligibile ale respectivei întreprinderi produsul dintre cuantumul menționat la litera (a) și procentul menționat la litera (b).

(a) fondurile proprii de nivel 1 ale filialei minus cea mai mică dintre următoarele valori:

(i) cuantumul fondurilor proprii de nivel 1ale filialei respective necesare pentru respectarea cerinței prevăzute la articolul 92 alineatul (1) litera (b), a cerințelor menționate la articolele 458 și 459, a cerințelor specifice de fonduri proprii menționate la articolul 104 din Directiva 2013/36/UE, a cerinței privind amortizorul combinat definită la articolul 128 punctul 6 din Directiva 2013/36/UE, a cerințelor menționate la articolul 500 și a eventualelor norme locale suplimentare în materie de supraveghere din țări terțe, în măsura în care aceste cerințe trebuie să fie îndeplinite de fondurile proprii de nivel 1;

(ii) cuantumul fondurilor proprii de nivel 1 consolidate aferente filialei care sunt necesare pe bază consolidată pentru respectarea cerinței prevăzute la articolul 92 alineatul (1) litera (b), a cerințelor menționate la articolele 458 și 459, a cerințelor specifice de fonduri proprii menționate la articolul 104 din Directiva 2013/36/UE, a cerinței privind amortizorul combinat definită la articolul 128 punctul 6 din Directiva 2013/36/UE, a cerințelor menționate la articolul 500 și a eventualelor norme locale suplimentare în materie de supraveghere din țări terțe, în măsura în care aceste cerințe trebuie să fie îndeplinite de fondurile proprii de nivel 1;

▼C2

(b) fondurile proprii de nivel 1 eligibile ale filialei, exprimate ca procent din totalitatea instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 ale întreprinderii respective, plus conturile de prime de emisiune, rezultatul reportat și alte rezerve aferente.

(2) Calculul prevăzut la alineatul (1) este realizat pe bază subconsolidată pentru fiecare filială menționată la articolul 81 alineatul (1).

O instituție poate să aleagă să nu realizeze calculul respectiv pentru una dintre filialele menționate la articolul 81 alineatul (1). În situația în care o instituție ia o astfel de decizie, fondurile proprii de nivel 1 eligibile ale filialei respective nu pot fi incluse în fondurile proprii de nivel 1consolidate.

(3) În cazul în care o autoritate competentă acordă o derogare de la aplicarea cerințelor prudențiale pe bază individuală, conform articolului 7, instrumentele de fonduri proprii din cadrul filialelor cărora li se aplică derogarea nu sunt recunoscute în fondurile proprii la nivel subconsolidat sau consolidat, după caz.

Articolul 86

Fonduri proprii de nivel 1 eligibile incluse în fondurile proprii de nivel 1 suplimentar consolidate

Fără a aduce atingere articolului 84 alineatele (5) și (6) noi, instituțiile determină cuantumul fondurilor proprii de nivel 1 eligibile ale unei filiale incluse în fondurile proprii de nivel 1 suplimentar consolidate scăzând din fondurile proprii de nivel 1 eligibile ale respectivei întreprinderi incluse în fondurile proprii de nivel 1 consolidate interesele minoritare ale respectivei întreprinderi care sunt incluse în fondurile proprii de nivel 1 de bază consolidate.

Articolul 87

Fondurile proprii eligibile incluse în fondurile proprii consolidate

(1) Instituțiile determină cuantumul fondurilor proprii eligibile ale unei filiale incluse în fondurile proprii consolidate scăzând din fondurile proprii eligibile ale respectivei întreprinderi produsul dintre cuantumul menționat la litera (a) și procentul menționat la litera (b):

(a) fondurile proprii ale filialei minus cea mai mică dintre următoarele valori:

(i) cuantumul fondurilor proprii ale filialei necesare pentru respectarea cerinței prevăzute la articolul 92 alineatul (1) litera (c), a cerințelor menționate la articolele 458 și 459, a cerințelor specifice de fonduri proprii menționate la articolul 104 din Directiva 2013/36/UE, a cerinței privind amortizorul combinat definită la articolul 128 punctul 6 din Directiva 2013/36/UE, a cerințelor menționate la articolul 500 și a eventualelor norme locale suplimentare în materie de supraveghere din țări terțe;

▼C2

(ii) cuantumul fondurilor proprii aferente filialei care sunt necesare pe bază consolidată pentru respectarea cerinței prevăzute la articolul 92 alineatul (1) litera (c), a cerințelor menționate la articolele 458 și 459, a cerințelor specifice de fonduri proprii menționate la articolul 104 din Directiva 2013/36/UE, a cerinței privind amortizorul combinat definită la articolul 128 punctul 6 din Directiva 2013/36/UE, a cerințelor menționate la articolul 500 și a eventualelor norme locale suplimentare în materie de supraveghere din țări terțe;

(b) fondurile proprii eligibile ale întreprinderii, exprimate ca procent din totalitatea instrumentelor de fonduri proprii ale filialei, incluse în elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază, în elementele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și în elementele de fonduri proprii de nivel 2, plus conturile de prime de emisiune, rezultatul reportat și alte rezerve aferente.

(2) Calculul prevăzut la alineatul (1) este realizat pe bază subconsolidată pentru fiecare filială menționată la articolul 81 alineatul (1).

O instituție poate să aleagă să nu realizeze calculul respectiv pentru una dintre filialele menționate la articolul 81 alineatul (1). În situația în care o instituție ia o astfel de decizie, fondurile proprii eligibile ale filialei respective nu pot fi incluse în fondurile proprii consolidate.

(3) În cazul în care o autoritate competentă acordă o derogare de la aplicarea cerințelor prudențiale pe bază individuală, conform articolului 7, instrumentele de fonduri proprii din cadrul filialelor cărora li se aplică derogarea nu sunt recunoscute în fondurile proprii la nivel subconsolidat sau consolidat, după caz.

Articolul 88

Instrumente de fonduri proprii eligibile incluse în fondurile proprii de nivel 2 consolidate

Fără a aduce atingere articolului 84 alineatele (5) și (6) noi, instituțiile determină cuantumul fondurilor proprii eligibile ale unei filiale incluse în fondurile proprii de nivel 2 consolidate scăzând din fondurile proprii eligibile ale respectivei întreprinderi care sunt incluse în fondurile proprii consolidate fondurile proprii de nivel 1 eligibile ale respectivei întreprinderi care sunt incluse în fondurile proprii de nivel 1 consolidate.

TITLUL III

DEȚINERI CALIFICATE DIN AFARA SECTORULUI FINANCIAR

Articolul 89

Ponderarea la riscuri și interzicerea deținerilor calificate din afara sectorului financiar

(1) Orice deținere calificată al cărei cuantum depășește 15 % din capitalul eligibil al instituției, într-o întreprindere care nu este una dintre cele enumerate în continuare, face obiectul dispozițiilor prevăzute la alineatul (3):

(a) o entitate din sectorul financiar;

▼C2

(b) o întreprindere care nu este o entitate din sectorul financiar și care desfășoară activități considerate de autoritatea competentă a fi oricare dintre următoarele:

(i) o prelungire directă a serviciilor bancare;

(ii) auxiliare serviciilor bancare,

(iii) activități de leasing, factoring, administrare a fondurilor de investiții, administrare a serviciilor de prelucrare a datelor sau orice altă activitate similară.

(2) Cuantumul total al deținerilor calificate ale unei instituții în alte întreprinderi în afara celor menționate la alineatul (1) literele (a) și (b) care depășește 60 % din capitalul său eligibil face obiectul dispozițiilor prevăzute la alineatul (3).

(3) Autoritățile competente aplică cerințele prevăzute la litera (a) sau (b) deținerilor calificate ale instituțiilor menționate la alineatele (1) și (2):

(a) în scopul calculării cerințelor de capital în conformitate cu partea a treia din, instituțiile aplică o pondere de risc de 1 250 % pentru cea mai mare dintre:

(i) cuantumul deținerilor calificate menționate la alineatul (1) care depășește 15 % din capitalul eligibil;

(ii) cuantumul total al deținerilor calificate menționate la alineatul (2) care depășește 60 % din capitalul eligibil al instituției;

(b) autoritățile competente interzic instituțiilor să aibă deținere calificate menționate la alineatele (1) și (2) al căror cuantum depășește procentele din capitalul eligibil prevăzute la alineatele menționate.

Autoritățile competente publică alegerea făcută între (a) și (b).

(4) În sensul alineatului (1) litera (b), ABE emite ghiduri pentru a detalia următoarele concepte:

(a) activități care reprezintă o prelungire directă a serviciilor bancare;

(b) activități auxiliare serviciilor bancare;

(c) activități similare.

Ghidurile respective se adoptă în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 90

Alternativă la aplicarea unei ponderi de risc de 1 250 %

Ca alternativă la aplicarea unei ponderi de risc de 1 250 % la cuantumurile care depășesc limitele menționate la articolul 89 alineatele (1) și (2), instituțiile pot deduce cuantumurile respective din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază în conformitate cu articolul 36 alineatul (1) litera (k).

▼C2

Articolul 91

Excepții

(1) Acțiunile întreprinderilor care nu sunt menționate la articolul 89 alineatul (1) literele (a) și (b) nu se includ în calcularea limitelor de capital eligibil menționate la respectivul articol, dacă este îndeplinită oricare dintre următoarele condiții:

(a) acțiunile respective sunt deținute temporar în timpul unei operațiuni de asistență financiară, astfel cum se menționează la articolul 79;

(b) deținerea respectivelor acțiuni reprezintă o poziție aferentă angajamentelor de preluare fermă deținută timp de cinci zile lucrătoare sau mai puțin;

(c) acțiunile respective sunt deținute de instituție în nume propriu și în numele unor terți.

(2) Acțiunile care nu sunt imobilizări financiare astfel cum sunt menționate la articolul 35 alineatul (2) din Directiva 86/635/CEE nu se includ în calculul menționat la articolul 89.

PARTEA A TREIA

CERINȚE DE CAPITAL

TITLUL I

CERINȚE GENERALE, EVALUARE ȘI RAPORTARE

CAPITOLUL 1

Nivelul solicitat de fonduri proprii

Secțiunea 1

Cerințe de fonduri proprii pentru instituții

Articolul 92

Cerințe de fonduri proprii

(1) În conformitate cu articolele 93 și 94, instituțiile îndeplinesc în orice moment următoarele cerințe de fonduri proprii:

(a) o rată a fondurilor proprii de nivel 1 de bază de 4,5 %;

(b) o rată a fondurilor proprii de nivel 1 de 6 %;

(c) o rată a fondurilor proprii totale de 8 %.

(2) Instituțiile își calculează ratele capitalului după cum urmează:

(a) rata fondurilor proprii de nivel 1 de bază reprezintă fondurile proprii de nivel 1 de bază ale instituției exprimate ca procent din cuantumul total al expunerii la risc;

▼C2

(b) rata fondurilor proprii de nivel 1 reprezintă fondurile proprii de nivel 1 ale instituției exprimate ca procent din cuantumul total al expunerii la risc;

(c) rata fondurilor proprii totale reprezintă fondurile proprii ale instituției exprimate ca procent din cuantumul total al expunerii la risc.

(3) Cuantumul total al expunerii la risc este egal cu suma literelor (a)-(f) de la prezentul alineat, după ce au fost luate în considerare dispozițiile prevăzute la alineatul (4):

(a) cuantumurile expunerilor ponderate la riscul de credit și la riscul de diluție, calculate în conformitate cu titlul II și cu articolul 379, în ceea ce privește toate activitățile economice ale unei instituții, excluzând cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor din portofoliul de tranzacționare al instituției;

(b) cerințele de fonduri proprii, determinate în conformitate cu titlul IV din prezenta parte sau cu partea a patra, după caz, aplicabile portofoliului de tranzacționare al unei instituții, pentru:

(i) riscul de poziție;

(ii) expunerile mari care depășesc limitele prevăzute la articolele 395 - 401, în măsura în care o instituție este autorizată să depășească limitele respective;

(c) cerințele de fonduri proprii determinate în conformitate cu titlul IV sau titlul V, cu excepția articolului 379, după caz, pentru:

(i) riscul valutar;

(ii) riscul de decontare;

(iii) riscul de marfă;

(d) cerințele de fonduri proprii calculate în conformitate cu titlul VI pentru riscul aferent ajustărilor de credit pentru instrumentele financiare derivate OTC, altele decât instrumentele financiare derivate de credit recunoscute pentru reducerea cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor pentru riscul de credit;

(e) cerințele de fonduri proprii determinate în conformitate cu titlul III pentru riscul operațional;

▼C2

(f) cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor determinate în conformitate cu titlul II pentru riscul de contraparte care decurge din portofoliul de tranzacționare al instituției pentru următoarele tipuri de tranzacții și contracte:

(i) contractele enumerate în anexa II și instrumente financiare derivate de credit;

(ii) tranzacțiile de răscumpărare, operațiunile de dare sau luare de titluri de valoare sau mărfuri cu împrumut;

(iii) tranzacții de creditare în marjă pe bază de titluri de valoare sau mărfuri;

(iv) tranzacțiile cu termen lung de decontare.

(4) Următoarele dispoziții se aplică în ceea ce privește calculul cuantumului expunerii totale la risc menționat la alineatul (3):

(a) cerințele de fonduri proprii menționate la alineatul (3) literele (c), (d) și (e) le includ pe cele care rezultă din toate activitățile economice ale unei instituții;

(b) instituțiile multiplică cu 12,5 cerințele de fonduri proprii prevăzute la alineatul (3) literele (b)-(e).

Articolul 93

Cerința de capital inițial în condiții de asigurare a continuității activității

(1) Fondurile proprii ale unei instituții nu pot scădea sub nivelul capitalului inițial necesar la momentul emiterii autorizației.

(2) Instituțiile de credit care funcționau deja la 1 ianuarie 1993 și al căror cuantum al fondurilor proprii nu atinge nivelul capitalului inițial cerut își pot continua activitatea. În acest caz, cuantumul fondurilor proprii ale instituțiilor respective nu poate scădea sub nivelul maxim atins începând cu data de 22 decembrie 1989.

(3) Firmele de investiții autorizate și societățile care erau reglementate de articolul 6 din Directiva 2006/49/CE, care erau deja înființate la 31 decembrie 1995 și al căror cuantum al fondurilor proprii nu atinge nivelul capitalului inițial cerut pot continua să-și desfășoare activitatea. Fondurile proprii ale acestor societăți sau firme de investiții nu trebuie să scadă sub cel mai înalt nivel de referință calculat după data notificării cuprinse în Directiva 93/6/CEE a Consiliului din 15 martie 1993 privind rata de adecvare a capitalului întreprinderilor de investiții și al instituțiilor de credit ([1]). Respectivul nivel de referință este nivelul zilnic mediu al fondurilor proprii calculate pe perioada de șase luni care precede data de calculare. Acesta se calculează la fiecare șase luni cu privire la perioada anterioară corespunzătoare.

([1]) JO L 141, 11.6.1993, p. 1.

▼C2

(4) În cazul în care controlul asupra unei instituții care se încadrează în categoria menționată la alineatul (2) sau (3) este preluat de o altă persoană fizică sau juridică decât cea care deținea anterior controlul instituției, cuantumul fondurilor proprii ale instituției respective trebuie să atingă nivelul de capital inițial cerut.

(5) În cazul fuziunii a două sau mai multe instituții care se încadrează în categoria menționată la alineatul (2) sau (3), cuantumul fondurilor proprii ale instituției rezultate în urma fuziunii nu trebuie să scadă sub cuantumul total al fondurilor proprii ale instituțiilor care au fuzionat, calculat la data fuziunii, atât timp cât cuantumul de capital inițial cerut nu a fost atins.

(6) În cazul în care autoritățile competente consideră că este necesară aplicarea cerinței prevăzute la alineatul (1) pentru a se asigura solvabilitatea unei instituții, dispozițiile prevăzute la alineatele (2)-(5) nu se aplică.

Articolul 94

Derogare pentru portofoliile de tranzacționare de mici dimensiuni

(1) Instituțiile pot să înlocuiască cerința de capital menționată la articolul 92 alineatul (3) litera (b) cu o cerință de capital calculată în conformitate cu litera (a) de la același alineat în ceea ce privește activitățile legate de portofoliul de tranzacționare, cu condiția ca volumul operațiunilor bilanțiere și extrabilanțiere legate de portofoliul de tranzacționare să îndeplinească ambele condiții de mai jos:

(a) să reprezinte, în mod normal, mai puțin de 5 % din totalul activelor și să fie sub 15 milioane EUR;

(b) să nu depășească niciodată 6 % din totalul activelor și 20 de milioane EUR.

(2) La evaluarea volumului operațiunilor bilanțiere și extrabilanțiere, instituțiile aplică următoarele:

(a) instrumentele de datorie se evaluează la prețurile lor de piață sau la valoarea lor nominală, titlurile de capital la prețurile lor de piață și instrumentele financiare derivate în conformitate cu valoarea nominală sau de piață a instrumentelor-suport;

(b) valoarea absolută a pozițiilor lungi se adună cu valoarea absolută a pozițiilor scurte.

(3) În cazul în care o instituție nu îndeplinește condiția de la alineatul (1) litera (b) trebuie să notifice imediat autoritatea competentă. Dacă, în urma unei evaluării, autoritatea competentă stabilește că instituția nu îndeplinește cerința de la alineatul (1) litera (a) și informează instituția în acest sens, instituția va înceta să aplice alineatul (1) începând cu următoarea dată de raportare.

▼C2

Secțiunea 2

Cerințe de fonduri proprii pentru firmele de investiții autorizate să furnizeze servicii de investiții într-o măsură limitată

Articolul 95

Cerințe de fonduri proprii pentru firmele de investiții autorizate să furnizeze servicii de investiții într-o măsură limitată

(1) În sensul articolul 92 alineatul (3), firmele de investiții care nu sunt autorizate să furnizeze serviciile de investiții și activitățile enumerate la punctele 3 și 6 din secțiunea A a anexei I la Directiva 2004/39/CE calculează cuantumul total al expunerii la risc conform alineatului (2).

(2) Firmele de investiții menționate la alineatul (1) de la prezentul articol și firmele menționate la articolul 4 alineatul (1) punctul 2 litera (c) care prestează serviciile și activitățile de investiții menționate în secțiunea A punctele 2 și 4 din anexa I la Directiva 2004/39/CE calculează cuantumul total al expunerii la risc ca fiind cuantumul mai mare dintre următoarele:

(a) suma elementelor menționate la articolul 92 alineatul (3) literele (a)-(d) și (f) după aplicarea articolului 92 alineatul (4);

(b) 12,5 înmulțit cu cuantumul menționat la articolul 97.

Firmele menționate la articolul 4 alineatul (1) punctul 2 litera (c) care prestează serviciile și activitățile de investiții menționate în secțiunea A punctele 2 și 4 din anexa I la Directiva 2004/39/CE respectă cerințele de la articolul 87 alineatele (1) și (2) pe baza cuantumului total al expunerii la risc menționat la primul paragraf.

Autoritățile competente pot stabili cerințele privind fondurile proprii pentru firmele menționate la articolul 4 alineatul (1) punctul 2 litera (c) care prestează serviciile și activitățile de investiții menționate în secțiunea A punctele 2 și 4 din anexa I la Directiva 2004/39/CE ca fiind cerințele de fonduri proprii care ar fi obligatorii pentru firmele respective în conformitate cu măsurile naționale în vigoare la 31 decembrie 2013 de transpunere a Directivelor 2006/49/CE și 2006/48/CE.

(3) Firmele de investiții menționate la alineatul (1) fac obiectul tuturor celorlalte dispoziții privind riscul operațional prevăzute la titlul VII capitolul 2 secțiunea II subsecțiunea 2 din Directiva 2013/36/UE.

Articolul 96

Cerințe de fonduri proprii pentru firmele de investiții care dețin capitalul inițial prevăzut la articolul 28 alineatul (2) din Directiva 2013/36/UE

(1) În sensul articolului 92 alineatul (3), următoarele categorii de firme de investiții care dețin capital inițial în conformitate cu articolul 28 alineatul (2) din Directiva 2013/36/UE calculează cuantumul total al expunerii la risc conform alineatului (2) de la prezentul articol:

▼C2

(a) firmele de investiții care tranzacționează pe cont propriu numai cu scopul de a îndeplini sau de a executa ordinul unui client sau cu scopul de a obține accesul la un sistem de compensare și de decontare sau o bursă recunoscută, atunci când acționează în calitate de agent sau când execută ordinul unui client;

(b) firmele de investiții care îndeplinesc toate condițiile următoare:

(i) nu dețin bani sau titluri de valoare ale clienților;

(ii) întreprind numai tranzacții pe cont propriu;

(iii) nu au clienți externi;

(iv) tranzacțiile lor sunt executate și decontate sub responsabilitatea unei instituții de compensare și sunt garantate de respectiva instituție de compensare.

(2) Pentru firmele de investiții menționate la alineatul (1), cuantumul total al expunerii la risc se calculează ca suma dintre următoarele elemente:

(a) articolul 92 alineatul (3) literele (a)-(d) și (f) după aplicarea articolului 92 alineatul (4);

(b) cuantumul menționat la articolul 97 înmulțit cu 12,5.

(3) Firmele de investiții menționate la alineatul (1) fac obiectul tuturor celorlalte dispoziții privind riscul operațional prevăzute la titlul VII capitolul 3 secțiunea II subsecțiunea 1 din Directiva 2013/36/UE.

Articolul 97

Fonduri proprii bazate pe cheltuieli generale fixe

(1) În conformitate cu articolele 95 și 96, o firmă de investiții și firmele menționate la articolul 4 alineatul (1) punctul 2 litera (c) care prestează serviciile și activitățile de investiții menționate în secțiunea A punctele 2 și 4 din anexa I la Directiva 2004/39/CE dețin un capital eligibil egal cu cel puțin un sfert din cheltuielile generale fixe din anul precedent.

(2) În cazul în care există o schimbare în activitatea unei firme de investiții în raport cu anul precedent pe care autoritatea competentă o consideră semnificativă, autoritatea competentă poate ajusta cerința prevăzută la alineatul (1).

(3) O firmă de investiții care își exercită activitatea de mai puțin de un an, începând de la data când și-a început activitatea, trebuie să dețină capital eligibil egal cu cel puțin un sfert din cheltuielile generale fixe incluse în planul său de afaceri, cu excepția cazului în care autoritatea competentă solicită ca planul de afaceri să fie ajustat.

(4) ABE, cu consultarea AEVMP, elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care detaliază următoarele:

▼C2

(a) calculul aferent cerinței de a deține capital eligibil egal cu cel puțin un sfert din cheltuielile generale fixe ale anului precedent;

(b) condițiile ajustării, de către autoritatea competentă, a cerinței de a deține capital eligibil egal cu cel puțin un sfert din cheltuielile generale fixe ale anului precedent;

(c) calculul cheltuielilor generale fixe preconizate în cazul unei firme de investiții care își desfășoară activitatea de mai puțin de un an.

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 1 martie 2014.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 98

Fonduri proprii pentru firmele de investiții pe bază consolidată

(1) În cazul firmelor de investiții menționate la articolul 95 alineatul (1) care fac parte din cadrul unui grup care nu include instituții de credit, o firmă de investiții-mamă dintr-un stat membru aplică articolul 92 la nivel consolidat după cum urmează:

(a) folosind metoda de calcul al cuantumului total al expunerii la risc prevăzută la articolul 95 alineatul (2);

(b) fondurile proprii se calculează pe baza situației financiare consolidate a firmei de investiții-mamă, sau cea a societății financiare holding sau a societății financiare holding mixte, după caz.

(2) În cazul firmelor de investiții menționate la articolul 96 alineatul (1) care fac parte din cadrul unui grup care nu include instituții de credit, o firmă de investiții-mamă dintr-un stat membru și o firmă de investiții controlată de o societate financiară holding sau de o societate financiară holding mixtă aplică articolul 92 pe bază consolidată după cum urmează:

(a) folosind metoda de calcul al cuantumului total al expunerii la risc prevăzută la articolul 96 alineatul (2);

(b) folosind fondurile proprii calculate pe baza situației consolidate a firmei de investiții-mamă sau a societății financiare holding sau a societății financiare holding mixte, după caz, în conformitate cu partea întâi titlul II capitolul 2.

▼C2

CAPITOLUL 2

Cerințe de calculare și raportare

Articolul 99

Raportarea cerințelor de fonduri proprii și a informațiilor financiare

(1) Instituțiile întocmesc rapoarte către autoritățile competente cu privire la obligațiile prevăzute la articolul 92 cel puțin bianual.

(2) Instituțiile care fac obiectul articolului 4 din Regulamentul (CE) nr. 1606/2002 și instituțiile de credit, altele decât cele menționate la articolul 4 din regulamentul menționat, care își elaborează situațiile financiare consolidate în conformitate cu standardele internaționale de contabilitate adoptate conform procedurii prevăzute la articolul 6 alineatul (2) din regulamentul menționat, prezintă de asemenea informații financiare.

(3) Autoritățile competente pot solicita acelor instituții de credit care aplică standardele internaționale de contabilitate aplicabile conform Regulamentului (CE) nr. 1606/2002 pentru raportarea fondurilor proprii pe bază consolidată în temeiul articolului 24 alineatul (2) din prezentul regulament să prezinte, de asemenea, informații financiare, în conformitate cu alineatul (2) de la prezentul articol.

(4) Informațiile financiare menționate la alineatele (2) și (3) sunt prezentate în măsura în care acest lucru este necesar pentru a obține o imagine cuprinzătoare a profilului de risc al activităților instituției și o perspectivă asupra riscurilor sistemice pe care instituțiile le prezintă pentru sectorul financiar sau pentru economia reală, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare prin care să uniformizeze formatele, frecvențele, datele de raportare, definițiile și soluțiile informatice care urmează să fie aplicate în Uniune pentru această raportare menționată la alineatele (1)-(4).

Cerințele de raportare sunt proporționale cu natura, amploarea și complexitatea activităților instituțiilor.

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 28 iulie 2013.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(6) Dacă o autoritate competentă consideră că informațiile financiare prevăzute la alineatul (2) sunt necesare pentru a obține o imagine cuprinzătoare a profilului de risc al activităților instituției și o perspectivă asupra riscurilor sistemice pe care le prezintă pentru sectorul financiar sau pentru economia reală pentru alte instituții decât cele menționate alineatele (2) și (3), că fac obiectul unui cadru contabil în temeiul Directivei 86/635/CEE, autoritatea competentă consultă ABE cu privire la extinderea cerințelor de raportare a informațiilor financiare pe bază consolidată la instituțiile respective, în cazul în care acestea nu prezintă deja rapoarte pe această bază.

▼C2

ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a preciza formatele care trebuie utilizate de instituții la care autoritățile competente pot extinde cerințele de raportare privind informațiile financiare în conformitate cu primul paragraf.

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 28 iulie 2013.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele de punere în aplicare menționate la al doilea paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(7) În cazul în care o autoritate competentă consideră că informații care nu fac obiectul standardului tehnic de punere în aplicare menționat la alineatul (5) sunt necesare în scopurile menționate la alineatul (4), informează ABE și CERS cu privire la informațiile suplimentare care consideră că este necesar să fie incluse în standardul tehnic de punere în aplicare menționat la alineatul (5).

Articolul 100

Cerințe suplimentare privind raportarea

Instituțiile raportează autorităților competente, cel puțin sub formă agregată, nivelul acordurilor lor repo, al operațiunilor de împrumut de titluri și al tuturor formelor de grevare de sarcini a activelor.

ABE include aceste informații în standardele tehnice de punere în aplicare privind raportarea menționată la articolul 99 alineatul (5).

Articolul 101

Obligații de raportare specifice

(1) Instituțiile raportează bianual autorităților competente următoarele informații referitoare la fiecare piață națională de bunuri imobile față de care sunt expuse:

(a) pierderile care decurg din expuneri pentru care o instituție a recunoscut bunuri imobile locative drept garanție reală, până la cel mai mic dintre cuantumul afectat garanției și 80 % din valoarea de piață sau 80 % din valoarea ipotecară, cu excepția situațiilor în care s-a decis altfel în temeiul articolului 124 alineatul (2);

(b) pierderile totale rezultate din expuneri pentru care o instituție a recunoscut bunuri imobile locative drept garanție reală, până la nivelul expunerii care este tratat ca fiind garantat integral cu bunuri imobile locative în temeiul articolului 124 alineatul (1);

(c) valoarea expunerii aferentă tuturor expunerilor care au rămas de rambursat și pentru care o instituție a recunoscut bunuri imobile locative drept garanție reală, limitată la nivelul expunerii care este tratat ca fiind garantat integral cu bunuri imobile locative în temeiul articolului 124 alineatul (1);

▼C2

(d) pierderile care decurg din expuneri pentru care o instituție a recunoscut bunuri imobile comerciale drept garanție reală, până la cea mai mică dintre cuantumul afectat garanției reale și 50 % din valoarea de piață sau 60 % din valoarea ipotecară, cu excepția situațiilor în care s-a decis altfel în temeiul articolului 124 alineatul (2);

(e) pierderile totale rezultate din expuneri pentru care o instituție a recunoscut bunuri imobile comerciale drept garanție reală, până la nivelul expunerii care este tratat ca fiind garantat integral cu bunuri imobile comerciale în temeiul articolului 124 alineatul (1);

(f) valoarea expunerii aferentă tuturor expunerilor care au rămas de rambursat și pentru care o instituție a recunoscut bunuri imobile comerciale drept garanție reală, limitată la nivelul tratat ca fiind garantat integral cu bunuri imobile comerciale în temeiul articolului 124 alineatul (1).

(2) Datele menționate la alineatul (1) se raportează către autoritatea competentă a statului membru de origine al instituției relevante. În cazul unei instituții care are o sucursală în alt stat membru, informațiile aferente sucursalei respective se raportează și autorităților competente din statul membru gazdă. Datele se raportează separat pentru fiecare piață de bunuri imobile din Uniune față de care instituția relevantă este expusă.

(3) Autoritățile competente publică anual pe bază agregată datele menționate la alineatul (1) literele (a)-(f), împreună cu datele istorice, dacă sunt disponibile. La cererea unei alte autorități competente dintr-un stat membru sau la cererea ABE, o autoritate competentă trebuie să furnizeze autorității competente solicitante sau ABE informații mai detaliate privind situația pieței de bunuri imobile locative sau comerciale din statul membru respectiv.

(4) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica următoarele:

(a) formatele uniforme, definițiile, frecvențele și datele de raportare, precum și soluțiile informatice, pentru elementele menționate la alineatul (1);

(b) formatele uniforme, definițiile, frecvențele și datele de raportare, precum și soluțiile informatice pentru datele agregate menționate la alineatul (2).

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 28 iulie 2013.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

▼C2

CAPITOLUL 3

Portofoliul de tranzacționare

Articolul 102

Cerințe pentru portofoliul de tranzacționare

(1) Pozițiile din portofoliul de tranzacționare fie sunt lipsite de restricții la tranzacționare, fie pot beneficia de acoperire.

(2) Intenția de tranzacționare se demonstrează pe baza strategiilor, politicilor și procedurilor elaborate de instituție pentru a administra poziția sau portofoliul în conformitate cu articolul 103.

(3) Instituțiile pun și mențin în funcțiune sisteme și mecanisme de control pentru a-și administra portofoliul de tranzacționare în conformitate cu articolele 104 și 105.

(4) Instituțiile pot include acoperirile interne la calcularea cerințelor de capital pentru riscul de poziție, cu condiția să fie deținute cu intenția tranzacționării și să fie îndeplinite cerințele prevăzute la articolele 103-106.

Articolul 103

Administrarea portofoliului de tranzacționare

În administrarea pozițiilor sau seturilor de poziții din portofoliul de tranzacționare instituția respectă toate cerințele următoare:

(a) instituția dispune de o strategie de tranzacționare clar documentată în ceea ce privește poziția/instrumentul sau portofoliile, aprobată de conducerea superioară, care să includă perioada de deținere prevăzută;

(b) instituția dispune de politici și proceduri clar definite pentru administrarea activă a pozițiilor deschise la un birou de tranzacționare. Aceste politici și proceduri prevăd:

(i) ce poziții pot fi deschise și prin ce birou de tranzacționare;

(ii) sunt stabilite limite ale pozițiilor, iar acestea sunt monitorizate pentru a confirma caracterul adecvat;

(iii) dealerii au autonomia de a deschide și administra poziția în limitele agreate și conform strategiei aprobate;

(iv) pozițiile sunt raportate conducerii superioare ca parte integrantă a procesului instituției de gestionare a riscurilor;

(v) pozițiile sunt monitorizate activ cu trimitere la sursele de informații de piață și se efectuează o evaluare a caracterului tranzacționabil sau a capacității de acoperire a pozițiilor sau a componentelor lor de risc, inclusiv evaluarea, calitatea și disponibilitatea informațiilor de piață pentru procesul de evaluare, rulajul pieței, dimensiunile pozițiilor tranzacționate pe piață;

▼C2

(vi) proceduri și mecanisme de control antifraudă active.

(c) instituția dispune de politici și proceduri clar definite pentru monitorizarea pozițiilor în raport cu strategia de tranzacționare a instituției, inclusiv monitorizarea rulajului și a pozițiilor pentru care perioada de deținere avută în vedere inițial a fost depășită.

Articolul 104

Includerea în portofoliul de tranzacționare

(1) Instituțiile dispun de politici și proceduri clar definite pentru a determina pozițiile pe care le includ în portofoliul de tranzacționare în scopul calculării cerințelor de capital, în conformitate cu cerințele prevăzute la articolul 102 și cu definiția portofoliului de tranzacționare de la articolul 4 alineatul (1) punctul 86, ținând seama de capacitățile și practicile instituției de gestionare a riscurilor. Instituția atestă, cu documente scrise care asigură o acoperire integrală, că respectă aceste politici și proceduri și le supune periodic unui audit intern.

(2) Instituțiile dispun de politici și proceduri clar definite pentru administrarea globală a portofoliului de tranzacționare. Aceste politici și proceduri acoperă cel puțin:

(a) activitățile pe care instituția le consideră a fi tranzacții și parte constitutivă a portofoliului de tranzacționare în scopul calculării cerințelor de fonduri proprii;

(b) măsura în care o poziție poate fi marcată zilnic la prețul pieței prin referință la o piață bidirecțională activă și lichidă;

(c) pentru pozițiile care se marchează la model, măsura în care instituția poate:

(i) să identifice toate riscurile semnificative ale poziției;

(ii) să acopere toate riscurile semnificative ale poziției cu instrumente pentru care există o piață bidirecțională activă și lichidă;

(iii) să derive estimări fiabile pentru ipotezele și parametrii cheie folosite în model;

(d) măsura în care instituția poate și trebuie să genereze evaluări pentru poziția care poate fi validată extern în mod consecvent;

(e) măsura în care restricțiile legale sau alte cerințe operaționale ar împiedica instituția să efectueze o lichidare sau să acopere poziția în termen scurt;

(f) măsura în care instituția poate și trebuie să procedeze la gestionarea activă a riscurilor pozițiilor în cadrul operațiunilor de tranzacționare;

▼C2

(g) măsura în care instituția poate transfera riscul sau pozițiile din portofoliul de tranzacționare în afara acestuia, sau invers, și criteriile pentru astfel de transferuri.

Articolul 105

Cerințe de evaluare prudentă

(1) Toate pozițiile din portofoliul de tranzacționare fac obiectul normelor privind evaluarea prudentă enunțate în prezentul articol. Instituțiile se asigură, în special, că evaluarea prudentă a pozițiilor lor din portofoliul de tranzacționare atinge un grad corespunzător de certitudine, ținând seama de natura dinamică a pozițiilor din portofoliul de tranzacționare, de cerințele de soliditate prudențială, de modul de operare și de scopul cerințelor de capital în ceea ce privește pozițiile din portofoliul de tranzacționare.

(2) Instituțiile instituie și mențin sisteme și mecanisme de control suficiente pentru a obține estimări prudente și fiabile pentru scopuri de evaluare. Sistemele și mecanismele de control respective includ cel puțin următoarele elemente:

(a) politici și proceduri formalizate pentru procesul de evaluare, incluzând responsabilități clar definite pentru diversele structuri implicate în procesul de determinare a evaluării, sursele de informații privind piața și examinarea pertinenței acestora, orientări pentru utilizarea datelor de intrare neobservabile care reflectă ipotezele instituției referitoare la elementele pe care le-ar utiliza participanții de pe piață pentru stabilirea prețului poziției, frecvența cu care se realizează evaluările independente, sincronizarea în ceea ce privește prețurile de închidere, procedurile pentru ajustarea evaluărilor, procedurile de verificare ad-hoc și de sfârșit de lună;

(b) linii de raportare pentru departamentul responsabil cu procesul de evaluare, care sunt clare și independente de compartimentul însărcinat cu inițierea tranzacțiilor (*front office*) care au ca destinatar final organul de conducere.

(3) Instituțiile își reevaluează pozițiile din portofoliul de tranzacționare cel puțin zilnic.

(4) Instituțiile își marchează pozițiile la piață ori de câte ori este posibil, inclusiv în cazul în care aplică tratamentul privind capitalul aferent portofoliului de tranzacționare.

(5) Pentru marcarea la piață instituția folosește cotația de cumpărare/vânzare mai prudentă, în afara cazului în care aceasta este în măsură să își închidă poziția la prețul mediu al pieței. În cazul în care instituțiile se folosesc de această derogare, acestea își informează semestrial autoritățile competente cu privire la pozițiile vizate și prezintă dovezi conform cărora își pot închide poziția la prețul mediu al pieței.

(6) Atunci când marcarea la piață nu este posibilă, instituțiile își marchează pozițiile și portofoliile la model în mod prudent, inclusiv atunci când calculează cerințele de fonduri proprii pentru pozițiile din portofoliul de tranzacționare.

▼C2

(7) Instituțiile respectă următoarele cerințe legate de marcarea la model:

(a) conducerea superioară are cunoștință de elementele din portofoliul de tranzacționare sau de alte poziții evaluate la valoarea justă care fac obiectul marcării la model și înțelege importanța incertitudinii astfel create în raportarea riscurilor/rezultatelor activității;

(b) atunci când este posibil, instituțiile extrag informațiile de piață din aceleași surse ca și prețurile de piață și evaluează frecvent pertinența informațiilor de piață privind o anumită poziție evaluată și parametrii modelului;

(c) atunci când sunt disponibile, instituțiile folosesc metodologii de evaluare care reprezintă practici de piață acceptate pentru instrumentele financiare sau mărfurile în cauză;

(d) atunci când modelul este dezvoltat chiar de instituția însăși, acesta se bazează pe ipoteze adecvate, care au fost evaluate și examinate de părți calificate corespunzător independente de procesul de elaborare;

(e) instituțiile dispun de proceduri formale de control al variațiilor și păstrează o copie de siguranță a modelului, care se folosește periodic pentru verificarea evaluărilor;

(f) echipa de gestionare a riscurilor cunoaște punctele slabe ale modelelor folosite și cum să le reflecte cel mai bine în rezultatele evaluării; și

(g) modelele instituțiilor fac obiectul unei examinări periodice pentru a determina precizia rezultatelor lor, care include și o evaluare a menținerii adecvării ipotezelor, o analiză a profitului și a pierderii în raport cu factorii de risc și o comparație a valorilor reale de închidere cu rezultatele modelului.

În sensul literei (d), modelul se dezvoltă sau se aprobă independent de biroul de tranzacționare și este testat independent, inclusiv pentru validarea calculelor matematice, a ipotezelor și a implementării programelor informatice.

(8) Pe lângă marcarea zilnică la piață sau la model, instituțiile efectuează și o verificare independentă a prețurilor. Verificarea prețurilor de piață și a datelor de intrare ale modelului trebuie să fie efectuată de o persoană sau o unitate independentă de persoanele sau unitățile care beneficiază de pe urma portofoliului de tranzacționare, cel puțin o dată pe lună, sau mai frecvent în funcție de natura pieței sau a activității de tranzacționare. Atunci când nu există surse independente de determinare a prețurilor sau sursele de determinare a prețurilor sunt mai subiective, pot fi potrivite măsuri prudente, precum ajustările evaluărilor.

(9) Instituțiile instituie și mențin proceduri pentru luarea în considerare a ajustărilor evaluărilor.

(10) Instituțiile iau în considerare în mod formal ajustările evaluărilor cu privire la următoarele: marjele de credit constatate în avans, costurile de închidere, riscurile operaționale, incertitudinea prețului de piață, finalizarea anticipată, costurile de investiție și de finanțare, costurile administrative viitoare și, după caz, riscul de model.

▼C2

(11) Instituțiile instituie și mențin proceduri pentru calculul ajustării evaluării curente a oricărei poziții mai puțin lichide, care ar putea să rezulte în special din evenimente de pe piață sau din situații proprii instituției, de exemplu poziții concentrate și/sau poziții pentru care perioada de deținere avută în vedere inițial a fost depășită. Dacă este necesar, instituțiile efectuează astfel de ajustări în plus față de orice modificări ale valorii poziției necesare în scopul raportării financiare și le concep în așa fel încât să reflecte lipsa de lichiditate a poziției. Conform acestor proceduri, instituțiile trebuie să ia în considerare mai mulți factori pentru a stabili dacă este necesară o ajustare a evaluării pentru pozițiile mai puțin lichide. Acești factori includ:

(a) timpul care ar fi necesar pentru acoperirea poziției sau a riscurilor inerente poziției;

(b) volatilitatea și media marjelor dintre prețurile de cumpărare și cele de vânzare;

(c) disponibilitatea cotațiilor de piață (numărul și identitatea formatorilor de piață), volatilitatea și media volumelor de tranzacționare, inclusiv volumele de tranzacționare în perioadele de criză a pieței;

(d) concentrările pieței;

(e) clasamentul cronologic al pozițiilor;

(f) măsura în care evaluarea se bazează pe marcarea la model;

(g) impactul altor riscuri de model.

(12) În cazul utilizării unor evaluări realizate de terți sau în cazul marcării la model, instituțiile verifică dacă este oportună aplicarea unei ajustări a evaluării. În plus, instituțiile verifică necesitatea stabilirii de ajustări pentru pozițiile mai puțin lichide și reexaminează permanent continuitatea caracterului adecvat al acestora. De asemenea, instituțiile evaluează în mod explicit necesitatea de a efectua ajustări ale evaluărilor în legătură cu gradul de incertitudine al datelor utilizate pentru parametri în cadrul modelelor.

(13) În ceea ce privește produsele complexe care includ expunerile din securitizare și instrumentele derivate de credit de tip „*n-th-to-default*” (al n-lea caz de nerambursare), instituțiile evaluează în mod explicit necesitatea unor ajustări ale evaluării pentru a reflecta riscul de model asociat utilizării unei metodologii de evaluare care ar putea fi incorectă și riscul de model asociat utilizării, în modelul de evaluare, a unor parametri de calibrare ce nu pot fi observați (și care ar putea fi incorecți).

(14) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze în ce condiții se aplică cerințele de la articolul 105 în sensul alineatului (1) de la prezentul articol.

▼C2

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 28 iulie 2013.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 106

Acoperiri interne

(1) O acoperire internă respectă, în speță, următoarele cerințe:

(a) nu este destinată în principal evitării sau reducerii cerințelor de fonduri proprii;

(b) este documentată corespunzător și este supusă unor proceduri interne speciale de aprobare și de audit;

(c) se efectuează în condițiile pieței;

(d) riscul de piață generat de acoperirea internă este administrat în mod dinamic în portofoliul de tranzacționare în limitele autorizate;

(e) este atent monitorizată în conformitate cu proceduri adecvate.

(2) Cerințele de la alineatul (1) se aplică fără a aduce atingere cerințelor aplicabile poziției acoperite din afara portofoliului de tranzacționare.

(3) Prin derogare de la alineatele (1) și (2), în cazul în care o instituție acoperă, printr-o acoperire internă, o expunere la riscul de credit din afara portofoliului de tranzacționare sau o expunere la riscul de contraparte utilizând un instrument financiar derivat de credit înregistrat în portofoliul său de tranzacționare, expunerea din afara portofoliului de tranzacționare sau expunerea la riscul de contraparte nu se consideră acoperită în scopul calculării cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor, decât dacă instituția achiziționează în corespondență cu aceasta, de la un terț furnizor de protecție eligibil, un instrument financiar derivat de credit care respectă cerințele privind protecția nefinanțată a creditului din afara portofoliului de tranzacționare. Fără a aduce atingere articolului 299 alineatul (2) litera (h), atunci când o astfel de protecție furnizată de un terț este cumpărată și este recunoscută ca acoperire pentru o expunere din afara portofoliului de tranzacționare în scopul calculării cerințelor de capital, niciuna dintre acoperirile prin instrumente financiare derivate de credit, internă sau externă, nu se include în portofoliul de tranzacționare în scopul calculării cerințelor de capital.

▼C2

TITLUL II

CERINȚE DE CAPITAL PENTRU RISCUL DE CREDIT

CAPITOLUL 1

Principii generale

Articolul 107

Abordări ale riscului de credit

(1) Pentru calcularea cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor în sensul articolului 92 alineatul (3) literele (a) și (f), instituțiile aplică fie abordarea standardizată prevăzută în capitolul 2 fie, în cazul în care autoritățile competente o permit în conformitate cu articolul 143, abordarea bazată pe modele interne de rating prevăzută în capitolul 3.

(2) Pentru expunerile din tranzacții și pentru contribuțiile la fonduri de garantare pentru CPC, instituțiile aplică tratamentul menționat în capitolul 6 secțiunea 9 pentru a calcula cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor în sensul articolului 87 alineatul (3) literele (a) și (f). Pentru toate celelalte tipuri de expuneri față de CPC, instituțiile tratează respectivele expuneri după cum urmează:

(a) expuneri față de o instituție, pentru alte tipuri de expuneri față de o CPCC;

(b) ca expuneri față de o societate, pentru alte tipuri de expuneri față de o CPC necalificată.

(3) În sensul prezentului regulament, expunerile față de firmele de investiții dințări terțe și expunerile față de instituțiile de credit din țări terțe, precum și expunerile față de case de compensare și burse din țări terțe se tratează ca expuneri față de o instituție numai dacă țara terță aplică cerințe de supraveghere prudențială și de reglementare entității respective care sunt cel puțin echivalente cu cele aplicate în Uniune.

(4) În sensul alineatului (3), Comisia poate adopta, prin intermediul actelor de punere în aplicare și sub rezerva procedurii de examinare prevăzute la articolul 464 alineatul (2), o decizie prin care să stabilească dacă o țară terță aplică cerințe de supraveghere prudențială și de reglementare cel puțin echivalente cu cele aplicate în Uniune. În absența unei astfel de decizii, până la 1 ianuarie 2015, instituțiile pot continua să considere expunerile față de entitățile menționate la alineatul (3) drept expuneri față de instituții doar dacă autoritățile competente relevante au confirmat țara terță respectivă ca fiind eligibilă pentru tratamentul respectiv înainte de 1 ianuarie 2014.

Articolul 108

Utilizarea tehnicilor de diminuare a riscului de credit în abordarea standardizată și abordarea bazată pe modele interne de rating

(1) Pentru o expunere pentru care o instituție aplică abordarea standardizată în temeiul capitolului 2 sau abordarea bazată pe modele interne de rating în temeiul capitolului 3, însă fără a folosi propriile estimări ale pierderilor în caz de nerambursare (LGD) și ale factorilor de conversie în conformitate cu articolul 151, instituția poate recurge la

▼C2

diminuarea riscului de credit în conformitate cu capitolul 4 la calcularea cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor în sensul articolul 92 alineatul (3) literele (a) și (f) sau, după caz, a cuantumurilor pierderilor așteptate pentru calculul menționat la articolul 36 alineatul (1) litera (d) și la articolul 62 litera (c).

(2) Pentru o expunere pentru care o instituție aplică abordarea bazată pe modele interne de rating utilizând estimări proprii ale pierderilor în caz de nerambursare (LGD) și ale factorilor de conversie în conformitate cu articolul 151, instituția poate recurge la diminuarea riscului de credit în conformitate cu capitolul 3.

Articolul 109

Tratamentul expunerilor securitizate în cadrul abordării standardizate și al abordării IRB

(1) În cazul în care o instituție utilizează abordarea standardizată în temeiul capitolului 2 pentru calcularea cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor pentru clasa de expuneri în care ar fi incluse expunerile securitizate, conform articolului 112, aceasta calculează cuantumul ponderat la risc al expunerii pentru o poziție din securitizare în conformitate cu articolele 245, 246 și 251-258. Instituțiile care utilizează abordarea standardizată pot să folosească, de asemenea, abordarea bazată pe evaluare internă dacă acest lucru este permis în temeiul articolului 259 alineatul (3).

(2) În cazul în care o instituție folosește abordarea bazată pe modele interne de rating în temeiul capitolului 3 pentru calcularea cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor pentru clasa de expuneri în care ar fi inclusă expunerea securitizată conform articolului 147, aceasta calculează cuantumul ponderat la risc al expunerii în conformitate cu articolele 245, 246 și 259-266.

Cu excepția abordării bazate pe evaluare internă, dacă abordarea bazată pe modele interne de rating este utilizată numai pentru o parte a expunerilor securitizate care constituie suportul unei securitizări, instituția utilizează abordarea corespunzătoare părții predominante a expunerilor securitizate care constituie suportul respectivei securitizări.

Articolul 110

Tratamentul ajustării pentru riscul de credit

(1) Instituțiile care aplică abordarea standardizată tratează ajustările generale pentru riscul de credit în conformitate cu articolul 62 litera (c).

(2) Instituțiile care aplică abordarea bazată pe modele interne de rating tratează ajustările generale pentru riscul de credit în conformitate cu articolul 159, cu articolul 62 litera (d) și cu articolul 36 alineatul (1) litera (d).

În sensul prezentului articol și al capitolelor 2 și 3, ajustările generale și specifice pentru riscul de credit exclud fondurile pentru riscuri bancare generale.

▼C2

(3) Instituțiile care utilizează abordarea bazată pe modele interne de rating și care aplică abordarea standardizată pentru o parte din expunerile lor, pe bază consolidată sau individuală, în conformitate cu articolele 148 și 150, stabilesc partea ajustării generale pentru riscul de credit care trebuie supusă tratamentului ajustării generale pentru riscul de credit conform abordării standardizată și cea supusă tratamentului ajustării generale pentru riscul de credit conform abordării IRB, după cum urmează:

(a) dacă este cazul, atunci când o instituție inclusă în consolidare aplică exclusiv abordarea bazată pe modele interne de rating, ajustările generale pentru riscul de credit ale acestei instituții sunt supuse tratamentului prevăzut la alineatul (2);

(b) dacă este cazul, atunci când o instituție inclusă în consolidare aplică exclusiv abordarea standardizată, ajustările generale pentru riscul de credit ale acestei instituții sunt supuse tratamentului prevăzut la alineatul (1);

(c) suma rămasă a ajustării pentru riscul de credit se alocă pro rata în conformitate cu proporția cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor care fac obiectul abordării standardizate și a celor care fac obiectul abordării IRB.

(4) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze modul de calcul al ajustărilor specifice și generale pentru riscul de credit potrivit cadrului contabil aplicabil pentru:

(a) valoarea expunerii în cadrul abordării standardizată prevăzută la articolul 111;

(b) valoarea expunerii în cadrul abordării IRB menționată la articolele 166-168;

(c) tratamentul cuantumurilor pierderilor așteptate menționat la articolul 159;

(d) valoarea expunerii pentru calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor pentru poziții din securitizare menționată la articolul 246 și 266;

(e) determinarea stării de nerambursare în temeiul articolului 178;

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 28 iulie 2013.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

▼C2

CAPITOLUL 2

Abordarea standardizată

Secțiunea 1

Principii generale

Articolul 111

Valoarea expunerii

(1) Valoarea expunerii unui element de activ este valoarea sa contabilă rămasă după ce au fost aplicate ajustări specifice pentru riscul de credit, ajustări de valoare suplimentare în conformitate cu articolele 34 și cu articolul 110, precum și alte reduceri ale fondurilor proprii aferente elementului de activ. Valoarea expunerii unui element extrabilanțier enumerat în anexa I este următorul procentaj din valoarea sa nominală, după deducerea ajustărilor specifice pentru riscul de credit:

(a) 100 % dacă este un element cu risc maxim;

(b) 50 % dacă este un element cu risc mediu;

(c) 20 % dacă este un element cu risc moderat;

(d) 0 % dacă este un element cu risc scăzut.

Elementele extrabilanțiere menționate la primul alineat, a doua teză, se încadrează în categoriile de risc indicate în anexa I.

Când o instituție utilizează metoda extinsă a garanțiilor financiare (*Financial Collateral Comprehensive Method*) în temeiul articolului 223, valoarea expunerii titlurilor de valoare sau a mărfurilor vândute, date în gaj sau împrumutate în cadrul unei tranzacții de răscumpărare, în cadrul unei tranzacții de dare sau luare cu împrumut de titluri de valoare sau mărfuri și în cadrul tranzacțiilor de creditare în marjă se majorează cu ajustarea de volatilitate corespunzătoare a respectivelor titluri de valoare sau mărfuri, în conformitate cu dispozițiile articolelor 223-225.

(2) Valoarea expunerii unui instrument financiar derivat enumerat în anexa II se determină în conformitate cu capitolul 6, efectele contractelor de novație și ale altor acorduri de compensare luându-se în considerare în scopul aplicării metodelor respective în conformitate cu capitolul 6. În cazul tranzacțiilor de răscumpărare, al tranzacțiilor de dare sau luare de titluri de valoare sau mărfuri cu împrumut, al tranzacțiilor cu termen lung de decontare și al tranzacțiilor de creditare în marjă, valoarea expunerii se poate determina fie în conformitate cu capitolul 6, fie în conformitate cu capitolul 4.

(3) În cazul în care o expunere face obiectul protecției finanțate a creditului, valoarea expunerii aplicabilă elementului respectiv se poate modifica în conformitate cu capitolul 4.

Articolul 112

Clase de expuneri

Fiecare expunere este încadrată în una dintre următoarele clase de expuneri:

▼C2

(a) expuneri față de administrații centrale sau bănci centrale;

(b) expuneri față de administrații regionale sau autorități locale;

(c) expuneri față de entități din sectorul public;

(d) expuneri față de bănci de dezvoltare multilaterală;

(e) expuneri față de organizații internaționale;

(f) expuneri față de instituții;

(g) expuneri față de societăți;

(h) expuneri de tip retail;

(i) expuneri garantate cu ipoteci asupra bunurilor imobile;

(j) expuneri în stare de nerambursare;

(k) expuneri asociate unui risc extrem de ridicat;

(l) expuneri sub formă obligațiunilor garantate;

(m) elemente reprezentând poziții din securitizare;

(n) expuneri față de instituții și societăți cu o evaluare de credit pe termen scurt;

(o) expuneri sub formă de unități sau acțiuni deținute în organisme de plasament colectiv (OPC);

(p) expuneri provenind din titluri de capital;

(q) alte elemente.

Articolul 113

Calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor

(1) Pentru a calcula cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor, ponderile de risc se aplică tuturor expunerilor, dacă respectivele expuneri nu sunt deduse din fondurile proprii, în conformitate cu dispozițiile din secțiunea 2. Ponderile de risc aplicate depind de clasa în care este încadrată fiecare expunere și, în conformitate cu secțiunea 2, de calitatea creditului. Calitatea creditului poate fi stabilită prin raportare la evaluările de credit emise de ECAI sau la evaluările de credit emise de agențiile de creditare a exportului, în conformitate cu secțiunea 3.

(2) În vederea aplicării unei ponderi de risc în sensul alineatului (1), valoarea expunerii se multiplică cu ponderea de risc specificată sau determinată în conformitate cu secțiunea 2.

(3) În cazul în care o expunere face obiectul protecției creditului, ponderea de risc aplicabilă elementului respectiv se poate modifica în conformitate cu capitolul 4.

▼C2

(4) În cazul expunerilor din securitizare, cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor se calculează în conformitate cu capitolul 5.

(5) În cazul expunerilor pentru care secțiunea 2 nu prevede o metodă de calcul se aplică o pondere de risc de 100 %.

(6) Cu excepția expunerilor care generează elemente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, elemente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau elemente de fonduri proprii de nivel 2, o instituție poate decide, sub rezerva aprobării prealabile de către autoritățile competente, să nu aplice cerințele prevăzute la prezentul articol alineatul (1) pentru expunerile instituției respective față de o contraparte care este întreprinderea-mamă, filiala sa, o filială a întreprinderii-mamă sau o întreprindere legată printr-o relație în sensul articolului 12 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE. Autoritățile competente sunt împuternicite să acorde aprobarea dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) contrapartea este o instituție, o instituție financiară sau o întreprindere prestatoare de servicii auxiliare care face obiectul unor cerințe prudențiale adecvate;

(b) contrapartea este inclusă în aceeași arie de consolidare ca și instituția, potrivit metodei consolidării globale;

(c) contrapartea face obiectul aceloraşi proceduri de evaluare, de măsurare și de control al riscurilor ca și instituția;

(d) contrapartea este situată în același stat membru ca și instituția;

(e) nu există niciun impediment practic sau juridic semnificativ, actual sau potențial, în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor de către contraparte instituției.

În cazul în care instituția este autorizată, în conformitate cu prezentul alineat, să nu aplice cerințele prevăzute la alineatul (1), aceasta poate atribui o pondere de risc de 0 %.

(7) Cu excepția expunerilor care generează elemente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, elemente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și elemente fonduri proprii de nivel 2, instituțiile pot, sub rezerva aprobării prealabile acordate de autoritățile competente, să nu aplice cerințele prevăzute la prezentul articol alineatul (1) pentru expunerile față de contrapărțile cu care instituțiile au intrat într-un sistem instituțional de protecție care constă într-un acord de stabilire contractuală sau legală a responsabilităților care protejează instituțiile respective și le asigură, în special, lichiditatea și solvabilitatea pentru a evita falimentul, în cazul în care este necesar. Autoritățile competente sunt împuternicite să acorde aprobarea dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) cerințele prevăzute la alineatul (6) literele (a), (d) și (e) sunt respectate;

(b) acordurile încheiate asigură că sistemul instituțional de protecție poate acorda sprijinul necesar, în temeiul angajamentelor care stau la baza lui, din fonduri care îi sunt imediat disponibile;

▼C2

(c) sistemul instituțional de protecție dispune de sisteme adecvate și uniformizate pentru monitorizarea și clasificarea riscurilor, oferind o imagine completă a situațiilor de risc ale tuturor membrilor, considerați individual, precum și a sistemului instituțional de protecție în ansamblul său, cu posibilitățile corespunzătoare de a-și exercita influența; sistemele în cauză permit monitorizarea adecvată a expunerilor în stare de nerambursare, în conformitate cu articolul 178 alineatul (1);

(d) sistemul instituțional de protecție realizează propria analiză a riscurilor, pe care o comunică membrilor;

(e) sistemul instituțional de protecție întocmește și publică anual un raport consolidat care cuprinde bilanțul, contul de profit și pierderi, raportul de situație și raportul privind riscurile cu privire la sistemul instituțional de protecție în ansamblul său, sau un raport care cuprinde bilanțul agregat, contul agregat de profit și pierderi, raportul de situație și raportul privind riscurile cu privire la sistemul instituțional de protecție în ansamblul său;

(f) membrii sistemului instituțional de protecție sunt obligați să dea un preaviz de cel puțin 24 de luni în cazul în care doresc să pună capăt sistemului instituțional de protecție;

(g) utilizarea multiplă a elementelor eligibile pentru calculul fondurilor proprii (denumită în continuare „multipla utilizare a fondurilor proprii”), precum și orice constituire inadecvată de fonduri proprii între membrii sistemului instituțional de protecție sunt excluse;

(h) sistemul instituțional de protecție se bazează pe o largă participare a instituțiilor de credit cu un profil de activitate predominant omogen;

(i) adecvarea sistemelor menționate la literele (c) și (d) este aprobată și monitorizată la intervale regulate de către autoritățile competente relevante.

În cazul în care instituția decide, în conformitate cu prezentul alineat, să nu aplice cerințele prevăzute la alineatul (1), aceasta poate atribui o pondere de risc de 0 %.

Secțiunea 2

Ponderi de risc

Articolul 114

Expuneri față de administrații centrale sau bănci centrale

(1) Expunerile față de administrații centrale și bănci centrale primesc o pondere de risc de 100 %, cu excepția cazului în care se aplică tratamentele prevăzute la alineatele (2)-(7).

(2) Expunerile față de administrații centrale și bănci centrale pentru care este disponibilă o evaluare de credit efectuată de o instituție externă de evaluare a creditului desemnată primesc o pondere de risc în conformitate cu tabelul 1 care corespunde evaluării de credit emise de instituția externă de evaluare a creditului în conformitate cu articolul 136.

▼C2

Tabelul 1

Nivel de calitate a creditului	1	2	3	4	5	6
Pondere de risc	0 %	20 %	50 %	100 %	100 %	150 %

(3) Expunerilor față de BCE li se aplică o pondere de risc de 0 %.

(4) Expunerilor față de administrațiile centrale și băncile centrale ale statelor membre, denominate și finanțate în moneda națională a respectivei administrații centrale sau bănci centrale li se aplică o pondere de risc de 0 %.

(6) În ceea ce privește expunerile indicate la articolul 495 alineatul (2):

(a) în 2018, ponderea de risc aplicată valorilor expunerilor este de 20 % din ponderea de risc aplicată expunerilor respective în conformitate cu alineatul (2);

(b) în 2019, ponderea de risc aplicată valorilor expunerilor este de 50 % din ponderea de risc aplicată expunerilor respective în conformitate cu alineatul (2);

(c) în 2020, ponderea de risc aplicată valorilor expunerilor este de 100 % din ponderea de risc aplicată expunerilor respective în conformitate cu alineatul (2).

(7) În cazul în care autoritățile competente dintr-o țară terță, care aplică dispoziții de supraveghere și reglementare cel puțin echivalente cu dispozițiile aplicate în Uniune, aplică o pondere de risc mai mică decât cea indicată la alineatele (1) și (2) pentru expunerile față de propria administrație centrală și propria bancă centrale, denominate și finanțate în moneda națională, instituțiile pot să aplice expunerilor respective aceeași pondere de risc.

În sensul prezentului alineat, Comisia poate adopta, prin intermediul actelor de punere în aplicare și sub rezerva procedurii de examinare prevăzute la articolul 464 alineatul (2), o decizie prin care să stabilească dacă o țară terță aplică dispoziții de supraveghere și reglementare cel puțin echivalente cu cele aplicate în Uniune. În absența unei astfel de decizii, până la 1 ianuarie 2015, instituțiile pot continua să aplice tratamentul prevăzut la prezentul alineat pentru expunerile față de administrația centrală sau față de banca centrală dintr-o țară terță, dacă autoritățile competente relevante au declarat țara terță respectivă ca fiind eligibilă pentru acest tratament, înainte de 1 ianuarie 2014.

▼C2

Articolul 115

Expuneri față de administrații regionale sau autorități locale

(1) Expunerile față de administrații regionale sau autorități locale sunt ponderate la risc ca și expunerile față de instituții, cu excepția cazului în care acestea sunt tratate ca expuneri față de administrații centrale în temeiul alineatului (2) sau (4) sau li se atribuie o pondere de risc astfel cum este prevăzut la alineatul (5). Tratamentul preferențial pentru expunerile pe termen scurt prevăzut la articolul 119 alineatul (2) și la articolul 120 alineatul (2) nu se aplică.

(2) Expunerile față de administrații regionale și autorități locale sunt tratate ca expuneri față de administrația centrală sub a cărei jurisdicție acestea sunt instituite, dacă nu există nicio diferență de risc între expunerile respective ca urmare a competențelor specifice de colectare de venituri ale administrațiilor regionale și ale autorităților locale și a existenței unor acorduri instituționale specifice care au ca efect diminuarea riscului de nerambursare.

ABE menține o bază de date publică a tuturor administrațiilor regionale și autorităților locale din Uniune pe care autoritățile competente relevante le tratează ca expuneri față de administrațiile lor centrale.

(3) Expunerile față de biserici și comunități religioase constituite ca persoane juridice de drept public, în măsura în care percep taxe în conformitate cu legislația care le acordă acest drept, sunt tratate ca expuneri față de administrații regionale și autorități locale. În acest caz, alineatul (2) nu se aplică și, în scopul aplicării articolului 150 alineatul (1) litera (a), nu se exclude permisiunea de a aplica abordarea standardizată.

(4) Când autoritățile competente din jurisdicția unei țări terțe care aplică dispoziții de supraveghere și de reglementare cel puțin echivalente cu cele aplicate în Uniunea Europeană tratează expunerile față de administrații regionale sau autorități locale în același mod ca și expunerile față de propria administrație centrală și nu există nicio diferență de risc între aceste expuneri, datorită competențelor specifice de colectare de venituri ale administrațiilor regionale sau autorităților locale și datorită acordurilor instituționale specifice de reducere a riscului de nerambursare, instituțiile pot să aplice expunerilor față de astfel de administrații regionale și autorități locale aceleași ponderi de risc.

În sensul prezentului alineat, Comisia poate adopta, prin intermediul actelor de punere în aplicare și sub rezerva procedurii de examinare prevăzute la articolul 464 alineatul (2), o decizie prin care să stabilească dacă o țară terță aplică dispoziții de supraveghere și reglementare cel puțin echivalente cu cele aplicate în Uniune. În absența unei astfel de decizii, până la 1 ianuarie 2015, instituțiile pot continua să aplice tratamentul prevăzut la prezentul alineat pentru o țară terță, dacă autoritățile competente relevante au declarat țara terță respectivă ca fiind eligibilă pentru acest tratament înainte de 1 ianuarie 2014.

(5) Expunerilor față de administrații regionale sau autorități locale din statele membre care nu sunt menționate la alineatele (2)-(4) și sunt denominate și finanțate în moneda națională a administrației regionale sau a autorității locale respective li se aplică o pondere de risc de 20 %.

▼C2

Articolul 116

Expuneri față de entități din sectorul public

(1) Expunerile față de entități din sectorul public pentru care nu este disponibilă o evaluare de credit efectuată de o instituție externă de evaluare a creditului desemnată primesc o pondere de risc în conformitate cu nivelul de calitate a creditului atribuit expunerilor față de administrația centrală a jurisdicției în care este înregistrată entitatea din sectorul public în conformitate cu tabelul 2 de mai jos:

Tabelul 2

Nivel de calitate a creditului atribuit administrației centrale	1	2	3	4	5	6
Pondere de risc	20 %	50 %	100 %	100 %	100 %	150 %

Pentru expunerile față de entități din sectorul public înregistrate în țări a căror administrație centrală nu beneficiază de rating, ponderea de risc este de 100 %.

(2) Expunerile față de entități din sectorul public pentru care este disponibilă o evaluare de credit efectuată de o instituție externă de evaluare a creditului desemnată sunt tratate în conformitate cu articolul 120. Tratamentul preferențial pentru expunerile pe termen scurt prevăzut la articolul 119 alineatul (2) și la articolul 120 alineatul (2) nu se aplică entităților respective.

(3) Pentru expunerile față de entități din sectorul public cu o scadență inițială de trei luni sau mai puțin, ponderea de risc este de 20 %.

(4) În situații excepționale, expunerile față de entități din sectorul public pot fi tratate drept expuneri față de administrația centrală, de administrația regională sau de autoritatea locală în a cărei jurisdicție sunt constituite, în cazul în care, în opinia autorităților competente din respectiva jurisdicție, nu există diferență de risc între aceste expuneri, datorită existenței unei garanții adecvate oferite de administrația centrală, de administrația regională sau de autoritatea locală.

(5) Atunci când autoritățile competente din jurisdicția unei țări terțe, care aplică dispoziții de supraveghere și reglementare cel puțin echivalente celor aplicate în Uniune, tratează expunerile față de entități din sectorul public în conformitate cu alineatul (1) sau cu alineatul (2), instituțiile pot să aplice expunerilor față de astfel de entități din sectorul public ponderi de risc în aceeași manieră. În caz contrar, instituțiile aplică o pondere de risc de 100 %.

În sensul prezentului alineat, Comisia poate adopta, prin intermediul actelor de punere în aplicare și sub rezerva procedurii de examinare prevăzute la articolul 464 alineatul (2), o decizie prin care să stabilească dacă o țară terță aplică dispoziții de supraveghere și reglementare cel puțin echivalente cu cele aplicate în Uniune. În absența unei astfel de decizii, până la 1 ianuarie 2015, instituțiile pot continua să aplice tratamentul prevăzut la prezentul alineat pentru o țară terță, dacă autoritățile competente relevante au declarat țara terță respectivă ca fiind eligibilă pentru acest tratament înainte de 1 ianuarie 2014.

▼C2

Articolul 117

Expuneri față de bănci de dezvoltare multilaterală

(1) Expunerile față de bănci de dezvoltare multilaterală care nu sunt menționate la alineatul (2) sunt tratate în același mod ca și expunerile față de instituții. Tratamentul preferențial pentru expunerile pe termen scurt prevăzut la articolul 119 alineatul (2), la articolul 120 alineatul (2) și la articolul 121 alineatul (3) nu se aplică.

Societatea Interamericană de Investiții (*Inter-American Investment Corporation*), Banca pentru Dezvoltare și Comerț în regiunea Mării Negre (*Black Sea Trade and Development Bank*) Banca Central-Americană pentru Integrare Economică (*Central American Bank for Economic Integration*) și CAF-Banca pentru Dezvoltare a Americii Latine sunt considerate bănci de dezvoltare multilaterală.

(2) Expunerilor față de următoarele bănci de dezvoltare multilaterală li se aplică o pondere de risc de 0 %:

(a) Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare (*International Bank for Reconstruction and Development*);

(b) Societatea Financiară Internațională (*International Finance Corporation*);

(c) Banca Interamericană de Dezvoltare (Inter-*American Development Bank*);

(d) Banca Asiatică de Dezvoltare (*Asian Development Bank*);

(e) Banca Africană de Dezvoltare (*African Development Bank*);

(f) Banca de Dezvoltare a Consiliului Europei (*Council of Europe Development Bank*);

(g) Banca Nordică de Investiții (*Nordic Investment Bank*);

(h) Banca Caraibiană de Dezvoltare (*Caribbean Development Bank*);

(i) Banca Europeană pentru Reconstrucție și Dezvoltare (*European Bank for Reconstruction and Development*);

(j) Banca Europeană de Investiții (*European Investment Bank*);

(k) Fondul European de Investiții (*European Investment Fund*);

(l) Agenția pentru Garantarea Investițiilor Multilaterale (*Multilateral Investment Guarantee Agency*);

(m) Facilitatea Internațională de Finanțare în favoarea Imunizării (*International Finance Facility for Immunisation*);

(n) Banca Islamică de Dezvoltare (*Islamic Development Bank*).

(3) Se aplică o pondere de risc de 20 % părții nevărsate a capitalului subscris la Fondul European de Investiții.

Articolul 118

Expuneri față de organizații internaționale

Expunerilor față de următoarele organizații internaționale li se aplică o pondere de risc de 0 %:

▼C2

(a) Uniunea;

(b) Fondul Monetar Internațional;

(c) Banca Reglementelor Internaționale;

(d) Fondul european de stabilitate financiară;

(e) Mecanismul european de stabilitate;

(f) o instituție financiară internațională instituită de două sau mai multe state membre, care are scopul de a mobiliza fonduri și de a oferi asistență financiară în beneficiul membrilor săi care sunt afectați sau amenințați de probleme grave de finanțare.

Articolul 119

Expuneri față de instituții

(1) Expunerile față de instituțiile pentru care este disponibilă o evaluare de credit efectuată de o instituție externă de evaluare a creditului desemnată sunt ponderate la risc în conformitate cu articolul 120. Expunerile față de instituțiile pentru care nu este disponibilă o evaluare de credit efectuată de o instituție externă de evaluare a creditului desemnată sunt ponderate la risc în conformitate cu articolul 121.

(2) Expunerilor față de instituții cu o scadență reziduală de trei luni sau mai puțin, denominate și finanțate în moneda națională a debitorului, li se atribuie o pondere de risc care este cu un nivel mai puțin favorabilă decât ponderea de risc preferențială, astfel cum este descrisă la articolul 114 alineatele (4)-(7), alocată expunerilor față de administrația centrală în care este înregistrată instituția.

(3) Niciunei expuneri cu o scadență reziduală de trei luni sau mai puțin, denominate și finanțate în moneda națională a debitorului, nu i se aplică o pondere de risc mai mică de 20 %.

(4) Expunerea față de o instituție sub formă de rezerve minime obligatorii impuse de BCE sau de banca centrală a unui stat membru a fi deținute de o instituție poate fi ponderată la risc ca și expunerile față de banca centrală din statul membru respectiv cu condiția ca:

(a) rezervele să fie deținute în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1745/2003 al Băncii Centrale Europene din 12 septembrie 2003 privind aplicarea rezervelor minime obligatorii ([1]) sau în conformitate cu cerințele naționale echivalente în toate aspectele importante cu regulamentul menționat;

(b) în cazul falimentului sau al insolvenței instituției care deține rezervele, acestea să fie rambursate integral instituției în timp util și să nu fie utilizate pentru a acoperi alte datorii ale instituției.

(5) Expunerile față de instituții financiare autorizate și supravegheate de autoritățile competente și care fac obiectul unor cerințe prudențiale comparabile celor aplicate instituțiilor în ceea ce privește soliditatea sunt tratate ca expuneri față de instituții.

([1]) JO L 250, 2.10.2003, p. 10.

▼C2

Articolul 120

Expuneri față de instituții care beneficiază de rating

(1) Expunerile față de instituții, cu o scadență reziduală de peste trei luni, pentru care este disponibilă o evaluare de credit efectuată de o ECAI desemnată primesc o pondere de risc în conformitate cu tabelul 3 care corespunde evaluării de credit emise de instituția externă de evaluare a creditului în conformitate cu articolul 136.

Tabelul 3

Nivel de calitate a creditului	1	2	3	4	5	6
Pondere de risc	20 %	50 %	50 %	100 %	100 %	150 %

(2) Expunerile față de instituții, cu o scadență reziduală de până la trei luni, pentru care este disponibilă o evaluare de credit efectuată de o ECAI desemnată primesc o pondere de risc în conformitate cu tabelul 4 care corespunde evaluării de credit emise de ECAI în conformitate cu articolul 136:

Tabelul 4

Nivel de calitate a creditului	1	2	3	4	5	6
Pondere de risc	20 %	20 %	20 %	50 %	50 %	150 %

(3) Interacțiunea dintre tratamentul evaluării de credit pe termen scurt în temeiul articolului 131 și tratamentul preferențial general pentru expunerile pe termen scurt prevăzut la alineatul (2) este după cum urmează:

(a) în cazul în care nu există o evaluare a expunerilor pe termen scurt, se aplică tratamentul preferențial general pentru expunerile pe termen scurt menționat la alineatul (2) în cazul tuturor expunerilor față de instituții cu o scadență reziduală de până la trei luni;

(b) în cazul în care există o evaluare pe termen scurt, iar evaluarea respectivă determină aplicarea unei ponderi de risc identice sau mai favorabile decât utilizarea tratamentului preferențial general pentru expunerile pe termen scurt, menționat la alineatul (2), atunci evaluarea pe termen scurt se utilizează numai pentru expunerea respectivă. Celelalte expuneri pe termen scurt fac obiectul tratamentului preferențial general pentru expuneri pe termen scurt, menționat la alineatul (2);

(c) în cazul în care există o evaluare pe termen scurt, iar evaluarea respectivă determină aplicarea unei ponderi de risc mai puțin favorabile decât utilizarea tratamentului preferențial general pentru expunerile pe termen scurt, menționat la alineatul (2), atunci tratamentul preferențial general pentru expunerile pe termen scurt nu se utilizează și tuturor creanțelor pe termen scurt care nu beneficiază de rating li se aplică aceeași pondere de risc ca și cea aplicată prin evaluarea specifică pe termen scurt.

▼C2

Articolul 121

Expuneri față de instituții care nu beneficiază de rating

(1) Expunerile față de instituții pentru care nu este disponibilă o evaluare de credit efectuată de o ECAI desemnată primesc o pondere de risc în conformitate cu nivelul de calitate a creditului atribuit expunerilor față de administrația centrală a jurisdicției în care este înregistrată instituția în conformitate cu tabelul 5 de mai jos:

Tabelul 5

Nivel de calitate a creditului atribuit administrației centrale	1	2	3	4	5	6
Ponderea de risc a expunerii	20 %	50 %	100 %	100 %	100 %	150 %

(2) Pentru expunerile față de instituții care nu beneficiază de rating înregistrate în țări a căror administrație centrală nu beneficiază de rating, ponderea de risc este de 100 %.

(3) Pentru expunerile față de instituții care nu beneficiază de rating cu o scadență inițială efectivă de cel mult trei luni, ponderea de risc este de 20 %.

(4) În pofida alineatelor (2) și (3), pentru expunerile din finanțarea comerțului menționate la articolul 162 alineatul (3) al doilea paragraf litera (b) față de instituții care nu beneficiază de rating, ponderea de risc este de 50 %, iar în cazul în care scadența reziduală a acestor expuneri din finanțarea comerțului față de instituții care nu beneficiază de rating este de maximum trei luni, ponderea de risc este de 20 %.

Articolul 122

Expuneri față de societăți

(1) Expunerile pentru care este disponibilă o evaluare de credit efectuată de o ECAI desemnată primesc o pondere de risc în conformitate cu tabelul 6, care corespunde evaluării de credit emise de ECAI în conformitate cu articolul 136.

Tabelul 6

Nivel de calitate a creditului	1	2	3	4	5	6
Pondere de risc	20 %	50 %	100 %	100 %	150 %	150 %

(2) Expunerile pentru care nu este disponibilă o evaluare de credit primesc o pondere de risc de 100 % sau ponderea de risc aplicabilă expunerilor față de administrația centrală în a cărei jurisdicție este înregistrată societatea, oricare este mai mare.

▼C2

Articolul 123

Expuneri de tip retail

Expunerile care respectă următoarele criterii primesc o pondere de risc de 75 %:

(a) expunerea este față de una sau mai multe persoane fizice sau față de o întreprindere mică sau mijlocie (IMM);

(b) expunerea face parte dintr-un număr semnificativ de expuneri cu caracteristici similare, astfel încât riscurile asociate unei astfel de creditări sunt reduse considerabil;

(c) suma totală datorată instituției, întreprinderii-mamă și filialelor sale, incluzând orice expunere aflată în stare de nerambursare, de către clientul debitor sau de către un grup de clienți aflați în legătură, dar excluzând expunerile garantate integral și pe deplin cu bunuri imobile locative care au fost atribuite clasei de expuneri menționate la articolul 112 litera (i), nu depășește 1 milion EUR, potrivit informațiilor deținute de instituție. Instituția ia toate măsurile necesare pentru a obține informația respectivă.

Titlurile de valoare nu pot fi încadrate în clasa de expuneri de tip retail.

Expunerile care nu respectă criteriile menționate la literele (a)-(c) de la primul paragraf nu sunt eligibile pentru clasa de expuneri de tip retail.

Valoarea actualizată a plăților minime de leasing de tip retail poate fi încadrată în clasa de expuneri de tip retail.

Articolul 124

Expuneri garantate cu ipoteci asupra bunurilor imobile

(1) O expunere sau orice parte a unei expuneri garantată integral printr-o ipotecă asupra unui bun imobil primește o pondere de risc de 100 %, dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 125 sau 126, cu excepția oricărei părți a expunerii care este clasificată într-o altă clasă de expuneri. Părții din expunere care depășește valoarea ipotecară a bunului imobil i se aplică ponderea de risc aplicabilă expunerilor negarantate față de contrapartea implicată.

Partea unei expuneri care este tratată ca fiind garantată integral cu un bun imobil nu este permis a fi mai mare decât valoarea de piață a bunului ipotecat sau decât valoarea ipotecară a bunului respectiv în cazul statelor membre care au prevăzut criterii riguroase pentru evaluarea valorii ipotecare prin dispoziții legislative sau de reglementare.

(2) Pe baza datelor colectate în temeiul articolului 101 și a oricăror altor indicatori relevanți, autoritățile competente evaluează periodic, cel puțin o dată pe an, dacă ponderea de risc de 35 % pentru expunerile garantate cu ipoteci asupra bunurilor imobile locative menționate la articolul 125 și ponderea de risc de 50 % pentru expunerile garantate cu bunuri imobile comerciale menționate la articolul 126 situate pe teritoriul lor, sunt adecvate în baza:

▼C2

(a) istoricului pierderilor rezultate din expunerile garantate cu bunuri imobile;

(b) perspectivelor de evoluție a piețelor de bunuri imobile.

Autoritățile competente pot stabili o pondere de risc mai mare sau criterii mai stricte decât cele prevăzute la articolul 125 alineatul (2) și la articolul 126 alineatul (2), acolo unde este cazul, din considerente de stabilitate financiară.

Pentru expunerile garantate cu ipoteci pe bunuri imobile locative, autoritatea competentă stabilește ponderea de risc la un procent între 35 % și 150 %.

Pentru expunerile garantate cu bunuri imobile comerciale, autoritatea competentă stabilește ponderea de risc la un procent între 50 % și 150 %.

Între aceste valori, ponderea de risc mai mare este stabilită în funcție de istoricul pierderilor și având în vedere perspectivele de evoluție a piețelor și considerentele de stabilitate financiară. În cazul în care evaluarea demonstrează că ponderile de risc prevăzute la articolul 125 alineatul (2) și la articolul 126 alineatul (2) nu reflectă riscurile reale legate de unul sau mai multe segmente imobiliare ale acestor expuneri, garantate integral cu ipoteci pe bunuri imobile locative sau pe bunuri imobile comerciale aflate în unul sau mai multe locuri de pe teritoriul acestora, autoritățile competente stabilesc, pentru respectivele segmente imobiliare ale expunerilor, o pondere de risc mai mare corespunzând riscurilor reale.

Autoritățile competente consultă ABE cu privire la ajustările ponderilor de risc și ale criteriilor aplicate, care se vor calcula în conformitate cu criteriile stabilite la prezentul alineat, astfel cum se menționează în standardele tehnice de reglementare prevăzute la alineatul (4) din prezentul articol. ABE publică ponderile de risc și criteriile stabilite de autoritățile competente pentru expunerile menționate la articolele 125 și 126 și la articolul 199 alineatul (1) litera (a).

(3) În cazul în care autoritățile competente stabilesc o pondere de risc mai mare sau criterii mai stricte, instituțiile dispun de o perioadă de tranziție de șase luni pentru aplicarea noii ponderi de risc.

(4) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza:

(a) criteriile riguroase de evaluare a valorii ipotecare prevăzute la alineatul (1);

(b) condițiile prevăzute la alineatul (2) pe care autoritățile competente le iau în considerare la stabilirea ponderilor de risc mai mari, în special „considerentele de stabilitate financiară”.

▼C2

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 31 decembrie 2014.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(5) Instituțiile dintr-un stat membru aplică ponderile de risc și criteriile stabilite de autoritățile competente dintr-un alt stat membru pentru expunerile garantate cu ipoteci asupra bunurilor comerciale și locative situate în statul membru respectiv.

Articolul 125

Expuneri garantate integral și pe deplin cu ipoteci asupra bunurilor imobile locative

(1) Cu excepția cazului în care autoritățile competente decid altfel în conformitate cu articolul 124 alineatul (2), expunerile garantate integral și pe deplin cu ipoteci asupra bunurilor imobile locative sunt tratate după cum urmează:

(a) expunerile sau orice parte a unei expuneri garantate integral și pe deplin cu ipoteci asupra bunurilor imobile locative care sunt sau urmează a fi ocupate sau închiriate de proprietar sau de proprietarul beneficiar în cazul societăților pentru investiții personale, primesc o pondere de risc de 35 %;

(b) expunerile față de un chiriaș, în cazul unei tranzacții de leasing al cărei obiect îl constituie un bun imobil locativ în care instituția este locator, iar chiriașul are opțiunea de cumpărare, primesc o pondere de risc de 35 %, cu condiția ca expunerea instituției să fie garantată integral și pe deplin de dreptul său de proprietate asupra bunului respectiv.

(2) Instituțiile consideră o expunere sau orice parte dintr-o expunere ca fiind garantată integral și pe deplin în sensul alineatului (1) numai dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) valoarea bunului nu depinde în mod semnificativ de calitatea creditului debitorului. Atunci când determină relevanța unei asemenea dependențe, instituțiile pot exclude situațiile în care atât valoarea bunului, cât și performanța debitorului sunt afectate de factori pur macroeconomici;

(b) riscul asociat debitorului nu depinde în mod semnificativ de randamentul bunului sau al proiectului-suport, ci de capacitatea reală a debitorului de a rambursa datoria din alte surse; în consecință, rambursarea sumelor datorate nu depinde în mod semnificativ de fluxurile de numerar generate de bunul care servește drept garanție reală. Pentru aceste alte surse, instituțiile stabilesc, în momentul acordării împrumutului, raporturile maxime împrumut/venit, ca parte a politicii lor de creditare, și obțin dovezi corespunzătoare privind veniturile relevante;

(c) sunt îndeplinite cerințele prevăzute la articolul 208 și regulile de evaluare prevăzute la articolul 229 alineatul (1);

▼C2

(d) cu excepția cazului în care se prevede altfel potrivit articolului 124 alineatul (2), partea din împrumut care primește o pondere de risc de 35 % nu depășește 80 % din valoarea de piață a bunului în cauză sau 80 % din valoarea ipotecară a bunului respectiv, în statele membre care au prevăzut criterii riguroase pentru evaluarea valorii ipotecare prin dispoziții legislative sau de reglementare.

(3) Instituțiile pot deroga de la alineatul (2) litera (b) în cazul expunerilor garantate integral și pe deplin cu ipoteci asupra bunurilor imobile locative situate pe teritoriul unui stat membru, dacă autoritatea competentă a acestui stat membru a publicat dovezi care să indice prezența unei piețe imobiliare locative bine dezvoltate și cu existență îndelungată pe teritoriul respectiv, cu rate ale pierderii care nu depășesc următoarele limite:

(a) pierderile provenind din împrumuturile garantate cu bunuri imobile locative până la 80 % din valoarea de piață sau până la 80 % din valoarea ipotecară, cu excepția cazului în care se prevede altfel în temeiul articolului 124 alineatul (2), nu depășesc 0,3 % din împrumuturile scadente garantate cu bunuri imobile locative în orice an dat;

(b) pierderile totale provenind din împrumuturi garantate cu bunuri imobile locative nu depășesc 0,5 % din împrumuturile scadente garantate cu bunuri imobile locative în orice an dat.

(4) În cazul în care niciuna dintre limitele menționate la alineatul (3) nu este respectată într-un anumit an, eligibilitatea pentru utilizarea alineatului (3) încetează, urmând să se aplice condiția menționată la alineatul (2) litera (b) până la data la care condițiile prevăzute la alineatul (3) sunt respectate într-un an ulterior.

Articolul 126

Expuneri garantate integral și pe deplin cu ipoteci asupra bunurilor imobile comerciale

(1) Cu excepția cazului în care autoritățile competente decid altfel, în conformitate cu articolul 124 alineatul (2), expunerile garantate integral și pe deplin cu ipoteci asupra bunurilor imobile comerciale sunt tratate după cum urmează:

(a) expunerile sau orice parte a unei expuneri garantate integral și pe deplin cu ipoteci asupra birourilor sau a altor sedii comerciale pot primi o pondere de risc de 50 %;

(b) expunerile asociate tranzacțiilor de leasing cu bunuri imobile al căror obiect îl constituie birouri sau alte sedii comerciale, tranzacții în care instituția este locator, iar chiriașul are opțiunea de cumpărare, pot primi o pondere de risc de 50 %, cu condiția ca expunerea instituției să fie garantată integral și pe deplin cu dreptul său de proprietate asupra bunului respectiv.

(2) Instituțiile consideră o expunere sau orice parte dintr-o expunere ca fiind garantată integral și pe deplin în sensul alineatului (1) numai dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

▼C2

(a) valoarea bunului nu depinde în mod semnificativ de calitatea creditului debitorului. Atunci când determină relevanța unei asemenea dependențe, instituțiile pot exclude situațiile în care atât valoarea bunului, cât și performanța debitorului sunt afectate de factori pur macroeconomici;

(b) riscul asociat debitorului nu depinde în mod semnificativ de randamentul bunului sau al proiectului-suport, ci de capacitatea reală a debitorului de a rambursa datoria din alte surse; în consecință, rambursarea sumelor datorate nu depinde în mod semnificativ de fluxurile de numerar generate de bunul care servește drept garanție reală.

(c) sunt îndeplinite cerințele prevăzute la articolul 208 și regulile de evaluare prevăzute la articolul 229 alineatul (1);

(d) cu excepția cazului în care se prevede altfel potrivit articolului 124 alineatul (2), ponderea de risc de 50 %, se aplică acelei părți din împrumut care nu depășește 50 % din valoarea de piață sau 60 % din valoarea ipotecară a bunului respectiv, în statele membre care au prevăzut criterii riguroase pentru evaluarea valorii ipotecare prin dispoziții legislative sau de reglementare.

(3) Instituțiile pot deroga de la alineatul (2) litera (b) în cazul expunerilor garantate integral și pe deplin cu ipoteci pe bunuri imobile comerciale situate pe teritoriul unui stat membru, dacă autoritatea competentă a acestui stat membru a publicat dovezi care să indice prezența unei piețe imobiliare comerciale bine dezvoltate și cu existență îndelungată pe teritoriul respectiv cu rate ale pierderii care nu depășesc următoarele limite:

(a) pierderile provenind din împrumuturi garantate cu bunuri imobile comerciale până la 50 % din valoarea de piață sau 60 % din valoarea ipotecară, cu excepția cazului în care se prevede altfel în temeiul articolului 124 alineatul (2), nu depășesc 0,3 % din împrumuturile scadente garantate cu bunuri imobile comerciale;

(b) pierderile totale provenind din împrumuturi garantate cu bunuri imobile comerciale nu depășesc 0,5 % din împrumuturile scadente garantate cu bunuri imobile comerciale.

(4) În cazul în care niciuna dintre limitele menționate la alineatul (3) nu este respectată într-un anumit an, eligibilitatea pentru utilizarea alineatului (3) încetează, urmând să se aplice condiția menționată la alineatul (2) litera (b) până la data la care condițiile prevăzute la alineatul (3) sunt respectate într-un an ulterior.

Articolul 127

Expuneri în stare de nerambursare

(1) Partea negarantată a oricărui element în legătură cu care debitorul se află în stare de nerambursare în conformitate cu articolul 178 sau, în cazul expunerilor de tip retail, partea negarantată a oricărei facilități de credit care se află în stare de nerambursare în conformitate cu articolul 178 primește o pondere de risc de:

▼C2

(a) 150 %, în cazul în care ajustările specifice pentru riscul de credit reprezintă mai puțin de 20 % din partea negarantată a valorii expunerii, în condițiile în care aceste ajustări specifice pentru riscul de credit nu ar fi aplicate;

(b) 100 %, în cazul în care ajustările specifice pentru riscul de credit nu reprezintă mai puțin de 20 % din partea negarantată a valorii expunerii, în condițiile în care aceste ajustări specifice pentru riscul de credit nu ar fi aplicate.

(2) Pentru determinarea părții garantate a elementului restant, garanțiile reale eligibile sunt cele eligibile pentru diminuarea riscului de credit potrivit capitolului 4.

(3) Valoarea expunerii rezultată după deducerea ajustărilor specifice pentru riscul de credit pentru expunerile garantate integral și pe deplin cu ipoteci asupra bunurilor imobile locative potrivit articolului 125 primește o pondere de risc de 100 %, în cazul în care a survenit o stare de nerambursare conform articolului 178.

(4) Valoarea expunerii rezultată după deducerea ajustărilor specifice pentru riscul de credit pentru expunerile garantate integral și pe deplin cu ipoteci pe bunuri imobile comerciale potrivit articolului 126 primește o pondere de risc de 100 %, în cazul în care a survenit o stare de nerambursare conform articolului 178.

Articolul 128

Elemente asociate unui risc extrem de ridicat

(1) Instituțiile atribuie o pondere de risc de 150 % pentru expunerile asociate unor riscuri extrem de ridicate, inclusiv pentru expunerile sub formă de acțiuni sau unități deținute într-un OPC, dacă este cazul.

(2) Expunerile cu riscuri extrem de ridicate includ oricare dintre următoarele expuneri:

(a) investițiile în societățile cu capital de risc (*venture capital firms*);

(b) investițiile în FIA definite la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2011/61/UE, cu excepția cazurilor în care mandatul fondului nu permite un nivel al efectului de levier mai mare decât cel impus în temeiul articolului 51 alineatul (3) din Directiva 2009/65/CE;

(c) investiții în capital privat (*private equity*);

(d) finanțări speculative ale bunurilor imobile.

(3) Atunci când evaluează dacă un alt tip de expunere în afară de expunerile menționate la alineatul (2) este asociat unor riscuri extrem de ridicate, instituțiile trebuie să ia în considerare următoarele caracteristici de risc:

(a) există un risc de pierdere ridicat ca urmare a unei stări de nerambursare a debitorului;

(b) este imposibil să se evalueze cu precizie dacă expunerea se încadrează la litera (a).

ABE emite ghiduri care să precizeze ce tipuri de expuneri sunt asociate unui risc extrem de ridicat și în ce circumstanțe.

Ghidurile respective se adoptă în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

▼C2

Articolul 129

Expuneri sub formă de obligațiuni garantate

(1) Pentru a fi eligibile pentru tratamentul preferențial prevăzut la alineatele (4) și (5), obligațiunile menționate la articolul 52 alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE ca obligațiuni garantate îndeplinesc cerințele prevăzute la alineatul (7) și sunt garantate cu oricare dintre următoarele active eligibile:

(a) expuneri față de sau garantate de administrații centrale, bănci centrale din cadrul SEBC, entități din sectorul public, administrații regionale sau autorități locale din Uniune;

(b) expuneri față de sau garantate de administrații centrale ale unor state terțe, bănci centrale ale unor țări terțe, bănci de dezvoltare multilaterală, organizații internaționale care se încadrează la nivelul 1 de calitate a creditului, după cum se prevede în prezentul capitol, expuneri față de sau garantate de entități din sectorul public din țări terțe, de administrații regionale din țări terțe sau autorități locale din țări terțe, care sunt ponderate la risc ca expuneri față de instituții sau administrații centrale și bănci centrale, în conformitate cu articolul 115 alineatele (1) sau (2) sau, respectiv, cu articolul 116 alineatele (1), (2) sau (4) și care se încadrează la nivelul 1 de calitate a creditului, după cum se prevede în prezentul capitol, și expuneri în înțelesul prezentei litere, care se încadrează cel puțin la nivelul 2 de calitate a creditului, după cum se prevede în prezentul capitol, cu condiția ca respectivele expuneri să nu depășească 20 % din cuantumul nominal al obligațiunilor garantate rămase de rambursat ale instituțiilor emitente;

(c) expuneri față de instituții care se încadrează la nivelul 1 de calitate a creditului, după cum se prevede în prezentul capitol. Totalul acestor expuneri nu trebuie să depășească 15 % din cuantumul nominal al obligațiunilor garantate rămase de rambursat ale instituției emitente. Expunerile față de instituțiile din UE, cu o scadență de cel mult 100 de zile, nu fac obiectul cerințelor pentru nivelul 1, însă respectivele instituții trebuie să se încadreze cel puțin la nivelul 2 de calitate a creditului, după cum se prevede în prezentul capitol.

(d) împrumuturi garantate cu

(i) bunuri imobile locative până la cuantumul cel mai mic dintre principalul drepturilor de ipotecă combinate cu orice drept de ipotecă anterior și 80 % din valoarea bunurilor gajate; sau

(ii) unități de rang superior emise de fonduri comune de securitizare franceze sau de organisme echivalente de securitizare, reglementate de legislația unui stat membru, care securitizează expuneri garantate cu bunuri imobile locative. În cazul în care astfel de unități cu rang superior sunt utilizate drept garanție reală, în cadrul supravegherii publice speciale pentru protejarea deținătorilor de obligațiuni, așa cum se prevede la articolul 52 alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE, se asigură că activele-suport pentru aceste unități sunt constituite, în orice moment de la integrarea lor în portofoliul de acoperire, în proporție de cel puțin 90 % din ipoteci asupra bunurilor imobile locative combinate cu orice ipoteci anterioare, până la cuantumul cel mai mic dintre principalul unităților, principalul ipotecilor și 80 % din valoarea bunurilor gajate, că unitățile se încadrează la nivelul 1 de calitate a creditului, după cum prevede în prezentul capitol, și că aceste unități nu depășesc 10 % din cuantumul nominal al emisiunii în circulație.

▼C2

(e) împrumuturi locative garantate integral de un furnizor de protecție eligibil menționat la articolul 201, care se califică pentru nivelul 2 de calitate a creditului sau superior acestuia, conform dispozițiilor prezentului capitol, în cazul în care partea din fiecare dintre împrumuturi care este utilizată pentru a satisface cerința prevăzută la prezentul alineat, de acoperire cu garanții reale a obligațiunii garantate, nu reprezintă mai mult de 80 % din valoarea bunului imobil locativ situat în Franța și în cazul în care un raport împrumut/venit respectă o proporție de cel mult 33 % la acordarea împrumutului. La acordarea împrumutului trebuie să nu existe drepturi de ipotecă asupra bunului imobil locativ, iar pentru împrumuturile acordate începând cu data de 1 ianuarie 2014, creditorul se angajează prin contract să nu acorde astfel de drepturi fără aprobarea instituției de credit care a acordat împrumutul. Raportul împrumut/venit reprezintă partea din venitul brut al debitorului care acoperă rambursarea împrumutului, incluzând dobânzile. Furnizorul de protecție este fie o instituție financiară autorizată și supravegheată de autoritățile competente, supusă unor cerințe prudențiale comparabile celor aplicate instituțiilor în ceea ce privește soliditatea acestora, fie o instituție, fie o întreprindere de asigurare. Aceasta instituie un fond de garantare reciprocă sau o protecție echivalentă pentru întreprinderile de asigurare în scopul de a absorbi pierderile din riscul de credit, a căror calibrare este revizuită periodic de autoritățile competente. Atât instituția de credit, cât și furnizorul de protecție efectuează o evaluare a bonității creditorului.

(f) împrumuturi garantate cu:

(i) bunuri imobile comerciale până la nivelul minimului dintre cuantumul drepturilor de ipotecă aferente combinate cu orice drept de ipotecă anterior și 60 % din valoarea bunurilor gajate; sau

(ii) unități de rang superior emise de fonduri comune de securitizare franceze sau de organisme echivalente de securitizare, reglementate de legislația unui stat membru, care securitizează expuneri garantate cu bunuri imobile comerciale. În cazul în care astfel de unități cu rang superior sunt utilizate drept garanție reală, în cadrul supravegherii publice speciale pentru protejarea deținătorilor de obligațiuni, așa cum se prevede la articolul 52 alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE, trebuie să se asigure că activele-suport pentru aceste unități sunt constituite, în orice moment de la integrarea lor în portofoliul de acoperire, în proporție de cel puțin 90 % din ipoteci asupra bunurilor imobile comerciale combinate cu orice ipoteci anterioare, până la cuantumul cel mai mic dintre principalul unităților, principalul ipotecilor și 60 % din valoarea bunurilor gajate, că unitățile se încadrează la nivelul 1 de calitate a creditului, după cum prevede în prezentul capitol, și că aceste unități nu depășesc 10 % din cuantumul nominal al emisiunii în circulație.

Împrumuturile garantate cu bunuri imobile comerciale sunt eligibile dacă raportul valoare/împrumut de 60 % este depășit până la un nivel maxim de 70 % în cazul în care valoarea totală a activelor constituite cu titlu de garanții reale pentru obligațiunile garantate depășește cuantumul nominal al obligațiunilor garantate rămase de rambursat cu cel puțin 10 %, iar creanța deținătorilor de obligațiuni îndeplinește cerințele de certitudine juridică, prevăzute în capitolul 4. Creanța deținătorilor de obligațiuni are prioritate față de alte creanțe asupra garanției reale;

(g) împrumuturi garantate cu drepturi de retenție maritimă asupra navelor până la diferența dintre 60 % din valoarea navei gajate și valoarea oricărui drept anterior de retenție maritimă.

▼C2

În sensul literei (c), al literei (d) punctul (ii) și al literei (f) punctul (ii) de la primul paragraf, expunerile generate de transferul și gestionarea plăților efectuate de debitori sau de lichidarea împrumuturilor garantate cu bunuri gajate în raport cu unități cu rang superior sau titluri de datorie nu se includ în calculul limitei menționate la punctele și literele respective.

Autoritățile competente pot, după ce au consultat ABE, să deroge parțial de la aplicarea literei (c) de la primul paragraf și să permită nivelul 2 de calitate a creditului pentru totalitatea expunerilor reprezentând maxim 10 % din cuantumul nominal al obligațiunilor garantate rămase de rambursat ale instituției emitente, cu condiția ca eventualele probleme semnificative de concentrare în statele membre vizate să poată fi justificate datorită aplicării cerinței privind nivelul 1 de calitate a creditului menționate la litera respectivă;

(2) Situațiile menționate la alineatul 1 literele (a)-(f) includ, de asemenea, garanții reale care sunt limitate prin lege exclusiv la protejarea deținătorilor de obligațiuni împotriva pierderilor.

(3) Pentru bunurile imobile care constituie garanții reale pentru obligațiunile garantate, instituțiile trebuie să îndeplinească cerințele prevăzute la articolul 208 și regulile de evaluare prevăzute la articolul 229 alineatul (1).

(4) Obligațiunile garantate pentru care este disponibilă o evaluare de credit efectuată de o ECAI desemnată primesc o pondere de risc în conformitate cu tabelul 6a, care corespunde evaluării de credit emise de ECAI în conformitate cu articolul 136.

Tabelul 6a

Nivelul de calitate a creditului	1	2	3	4	5	6
Pondere de risc	10 %	20 %	20 %	50 %	50 %	100 %

(5) Obligațiunile garantate pentru care nu este disponibilă o evaluare de credit efectuată de o ECAI desemnată primesc o pondere de risc pe baza ponderii de risc atribuite expunerilor negarantate cu rang superior față de instituția emitentă. Se aplică următoarea corespondență între ponderile de risc:

(a) în cazul în care expunerile față de instituție primesc o pondere de risc de 20 %, obligațiunea garantată primește o pondere de risc de 10 %;

(b) în cazul în care expunerile față de instituție primesc o pondere de risc de 50 %, obligațiunea garantată primește o pondere de risc de 20 %;

(c) în cazul în care expunerile față de instituție primesc o pondere de risc de 100 %, obligațiunea garantată primește o pondere de risc de 50 %;

(d) în cazul în care expunerile față de instituție primesc o pondere de risc de 150 %, obligațiunea garantată primește o pondere de risc de 100 %.

▼C2

(6) Obligațiunile garantate emise înainte de 31 decembrie 2007 nu fac obiectul cerințelor prevăzute la alineatele (1) și (3). Ele sunt eligibile pentru tratamentul preferențial până la data scadenței lor în conformitate cu alineatele (4) și (5).

(7) Expunerile sub formă de obligațiuni garantate sunt eligibile pentru tratamentul preferențial, cu condiția ca instituția care investește în obligațiunile garantate să poată demonstra autorităților competente că:

(a) primește informații privind portofoliul cel puțin despre:

(i) valoarea portofoliului de acoperire și a obligațiunilor garantate rămase de rambursat,

(ii) distribuția geografică și tipul de active luate în garanție, mărimea împrumuturilor, riscul de rată a dobânzii și riscul valutar,

(iii) structura scadențelor pentru activele luate în garanție și pentru obligațiunile garantate, și

(iv) procentul de împrumuturi restante de peste nouăzeci de zile;

(b) emitentul pune informațiile menționate la litera (a) la dispoziția instituției cel puțin semestrial.

Articolul 130

Elemente reprezentând poziții din securitizare

Cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor aferente pozițiilor din securitizare se determină în conformitate cu capitolul 5.

Articolul 131

Expuneri față de instituții și societăți cu o evaluare de credit pe termen scurt

Expunerile față de instituții și expunerile față de societăți pentru care este disponibilă o evaluare de credit pe termen scurt efectuată de o ECAI desemnată primesc o pondere de risc în conformitate cu tabelul 7, care corespunde evaluării emise de ECAI în conformitate cu articolul 136.

Tabelul 7

Nivelul de calitate a creditului	1	2	3	4	5	6
Pondere de risc	20 %	50 %	100 %	150 %	150 %	150 %

Articolul 132

Expuneri sub formă de unități sau acțiuni deținute în OPC

(1) Expunerile sub formă de unități sau acțiuni deținute în OPC primesc o pondere de risc de 100 %, cu excepția cazului în care instituția aplică metoda de evaluare a riscului de credit prevăzută la alineatul (2), abordarea transparentă de tip „*look-through*” prevăzută la alineatul (4) sau metoda ponderii de risc medii prevăzută la alineatul (5) dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (3).

▼C2

(2) Expunerile sub formă de unități sau acțiuni deținute în OPC pentru care este disponibilă o evaluare de credit efectuată de o ECAI desemnată primesc o pondere de risc în conformitate cu tabelul 8, care corespunde evaluării de credit emise de ECAI în conformitate cu articolul 136.

Tabelul 8

Nivelul de calitate a creditului	1	2	3	4	5	6
Pondere de risc	20 %	50 %	100 %	100 %	150 %	150 %

(3) Instituțiile pot determina ponderea de risc pentru un OPC în conformitate cu alineatele (4) și (5), dacă sunt îndeplinite următoarele criterii de eligibilitate:

(a) OPC este administrat de o societate care face obiectul supravegherii în cadrul unui stat membru sau, în cazul unui OPC dintr-o țară terță, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(i) OPC este administrat de o societate a cărei supraveghere este considerată echivalentă cu cea reglementată în dreptul Uniunii;

(ii) este asigurată în mod corespunzător colaborarea autorităților competente;

(b) prospectul de emisiune al OPC sau documentul echivalent include următoarele:

(i) categoriile de active în care OPC este autorizat să investească;

(ii) în cazul în care se aplică limite ale investiției, limitele relative și metodologia pentru calculul acestora;

(c) activitatea OPC este raportată cel puțin anual, pentru a face posibilă evaluarea activelor și pasivelor, a veniturilor și a tranzacțiilor efectuate în perioada de raportare.

În sensul literei (a), Comisia poate adopta, prin intermediul actelor de punere în aplicare și potrivit procedurii de examinare prevăzute la articolul 464 alineatul (2), o decizie prin care să stabilească dacă o țară terță aplică dispoziții de supraveghere și reglementare cel puțin echivalente cu cele aplicate în Uniune. În absența unei astfel de decizii, până la 1 ianuarie 2015, instituțiile pot continua să aplice tratamentul prevăzut la prezentul alineat expunerilor sub formă de unități sau acțiuni deținute în OPC-urilor din țări terțe, dacă autoritățile competente relevante au declarat țara terță respectivă ca fiind eligibilă pentru acest tratament înainte de 1 ianuarie 2014.

(4) Dacă instituția cunoaște expunerile-suport ale unui OPC, ea poate aplica o abordare transparentă de tip„*look-through*” pentru aceste expuneri-suport pentru a calcula o pondere de risc medie pentru expunerile sale sub formă de unități sau acțiuni deținute în OPC în conformitate cu metodele prevăzute în prezentul capitol. Dacă o expunere-suport a unui OPC este ea însăși o expunere sub formă de acțiuni deținute în alt OPC care îndeplinește criteriile de la alineatul (3), instituția poate aplica o abordare transparentă de tip „look-through” pentru expunerile-suport ale celui din urmă OPC.

▼C2

(5) În cazul în care instituția nu cunoaște expunerile-suport ale unui OPC, ea poate calcula o pondere de risc medie pentru expunerile sale sub formă de unități sau acțiuni deținute în OPC în conformitate cu metodele prevăzute în prezentul capitol, pornind de la premisa că OPC investește în primul rând, până la limita maximă permisă potrivit mandatului său, în clasele de expuneri care atrag cele mai mari cerințe de capital, după care continuă să investească în ordine descrescătoare până când este atinsă limita totală maximă pentru investiții.

Instituțiile pot să se bazeze pe părțile terțe menționate în continuare pentru calcularea și raportarea, în conformitate cu metodele prevăzute la alineatele (4) și (5), a unei ponderi de risc pentru OPC:

(a) instituția depozitară sau instituția financiară depozitară a OPC-ului, cu condiția ca OPC-ul să investească exclusiv în titluri de valoare și să depoziteze toate titlurile de valoare la această instituție depozitară sau instituție financiară;

(b) pentru OPC-urile care nu se încadrează la litera (a), societatea de administrare a OPC-ului, cu condiția ca societatea de administrare a OPC-ului să îndeplinească criteriile prevăzute la alineatul (3) litera (a).

Corectitudinea calculului menționat la primul paragraf trebuie să fie confirmată de către un auditor extern.

Articolul 133

Expuneri provenind din titluri de capital

(1) Următoarele expuneri se consideră expuneri provenind din titluri de capital:

(a) expuneri care nu provin din titluri de datorie și care conferă dreptul la o creanță subordonată reziduală asupra activelor sau venitului emitentului;

(b) expunerile din titluri de datorie și alte titluri de valoare, parteneriate, instrumente financiare derivate sau altele, al căror conținut economic este similar cu cel aferent expunerilor menționate la litera (a).

(2) Cu excepția cazului în care este necesară deducerea, în conformitate cu partea a doua, expunerile provenind din titluri de capital primesc o pondere de risc de 100 %, sau o pondere de risc de 250 % în conformitate cu articolul 48 alineatul (2), sau o pondere de risc de 1 250 % în conformitate cu articolul 89 alineatul (3) sau se tratează drept elemente cu risc ridicat potrivit articolului 128.

(3) Investițiile în titluri de capital sau în instrumente de capital reglementat emise de instituții se clasifică drept creanțe din titluri de capital, cu excepția cazurilor în care sunt deduse din fondurile proprii, ori primesc o pondere de risc de 250 %, în temeiul articolului 48 alineatul (2) sau sunt tratate drept elemente cu risc ridicat în conformitate cu articolul 128.

▼C2

Articolul 134

Alte elemente

(1) Imobilizările corporale în sensul punctului 10 de la rubrica „Active” de la articolul 4 din Directiva 86/635/CEE primesc o pondere de risc de 100 %.

(2) Conturile de regularizare pentru care o instituție nu poate determina contrapartea în conformitate cu Directiva 86/635/CEE primesc o pondere de risc de 100 %.

(3) Elementele de numerar în curs de încasare primesc o pondere de risc de 20 %. Numerarul aflat în casierie și elementele de numerar echivalente primesc o pondere de risc de 0 %.

(4) Lingourile de aur păstrate în tezaurele proprii sau în custodie în limita sumelor acoperite cu pasive în lingouri primesc o pondere de risc de 0 %.

(5) În cazul tranzacțiilor de vânzare de active, al contractelor de răscumpărare și al angajamentelor ferme de cumpărare la termen, ponderea de risc este cea aplicată activelor respective și nu cea aplicată contrapărților la tranzacțiile respective.

(6) Atunci când o instituție asigură protecție a creditului care acoperă un număr de expuneri în condiții potrivit cărora al n-lea caz de nerambursare corespunzător expunerilor declanșează plata, iar acest eveniment de credit conduce la lichidarea contractului, și atunci când produsul dispune de o evaluare externă a creditului efectuată de o ECAI, se aplică ponderile de risc prevăzute în capitolul 5. În cazul în care produsul nu este evaluat de o ECAI, ponderile de risc pentru expunerile incluse în coș, mai puțin un număr de n-1 expuneri, sunt agregate până la un nivel de maxim de 1 250 % și multiplicate cu cuantumul nominal al protecției furnizate de instrumentul derivat de credit pentru a obține valoarea ponderată la risc a activului. Cele n-1 expuneri excluse din agregare sunt determinate astfel încât să includă fiecare dintre acele expuneri care generează un cuantum ponderat la risc al expunerii inferior cuantumului ponderat la risc al oricărei expuneri incluse în agregare.

(7) Valoarea expunerii pentru operațiunile de leasing este valoarea actualizată a plăților minime de leasing. Plățile minime de leasing sunt plățile pe care locatarul este obligat sau poate fi obligat să le efectueze pe perioada contractului de leasing, precum și orice opțiune de cumpărare avantajoasă (*bargain option*) a cărei probabilitate de exercitare este certă într-o măsură rezonabilă. O parte, alta decât locatarul, poate fi obligată să efectueze o plată legată de valoarea reziduală a bunului care face obiectul contractului de leasing și în condițiile în care această obligație de plată îndeplinește setul de condiții prevăzut la articolul 201 cu privire la eligibilitatea furnizorilor de protecție, precum și cerințele de recunoaștere a altor tipuri de garanții, prevăzute la articolele 213-215, obligația de plată poate fi considerată drept protecție nefinanțată a creditului în conformitate cu capitolul 4. Aceste expuneri se clasifică în clasa de expuneri corespunzătoare, în conformitate cu articolul 112. Atunci când expunerea este o valoare reziduală a unor active care fac obiectul unui contract de leasing, cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor se calculează după cum urmează: $1/t \times 100\ \% \times$ valoarea reziduală, unde t este numărul cel mai mare dintre 1 și numărul cel mai apropiat de ani întregi rămași din contractul de leasing.

▼C2

Secțiunea 3

Recunoașterea și punerea în corespondență a evaluărilor riscului de credit

Subsecțiunea 1

Recunoașterea ECAI

Articolul 135

Utilizarea evaluărilor de credit furnizate de instituțiile externe de evaluare a creditului

(1) O evaluare externă a creditului poate fi folosită pentru determinarea ponderii de risc aplicabilă unei expuneri în temeiul prezentului capitol numai dacă a fost emisă de o ECAI sau a fost aprobată de o ECAI în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1060/2009.

(2) ABE publică pe site-ul său lista ECAI în conformitate cu articolul 2 alineatul (4) și cu articolul 18 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 1060/2009.

Subsecțiunea 2

Punerea în corespondență a evaluărilor de credit efectuate de o ECAI

Articolul 136

Punerea în corespondență a evaluărilor de credit efectuate de o ECAI

(1) ABE, EIPA și AEVMP, prin Comitetul mixt, elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica, pentru fiecare ECAI, cărui nivel de calitate a creditului stabilit în secțiunea 2 îi corespund evaluările de credit efectuate de ECAI (în continuare, „punere în corespondență”). Deciziile respective trebuie să fie obiective și consecvente.

ABE, EIPA și AEVMP transmit Comisiei proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare până la 1 iulie 2014 și transmite versiuni revizuite ale proiectelor de standarde tehnice de punere în aplicare, dacă este necesar.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(2) La punerea în corespondență a evaluărilor de credit, ABE, EIPA și AEVMP respectă următoarele cerințe:

(a) pentru a diferenția gradele relative de risc exprimate de fiecare evaluare de credit, ABE, EIPA și AEVMP iau în considerare factori cantitativi cum ar fi rata de nerambursare pe termen lung aferentă tuturor elementelor care primesc aceeași evaluare de credit. Pentru ECAI nou-înființate și pentru cele care nu dispun decât de un volum limitat de date referitoare la starea de nerambursare, ABE, EIPA și AEVMP solicită ECAI respective o estimare a ratei de nerambursare pe termen lung aferentă tuturor elementelor care au primit aceeași evaluare de credit;

▼C2

(b) pentru a diferenția gradele relative de risc exprimate de fiecare evaluare de credit, ABE, EIPA și AEVMP iau în considerare factori calitativi cum ar fi grupul de emitenți acoperiți de ECAI, gama de evaluări de credit atribuite de ECAI, semnificația fiecărei evaluări de credit și definiția stării de nerambursare în accepțiunea ECAI;

(c) ABE, EIPA și AEVMP compară ratele de nerambursare înregistrate pentru fiecare evaluare de credit efectuată de o anumită ECAI, iar apoi le compară cu o valoare de referință stabilită pe baza ratelor de nerambursare înregistrate de alte ECAI pentru un ansamblu de emitenți care prezintă un nivel echivalent al riscului de credit;

(d) în cazul în care ratele de nerambursare înregistrate pentru evaluarea de credit efectuată de o anumită ECAI sunt semnificativ și sistematic mai ridicate decât valoarea de referință, ABE, EIPA și AEVMP atribuie ECAI un nivel de calitate a creditului mai ridicat pe scala de evaluare a calității creditului pentru evaluarea de credit efectuată de ECAI;

(e) dacă ABE, EIPA și AEVMP a crescut ponderea de risc asociată unei evaluări de credit efectuate de o anumită ECAI, iar ratele de nerambursare înregistrate pentru acea evaluare de credit efectuată de respectiva ECAI nu mai sunt semnificativ și sistematic mai ridicate decât valoarea de referință, ABE, EIPA și AEVMP pot să restabilească nivelul inițial de calitate a creditului pe scala de evaluare a calității creditului pentru evaluarea de credit efectuată de respectiva ECAI.

(3) ABE, EIPA și AEVMP elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica factorii cantitativi menționați la alineatul (2) litera (a), factorii calitativi menționați la alineatul (2) litera (b) și valoarea de referință menționată la alineatul (2) litera (c).

ABE, EIPA și AEVMP transmit Comisiei proiectele respective de standarde tehnice de punere în aplicare până la 1 iulie 2014.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Subsecțiunea 3

Utilizarea evaluărilor de credit ale agențiilor de creditare a exportului

Articolul 137

Utilizarea evaluărilor de credit ale agențiilor de creditare a exportului

(1) În sensul articolului 114, instituțiile pot utiliza evaluări de credit ale unei agenții de creditare a exportului desemnată de instituție, dacă este îndeplinită oricare dintre condițiile următoare:

(a) este vorba despre o clasificare de comun acord a riscurilor de către agențiile de creditare a exportului care participă la „Acordul privind orientările privind creditele pentru export care beneficiază de sprijin public” al OCDE;

▼C2

(b) agenția de creditare a exportului își publică evaluările de credit și aderă la metodologia agreată de OCDE, iar evaluarea de credit este asociată uneia dintre cele opt prime minime de asigurare pentru export (MEIP) prevăzute de metodologia agreată de OCDE. O instituție poate revoca desemnarea unei agenții de creditare a exportului. Instituția motivează revocarea dacă există indicii concrete care arată că intenția care stă la baza revocării este reducerea cerințelor privind adecvarea capitalului.

(2) Expunerilor pentru care este recunoscută o evaluare de credit efectuată de o agenție de creditare a exportului în scopul ponderării la risc li se aplică o pondere de risc în conformitate cu tabelul 9.

Tabelul 9

MEIP	0	1	2	3	4	5	6	7
Pondere de risc	0 %	0 %	20 %	50 %	100 %	100 %	100 %	150 %

Secțiunea 4

Utilizarea evaluărilor de credit elaborate de o ECAI pentru determinarea ponderilor de risc

Articolul 138

Cerințe generale

O instituție poate desemna una sau mai multe ECAI pe care le va utiliza pentru a determina ponderile de risc aplicabile activelor și elementelor extrabilanțiere. O instituție poate revoca desemnarea unei ECAI. Instituția motivează revocarea dacă există indicii concrete care arată că intenția care stă la baza revocării este reducerea cerințelor privind adecvarea capitalului. Evaluările de credit nu pot fi utilizate selectiv. O instituție utilizează evaluările de credit solicitate. Cu toate acestea, o instituție poate utiliza evaluări de credit nesolicitate în cazul în care ABE confirmă că evaluările de credit nesolicitate ale unei ECAI nu diferă, în ceea ce privește calitatea, de evaluările de credit solicitate ale respectivei ECAI. ABE refuză sau revocă respectiva confirmare în special dacă ECAI a utilizat o evaluare de credit nesolicitată pentru a pune presiuni asupra entității evaluate astfel încât aceasta să solicite o evaluare a creditului sau alte servicii. Atunci când utilizează evaluări de credit, instituțiile respectă următoarele cerințe:

(a) o instituție care decide să utilizeze evaluările de credit efectuate de o ECAI pentru o anumită clasă de elemente trebuie să utilizeze respectivele evaluări de credit în mod consecvent, pentru toate expunerile aparținând acelei clase;

(b) o instituție care decide să utilizeze evaluări de credit efectuate de o ECAI trebuie să utilizeze respectivele evaluări în mod continuu și consecvent de-a lungul timpului;

(c) o instituție utilizează numai acele evaluări de credit efectuate de o ECAI care iau în considerare toate cuantumurile, atât ca principal, cât și ca dobândă datorată pentru acesta;

▼C2

(d) în cazul în care nu este disponibilă decât o singură evaluare de credit efectuată de o ECAI desemnată pentru un element evaluat, respectiva evaluare de credit se utilizează pentru a determina ponderea de risc pentru elementul respectiv;

(e) în cazul în care sunt disponibile două evaluări de credit efectuate de o ECAI desemnată și ele corespund unor ponderi de risc diferite pentru un element evaluat, se aplică ponderea de risc cea mai ridicată;

(f) în cazul în care sunt disponibile mai mult de două evaluări de credit efectuate de o ECAI desemnată pentru un element evaluat, se iau în considerare acele două evaluări de risc care generează cele mai scăzute ponderi de risc. În cazul în care cele două ponderi de risc sunt diferite, se aplică cea mai ridicată dintre ele. În cazul în care cele două ponderi de risc sunt identice, se aplică ponderea de risc respectivă.

Articolul 139

Evaluări de credit pentru un emitent sau o emisiune

(1) Atunci când există o evaluare de credit pentru un anumit program sau facilitate de emisiune căreia îi aparține elementul ce reprezintă expunerea, respectiva evaluare de credit se utilizează pentru a determina ponderea de risc aplicabilă elementului respectiv.

(2) În cazul în care nu există o evaluare de credit aplicabilă în mod direct pentru un anumit element, însă există o evaluare de credit pentru un anumit program sau facilitate de emisiune căreia nu îi aparține elementul ce reprezintă expunerea sau există o evaluare generală de credit pentru emitent, atunci respectiva evaluare de credit se utilizează în oricare dintre cazurile următoare:

(a) aceasta generează o pondere de risc mai ridicată decât ar fi cazul și expunerea în cauză este de rang egal sau inferior, în toate privințele, față de respectivul program sau facilitate de emisiune sau față de expunerile negarantate cu rang prioritar ale emitentului respectiv, după cum este cazul;

(b) aceasta generează o pondere de risc mai scăzută și expunerea în cauză este de rang egal sau superior, în toate privințele, față de respectivul program sau facilitate de emisiune sau față de expunerile negarantate cu rang prioritar ale emitentului respectiv, după cum este cazul;

În toate celelalte cazuri, expunerea trebuie să fie tratată ca o expunere care nu beneficiază de rating.

(3) Alineatele (1) și (2) nu aduc atingere aplicării articolului 129.

(4) Evaluările de credit pentru emitenții din cadrul unui grup nu pot fi utilizate ca evaluări de credit pentru alt emitent din cadrul aceluiași grup.

Articolul 140

Evaluări de credit pe termen lung și pe termen scurt

(1) Evaluările de credit pe termen scurt pot fi utilizate doar pentru activele și elementele extrabilanțiere pe termen scurt care reprezintă expuneri față de instituții și societăți.

▼C2

(2) O evaluare de credit pe termen scurt se aplică doar elementului la care se referă evaluarea de credit pe termen scurt și nu se utilizează pentru determinarea ponderilor de risc aplicabile altor elemente, cu excepția situațiilor următoare:

(a) în cazul în care o facilitate pe termen scurt, care a fost evaluată, primește o pondere de risc de 150 %, atunci toate expunerile negarantate față de respectivul debitor, care nu au fost evaluate, fie pe termen scurt, fie pe termen lung, primesc, de asemenea, o pondere de risc de 150 %;

(b) în cazul în care o facilitate pe termen scurt, care a fost evaluată, primește o pondere de risc de 50 %, atunci nicio expunere pe termen scurt care nu este evaluată nu primește o pondere de risc mai mică de 100 %.

Articolul 141

Elemente denominate în moneda națională și în valută

O evaluare de credit pentru un element denominat în moneda națională a debitorului nu poate fi utilizată la determinarea unei ponderi de risc pentru o altă expunere față de același debitor, dar care este denominată într-o monedă străină.

În cazul în care o expunere rezultă din participarea unei instituții la un împrumut acordat de o bancă de dezvoltare multilaterală, cu statut de creditor preferențial recunoscut de piață, evaluarea de credit aferentă elementului denominat în moneda națională a debitorului poate fi utilizată în scopul ponderării la risc.

CAPITOLUL 3

Abordarea bazată pe modele interne de rating

Secțiunea 1

Aprobarea acordată de autoritățile competente pentru utilizarea abordării bazate pe modele interne de rating

Articolul 142

Definiții

(1) În sensul prezentului capitol, se aplică următoarele definiții:

1. „sistem de rating” înseamnă ansamblul tuturor metodelor, proceselor, sistemelor de control, sistemelor de colectare a datelor și sistemelor informatice care permit evaluarea riscului de credit, încadrarea expunerilor în clase de rating sau grupe de risc și cuantificarea estimărilor cu privire la stările de nerambursare și la pierderi, care au fost elaborate pentru un anumit tip de expuneri;

2. „tip de expuneri” înseamnă un grup de expuneri administrate omogen, care sunt formate dintr-un anumit tip de tranzacții și care pot fi limitate la o singură entitate sau la un singur subansamblu de entități din cadrul unui grup, dacă același tip de expuneri este administrat în mod diferit în alte entități din cadrul grupului;

▼C2

3. „unitate operațională” înseamnă orice entitate separată din punct de vedere organizatoric sau juridic, linii de activitate, amplasări geografice;

4. „entitate de mari dimensiuni din sectorul financiar” înseamnă orice entitate din sectorul financiar care îndeplinește următoarele condiții:

   (a) active sale totale, calculate pe bază individuală sau consolidată, ating sau depășesc pragul de 70 de miliarde EUR, utilizând cele mai recente situații financiare auditate sau situațiile financiare consolidate pentru a stabili dimensiunea activelor;

   (b) face ea însăși sau una dintre filialele sale obiectul reglementării prudențiale în Uniune sau al legilor dintr-o țară terță care aplică cerințe de supraveghere prudențială și reglementare cel puțin echivalente cu cele aplicate în Uniune.

5. „entitate din sectorul financiar nereglementată” înseamnă orice altă entitate care nu este o entitate reglementată din sectorul financiar, dar care desfășoară, ca activitate principală, una sau mai multe dintre activitățile enumerate în anexa I la Directiva 2013/36/UE sau în anexa I la Directiva 2004/39/CE;

6. „clasă de rating a debitorilor” înseamnă o categorie de risc din cadrul scalei de rating a debitorilor aferente unui sistem de rating, în care debitorii sunt alocați pe baza unui set distinct și specificat de criterii de rating care stau la baza estimării probabilității de nerambursare (PD);

7. „clasă de rating a tranzacțiilor” desemnează o categorie de risc din cadrul scalei de rating a tranzacțiilor, aferentă unui sistem de rating, în care sunt încadrate expunerile pe baza unui set distinct și specificat de criterii de rating, în baza cărora se obțin propriile estimări ale LGD;

8. „societate de administrare” desemnează o entitate care administrează zilnic un portofoliu de creanțe achiziționate sau expunerile din credite-suport.

(2) În sensul alineatului (1) punctul 4 litera (b) de la prezentul articol, Comisia poate adopta, prin intermediul actelor de punere în aplicare și sub rezerva procedurii de examinare prevăzute la articolul 464 alineatul (2), o decizie prin care să stabilească dacă o țară terță aplică dispoziții de supraveghere și reglementare cel puțin echivalente cu cele aplicate în Uniune. În absența unei astfel de decizii, până la 1 ianuarie 2015, instituțiile pot continua să aplice tratamentul prevăzut la prezentul alineat pentru o țară terță, dacă autoritățile competente relevante au declarat țara terță respectivă ca fiind eligibilă pentru acest tratament înainte de 1 ianuarie 2014.

Articolul 143

Aprobare pentru utilizarea abordării IRB

(1) Atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute în prezentul capitol, autoritățile competente permit instituțiilor să își calculeze cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor utilizând abordarea bazată pe modele interne de rating (denumită în continuare „abordarea IRB”).

▼C2

(2) Aprobarea prealabilă pentru utilizarea abordării IRB, inclusiv estimările proprii ale LGD și proprii factori de conversie, este necesară pentru fiecare clasă de expuneri și pentru fiecare sistem de rating și abordare bazată pe modele interne pentru expuneri din titluri de capital și pentru fiecare metodă de estimare a LGD și factori de conversie care se utilizează.

(3) Instituțiile obțin aprobarea prealabilă a autorităților competente pentru:

(a) modificările importante ale sferei de aplicare a unui sistem de rating sau a unei abordări bazate pe modele interne pentru expuneri din titluri de capital pe care instituția a primit aprobarea să le utilizeze;

(b) modificările importante ale unui sistem de rating sau ale unei abordări bazate pe modele interne pentru expuneri din titluri de capital pe care instituția a primit aprobarea să le utilizeze.

Sfera de aplicare a unui sistem de rating cuprinde toate expunerile de tipul relevant de expuneri pentru care a fost conceput sistemul de rating respectiv.

(4) Instituțiile informează autoritățile competente cu privire la orice modificări ale sistemelor de rating și ale abordărilor bazate pe modele interne pentru expunerile din titluri de capital.

(5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze condițiile de evaluare a importanței utilizării unui sistem de rating existent pentru alte expuneri suplimentare care nu sunt deja acoperite de sistemul de rating respectiv și modificările sistemelor de rating sau ale abordărilor bazate pe modele interne pentru expunerile din titluri de capital pe care le utilizează în cadrul abordării IRB.

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 31 decembrie 2013.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 144

Evaluarea de către autoritățile competente a unei cereri de utilizare a abordării IRB

(1) Autoritatea competentă acordă unei instituții aprobarea de a utiliza abordarea bazată pe modele interne de rating, inclusiv de a folosi propriile estimări ale LGD și proprii factori de conversie, în conformitate cu articolul 143, numai dacă autoritatea competentă este convinsă că sunt îndeplinite cerințele prevăzute în prezentul capitol, în special cele prevăzute în secțiunea 6, și că sistemele instituției de administrare și de rating pentru expunerile la riscul de credit sunt solide și aplicate cu integritate și, în special, că instituția a demonstrat, spre satisfacția autorităților competente, că sunt îndeplinite următoarele criterii:

(a) sistemele de rating ale instituției permit o evaluare pertinentă a caracteristicilor debitorului și ale tranzacției, precum și o diferențiere semnificativă și o estimare cantitativă precisă și consecventă a riscului;

▼C2

(b) ratingurile interne și estimările situațiilor de nerambursare și ale pierderilor, utilizate pentru determinarea cerințelor de fonduri proprii, precum și sistemele și procesele asociate joacă un rol esențial în gestionarea riscurilor și în procesul decizional, precum și în mecanismul de aprobare a creditelor, în repartizarea capitalului intern și în cadrul de administrare al instituției;

(c) instituția dispune de o unitate de control a riscului de credit, responsabilă pentru sistemele sale de rating, suficient de independentă și aflată în afara oricărei influențe care să-i pericliteze independența;

(d) instituția colectează și păstrează toate datele relevante care pot constitui un sprijin eficace pentru procedurilor sale de măsurare și de gestionare a riscului de credit;

(e) instituția își documentează sistemele de rating, precum și motivele care stau la baza proiectării lor și validează sistemele respective;

(f) instituția și-a validat fiecare sistem de rating și fiecare abordare bazată pe modele interne pentru expunerile din titluri de capital pe o perioadă corespunzătoare înainte de a primi aprobarea de a utiliza sistemul de rating sau abordarea bazată pe modele interne pentru expunerile din titluri de capital, a analizat în cursul acestei perioade dacă sistemul de rating sau abordările bazate pe modele interne pentru expunerile din titluri de capital sunt potrivite pentru sfera de aplicare a sistemului de rating sau a abordării bazate pe modele interne pentru expunerile din titluri de capital și a introdus modificările care s-au dovedit necesare în urma evaluării pentru respectivele sisteme de rating sau pentru abordările bazate pe modele interne pentru expunerile din titluri de capital;

(g) instituția a calculat conform abordării IRB cerințele de fonduri proprii care rezultă din estimările sale referitoare la parametrii de risc și este în măsură să transmită rapoartele cerute în conformitate cu articolul 99;

(h) instituția a alocat și alocă în continuare fiecare expunere din sfera de aplicare a unui sistem de rating unei clase de rating sau grupe de risc din cadrul acestui sistem de rating; instituția a alocat și alocă în continuare fiecare expunere din sfera de aplicare a unei abordări pentru expuneri din titluri de capital acestei abordări bazate pe modele interne.

Cerințele de utilizare a unei abordări IRB, inclusiv a propriilor estimări ale LGD și factori de conversie, se aplică, de asemenea, în cazul în care o instituție a introdus un sistem de rating, sau un model utilizat într-un sistem de rating, pe care l-a achiziționat de la un furnizor terț.

(2) ABE elaborează proiectele de standarde tehnice de reglementare care să precizeze metodele de evaluare pe care trebuie să le urmeze autoritățile competente în evaluarea conformității unei instituții cu cerințele prevăzute pentru utilizarea abordării IRB.

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 31 decembrie 2014.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

▼C2

Articolul 145

Experiența anterioară în utilizarea abordărilor IRB

(1) O instituție care solicită aprobarea de a utiliza abordarea bazată pe modele interne de rating a folosit, pentru clasele de expuneri în cauză, sisteme de rating care au fost, în linii generale, în conformitate cu cerințele prevăzute în secțiunea 6 pentru măsurarea și gestionarea internă a riscului timp de cel puțin trei ani înainte de a se califica pentru utilizarea abordării IRB.

(2) O instituție care solicită aprobarea de utilizare a propriilor estimări ale LGD și ale factorilor de conversie trebuie să demonstreze, într-un mod considerat satisfăcător de autoritățile competente, că a estimat și utilizat propriile estimări ale LGD și proprii factori de conversie într-o manieră care a fost, în linii generale, în conformitate cu cerințele prevăzute în secțiunea 6 privind utilizarea estimărilor proprii ale parametrilor respectivi timp de cel puțin trei ani înainte de a se califica pentru utilizarea propriilor estimări ale LGD și proprii factori de conversie.

(3) În cazul în care instituția extinde utilizarea abordării IRB după obținerea aprobării inițiale, experiența instituției trebuie să fie suficientă pentru a satisface cerințele de la alineatele (1) și (2) pentru expunerile suplimentare acoperite. Dacă utilizarea sistemelor de rating este extinsă la expuneri semnificativ diferite de sfera inițială de aplicare, astfel încât experiența dobândită nu poate fi considerată suficientă pentru respectarea acestor dispoziții în ceea ce privește expunerile suplimentare, atunci cerințele prevăzute la alineatele (1) și (2) se aplică separat pentru expunerile suplimentare.

Articolul 146

Măsuri care trebuie luate în cazul în care cerințele din prezentul capitol nu mai sunt respectate

În cazul în care o instituție nu mai îndeplinește cerințele prevăzute în prezentul capitol, aceasta notifică autoritatea competentă și ia una din următoarele măsuri:

(a) prezintă autorității competente, într-un mod pe care aceasta îl consideră satisfăcător, un plan de redresare rapidă în vederea respectării cerințelor și realizează planul respectiv într-un interval de timp convenit cu autoritatea competentă;

(b) demonstrează, într-un mod considerat satisfăcător de autoritățile competente, că efectele nerespectării cerințelor respective sunt neglijabile.

Articolul 147

Metodologia de încadrare a expunerilor în clase de expuneri

(1) Metodologia utilizată de instituție în vederea încadrării expunerilor în diferite clase de expuneri trebuie să fie adecvată și consecventă în timp.

(2) Fiecare expunere este încadrată în una dintre următoarele clase de expuneri:

(a) expuneri față de administrații centrale sau bănci centrale;

▼C2

(b) expuneri față de instituții;

(c) expuneri față de societăți;

(d) expuneri de tip retail;

(e) expuneri provenind din titluri de capital;

(f) elemente reprezentând poziții din securitizare;

(g) active, altele decât cele care reprezintă creanțe de natura creditelor.

(3) Următoarele expuneri se încadrează în clasa prevăzută la alineatul (2) litera (a):

(a) expuneri față de administrații regionale, autorități locale sau entități din sectorul public, care sunt tratate ca expuneri față de administrații centrale în temeiul articolelor 115 și 116;

(b) expuneri față de băncile multilaterale de dezvoltare menționate la articolul 117 alineatul (2);

(c) expuneri față de organizațiile internaționale cărora le este atribuită o pondere de risc de 0 % în temeiul articolului 118.

(4) Următoarele expuneri se încadrează în clasa prevăzută la alineatul (2) litera (b):

(a) expuneri față de administrații regionale și autorități locale care nu sunt tratate ca expuneri față de administrații centrale, în conformitate cu articolul 115 alineatele (2) și (4);

(b) expuneri față de entități din sectorul public care nu sunt tratate ca expuneri față de administrații centrale, în conformitate cu articolul 116 alineatul (4);

(c) expuneri față de băncile multilaterale de dezvoltare cărora nu li se atribuie o pondere de risc de 0 % în temeiul articolului 117; și

(d) expuneri față de instituții financiare care sunt tratate ca expuneri față de instituții, în conformitate cu articolul 119 alineatul (5).

(5) Pentru a fi încadrate în clasa expunerilor de tip retail, prevăzută la alineatul (2) litera (d), expunerile respectă următoarele criterii:

(a) sunt expuneri față de:

(i) una sau mai multe persoane fizice;

(ii) o întreprindere mică sau mijlocie, cu condiția ca, în acel caz, suma totală datorată instituției, întreprinderii-mamă și filialelor sale, inclusiv orice expunere restantă, de către clientul debitor sau de către un grup de clienți aflați în legătură, excluzând expuneri garantate cu bunuri imobile locative, să nu depășească 1 milion EUR, din informațiile deținute de instituție, care va fi luat măsurile necesare pentru a confirma situația;

▼C2

(b) sunt tratate de instituție în cadrul procesului său de gestionare a riscurilor într-o manieră similară și consecventă în timp;

(c) nu sunt administrate doar în mod individual ca expuneri din clasa expunerilor față de societăți;

(d) fiecare reprezintă o expunere dintr-un număr semnificativ de expuneri care sunt administrate în mod similar.

În plus față de expunerile enumerate la primul paragraf, valoarea actualizată a plăților minime aferente contractelor de leasing de tip retail se include în clasa de expuneri de tip retail.

(6) Următoarele expuneri se încadrează în clasa de expuneri din titluri de capital prevăzută la alineatul (2) litera (e):

(a) expuneri care nu sunt reprezentate de titluri de datorie și care conferă un drept subordonat și rezidual asupra activelor sau venitului emitentului;

(b) expunerile din titluri de datorie și alte titluri, parteneriate, instrumente financiare derivate sau alte vehicule, a căror semnificație economică este similară cu cea a expunerilor menționate la litera (a).

(7) Orice creanță din credite care nu este încadrată în clasele de expuneri menționate la alineatul (2) literele (a), (b), (d), (e) și (f) se încadrează în clasa de expuneri față de societăți, menționată la același alineat litera (c).

(8) În cadrul clasei de expuneri față de societăți prevăzute la alineatul (2) litera (c), instituțiile identifică în mod distinct ca expuneri provenind din finanțări specializate, expunerile care prezintă următoarele caracteristici:

(a) expunerile sunt față de o entitate creată în mod special pentru a finanța sau administra active corporale sau sunt expuneri comparabile din punct de vedere economic;

(b) dispozițiile contractuale conferă creditorului un grad substanțial de control asupra activelor și veniturilor pe care le generează;

(c) sursa principală de rambursare a creditului este reprezentată de venitul generat de activele finanțate și nu de capacitatea independentă de rambursare a societății comerciale în ansamblul său.

(9) Valoarea reziduală a bunurilor care fac obiectul unui contract de leasing se încadrează în clasa de expuneri prevăzută la alineatul (2) litera (g), cu excepția cazului în care valoarea reziduală este deja inclusă în valoarea expunerii pentru operațiunile de leasing prevăzută la articolul 166 alineatul (4).

(10) Expunerea rezultată din asigurarea protecției prin intermediul unui coș de instrumente financiare derivate de credit de tipul „nth-to-default” pentru un coș de expuneri este încadrată în aceeași clasă prevăzută la alineatul (2) în care ar fi încadrate și expunerile din coș, cu excepția cazului în care expunerile individuale din coș ar fi încadrate în diverse clase de expuneri, situație în care expunerea este încadrată în clasa de expuneri față de societăți prevăzută la alineatul (2) litera (c).

▼C2

Articolul 148

Condiții de implementare a abordării IRB pentru diferite clase de expuneri și unități operaționale

(1) Instituțiile și orice întreprindere-mamă și filialele sale implementează abordarea bazată pe modele interne de rating pentru toate expunerile, cu excepția cazului în care au primit din partea autorităților competente aprobarea de a utiliza în permanență abordarea standardizată în conformitate cu articolul 150.

Sub rezerva aprobării prealabile de către autoritățile competente, implementarea se poate face progresiv pentru fiecare dintre clasele de expuneri menționate la articolul 147, în cadrul aceleiași unități operaționale, pentru diferite unități operaționale din același grup sau în cazul utilizării propriilor estimări ale LGD sau a propriilor factori de conversie pentru calculul ponderilor de risc aplicabile expunerilor față de societăți, instituții, administrații centrale și bănci centrale.

În cazul clasei de expuneri de tip retail menționate la articolul 147 alineatul (5), implementarea se poate face progresiv pentru clasele de expuneri cărora le corespund diferitele corelații de la articolul 154.

(2) Autoritățile competente stabilesc perioada necesară fiecărei instituții, întreprinderi-mamă și filiale ale sale pentru a implementa abordarea bazată pe modele interne de rating pentru toate expunerile. Această perioadă este cea pe care autoritățile competente o consideră adecvată, pe baza naturii și dimensiunii activităților instituțiilor sau ale oricărei întreprinderi-mamă și ale filialelor sale, precum și în funcție numărul și natura sistemelor de rating care urmează să fie implementate.

(3) Instituțiile implementează abordarea bazată pe modele interne de rating în conformitate cu condițiile stabilite de autoritățile competente. Autoritatea competentă elaborează aceste condiții astfel încât să garanteze că flexibilitatea acordată în temeiul alineatului (1) nu este utilizată selectiv cu scopul de a reduce cerințele de fonduri proprii în ceea ce privește acele clase de expuneri sau unități operaționale care urmează a fi incluse în abordarea bazată pe modele interne de rating sau în sfera de utilizare a propriilor estimări ale LGD și a propriilor factori de conversie.

(4) Instituțiile care au început să utilizeze abordarea bazată pe modele interne de rating numai după 1 ianuarie 2013 sau cărora autoritățile competente le-au cerut, până la această dată, să dispună de capacitatea de a-și calcula cerințele de capital utilizând abordarea standardizată își păstrează capacitatea de a calcula cerințele de capital utilizând abordarea standardizată pentru toate expunerile lor pe parcursul perioadei de implementare, până când autoritățile competente le informează că, spre satisfacția lor, implementarea abordării IRB se va finaliza cu certitudine.

(5) O instituție care dispune de aprobarea de a utiliza abordarea bazată pe modele interne de rating pentru orice clasă de expuneri utilizează abordarea bazată pe modele interne de rating pentru clasa de expuneri din titluri de capital care figurează la articolul 147 alineatul (2) litera (e), cu excepția cazului în care respectiva instituție poate aplica abordarea standardizată pentru expunerile din titluri de capital în conformitate cu articolul 150 și pentru clasa de expuneri reprezentată de active, altele decât cele care reprezintă creanțe de natura creditelor, menționată la articolul 147 alineatul (2) litera (g).

(6) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze condițiile în conformitate cu care autoritățile competente stabilesc natura și calendarul corespunzător al implementării progresive a abordării IRB în rândul claselor de expuneri, în conformitate cu alineatul (3).

▼C2

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 31 decembrie 2014.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 149

Condiții pentru a reveni la utilizarea unor abordări mai puțin sofisticate

(1) O instituție care utilizează abordarea bazată pe modele interne de rating pentru o anumită clasă de expuneri sau pentru un anumit tip de expunere nu renunță la utilizarea acestei abordări pentru a utiliza în schimb abordarea standardizată pentru calcularea cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor, decât dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) instituția a demonstrat în mod satisfăcător autorității competente că utilizarea abordării standardizate nu este propusă pentru a reduce cerințele de fonduri proprii ale instituției, ci este necesară ținând cont de natura și complexitatea tuturor expunerilor de acest tip ale instituției și nu ar avea un impact negativ semnificativ asupra solvabilității instituției sau asupra capacității sale de a administra riscul în mod eficient;

(b) instituția a primit aprobarea prealabilă a autorității competente.

(2) Instituțiile care au obținut aprobarea prevăzută la articolul 151 alineatul (9) pentru utilizarea propriilor estimări ale LGD și a propriilor factori de conversie, nu revin la utilizarea valorilor LGD și a factorilor de conversie menționați la articolul 151 alineatul (8), decât dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) instituția a demonstrat în mod satisfăcător autorității competente că utilizarea LGD și a factorilor de conversie prevăzuți la articolul 151 alineatul (8) pentru o anumită clasă de expuneri sau pentru un anumit tip de expunere nu este propusă pentru a reduce cerințele de fonduri proprii ale instituției, ci este necesară ținând cont de natura și complexitatea expunerilor totale de acest tip ale instituției și nu ar avea un impact negativ semnificativ asupra solvabilității instituției sau asupra capacității sale de a administra riscul în mod eficient;

(b) instituția a primit aprobarea prealabilă a autorității competente.

(3) Aplicarea alineatelor (1) și (2) este subordonată condițiilor pentru implementarea progresivă a abordării IRB stabilite de autoritățile competente în conformitate cu articolul 148 și permisiunii de utilizare parțială permanentă menționată la articolul 150.

Articolul 150

Condiții de utilizare parțială permanentă

(1) În cazul în care au primit aprobarea prealabilă a autorităților competente, instituțiile autorizate să utilizeze abordarea bazată pe modele interne de rating pentru calcularea cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor și a cuantumurilor pierderilor așteptate pentru una sau mai multe clase de expuneri pot aplica abordarea standardizată pentru următoarele expuneri:

▼C2

(a) clasa de expuneri prevăzută la articolul 147 alineatul (2) litera (a), în cazul în care numărul contrapărților semnificative este limitat, iar implementarea unui sistem de rating pentru contrapărțile respective ar constitui un efort excesiv pentru instituție;

(b) clasa de expuneri prevăzută la articolul 147 alineatul (2) litera (b), în cazul în care numărul contrapărților semnificative este limitat, iar implementarea unui sistem de rating pentru contrapărțile respective ar constitui un efort excesiv pentru instituție;

(c) expunerile față de unități operaționale de mică importanță, precum și clasele de expuneri sau tipurile de expuneri care nu sunt semnificative din perspectiva dimensiunii și a profilului de risc;

(d) expunerile față de administrațiile centrale și băncile centrale ale statelor membre și față de administrațiile regionale, autoritățile locale, organele administrative și entitățile din sectorul public ale acestora, sub rezerva următoarelor condiții:

(i) din punctul de vedere al riscului, ca urmare a unor acorduri publice cu caracter specific, nu există diferențe între expunerile față de administrația centrală și față de banca centrală în cauză și celelalte expuneri menționate și

(ii) expunerile față de administrația centrală și față de banca centrală primesc o pondere de risc de 0 % în temeiul articolului 114 alineatul (2) sau (4) sau al articolului 495 alineatul (2);

(e) expunerile unei instituții față de o contraparte care este întreprinderea-mamă, filiala sa sau o filială a întreprinderii-mamă, cu condiția ca contrapartea să fie o instituție sau o societate financiară holding, un societate financiară holding mixtă, o instituție financiară, o societate de administrare a activelor sau o întreprindere prestatoare de servicii auxiliare care face obiectul unor cerințe prudențiale adecvate sau o întreprindere legată printr-o relație în sensul articolului 12 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE;

(f) expunerile între instituții care îndeplinesc cerințele prevăzute la articolul 113 alineatul (7);

(g) expunerile din titluri de capital față de entități ale căror obligații din credite primesc o pondere de risc de 0 % în temeiul capitolului 2, inclusiv față de entitățile sponsorizate public în cazul cărora se poate aplica o pondere de risc de 0 %;

(h) expunerile din titluri de capital din cadrul programelor legislative de promovare a anumitor sectoare ale economiei, care acordă instituției subvenții importante pentru investiții și implică o anumită formă de supraveghere guvernamentală, precum și restricții privind investițiile în titluri de capital, atunci când aceste expuneri, sub formă agregată, nu pot fi excluse din abordarea bazată pe modele interne de rating decât până la o limită de 10 % din fondurile proprii;

(i) expunerile prevăzute de articolul 119 alineatul (4) care îndeplinesc condițiile specificate la articolul respectiv;

▼C2

(j) garanțiile și contragaranțiile furnizate de stat menționate la articolul 215 alineatul (2).

Autoritățile competente permit aplicarea abordării standardizate pentru expunerile din titluri de capital menționate la literele (g) și (h) de la primul paragraf care au primit aprobare pentru acest tratament în alte state membre. ABE publică pe site-ul său de internet și actualizează periodic lista cu expunerile menționate la literele respective care urmează să fie tratate în conformitate cu abordarea standardizată.

(2) În sensul alineatului (1), clasa de expuneri din titluri de capital ale unei instituții este semnificativă în cazul în care valoarea agregată medie a expunerilor din anul precedent, excluzând expunerile din titluri de capital din cadrul programelor legislative menționate la alineatul (1) litera (h), depășește 10 % din fondurile proprii ale instituției. În cazul în care numărul expunerilor respective din titluri de capital este mai mic de 10 deținere individuale, limita este de 5 % din fondurile proprii ale instituției.

(3) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze condițiile de aplicare ale alineatului (1) literele (a), (b) și (c).

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 31 decembrie 2014.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(4) ABE emite ghiduri cu privire la aplicarea alineatului (1) litera (d) în 2018, recomandând limite sub forma unui procent din bilanțul total și sau din activele ponderate la risc care urmează să fie calculate prin abordarea standardizată.

Aceste ghiduri se adoptă în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Secțiunea 2

Calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor

Subsecțiunea 1

Tratament pe tip de clasă de expuneri

Articolul 151

Tratament pe clasă de expuneri

(1) Cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor pentru riscul de credit în cazul expunerilor încadrate în una dintre clasele de expuneri menționate la articolul 147 alineatul (2) literele (a)-(e) și (g), dacă nu sunt deduse din fondurile proprii, se calculează în conformitate cu subsecțiunea 2, cu excepția cazurilor în care aceste expuneri sunt deduse din fondurile proprii de nivel 1 de bază, fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau fondurile proprii de nivel 2.

▼C2

(2) Cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor pentru riscul de diminuare a valorii creanței aferent creanțelor achiziționate se calculează în conformitate cu articolul 157. În cazul în care o instituție dispune de drept de recurs deplin împotriva vânzătorului creanțelor achiziționate, pentru riscul de nerambursare și riscul de diminuare a valorii creanței, dispozițiile prezentului articol, ale articolului 152 și ale articolului 158 alineatele (1)-(4) în ceea ce privește creanțele achiziționate nu se aplică, iar expunerea este tratată ca o expunere beneficiind de o garanție reală.

(3) Cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor pentru riscul de credit și riscul de diminuare a valorii creanței se calculează pe baza parametrilor relevanți aferenți expunerilor respective. Parametrii menționați includ PD, LGD, scadența (denumită în continuare „M”) și valoarea expunerii. PD și LGD pot fi considerate individual sau împreună, în conformitate cu secțiunea 4.

(4) Instituțiile calculează cuantumurile expunerilor ponderate la riscul de credit, în cazul tuturor expunerilor încadrate în clasa de expuneri din titluri de capital menționată la articolul 147 alineatul (2) litera (e), în conformitate cu articolul 155. Instituțiile pot folosi abordările prevăzute la articolul 155 alineatele (3) și (4) dacă au primit aprobarea prealabilă a autorităților competente. Autoritățile competente acordă unei instituții aprobarea de a aplica abordarea bazată pe modele interne prevăzută la articolul 155 alineatul (4), cu condiția ca instituția să îndeplinească cerințele prevăzute în secțiunea 6 subsecțiunea 4.

(5) Cuantumurile expunerilor ponderate la riscul de credit în cazul expunerilor provenind din finanțări specializate se calculează în conformitate cu articolul 153 alineatul (5).

(6) În cazul expunerilor încadrate în clasele de expuneri menționate la articolul 147 alineatul (2) literele (a)-(d), instituțiile furnizează propriile estimări ale PD în conformitate cu articolul 143 și secțiunea 6.

(7) În cazul expunerilor încadrate în clasele de expuneri menționate la articolul 147 alineatul (2) litera (d), instituțiile furnizează propriile estimări ale LGD și proprii factori de conversie în conformitate cu articolul 143 și secțiunea 6.

(8) Pentru expunerile încadrate în clasele de expuneri menționate la articolul 147 alineatul (2) literele (a)-(c), instituțiile aplică valorile LGD prevăzute la articolul 161 alineatul (1) și factorii de conversie prevăzuți în articolul 166 alineatul (8) literele (a)-(d), cu excepția cazului în care au fost autorizate să utilizeze propriile estimări ale LGD și proprii factori de conversie pentru aceste clase de expuneri în conformitate cu alineatul (9).

(9) Pentru toate expunerile încadrate în clasele de expuneri menționate la articolul 147 alineatul (2) literele (a)-(c), autoritățile competente permit instituțiilor să folosească propriile estimări ale LGD și proprii factori de conversie în conformitate cu articolul 143 și cu secțiunea 6.

(10) Pentru expunerile securitizate și pentru cele încadrate în clasa de expuneri menționată la articolul 147 alineatul (2) litera (f), cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor se calculează în conformitate cu capitolul 5.

▼C2

Articolul 152

Tratamentul expunerilor sub formă de unități sau acțiuni ale organismelor de plasament colectiv (OPC)

(1). În cazul în care expunerile sub formă de unități sau acțiuni ale OPC îndeplinesc criteriile prevăzute la articolul 132 alineatul (3), iar instituția are cunoștință de toate expunerile-suport sau de o parte din expunerile-suport ale organismului de plasament colectiv, instituția ia în considerare în mod direct expunerile-suport respective în vederea calculării cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor și a cuantumurilor pierderilor așteptate, în conformitate cu metodele prevăzute în prezentul capitol.

Dacă o expunere-suport a OPC este ea însăși o expunere sub formă de unități sau acțiuni ale altui OPC, prima instituție ține seama în mod direct, de asemenea, de expunerile-suport ale celuilalt OPC.

(2) În cazul în care instituția nu îndeplinește condițiile pentru utilizarea metodelor prevăzute în prezentul capitol pentru toate expunerile-suport ale OPC sau pentru o parte din aceste expuneri, cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor și cuantumurile pierderilor așteptate se calculează în conformitate cu următoarele abordări:

(a) pentru expunerile aparținând clasei de expuneri din titluri de capital menționate la articolul 147 alineatul (2) litera (e), instituțiile aplică metoda simplă a ponderării la risc prevăzută la articolul 155 alineatul (2);

(b) pentru toate celelalte expuneri-suport menționate la alineatul (1), instituțiile aplică abordarea standardizată prevăzută în capitolul 2, sub rezerva dispozițiilor următoare:

(i) pentru expunerile cărora li se atribuie o pondere de risc specifică, aferentă expunerilor care nu beneficiază de rating, sau care se încadrează la nivelul de calitate a creditului căruia îi este asociată cea mai ridicată pondere de risc pentru o clasă de expuneri dată, ponderea de risc se înmulțește cu un factor de doi, însă trebuie să nu fie mai mare de 1 250 %;

(ii) pentru toate celelalte expuneri, ponderea de risc se înmulțește cu un factor de 1,1 și este de minimum 5 %.

În cazul în care, în sensul literei (a), instituția nu are capacitatea de a distinge între expuneri din investiții de tip private equity, expuneri din titluri de capital tranzacționate la bursă și expuneri din alte titluri de capital, instituția tratează respectivele expuneri ca expuneri din alte titluri de capital. În cazul în care aceste expuneri, luate împreună cu expunerile directe ale instituției din această clasă de expuneri, nu sunt semnificative în sensul articolului 150 alineatul (2), se poate aplica articolul 150 alineatul (1), sub rezerva aprobării de către autoritățile competente.

(3) În cazul în care expunerile sub formă de unități sau acțiuni ale unui OPC nu îndeplinesc criteriile prevăzute la articolul 132 alineatul (3), sau în cazul în care instituția nu are cunoștință de toate expunerile-suport ale OPC sau de expunerile-suport ale unei unități sau acțiuni într-un OPC care este el însuși o expunere-suport a unui OPC, instituția ține seama în mod direct de respectivele expuneri-suport și calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor și cuantumurile pierderilor așteptate în conformitate cu metoda simplă de ponderare la risc prevăzută la articolul 155 alineatul (2).

▼C2

În cazul în care instituția nu are capacitatea de a distinge între expuneri din investiții de tip private equity, expuneri din titluri de capital tranzacționate la bursă și expuneri din alte titluri de capital, instituția tratează respectivele expuneri ca expuneri din alte titluri de capital. Aceasta încadrează expunerile din alte titluri decât cele de capital în clasa de expuneri din alte titluri de capital.

(4) Ca alternativă la aplicarea metodei descrise la alineatul (3), instituțiile pot calcula ele însele sau pot recurge la următoarele părți terțe pentru calcularea și raportarea valorii medii a cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor pe baza expunerilor-suport ale OPC și în conformitate cu abordările menționate la alineatul (2) literele (a) și (b) pentru următoarele:

(a) instituția depozitară sau instituția financiară a OPC-ului, cu condiția ca OPC-ul să investească exclusiv în titluri de valoare și să depoziteze toate titlurile la această instituție depozitară sau instituție financiară;

(b) pentru alte OPC-uri, societatea de administrare a OPC-ului, cu condiția ca societatea de administrare a OPC-ul să îndeplinească criteriile prevăzute la articolul 132 alineatul (3) litera (a).

Corectitudinea calculului trebuie confirmată de un auditor extern.

(5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze condițiile în care autoritățile competente pot permite instituțiilor să folosească abordarea standardizată menționată la articolul 150 alineatul (1) în temeiul alineatului (2) litera (b).

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 30 iunie 2014.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Subsecțiunea 2

Calculul cuantumurilor expunerilor ponderate la riscul de credit

Articolul 153

Cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor pentru expunerile față de societăți, instituții, administrații centrale și bănci centrale

(1) Sub rezerva aplicării tratamentelor specifice prevăzute la alineatele (2), (3) și (4), cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor pentru expunerile față de societăți, instituții, administrații centrale și bănci centrale se calculează în conformitate cu următoarele formule:

$$\textit{Cuantumul ponderat la risc al expunerii} = RW \cdot \textit{valoarea expunerii}$$

unde ponderea de risc (RW) este definită după cum urmează:

(i) dacă PD = 0, RW este 0;

▼C2

(ii) dacă PD = 1, și anume pentru expunerile aflate în stare de nerambursare:

— atunci când instituțiile aplică valorile LGD prevăzute la articolul 161 alineatul (1), RW este 0;

— atunci când instituțiile folosesc propriile estimări ale LGD, RW este $RW = max\ \{0;\ 12.5 \cdot (LGD - EL_{BE})\}$;

unde cea mai bună estimare a pierderii așteptate [denumită în continuare -„EL_{BE}” (*Expected Loss Best Estimate*)] este cea mai bună estimare a instituției cu privire la pierderea așteptată în cazul expunerilor aflate în stare de nerambursare în conformitate cu articolul 177 alineatul (1) litera (h);

(iii) dacă 0 < PD < 1

$$RW = \left(LGD \cdot N\left(\frac{1}{\sqrt{1-R}} \cdot G(PD) + \sqrt{\frac{R}{1-R}} \cdot G(0.999)\right) - LGD \cdot PD\right) \cdot \frac{1 + (M - 2{,}5) \cdot b}{1 - 1{,}5 \cdot b} \cdot 12{,}5 \cdot 1{,}06$$

unde

N(x) = funcția de distribuție cumulativă a unei variabile aleatorii normale standard (care exprimă probabilitatea ca o variabilă aleatorie normal distribuită, cu media zero și varianța 1, să fie mai mică sau egală cu x);

G (Z) = inversa funcției de distribuție cumulativă pentru o variabilă aleatorie normală standard (care exprimă valoarea x astfel încât N(x) = z);

R = coeficientul de corelație, este definit ca

$$R = 0.12 \cdot \frac{1 - e^{-50 \cdot PD}}{1 - e^{-50}} + 0.24 \cdot \left(1 - \frac{1 - e^{-50 \cdot PD}}{1 - e^{-50}}\right)$$

b = factorul de ajustare în funcție de scadență, care este definit ca.

$$b = (0.11852 - 0.05478 \cdot ln(PD))^2.$$

(2) Pentru toate expunerile față de entități de mari dimensiuni din sectorul financiar, coeficientul de corelație de la alineatul (1) punctul (iii) se înmulțește cu 1,25. Pentru toate expunerile față de entități din sectorul financiar nereglementate, coeficienții de corelație stabiliți la alineatul (1) punctul (iii) și, după caz, la alineatul (4) se înmulțesc cu 1,25.

(3) Cuantumul ponderat la risc al expunerii pentru fiecare expunere care întrunește cerințele prevăzute la articolele 202 și 217 poate fi ajustat în conformitate cu următoarea formulă:

Cuantumul ponderat la risc al expunerii = RW · valoarea expunerii · (0.15 + 160 · PD_{pp})

în care:

PD_{pp} = PD a furnizorului de protecție.

▼C2

RW se calculează utilizând formula relevantă a ponderii de risc prevăzută la alineatul (1) pentru expunere, PD a debitorului și LGD pentru o expunere directă comparabilă față de furnizorul de protecție. Factorul de ajustare în funcție de scadență (b) se calculează pe baza valorii celei mai reduse a PD a furnizorului de protecție și a PD a debitorului.

(4) Pentru calcularea ponderilor de risc pentru expunerile față de societăți în cazul cărora cifra de afaceri anuală a grupului consolidat din care face parte respectiva societate este mai mică de 50 de milioane EUR, instituțiile pot folosi formula de corelație de la alineatul (1) punctul (iii). În această formulă, S (sales) corespunde cifrei de afaceri anuale exprimate în milioane de euro, unde 5 milioane EUR ≤ S ≤ 50 milioane EUR. O cifră de afaceri declarată mai mică de 5 milioane EUR se consideră a fi echivalentă cu 5 milioane EUR. Pentru creanțele achiziționate, cifra de afaceri anuală totală reprezintă media ponderată a expunerilor individuale din coș.

$$R = 0.12 \cdot \frac{1 - e^{-50 \cdot PD}}{1 - e^{-50}} + 0.24 \cdot \left(1 - \frac{1 - e^{-50 \cdot PD}}{1 - e^{-50}}\right) - 0.04 \cdot \left(1 - \frac{min\{max\{5, S\}, 50\} - 5}{45}\right)$$

Instituțiile pot folosi activele totale ale grupului consolidat în locul cifrei de afaceri anuale totale în cazul în care cifra de afaceri anuală totală nu este un indicator adecvat pentru dimensiunea societății, iar activele totale constituie un indicator mai reprezentativ decât cifra de afaceri anuală totală.

(5) Pentru expunerile din finanțări specializate pentru care o instituție nu poate estima PD sau estimările PD ale instituției nu îndeplinesc cerințele prevăzute în secțiunea 6, instituția atribuie ponderi de risc în conformitate cu tabelul 1, după cum urmează:

Tabelul 1

Scadență reziduală	Categoria 1	Categoria 2	Categoria 3	Categoria 4	Categoria 5
Mai puțin de 2,5 ani	50 %	70 %	115 %	250 %	0 %
Egală sau mai mare de 2,5 ani	70 %	90 %	115 %	250 %	0 %

Atunci când atribuie ponderi de risc pentru expunerile din finanțări specializate, instituțiile iau în considerare următorii factori: puterea financiară, cadrul politic și juridic, caracteristicile tranzacției și/sau ale activului, soliditatea sponsorului și a promotorului, inclusiv veniturile obținute în urma unui parteneriat public-privat și mecanismele de garantare.

(6) În cazul creanțelor achiziționate asupra societăților, instituțiile respectă cerințele prevăzute la articolul 184. Pentru creanțele achiziționate asupra societăților care întrunesc și condițiile prevăzute la articolul 154 alineatul (5), atunci când aplicarea standardelor de cuantificare a riscurilor prevăzute în secțiunea 6 pentru expunerile față de societăți reprezintă o sarcină excesivă pentru instituție, se pot aplica standardele prevăzute în secțiunea 6 pentru cuantificarea riscurilor pentru expunerile de tip retail.

▼C2

(7) În cazul creanțelor achiziționate asupra societăților comerciale, discounturile de cumpărare rambursabile, garanțiile reale sau garanțiile parțiale care asigură protecție pentru prima pierdere în cazul pierderilor din nerambursare, pierderilor din diminuarea valorii creanței, sau pierderilor provenind din ambele situații, pot fi considerate ca poziții care suportă prima pierdere în conformitate cu cadrul bazat pe modele interne de rating aplicabil securitizărilor.

(8) Atunci când o instituție asigură protecție a creditului care acoperă un număr de expuneri în condiții potrivit cărora apariția stării de nerambursare de ordinul n aferentă expunerilor declanșează plata, iar acest eveniment de credit conduce la lichidarea contractului, dacă produsul dispune de o evaluare externă a creditului efectuată de o ECAI eligibilă, se aplică ponderile de risc prevăzute în capitolul 5. În cazul în care produsul nu dispune de un rating acordat de o ECAI eligibile, ponderile de risc ale expunerilor incluse în coș sunt agregate, cu excepția a n-1 expuneri, unde suma dintre cuantumul pierderii așteptate înmulțit cu 12,5 și cuantumul ponderat la risc al expunerii nu depășește cuantumul nominal al protecției oferite de instrumentul derivat de credit înmulțit cu 12,5. Cele n-1 expuneri excluse din agregare sunt determinate astfel încât să includă fiecare dintre acele expuneri care generează un cuantum ponderat la risc al expunerii inferior cuantumului ponderat la risc al oricărei expuneri incluse în agregare. Se aplică o pondere de risc de 1 250 % pozițiilor dintr-un coș pentru care o instituție nu poate determina ponderea de risc în cadrul abordării IRB.

(9) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze modul în care instituțiile țin cont de factorii menționați la alineatul (5) al doilea paragraf atunci când atribuie ponderi de risc pentru expunerile din finanțări specializate.

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 31 decembrie 2014.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 154

Cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor pentru expunerile de tip retail

(1) Cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor pentru expunerile de tip retail se calculează după următoarele formule:

$$\textit{Cuantumul ponderat la risc al expunerii} = RW \cdot \textit{valoarea expunerii}$$

unde ponderea de risc (RW) este definită după cum urmează:

(i) dacă PD = 1, adică în cazul expunerilor aflate în stare de nerambursare, RW este;

$$RW = max\ \{0;\ 12.5 \cdot (LGD - EL_{BE})\};$$

unde EL_{BE} este cea mai bună estimare a pierderii așteptate a instituției pentru expunerea aflată în stare de nerambursare în conformitate cu articolul 181 alineatul (1) litera (h);

▼C2

(ii) dacă 0 < PD < 1, de exemplu, pentru orice altă valoare posibilă pentru PD decât valorile prevăzute la punctul (i)

$$RW = \left(LGD \cdot N\left(\frac{1}{\sqrt{1-R}} \cdot G(PD) + \sqrt{\frac{R}{1-R}} \cdot G(0.999) \right) - LGD \cdot PD \right) \cdot 12{,}5 \cdot 1{,}06$$

unde

N(x) = funcția de distribuție cumulativă a unei variabile aleatoare normale standard (care exprimă probabilitatea ca o variabilă aleatoare normal distribuită, cu media zero și varianța 1, să fie mai mică sau egală cu x);

G (Z) = inversa funcției de distribuție cumulative pentru o variabilă aleatoare normală standard [care exprimă valoarea x astfel încât N(x) = z];

R = coeficientul de corelație, definit ca

$$R = 0.03 \cdot \frac{1 - e^{-35 \cdot PD}}{1 - e^{-35}} + 0.16 \cdot \left(1 - \frac{1 - e^{-35 \cdot PD}}{1 - e^{-35}} \right)$$

(2) Cuantumul ponderat la risc al expunerii pentru fiecare expunere față de IMM-uri menționat la articolul 147 alineatul (5) care îndeplinește cerințele prevăzute la articolele 202 și 217 poate fi calculată în conformitate cu articolul 153 alineatul (3).

(3) Pentru expunerile de tip retail garantate cu bunuri imobile, un coeficient de corelație R de 0,15 înlocuiește cifra obținută cu ajutorul formulei de corelație de la alineatul (1).

(4) În cazul expunerilor eligibile de tip retail reînnoibile eligibile, definite la literele (a)-(e), un coeficient de corelație R de 0,04 înlocuiește cifra obținută cu ajutorul formulei de corelație de la alineatul (1).

Expunerile se califică drept expuneri eligibile de tip retail reînnoibile dacă întrunesc următoarele condiții:

(a) expunerile sunt față de persoane fizice;

(b) expunerile sunt reînnoibile, negarantate și, în măsura în care creditul nu este utilizat imediat și necondiționat, sunt revocabile de către instituție. În acest context, expunerile reînnoibile desemnează acele expuneri în cazul cărora soldurile clienților pot fluctua în funcție de decizia de a împrumuta sau de a rambursa, în limita impusă de instituție. Angajamentele de finanțare neutilizate se consideră ca revocabile necondiționat în cazul în care clauzele contractuale permit instituției să le revoce integral în conformitate cu normele de protecție a consumatorului și alte legi conexe;

(c) valoarea maximă a expunerii față de o singură persoană în cadrul sub-portofoliului este de 100 000 EUR sau mai puțin;

▼C2

(d) folosirea corelației vizate la prezentul paragraf se limitează la portofoliile care prezintă o volatilitate redusă a ratei pierderilor în raport cu nivelul mediu al ratei pierderilor pentru astfel de expuneri, în special în plajele de valori scăzute ale PD;

(e) tratamentul ca expuneri eligibile de tip retail reînnoibile este în conformitate cu caracteristicile de risc aferente subportofoliului.

Prin derogare de la litera (b), cerința de a fi negarantate nu se aplică în cazul facilităților de credit acoperite cu garanții reale asociate unui cont în care se efectuează plata salariului. În acest caz, sumele recuperate prin intermediul executării garanției reale nu se iau în considerare în estimarea LGD.

Autoritățile competente examinează volatilitatea relativă a ratei pierderilor pentru diferite subportofolii eligibile de tip retail reînnoibile, precum și pentru portofoliul agregat de expuneri eligibile de tip retail reînnoibile și fac schimb de informații cu celelalte state membre în ceea ce privește caracteristicile tipice ale ratei pierderilor respective.

(5) Pentru a fi eligibile pentru tratament de tip retail, creanțele achiziționate respectă cerințele prevăzute la articolul 180, precum și următoarele condiții:

(a) instituția a achiziționat creanțele de la un vânzător terț cu care nu se află în legătură, iar expunerile sale față de debitorul creanțelor nu includ nicio expunere la originea căreia se află, în mod direct sau indirect, instituția însăși;

(b) creanțele achiziționate sunt generate în condiții de favoare între vânzător și debitor. În consecință, creanțele din tranzacții între conturile aceleiași societăți și creanțele care fac obiectul unor operațiuni încrucișate între conturile societăților care vând și cumpără una de la cealaltă nu sunt eligibile;

(c) Instituția cumpărătoare deține o creanță asupra ansamblului veniturilor generate de creanțele achiziționate sau un drept pro-rata asupra veniturilor respective; și

(d) portofoliul de creanțe achiziționate este suficient de diversificat.

(6) În cazul creanțelor achiziționate, discounturile de cumpărare rambursabile, garanțiile reale sau garanțiile parțiale care asigură protecție pentru prima pierdere împotriva pierderilor în caz de nerambursare, împotriva pierderilor în caz de diminuare valorii creanței, sau împotriva ambelor, pot fi considerate ca poziții care suporta prima pierdere în conformitate cu cadrul bazat pe modele interne de rating aplicabil securitizărilor.

(7) În cazul portofoliilor hibride de creanțe achiziționate de tip retail, atunci când instituția cumpărătoare nu poate separa expunerile garantate cu un bun imobil și expunerile eligibile de tip retail reînnoibile eligibile de alte expuneri de tip retail, se aplică funcția de ponderare la risc de tip retail care are drept rezultat cele mai ridicate cerințe de capital pentru expunerile respective.

▼C2

Articolul 155

Cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor pentru expunerile din titluri de capital

(1) Instituțiile determină cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor pentru expunerile din titluri de capital, cu excepția celor deduse în conformitate cu partea a doua sau a celor care primesc o ponderare de risc de 250 % în conformitate cu articolul 48, în funcție de abordările prevăzute la prezentul articol alineatele (2), (3) și (4). O instituție poate aplica abordări diferite pentru portofolii de titluri de capital diferite atunci când instituția însăși folosește abordări diferite în vederea gestionării interne a riscurilor. În cazul în care o instituție folosește abordări diferite, alegerea metodei PD/LGD sau a abordării bazate pe modele interne trebuie să fie consecventă, inclusiv de-a lungul timpului, să fie coerentă cu abordarea folosită pentru gestionarea internă a riscurilor expunerii din titluri de capital relevante și să nu fie bazată pe considerente de arbitraj de reglementare.

Instituțiile pot să trateze expunerile din titluri de capital față de întreprinderile prestatoare de servicii auxiliare în conformitate cu tratamentul aplicat altor active, altele decât creanțele de natura creditelor.

(2) Pe baza metodei simple de ponderare de risc, cuantumul ponderat la risc al expunerii se calculează în conformitate cu următoarea formulă:

*Cuantumul ponderat la risc al expunerii = RW * valoarea expunerii*,

Ponderea de risc (RW) = 190 % pentru expunerile din investiții de tip private equity în cazul portofoliilor suficient de diversificate.

Ponderea de risc (RW) = 290 % pentru expunerile din titluri de capital tranzacționate la bursă.

Ponderea de risc (RW) = 370 % pentru toate celelalte expuneri din titluri de capital.

Pozițiile scurte de numerar și instrumentele financiare derivate care nu sunt incluse în portofoliul de tranzacționare pot compensa pozițiile lungi pe aceleași titluri de valoare, cu condiția ca instrumentele respective să fi fost desemnate explicit ca instrumente de acoperire pentru expuneri specifice din titluri de capital și să funcționeze ca instrumente de acoperire pe o perioadă de cel puțin un an. Alte poziții scurte se tratează ca poziții lungi, atribuind ponderea de risc adecvată valorii absolute a fiecărei poziții. În contextul pozițiilor cu neconcordanță de scadență, se aplică metoda pentru expunerile față de societăți prevăzută la articolul 162 alineatul (5).

Instituțiile pot recunoaște protecția nefinanțată a creditului obținută pentru o expunere din titluri de capital în conformitate cu metodele prevăzute în capitolul 4.

(3) În cazul metodei PD/LGD, cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor se calculează după formulele prevăzute la articolul 153 alineatul (1). Dacă instituțiile nu dispun de informații suficiente pentru a putea folosi definiția stării de nerambursare de la articolul 178, ponderilor de risc li se aplică un factor de multiplicare de 1,5.

▼C2

La nivelul fiecărei expuneri, suma dintre cuantumul pierderilor așteptate înmulțit cu 12,5 și cuantumul ponderat la risc al expunerii nu trebuie să depășească valoarea expunerii înmulțită cu 12,5.

Instituțiile pot recunoaște protecția nefinanțată a creditului obținută pentru o expunere din titluri de capital în conformitate cu metodele prevăzute în capitolul 4. Procedura se aplică sub rezerva unui nivel al LGD de 90 % pentru expunerea față de furnizorul de protecție. Pentru expunerile sub formă de investiții de tip private equity în cazul portofoliilor suficient de diversificate se poate folosi o valoare a LGD de 65 %. În acest sens, M este de cinci ani.

(4) În cazul abordării bazate pe modele interne, cuantumul ponderat la risc al expunerii este pierderea potențială aferentă expunerilor din titluri de capital ale instituției, calculată cu ajutorul modelelor interne valoare-la-risc (*value-at-risk*), la un interval de încredere unilateral de 99 de centile pentru diferența dintre, pe de o parte, randamentele trimestriale și, pe de altă parte, o rată adecvată fără risc calculată pe o perioadă de eșantionare de lungă durată, înmulțită cu 12,5. Cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor, la nivelul portofoliului de titluri de capital nu trebuie să fie mai mici decât totalul sumelor dintre următoarele elemente:

(a) cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor cerute în cazul metodei PD/LGD; și

(b) cuantumurile corespunzătoare ale pierderilor așteptate înmulțite cu 12,5.

Cuantumurile menționate la literele (a) și (b) se calculează pe baza valorilor PD prevăzute la articolul 165 alineatul (1) și a valorilor LGD corespunzătoare prevăzute la articolul 165 alineatul (2).

Instituțiile pot recunoaște protecția nefinanțată a creditului obținută pentru o poziție pe titluri de capital.

Articolul 156

Cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor pentru alte active decât creanțele de tip credit

Cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor pentru alte active, altele decât creanțele de tip credit se calculează după următoarea formulă:

Cuantumul ponderat la risc al expunerii = 100 % · *valoarea expunerii*,

exceptând următoarele:

(a) numerarul aflat în casă și elementele echivalente de numerar, precum și lingourile de aur păstrate în case de valori proprii sau depozitate în custodie, în limita sumelor garantate cu pasive sub formă de lingouri de aur, cărora li se atribuie o pondere de risc de 0 %;

(b) situațiile în care expunerea este o valoare reziduală a unor active care fac obiectul unui contract de leasing, când cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor se calculează după cum urmează:

$$\frac{1}{t} \cdot 100\ \% \cdot \textit{valoarea expunerii}$$

▼C2

unde t reprezintă numărul cel mai mare dintre 1 și cel mai apropiat număr întreg de ani aferenți duratei rămase a contractul de leasing.

Subsecțiunea 3

Calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor pentru riscul de diminuare a valorii creanței aferent creanțelor achiziționate

Articolul 157

Cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor pentru riscul de diminuare a valorii creanței aferent creanțelor achiziționate

(1) Instituțiile calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor pentru riscului de diminuare a valorii creanței aferent creanțelor achiziționate asupra societăților și a celor de tip retail după formula prevăzută la articolul 153 alineatul (1).

(2) Instituțiile determină parametrii de intrare PD și LGD în conformitate cu secțiunea 4.

(3) Instituțiile determină valoarea expunerii în conformitate cu secțiunea 5.

(4) În sensul prezentului articol, valoarea M este de 1 an.

(5) Autoritățile competente exceptează o instituție de la calculul și recunoașterea cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor pentru riscul de diminuare a valorii creanței a unui tip de expuneri, cauzat de creanțe achiziționate asupra societăților sau de creanțe de tip retail, în cazul în care instituția a demonstrat, spre satisfacția autorității competente, că riscul de diminuare pentru instituția respectivă este neglijabil pentru acest tip de expuneri.

Secțiunea 3

Cuantumurile pierderilor așteptate

Articolul 158

Tratamentul pe tip de expunere

(1) Calculul cuantumurilor pierderilor așteptate se bazează pe aceleași valori de intrare ale probabilității de nerambursare (PD) și pierderii în caz de nerambursare (LGD) și pe aceeași valoare a expunerii pentru fiecare expunere ca cele utilizate pentru calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor, în conformitate cu articolul 151.

(2) Cuantumurile pierderilor așteptate pentru expunerile securitizate se calculează în conformitate cu capitolul 5.

(3) Cuantumul pierderilor așteptate este zero pentru expunerile încadrate în clasa de expuneri „active, altele decât cele care reprezintă creanțe de tip credit”, menționată la articolul 147 alineatul (2) litera (g).

(4) Cuantumurile pierderilor așteptate pentru expunerile sub formă de acțiuni sau de unități ale unui OPC menționat la articolul 152 se calculează în conformitate cu metodele prevăzute în prezentul articol.

▼C2

(5) Pierderea așteptată (EL) și cuantumurile pierderilor așteptate pentru expunerile față de societăți, instituții, administrații centrale și bănci centrale, precum și pentru expunerile de tip retail se calculează conform următoarelor formule:

*Pierderea așteptată (EL) = PD * LGD*

Cuantumul pierderii așteptate = EL [multiplicat cu] valoarea expunerii.

Pentru expunerile aflate în stare de nerambursare (PD = 100 %), în cazul în care instituțiile utilizează propriile estimări ale pierderilor în caz de nerambursare, pierderea așteptată este EL_{BE}, respectiv cea mai bună estimare a instituției cu privire la pierderea așteptată pentru expunerea aflată în stare de nerambursare, în conformitate cu articolul 181 alineatul (1) litera (h).

Pentru expunerile tratate în conformitate cu articolul 153 alineatul (3), pierderea așteptată este 0 %.

(6) Pentru expunerile provenind din finanțări specializate, în cazul în care instituțiile utilizează metodele prevăzute la articolul 153 alineatul (5) pentru atribuirea ponderilor de risc, valorile pierderilor așteptate se atribuie în conformitate cu tabelul 2.

Tabelul 2

Scadență reziduală	Categoria 1	Categoria 2	Categoria 3	Categoria 4	Categoria 5
Mai puțin de 2,5 ani	0 %	0,4 %	2,8 %	8 %	50 %
2,5 ani sau mai mult	0,4 %	0,8 %	2,8 %	8 %	50 %

(7) Cuantumul pierderilor așteptate pentru expunerile provenind din titluri de capital, în cazul în care cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor sunt calculate după metoda simplă de ponderare la risc, se calculează conform următoarei formule:

Cuantumul pierderii așteptate = EL · valoarea expunerii

Valorile EL sunt următoarele:

Pierderea așteptată (EL) = 0,8 % pentru expunerile provenind din investiții de tip private equity din cadrul portofoliilor suficient de diversificate

Pierderea așteptată (EL) = 0,8 % pentru expunerile provenind din titluri de capital tranzacționate la bursă

Pierderea așteptată (EL) = 2,4 % pentru toate celelalte expuneri provenind din titluri de capital.

(8) Pierderile așteptate și cuantumul pierderilor așteptate pentru expunerile provenind din titluri de capital, în cazul în care cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor sunt calculate după metoda bazată pe probabilitatea de nerambursare/pierderea în caz de nerambursare (PD/LGD), se calculează conform următoarelor formule:

Pierderea așteptată (EL) = PD · LGD

Cuantumul pierderii așteptate = EL · valoarea expunerii

▼C2

(9) Cuantumul pierderilor aşteptate este zero pentru expunerile provenind din titluri de capital, în cazul în care cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor sunt calculate conform abordării bazate pe modele interne.

(10) Cuantumul pierderilor aşteptate pentru riscul de diminuare a valorii creanţei aferente creanţelor achiziţionate se calculează conform următoarei formule:

Pierderea aşteptată (EL) = PD · LGD

Cuantumul pierderii aşteptate = EL · valoarea expunerii

Articolul 159

Tratamentul cuantumurilor pierderilor aşteptate

Instituţiile deduc cuantumurile pierderilor aşteptate calculate în conformitate cu articolul 158 alineatele (5), (6) şi (10) din ajustările generale şi specifice pentru riscul de credit şi din ajustările de valoare suplimentare în conformitate cu articolul 34 şi articolul 110, precum şi din alte reduceri de fonduri proprii aferente expunerilor respective. Discounturile aferente expunerilor bilanţiere achiziţionate atunci când acestea se află în stare de nerambursare în conformitate cu articolul 166 alineatul (1) se tratează în acelaşi fel ca ajustările specifice pentru riscul de credit. Ajustările specifice pentru riscul de credit aferente expunerilor aflate în stare de nerambursare nu se utilizează pentru a acoperi cuantumurile pierderilor aşteptate în cazul altor expuneri. Cuantumurile pierderilor aşteptate pentru expunerile securitizate şi ajustările generale şi specifice pentru riscul de credit aferente expunerilor respective nu se includ în acest calcul.

Secţiunea 4

Probabilitatea de nerambursare (PD), pierderile în caz de nerambursare (LGD) şi scadenţa

Subsecţiunea 1

Expunerile faţă de societăţi, instituţii, administraţii centrale şi bănci centrale

Articolul 160

Probabilitatea de nerambursare (PD)

(1) Probabilitatea de nerambursare a unei expuneri faţă de o societate sau de o instituţie trebuie să fie de cel puţin 0,03 %.

(2) În cazul expunerilor provenind din creanţe asupra societăţilor, achiziţionate de către instituţie, pentru care aceasta nu poate estima probabilităţile de nerambursare sau pentru care estimările instituţiei cu privire la probabilitatea de nerambursare nu îndeplinesc cerinţele stabilite în secţiunea 6, probabilităţile de nerambursare se determină conform următoarelor metode:

(a) pentru drepturile cu rang prioritar în ceea ce priveşte creanţele asupra societăţilor, achiziţionate de către instituţie, probabilitatea de nerambursare este estimarea instituţiei cu privire la pierderea aşteptată împărţită la pierderea în caz de nerambursare pentru creanţele respective;

▼C2

(b) pentru drepturile subordonate în ceea ce privește creanțele asupra societăților, achiziționate de către instituție, probabilitatea de nerambursare este estimarea instituției cu privire la pierderea așteptată;

(c) o instituție care a primit, în temeiul articolului 143, aprobarea autorității competente de a utiliza propriile estimări ale pierderii în caz de nerambursare pentru expunerile față de societăți și care poate descompune estimările sale cu privire la pierderea așteptată pentru creanțele asupra societăților, achiziționate de către aceasta, în probabilități de nerambursare și pierderi în caz de nerambursare, într-un mod pe care autoritatea competentă îl consideră fiabil, poate utiliza estimarea probabilității de nerambursare care rezultă din această descompunere.

(3) În cazul debitorilor aflați în stare de nerambursare, probabilitatea de nerambursare este 100 %.

(4) În calculul probabilității de nerambursare, instituțiile pot recunoaște protecția nefinanțată a creditului în conformitate cu dispozițiile de la capitolul 4. Pentru riscul de diminuare a valorii creanței, pe lângă furnizorii de protecție menționați la articolul 201 alineatul (1) litera (g), vânzătorul creanțelor achiziționate este eligibil dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) entitatea corporativă dispune de o evaluare a creditului efectuată de o ECAI, pe care ABE a asociat-o cu nivelul 3 de calitate a creditului sau cu un nivel superior, în conformitate cu normele de ponderare la risc a expunerilor față de societăți, prevăzute la capitolul 2;

(b) entitatea corporativă, în cazul instituțiilor care calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor și cuantumurile pierderilor așteptate conform abordării IRB, nu dispune de o evaluare a creditului efectuată de o ECAI recunoscută și este evaluată intern ca având o probabilitate de nerambursare echivalentă cu cea corespunzătoare evaluărilor creditului efectuate de ECAI și asociate de ABE cu nivelul 3 de calitate a creditului sau cu un nivel superior, în conformitate cu normele de ponderare la risc a expunerilor față de societăți, prevăzute la capitolul 2.

(5) Instituțiile care utilizează propriile estimări ale pierderii în caz de nerambursare pot recunoaște protecția nefinanțată a creditului ajustând probabilitățile de nerambursare cu respectarea dispozițiilor de la articolul 161 alineatul (3).

(6) Pentru riscul de diminuare a valorii creanțelor achiziționate asupra societăților, probabilitatea de nerambursare se stabilește ca fiind egală cu estimarea instituției cu privire la pierderile așteptate pentru riscul de diminuare a valorii creanței. O instituție care a primit, în temeiul articolului 143, aprobarea autorității competente de a utiliza propriile estimări ale pierderii în caz de nerambursare pentru expunerile față de societăți și care poate descompune estimările sale cu privire la pierderea așteptată pentru riscul de diminuare a valorii creanțelor asupra societăților, achiziționate de către acesta, în probabilități de nerambursare și pierderi în caz de nerambursare, într-un mod pe care autoritatea competentă îl consideră fiabil, poate utiliza estimarea probabilității de nerambursare care rezultă din această descompunere. În calculul probabilității de nerambursare, instituțiile pot recunoaște protecția nefinanțată a creditului în conformitate cu dispozițiile de la capitolul 4. Pentru riscul de diminuare a valorii creanței, pe lângă furnizorii de protecție menționați la articolul 201 alineatul (1) litera (g), vânzătorul creanțelor achiziționate este eligibil dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (4).

(7) Prin derogare de la articolul 201 alineatul (1) litera (g), entitățile corporativă care îndeplinesc condițiile stabilite la alineatul (4) sunt eligibile.

▼C2

O instituție care a primit, în temeiul articolului 143, aprobarea autorității competente de a utiliza propriile estimări ale pierderii în caz de nerambursare pentru riscul de diminuare a valorii creanțelor asupra societăților, achiziționate de către instituție, poate recunoaște protecția nefinanțată a creditului ajustând probabilitățile de nerambursare cu respectarea dispozițiilor de la articolul 161 alineatul (3).

Articolul 161

Pierderea în caz de nerambursare (LGD)

(1) Instituțiile trebuie să utilizeze următoarele valori ale pierderilor în caz de nerambursare:

(a) expuneri cu rang prioritar care nu beneficiază de garanții reale eligibile: 45 %;

(b) expuneri subordonate care nu beneficiază de garanții reale eligibile: 75 %;

(c) în calculul pierderii în caz de nerambursare, instituțiile pot recunoaște protecția finanțată sau nefinanțată a creditului în conformitate cu capitolul 4;

(d) obligațiunilor garantate eligibile pentru tratamentul stabilit la articolul 129 alineatele (4) și (5) li se poate atribui o valoare a pierderii în caz de nerambursare de 11,25 %;

(e) pentru expunerile aferente creanțelor cu rang prioritar asupra societăților, achiziționate de către instituție, în cazul în care aceasta nu poate estima probabilitățile de nerambursare sau în care estimările instituției cu privire la probabilitatea de nerambursare nu îndeplinesc cerințele stabilite în secțiunea 6: 45 %;

(f) pentru expunerile aferente creanțelor subordonate asupra societăților, achiziționate de către instituție, în cazul în care aceasta nu poate estima probabilitățile de nerambursare sau în care estimările instituției cu privire la probabilitatea de nerambursare nu îndeplinesc cerințele stabilite în secțiunea 6: 100 %;

(g) pentru riscul de diminuare a valorii creanțelor asupra societăților, achiziționate de către instituție: 75 %.

(2) Pentru riscul de diminuare a valorii creanței și riscul de nerambursare, în cazul în care o instituție a primit, în temeiul articolului 143, aprobarea autorității competente de a utiliza propriile estimări ale pierderii în caz de nerambursare pentru expunerile față de societăți și poate descompune estimările sale cu privire la pierderea așteptată pentru creanțele asupra societăților, achiziționate de instituție, în probabilități de nerambursare și pierderi în caz de nerambursare, într-un mod pe care autoritatea competentă îl consideră fiabil, se poate utiliza estimarea pierderii în caz de nerambursare pentru creanțele asupra societăților, achiziționate de instituție.

(3) În cazul în care o instituție a primit, în temeiul articolului 143, aprobarea autorității competente de a utiliza propriile estimări ale pierderii în caz de nerambursare pentru expunerile față de societăți, instituții, administrații centrale și bănci centrale, se poate recunoaște protecția nefinanțată a creditului ajustând probabilitatea de nerambursare sau pierderea în caz de nerambursare cu respectarea cerințelor prevăzute în secțiunea 6 și cu aprobarea autorităților competente. O instituție nu poate atribui expunerilor garantate o valoare ajustată a probabilității de nerambursare sau a pierderii în caz de nerambursare, astfel încât ponderea de risc ajustată să devină mai mică decât cea a unei expuneri directe, comparabile, față de garant.

▼C2

(4) Pentru întreprinderile menționate la articolul 153 alineatul (3), pierderea în caz de nerambursare pentru o expunere directă, comparabilă, față de furnizorul de protecție este pierderea în caz de nerambursare aferentă fie unei tranzacții negarantate cu garantul, fie unei tranzacții negarantate cu debitorul, după cum dovezile disponibile și structura garanției arată că, în cazul în care atât garantul, cât și debitorul s-ar afla în stare de nerambursare pe parcursul duratei de viață a tranzacției garantate, suma recuperată ar depinde de situația financiară a garantului sau, respectiv, a debitorului.

Articolul 162

Scadența

(1) Instituțiile care nu au primit aprobarea de a utiliza propriile estimări ale pierderii în caz de nerambursare și ale factorilor de conversie pentru expunerile față de societăți, instituții sau administrații centrale și bănci centrale atribuie expunerilor provenind din tranzacții de răscumpărare sau din operațiuni de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut o valoare a scadenței (M) de 0,5 ani și tuturor celorlalte expuneri o valoare a scadenței de 2,5 ani.

În mod alternativ, ca parte a aprobării menționate la articolul 143, autoritățile competente decid dacă instituția trebuie să utilizeze scadența (M) pentru fiecare expunere, astfel cum se prevede la alineatul (2).

(2) Instituțiile care au primit, în temeiul articolului 143, aprobarea autorității competente de a utiliza propriile estimări ale pierderii în caz de nerambursare și ale factorilor de conversie pentru expunerile față de societăți, instituții sau administrații centrale și bănci centrale calculează scadența pentru fiecare expunere, astfel cum se prevede la literele (a)-(e) de la prezentul alineat și respectând dispozițiile de la alineatele (3)-(5) de la prezentul articol. Scadența nu depășește cinci ani, cu excepția cazurilor specificate la articolul 384 alineatul (1), în care se utilizează scadența astfel cum este precizată la acel alineat:

(a) pentru un instrument care face obiectul unei eșalonări a fluxurilor de numerar, scadența (M) se calculează conform următoarei formule:

$$M = max\left\{1,\ min\left\{\frac{\sum_t t \cdot CF_t}{\sum_t CF_t}, 5\right\}\right\}$$

unde CF_t reprezintă fluxurile de numerar (principal, dobânzi și comisioane) pe care debitorul trebuie să le plătească conform contractului în perioada t;

(b) pentru instrumentele financiare derivate care fac obiectul unui acord-cadru de compensare, scadența este media ponderată a scadențelor rămase ale expunerilor și trebuie să fie de cel puțin 1 an. Pentru ponderarea scadențelor, se utilizează cuantumul noțional al fiecărei expuneri;

▼C2

(c) pentru expunerile provenind din instrumente financiare derivate enumerate în anexa II, acoperite integral sau aproape integral cu garanții reale, și pentru expunerile provenind din tranzacții de creditare în marjă acoperite integral sau aproape integral cu garanții reale, care fac obiectul unui acord-cadru de compensare, scadența este media ponderată a scadențelor rămase ale tranzacțiilor și trebuie să fie de cel puțin 10 zile;

(d) pentru tranzacțiile de răscumpărare sau pentru operațiunile de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut, care fac obiectul unui acord-cadru de compensare, scadența este media ponderată a scadențelor rămase ale tranzacțiilor și trebuie să fie de cel puțin 5 zile. Pentru ponderarea scadențelor, se utilizează cuantumul noțional al fiecărei tranzacții;

(e) pentru o instituție care a primit, în temeiul articolului 143, aprobarea autorității competente de a utiliza propriile estimări ale probabilității de nerambursare pentru creanțele achiziționate asupra societăților, în cazul sumelor trase, scadența este egală cu scadența medie ponderată a expunerilor provenind din creanțele achiziționate și trebuie să fie de cel puțin 90 de zile. Aceeași valoare a scadenței se aplică și sumelor neutilizate din cadrul unei facilități de cumpărare ferme, cu condiția ca facilitatea de cumpărare să prevadă angajamente efective, situații în care se declanșează rambursarea anticipată sau alte elemente care să protejeze instituția cumpărătoare împotriva unei deteriorări viitoare semnificative a calității creanțelor pe care este obligată să le cumpere până la scadența facilității. În lipsa unor astfel de protecții efective, pentru sumele neutilizate, scadența se calculează ca suma dintre cea mai îndelungată scadență a unei creanțe potențiale conform contractului de cumpărare și scadența reziduală a facilității de cumpărare și trebuie să fie de cel puțin 90 de zile;

(f) pentru orice alte instrumente decât cele menționate în prezentul alineat, sau în cazul în care o instituție nu este în măsură să calculeze scadența astfel cum se prevede la litera (a), scadența este scadența reziduală maximă (în ani) pe care o poate avea la dispoziție debitorul pentru a-și îndeplini integral obligațiile contractuale și trebuie să fie de cel puțin 1 an;

(g) în cazul instituțiilor care determină valorile expunerilor utilizând metoda modelelor interne prevăzută în capitolul 6 secțiunea 6, pentru expunerile cărora li se aplică metoda respectivă și care sunt incluse într-un set de compensare în care scadența celui mai îndelungat contract este mai mare de un an, scadența se calculează conform următoarei formule:

$$M = \min\left\{\frac{\sum_k Effective\ EE_{t_k} \cdot \Delta t_k \cdot df_{t_k} \cdot s_{t_k} + \sum_k EE_{t_k} \cdot \Delta t_k \cdot df_{t_k} \cdot (1 - s_{t_k})}{\sum_k Effective\ EE_{t_k} \cdot \Delta t_k \cdot df_{t_k} \cdot s_{t_k}}, 5\right\}$$

în care:

S_{t_k} = o variabilă de tip „dummy” a cărei valoare pentru perioada viitoare t_k este egală cu 0, dacă $t_k > 1$ an, și cu 1, dacă $t_k \leq 1$

EE_{t_k} = expunerea așteptată pentru perioada viitoare t_k;

▼C2

Effective EE_{t_k} = expunerea așteptată efectivă pentru perioada viitoare t_k;

df_{t_k} = factorul de actualizare fără risc pentru perioada de timp viitoare t_k;

$\Delta t_k = t_k - t_{k-1}$;

(h) o instituție care folosește un model intern pentru a calcula o ajustare unilaterală a evaluării creditului (CVA) poate utiliza ca valoare a scadenței, cu aprobarea autorităților competente, durata efectivă a creditului estimată prin modelul intern.

Sub rezerva dispozițiilor de la alineatul (2), pentru seturile de compensare în care toate contractele au o scadență inițială mai mică de 1 an, se aplică formula de la litera (a);

(i) în cazul instituțiilor care determină valorile expunerilor utilizând metoda modelelor interne prevăzută în capitolul 6 secțiunea 6 și care au aprobarea de a utiliza un model intern pentru riscul specific asociat pozițiilor din titluri de datorie tranzacționate, în conformitate cu partea a treia titlul IV capitolul 5, scadența se stabilește la 1 în formula prevăzută la articolul 153 alineatul (1), cu condiția ca instituția să poată demonstra autorităților competente că modelul său intern pentru riscul specific asociat pozițiilor din titluri de datorie tranzacționate prevăzut la articolul 383 cuprinde efectele migrației ratingurilor;

(j) în sensul articolului 153 alineatul (3), scadența este durata efectivă a protecției creditului, dar nu poate fi mai mică de 1 an.

(3) Dacă documentația prevede ajustări zilnice ale marjei și reevaluări zilnice și include clauze care permit lichidarea sau compensarea rapidă a garanțiilor reale în caz de nerambursare sau de imposibilitate de refacere a marjei, scadența este de cel puțin o zi pentru:

(a) instrumentele financiare derivate enumerate în anexa II, acoperite integral sau aproape integral cu garanții reale;

(b) tranzacțiile de creditare în marjă acoperite integral sau aproape integral cu garanții reale;

(c) tranzacțiile de răscumpărare, operațiunile de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut.

În plus, pentru expuneri pe termen scurt eligibile care nu fac parte din finanțarea curentă a debitorului de către instituție, scadența este de cel puțin o zi. Expunerile pe termen scurt eligibile includ următoarele:

(a) expuneri față de instituții provenind din decontarea obligațiilor în monedă străină;

▼C2

(b) operațiuni de finanțare a comerțului pe termen scurt cu autolichidare cu privire la schimbul de bunuri sau servicii cu scadență reziduală de până la un an potrivit articolului 4 alineatul (1) punctul 80;

(c) expuneri provenind din decontarea achizițiilor și vânzărilor de titluri în cadrul perioadei de livrare obișnuite de două zile lucrătoare;

(d) expuneri provenind din decontarea plăților în numerar prin transfer electronic și din decontarea operațiunilor de plată electronică și a serviciilor preplătite, inclusiv din descoperitul de cont rezultat din tranzacții nereușite, care nu depășesc un număr de zile lucrătoare redus, fix și convenit.

(4) Pentru expunerile față de societăți cu sediul în Uniune și cu vânzări consolidate și active consolidate mai mici de 500 milioane EUR, instituțiile pot decide, în locul aplicării alineatului (2), să stabilească în mod sistematic scadența astfel cum se prevede la alineatul (1). Instituțiile pot înlocui activele totale de 500 milioane EUR cu active totale de 1 000 milioane EUR în cazul societăților care dețin și închiriază în mod nespeculativ, în principal, bunuri imobile locative.

(5) Neconcordanțele scadenței se tratează astfel cum se prevede la capitolul 4.

Subsecțiunea 2

Expunerile de tip retail

Articolul 163

Probabilitatea de nerambursare (PD)

(1) Probabilitatea de nerambursare a unei expuneri este de cel puțin 0,03 %.

(2) Probabilitatea de nerambursare în cazul debitorilor sau, atunci când se utilizează o abordare bazată pe tranzacții, probabilitatea de nerambursare a expunerilor aflate în stare de nerambursare este de 100 %.

(3) În cazul riscului de diminuare a valorii creanței aferent creanțelor achiziționate, probabilitatea de nerambursare este egală cu estimările pierderii așteptate pentru riscul de diminuare a valorii creanței. Dacă o instituție poate descompune propriile estimări ale pierderii așteptate pentru riscul de diminuare a valorii creanței aferent creanțelor achiziționate în probabilități de nerambursare și pierderi în caz de nerambursare, într-un mod pe care autoritățile competente îl consideră fiabil, se poate utiliza estimarea probabilității de nerambursare.

(4) Protecția nefinanțată a creditului poate fi recunoscută ajustând probabilitățile de nerambursare cu respectarea dispozițiilor de la articolul 164 alineatul (2). Pentru riscul de diminuare a valorii creanței, pe lângă furnizorii de protecție menționați la articolul 201 alineatul (1) litera (g), vânzătorul creanțelor achiziționate este eligibil dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 160 alineatul (4).

▼C2

Articolul 164

Pierderea în caz de nerambursare (LGD)

(1) Instituțiile furnizează propriile estimări ale pierderilor în caz de nerambursare, cu respectarea cerințelor prevăzute în secțiunea 6 și cu aprobarea autorităților competente, acordată în conformitate cu articolul 143. Pentru riscul de diminuare a valorii creanței aferent creanțelor achiziționate, se utilizează o valoare a pierderii în caz de nerambursare de 75 %. Dacă o instituție poate descompune, în mod fiabil, estimările sale cu privire la pierderea așteptată pentru riscul de diminuare a valorii creanței aferent creanțelor achiziționate în probabilități de nerambursare și pierderi în caz de nerambursare, instituția poate utiliza propria estimare a pierderii în caz de nerambursare.

(2) Protecția nefinanțată a creditului poate fi recunoscută ca eligibilă, fie pentru o expunere individuală, fie pentru o grupă de expuneri, ajustând estimarea probabilității de nerambursare sau a pierderii în caz de nerambursare, cu respectarea cerințelor prevăzute la articolul 183 alineatele (1), (2) și (3) și cu aprobarea autorităților competente. O instituție nu poate atribui expunerilor garantate o valoare ajustată a probabilității de nerambursare sau a pierderii în caz de nerambursare, dacă astfel ponderea de risc ajustată va fi mai mică decât cea a unei expuneri directe, comparabile, față de garant.

(3) În sensul articolului 154 alineatul (2), pierderea în caz de nerambursare pentru o expunere directă, comparabilă, față de furnizorul de protecție, menționată la articolul 153 alineatul (3), este pierderea în caz de nerambursare aferentă fie unei tranzacții negarantate cu garantul, fie unei tranzacții negarantate cu debitorul, după cum dovezile disponibile și structura garanției personale arată că, în cazul în care atât garantul, cât și debitorul s-ar afla în stare de nerambursare pe parcursul duratei de viață a tranzacției garantate, suma recuperată ar depinde de situația financiară a garantului sau, respectiv, a debitorului.

(4) Pierderea în caz de nerambursare medie ponderată pentru toate expunerile de tip retail garantate cu bunuri imobile locative și care nu beneficiază de garanții din partea administrațiilor centrale nu trebuie să fie mai mică de 10 %.

Pierderea în caz de nerambursare medie ponderată pentru toate expunerile de tip retail garantate cu bunuri imobile locative și care nu beneficiază de garanții din partea administrațiilor centrale nu trebuie să fie mai mică de 15 %.

(5) Pe baza datelor colectate în temeiul articolului 101 și ținând seama de perspectivele de evoluție a piețelor de bunuri imobile și de alți indicatori relevanți, autoritățile competente evaluează periodic, cel puțin o dată pe an, dacă valorile minime ale pierderilor în caz de nerambursare prevăzute la alineatul (4) de la prezentul articol sunt adecvate pentru expunerile garantate cu bunuri imobile locative sau comerciale situate pe teritoriul lor. Autoritățile competente pot, acolo unde este cazul, din considerente de stabilitate financiară, stabili valori minime mai mari pentru pierderea în caz de nerambursare medie ponderată pentru expuneri garantate cu bunuri imobile care sunt situate pe teritoriul lor.

Autoritățile competente notifică ABE cu privire la orice schimbare a valorilor minime ale pierderilor în caz de nerambursare, pe care o fac în conformitate cu primul paragraf, iar ABE publică aceste valori ale pierderilor în caz de nerambursare.

▼C2

(6) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze condițiile de care trebuie să țină seama autoritățile competente la stabilirea unor valori minime mai mari ale pierderilor în caz de nerambursare.

ABE transmite Comisiei proiectele respective de standarde tehnice de reglementare până la 31 decembrie 2014.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la prezentul alineat în conformitate articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(7) Instituțiile dintr-un stat membru aplică valorile minime mai mari ale pierderilor în caz de nerambursare care au fost stabilite de autoritățile competente dintr-un alt stat membru pentru expunerile garantate cu bunuri imobile situate în statul membru respectiv.

Subsecțiunea 3

Expuneri provenind din titluri de capital care fac obiectul metodei bazate pe probabilitatea de nerambursare/pierderea în caz de nerambursare

Articolul 165

Expuneri provenind din titluri de capital care fac obiectul metodei bazate pe probabilitatea de nerambursare/pierderea în caz de nerambursare

(1) Probabilitățile de nerambursare se determină conform metodelor utilizate pentru expunerile față de societăți.

Se aplică următoarele valori minime ale probabilității de nerambursare:

(a) 0,09 % pentru expuneri din titluri de capital tranzacționate la bursă, în cazul în care investiția se înscrie în cadrul unei relații pe termen lung cu clientul;

(b) 0,09 % pentru expuneri din titluri de capital netranzacționate la bursă, în cazul în care randamentul investiției se bazează pe fluxuri de numerar regulate și periodice, care nu provin din câștiguri de capital;

(c) 0,40 % pentru expuneri din titluri de capital tranzacționate la bursă, inclusiv pentru alte poziții scurte prevăzute la articolul 155 alineatul (2);

(d) 1,25 % pentru toate celelalte expuneri din titluri de capital, inclusiv pentru alte poziții scurte prevăzute la articolul 155 alineatul (2).

(2) Expunerilor din investiții de tip private equity din cadrul portofoliilor suficient de diversificate li se poate atribui o valoare a pierderii în caz de nerambursare de 65 %. Tuturor celorlalte expuneri de acest tip li se atribuie o valoare a pierderii în caz de nerambursare de 90 %.

▼C2

(3) Scadența atribuită tuturor expunerilor este de cinci ani.

Secțiunea 5

Valoarea expunerii

Articolul 166

Expuneri față de societăți, instituții, administrații centrale și bănci centrale și expuneri de tip retail

(1) Cu excepția cazului în care se specifică altfel, valoarea expunerii pentru expunerile bilanțiere este valoarea contabilă măsurată fără a ține seama de ajustările pentru riscul de credit efectuate.

Această regulă se aplică și activelor achiziționate la un preț diferit de suma datorată.

Pentru activele achiziționate, diferența dintre suma datorată și valoarea contabilă rezultată după aplicarea ajustărilor specifice pentru riscul de credit, care a fost înregistrată în bilanțul instituțiilor la achiziționarea activului, este denumită discount dacă suma datorată este mai mare, respectiv, primă dacă suma datorată este mai mică.

(2) În cazul în care instituțiile utilizează acorduri-cadru de compensare pentru tranzacțiile de răscumpărare sau pentru operațiunile de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut, valoarea expunerii se calculează în conformitate cu capitolul 4 sau 6.

(3) La calculul valorii expunerii pentru compensarea bilanțieră a creditelor și depozitelor, instituțiile aplică metodele prevăzute în capitolul 4.

(4) Valoarea expunerii pentru operațiunile de leasing este valoarea actualizată a plăților minime de leasing. Plățile minime de leasing sunt plățile pe care locatarul este obligat sau poate fi obligat să le efectueze pe perioada contractului de leasing, precum și orice opțiune de cumpărare avantajoasă (bargain option) (a cărei probabilitate de exercitare este certă într-o măsură rezonabilă). Dacă o parte, alta decât locatarul, poate fi obligată să efectueze o plată legată de valoarea reziduală a activului care face obiectul contractului de leasing și dacă această obligație de plată îndeplinește setul de condiții prevăzut la articolul 201 cu privire la eligibilitatea furnizorilor de protecție, precum și cerințele de recunoaștere a altor tipuri de garanții, prevăzute la articolul 213, obligația de plată poate fi recunoscută ca protecție nefinanțată a creditului în conformitate cu capitolul 4.

(5) În cazul oricărui contract menționat în anexa II, valoarea expunerii se determină utilizând metodele prevăzute în capitolul 6 și nu ia în considerare ajustările pentru riscul de credit efectuate.

(6) Pentru calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor pentru creanțele achiziționate, valoarea expunerii este valoarea stabilită în conformitate cu alineatul (1), mai puțin cerințele de fonduri proprii pentru riscul de diminuare a valorii creanțelor, anterior aplicării tehnicilor de diminuare a riscului de credit.

▼C2

(7) În cazul unei expuneri sub formă de titluri sau mărfuri vândute, gajate sau date cu împrumut în cadrul tranzacțiilor de răscumpărare, sau al operațiunilor de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut, al tranzacțiilor cu termen lung de decontare și al tranzacțiilor de creditare în marjă, valoarea expunerii este valoarea titlurilor sau a mărfurilor, determinată în conformitate cu articolul 24. Dacă se utilizează metoda extinsă a garanțiilor financiare (Financial Collateral Comprehensive Method) prevăzută la articolul 223, valoarea expunerii se majorează cu ajustarea de volatilitate corespunzătoare unor astfel de titluri sau mărfuri, astfel cum prevede articolul respectiv. În cazul tranzacțiilor de răscumpărare, al operațiunilor de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut, al tranzacțiilor cu termen lung de decontare și al tranzacțiilor de creditare în marjă, valoarea expunerii se poate determina fie în conformitate cu capitolul 6, fie în conformitate cu articolul 220 alineatul (2).

(8) Valoarea expunerii pentru următoarele elemente se calculează înmulțind suma angajată ferm dar neutilizată, cu un factor de conversie. Instituțiile utilizează următorii factori de conversie, în conformitate cu articolul 151 alineatul (8), pentru expuneri față de societăți, instituții, administrații centrale și bănci centrale:

(a) în cazul liniilor de credit care sunt revocabile necondiționat, în orice moment și fără aviz prealabil, de către instituție sau care prevăd efectiv revocarea automată ca urmare a deteriorării bonității financiare a debitorului, se aplică un factor de conversie de 0 %. Pentru a putea aplica un factor de conversie de 0 %, instituțiile trebuie să monitorizeze activ situația financiară a debitorului, iar sistemele de control intern ale acestora trebuie să permită detectarea imediată a oricărei deteriorări a calității creditului debitorului. Liniile de credit neutilizate pot fi considerate ca fiind revocabile necondiționat dacă termenii contractuali permit instituției revocarea acestora în măsura maximă permisă de legislația privind protecția consumatorului și de legislația conexă;

(b) în cazul scrisorilor de credit pe termen scurt provenind din circulația bunurilor, se aplică un factor de conversie de 20 %, atât pentru instituția emitentă, cât și pentru cea care face confirmarea;

(c) în cazul angajamentelor de cumpărare neutilizate pentru creanțe achiziționate reînnoibile, care sunt revocabile necondiționat, sau care prevăd efectiv revocarea automată, în orice moment și fără aviz prealabil, de către instituție, se aplică un factor de conversie de 0 %. Pentru a putea aplica un factor de conversie de 0 %, instituțiile trebuie să monitorizeze activ situația financiară a debitorului, iar sistemele de control intern ale acestora trebuie să permită detectarea imediată a oricărei deteriorări a calității creditului debitorului.

(d) în cazul altor linii de credit, al facilităților de emisiune de efecte (*Note Issuance Facilities* — NIF) și al facilităților reînnoibile de subscriere fermă (*Revolving Underwriting Facilities* — RUF), se aplică un factor de conversie de 75 %.

Instituțiile care îndeplinesc cerințele pentru utilizarea propriilor estimări ale factorilor de conversie, specificate în secțiunea 6, pot utiliza propriile estimări ale factorilor de conversie pentru diferitele tipuri de produse menționate la literele (a)-(d), cu aprobarea autorităților competente.

▼C2

(9) În cazul în care un angajament se referă la prelungirea unui alt angajament, se utilizează cel mai mic dintre cei doi factori de conversie asociați angajamentelor individuale.

(10) Pentru toate elementele extrabilanțiere, altele decât cele menționate la alineatele (1)-(8), valoarea expunerii este egală cu următoarele procente din valoarea acestora:

(a) 100 % dacă este un element cu risc maxim;

(b) 50 % dacă este un element cu risc mediu;

(c) 20 % dacă este un element cu risc moderat;

(d) 0 % dacă este un element cu risc scăzut.

În sensul prezentului alineat, elementele extrabilanțiere sunt încadrate în categoriile de risc indicate în anexa I.

Articolul 167

Expuneri provenind din titluri de capital

(1) Valoarea expunerii pentru expunerile provenind din titluri de capital este valoarea contabilă rezultată după aplicarea ajustărilor specifice pentru riscul de credit.

(2) Valoarea expunerii pentru expunerile extrabilanțiere provenind din titluri de capital este valoarea nominală a acestora rezultată după deducerea ajustărilor specifice pentru riscul de credit corespunzătoare expunerii respective.

Articolul 168

Active, altele decât cele de tip credit

Valoarea expunerii pentru active, altele decât obligațiile din credit, este valoarea contabilă rezultată după aplicarea ajustărilor specifice pentru riscul de credit.

Secțiunea 6

Cerințe pentru utilizarea abordării IRB

Subsecțiunea 1

Sisteme de rating

Articolul 169

Principii generale

(1) În cazul în care o instituție utilizează mai multe sisteme de rating, raționamentul pe baza căruia un debitor sau o tranzacție sunt alocați unui anumit sistem de rating trebuie formalizat și aplicat astfel încât să reflecte în mod adecvat nivelul de risc.

(2) Criteriile și procesele de alocare trebuie revizuite periodic pentru a se stabili dacă sunt în continuare adecvate portofoliului curent și condițiilor externe.

▼C2

(3) În cazul în care o instituție utilizează estimări directe ale parametrilor de risc pentru debitori individuali sau expuneri, acestea pot fi considerate ca fiind estimări alocate claselor de pe o scală continuă de rating.

Articolul 170

Structura sistemelor de rating

(1) Structura sistemelor de rating pentru expunerile față de societăți, instituții și administrații centrale și bănci centrale respectă următoarele cerințe:

(a) un sistem de rating trebuie să ia în considerare caracteristicile de risc ale debitorului și ale tranzacției;

(b) un sistem de rating trebuie să includă o scală de rating a debitorilor care să reflecte exclusiv cuantificarea riscului de nerambursare asociat debitorilor. Scala de rating a debitorilor trebuie să aibă minimum 7 clase pentru debitorii care nu se află în stare de nerambursare și o clasă pentru debitorii care se află în stare de nerambursare;

(c) instituția trebuie să formalizeze relația dintre clasele de rating ale debitorilor din punctul de vedere al nivelului riscului de nerambursare pe care îl implică fiecare clasă de rating și al criteriilor utilizate pentru a distinge nivelul respectiv al riscului de nerambursare;

(d) instituțiile care dețin portofolii concentrate pe un anumit segment de piață și într-un anumit interval al riscului de nerambursare trebuie să dispună de un număr suficient de clase de rating în cadrul intervalului respectiv pentru a evita concentrarea excesivă a debitorilor într-o anumită clasă de rating. Concentrările semnificative dintr-o singură clasă de rating trebuie justificate prin dovezi empirice convingătoare din care să rezulte că respectiva clasă de rating a debitorilor acoperă un interval rezonabil de îngust al PD și că riscul de nerambursare aferent tuturor debitorilor din această clasă de rating se încadrează în intervalul respectiv;

(e) pentru a i se permite de către autoritatea competentă să folosească propriile estimări ale pierderilor în caz de nerambursare în vederea determinării cerințelor de fonduri proprii, un sistem de rating trebuie să includă o scală de rating a tranzacțiilor distinctă, care să reflecte exclusiv caracteristicile asociate pierderii în caz de nerambursare ale tranzacţiilor. Definiția clasei de rating a tranzacțiilor trebuie să includă atât descrierea modului de încadrare a expunerilor în clasa respectivă, cât și a criteriilor utilizate pentru a distinge nivelul de risc aferent fiecărei clase de rating;

(f) concentrările semnificative dintr-o singură clasă de rating a tranzacțiilor trebuie justificate prin dovezi empirice convingătoare din care să rezulte că respectiva clasă de rating a tranzacțiilor acoperă un interval rezonabil de îngust al pierderilor în caz de nerambursare și că riscul aferent tuturor expunerilor din această clasă de rating se încadrează în intervalul respectiv.

(2) Instituțiile care utilizează metodele stabilite la articolul 153 alineatul (5) pentru atribuirea ponderilor de risc în cazul expunerilor provenind din finanțări specializate sunt exceptate de la obligația de a avea o scală de rating a debitorilor care să reflecte exclusiv cuantificarea riscului de nerambursare asociat debitorilor pentru aceste expuneri. Instituțiile respective trebuie să dispună, pentru aceste expuneri, de cel puțin 4 clase de rating pentru debitorii care nu se află în stare de nerambursare și de cel puțin o clasă pentru debitorii care se află în stare de nerambursare.

▼C2

(3) Structura sistemelor de rating pentru expunerile de tip retail respectă următoarele cerințe:

(a) sistemele de rating trebuie să reflecte riscul, atât cel asociat debitorului, cât și cel asociat tranzacției, și să includă toate caracteristicile relevante ale debitorilor și ale tranzacțiilor.

(b) nivelul de diferențiere a riscului trebuie să asigure faptul că numărul de expuneri încadrate într-o clasă de rating dată sau într-o grupă de risc dată este suficient de mare pentru a permite cuantificarea și validarea adecvată a caracteristicilor pierderilor la nivelul clasei de rating sau al grupei de risc. Distribuția expunerilor și a debitorilor în clase de rating sau grupe de risc se efectuează astfel încât să se evite concentrările excesive.

(c) procesul de încadrare a expunerilor în clase de rating sau grupe de risc trebuie să permită diferențierea adecvată a riscului, gruparea expunerilor suficient de omogene și estimarea precisă și coerentă a caracteristicilor pierderilor la nivel de clasă de rating sau grupă de risc. În cazul creanțelor achiziționate, gruparea trebuie să reflecte practicile de subscriere ale vânzătorului și eterogenitatea clienților săi;

(4) La încadrarea expunerilor în clase de risc sau grupe de risc, instituțiile trebuie să ia în considerare următorii factori de risc:

(a) caracteristicile de risc ale debitorului;

(b) caracteristicile de risc ale tranzacției, inclusiv tipul de produs sau de garanție reală, sau ambele. Instituțiile acordă în mod explicit atenție cazurilor în care mai multe expuneri beneficiază de aceeași garanție reală;

(c) incidentele de neplată, cu excepția cazului în care o instituție demonstrează autorității competente într-un mod pe care aceasta îl consideră satisfăcător că incidentele de neplată nu constituie un factor de risc semnificativ pentru expunere.

Articolul 171

Încadrarea în clase de rating sau grupe de risc

(1) O instituție trebuie să utilizeze definiții, procese și criterii specifice pentru a încadra expunerile în clase de rating sau grupe de risc în cadrul unui sistem de rating, care să respecte următoarele cerințe:

(a) definițiile și criteriile corespunzătoare claselor de rating sau grupelor de risc trebuie să fie suficient de detaliate pentru a permite persoanelor responsabile cu acordarea ratingurilor să încadreze în mod consecvent debitorii sau tranzacțiile care prezintă un risc similar în aceeași clasă de rating sau grupă de risc. Această consecvență trebuie menținută indiferent de linia de activitate, de departament sau de localizarea geografică;

(b) documentația aferentă procesului de rating trebuie să permită terților să înțeleagă și să reproducă încadrarea expunerilor în clase de rating sau grupe de risc, precum și să evalueze adecvarea încadrării într-o anumită clasă de rating sau grupă de risc;

▼C2

(c) de asemenea, criteriile trebuie să respecte normele interne de creditare ale instituției și politicile sale privind tratamentul aplicat debitorilor și tranzacțiilor în dificultate.

(2) La încadrarea debitorilor și tranzacțiilor în clase de rating sau grupe de risc, o instituție trebuie să ia în considerare toate informațiile relevante. Informațiile trebuie să fie actuale și să permită instituției să previzioneze performanța viitoare a expunerii. O instituție trebuie să fie cu atât mai prudentă la încadrarea expunerilor în clase de rating sau grupe de risc de debitori și tranzacții, cu cât dispune de mai puține informații. Dacă utilizează un rating extern ca factor principal în alocarea unui rating intern, instituția trebuie să se asigure că ia în considerare și alte informații relevante.

Articolul 172

Încadrarea expunerilor

(1) În ceea ce privește expunerile față de societăți, instituții, administrații centrale și bănci centrale și în ceea ce privește expunerile din titluri de capital în cazul cărora o instituție folosește metoda PD/LGD prevăzută la articolul 155 alineatul (3), încadrarea acestora se efectuează în conformitate cu următoarele criterii:

(a) fiecare debitor trebuie încadrat într-o clasă de rating a debitorilor, ca parte a procesului de aprobare a creditelor;

(b) în cazul expunerilor pentru care o instituție a primit, în temeiul articolului 143, aprobarea autorității competente de a utiliza propriile estimări ale pierderilor în caz de nerambursare și ale factorilor de conversie, fiecare expunere este încadrată, de asemenea, într-o clasă de rating al tranzacției, ca parte a procesului de aprobare a creditelor;

(c) instituțiile care utilizează metodele prevăzute la articolul 153 alineatul (5) pentru atribuirea ponderilor de risc în cazul expunerilor provenind din finanțări specializate, încadrează fiecare dintre aceste expuneri într-o clasă de rating, în conformitate cu articolul 170 alineatul (2);

(d) fiecare entitate juridică distinctă față de care instituția înregistrează expuneri trebuie evaluată separat. O instituție trebuie să dispună de politici adecvate privind tratamentul clienților care sunt debitori individuali și al grupurilor de clienți aflați în legătură;

(e) expunerile distincte față de același debitor trebuie încadrate în aceeași clasă de rating al debitorului, indiferent de diferențele existente în natura fiecărei tranzacții specifice. Cu toate acestea, expunerile distincte pot conduce la încadrarea aceluiași debitor în mai multe clase de rating, în următoarele cazuri:

(i) există un risc de transfer aferent unei țări, după cum expunerile sunt denominate în moneda locală sau într-o monedă străină;

(ii) tratamentul garanțiilor asociate unei expuneri poate consta în ajustarea unui rating atribuit debitorului;

▼C2

(iii) legislația privind protecția consumatorilor sau secretul bancar, sau orice alte reglementări interzic schimbul de informații cu privire la clienți.

(2) În cazul expunerilor de tip retail, fiecare expunere trebuie încadrată într-o clasă de rating sau într-o grupă de risc, ca parte a procesului de aprobare a creditelor.

(3) În ceea ce privește încadrarea într-o clasă de rating sau într-o grupă de risc, instituțiile trebuie să formalizeze situațiile în care raționamentul profesional poate prima asupra datelor de intrare sau de ieșire din procesul de încadrare, precum și informațiile privind personalul responsabil cu aprobarea priorității raționamentului uman. Instituțiile trebuie să formalizeze aceste modificări și să consemneze în scris personalul responsabil în acest sens. Instituțiile trebuie să analizeze performanța expunerilor ale căror încadrări au fost modificate. Această analiză include o evaluare a performanței expunerilor ale căror ratinguri au fost modificate de către o anumită persoană, care preia responsabilitatea întregului personalul responsabil.

Articolul 173

Integritatea procesului de încadrare

(1) În ceea ce privește expunerile față de societăți, instituții și administrații centrale și bănci centrale și în ceea ce privește expunerile din titluri de capital în cazul cărora o instituție folosește metoda PD/LGD prevăzută la articolul 155 alineatul (3), procesul de încadrare trebuie să îndeplinească următoarele cerințe de integritate:

(a) Încadrările și revizuirile periodice ale acestora se efectuează sau se aprobă de către o parte independentă, care nu obține în mod direct beneficii în urma deciziei de acordare a creditului.

(b) Instituțiile reexaminează încadrările cel puțin anual și ajustează încadrarea în cazul în care rezultatul reexaminării nu justifică continuarea încadrării actuale. Debitorii care prezintă un risc ridicat și expunerile cu probleme trebuie să facă obiectul unor revizuiri mai frecvente. Dacă noi informații semnificative privind un debitor sau o expunere devin disponibile, instituțiile efectuează o nouă încadrare.

(c) O instituție trebuie să dispună de un proces eficient de obținere și actualizare a informațiilor relevante referitoare la caracteristicile debitorilor care afectează probabilitățile de nerambursare și la caracteristicile tranzacțiilor care afectează pierderile în caz de nerambursare sau factorii de conversie.

(2) În cazul expunerilor de tip retail, o instituție trebuie să reexamineze cel puțin anual încadrările debitorilor și ale tranzacțiilor și să ajusteze încadrarea în cazul în care rezultatul reexaminării nu justifică continuarea încadrării actuale, sau să reexamineze caracteristicile pierderilor și situația incidentelor de neplată pentru fiecare grupă de risc identificată, după caz. O instituție trebuie, de asemenea, să revizuiască cel puțin anual, pe baza unui eșantion reprezentativ, situația expunerilor individuale din fiecare grupă de risc, ca mijloc de a se asigura că expunerile sunt în continuare corect încadrate și să ajusteze încadrarea în cazul în care rezultatul reexaminării nu justifică continuarea încadrării actuale.

▼C2

(3) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru metodologiile aplicate de autoritățile competente pentru a verifica integritatea procesului de încadrare și pentru evaluarea regulată și independentă a riscurilor.

ABE transmite Comisiei proiectele respective de standarde tehnice de reglementare până la 31 decembrie 2014.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 174

Utilizarea modelelor

Dacă o instituție utilizează modele statistice și alte metode automate pentru a încadra expunerile în clase de rating sau grupe de risc de debitori sau de tranzacții, următoarele cerințe trebuie să fie îndeplinite:

(a) modelul trebuie să aibă o bună putere de previzionare, iar utilizarea sa nu trebuie să denatureze cerințele de capital. Variabilele de intrare trebuie să constituie o bază rezonabilă și eficientă pentru previziunile rezultate. Modelul nu trebuie să producă abateri semnificative ale rezultatelor;

(b) instituția trebuie să dispună de un proces de verificare a datelor de intrare ale modelului, care să includă o evaluare a acurateței, exhaustivității și adecvării acestor date;

(c) datele utilizate pentru a crea modelul trebuie să fie reprezentative pentru populația de debitori sau de expuneri curente a instituției;

(d) instituția trebuie să dispună de un ciclu periodic de validare a modelului, care să includă monitorizarea performanței și a stabilității, revizuirea specificațiilor și compararea datelor de ieșire cu rezultatele efective;

(e) instituția trebuie să utilizeze raționamentul profesional și supravegherea umană în completarea modelului statistic, pentru a revizui încadrările efectuate pe baza modelului și a se asigura că modelul este utilizat în mod adecvat. Procedurile de revizuire trebuie să urmărească identificarea și limitarea erorilor asociate unor deficiențe ale modelului. Raționamentele profesionale trebuie să țină seama de toate informațiile relevante pe care modelul nu le ia în considerare. Instituția trebuie să formalizeze modul în care trebuie îmbinate raționamentul profesional și rezultatele modelului.

Articolul 175

Documentația sistemelor de rating

(1) Instituțiile formalizează detaliile conceptuale și operaționale ale sistemelor lor de rating. Documentația trebuie să ateste îndeplinirea cerințelor stabilite în prezenta secțiune și să trateze subiecte incluzând diferențierea portofoliilor, criteriile de rating, responsabilitățile părților care acordă ratinguri debitorilor și expunerilor, frecvența revizuirii încadrărilor și supravegherea procesului de rating de către organul de conducere.

▼C2

(2) Instituția formalizează motivele și analiza pe care se bazează alegerea criteriilor de rating. Instituția formalizează toate modificările majore aduse procesului de rating al riscului, documentația respectivă permițând identificarea modificărilor aduse procesului de rating al riscului în urma ultimei revizuiri efectuate de autoritățile competente. Este formalizat, de asemenea, modul în care se organizează alocarea pe clase de rating și grupe de risc, inclusiv procesul de acordare a ratingurilor și structura controlului intern.

(3) Instituțiile formalizează definițiile specifice ale stării de nerambursare și pierderii, pe care le utilizează intern, și asigură coerența acestora cu definițiile prevăzute de prezentul regulament.

(4) În cazul în care utilizează modele statistice în procesul de rating, instituția formalizează metodologiile aferente acestora. Documentația trebuie:

(a) să descrie detaliat teoria, ipotezele și baza matematică și empirică utilizate pentru a atribui estimări claselor de rating, debitorilor individuali, expunerilor sau grupelor de risc, precum și sursa sau sursele de date utilizate pentru a estima modelul;

(b) să stabilească un proces statistic riguros de validare a modelului, care să includă teste de performanță „în afara orizontului de timp” (*out-of-time*) și „în afara eșantionului” (*out-of-sample*);

(c) să precizeze orice circumstanțe în care modelul nu funcționează eficient.

(5) În cazul în care o instituție a obținut un sistem de rating, sau un model utilizat în cadrul unui sistem de rating, de la un furnizor terț, iar furnizorul refuză sau restricționează accesul instituției la informațiile referitoare la metodologia sistemului de rating sau a modelului respectiv, sau la datele de bază utilizate pentru elaborarea metodologiei sau a modelului respectiv, invocând drepturi de proprietate asupra acestor informații, instituția în cauză trebuie să demonstreze autorității competente, într-un mod pe care aceasta îl consideră satisfăcător, că sunt îndeplinite cerințele prevăzute de prezentul articol.

Articolul 176

Păstrarea datelor

(1) Instituțiile colectează și păstrează date cu privire la diverse aspecte ale ratingurilor lor interne, astfel cum se prevede în partea a opta.

(2) În cazul expunerilor față de societăți, instituții si administrații centrale și bănci centrale și în cazul expunerilor din titluri de capital pentru care o instituție folosește metoda PD/LGD prevăzută la articolul 155 alineatul (3), instituțiile colectează și păstrează:

(a) istoricul complet al ratingurilor acordate debitorilor și garanților recunoscuți;

(b) datele la care s-au acordat ratingurile;

▼C2

(c) metodologia și datele principale utilizate pentru determinarea ratingurilor;

(d) identitatea persoanei responsabile cu acordarea ratingurilor;

(e) identitatea debitorilor aflați în stare de nerambursare și expunerile aflate în stare de nerambursare;

(f) data și circumstanțele apariției stărilor de nerambursare;

(g) datele privind probabilitățile de nerambursare și ratele de nerambursare efective asociate claselor de rating și datele privind migrația ratingurilor.

(3) Instituțiile care nu utilizează propriile estimări ale pierderilor în caz de nerambursare și ale factorilor de conversie colectează și păstrează date privind comparația dintre pierderile în caz de nerambursare efective și valorile stabilite la articolul 161 alineatul (1) și comparația dintre factorii de conversie efectivi și valorile stabilite la articolul 166 alineatul (8).

(4) Instituțiile care utilizează propriile estimări ale pierderilor în caz de nerambursare și ale factorilor de conversie colectează și păstrează:

(a) istoricul complet al datelor privind ratingurile acordate tranzacțiilor și estimarea pierderii în caz de nerambursare și a factorului de conversie, asociate fiecărei scale de rating;

(b) datele la care s-au acordat ratingurile și s-au efectuat estimările;

(c) metodologia și datele principale utilizate pentru determinarea ratingurilor acordate tranzacțiilor și pentru obținerea estimării pierderii în caz de nerambursare și a factorului de conversie;

(d) identitatea persoanei care a acordat ratingul tranzacției și a persoanei care a furnizat estimarea pierderii în caz de nerambursare și a factorului de conversie;

(e) datele privind pierderile în caz de nerambursare estimate și efective și factorii de conversie estimați și efectivi, asociați fiecărei expuneri aflate în stare de nerambursare;

(f) datele privind pierderea în caz de nerambursare pentru o expunere, înainte și după evaluarea efectelor unei garanții sau ale unui instrumentului financiar derivat de credit, în cazul instituțiilor care țin seama, la calculul pierderii în caz de nerambursare, de efectele de diminuare a riscului de credit aferente garanțiilor sau instrumentelor financiare derivate de credit.

(g) datele privind componentele pierderii pentru fiecare expunere aflată în stare de nerambursare.

▼C2

(5) În cazul expunerilor de tip retail, instituțiile colectează și păstrează:

(a) datele utilizate în procesul de încadrare a expunerilor în clase de rating sau grupe de risc;

(b) datele privind estimările probabilităților de nerambursare, ale pierderilor în caz de nerambursare și ale factorilor de conversie asociați claselor de rating sau grupelor de expuneri;

(c) identitatea debitorilor aflați în stare de nerambursare și expunerile aflate în stare de nerambursare;

(d) în cazul expunerilor aflate în stare de nerambursare, datele privind clasele de rating sau grupele de risc în care a fost încadrată expunerea în cursul anului anterior înregistrării stării de nerambursare, precum și pierderea efectivă în caz de nerambursare și factorul de conversie efectiv;

(e) datele privind ratele pierderilor pentru expunerile eligibile de tip retail reînnoibile.

Articolul 177

Simulările de criză (stress tests) utilizate la evaluarea adecvării capitalului

(1) O instituție trebuie să dispună de procese de simulare de criză riguroase, pe care să le utilizeze la evaluarea adecvării capitalului său. Simularea de criză identifică evenimentele posibile sau modificările viitoare ale condițiilor economice care ar putea avea efecte nefavorabile asupra expunerilor la riscul de credit ale unei instituții și evaluează capacitatea acesteia de a face față modificărilor respective.

(2) O instituție trebuie să efectueze cu regularitate o simulare de criză pentru riscul de credit pentru a evalua efectul anumitor condiții specifice asupra cerințelor sale totale de capital pentru riscul de credit. Simularea de criză este aleasă de către instituție, și face obiectul procesului de supraveghere. Simularea de criză utilizată trebuie să fie semnificativă și să ia în considerare efectele unor scenarii de recesiune gravă, dar plauzibilă. Instituția trebuie să evalueze migrația ratingurilor sale în scenariile simulării de criză. Portofoliile testate în simularea de criză trebuie să conțină marea majoritate a expunerilor instituției.

(3) Instituțiile care utilizează tratamentul prevăzut la articolul 153 alineatul (3) trebuie să ia în considerare în cadrul simulării de criză impactul unei deteriorări a calității creditului furnizorilor de protecție, în special impactul furnizorilor de protecție care nu îndeplinesc criteriile de eligibilitate.

Subsecțiunea 2

Cuantificarea riscului

Articolul 178

Debitorul aflat în stare de nerambursare

(1) Se consideră că un debitor se află în stare de nerambursare atunci când are loc cel puțin una dintre următoarele situații:

▼C2

(a) instituția consideră că, în lipsa recurgerii la măsuri precum executarea garanției, este improbabil ca debitorul să-și achite în întregime obligațiile din credite față de instituție, de întreprinderea-mamă sau de oricare din filialele acesteia;

(b) întârzierea la plată a debitorului a depășit 90 de zile pentru oricare din obligațiile semnificative din credite față de instituție, de întreprinderea-mamă sau de oricare din filialele acesteia. Autoritățile competente pot prelungi termenul de 90 de zile la 180 de zile pentru expunerile garantate cu bunuri imobile locative sau cu bunuri imobile comerciale aparținând unor IMM-uri din clasa expunerilor de tip retail, precum și pentru expunerile față de entități din sectorul public. Termenul de 180 de zile nu se aplică în sensul articolului 127.

În cazul expunerilor de tip retail, instituțiile pot aplica definiția stării de nerambursare prevăzută la literele (a) și (b) de la primul paragraf mai degrabă la nivelul facilităților de credit individuale decât referitor la obligațiile totale ale debitorului.

(2) În sensul alineatului (1) litera (b) se aplică următoarele:

(a) în cazul tragerilor pe descoperit de cont, întârzierea la plată începe să curgă de la data la care debitorul a depășit o limită autorizată, a fost anunțat că limita este inferioară soldului curent sau a tras credit fără autorizație, cuantumul acestuia fiind semnificativ;

(b) în sensul literei (a), o limită autorizată înseamnă orice limită de credit pe care instituția o stabilește și o comunică debitorului;

(c) în cazul cardurilor de credit, zilele restante la plată curg de la data scadenței plății minime;

(d) importanța unei obligații din credite restante este evaluată în raport cu un prag stabilit de autoritățile competente. Acest prag reflectă un nivel de risc pe care autoritățile competente îl consideră rezonabil;

(e) instituțiile trebuie să aibă politici formalizate în ceea ce privește numărarea zilelor restante, în special în ceea ce privește modificarea scadențelor tranzacțiilor și acordarea de prelungiri, modificări sau amânări, reînnoiri și compensarea conturilor existente. Aceste politici trebuie să fie aplicate consecvent în timp și trebuie să fie conforme cu gestionarea internă a riscurilor și cu procesele decizionale ale instituției.

(3) În sensul alineatului (1) litera (a), elementele care trebuie considerate indicii ale improbabilității de plată includ următoarele:

(a) instituția încetează să mai contabilizeze dobânda aferentă obligației din credite;

(b) instituția recunoaște o ajustare specifică pentru riscul de credit, rezultată în urma perceperii unei deteriorări semnificative a calității creditului, ulterioară momentului în care instituția s-a expus la risc;

▼C2

(c) instituția vinde obligația din credite înregistrând o pierdere economică semnificativă;

(d) instituția consimte să restructureze obligația din credite în regim de urgență, în cazul în care acest lucru poate conduce la reducerea obligației financiare, ca urmare a anulării sau a amânării la plată a unei părți semnificative a principalului, a dobânzii sau, dacă este cazul, a comisioanelor. În cazul expunerilor din titluri de capital evaluate conform metodei bazate pe probabilitatea de nerambursare/pierderea în caz de nerambursare, aceasta include restructurarea în regim de urgență a însuși titlului de capital.

(e) instituția a introdus o cerere prin care solicită deschiderea procedurii de faliment împotriva debitorului sau aplicarea unei măsuri similare pentru o obligație din credite a debitorului față de instituție, de întreprinderea-mamă sau de oricare din filialele acesteia;

(f) debitorul a solicitat deschiderea procedurii de faliment sau face obiectul acesteia sau al unei protecții similare, în cazul în care acest lucru ar conduce la evitarea sau amânarea plății unei obligații din credite față de instituție, de întreprinderea-mamă sau de oricare din filialele acesteia.

(4) Instituțiile care utilizează date externe care nu sunt prin ele însele coerente cu definiția stării de nerambursare prevăzută la alineatul (1), trebuie să efectueze ajustările adecvate pentru a obține o echivalență substanțială cu definiția stării de nerambursare.

(5) Dacă instituția consideră că o expunere clasificată anterior ca fiind aflată în stare de nerambursare nu mai prezintă niciuna din caracteristicile care declanșează starea de nerambursare, aceasta clasifică debitorul sau tranzacția astfel cum ar proceda în cazul unei expuneri care nu se află în stare de nerambursare. Dacă definiția stării de nerambursare devine ulterior aplicabilă, instituția consideră că a intervenit o altă stare de nerambursare.

(6) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice condițiile în conformitate cu care o autoritate competentă trebuie să stabilească pragul menționat la alineatul (2) litera (d).

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 31 decembrie 2014.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(7) ABE emite ghiduri cu privire la aplicarea prezentului articol. Respectivele ghiduri se adoptă în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 179

Cerințe generale privind estimarea

(1) La cuantificarea parametrilor de risc care trebuie asociați claselor de rating sau grupelor de risc, instituțiile aplică următoarele cerințe:

▼C2

(a) estimările proprii ale unei instituții cu privire la parametrii de risc: probabilitatea de nerambursare, pierderea în caz de nerambursare, factorul de conversie și pierderea așteptată trebuie să ia în considerare toate datele, informațiile și metodele relevante. Estimările se obțin utilizând experiența istorică și dovezile empirice și nu se bazează numai pe considerente derivate din raționamentul profesional. Estimările trebuie să fie plauzibile și intuitive și să se bazeze pe principalii factori care determină evoluția parametrilor de risc respectivi. Estimările unei instituții trebuie să fie cu atât mai prudente, cu cât aceasta dispune de mai puține date.

(b) o instituție trebuie să fie în măsură să furnizeze un istoric, în funcție de factorii pe care îi consideră determinanți pentru evoluția parametrilor de risc, al experienței sale în materie de pierderi, exprimat prin frecvența stărilor de nerambursare, pierderea în caz de nerambursare, factorul de conversie sau pierdere, în cazul în care se utilizează estimări ale pierderii așteptate. Estimările instituției trebuie să fie reprezentative pentru experiența pe termen lung;

(c) orice modificări ale practicilor de creditare sau ale procesului de recuperare a sumelor datorate, intervenite în perioadele de observare menționate la articolul 180 alineatul (1) litera (h) și alineatul (2) litera (e), la articolul 181 alineatul (1) litera (j) și alineatul (2) și la articolul 182 alineatele (2) și (3), trebuie să fie luate în considerare. Estimările unei instituții trebuie să țină seama de implicațiile progresului tehnologic și ale noilor date, sau ale altor informații, pe măsură ce acestea devin disponibile. Instituțiile trebuie să-și revizuiască estimările cel puțin anual și atunci când apar noi informații;

(d) populația de expuneri reprezentată în datele utilizate pentru estimare, normele de creditare utilizate la momentul generării datelor și alte caracteristici relevante trebuie să fie comparabile cu cele ale expunerilor și ale normelor instituției. Condițiile economice sau de piață pe care se bazează datele trebuie să fie relevante pentru condițiile curente și pentru evoluția previzibilă a acestora. Numărul de expuneri incluse în eșantion și perioada la care se referă datele utilizate pentru cuantificare trebuie să fie suficiente pentru a oferi instituției asigurarea acurateței și a soliditații estimărilor sale.

(e) în cazul creanțelor achiziționate, estimările trebuie să țină seama de toate informațiile relevante aflate la dispoziția instituției cumpărătoare cu privire la calitatea creanțelor-suport, inclusiv de datele referitoare la portofolii similare, furnizate de vânzător, de instituția cumpărătoare sau de surse externe. Instituția cumpărătoare trebuie să evalueze orice date pe care se bazează și care sunt furnizate de vânzător.

(f) instituția trebuie să adauge estimărilor sale o marjă de prudență, asociată intervalului așteptat al erorilor de estimare. În cazul în care metodele și datele sunt considerate ca fiind mai puțin satisfăcătoare, intervalul așteptat al erorilor este mai mare, iar marja de prudență trebuie să fie, de asemenea, mai mare.

În cazul în care instituțiile utilizează pentru calculul ponderilor de risc estimări diferite de cele utilizate pentru scopuri interne, această situație trebuie să fie formalizată și să aibă un caracter rezonabil. Dacă instituțiile pot demonstra autorităților competente că în ceea ce privește datele colectate înainte de 1 ianuarie 2007 au fost efectuate ajustări adecvate pentru a obține o echivalență substanțială cu definiția stării de nerambursare prevăzută la articolul 178 sau cu pierderea, autoritățile competente pot permite instituțiilor o anumită flexibilitate în aplicarea standardelor cerute pentru date.

▼C2

(2) În cazul în care o instituție utilizează date centralizate provenind de la mai multe instituții, aceasta trebuie să îndeplinească următoarele cerințe:

(a) sistemele și criteriile de rating ale altor instituții care furnizează date trebuie să fie similare cu ale sale;

(b) datele centralizate trebuie să fie reprezentative pentru portofoliul pentru care se utilizează aceste date;

(c) datele centralizate trebuie să fie utilizate de către instituție pentru estimările sale în mod consecvent în timp;

(d) instituția trebuie să păstreze responsabilitatea integrității sistemelor sale de rating;

(e) instituția trebuie să dispună, pe plan intern, de o suficientă comprehensiune a sistemelor sale de rating, inclusiv de capacitatea efectivă de a monitoriza și a audita procesul de rating.

Articolul 180

Cerințe specifice privind estimarea probabilității de nerambursare

(1) La cuantificarea parametrilor de risc care trebuie asociați claselor de rating sau grupelor de risc, instituțiile aplică următoarele cerințe specifice privind estimarea probabilității de nerambursare în cazul expunerilor față de societăți, instituții și administrații centrale și bănci centrale și în cazul expunerilor din titluri de capital pentru care o instituție folosește metoda PD/LGD prevăzută la articolul 155 alineatul (3):

(a) instituțiile estimează probabilitățile de nerambursare pe clase de rating ale debitorilor, utilizând mediile pe termen lung ale ratelor de nerambursare anuale. Estimările probabilității de nerambursare în cazul debitorilor foarte îndatorați sau al debitorilor ale căror active sunt predominant active tranzacționate trebuie să reflecte performanța activelor-suport în perioade de volatilitate accentuată;

(b) pentru creanțele achiziționate asupra societăților, instituțiile pot estima pierderile așteptate pe clase de rating ale debitorilor, utilizând mediile pe termen lung ale ratelor de nerambursare anuale efective;

(c) dacă o instituție obține, pentru creanțele achiziționate asupra societăților, estimările medii pe termen lung ale probabilităților de nerambursare și ale pierderilor în caz de nerambursare din estimarea pierderii așteptate, precum și dintr-o estimare adecvată a probabilității de nerambursare sau a pierderii în caz de nerambursare, procesul de estimare a pierderilor totale trebuie să îndeplinească cerințele generale privind estimarea probabilității de nerambursare și a pierderii în caz de nerambursare prevăzute în prezenta parte, iar rezultatul trebuie să fie conform cu conceptul de pierdere în caz de nerambursare, prevăzut la articolul 181 alineatul (1) litera (a);

(d) instituțiile utilizează tehnicile de estimare a probabilității de nerambursare numai în urma unei analize justificative. Instituțiile trebuie să recunoască importanța considerentelor derivate din raționamentul profesional, combinând rezultatele tehnicilor și efectuând ajustări pentru a ține seama de limitele tehnicilor și ale informațiilor.

▼C2

(e) în măsura în care o instituție utilizează, pentru estimarea probabilităților de nerambursare, date din experiența proprie în materie de nerambursare, estimările trebuie să țină seama de condițiile sale de acordare a creditelor și de orice diferențe existente între sistemul de rating care a generat datele și sistemul actual de rating. În cazul în care condițiile de acordare a creditelor sau sistemele de rating au fost modificate, instituția trebuie să adauge o marjă de prudență mai mare la estimările sale privind probabilitatea de nerambursare;

(f) în măsura în care o instituție asociază sau pune în corespondență clasele interne de rating cu cele ale scalei utilizate de o ECAI sau de organizații similare și apoi atribuie claselor sale de rating rata de nerambursare observată la clasele organizațiilor externe, punerea în corespondență trebuie să se bazeze pe comparația dintre criteriile interne de rating și criteriile utilizate de organizațiile externe și dintre ratingurile interne și cele externe acordate debitorilor comuni. Instituția trebuie să evite orice distorsiuni sau incoerențe în procesul de punere în corespondență sau în datele-suport. Criteriile organizației externe care stau la baza datelor utilizate pentru cuantificare trebuie să țină seama exclusiv de riscul de nerambursare și să nu reflecte caracteristicile tranzacției. Analiza efectuată de instituție trebuie să includă o comparație a definițiilor utilizate pentru starea de nerambursare, cu respectarea cerințelor prevăzute la articolul 178. Instituția trebuie să formalizeze baza utilizată pentru punerea în corespondență.

(g) în măsura în care o instituție utilizează modele statistice de previzionare a stărilor de nerambursare, aceasta poate estima probabilitățile de nerambursare ca medie simplă a estimărilor probabilității de nerambursare pentru debitorii individuali dintr-o clasă dată. Utilizarea în acest scop de către instituție a modelelor de previzionare a probabilității de nerambursare trebuie să îndeplinească cerințele prevăzute la articolul 174;

(h) indiferent dacă o instituție utilizează surse de date externe, interne sau centralizate sau o combinație a acestora pentru estimările sale privind probabilitatea de nerambursare, perioada istorică de observare pentru datele-suport trebuie să fie de cel puțin cinci ani pentru cel puțin o sursă. Dacă perioada de observare disponibilă este mai lungă pentru oricare dintre surse, iar datele respective sunt relevante, această perioadă mai lungă este cea care se utilizează. Prezenta literă se aplică și în cazul metodei bazate pe probabilitatea de nerambursare/pierderea în caz de nerambursare, atunci când aceasta este aplicată titlurilor de capital. Cu condiția obținerii aprobării autorităților competente, instituțiile care nu au primit, în temeiul articolului 143, aprobarea autorității competente de a utiliza propriile estimări ale pierderilor în caz de nerambursare sau ale factorilor de conversie pot utiliza, atunci când aplică abordarea bazată pe modele interne de rating, date relevante care acoperă o perioadă de doi ani. Perioada care trebuie acoperită crește cu un an în fiecare an, până când datele relevante acoperă o perioadă de cinci ani.

(2) În cazul expunerilor de tip retail, se aplică următoarele cerințe:

(a) instituțiile estimează probabilitățile de nerambursare per clasă de rating sau grupă de debitori, utilizând mediile pe termen lung ale ratelor de nerambursare anuale.

(b) estimările probabilității de nerambursare pot fi obținute și pornind de la estimarea pierderilor totale și de la estimările adecvate ale pierderilor în caz de nerambursare;

▼C2

(c) instituțiile trebuie să considere datele interne utilizate pentru încadrarea expunerilor în clase de rating sau grupe de risc ca fiind principala sursă de informații pentru estimarea caracteristicilor pierderilor. Instituțiile pot utiliza date externe (inclusiv date centralizate) sau modele statistice pentru cuantificare, cu condiția să existe ambele legături puternice de mai jos:

(i) între procesul utilizat de instituție pentru încadrarea expunerilor în clase de rating sau grupe de risc și procesul utilizat de sursa externă de date; și

(ii) între profilul de risc intern al instituției și compoziția datelor externe;

(d) dacă o instituție obține estimările medii pe termen lung ale probabilității de nerambursare și ale pierderii în caz de nerambursare pentru expunerile de tip retail dintr-o estimare a pierderilor totale și dintr-o estimare adecvată a probabilității de nerambursare sau a pierderii în caz de nerambursare, procesul de estimare a pierderilor totale trebuie să îndeplinească cerințele generale privind estimarea probabilității de nerambursare și a pierderii în caz de nerambursare prevăzute în prezenta parte, iar rezultatul trebuie să fie consecvent cu conceptul de pierdere în caz de nerambursare, prevăzut la articolul 181 alineatul (1) litera (a);

(e) indiferent dacă o instituție utilizează surse de date externe, interne sau centralizate sau o combinație a acestora pentru estimările sale privind caracteristicile pierderilor, perioada istorică de observare pentru datele-suport trebuie să fie de cel puțin cinci ani pentru cel puțin o sursă. Dacă perioada de observare disponibilă este mai lungă pentru oricare dintre surse, iar datele respective sunt relevante, această perioadă mai lungă este cea care se utilizează. Nu este necesar ca o instituție să acorde importanță egală datelor istorice, dacă datele mai recente permit o mai bună previzionare a ratei pierderilor. Cu condiția obținerii aprobării autorităților competente, atunci când aplică abordarea bazată pe modele interne de rating, instituțiile pot utiliza date relevante care acoperă o perioadă de doi ani. Perioada care trebuie acoperită crește cu un an în fiecare an, până când datele relevante acoperă o perioadă de cinci ani;

(f) instituțiile trebuie să identifice și să analizeze modificările așteptate ale parametrilor de risc de-a lungul duratei de viață a expunerilor din credite (efectele maturizării expunerii — *seasoning effects*).

În cazul creanțelor de tip retail achiziționate, instituțiile pot utiliza date de referință externe și interne. Instituțiile trebuie să utilizeze toate sursele relevante de date ca baze de comparație.

(3) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice următoarele:

(a) condițiile în conformitate cu care autoritățile competente pot acorda aprobările menționate la alineatul (1) litera (h) și la alineatul (2) litera (e);

(b) metodologiile în conformitate cu care autoritățile competente evaluează metodologia utilizată de o instituție pentru a estima probabilitatea de nerambursare în temeiul articolului 143.

▼C2

ABE transmite Comisiei proiectele respective de standarde tehnice de reglementare până la 31 decembrie 2014.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 181

Cerințe specifice privind estimările proprii ale pierderii în caz de nerambursare

(1) La cuantificarea parametrilor de risc care trebuie asociați claselor de rating sau grupelor de risc, instituțiile aplică următoarele cerințe specifice privind estimările proprii ale pierderii în caz de nerambursare:

(a) instituțiile estimează pierderile în caz de nerambursare per clasă de rating sau grupă de tranzacții, pe baza pierderilor în caz de nerambursare medii efective per clasă de rating sau grupă de tranzacții, ținând seama de toate stările de nerambursare observate, existente în sursele de date (media ponderată în funcție de numărul stărilor de nerambursare);

(b) instituțiile utilizează estimările pierderii în caz de nerambursare care sunt adecvate unui declin economic, dacă acestea sunt mai prudente decât media pe termen lung. În măsura în care se așteaptă ca un sistem de rating să furnizeze valori efective ale pierderii în caz de nerambursare la un nivel constant per clasă de rating sau grupă de risc în timp, instituțiile trebuie să efectueze ajustări ale estimărilor lor privind parametrii de risc per clasă de rating sau grupă de risc, pentru a limita impactul unui declin economic asupra capitalului.

(c) o instituție trebuie să ia în considerare orice dependență între riscul aferent debitorului și riscul aferent garanției reale sau furnizorului garanției reale. Cazurile în care există un grad semnificativ de dependență trebuie tratate în mod prudent.

(d) la estimarea pierderii în caz de nerambursare, instituția trebuie să trateze cu prudență cazurile în care între obligația-suport și garanția reală există neconcordanță de monede.

(e) în măsura în care estimările pierderii în caz de nerambursare țin seama de existența garanțiilor reale, estimările respective nu trebuie să se bazeze numai pe valoarea de piață estimată a acestor garanții reale. Estimările pierderii în caz de nerambursare trebuie să țină seama de efectul eventualei incapacități a instituțiilor de a obține rapid controlul asupra garanțiilor reale și de a le lichida;

(f) în măsura în care estimările pierderii în caz de nerambursare țin seama de existența garanțiilor reale, instituțiile trebuie să stabilească cerințe interne cu privire la administrarea garanțiilor reale, la securitatea juridică și la gestionarea riscurilor care să fie în general coerente cu cele prevăzute la capitolul 4 secțiunea 3;

(g) în măsura în care o instituție recunoaște garanțiile reale atunci când determină cuantumul expunerii la riscul de credit al contrapărții în conformitate cu capitolul 6 secțiunea 5 sau 6, aceasta nu ia în considerare la estimările pierderii în caz de nerambursare sumele pe care se așteaptă să le recupereze din garanțiile reale;

▼C2

(h) în cazul specific al expunerilor aflate deja în stare de nerambursare, instituția trebuie să utilizeze suma celor mai bune estimări proprii ale pierderii așteptate pentru fiecare expunere, având în vedere condițiile economice curente și situația expunerii, precum și estimările proprii privind creșterea ratei de pierderi cauzate de posibile pierderi suplimentare neașteptate în cursul perioadei de recuperare, și anume între data la care s-a înregistrat neplata și lichidarea finală a expunerii;

(i) în măsura în care penalitățile pentru întârzierile la plată neplătite au fost înregistrate în contul de profit și pierdere al instituției, acestea se adaugă la valoarea expunerii și a pierderii;

(j) pentru expunerile față de societăți, instituții si administrații centrale și bănci centrale, estimările pierderii în caz de nerambursare trebuie să se bazeze pe date acoperind o perioadă de minimum cinci ani, care crește cu câte un an în fiecare an de la aplicare, până când se atinge o perioadă minimă de șapte ani pentru cel puțin o sursă de date. Dacă perioada de observare disponibilă este mai lungă pentru oricare dintre surse, iar datele respective sunt relevante, această perioadă mai lungă este cea care se utilizează.

(2) În cazul expunerilor de tip retail, instituțiile pot:

(a) să obțină estimări ale pierderii în caz de nerambursare pornind de la pierderile efective și de la estimările adecvate ale probabilităților de nerambursare;

(b) să țină seama de tragerile viitoare fie la determinarea propriilor factori de conversie, fie la determinarea estimărilor proprii ale pierderii în caz de nerambursare;

(c) să utilizeze date de referință externe și interne pentru a estima pierderile în caz de nerambursare pentru creanțele de tip retail achiziționate.

Pentru expunerile de tip retail, estimările pierderii în caz de nerambursare trebuie să se bazeze pe date care acoperă o perioadă de minimum cinci ani. Nu este necesar ca o instituție să acorde importanță egală datelor istorice, dacă datele mai recente permit o mai bună previzionare a ratei pierderilor. Cu condiția obținerii aprobării autorităților competente, atunci când aplică abordarea bazată pe modele interne de rating, instituțiile pot utiliza date relevante care acoperă o perioadă de doi ani. Perioada care trebuie acoperită crește cu un an în fiecare an, până când datele relevante acoperă o perioadă de cinci ani.

(3) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice următoarele:

(a) natura, severitatea și durata declinului economic menționat la alineatul (1);

(b) condițiile în conformitate cu care o autoritate competentă poate permite unei instituții, în temeiul alineatului (2), să utilizeze date relevante care acoperă o perioadă de doi ani, atunci când aplică abordarea IRB.

▼C2

ABE transmite Comisiei proiectele respective de standarde tehnice de reglementare până la 31 decembrie 2014.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 182

Cerințe specifice privind estimările proprii ale factorilor de conversie

(1) La cuantificarea parametrilor de risc care trebuie asociați claselor de rating sau grupelor de risc, instituțiile aplică următoarele cerințe specifice privind estimările proprii ale factorului de conversie:

(a) instituțiile estimează factorii de conversie pe clase de rating sau pe grupe ale tranzacțiilor, pe baza factorilor de conversie medii efectivi pe clasă de rating sau pe grupe ale tranzacțiilor, utilizând media ponderată în funcție de numărul stărilor de nerambursare, rezultată din toate stările de nerambursare observate, existente în sursele de date;

(b) instituțiile utilizează estimările factorului de conversie care sunt adecvate unui declin economic, dacă acestea sunt mai prudente decât media pe termen lung. În măsura în care se așteaptă ca un sistem de rating să furnizeze valori efective ale factorilor de conversie la un nivel constant pe clasă de rating sau pe grupă de risc în timp, instituțiile trebuie să efectueze ajustări ale estimărilor lor privind parametrii de risc pe clasă de rating sau pe grupă de risc, pentru a limita impactul unui declin economic asupra capitalului;

(c) estimările instituției cu privire la factorii de conversie trebuie să țină seama de posibilitatea ca debitorul să efectueze trageri suplimentare din credite atât până la data declanșării unui eveniment de nerambursare, cât și după această dată. Estimarea factorului de conversie trebuie să includă o marjă mai mare de prudență în cazul în care se poate anticipa în mod rezonabil existența unei corelații pozitive mai puternice între frecvența apariției stărilor de nerambursare și mărimea factorului de conversie.

(d) în vederea efectuării propriilor estimări ale factorilor de conversie, instituțiile trebuie să ia în considerare propriile politici și strategii specifice adoptate în ceea ce privește monitorizarea conturilor și procesarea plăților. Instituțiile trebuie să ia în considerare, de asemenea, propria capacitate și disponibilitate de a împiedica noi trageri în circumstanțe apropiate stării de nerambursare, precum încălcarea angajamentelor contractuale sau alte evenimente asociate stărilor tehnice de nerambursare;

(e) instituțiile trebuie să dispună de sisteme și proceduri adecvate pentru a monitoriza cuantumurile tranzacțiilor, sumele datorate față de liniile de credit angajate și modificările sumelor datorate pe debitor și pe clasă de rating. Instituția trebuie să poată monitoriza zilnic soldurile;

▼C2

(f) dacă instituțiile utilizează, pentru calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor, estimări ale factorilor de conversie diferite de cele utilizate pentru scopuri interne, această situație trebuie să fie formalizată și să aibă un caracter rezonabil.

(2) Pentru expunerile față de societăți, instituții, administrații centrale și bănci centrale, estimările factorilor de conversie trebuie să se bazeze pe date acoperind o perioadă de minimum cinci ani, care crește cu câte un an în fiecare an de la aplicare, până când se atinge o perioadă minimă de șapte ani pentru cel puțin o sursă de date. Dacă perioada de observare disponibilă este mai lungă pentru oricare dintre surse, iar datele respective sunt relevante, această perioadă mai lungă este cea care se utilizează.

(3) În cazul expunerilor de tip retail, instituțiile pot lua în considerare tragerile viitoare din credite fie la determinarea propriilor factori de conversie, fie la determinarea estimărilor proprii ale pierderii în caz de nerambursare.

Pentru expunerile de tip retail, estimările factorilor de conversie trebuie să se bazeze pe date care acoperă o perioadă de minimum cinci ani. Prin derogare de la alineatul (1) litera (a), nu este necesar ca o instituție să acorde importanță egală datelor istorice dacă datele mai recente permit o mai bună previzionare a tragerilor. Cu condiția obținerii aprobării autorităților competente, atunci când aplică abordarea bazată pe modele interne de rating, instituțiile pot utiliza date relevante care acoperă o perioadă de doi ani. Perioada care trebuie acoperită crește cu un an în fiecare an, până când datele relevante acoperă o perioadă de cinci ani.

(4) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice următoarele:

(a) natura, severitatea și durata declinului economic menționat la alineatul (1);

(b) condițiile în conformitate cu care o autoritate competentă poate permite unei instituții să utilizeze date relevante care acoperă o perioadă de doi ani, atunci când aplică pentru prima dată abordarea IRB.

ABE transmite Comisiei proiectele respective de standardelor tehnice de reglementare până la 31 decembrie 2014.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 183

Cerințe privind evaluarea efectului garanțiilor personale și al instrumentelor financiare derivate de credit pentru expunerile față de societăți, instituții și administrații centrale și bănci centrale în cazul cărora se utilizează estimările proprii ale pierderii în caz de nerambursare și pentru expunerile de tip retail

(1) În ceea ce privește garanții eligibili și garanțiile eligibile se aplică următoarele cerințe:

▼C2

(a) instituțiile trebuie să aibă criterii specificate în mod clar privind tipurile de garanți pe care îi recunosc în scopul calculării cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor;

(b) pentru garanții recunoscuți se aplică aceleași reguli prevăzute la articolele 171, 172 și 173 ca și pentru debitori;

(c) garanția personală trebuie să fie atestată în scris, nu poate fi revocată de către garant, trebuie să fie valabilă până la îndeplinirea totală a obligației (conform sumei și perioadei de valabilitate a garanției) și trebuie să fie executorie față de garant într-o jurisdicție în care acesta are active care pot fi executate în urma unei hotărâri judecătorești. Garanțiile condiționate, care prevăd condiții conform cărora garantul poate să nu fie obligat să-și îndeplinească obligația, pot fi recunoscute numai cu aprobarea autorităților competente. Criteriile de încadrare trebuie să ia în considerare în mod adecvat orice eventuală reducere a efectului de diminuare a riscului.

(2) O instituție trebuie să aibă criterii specificate în mod clar privind ajustarea claselor de rating, a grupelor de risc sau a estimărilor pierderii în caz de nerambursare și, în cazul creanțelor de tip retail și al creanțelor achiziționate eligibile, a procesului de încadrare a expunerilor în clase de rating sau grupe de risc, pentru a reflecta impactul garanțiilor asupra calculului cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor. Aceste criterii respectă cerințele prevăzute la articolele 171, 172 și173.

Criteriile trebuie să fie plauzibile și intuitive. Acestea trebuie să țină seama de capacitatea și disponibilitatea garantului de a-și îndeplini obligațiile în condițiile garanției, de datele probabile ale oricăror plăți efectuate de garant, de gradul de corelație dintre capacitatea garantului de a-și îndeplini obligațiile în condițiile garanției și capacitatea de rambursare a debitorului, precum și de nivelul la care se menține riscul rezidual față de debitor.

(3) Cerințele prevăzute de prezentul articol pentru garanțiile personale se aplică și în cazul instrumentelor financiare derivate de credit având la bază o singură semnătură. În cazul în care există o neconcordanță între obligația care beneficiază de protecție și obligația de referință care face obiectul instrumentului financiar derivat de credit sau între obligația care beneficiază de protecție și obligația utilizată pentru a stabili dacă s-a produs un eveniment de credit, se aplică cerințele prevăzute la articolul 216 alineatul (2). În cazul expunerilor de tip retail și al creanțelor achiziționate eligibile, prezentul alineat se aplică procesului de încadrare a expunerilor în clase de rating sau în grupe de risc.

Criteriile trebuie să țină seama de structura plăților aferentă instrumentului financiar derivat de credit și să evalueze în mod prudent impactul acesteia asupra nivelului și calendarului recuperărilor. Instituția trebuie să ia în considerare măsura în care se mențin alte forme de risc rezidual.

(4) Cerințele prevăzute la alineatele (1) - (3) nu se aplică în cazul garanțiilor furnizate de instituții, administrații centrale, bănci centrale și entități corporative care îndeplinesc cerințele prevăzute la articolul 201 alineatul (1) litera (g), dacă instituția a primit, în temeiul articolelor 148 și 150, aprobarea de a aplica abordarea standardizată pentru expunerile față de astfel de entități. În acest caz, se aplică cerințele prevăzute la capitolul 4.

▼C2

(5) În cazul garanțiilor personale pentru expuneri de tip retail, cerințele prevăzute la alineatele (1), (2) și (3) se aplică, de asemenea, încadrării expunerilor în clase de rating sau grupe de risc și estimării probabilității de nerambursare.

(6) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice condițiile în conformitate cu care autoritățile competente pot aproba recunoașterea garanțiilor condiționate.

ABE transmite Comisiei proiectele respective de standarde tehnice de reglementare până la 31 decembrie 2014.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 184

Cerințe privind creanțele achiziționate

(1) La cuantificarea parametrilor de risc care trebuie asociați claselor de rating sau grupelor de risc în cazul creanțelor achiziționate, instituțiile trebuie să asigure îndeplinirea condițiilor prevăzute la alineatele (2)-(6).

(2) Structura tranzacției trebuie să asigure faptul că, în toate circumstanțele previzibile, instituția deține proprietatea și controlul efectiv asupra tuturor încasărilor în numerar provenind din creanțe. În cazul în care debitorul efectuează plăți direct către un vânzător sau o societate de administrare, instituția trebuie să verifice în mod regulat dacă plățile sunt efectuate în totalitate și în conformitate cu termenii contractuali conveniți. Instituțiile trebuie să dispună de proceduri care să asigure faptul că proprietatea asupra creanțelor și a încasărilor în numerar este protejată împotriva falimentului sau a procedurilor judiciare contencioase care ar putea întârzia semnificativ exercitarea capacității instituției creditoare de a lichida sau de a ceda creanțele, ori de a păstra controlul asupra încasărilor în numerar.

(3) Instituția monitorizează atât calitatea creanțelor achiziționate, cât și situația financiară a vânzătorului și a societății de administrare. În acest sens, se aplică următoarele:

(a) instituția trebuie să evalueze corelația dintre calitatea creanțelor achiziționate și situația financiară atât a vânzătorului, cât și a societății de administrare și să dispună de politici și proceduri interne care asigură o protecție adecvată împotriva oricăror evenimente neprevăzute, inclusiv atribuirea unui rating intern de risc fiecărui vânzător și fiecărei societăți de administrare;

(b) instituția trebuie să dispună de politici și proceduri clare și eficiente pentru determinarea eligibilității vânzătorului și a societății de administrare. Instituția sau mandatarul său trebuie să reexamineze periodic vânzătorii și societățile de administrare, cu scopul de a verifica acuratețea rapoartelor acestora, de a detecta fraudele sau deficiențele operaționale și de a controla calitatea politicilor de credit ale vânzătorului și calitatea politicilor și procedurilor societății de administrare cu privire la colectarea plăților. Constatările acestor reexaminări trebuie formalizate;

▼C2

(c) instituția trebuie să evalueze caracteristicile portofoliilor de creanțe achiziționate, inclusiv avansurile excedentare, istoricul vânzătorului în ceea ce privește întârzierile la plată, creanțele neperformante și provizioanele pentru creanțe neperformante, condițiile de plată și eventualele conturi corespondente;

(d) instituția trebuie să dispună de politici și proceduri eficiente de monitorizare în mod agregat a concentrărilor de risc față un singur debitor, atât în cadrul unui portofoliu de creanțe achiziționate, cât și pentru toate portofoliile de creanțe achiziționate;

(e) instituția trebuie să se asigure că primește la timp din partea societății de administrare rapoarte privind maturizarea și riscul de diminuare a valorii creanțelor, care sunt suficient de detaliate pentru a asigura respectarea criteriilor de eligibilitate ale instituției și a politicilor referitoare la acordarea de avansuri care guvernează creanțele achiziționate și pentru a constitui un mijloc eficient de monitorizare și de confirmare a condițiilor de vânzare practicate de vânzător și a diminuării valorii creanțelor.

(4) Instituția trebuie să dispună de sisteme și proceduri pentru detectarea în stadiu incipient a deteriorării situației financiare a vânzătorului și a calității creanțelor achiziționate, precum și pentru abordarea în mod proactiv a problemelor care apar. În special, instituția trebuie să dispună de politici, proceduri și sisteme informaționale clare și eficiente pentru monitorizarea încălcărilor prevederilor contractuale, precum și de politici și proceduri clare și eficiente pentru inițierea acțiunilor judiciare și pentru administrarea creanțelor achiziționate problematice.

(5) Instituția trebuie să dispună de politici și proceduri clare și eficiente care să reglementeze controlul creanțelor achiziționate, al creditului și al numerarului. În special, politicile interne consemnate în documente trebuie să specifice toate elementele semnificative ale programului de achiziționare a creanțelor, inclusiv ratele avansurilor, garanțiile reale eligibile, documentația necesară, limitele de concentrare și modul în care trebuie tratate încasările în numerar. Aceste elemente trebuie să ia în considerare în mod adecvat toți factorii relevanți și semnificativi, inclusiv situația financiară a vânzătorului și a societății de administrare, concentrările de risc și evoluția calității creanțelor achiziționate și a portofoliului de clienți al vânzătorului, iar sistemele interne trebuie să asigure faptul că fondurile sunt avansate numai pe baza garanțiilor reale și a documentației justificative specificate.

(6) Instituția trebuie să dispună de un proces intern eficient de evaluare a conformității cu totalitatea politicilor și a procedurilor interne. Acest proces trebuie să includă audituri periodice ale tuturor fazelor critice ale programului de achiziționare de creanțe al instituției, verificarea separării responsabilităților între evaluarea vânzătorului și a societății de administrare și evaluarea debitorului și între evaluarea vânzătorului și a societății de administrare și auditul la sediul vânzătorului și al societății de administrare, precum și evaluări ale operațiunilor de înregistrare și monitorizare a tranzacțiilor (*back office operations*), cu accent deosebit pe calificări, experiență, numărul de angajați și infrastructura informatică disponibilă.

▼C2

Subsecțiunea 3

Validarea estimărilor interne

Articolul 185

Validarea estimărilor interne

Instituțiile validează estimările lor interne, respectând următoarele cerințe:

(a) instituțiile trebuie să dispună de sisteme robuste pentru a valida acuratețea și coerența sistemelor și proceselor de rating, precum și estimarea tuturor parametrilor de risc relevanți. Procesul de validare internă trebuie să permită instituției să evalueze performanța sistemelor interne de rating și de estimare a riscului în mod coerent și semnificativ;

(b) instituțiile trebuie să compare cu regularitate ratele de nerambursare efective cu estimările probabilităților de nerambursare pentru fiecare clasă de rating și, în cazul în care ratele de nerambursare efective se situează în afara intervalului previzionat pentru clasa respectivă de rating, instituțiile trebuie să analizeze în mod expres motivele acestei abateri. Instituțiile care utilizează propriile estimări ale pierderilor în caz de nerambursare și ale factorilor de conversie trebuie să efectueze, de asemenea, o analiză similară pentru aceste estimări. Pentru comparațiile respective trebuie utilizate date istorice care acoperă o perioadă de timp cât mai lungă posibil. Instituțiile trebuie să consemneze metodele și datele utilizate pentru aceste comparații. Analiza și consemnarea trebuie actualizate cel puțin anual;

(c) instituțiile trebuie să utilizeze, de asemenea, alte instrumente de validare cantitativă, precum și comparații cu surse de date externe relevante. Analiza trebuie să se bazeze pe date adaptate portofoliului, care sunt actualizate cu regularitate și acoperă o perioadă de observare relevantă. Evaluările interne efectuate de instituții cu privire la performanța propriilor sisteme de rating trebuie să se bazeze pe o perioadă de timp cât mai lungă posibil;

(d) metodele și datele utilizate pentru validarea cantitativă trebuie să fie coerente în timp. Modificările (privind atât sursele de date, cât și perioadele acoperite) ale metodelor și datelor utilizate pentru estimare și validare trebuie formalizate;

(e) instituțiile trebuie să dispună de standarde interne riguroase pentru cazurile în care abaterile față de estimări ale valorilor efective ale probabilităților de nerambursare, ale pierderilor în caz de nerambursare, ale factorilor de conversie și ale pierderilor totale, atunci când se utilizează pierderea așteptată, devin suficient de semnificative pentru a pune sub semnul întrebării validitatea estimărilor. Aceste standarde trebuie să țină seama de ciclurile economice și factori care determină o variație sistematică similară ratei de nerambursare. În cazul în care valorile efective continuă să fie mai mari decât valorile așteptate, instituțiile trebuie să revizuiască în sens ascendent estimările, pentru a reflecta rata de nerambursare și pierderile observate.

▼C2

Subsecțiunea 4

Cerințe privind expunerile provenind din titluri de capital în cadrul abordării bazate pe modele interne

Articolul 186

Cerința de fonduri proprii și cuantificarea riscului

La calcularea cerințelor de fonduri proprii, instituțiile trebuie să îndeplinească următoarele criterii:

(a) estimările pierderilor potențiale trebuie să reziste la evoluțiile nefavorabile ale pieței, relevante pentru profilul de risc pe termen lung al deținerilor specifice ale instituției. Datele utilizate pentru a reprezenta distribuțiile rentabilității titlurilor de capital trebuie să reflecte cea mai lungă perioadă de eșantionare pentru care sunt disponibile date semnificative în ceea ce privește reprezentarea profilului de risc al expunerilor specifice din titluri de capital ale instituției. Datele utilizate trebuie să fie suficiente pentru a putea furniza estimări prudente, credibile din punct de vedere statistic și robuste ale pierderilor, care nu se bazează numai pe considerente subiective sau derivate din raționamentul profesional. Șocul folosit trebuie să furnizeze o estimare prudentă a pierderilor potențiale pe parcursul unui ciclu de piață sau economic pe termen lung, relevant. Instituția trebuie să combine analiza empirică a datelor disponibile cu ajustările bazate pe o varietate de factori, pentru a obține rezultate ale modelului care ating un nivel adecvat de realism și prudență. Pentru elaborarea modelelor de tip „valoare la risc” (VaR) care estimează pierderile trimestriale potențiale, instituțiile pot utiliza date trimestriale sau pot converti datele corespunzătoare unei perioade mai scurte în date trimestriale echivalente, folosind o metodă adecvată din punct de vedere analitic și susținută de dovezi empirice și prin intermediul unui proces și al unei analize bine structurate și formalizate. O astfel de abordare trebuie aplică în mod prudent și coerent în timp. În cazul în care este disponibil numai un volum limitat de date relevante, instituția trebuie să adauge marje de prudență adecvate;

(b) modelele utilizate trebuie să reflecte în mod adecvat toate riscurile semnificative asociate randamentului titlurilor de capital, incluzând atât riscul general de piață cât și riscul specific ale expunerii aferente portofoliului de titluri de capital al instituției la. Modelele interne trebuie să explice în mod adecvat variațiile istorice ale prețurilor, să reflecte atât amploarea concentrărilor potențiale, cât și modificările compoziției acestora și să reziste la condiții de piață nefavorabile. Populația expunerilor la risc reprezentată în datele utilizate pentru estimări trebuie să fie similară în mare măsură sau cel puțin comparabilă cu populația expunerilor din titluri de capital ale instituției;

(c) modelul intern trebuie să fie adecvat profilului de risc și complexității portofoliului de titluri de capital al unei instituții. În cazul în care o instituție are deținere semnificative, ale căror valori au o natură pronunțat neliniară, modelele interne trebuie concepute astfel încât să reflecte în mod adecvat riscurile asociate unor asemenea instrumente;

(d) punerea în corespondență a pozițiilor individuale cu valori aproximative, cu indici de piață și cu factori de risc trebuie să fie plauzibilă, intuitivă și riguroasă din punct de vedere conceptual;

▼C2

(e) instituțiile trebuie să demonstreze cu ajutorul analizelor empirice adecvarea factorilor de risc, inclusiv capacitatea acestora de a acoperi atât riscul general, cât și pe cel specific;

(f) estimările volatilității randamentului expunerilor din titluri de capital trebuie să ia în considerare datele, informațiile și metodele relevante disponibile. Se utilizează date interne care au fost supuse revizuiri independente sau date din surse externe, inclusiv date centralizate, provenind de la mai multe instituții;

(g) trebuie să existe un program riguros și complet de testare în condiții de criză.

Articolul 187

Procesul de gestionare a riscurilor și sistemele de control aferente

În ceea ce privește elaborarea și utilizarea modelelor interne pentru determinarea cerințelor de fonduri proprii, instituțiile stabilesc politici, proceduri și controale care asigură integritatea modelului și a procesului de modelare. Aceste politici, proceduri și controale prevăd următoarele:

(a) integrarea completă a modelului intern în sistemele de organizare și gestiune a informației și în administrarea titlurilor de capital din afara portofoliului de tranzacționare. Modelele interne trebuie să fie pe deplin integrate în infrastructura de gestionare a riscurilor a instituției, dacă acestea sunt utilizate în mod special pentru măsurarea și evaluarea performanței portofoliului de titluri de capital, inclusiv a performanței ajustate la risc, pentru alocarea de capital economic expunerilor din titluri de capital și pentru evaluarea adecvării generale a capitalului și a procesului de administrare a activelor;

(b) sisteme de administrare, proceduri și funcții de control care asigură revizuirea periodică și independentă a tuturor elementelor procesului intern de modelare, inclusiv aprobarea revizuirilor modelului, verificarea datelor de intrare ale modelului și revizuirea rezultatelor modelului, precum verificarea directă a calculelor referitoare la risc. Aceste revizuiri trebuie să evalueze acuratețea, exhaustivitatea și adecvarea datelor de intrare și ale rezultatelor modelului și să se concentreze atât asupra identificării și limitării eventualelor erori asociate deficiențelor cunoscute, cât și asupra identificării deficiențelor necunoscute ale modelului. Revizuirile respective pot fi efectuate de către o unitate internă independentă sau de către o parte terță independentă;

(c) sisteme și proceduri adecvate de monitorizare a limitelor de investiție și a expunerilor la risc din titluri de capital;

(d) unitățile responsabile cu conceperea și aplicarea modelului trebuie să fie independente din punct de vedere funcțional de unitățile responsabile cu administrarea investițiilor individuale;

(e) personalul responsabil cu orice aspect al procesului de modelare trebuie să aibă o calificare adecvată. Conducerea trebuie să aloce funcției de modelare suficiente resurse umane calificate și competente.

▼C2

Articolul 188

Validarea și consemnarea

Instituțiile dispune de sisteme robuste de validare a acurateței și a coerenței modelelor interne și ale proceselor de modelare. Toate elementele semnificative ale modelelor interne, ale procesului de modelare și ale validării se consemnează.

Validarea și consemnarea modelelor interne și a proceselor de modelare ale instituțiilor respectă următoarele cerințe:

(a) instituțiile trebuie să utilizeze procesul de validare internă pentru a evalua performanța modelelor și a proceselor lor interne în mod coerent și semnificativ;

(b) metodele și datele utilizate pentru validarea cantitativă trebuie să fie coerente în timp. Modificările privind metodele utilizate pentru estimare și validare, precum și modificările privind sursele de date și perioadele de timp acoperite, se consemnează;

(c) instituțiile compară cu regularitate randamentele efective ale titlurilor de capital, calculate pe baza câștigurilor și a pierderilor realizate și nerealizate, cu estimările modelelor. Pentru comparațiile respective se utilizează date istorice care acoperă o perioadă cât mai lungă posibil. Instituțiile consemnează metodele și datele utilizate pentru aceste comparații. Analiza și consemnarea se actualizează cel puțin anual;

(d) instituțiile utilizează și alte instrumente de validare cantitativă și comparații cu surse de date externe. Analiza se bazează pe date adaptate portofoliului, care sunt actualizate cu regularitate și acoperă o perioadă de observare relevantă. Evaluările interne efectuate de instituții cu privire la performanța modelelor lor se bazează pe o perioadă de timp cât mai lungă posibil;

(e) instituțiile dispun de standarde interne riguroase pentru cazurile în care comparația randamentelor efective ale titlurilor de capital cu estimările modelelor pune sub semnul întrebării validitatea estimărilor sau a modelelor ca atare. Aceste norme trebuie să țină seama de ciclurile economice și factorii care determină o variație sistematică similară a randamentelor titlurilor de capital. Toate ajustările aduse modelelor interne în urma revizuirilor acestora se consemnează și trebuie să respecte normele instituției privind revizuirea modelelor;

(f) modelul intern și procesul de modelare, inclusiv responsabilitatea structurilor implicate în modelare, precum și procesele de aprobare și de revizuire a modelului, se consemnează.

▼C2

Subsecțiunea 5

Cadrul de administrare și supravegherea

Articolul 189

Cadrul de administrare

(1) Toate aspectele semnificative ale proceselor de rating și de estimare se aprobă de către organul de conducere a instituției sau de către un comitet desemnat în acest scop și de către conducerea superioară. Aceste părți trebuie să dovedească o înțelegere la nivel general a sistemelor de rating ale instituției și o înțelegere în detaliu a rapoartelor de administrare asociate.

(2) Conducerea superioară trebuie să îndeplinească următoarele cerințe:

(a) să informeze organul de conducere sau un comitet desemnat în acest scop cu privire la modificările semnificative ale politicilor stabilite sau la derogările semnificative de la acestea, care vor avea un impact semnificativ asupra funcționării sistemelor de rating ale instituției;

(b) să dovedească o bună înțelegere a concepției și a funcționării sistemelor de rating;

(c) să asigure permanent funcționarea corectă a sistemele de rating.

Conducerea superioară trebuie să fie informate cu regularitate de către unitățile de control al riscului de credit cu privire la performanța procesului de rating, la aspectele care necesită îmbunătățiri și la stadiul eforturilor de remediere a deficiențelor identificate anterior.

(3) Analiza profilului de risc de credit al instituției, bazată pe modele interne de rating, trebuie să constituie o parte esențială a rapoartelor de administrare prezentate acestor părți. Raportarea trebuie să includă, cel puțin, profilul de risc pe clasă de rating, migrația debitorilor între clase de rating, estimarea parametrilor de risc relevanți aferenți fiecărei clase de rating, precum și compararea ratelor de nerambursare efective și, în măsura în care se utilizează estimări proprii, a pierderilor în caz de nerambursare efective și a factorilor de conversie efectivi cu previziunile și cu rezultatele simulărilor de criză. Frecvența de raportare depinde de importanța și tipul informațiilor, precum și de nivelul destinatarului.

Articolul 190

Controlul riscului de credit

(1) Unitatea de control al riscului de credit trebuie să fie independentă față de personalul și față de funcțiile de conducere responsabile cu inițierea sau reînnoirea expunerilor și să raporteze direct conducerii superioare. Această unitate este responsabilă cu conceperea sau selectarea, implementarea, supravegherea și funcționarea sistemelor de rating. Unitatea respectivă elaborează și analizează cu regularitate rapoarte cu privire la rezultatele sistemelor de rating.

▼C2

(2) Responsabilitățile unității (unităților) de control al riscului de credit sunt:

(a) testarea și monitorizarea claselor de rating și a grupelor de risc;

(b) elaborarea și analizarea rapoartelor de sinteză cu privire la sistemele de rating ale instituției;

(c) implementarea procedurilor pentru verificarea aplicării coerente a definițiilor claselor de risc și grupelor de risc în diferitele departamente și localizări geografice;

(d) revizuirea și consemnarea oricăror modificări aduse procesului de rating, incluzând motivele modificărilor;

(e) revizuirea criteriilor de rating, pentru a stabili dacă acestea își păstrează capacitatea de previzionare a riscurilor. Modificările aduse procesului de rating, criteriilor de rating sau parametrilor de rating individuali trebuie consemnate și păstrate;

(f) participarea activă la conceperea sau selectarea, implementarea și validarea modelelor utilizate în procesul de rating;

(g) monitorizarea și supravegherea modelelor utilizate în procesul de rating;

(h) revizuirea permanentă și modificarea modelelor utilizate în procesul de rating.

(3) Instituțiile care utilizează date centralizate provenind de la mai multe instituții în conformitate cu articolul 179 alineatul (2) pot externaliza următoarele activități:

(a) producerea informațiilor relevante pentru testarea și monitorizarea claselor de rating și a grupelor de risc;

(b) elaborarea rapoartelor de sinteză cu privire la sistemele de rating ale instituției;

(c) producerea informațiilor relevante pentru revizuirea criteriilor de rating, pentru a evalua dacă acestea își păstrează capacitatea de previzionare a riscului;

(d) consemnarea modificărilor aduse procesului de rating, criteriilor de rating sau parametrilor de rating individuali;

(e) producerea informațiilor relevante pentru revizuirea permanentă și modificarea modelelor utilizate în procesul de rating.

(4) Instituțiile care aplică alineatul (3) se asigură că autoritățile competente au acces la toate informațiile relevante provenind de la părți terțe, care sunt necesare pentru examinarea îndeplinirii cerințelor, și că acestea pot efectua inspecții la fața locului în aceeași măsură în care pot efectua inspecții în instituție.

▼C2

Articolul 191

Auditul intern

Auditul intern, sau altă unitate de audit independentă comparabilă, revizuiește, cel puțin anual, sistemele de rating ale instituției și funcționarea acestora, inclusiv funcția de creditare și estimarea probabilităților de nerambursare, a pierderilor în caz de nerambursare, a pierderilor așteptate și a factorilor de conversie. Printre domeniile revizuite se numără și respectarea tuturor cerințelor aplicabile.

CAPITOLUL 4

Diminuarea riscului de credit

Secțiunea 1

Definiții și cerințe generale

Articolul 192

Definiții

În sensul prezentului capitol, se aplică următoarele definiții:

(1) „instituție creditoare” înseamnă instituția care deține expunerea în cauză;

(2) „tranzacție de creditare garantată” înseamnă orice tranzacție care dă naștere unei expuneri garantate cu garanție reală și care nu include nicio prevedere ce conferă instituției dreptul de a primi marjă cel puțin zilnic;

(3) „operațiune ajustată la condițiile pieței de capital” înseamnă orice operațiune care dă naștere unei expuneri garantate cu garanție reală și care include o prevedere ce conferă instituției dreptul de a primi marjă cel puțin zilnic;

(4) „OPC suport” înseamnă un OPC în ale cărui acțiuni sau unități a investit un alt OPC.

Articolul 193

Principii privind recunoașterea efectului tehnicilor de diminuare a riscului de credit

(1) Nicio expunere pentru care o instituție obține diminuarea riscului de credit nu poate produce un cuantum ponderat la risc al expunerii mai mare sau un cuantum al pierderii așteptate mai mare decât o expunere identică pentru care o instituție nu are o diminuare a riscului de credit.

(2) În cazul în care cuantumul ponderat la risc al expunerii ia deja în considerare protecția creditului în temeiul capitolului 2 sau al capitolului 3, după caz, instituțiile nu țin seama de această protecție a creditului în calculele efectuate în temeiul prezentului capitol.

(3) În cazul în care sunt respectate dispozițiile din secțiunile 2 și 3, instituțiile pot modifica calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor potrivit abordării standardizate și calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor și al cuantumurilor pierderilor așteptate potrivit abordării IRB, în conformitate cu dispozițiile din secțiunile 4, 5 și 6.

▼C2

(4) Numerarul, titlurile sau mărfurile achiziționate, luate cu împrumut sau primite în cadrul unei tranzacții de răscumpărare sau al unei operațiuni de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut se tratează de către instituții ca garanții reale.

(5) În cazul în care o instituție care calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor conform abordării standardizate utilizează mai multe forme de diminuare a riscului de credit pentru a acoperi o singură expunere, aceasta trebuie să procedeze după cum urmează:

(a) să împartă expunerea în părți acoperite de fiecare tip de instrument de diminuare a riscului de credit;

(b) să calculeze separat valoarea ponderată la risc a expunerii pentru fiecare parte obținută conform literei (a), în conformitate cu dispozițiile din capitolul 2 și din prezentul capitol.

(6) În cazul în care o instituție care calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor conform abordării standardizate acoperă o singură expunere cu o protecție a creditului furnizată de un singur furnizor de protecție și având scadențe diferite, aceasta trebuie să procedeze după cum urmează:

(a) să împartă expunerea în părți acoperite de fiecare instrument de diminuare a riscului de credit;

(b) să calculeze separat cuantumul ponderat la risc al expunerii pentru fiecare parte obținută conform literei (a), în conformitate cu dispozițiile din capitolul 2 și din prezentul capitol.

Articolul 194

Principii care guvernează eligibilitatea tehnicilor de diminuare a riscului de credit

(1) Tehnica utilizată pentru protecția creditului, precum și acțiunile și măsurile adoptate și procedurile și politicile puse în aplicare de instituția creditoare este de o asemenea manieră încât să genereze mecanisme de protecție a creditului care să fie eficace din punct de vedere juridic și să aibă caracter executoriu/aplicabile în toate jurisdicțiile relevante.

La cererea autorității competente, instituția creditoare pune la dispoziție versiunea cea mai recentă a avizului/avizelor juridic(e) independent(e), scris(e) și fundamentat(e), utilizată/utilizate de aceasta pentru a stabili dacă mecanismul sau mecanismele de protecție a creditului îndeplinește/îndeplinesc condițiile prevăzute în primul paragraf.

(2) Instituția creditoare trebuie să ia toate măsurile adecvate pentru a asigura eficacitatea contractului de protecție a creditului și a administra riscurile asociate acestuia.

(3) Instituțiile pot recunoaște protecția finanțată a creditului la calcularea efectului diminuării riscului de credit numai dacă activele pe care se bazează protecția îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

▼C2

(a) sunt incluse în lista activelor eligibile prevăzute la articolele 197 - 200, după caz;

(b) sunt suficient de lichide, iar valoarea lor este suficient de stabilă în timp pentru a asigura un nivel adecvat de certitudine în ceea ce privește protecția creditului realizată, având în vedere abordarea utilizată pentru a calcula cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor și gradul de recunoaștere permis.

(4) Instituțiile pot recunoaște protecția finanțată a creditului la calcularea efectului diminuării riscului de credit numai dacă instituția creditoare are dreptul să lichideze sau să rețină, în timp util, activele din care rezultă protecția în caz de nerambursare, de insolvență sau de faliment al debitorului — sau în cazul altui eveniment de credit prevăzut în documentația tranzacției — și, dacă este cazul, al depozitarului garanției reale. Gradul de corelare între valoarea activelor pe care se bazează protecția și calitatea creditului debitorului nu trebuie să fie prea ridicat.

(5) În cazul protecției nefinanțate a creditului, un furnizor de protecție se califică drept furnizor de protecție eligibil numai dacă acesta este inclus în lista furnizorilor de protecție eligibili prevăzuți la articolul 201 sau 202, după caz.

(6) În cazul protecției nefinanțate a creditului, un contract de protecție se califică drept contract de protecție eligibil numai dacă îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

(a) este inclus în lista contractelor de protecție eligibile prevăzute la articolul 203 și la articolul 204 alineatul (1);

(b) este eficace și are caracter executoriu din punct de vedere juridic în jurisdicțiile relevante, astfel încât să asigure un nivel adecvat de certitudine în ceea ce privește protecția creditului realizată, având în vedere abordarea utilizată pentru a calcula cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor și gradul de recunoaștere permis.

(c) furnizorul de protecție îndeplinește criteriile prevăzute la alineatul (5).

(7) Protecția creditului respectă cerințele prevăzute în secțiunea 3, după caz.

(8) O instituție trebuie să poată demonstra autorităților competente că dispune de procese adecvate de gestionare a riscurilor pentru a controla riscurile la care poate fi expusă în urma aplicării practicilor de diminuare a riscului de credit.

(9) În pofida aplicării faptului că diminuarea riscului de credit a fost luată în considerare la calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor și, după caz, al cuantumurilor pierderilor așteptate, instituțiile trebuie să continue să efectueze o evaluare completă a riscului de credit în ceea ce privește expunerea-suport și trebuie să poată demonstra autorităților competente îndeplinirea acestei cerințe. În cazul tranzacțiilor de răscumpărare și al operațiunilor de dare sau luare de titluri ori mărfuri cu împrumut, se consideră, numai în scopul prezentului alineat, că expunerea-suport reprezintă cuantumul net al expunerii.

▼C2

(10) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze ce anume constituie „active suficient de lichide” și când pot fi considerate valorile activelor ca fiind suficient de stabile în sensul alineatului (3);

ABE transmite proiectele respective de standarde tehnice de reglementare către Comisie până la 30 septembrie 2014.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Secțiunea 2

Forme eligibile de diminuare a riscului de credit

Subsecțiunea 1

Protecția finanțată a creditului

Articolul 195

Compensarea bilanțieră

Compensarea bilanțieră a creanțelor reciproce între o instituție și contrapartea sa poate fi utilizată de către instituție ca formă eligibilă de diminuare a riscului de credit.

Fără a aduce atingere articolului 196, eligibilitatea se limitează la soldurile de numerar reciproce ale instituției și ale contrapărții. Instituțiile pot modifica cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor și, după caz, cuantumurile pierderilor așteptate numai în cazul creditelor și al depozitelor pe care le-au primit ele însele și care fac obiectul unui acord de compensare bilanțieră.

Articolul 196

Acorduri-cadru de compensare care acoperă tranzacții de răscumpărare sau operațiuni de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut sau alte operațiuni ajustate la condițiile pieței de capital

Instituțiile care adoptă metoda extinsă a garanțiilor financiare prevăzută la articolul 223 pot lua în considerare efectele contractelor de compensare bilaterală cu o contraparte, care acoperă tranzacții de răscumpărare, operațiuni de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut, sau alte operațiuni ajustate la condițiile pieței de capital. Fără a aduce atingere articolului 299, garanțiile reale acceptate și titlurile sau mărfurile luate cu împrumut în cadrul unor astfel de acorduri sau tranzacții trebuie să respecte cerințele de eligibilitate pentru garanții reale prevăzute la articolele 197 și 198.

Articolul 197

Eligibilitatea garanțiilor reale în cadrul tuturor abordărilor și metodelor

(1) Instituțiile pot utiliza următoarele instrumente financiare drept garanții reale eligibile în cadrul tuturor abordărilor și metodelor:

▼C2

(a) numerar sub formă de depozit constituit la instituția creditoare, sau instrumente asimilate numerarului păstrate de aceasta;

(b) titluri de datorie emise de administrații centrale sau bănci centrale și care au o evaluare a creditului efectuată de o ECAI sau de o agenție de creditare a exportului, recunoscute ca eligibile în sensul capitolului 2, pe care ABE a asociat-o cu nivelul 4 de calitate a creditului sau cu un nivel superior, în conformitate cu normele de ponderare la risc a expunerilor față de administrații centrale și bănci centrale, prevăzute la capitolul 2;

(c) titluri de datorie emise de instituții și care au o evaluare a creditului efectuată de o ECAI, pe care ABE a asociat-o cu nivelul 3 de calitate a creditului sau cu un nivel superior, în conformitate cu normele de ponderare la risc a expunerilor față de instituții, prevăzute la capitolul 2;

(d) titluri de datorie emise de alte entități și care au o evaluare a creditului efectuată de o ECAI, pe care ABE a asociat-o cu nivelul 3 de calitate a creditului sau cu un nivel superior, în conformitate cu normele de ponderare la risc a expunerilor față de societăți, prevăzute la capitolul 2;

(e) titluri de datorie care au o evaluare pe termen scurt a creditului efectuată de o ECAI, pe care ABE a asociat-o cu nivelul 3 de calitate a creditului sau cu un nivel superior, în conformitate cu normele de ponderare la risc a expunerilor pe termen scurt, prevăzute la capitolul 2;

(f) titluri de capital sau obligațiuni convertibile incluse într-un indice principal;

(g) aur;

(h) poziții din securitizare, care nu sunt poziții din resecuritizare și care au o evaluare externă a creditului efectuată de o ECAI, pe care ABE a asociat-o cu nivelul 3 de calitate a creditului sau cu un nivel superior, în conformitate cu normele de ponderare la risc a expunerilor din securitizare, prevăzute în cadrul abordării specificate la capitolul 5 secțiunea 3 subsecțiunea 3.

(2) În sensul alineatului (1) litera (b), „titluri de datorie emise de administrații centrale sau bănci centrale” includ toate instrumentele financiare următoare:

(a) titluri de datorie emise de administrații regionale sau de autorități locale, dacă expunerile față de acestea se tratează ca expuneri față de administrația centrală în a cărei jurisdicție sunt stabilite, în conformitate cu articolul 115 alineatul (2);

(b) titluri de datorie emise de entități din sectorul public, dacă expunerile față de acestea se tratează ca expuneri față de administrații centrale, în conformitate cu articolul 116 alineatul (4);

(c) titluri de datorie emise de bănci de dezvoltare multilaterală, cărora li se atribuie o pondere de risc de 0 % în temeiul articolului 117 alineatul (2);

(d) titluri de datorie emise de organizații internaționale, cărora li se atribuie o pondere de risc de 0 % în temeiul articolului 118.

▼C2

(3) În sensul alineatului (1) litera (c), „titluri de datorie emise de instituții” includ toate instrumentele financiare următoare:

(a) titluri de datorie emise de administrații regionale sau autorități locale, altele decât acele titluri de datorie menționate la alineatul (2) litera (a);

(b) titluri de datorie emise de entități din sectorul public, în cazul în care expunerile față de acestea sunt tratate în conformitate cu articolul 116 alineatele (1) și (2);

(c) titluri de datorie emise de bănci de dezvoltare multilaterală, altele decât cele cărora li se atribuie o pondere de risc de 0 % în temeiul articolului 117 alineatul (2).

(4) O instituție poate utiliza titluri de datorie emise de alte instituții și care nu au o evaluare a creditului efectuată de o ECAI, drept garanții reale eligibile, în cazul în care aceste titluri de datorie îndeplinesc toate criteriile următoare:

(a) sunt cotate la o bursă de schimb recunoscută;

(b) se califică drept datorie cu rang prioritar;

(c) toate celelalte emisiuni evaluate ale instituției emitente, cu același rang, au o evaluare a creditului efectuată de o ECAI, pe care ABE a asociat-o cu nivelul 3 de calitate a creditului sau cu un nivel superior, în conformitate cu normele de ponderare la risc a expunerilor față de instituții sau a expunerilor pe termen scurt, prevăzute la capitolul 2;

(d) instituția creditoare nu deține nicio informație care să sugereze că ar fi justificat ca emisiunea să aibă o evaluare a creditului inferioară celei indicate la litera (c);

(e) lichiditatea pe piață a instrumentului este suficientă pentru aceste scopuri.

(5) Instituțiile pot utiliza unitățile sau acțiunile deținute în OPC drept garanții reale eligibile, în cazul în care sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

(a) unitățile sau acțiunile au o cotație publică zilnică a prețului;

(b) OPC se limitează la investiții în instrumente care sunt eligibile pentru recunoaștere în temeiul alineatelor (1) și (4);

(c) OPC îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 132 alineatul (3).

În cazul în care un OPC investește în acțiunile sau unitățile altui OPC, condițiile prevăzute la primul paragraf literele (a)-(c) se aplică, de asemenea, oricărui astfel de OPC-suport.

Utilizarea de către un OPC a instrumentelor financiare derivate pentru acoperirea riscurilor aferente investițiilor permise nu afectează eligibilitatea ca garanții reale a unităților sau a acțiunilor deținute în acest organism.

▼C2

(6) În sensul alineatului (5), dacă un OPC („OPC-ul inițial”) sau oricare din organismele sale de plasament colectiv-suport nu sunt limitate să investească în instrumente eligibile în temeiul alineatelor (1) și (4), instituțiile pot utiliza unitățile sau acțiunile pe care le dețin în acest OPC drept garanții reale pentru o sumă egală cu valoarea activelor eligibile deținute de organismul de plasament colectiv respectiv, presupunând că acesta sau oricare din organismele sale de plasament colectiv-suport au investit în active neeligibile în măsura maximă permisă de mandatele lor.

În cazul în care un OPC-suport are el însuși organisme de plasament colectiv-suport, instituțiile pot utiliza unități sau acțiuni pe care le dețin în OPC-ul inițial drept garanții reale eligibile cu condiția să aplice metodologia prevăzută în primul paragraf.

În cazul în care activele neeligibile pot avea o valoare negativă din cauza datoriilor sau a datoriilor contingente rezultând din dreptul de proprietate, instituțiile trebuie să procedeze după cum urmează:

(a) să calculeze valoarea totală a activelor neeligibile;

(b) dacă suma obținută conform literei (a) este negativă, să scadă valoarea absolută a acestei sume din valoarea totală a activelor eligibile.

(7) În ceea ce privește alineatul (1) literele (b) - (e), dacă un titlu are două evaluări ale creditului efectuate de ECAI, instituțiile trebuie să aplice evaluarea mai puțin favorabilă. Dacă un titlu are mai mult de două evaluări ale creditului efectuate de ECAI, instituțiile trebuie să aplice cele mai favorabile două evaluări. Dacă cele mai favorabile două evaluări ale creditului sunt diferite, instituțiile aplică evaluarea mai puțin favorabilă dintre cele două.

(8) AEVMP elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare, care să specifice următoarele:

(a) indicii principali menționați la alineatul (1) litera (f) de la prezentul articol, la articolul 198 alineatul (1) litera (a), la articolul 224 alineatele (1) și (4) și la articolul 299 alineatul (2) litera (e);

(b) bursele recunoscute, menționate la alineatul (4) litera (a) de la prezentul articol, la articolul 198 alineatul (1) litera (a), la articolul 224 alineatele (1) și (4), la articolul 299 alineatul (2) litera (e), la articolul 400 alineatul (2) litera (k), la articolul 416 alineatul (3) litera (d), la articolul 428 alineatul (1) litera (c) și în anexa III punctul 12, în conformitate cu condițiile prevăzute la articolul 4 alineatul (1) punctul 72.

AEVMP prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare, până la 31 decembrie 2014.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

▼C2

Articolul 198

Extinderea eligibilității garanțiilor reale în cadrul metodei extinse a garanțiilor financiare

(1) În plus față de garanțiile reale stabilite la articolul 197, dacă o instituție aplică metoda extinsă a garanțiilor financiare prevăzută la articolul 223, aceasta poate utiliza următoarele instrumente financiare drept garanții reale eligibile:

(a) titluri de capital sau obligațiuni convertibile, neincluse într-un indice principal, dar tranzacționate pe o bursă recunoscută;

(b) unități sau acțiuni deținute în OPC, în cazul în care sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

(i) unitățile sau acțiunile au o cotație publică zilnică a prețului;

(ii) OPC este limitat la investiții în instrumente care sunt eligibile pentru recunoaștere în temeiul articolului 197 alineatele (1) și (4) și la investiții în instrumentele menționate în prezentul paragraf litera (a).

În cazul în care un OPC investește în unitățile sau acțiunile altui OPC, condițiile prevăzute în prezentul alineat literele (a) și (b) se aplică, de asemenea, oricărui astfel de OPC-suport.

Utilizarea de către un OPC a instrumentelor financiare derivate pentru acoperirea riscurilor aferente investițiilor permise nu afectează eligibilitatea ca garanții reale a unităților sau a acțiunilor deținute în acest organism.

(2) În cazul în care OPC sau oricare OPC-suport nu este limitat la investiții în instrumente eligibile pentru recunoaștere în temeiul articolului 197 alineatele (1) și (4) și la investiții în instrumentele menționate la alineatul (1) litera (a) de la prezentul articol, instituțiile pot utiliza unitățile sau acțiunile pe care le dețin în acest OPC drept garanții reale pentru o sumă egală cu valoarea activelor eligibile deținute de OPC respectiv, presupunând că acesta sau oricare din OPC-suport au investit în active neeligibile în măsura maximă permisă de mandatele lor.

În cazul în care activele neeligibile pot avea o valoare negativă din cauza datoriilor sau a datoriilor contingente rezultând din dreptul de proprietate, instituțiile trebuie să procedeze după cum urmează:

(a) să calculeze valoarea totală a activelor neeligibile;

(b) dacă suma obținută conform literei (a) este negativă, să scadă valoarea absolută a acestei sume din valoarea totală a activelor eligibile.

Articolul 199

Extinderea eligibilității garanțiilor reale în cadrul abordării IRB

(1) În plus față de garanțiile reale menționate la articolele 193 și 194, instituțiile care calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor și cuantumurile pierderilor așteptate conform abordării IRB pot utiliza, de asemenea, următoarele forme de garanții reale:

▼C2

(a) garanții sub forma bunurilor imobile, în conformitate cu alineatele (2), (3) și (4);

(b) creanțe, în conformitate cu alineatul (5);

(c) alte garanții reale corporale, în conformitate cu alineatele (6) și (8);

(d) bunuri în leasing, în conformitate cu alineatul (7).

(2) Cu excepția cazului în care la articolul 124 alineatul (2) se specifică altfel, instituțiile pot utiliza drept garanții reale eligibile bunurile imobile locative care sunt sau vor fi ocupate sau date cu chirie de către proprietar, sau de către beneficiarul real, în cazul societăților pentru investiții personale, precum și bunurile imobile comerciale, inclusiv birourile și alte spații comerciale, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

(a) valoarea bunului nu depinde în mod semnificativ de calitatea creditului debitorului. Atunci când determină importanța unei asemenea dependențe, instituțiile pot exclude situațiile în care atât valoarea bunului, cât și performanța debitorului sunt afectate de factori pur macroeconomici;

(b) riscul asociat împrumutatului nu depinde în mod semnificativ de randamentul bunului sau al proiectului-suport, ci de capacitatea reală a împrumutatului de a rambursa datoria din alte surse; în consecință, rambursarea sumelor datorate nu depinde în mod semnificativ de fluxurile de numerar generate de bunul care servește drept garanție reală.

(3) Instituțiile pot deroga de la alineatul (2) litera (b) în cazul expunerilor garantate cu bunuri imobile locative situate pe teritoriul unui stat membru, dacă autoritatea competentă a acestui stat membru a publicat dovezi indicând prezența unei piețe pentru bunuri imobile locative bine dezvoltată și cu existență îndelungată pe teritoriul respectiv, cu rate ale pierderii care nu depășesc niciuna din următoarele limite:

►C3 (a) pierderile provenind din împrumuturi garantate cu bunuri imobile locative până la 80 % din valoarea de piață, sau până la 80 % din valoarea ipotecară, cu excepția ◄ cazului în care la articolul 124 alineatul (2) se prevede altfel, nu depășesc 0,3 % din împrumuturile scadente garantate cu bunuri imobile locative în orice an dat;

(b) pierderile totale provenind din împrumuturi garantate cu bunuri imobile locative nu depășesc 0,5 % din împrumuturile scadente garantate cu bunuri imobile locative în orice an dat.

În cazul în care oricare din condițiile prevăzute la primul paragraf literele (a) și (b) nu este îndeplinită într-un anumit an, instituțiile nu aplică tratamentul specificat la paragraful respectiv până când nu sunt satisfăcute, într-un an ulterior, ambele condiții.

(4) Instituțiile pot deroga de la alineatul (2) litera (b) în cazul expunerilor garantate cu bunuri imobile comerciale situate pe teritoriul unui stat membru, dacă autoritatea competentă a acestui stat membru a publicat dovezi indicând prezența unei piețe pentru bunuri imobile comerciale bine dezvoltate și cu existență îndelungată pe teritoriul respectiv, cu rate ale pierderii care nu depășesc niciuna dintre următoarele limite:

▼C2

►C3 (a) pierderile provenind din împrumuturi garantate cu bunuri imobile comerciale până la 50 % din valoarea de piață, sau până la 60 % din valoarea ipotecară nu depășesc ◄ 0,3 % din împrumuturile scadente garantate cu bunuri imobile comerciale în orice an dat;

(b) pierderile totale provenind din împrumuturi garantate cu bunuri imobile comerciale nu depășesc 0,5 % din împrumuturile scadente garantate cu bunuri imobile comerciale în orice an dat.

În cazul în care una din condițiile prevăzute la primul paragraf literele (a) și (b) nu este îndeplinită într-un anumit an, instituțiile nu aplică tratamentul specificat la paragraful respectiv până când nu sunt satisfăcute, într-un an ulterior, ambele condiții.

(5) Instituțiile pot utiliza drept garanții reale eligibile creanțele aferente unei tranzacții comerciale sau tranzacțiilor cu scadență inițială mai mică sau egală cu un an. Creanțele eligibile nu includ creanțele asociate securitizărilor, subparticipațiilor sau instrumentelor financiare derivate de credit și nici sumele datorate de părți afiliate.

(6) Autoritățile competente permit unei instituții să utilizeze drept garanții reale eligibile garanțiile reale corporale de alt tip decât cele indicate la alineatele (2), (3) și (4), dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) există piețe lichide, o dovadă în acest sens fiind tranzacțiile frecvente, ținând seama de tipul de activ, pentru cedarea garanției reale în mod rapid și eficient din punct de vedere economic. Instituțiile trebuie să evalueze această condiție periodic și atunci când informațiile indică producerea unor modificări semnificative pe piață;

(b) există prețuri de piață bine stabilite și disponibile public pentru garanția reală. Instituțiile pot considera că prețurile de piață sunt bine stabilite, dacă acestea provin din surse credibile de informații, precum indici publici, și reflectă prețul tranzacțiilor efectuate în condiții normale. Instituțiile pot considera că prețurile de piață sunt disponibile public, dacă acestea sunt comunicate, sunt ușor accesibile și pot fi obținute cu regularitate și fără eforturi administrative sau financiare nejustificate;

(c) instituția analizează prețurile de piață, timpul și costurile necesare pentru executarea garanției reale, precum și sumele obținute în urma executării garanției reale;

(d) instituția demonstrează că sumele obținute în urma executării garanției reale nu reprezintă mai puțin de 70 % din valoarea acesteia în peste 10 % din totalul lichidărilor corespunzătoare unui anumit tip de garanție reală. În cazul în care există o volatilitate semnificativă a prețurilor pieței, instituția demonstrează autorităților competente, într-un mod pe care acestea îl consideră satisfăcător, că propria evaluare a garanției reale este suficient de prudentă.

Instituțiile trebuie să formalizeze îndeplinirea condițiilor specificate la primul paragraf literele (a)-(d) și la articolul 210.

▼C2

(7) Sub rezerva dispozițiilor articolului 230 alineatul (2), în cazul în care cerințele prevăzute la articolul 211 sunt îndeplinite, expunerile decurgând din operațiuni de leasing prin care o instituție dă în leasing un bun unei părți terțe pot fi tratate la fel ca împrumuturile garantate cu tipul de bun dat în leasing.

(8) ABE publică o listă cu tipuri de garanții reale corporale pentru care instituțiile pot presupune că sunt îndeplinite condițiile menționate la alineatul (6) literele (a) și (b).

Articolul 200

Alte tipuri de protecție finanțată a creditului

Instituțiile pot utiliza următoarele alte tipuri de protecție finanțată a creditului drept garanții reale eligibile:

(a) numerarul sub formă de depozit constituit la o instituție terță, sau instrumentele asimilate numerarului deținute de aceasta în alt regim decât cel de custodie și gajate în favoarea instituției creditoare;

(b) polițele de asigurare de viață gajate în favoarea instituției creditoare;

(c) instrumentele emise de instituții terțe, care vor fi răscumpărate de acestea la cerere.

Subsecțiunea 2

Protecția nefinanțată a creditului

Articolul 201

Eligibilitatea furnizorilor de protecție în cadrul tuturor abordărilor

(1) Instituțiile pot recurge la următoarele părți în calitate de furnizori eligibili de protecție nefinanțată a creditului:

(a) administrații centrale și bănci centrale;

(b) administrații regionale sau autorități locale;

(c) bănci de dezvoltare multilaterală;

(d) organizații internaționale, dacă se atribuie expunerilor față de acestea o pondere de risc de 0 % în temeiul articolului 117;

(e) entități din sectorul public, în cazul în care creanțele față de acestea sunt tratate în conformitate cu articolul 116;

(f) instituții și instituții financiare pentru care expunerile față de instituția financiară sunt tratate ca expuneri față de instituții, în conformitate cu articolul 119 alineatul (5);

(g) alte entități corporative, inclusiv întreprinderea-mamă, filialele și entitățile corporative afiliate instituției, dacă este îndeplinită una din condițiile următoare:

▼C2

(i) aceste alte entități corporative dispun de o evaluare a creditului efectuată de o ECAI;

(ii) în cazul instituțiilor care calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor și cuantumurile pierderilor așteptate conform abordării IRB, aceste alte entități corporative nu dispun de o evaluare a creditului efectuată de o ECAI recunoscută și sunt evaluate intern de către instituție.

(h) CPC

(2) În cazul în care instituțiile calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor și cuantumurile pierderilor așteptate conform abordării IRB, pentru a fi eligibil ca furnizor de protecție nefinanțată a creditului, un garant trebuie să fie evaluat intern de către instituție în conformitate cu dispozițiile de la capitolul 3 secțiunea 6.

Autoritățile competente publică și actualizează lista acestor instituții financiare care sunt furnizori eligibili de protecție nefinanțată a creditului în temeiul alineatului (1) litera (f), sau criteriile orientative de identificare a acestor furnizori eligibili de protecție nefinanțată a creditului, împreună cu o descriere a cerințelor prudențiale aplicabile și comunică lista respectivă altor autorități competente în conformitate cu articolul 117 din Directiva 2013/36/UE.

Articolul 202

Eligibilitatea în cadrul abordării IRB a furnizorilor de protecție care se califică pentru tratamentul prevăzut la articolul 153 alineatul (3)

O instituție poate utiliza instituții, întreprinderi de asigurare și reasigurare și agenții de creditare a exportului ca furnizori eligibili de protecție nefinanțată a creditului care se califică pentru tratamentul prevăzut la articolul 153 alineatul (3), dacă acestea îndeplinesc toate condițiile următoare:

(a) au suficientă competență în ceea ce privește furnizarea de protecție nefinanțată a creditului;

(b) sunt reglementate într-un mod echivalent normelor stabilite de prezentul regulament, sau aveau, la momentul la care protecția creditului a fost furnizată, o evaluare a creditului efectuată de o ECAI recunoscută, pe care ABE a asociat-o cu nivelul 3 de calitate a creditului sau cu un nivel superior, în conformitate cu normele de ponderare la risc a expunerilor față de societăți, prevăzute la capitolul 2;

(c) aveau, la momentul la care protecția creditului a fost furnizată, sau privind orice perioadă ulterioară acestuia, un rating intern asociat unei probabilități de nerambursare echivalente sau inferioare celei corespunzătoare nivelului 2 de calitate a creditului sau unui nivel superior, în conformitate cu normele de ponderare la risc a expunerilor față de societăți, prevăzute la capitolul 2;

(d) au un rating intern asociat unei probabilități de nerambursare echivalente sau inferioare celei corespunzătoare nivelului 3 de calitate a creditului sau unui nivel superior, în conformitate cu normele de ponderare la risc a expunerilor față de societăți, prevăzute la capitolul 2.

▼C2

În sensul prezentului articol, protecția creditului furnizată de agențiile de creditare a exportului nu beneficiază de nicio contragaranție explicită furnizată de o administrație centrală.

Articolul 203

Eligibilitatea garanțiilor ca protecție nefinanțată a creditului

Instituțiile pot utiliza garanții ca protecție nefinanțată eligibilă a creditului.

Subsecțiunea 3

Tipuri de instrumente financiare derivate

Articolul 204

Tipuri eligibile de instrumente financiare derivate de credit

(1) Instituțiile pot utiliza ca protecție a creditului eligibilă următoarele tipuri de instrumente financiare derivate de credit, precum și instrumente care pot fi compuse din astfel de instrumente financiare derivate de credit sau care sunt efectiv similare din punct de vedere economic:

(a) instrumente de tip credit default swap;

(b) instrumente de tip total return swap;

(c) instrumente de tip credit linked note, în măsura finanțării lor în numerar.

În cazul în care o instituție cumpără protecția creditului prin intermediul unui instrument de tip total return swap și înregistrează plățile nete primite aferente swapului ca venit net, dar nu înregistrează deteriorarea corespunzătoare a valorii activului protejat, fie prin reducerea valorii juste, fie prin suplimentarea rezervelor, protecția creditului respectivă nu se califică drept protecție a creditului eligibilă.

(2) Dacă o instituție efectuează o acoperire internă a riscului utilizând un instrument financiar derivat de credit, pentru ca protecția creditului să se califice drept protecție a creditului eligibilă în sensul prezentului capitol, riscul de credit transferat în portofoliul de tranzacționare trebuie transferat în exterior uneia sau mai multor părți terțe.

Dacă s-a efectuat o acoperire internă a riscului în conformitate cu primul paragraf, iar cerințele prevăzute în prezentul capitol au fost îndeplinite, instituțiile trebuie să aplice regulile stabilite în secțiunile 4 - 6 la calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor și al cuantumurilor pierderilor așteptate, în cazul în care cumpără o protecție nefinanțată a creditului.

▼C2

Secțiunea 3

Cerințe

Subsecțiunea 1

Protecția finanțată a creditului

Articolul 205

Cerințe privind acordurile de compensare bilanțieră, altele decât acordurile-cadru de compensare menționate la articolul 206

Acordurile de compensare bilanțieră, altele decât acordurile cadru de compensare menționate la articolul 206, se califică drept formă de diminuare a riscului de credit eligibilă, dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) acordurile sunt valide din punct de vedere legal și au caracter executoriu din punct de vedere juridic în toate jurisdicțiile relevante, inclusiv în cazul insolvenței sau al falimentului unei contrapărți;

(b) instituțiile sunt în măsură să identifice în orice moment activele și datoriile care fac obiectul acestor acorduri;

(c) instituțiile monitorizează și controlează pe bază continuă riscurile asociate încetării protecției creditului;

(d) instituțiile monitorizează și controlează pe bază continuă expunerile în cauză pe bază netă.

Articolul 206

Cerințe privind acordurile-cadru de compensare care acoperă tranzacții de răscumpărare, operațiuni de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut sau alte operațiuni ajustate la condițiile pieței de capital

Acordurile-cadru de compensare care acoperă tranzacții de răscumpărare, operațiuni de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut, sau alte operațiuni ajustate la condițiile pieței de capital se califică drept formă eligibilă de diminuare a riscului de credit dacă garanțiile reale furnizate în temeiul acestor acorduri respectă toate cerințele prevăzute la articolul 207 alineatele (2)-(4) și dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) acordurile sunt valide din punct de vedere legal și au caracter executoriu din punct de vedere juridic în toate jurisdicțiile relevante, inclusiv în cazul falimentului sau al insolvenței contrapărții;

(b) acordurile asigură părții care și-a îndeplinit obligațiile dreptul de a rezilia și de a lichida în cel mai scurt timp toate tranzacțiile acoperite de acord, în cazul nerespectării obligațiilor contractuale, inclusiv în cazul falimentului sau al insolvenței contrapărții;

(c) acordurile prevăd compensarea câștigurilor și a pierderilor aferente tranzacțiilor lichidate în baza unui acord, astfel încât o singură sumă netă să fie datorată de o parte celeilalte.

▼C2

Articolul 207

Cerințe privind garanțiile financiare

(1) În cadrul tuturor abordărilor și metodelor, garanțiile financiare și aurul se califică drept garanții reale eligibile, dacă sunt îndeplinite toate cerințele prevăzute la alineatele (2)-(4).

(2) Între calitatea creditului debitorului și valoarea garanției reale nu trebuie să existe o corelație pozitivă semnificativă. În cazul în care valoarea garanției reale este redusă în mod semnificativ, aceasta nu presupune în sine o deteriorare semnificativă a calității creditului debitorului. În cazul în care calitatea creditului debitorului devine critică, aceasta nu presupune în sine o reducere semnificativă a valorii garanției reale.

Titlurile emise de debitor sau de orice altă entitate legată din grup nu se califică drept garanții reale eligibile. Cu toate acestea, obligațiunile garantate emise de debitor, care respectă condițiile prevăzute la articolul 129, se califică drept garanții reale eligibile atunci când sunt constituite cu titlu de garanții reale pentru o tranzacție de răscumpărare, cu condiția să respecte dispozițiile prevăzute la primul paragraf.

(3) Instituțiile trebuie să îndeplinească toate cerințele contractuale și legale privind caracterul executoriu al contractelor de garanție reală în temeiul legii aplicabile dreptului lor asupra garanției reale și să ia toate măsurile necesare pentru a asigura acest caracter executoriu.

Instituțiile trebuie să efectueze o analiză juridică, considerată suficientă pentru a confirma caracterul executoriu al contractelor de garanție reală în toate jurisdicțiile relevante. Această analiză trebuie reefectuată, dacă este necesar, pentru a asigura caracterul executoriu permanent.

(4) Instituțiile trebuie să îndeplinească toate cerințele operaționale următoare:

(a) să formalizeze în mod corespunzător contractele de garanție reală și să dispună de proceduri clare și solide pentru executarea în timp util a garanției reale;

(b) să aplice proceduri și procese solide de control al riscurilor decurgând din utilizarea garanției reale, inclusiv al riscurilor de nerealizare sau de realizare incompletă a protecției creditului, al riscurilor de evaluare, al riscurilor asociate rezilierii protecției creditului, al riscului de concentrare decurgând din utilizarea garanției reale, precum și al interacțiunii acestora cu profilul general de risc al instituției;

(c) să dispună de politici și practici formalizate privind tipurile de garanții reale acceptate și cuantumurile acestora;

(d) să calculeze valoarea de piață a garanției reale și să o revizuiască în mod corespunzător, cel puțin o dată la șase luni și ori de câte ori au motive să considere că a avut loc o scădere semnificativă a valorii de piață a garanției reale;

(e) în cazul în care garanția reală este păstrată de o parte terță, instituțiile trebuie să facă demersurile necesare pentru a se asigura că partea terță separă garanția reală de activele proprii;

▼C2

(f) să se asigure că alocă suficiente resurse pentru buna funcționare a contractelor în marjă cu contrapărțile pentru instrumente financiare derivate extrabursiere și pentru finanțarea pe bază de titluri, măsurată prin punctualitatea și acuratețea apelurilor în marjă lansate și prin timpul de răspuns la apelurile în marjă primite;

(g) să dispună de politici de administrare a garanțiilor reale, pentru a controla, monitoriza și raporta următoarele:

(i) riscurile la care se expun prin contractele în marjă;

(ii) riscul de concentrare referitor la anumite tipuri de active afectate garanției reale;

(iii) reutilizarea garanțiilor reale, inclusiv lipsa potențială de lichidități rezultând din reutilizarea garanțiilor reale primite de la contrapărți;

(iv) renunțarea la drepturile asupra garanțiilor reale constituite în favoarea contrapărților.

(5) În plus față de îndeplinirea tuturor cerințelor prevăzute la alineatele (2)-(4), pentru ca garanțiile financiare să se califice drept garanții reale eligibile în cadrul metodei simple a garanțiilor financiare, scadența reziduală a protecției trebuie să fie cel puțin egală cu scadența reziduală a expunerii.

Articolul 208

Cerințe privind garanțiile sub forma bunurilor imobile

(1) Bunurile imobile se califică drept garanții reale eligibile numai dacă sunt îndeplinite toate cerințele prevăzute la alineatele (2)-(5).

(2) Trebuie îndeplinite următoarele cerințe privind securitatea juridică:

(a) o ipotecă sau un privilegiu trebuie să fie executorii în toate jurisdicțiile relevante la momentul încheierii contractului de credit iar cerințele de publicitate referitoare la aceste garanții trebuie îndeplinite în mod corespunzător și în timp util;

(b) toate cerințele juridice privind stabilirea gajului trebuie să fi fost îndeplinite;

(c) contractul de protecție și procesul juridic care stă la baza acestuia trebuie să permită instituției să valorifice protecția într-un interval de timp rezonabil.

(3) Se îndeplinesc următoarele cerințe privind monitorizarea valorii bunurilor imobile și evaluarea bunurilor imobile:

(a) instituțiile monitorizează valoarea bunurilor imobile în mod frecvent, și anume cel puțin anual în cazul bunurilor imobile comerciale și cel puțin o dată la trei ani în cazul bunurilor imobile locative. Instituțiile efectuează monitorizări mai frecvente în cazul în care condițiile de piață suferă modificări semnificative;

▼C2

(b) evaluarea bunurilor imobile trebuie revizuită atunci când informațiile de care dispun instituțiile indică faptul că valoarea bunurilor imobile ar fi putut să scadă semnificativ în comparație cu nivelul general al prețurilor de pe piață; această revizuire trebuie efectuată de către un evaluator care are calificarea, abilitățile și experiența necesare pentru a efectua o evaluare și este independent de procesul de luare a deciziei de acordare a creditului. Pentru împrumuturi care depășesc 3 milioane EUR sau 5 % din valoarea fondurilor proprii ale unei instituții, evaluarea bunului imobil se revizuiește de către un astfel de evaluator cel puțin o dată la fiecare trei ani.

Instituțiile pot utiliza metode statistice pentru a monitoriza valoarea bunurilor imobile și a identifica bunurile imobile care necesită reevaluare.

(4) Instituțiile trebuie să formalizeze în mod clar tipurile de bunuri imobile locative și bunuri imobile comerciale pe care le acceptă în garanție, precum și politicile lor de creditare în acest domeniu.

(5) Instituțiile trebuie să dispună de proceduri de monitorizare a caracterului adecvat al asigurării împotriva riscului de daune a bunului imobil acceptat ca protecție a creditului.

Articolul 209

Cerințe privind creanțele

(1) Creanțele se califică drept garanții reale eligibile dacă sunt îndeplinite toate cerințele prevăzute la alineatele (2) și (3).

(2) Trebuie îndeplinite următoarele cerințe privind securitatea juridică:

(a) mecanismul juridic prin intermediul căruia garanția reală este furnizată unei instituții creditoare trebuie să fie robust și eficace și să asigure existența unor drepturi clare ale instituției respective asupra garanției reale, inclusiv dreptul asupra încasărilor din vânzarea garanției reale;

(b) instituțiile trebuie să ia toate măsurile necesare pentru a îndeplini cerințele locale privind caracterul executoriu al garanției reale. Instituțiile creditoare trebuie să dețină un drept prioritar de prim rang asupra garanției reale, deși astfel de drepturi pot fi subordonate drepturilor creditorilor privilegiați prevăzuți în dispozițiile legislative;

(c) instituțiile trebuie să efectueze o analiză juridică, considerată suficientă pentru a confirma caracterul executoriu al contractelor de garanție reală în toate jurisdicțiile relevante;

(d) instituțiile trebuie să formalizeze în mod corespunzător contractele de garanție reală și să dispună de proceduri clare și solide pentru încasarea în timp util a garanției reale;

(e) instituțiile trebuie să dispună de proceduri care să asigure respectarea tuturor condițiilor juridice cerute pentru declararea stării de nerambursare a unui împrumutat și încasarea în timp util a garanției reale;

▼C2

(f) în cazul în care un împrumutat are dificultăți financiare sau se află în stare de nerambursare, instituțiile trebuie să aibă autoritatea legală de a vinde sau de a ceda creanțele altor părți, fără consimțământul debitorilor cedați.

(3) Trebuie îndeplinite următoarele cerințe privind gestionarea riscurilor:

(a) o instituție trebuie să dispună de un proces riguros pentru determinarea riscului de credit asociat creanțelor. Un astfel de proces trebuie să includă analiza activității împrumutatului și a sectorului în care acesta își desfășoară activitatea, precum și a tipurilor de clienți cu care împrumutatul intră în relații de afaceri. Atunci când instituția recurge la debitori pentru a stabili riscul de credit al clienților, instituția trebuie să reexamineze practicile de credit ale debitorilor pentru a se asigura de confirma fiabilitatea și credibilitatea acestora;

(b) diferența dintre cuantumul expunerii și valoarea creanțelor trebuie să reflecte toți factorii corespunzători, inclusiv costul colectării, gradul de concentrare din cadrul portofoliului de creanțe aduse în garanție de același împrumutat și riscul potențial de concentrare la nivelul expunerilor totale ale instituției, dincolo de nivelul riscului de concentrare controlat prin metodologia generală a instituției. Instituțiile trebuie să dispună de un proces permanent de monitorizare a creanțelor, adecvat acestora. Instituțiile trebuie, de asemenea, să verifice cu regularitate respectarea clauzelor contractelor de credit, a restricțiilor de mediu și a altor cerințe legale;

(c) creanțele aduse în garanție de un împrumutat trebuie să fie diversificate și nu trebuie să fie corelate în mod nejustificat cu situația împrumutatului. În cazul în care există o corelație pozitivă semnificativă, instituțiile trebuie să țină seama de riscurile asociate atunci când stabilesc marjele pentru portofoliul de garanții reale, în ansamblul său;

(d) instituțiile nu trebuie să utilizeze ca protecție eligibilă a creditului creanțe provenind de la afiliații unui împrumutat, inclusiv de la filialele și angajații acestuia;

(e) instituțiile trebuie să dispună de un proces formalizat pentru colectarea, în situații dificile, a plăților aferente creanțelor. Instituțiile trebuie să dispună de facilitățile necesare pentru colectare, chiar dacă, în mod normal, se bazează pe împrumutați pentru colectare.

Articolul 210

Cerințe privind alte garanții reale corporale

Garanțiile reale corporale, altele decât garanțiile sub forma bunurilor imobile, se califică drept garanții reale eligibile în cadrul abordării IRB, dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) contractul de garanție reală în temeiul căruia garanțiile reale corporale sunt furnizate unei instituții este eficace și executoriu din punct de vedere juridic în toate jurisdicțiile relevante și permite instituției respective să valorifice garanția reală într-un interval de timp rezonabil;

▼C2

(b) cu singura excepție a drepturilor de prim rang care pot fi permise, menționate la articolul 209 alineatul (2) litera (b), numai drepturile de prim rang sau privilegiile asupra garanției reale se califică drept garanții reale eligibile, iar o instituție are prioritate față de toți ceilalți împrumutători asupra sumelor obținute în urma executării garanției reale;

(c) instituțiile monitorizează valoarea garanției reale în mod frecvent, respectiv cel puțin anual. Frecvența de monitorizare crește în cazul în care condițiile de piață suferă modificări semnificative;

(d) contractul de credit include descrieri detaliate ale garanțiilor reale și specifică în detaliu modalitatea și frecvența reevaluării;

(e) instituțiile formalizează clar în cadrul politicilor și al procedurilor interne de creditare, disponibile pentru examinare, tipurile de garanții reale corporale pe care le acceptă și politicile și practicile pe care le aplică cu privire la cuantumul corespunzător fiecărui tip de garanție reală în raport cu cuantumul expunerii;

(f) politicile de creditare ale instituției cu privire la structura tranzacției stabilesc următoarele:

(i) cerințe corespunzătoare privind garanțiile reale în raport cu cuantumul expunerii;

(ii) capacitatea de executare rapidă a garanției reale;

(iii) capacitatea de a stabili un preț sau o valoare de piață în mod obiectiv;

(iv) frecvența cu care valoarea poate fi obținută imediat, inclusiv o apreciere sau o evaluare profesională;

(v) volatilitatea sau un indicator de aproximare a volatilității valorii garanției reale.

(g) atunci când efectuează o evaluare sau o reevaluare, instituțiile țin seama pe deplin de orice deteriorare sau uzură morală a garanției reale, acordând o atenție deosebită efectelor trecerii timpului asupra garanțiilor reale sensibile la uzura morală;

(h) instituțiile au dreptul de a efectua o inspecție fizică a garanției reale. Acestea dispun, de asemenea, de politici și proceduri care stabilesc modul de exercitare a dreptului de inspecție fizică;

(i) garanția reală acceptată ca protecție este asigurată în mod adecvat împotriva riscului de daune, iar instituțiile dispun de proceduri de monitorizare a acestui fapt.

Articolul 211

Cerințe privind tratarea expunerilor decurgând din operațiuni de leasing ca expuneri acoperite cu garanții reale

Instituțiile trebuie să trateze expunerile care decurg din operațiuni de leasing ca fiind garantate cu tipul de bun dat în leasing, dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

▼C2

(a) condițiile stabilite la articolul 208 sau 210, după caz, pentru ca tipul de bun dat în leasing să se califice drept garanție reală eligibilă sunt îndeplinite;

(b) locatorul efectuează o gestionare riguroasă a riscurilor, care ține seama de modul de utilizare a activului dat în leasing, de locul în care este amplasat acesta, de vechimea sa, precum și de durata planificată de utilizare, inclusiv o monitorizare adecvată a valorii activului;

(c) locatorul are drept de proprietate asupra activului și poate să-și exercite drepturile de proprietar în timp util;

(d) dacă acest fapt nu a fost deja avut în vedere la calculul nivelului pierderii în caz de nerambursare, diferența dintre cuantumul neamortizat și valoarea de piață a activului nu este atât de mare încât să supraestimeze efectul de diminuare a riscului de credit atribuit activelor date în leasing.

Articolul 212

Cerințe privind alte tipuri de protecție finanțată a creditului

(1) Numerarul sub formă de depozit constituit la o instituție terță sau instrumentele asimilate numerarului păstrate de aceasta sunt eligibile pentru tratamentul prevăzut la articolul 232 alineatul (1), dacă sunt îndeplinite cumulativ condițiile următoare:

(a) creanța împrumutatului față de instituția terță trebuie să fie, în mod transparent, gajată în favoarea instituției creditoare sau cesionată acesteia, iar acest gaj sau această cesiune trebuie să fie validă din punct de vedere legal și să aibă caracter executoriu din punct de vedere juridic în toate jurisdicțiile relevante și trebuie să fie necondiționată și irevocabilă;

(b) gajul sau cesiunea sunt notificate instituției terțe;

(c) în urma notificării, instituția terță trebuie să poată efectua plăți numai către instituția creditoare, sau către alte părți numai cu acordul prealabil al instituției creditoare;

(2) Polițele de asigurare de viață gajate în favoarea instituției creditoare se califică drept garanții reale eligibile, dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) polița de asigurare de viață este, în mod transparent, gajată în favoarea instituției creditoare sau cesionată acesteia;

(b) societatea care furnizează asigurarea de viață este notificată în legătură cu gajul sau cesiunea și, în urma notificării, nu poate plăti sumele exigibile în baza contractului fără acordul prealabil al instituției creditoare;

(c) instituția creditoare are dreptul de a anula polița și de a primi valoarea de răscumpărare în cazul în care împrumutatul se află în stare de nerambursare;

(d) instituția creditoare este informată în legătură cu orice plăți neefectuate de deținătorul poliței și care sunt corespunzătoare acesteia;

▼C2

(e) protecția creditului este furnizată până la scadența împrumutului. Dacă acest lucru nu este posibil deoarece asigurarea încetează înainte de expirarea duratei creditului, instituția se asigură că suma care decurge din contractul de asigurare îi servește drept garanție până la sfârșitul duratei contractului de credit;

(f) gajul sau cesiunea sunt valide din punct de vedere legal și au caracter executoriu din punct de vedere juridic în toate jurisdicțiile relevante la momentul încheierii contractului de credit;

(g) valoarea de răscumpărare este declarată de societatea care furnizează asigurarea de viață și nu este reductibilă;

(h) valoarea de răscumpărare trebuie plătită în timp util, la cerere, de către societatea care furnizează asigurarea de viață;

(i) valoarea de răscumpărare nu poate fi solicitată fără acordul prealabil al instituției;

(j) societatea care furnizează asigurarea de viață intră sub incidența Directivei 2009/138/CE sau este supusă supravegherii efectuate de o autoritate competentă a unei țări terțe care aplică norme de supraveghere și reglementare cel puțin echivalente cu cele aplicate în Uniune.

Subsecțiunea 2

Protecția nefinanțată a creditului și instrumentele de tip credit linked note

Articolul 213

Cerințe comune pentru garanțiile personale și instrumentele financiare derivate de credit

(1) Sub rezerva articolului 214 alineatul (1), protecția creditului decurgând dintr-o garanție personală sau dintr-un instrument financiar derivat de credit se califică drept protecție nefinanțată a creditului eligibilă, dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) protecția creditului este directă;

(b) nivelul de protecție a creditului este clar definit și incontestabil;

(c) contractul de protecție a creditului nu cuprinde nicio clauză a cărei îndeplinire se află în afara controlului direct al împrumutătorului și care:

(i) ar permite furnizorului de protecție să denunțe unilateral protecția;

(ii) ar crește costul efectiv al protecției ca rezultat al deteriorării calității creditului expunerii protejate;

(iii) ar putea exonera furnizorul de protecție de obligația de a plăti în timp util în cazul în care debitorul inițial nu efectuează o plată datorată sau în care contractul de leasing a expirat din punctul de vedere al recunoașterii valorii reziduale garantate în temeiul articolului 134 alineatul (7) și al articolului 166 alineatul (4);

(iv) ar putea permite reducerea duratei protecției creditului de către furnizorul de protecție;

▼C2

(d) contractul de protecție a creditului este valid din punct de vedere legal și are caracter executoriu din punct de vedere juridic în toate jurisdicțiile relevante la momentul încheierii contractului de credit.

(2) O instituție trebuie să demonstreze autorităților competente că dispune de sisteme de administrare a eventualelor concentrări ale riscului generate de utilizarea garanțiilor personale și a instrumentelor financiare derivate de credit. O instituție trebuie să poată demonstra autorităților competente, într-un mod pe care acestea îl consideră satisfăcător, interacțiunea dintre strategia sa privind utilizarea instrumentelor financiare derivate de credit și a garanțiilor personale și administrarea profilului său general de risc.

(3) O instituție trebuie să îndeplinească toate cerințele contractuale și legale privind caracterul executoriu al protecției nefinanțate a creditului în temeiul legii aplicabile dreptului său asupra protecției creditului și să ia toate măsurile necesare pentru a asigura acest caracter executoriu.

Instituțiile trebuie să efectueze o analiză juridică, considerată suficientă pentru a confirma caracterul executoriu al protecției nefinanțate a creditului în toate jurisdicțiile relevante. Această analiză trebuie reefectuată, dacă este necesar, pentru a asigura caracterul executoriu permanent.

Articolul 214

Contragaranții furnizate de stat și de alte entități din sectorul public

(1) Instituțiile pot trata expunerile menționate la alineatul (2) ca fiind protejate de o garanție furnizată de entitățile menționate la același alineat, cu condiția ca toate cerințele următoare să fie satisfăcute:

(a) contragaranția să acopere toate elementele de risc de credit ale creanței;

(b) atât garanția personală inițială, cât și contragaranția să îndeplinească cerințele privind garanțiile personale prevăzute la articolul 213 și la articolul 215 alineatul (1), sub rezerva faptului că o contragaranție nu este necesar să fie directă;

(c) acoperirea să fie solidă și să nu existe date istorice care să indice faptul că acoperirea aferentă contragaranției este, în mod efectiv, mai puțin decât echivalentă în raport cu cea a garanției personale directe furnizate de entitatea în cauză.

(2) Tratamentul prevăzut la alineatul (1) se aplică expunerilor acoperite de o garanție personală care este contragarantată de oricare din următoarele entități:

(a) o administrație centrală sau o bancă centrală;

(b) o administrație regională sau o autoritate locală;

(c) o entitate din sectorul public, în cazul în care creanțele față de aceasta sunt tratate precum creanțele față de administrația centrală în conformitate cu articolul 116 alineatul (4);

▼C2

(d) o bancă de dezvoltare multilaterală sau o organizație internațională, cărora li se atribuie o pondere de risc de 0 % în temeiul articolului 117 alineatul (2) și, respectiv, al articolului 118;

(e) o entitate din sectorul public, în cazul în care creanțele față de aceasta sunt tratate în conformitate cu articolul 116 alineatele (1) și (2).

(3) Instituțiile trebuie să aplice tratamentul prevăzut la alineatul (1) și în cazul unei expuneri care nu este contragarantată de oricare din entitățile menționate la alineatul (2), atunci când contragaranția acestei expuneri este la rândul său direct garantată de una din entitățile respective, iar condițiile menționate la alineatul (1) sunt îndeplinite.

Articolul 215

Cerințe suplimentare privind garanțiile personale

(1) Garanțiile personale se califică drept protecție nefinanțată a creditului eligibilă, dacă toate condițiile prevăzute la articolul 213 și toate condițiile următoare sunt îndeplinite:

(a) în caz de neîndeplinire culpabilă a obligațiilor contractuale și/sau de neplată la scadență de către contraparte, instituția creditoare are dreptul de a se îndrepta, în timp util, împotriva garantului pentru orice sume datorate în temeiul creanței pentru care este furnizată protecția, iar efectuarea plății de către garant nu este condiționată de obligația instituției creditoare de a se îndrepta în prealabil împotriva debitorului.

În cazul protecției nefinanțate a creditului care acoperă credite ipotecare locative, cerințele prevăzute la articolul 213 alineatul (1) litera (c) punctul (iii) și la primul paragraf de la prezenta literă trebuie îndeplinite într-un termen de 24 de luni;

(b) garanția personală este o obligație formalizată explicit, asumată de garant;

(c) una din următoarele condiții este îndeplinită:

(i) garanția personală acoperă toate tipurile de plăți estimate a fi efectuate de debitor în temeiul creanței;

(ii) dacă anumite tipuri de plăți sunt excluse de la acoperirea furnizată de garanție, instituția creditoare a ajustat valoarea garanției pentru a reflecta acoperirea limitată.

(2) În cazul garanțiilor personale furnizate în cadrul schemelor de garantare reciprocă sau al celor furnizate sau contragarantate de către entitățile enumerate la articolul 214 alineatul (2), cerințele prevăzute la alineatul (1) litera (a) de la prezentul articol se consideră satisfăcute, dacă una din condițiile următoare este îndeplinită:

(a) instituția creditoare are dreptul de a obține în timp util din partea garantului o plată provizorie care îndeplinește cumulativ condițiile următoare:

▼C2

(i) reprezintă o estimare riguroasă a cuantumului pierderii pe care ar putea să o sufere instituția creditoare, incluzând pierderile rezultate din neplata dobânzii și a altor tipuri de plăți pe care debitorul are obligația să le efectueze;

(ii) este proporțională cu acoperirea furnizată de garanția personală;

(b) instituția creditoare poate demonstra autorităților competente, într-un mod pe care acestea îl consideră satisfăcător, că efectele garanției personale care acoperă, de asemenea, pierderile rezultate din neplata dobânzii și a altor tipuri de plăți pe care debitorul are obligația să le efectueze, justifică acest tratament.

Articolul 216

Cerințe suplimentare privind instrumentele financiare derivate de credit

(1) Instrumentele financiare derivate de credit se califică drept protecție nefinanțată a creditului eligibilă, dacă toate condițiile prevăzute la articolul 213 și toate condițiile următoare sunt îndeplinite:

(a) evenimentele de credit specificate în contractul aferent instrumentului financiar derivat de credit includ:

(i) neplata sumelor datorate conform condițiilor, în vigoare la momentul neplății, aferente obligației-suport, cu o perioadă de grație egală cu perioada de grație a obligației-suport, sau mai scurtă decât aceasta;

(ii) falimentul, insolvența sau incapacitatea debitorului de a-și plăti datoriile, sau imposibilitatea ori recunoașterea în scris a incapacității de a-și plăti în general datoriile pe măsură ce acestea devin scadente, precum și evenimente similare;

(iii) restructurarea obligației-suport, care implică iertarea de datorie sau amânarea plății principalului, a dobânzii sau a comisioanelor și are ca rezultat un eveniment de pierdere din credit;

(b) în cazul în care instrumentele financiare derivate de credit permit decontarea în numerar:

(i) instituțiile aplică un proces riguros de evaluare în vederea estimării corecte a pierderii;

(ii) se specifică în mod clar perioada în care trebuie obținute evaluările ulterioare evenimentului de credit ale obligației-suport;

(c) dacă efectuarea decontării implică dreptul și capacitatea cumpărătorului de protecție de a transfera obligația-suport furnizorului de protecție, condițiile aferente obligației-suport trebuie să prevadă faptul că orice consimțământ necesar pentru un astfel de transfer nu poate fi refuzat în mod nejustificat;

(d) identitatea părților care au responsabilitatea de a stabili dacă a avut loc un eveniment de credit este precizată în mod clar;

(e) identificarea apariției unui eveniment de credit nu este responsabilitatea exclusivă a furnizorului de protecție;

▼C2

(f) cumpărătorul de protecție are dreptul sau capacitatea de a informa furnizorul de protecție în legătură cu producerea unui eveniment de credit.

Dacă evenimentele de credit nu includ restructurarea obligației-suport, după cum se precizează la litera (a) punctul (iii), protecția creditului poate fi totuși eligibilă, cu condiția reducerii valorii, astfel cum se specifică la articolul 233 alineatul (2);

(2) Se poate permite existența unei neconcordanțe între obligația-suport și obligația de referință aferentă instrumentului financiar derivat de credit sau între obligația-suport și obligația utilizată pentru a stabili dacă a avut loc un eveniment de credit, numai dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

(a) obligația de referință sau obligația utilizată pentru a stabili dacă a avut loc un eveniment de credit, după caz, are același rang ca obligația-suport sau are un rang inferior în raport cu aceasta;

(b) obligația-suport și obligația de referință sau obligația utilizată pentru a stabili dacă a avut loc un eveniment de credit, după caz, provin de la același debitor și există clauze cu caracter executoriu din punct de vedere juridic de declarare simultană a stării de nerambursare sau a exigibilității obligațiilor (clauze de tip *cross-default* sau *cross-acceleration*).

Articolul 217

Cerințe de eligibilitate pentru tratamentul prevăzut la articolul 153 alineatul (3)

(1) Pentru a fi eligibilă pentru tratamentul prevăzut la articolul 153 alineatul (3), protecția creditului decurgând dintr-o garanție personală sau dintr-un instrument financiar derivat de credit trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

(a) obligația-suport trebuie să fie una din următoarele expuneri:

(i) o expunere față de o societate, astfel cum este definită la articolul 147, cu excepția expunerilor față de întreprinderile de asigurări și reasigurări;

(ii) o expunere față de o administrație regională, o autoritate locală sau o entitate din sectorul public, care nu este tratată ca o expunere față de o administrație centrală sau o bancă centrală în conformitate cu articolul 147;

(iii) o expunere față de o întreprindere mică sau mijlocie, clasificată ca expunere de tip retail în conformitate cu articolul 147 alineatul (5);

(b) debitorii aferenți obligației-suport nu trebuie să fie membri ai grupului din care face parte furnizorul de protecție;

(c) expunerea trebuie să fie acoperită de unul din următoarele instrumente:

(i) instrumente financiare derivate de credit nefinanțate având la bază o singură semnătură sau garanții personale având la bază o singură semnătură;

(ii) produse de tipul first-to-default pentru un coș de expuneri;

(iii) produse de tipul nth-to-default pentru un coș de expuneri;

▼C2

(d) protecția creditului trebuie să îndeplinească cerințele prevăzute la articolele 213, 215 și 216, după caz;

(e) ponderea de risc asociată expunerii înainte de aplicarea tratamentului prevăzut la articolul 153 alineatul (3) nu trebuie să fi luat deja în considerare vreun aspect legat de protecția creditului;

(f) o instituție trebuie să aibă dreptul și perspectiva de a primi plata de la furnizorul de protecție, fără a fi nevoită să introducă o acțiune în instanță pentru a constrânge la plată contrapartea. În măsura în care este posibil, o instituție trebuie să ia măsuri pentru a se convinge că furnizorul de protecție este dispus să plătească prompt în cazul în care are loc un eveniment de credit;

(g) protecția creditului cumpărată trebuie să absoarbă toate pierderile de credit suportate pentru partea acoperită a unei expuneri, generate de producerea evenimentelor de credit descrise în contract;

(h) dacă structura plăților aferente protecției creditului prevede decontarea cu livrare fizică, trebuie să existe securitate juridică în ceea ce privește posibilitatea efectivă de a livra un credit, o obligațiune sau o creanță potențială;

(i) dacă o instituție intenționează să livreze o creanță, alta decât expunerea-suport, aceasta trebuie să se asigure că respectiva creanță livrabilă este suficient de lichidă, astfel încât să o poată cumpăra în vederea livrării conform contractului;

(j) termenii și condițiile contractului de protecție a creditului trebuie să fie confirmate legal, în scris, atât de furnizorul de protecție, cât și de instituție;

(k) instituțiile trebuie să dispună de un proces pentru detectarea corelării excesive dintre bonitatea unui furnizor de protecție și debitorul expunerii-suport, care se datorează faptului că performanța lor depinde, dincolo de factorul de risc sistemic, de factori comuni;

(l) în cazul protecției împotriva riscului de diminuare a valorii creanței, vânzătorul creanțelor achiziționate nu trebuie să fie membru al grupului din care face parte furnizorul de protecție.

(2) În sensul alineatului (1) litera (c) punctul (ii), instituțiile trebuie să aplice tratamentul prevăzut la articolul 153 alineatul (3) activului din portofoliu care are cel mai mic cuantum ponderat la risc al expunerii.

(3) În sensul alineatului (1) litera (c) punctul (iii), protecția obținută este eligibilă în acest cadru numai dacă a fost obținută și protecția eligibilă împotriva stării de nerambursare (n-1) sau dacă n-1 active din portofoliu se află deja în stare de nerambursare. În acest caz, instituțiile trebuie să aplice tratamentul prevăzut la articolul 153 alineatul (3) activului din portofoliu care are cel mai mic cuantum ponderat la risc al expunerii.

▼C2

Secțiunea 4

Calculul efectelor diminuării riscului de credit

Subsecțiunea 1

Protecția finanțată a creditului

Articolul 218

Instrumente de tip credit linked note

Investițiile în instrumente de tip credit linked note emise de instituția creditoare pot fi tratate drept garanții reale sub formă de numerar în scopul calculării efectului protecției finanțate a creditului în conformitate cu prezenta subsecțiune, cu condiția ca instrumentul de tip credit default swap inclus în instrumentul de tip credit linked note să se califice drept protecție nefinanțată a creditului eligibilă. Pentru a stabili dacă instrumentul de tip credit default swap inclus în instrumentul de tip credit linked note se califică drept protecție nefinanțată a creditului eligibilă, instituția poate considera condiția prevăzută la articolul 194 alineatul (6) litera (c) ca fiind îndeplinită.

Articolul 219

Compensarea bilanțieră

Împrumuturile contractate și depozitele constituite la instituția creditoare care fac obiectul compensării bilanțiere trebuie tratate de către instituția respectivă drept garanții reale sub formă de numerar în scopul calculării efectului protecției finanțate a creditului pentru împrumuturile și depozitele instituției creditoare care fac obiectul compensării bilanțiere și sunt denominate în aceeași monedă.

Articolul 220

Utilizarea abordării bazate pe ajustări de volatilitate reglementate sau a abordării bazate pe estimări proprii ale ajustărilor de volatilitate în cazul acordurilor-cadru de compensare

(1) Atunci când instituțiile calculează „valoarea ajustată integral a expunerii” (E*) pentru expunerile care fac obiectul unui acord-cadru de compensare eligibil ce acoperă tranzacțiile de răscumpărare sau operațiunile de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut sau alte operațiuni ajustate la condițiile pieței de capital, acestea calculează ajustările de volatilitate pe care trebuie să le aplice, utilizând fie abordarea bazată pe ajustări de volatilitate reglementate, fie abordarea bazată pe estimări proprii ale ajustărilor de volatilitate („abordarea bazată pe estimări proprii”), astfel cum se prevede la articolele 223-226 pentru metoda extinsă a garanțiilor financiare.

Utilizarea abordării bazate pe estimări proprii este supusă condițiilor și cerințelor aplicate în cadrul metodei extinse a garanțiilor financiare.

(2) În vederea calculării E*, instituțiile procedează astfel:

(a) calculează poziția netă în fiecare grup de titluri sau în fiecare tip de marfă prin deducerea cuantumului de la punctul (ii) din cuantumul de la punctul (i):

▼C2

(i) valoarea totală a unui grup de titluri sau de mărfuri de același tip, date cu împrumut, vândute sau furnizate în cadrul acordului-cadru de compensare;

(ii) valoarea totală a unui grup de titluri sau de mărfuri de același tip, luate cu împrumut, achiziționate sau primite în cadrul acordului-cadru de compensare;

(b) calculează poziția netă în fiecare monedă, alta decât moneda de decontare a acordului-cadru de compensare, prin deducerea cuantumului de la punctul (ii) din cuantumul de la punctul (i):

(i) suma dintre valoarea totală a titlurilor denominate în această monedă date cu împrumut, vândute sau furnizate în cadrul acordului-cadru de compensare și cuantumul numerarului în moneda respectivă dat cu împrumut sau transferat în cadrul acordului respectiv;

(ii) suma dintre valoarea totală a titlurilor denominate în această monedă luate cu împrumut, achiziționate sau primite în cadrul acordului-cadru de compensare și cuantumul numerarului în moneda respectivă luat cu împrumut sau primit în cadrul acordului respectiv;

(c) aplică ajustarea de volatilitate adecvată unui anumit grup de titluri sau unei poziții în numerar valorii absolute a poziției nete pozitive sau negative în titlurile din grupul respectiv;

(d) aplică ajustarea de volatilitate corespunzătoare riscului cursului de schimb (fx) poziției nete pozitive sau negative în fiecare monedă, alta decât moneda de decontare a acordului-cadru de compensare.

(3) Instituțiile calculează E* conform următoarei formule:

$$E^* = max\left\{0, \left(\sum_i E_i - \sum_i C_i\right) + \sum_j |E_j^{sec}| \cdot H_j^{sec} + \sum_k |E_k^{fx}| \cdot H_k^{fx}\right\}$$

unde:

E_i = valoarea expunerii pentru fiecare expunere separată i din cadrul acordului, care s-ar aplica în lipsa protecției creditului, în cazul în care instituțiile calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor conform abordării standardizate sau în cazul în care calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor și cuantumurile pierderilor așteptate conform abordării IRB;

C_i = valoarea titlurilor din fiecare grup sau a mărfurilor de același tip, luate cu împrumut, achiziționate sau primite, sau numerarul luat cu împrumut sau primit pentru fiecare expunere i;

E_j^{sec} = poziția netă (pozitivă sau negativă) într-un grup de titluri dat j;

E_k^{fx} = poziția netă (pozitivă sau negativă) într-o monedă dată k, alta decât moneda de decontare a acordului, calculată în conformitate cu alineatul (2) litera (b);

▼C2

H_j^{sec} = ajustarea de volatilitate adecvată unui anumit grup de titluri j;

H_k^{fx} = ajustarea de volatilitate corespunzătoare cursului de schimb aferent monedei k.

(4) În vederea calculării cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor și a cuantumurilor pierderilor așteptate pentru tranzacțiile de răscumpărare, sau pentru operațiunile de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut, sau pentru alte operațiuni ajustate la condițiile pieței de capital, acoperite de acorduri-cadru de compensare, instituțiile utilizează E*, calculată în conformitate cu alineatul (3), ca valoare a expunerii față de contraparte, care rezultă din tranzacțiile ce fac obiectul acordului-cadru de compensare, în sensul articolului 113 în cadrul abordării standardizate, sau al capitolului 3 în cadrul abordării IRB.

(5) În sensul alineatelor (2) și (3), „grup de titluri” înseamnă titlurile care sunt emise de aceeași entitate, au aceeași dată de emitere și aceeași scadență și sunt supuse acelorași termeni și condiții și acelorași perioade de deținere indicate la articolul 224 sau la articolul 225, după caz.

Articolul 221

Utilizarea abordării bazate pe modele interne în cazul acordurilor-cadru de compensare

(1) Ca alternativă la utilizarea abordării bazate pe ajustări de volatilitate reglementate sau a abordării bazate pe estimări proprii pentru calculul valorii ajustate integral a expunerii (E*), rezultată din aplicarea unui acord-cadru de compensare eligibil care acoperă tranzacții de răscumpărare, operațiuni de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut sau alte operațiuni ajustate la condițiile pieței de capital, altele decât tranzacțiile cu instrumente financiare derivate, instituțiile pot utiliza, cu condiția obținerii aprobării autorităților competente, o abordare bazată pe modele interne, care ține seama de efectele corelării dintre pozițiile în titluri supuse acordului-cadru de compensare, precum și de lichiditatea instrumentelor respective.

(2) Cu condiția obținerii aprobării autorităților competente, instituțiile pot, de asemenea, să utilizeze propriile modelele interne pentru tranzacțiile de creditare în marjă, în cazul în care acestea sunt acoperite de un acord-cadru de compensare bilaterală care îndeplinește cerințele prevăzute în capitolul 6 secțiunea 7.

(3) O instituție poate decide să utilizeze o abordare bazată pe modele interne, indiferent dacă a ales abordarea standardizată sau abordarea IRB pentru a calcula cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor. Cu toate acestea, dacă intenționează să utilizeze o abordare bazată pe modele interne, instituția trebuie să aplice această abordare pentru toate contrapărțile și pentru toate titlurile, cu excepția portofoliilor nesemnificative, pentru care poate utiliza abordarea bazată pe ajustări de volatilitate reglementate sau abordarea bazată pe estimări proprii, prevăzute la articolul 220.

Instituțiile care au primit, în temeiul titlului IV capitolul 5, aprobarea de a utiliza un model intern de măsurare a riscului, pot folosi abordarea bazată pe modele interne. Dacă nu a primit o astfel de aprobare, o instituție poate totuși să solicite autorităților competente aprobarea de a utiliza, pentru scopurile prezentului articol, o abordare bazată pe modele interne.

▼C2

(4) Autoritățile competente permit unei instituții să utilizeze o abordare bazată pe modele interne numai dacă au dovezi satisfăcătoare ale faptului că sistemul folosit de instituție pentru gestionarea riscurilor decurgând din tranzacțiile acoperite de acordul-cadru de compensare este solid din punct de vedere conceptual și aplicat corect și dacă sunt îndeplinite următoarele cerințe calitative:

(a) modelul intern de măsurare a riscurilor utilizat pentru calcularea volatilității potențiale a prețurilor tranzacțiilor este strâns integrat în procesul zilnic de gestionare a riscurilor și servește drept bază pentru raportarea expunerilor la risc către conducerea superioară a instituției;

(b) instituția dispune de o unitate de control al riscurilor care îndeplinește toate cerințele următoare:

(i) este independentă de unitățile care derulează tranzacții și raportează direct conducerii superioare;

(ii) răspunde de conceperea și implementarea sistemului de gestionare a riscurilor al instituției;

(iii) elaborează și analizează rapoarte zilnice cu privire la rezultatele modelului de măsurare a riscurilor și la măsurile adecvate care trebuie luate în privința limitelor pozițiilor;

(c) rapoartele zilnice elaborate de unitatea de control al riscurilor sunt analizate de către un nivel al conducerii care are suficientă autoritate pentru a impune reduceri ale pozițiilor luate și ale expunerii globale la risc;

(d) instituția dispune, în cadrul unității de control al riscurilor, de suficient personal competent pentru utilizarea modelelor sofisticate;

(e) instituția a stabilit proceduri pentru monitorizarea și asigurarea respectării unui set formalizat de politici și controale interne privind funcționarea generală a sistemului de măsurare a riscurilor;

(f) modelele instituției au un istoric care arată o acuratețe rezonabilă în măsurarea riscurilor, demonstrată prin testarea ulterioară a rezultatelor acestora, pentru care se utilizează date aferente cel puțin unui an;

(g) instituția desfășoară în mod frecvent un program riguros de simulare de criză, iar rezultatele acestor teste sunt examinate de către conducerea superioară și se reflectă în politicile și în limitele pe care aceasta le stabilește;

(h) instituția efectuează, în cadrul procesului său periodic de audit intern, o reexaminare independentă a sistemului de măsurare a riscurilor. Această reexaminare include atât activitatea unităților care derulează tranzacții, cât și pe cea a unității independente de control al riscurilor;

▼C2

(i) instituția efectuează o reexaminare a sistemului său de gestionare a riscurilor, cel puțin o dată pe an;

(j) modelul intern îndeplinește cerințele stabilite la articolul 292 alineatele (8) și (9) și la articolul 294.

(5) Modelul intern de măsurare a riscurilor al unei instituții trebuie să cuprindă un număr suficient de factori de risc pentru a reflecta toate riscurile de preț semnificative.

O instituție poate utiliza corelații empirice în cadrul categoriilor de risc și între categoriile de risc, dacă sistemul său de măsurare a corelațiilor este solid și este aplicat corect.

(6) Instituțiile care utilizează abordarea bazată pe modele interne calculează E* conform următoarei formule:

$$E^* = max\left\{0, \left(\sum_i E_i - \sum_i C_i\right) + variatia\ potentiala\ valorii\right\}$$

unde:

E_i = valoarea expunerii pentru fiecare expunere separată i din cadrul acordului, care s-ar aplica în lipsa protecției creditului, în cazul în care instituțiile calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor conform abordării standardizate sau în cazul în care calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor și cuantumurile pierderilor așteptate conform abordării IRB;

C_i = valoarea titlurilor luate cu împrumut, achiziționate sau primite sau numerarul luat cu împrumut sau primit pentru fiecare astfel de expunere i.

La calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor pe baza modelelor interne, instituțiile trebuie să utilizeze rezultatul modelului pentru ziua lucrătoare precedentă.

(7) Calculul variației potențiale a valorii menționată la alineatul (6) trebuie să îndeplinească toate cerințele următoare:

(a) să fie efectuat cel puțin zilnic;

(b) să se bazeze pe un interval de încredere unilateral de 99 de centile;

(c) să se bazeze pe o perioadă de deținere echivalentă cu 5 zile, cu excepția cazului altor tranzacții decât tranzacțiile de răscumpărare de titluri, sau operațiunile de dare sau luare de titluri cu împrumut, pentru care trebuie utilizată o perioadă de deținere echivalentă cu 10 zile;

(d) să se bazeze pe o perioadă de observare istorică efectivă de cel puțin un an, cu excepția cazului în care o creștere semnificativă a volatilității prețurilor justifică o perioadă de observare mai scurtă;

(e) setul de date utilizat pentru calcul să fie actualizat la fiecare trei luni.

▼C2

Dacă o instituție are o tranzacție de răscumpărare, o operațiune de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut sau o tranzacție de creditare în marjă, ori altă tranzacție ori set de compensare similare, care îndeplinesc criteriile stabilite la articolul 285 alineatele (2), (3) și (4), perioada minimă de deținere trebuie să fie aliniată cu perioada de risc de marjă care s-ar aplica în conformitate cu aceste alineate, în coroborare cu articolul 285 alineatul (5).

(8) În vederea calculării cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor și a cuantumurilor pierderilor așteptate pentru tranzacțiile de răscumpărare, sau pentru operațiunile de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut, sau pentru alte operațiuni ajustate la condițiile pieței de capital, acoperite de acorduri-cadru de compensare, instituțiile utilizează E*, calculată în conformitate cu alineatul (6), ca valoare a expunerii față de contraparte, care rezultă din tranzacțiile ce fac obiectul acordului-cadru de compensare, în sensul articolului 113 în cadrul abordării standardizate, sau al capitolului 3 în cadrul abordării IRB.

(9) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice următoarele:

(a) ce anume reprezintă un portofoliu nesemnificativ în sensul alineatului (3);

(b) criteriile după care se determină dacă un model intern este solid și este aplicat corect în sensul alineatelor (4) și (5) și al acordurilor-cadru de compensare.

ABE transmite Comisiei proiectele respective de standarde tehnice de reglementare până la 31 decembrie 2015.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 222

Metoda simplă a garanțiilor financiare

(1) Instituțiile pot utiliza metoda simplă a garanțiilor financiare numai în cazul în care calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor conform abordării standardizate. Instituțiile nu trebuie să utilizeze atât metoda simplă a garanțiilor financiare, cât și metoda extinsă a garanțiilor financiare, decât pentru scopurile articolului 148 alineatul (1) și ale articolului 150 alineatul (1). Instituțiile nu trebuie să utilizeze această excepție în mod selectiv, pentru a reduce cerințele de fonduri proprii sau pentru a efectua un arbitraj de reglementare.

(2) Conform metodei simple a garanțiilor financiare, instituțiile atribuie unei garanții financiare eligibile o valoare egală cu valoarea sa de piață, determinată în conformitate cu articolul 207 alineatul (4) litera (d).

(3) Instituțiile atribuie acelor părți din valorile expunerilor care sunt garantate cu valoarea de piață a garanției financiare eligibile ponderea de risc pe care ar atribui-o în temeiul capitolului 2 dacă instituția creditoare ar avea o expunere directă față de instrumentul care constituie garanția reală. În acest scop, valoarea expunerii unui element extrabilanțier menționat în anexa I este egală cu 100 % din valoarea elementului și nu cu valoarea expunerii indicată la articolul 111 alineatul (1).

▼C2

Ponderea de risc aferentă părții garantate este de cel puțin 20 %, cu excepția cazurilor specificate la alineatele (4)-(6). Instituțiile aplică restului valorii expunerii ponderea de risc pe care ar atribui-o unei expuneri negarantate față de contraparte, în temeiul capitolului 2.

(4) Instituțiile atribuie o pondere de risc de 0 % părții garantate a expunerii provenind din tranzacții de răscumpărare și din operațiuni de dare sau luare de titluri cu împrumut care îndeplinește criteriile prevăzute la articolul 227. În cazul în care contrapartea cu care s-a efectuat tranzacția nu este un participant principal pe piață, instituțiile atribuie o pondere de risc de 10 %.

(5) Instituțiile atribuie o pondere de risc de 0 %, în limita acoperirii cu garanții reale, valorilor expunerilor determinate în temeiul capitolului 6 pentru instrumentele financiare derivate enumerate în anexa II și supuse unei marcări zilnice la piață, care sunt garantate cu numerar sau cu instrumente asimilate numerarului, dacă nu există nicio neconcordanță de monede.

Instituțiile atribuie o pondere de risc de 10 %, în limita acoperirii cu garanții reale, valorilor expunerilor provenind din astfel de tranzacții garantate cu titluri de datorie emise de administrații centrale sau de bănci centrale, cărora le este atribuită o pondere de risc de 0 % în temeiul capitolului 2.

(6) În cazul altor tranzacții decât cele menționate la alineatele (4) și (5), instituțiile pot atribui o pondere de risc de 0 % dacă expunerea și garanția reală sunt denominate în aceeași monedă și dacă este îndeplinită una din condițiile următoare:

(a) garanția reală este constituită sub formă de depozit în numerar sau de instrument asimilat numerarului;

(b) garanția reală este constituită sub formă de titluri de datorie emise de administrații centrale sau de bănci centrale, care sunt eligibile pentru atribuirea unei ponderi de risc de 0 % în temeiul articolului 114 și a căror valoare de piață a fost diminuată cu 20 %.

(7) În sensul alineatelor (5) și (6), titlurile de datorie emise de administrații centrale sau de bănci centrale includ:

(a) titluri de datorie emise de administrații regionale sau de autorități locale, dacă expunerile față de acestea se tratează ca expuneri față de administrația centrală în a cărei jurisdicție sunt stabilite, în conformitate cu articolul 115;

(b) titluri de datorie emise de bănci de dezvoltare multilaterală, cărora li se atribuie o pondere de risc de 0 % în temeiul articolului 117 alineatul (2);

▼C2

(c) titluri de datorie emise de organizații internaționale, cărora li se atribuie o pondere de risc de 0 % în temeiul articolului 118.

(d) titluri de datorie emise de entități din sectorul public care se tratează ca expuneri față de administrații centrale, în conformitate cu articolul 116 alineatul (4).

Articolul 223

Metoda extinsă a garanțiilor financiare

(1) La evaluarea garanțiilor financiare în scopul aplicării metodei extinse a garanțiilor financiare, pentru a ține seama de volatilitatea prețurilor, instituțiile trebuie să aplice ajustările de volatilitate valorii de piață a garanției reale, astfel cum se prevede la articolele 224-227.

În cazul în care garanția reală și expunerea-suport sunt denominate în monede diferite, instituțiile trebuie să adauge la ajustarea de volatilitate adecvată garanției reale în conformitate cu articolele 224-227 o ajustare care să reflecte volatilitatea monedei.

În cazul tranzacțiilor cu instrumente financiare derivate extrabursiere acoperite de acorduri de compensare recunoscute de autoritățile competente în temeiul capitolului 6, dacă există o neconcordanță între moneda garanției reale și moneda de decontare, instituțiile trebuie să aplice o ajustare de volatilitate care să reflecte volatilitatea monedei. Chiar dacă în tranzacțiile acoperite de acordul de compensare sunt implicate mai multe monede, instituțiile aplică o singură ajustare de volatilitate.

(2) Instituțiile calculează valoarea ajustată în funcție de volatilitate a garanției reale (C_{VA}), pe care trebuie să o ia în considerare, după cum urmează:

$$C_{VA} = C \cdot \left(1 - H_C - H_{fx}\right)$$

unde:

C = valoarea garanției reale;

H_C = ajustarea de volatilitate adecvată garanției reale, calculată în conformitate cu articolele 224 și 227;

H_{fx} = ajustarea de volatilitate adecvată neconcordanței de monede, calculată în conformitate cu articolele 224 și 227;

Instituțiile utilizează formula prevăzută de prezentul alineat la calculul valorii ajustate în funcție de volatilitate a garanției reale pentru toate tranzacțiile, cu excepția celor supuse acordurilor-cadru de compensare recunoscute, cărora li se aplică dispozițiile articolelor 220 și 221.

(3) Instituțiile calculează valoarea ajustată în funcție de volatilitate a expunerii (E_{VA}), pe care trebuie să o ia în considerare, după cum urmează:

$$E_{VA} = E \cdot \left(1 + H_E\right)$$

▼C2

unde:

E = valoarea expunerii, care ar fi determinată în conformitate cu capitolele 2 sau 3, după caz, dacă expunerea nu ar fi garantată;

H_E = ajustarea de volatilitate adecvată expunerii, calculată în conformitate cu articolele 224 și 227;

În cazul tranzacțiilor cu instrumente financiare derivate extrabursiere, instituțiile calculează E_{VA} după cum urmează:.

$$E_{VA} = E.$$

(4) În vederea calculării valorii E menționată la alineatul (3), se aplică următoarele:

(a) în cazul instituțiilor care calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor conform abordării standardizate, valoarea expunerii unui element extrabilanțier menționat în anexa I este 100 % din valoarea elementului respectiv și nu valoarea expunerii indicată la articolul 111 alineatul (1);

(b) instituțiile care calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor conform abordării IRB calculează valoarea expunerii elementelor menționate la articolul 166 alineatele (8)-(10) utilizând un factor de conversie de 100 % și nu factorii de conversie sau procentele indicate la alineatele respective.

(5) Instituțiile calculează valoarea ajustată integral a expunerii (E*), ținând seama atât de volatilitate, cât și de efectele de diminuare a riscului ale garanției reale, după cum urmează:

$$E^* = max\ \{0, E_{VA} - C_{VAM}\}$$

unde:

E_{VA} = valoarea ajustată în funcție de volatilitate a expunerii, astfel cum a fost calculată la alineatul (3);

C_{VAM} = C_{VA} ajustată suplimentar pentru orice neconcordanță de scadențe, în conformitate cu dispozițiile din secțiunea 5;

(6) Instituțiile pot calcula ajustările de volatilitate utilizând fie abordarea bazată pe ajustări de volatilitate reglementate menționată la articolul 224, fie abordarea bazată pe estimări proprii menționată la articolul 225.

O instituție poate decide să utilizeze abordarea bazată pe ajustări de volatilitate reglementate sau abordarea bazată pe estimări proprii, indiferent dacă a ales abordarea standardizată sau abordarea IRB pentru a calcula cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor.

▼C2

Cu toate acestea, dacă utilizează abordarea bazată pe estimări proprii, instituția trebuie să aplice această abordare pentru toată gama de tipuri de instrumente, cu excepția portofoliilor nesemnificative, pentru care poate utiliza abordarea bazată pe ajustări de volatilitate reglementate.

(7) În cazul în care garanția reală constă într-un număr de elemente eligibile, instituțiile calculează ajustarea de volatilitate (H) după cum urmează:

$$H = \sum_i a_i H_i$$

unde:

a_i = proporția corespunzătoare valorii unui element eligibil i în valoarea totală a garanției reale;

H_i = ajustarea de volatilitate aplicabilă elementului eligibil i.

Articolul 224

Aplicarea în cadrul metodei extinse a garanțiilor financiare a ajustărilor de volatilitate reglementate

(1) Ajustările de volatilitate care trebuie aplicate de instituții în cadrul abordării bazate pe ajustări de volatilitate reglementate, presupunând că reevaluarea se efectuează zilnic, sunt prevăzute în tabelele 1- 4 din prezentul alineat.

AJUSTĂRI DE VOLATILITATE

Tabelul 1

Nivelul de calitate a creditului cu care este asociată evaluarea creditului pentru titlul de datorie	Scadența reziduală	Ajustările de volatilitate pentru titlurile de datorie emise de entitățile menționate la articolul 197 alineatul (1) litera (b)			Ajustările de volatilitate pentru titlurile de datorie emise de entitățile descrise la articolul 197 alineatul (1) literele (c) și (d)			Ajustările de volatilitate pentru pozițiile din securitizare care îndeplinesc criteriile stabilite la articolul 197 alineatul (1) litera (h)		
		Perioadă de deținere de 20 zile (%)	Perioadă de deținere de 10 zile (%)	Perioadă de deținere de 5 zile (%)	Perioadă de deținere de 20 zile (%)	Perioadă de deținere de 10 zile (%)	Perioadă de deținere de 5 zile (%)	Perioadă de deținere de 20 zile (%)	Perioadă de deținere de 10 zile (%)	Perioadă de deținere de 5 zile (%)
1	≤ 1 an	0,707	0,5	0,354	1,414	1	0,707	2,829	2	1,414
	> 1 ≤ 5 ani	2,828	2	1,414	5,657	4	2,828	11,314	8	5,657
	> 5 ani	5,657	4	2,828	11,314	8	5,657	22,628	16	11,313
2-3	≤ 1 an	1,414	1	0,707	2,828	2	1,414	5,657	4	2,828
	> 1 ≤ 5 ani	4,243	3	2,121	8,485	6	4,243	16,971	12	8,485
	> 5 ani	8,485	6	4,243	16,971	12	8,485	33,942	24	16,970
4	≤ 1 an	21,213	15	10,607	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A
	> 1 ≤ 5 ani	21,213	15	10,607	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A
	> 5 ani	21,213	15	10,607	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A

▼C2

Tabelul 2

Nivelul de calitate a creditului cu care este asociată evaluarea creditului pentru titlul de datorie pe termen scurt	Ajustările de volatilitate pentru titlurile de datorie emise de entitățile descrise la articolul 197 alineatul (1) litera (b) care beneficiază de evaluări ale creditului pe termen scurt			Ajustările de volatilitate pentru titlurile de datorie emise de entitățile descrise la articolul 197 alineatul (1) literele (c) și (d) care beneficiază de evaluări ale creditului pe termen scurt			Ajustările de volatilitate pentru pozițiile din securitizare care îndeplinesc criteriile stabilite la articolul 197 alineatul (1) litera (h)		
	Perioadă de deținere de 20 zile (%)	Perioadă de deținere de 10 zile (%)	Perioadă de deținere de 5 zile (%)	Perioadă de deținere de 20 zile (%)	Perioadă de deținere de 10 zile (%)	Perioadă de deținere de 5 zile (%)	Perioadă de deținere de 20 zile (%)	Perioadă de deținere de 10 zile (%)	Perioadă de deținere de 5 zile (%)
1	0,707	0,5	0,354	1,414	1	0,707	2,829	2	1,414
2-3	1,414	1	0,707	2,828	2	1,414	5,657	4	2,828

Tabelul 3

Alte tipuri de garanții reale sau de expuneri

	Perioadă de deținere de 20 zile (%)	Perioadă de deținere de 10 zile (%)	Perioadă de deținere de 5 zile (%)
Titluri de capital incluse într-un indice principal, obligațiuni convertibile incluse într-un indice principal	21,213	15	10,607
Alte titluri de capital sau obligațiuni convertibile cotate la o bursă recunoscută	35,355	25	17,678
Numerar	0	0	0
Aur	21,213	15	10,607

Tabelul 4

Ajustarea de volatilitate pentru neconcordanța de monede

Perioadă de deținere de 20 zile (%)	Perioadă de deținere de 10 zile (%)	Perioadă de deținere de 5 zile (%)
11,314	8	5,657

(2) Calcularea ajustărilor de volatilitate în conformitate cu alineatul (1) este supusă următoarelor condiții:

(a) pentru tranzacțiile de creditare garantate, perioada de deținere este de 20 de zile lucrătoare;

(b) pentru tranzacțiile de răscumpărare, cu excepția măsurii în care acestea implică transferul de mărfuri sau de drepturi garantate referitoare la proprietatea asupra mărfurilor, și pentru operațiunile de dare sau luare de titluri cu împrumut, perioada de deținere este de 5 zile lucrătoare;

(c) pentru alte operațiuni ajustate la condițiile pieței de capital, perioada de deținere este de 10 zile lucrătoare.

Dacă o instituție are o tranzacție sau un set de compensare care îndeplinesc criteriile stabilite la articolul 285 alineatele (2), (3) și (4), perioada minimă de deținere trebuie aliniată cu perioada de risc de marjă care s-ar aplica în conformitate cu aceste alineate.

▼C2

(3) Nivelul de calitate a creditului cu care este asociată o evaluare a creditului pentru un titlu de datorie, menționat în tabelele 1 - 4 de la alineatul (1) și la alineatele (4)-(6), este nivelul de calitate a creditului cu care este asociată evaluarea creditului de către ABE în temeiul capitolului 2.

În vederea determinării nivelului de calitate a creditului cu care este asociată evaluarea creditului pentru titlul de datorie, menționat la primul paragraf, se aplică, de asemenea, articolul 197 alineatul (7).

(4) Pentru titlurile neeligibile sau mărfurile date cu împrumut sau vândute în cadrul tranzacțiilor de răscumpărare sau al operațiunilor de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut, ajustarea de volatilitate este aceeași ca și pentru titlurile de capital neincluse în indicele principal dar cotate la o bursă recunoscută.

(5) Pentru unitățile eligibile deținute în OPC, ajustarea de volatilitate este media ponderată a ajustărilor de volatilitate care s-ar aplica activelor în care a investit fondul, având în vedere perioada de deținere a tranzacției specificată la alineatul (2).

Dacă instituția nu are cunoștință de activele în care a investit fondul, ajustarea de volatilitate este cea mai mare ajustare de volatilitate care s-ar aplica unui activ în care fondul are dreptul să investească.

(6) Pentru titlurile de datorie care nu beneficiază de rating emise de instituții, care satisfac criteriile de eligibilitate prevăzute la articolul 197 alineatul (4), ajustarea de volatilitate este aceeași ca și pentru titlurile emise de instituții sau de societăți, având o evaluare externă a creditului asociată cu nivelul 2 sau 3 de calitate a creditului.

Articolul 225

Aplicarea propriilor estimări ale ajustărilor de volatilitate în cadrul metodei extinse a garanțiilor financiare

(1) Autoritățile competente permit instituțiilor să utilizeze propriile estimări ale volatilității pentru a calcula ajustările de volatilitate care trebuie aplicate garanțiilor reale și expunerilor, dacă aceste instituții respectă cerințele stabilite la alineatele (2) și (3). Instituțiile care au obținut aprobarea de a utiliza propriile estimări ale volatilității nu pot reveni la utilizarea altor metode decât pentru motive temeinice, justificate în mod corespunzător, și cu condiția obținerii aprobării autorităților competente.

Pentru titlurile de datorie care au o evaluare a creditului, efectuată de o ECAI, echivalentă cu investment grade (ratingul corespunzător investițiilor cu risc scăzut) sau superioară, instituțiile pot calcula o estimare a volatilității ă pentru fiecare categorie de titluri.

Pentru titlurile de datorie care au o evaluare a creditului, efectuată de o ECAI, inferioară nivelului investment grade, precum și pentru alte garanții reale eligibile, instituțiile trebuie să calculeze ajustările de volatilitate pentru fiecare element în parte.

Instituțiile care utilizează abordarea bazată pe estimări proprii trebuie să estimeze volatilitatea garanției reale sau a neconcordanței cursurilor de schimb fără a ține seama de vreo corelație existentă între expunerea negarantată, garanția reală și cursurile de schimb.

▼C2

La determinarea categoriilor respective, instituțiile trebuie să ia în considerare tipul emitentului de titluri, precum și evaluarea externă a creditului, scadența reziduală și durata modificată a titlurilor. Estimările volatilității trebuie să fie reprezentative pentru titlurile incluse de către instituție într-o categorie.

(2) Calculul ajustărilor de volatilitate este supus tuturor criteriilor următoare:

(a) trebuie să se bazeze pe un interval de încredere unilateral de 99 de centile;

(b) trebuie să se bazeze pe următoarele perioade de deținere:

(i) 20 de zile lucrătoare pentru tranzacțiile de creditare garantate;

(ii) 5 zile lucrătoare pentru tranzacțiile de răscumpărare, cu excepția măsurii în care acestea implică transferul de mărfuri sau de drepturi garantate referitoare la proprietatea asupra mărfurilor, și pentru operațiunile de dare sau luare de titluri cu împrumut;

(iii) 10 zile lucrătoare pentru alte operațiuni ajustate la condițiile pieței de capital;

(c) instituțiile pot utiliza valorile ajustărilor de volatilitate calculate pe baza unor perioade de deținere mai lungi sau mai scurte, majorate sau reduse, conform formulei rădăcinii pătrate a raportului perioadelor de deținere, pentru a corespunde perioadei de deținere stabilite la litera (b) pentru tipul de tranzacție în cauză:

$$H_M = H_N \cdot \sqrt{\frac{T_M}{T_N}}$$

unde:

T_M = perioada de deținere respectivă;

H_M = ajustarea de volatilitate bazată pe perioada de deținere T_M;

H_N = ajustarea de volatilitate bazată pe perioada de deținere T_N.

(d) instituțiile trebuie să ia în considerare lipsa de lichiditate a activelor de calitate scăzută. Acestea trebuie să ajusteze în sens ascendent perioada de deținere în cazurile în care există dubii în privința lichidității garanției reale. Instituțiile trebuie, de asemenea, să identifice cazurile în care datele istorice pot subestima volatilitatea potențială. Astfel de cazuri trebuie tratate utilizând un scenariu de simulare de criză;

(e) perioada istorică de observare utilizată de instituții pentru a calcula ajustările de volatilitate trebuie să fie de cel puțin un an. Pentru instituțiile care utilizează o grilă de ponderare sau alte metode pentru perioada istorică de observare, perioada efectivă de observare trebuie să fie de cel puțin un an. De asemenea, autoritățile competente pot solicita unei instituții să calculeze ajustările de volatilitate utilizând o perioadă de observare mai scurtă, în cazul în care consideră că acest lucru este justificat de o creștere semnificativă a volatilității prețurilor;

▼C2

(f) instituțiile trebuie să actualizeze seturile de date și să calculeze ajustările de volatilitate cel puțin o dată la trei luni. Acestea trebuie, de asemenea, să reevalueze seturile de date ori de câte ori prețurile de piață suferă modificări semnificative.

(3) Estimarea ajustărilor de volatilitate trebuie să îndeplinească toate criteriile calitative următoare:

(a) instituțiile trebuie să utilizeze estimările volatilității în procesul zilnic de gestionare a riscurilor, inclusiv în legătură cu limitele interne de expunere;

(b) dacă perioada de deținere utilizată de o instituție în procesul zilnic de gestionare a riscurilor este mai mare decât cea prevăzută în prezenta secțiune pentru tipul de tranzacție în cauză, instituția respectivă trebuie să majoreze ajustările de volatilitate conform formulei rădăcinii pătrate a raportului perioadelor de deținere prevăzută la alineatul (2) litera (c);

(c) o instituție trebuie să dispună de proceduri consacrate pentru monitorizarea și asigurarea respectării unui set formalizat de politici și controale privind funcționarea sistemului său de estimare a ajustărilor de volatilitate și de integrare a acestor estimări în procesul de gestionare a riscurilor;

(d) în cadrul procesului de audit intern al instituției trebuie efectuată cu regularitate o reexaminare independentă a sistemului său de estimare a ajustărilor de volatilitate. O reexaminare a sistemului global de estimare a ajustărilor de volatilitate și de integrare a acestor ajustări în procesul de gestionare a riscurilor al instituției trebuie să aibă loc cel puțin anual. Această reexaminare trebuie să privească cel puțin următoarele:

(i) integrarea ajustărilor de volatilitate estimate în procesul zilnic de gestionare a riscurilor;

(ii) validarea oricărei modificări semnificative a procesului de estimare a ajustărilor de volatilitate;

(iii) verificarea coerenței, a disponibilității în timp util și a credibilității surselor de date utilizate în cadrul sistemului de estimare a ajustărilor de volatilitate, inclusiv a independenței acestor surse de date;

(iv) acuratețea și adecvarea ipotezelor privind volatilitatea.

Articolul 226

Majorarea ajustărilor de volatilitate în cadrul metodei extinse a garanțiilor financiare

Ajustările de volatilitate stabilite la articolul 224 sunt cele pe care o instituție trebuie să le aplice dacă efectuează o reevaluare zilnică. În mod similar, dacă o instituție utilizează propriile estimări ale ajustărilor de volatilitate în conformitate cu articolul 225, aceasta trebuie să le calculeze mai întâi în ipoteza efectuării unei reevaluări zilnice. Dacă frecvența reevaluării este mai scăzută, instituțiile trebuie să aplice ajustări de volatilitate mai mari. Acestea se calculează prin majorarea ajustărilor de volatilitate corespunzătoare efectuării unei reevaluări zilnice, utilizând următoarea formulă a rădăcinii pătrate a raportului perioadelor de deținere:

▼C2

$$H = H_M \cdot \sqrt{\frac{N_R + (T_M - 1)}{T_M}}$$

unde:

H = ajustarea de volatilitate care trebuie aplicată;

H_M = ajustarea de volatilitate corespunzătoare efectuării unei reevaluări zilnice;

N_R = numărul efectiv de zile lucrătoare dintre reevaluări;

T_M = perioada de deținere pentru tipul de tranzacție în cauză.

Articolul 227

Condiții de aplicare a unei ajustări de volatilitate de 0 % în cadrul metodei extinse a garanțiilor financiare

(1) În ceea ce privește tranzacțiile de răscumpărare și operațiunile de dare sau luare de titluri cu împrumut, dacă o instituție utilizează abordarea bazată pe ajustări de volatilitate reglementate în conformitate cu articolul 224 sau abordarea bazată pe estimări proprii în conformitate cu articolul 225 și dacă sunt satisfăcute condițiile prevăzute la alineatul (2) literele (a)-(h), instituția respectivă poate aplica o ajustare de volatilitate de 0 % în locul ajustărilor de volatilitate calculate în conformitate cu articolele 224-226. Instituțiile care utilizează abordarea bazată pe modele interne prevăzută la articolul 221nu trebuie să utilizeze tratamentul stabilit în prezentul articol.

(2) Instituțiile pot aplica o ajustare de volatilitate de 0 %, dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) atât expunerea, cât și garanția reală constau în numerar sau titluri de datorie emise de administrații centrale sau de bănci centrale, în sensul articolului 197 alineatul (1) litera (b), și eligibile pentru atribuirea unei ponderi de risc de 0 % în temeiul capitolului 2;

(b) atât expunerea, cât și garanția reală sunt denominate în aceeași monedă;

(c) fie scadența tranzacției nu depășește o zi, fie atât expunerea, cât și garanția reală sunt marcate zilnic la piață sau fac obiectul ajustării zilnice a marjei;

(d) perioada dintre ultima marcare la piață, anterioară unui eșec al contrapărții de a reface marja, și momentul lichidării garanției reale nu depășește patru zile lucrătoare;

(e) tranzacția este decontată în cadrul unui sistem de decontare adecvat pentru tipul de tranzacție respectiv;

(f) documentația privind acordul sau tranzacția este documentația standard utilizată pe piață pentru tranzacții de răscumpărare sau pentru operațiuni de dare sau luare de titluri cu împrumut, pentru titlurile respective;

▼C2

(g) tranzacția este guvernată de clauze care prevăd posibilitatea rezilierii sale imediate, în cazul în care contrapartea nu respectă obligația de a livra numerar sau titluri ori de a da curs apelului în marjă, sau nu îndeplinește alte obligații;

(h) contrapartea este considerată de către autoritățile competente un participant principal pe piață.

(3) Participanții principali pe piață menționați la alineatul (2) litera (h) includ următoarele entități:

(a) entitățile menționate la articolul 193 alineatul (1) litera (b), dacă expunerilor față de acestea li se atribuie o pondere de risc de 0 % în temeiul capitolului 2;

(b) instituții;

(c) alte întreprinderi financiare în sensul articolului 13 punctul 25 literele (b) și (d) din Directiva 2009/138/CE, dacă expunerilor față de acestea li se atribuie o pondere de risc de 20 % conform abordării standardizate, sau întreprinderi care, în cazul instituțiilor care calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor și cuantumurile pierderilor așteptate conform abordării IRB, nu au o evaluare a creditului efectuată de o ECAI recunoscută și sunt evaluate intern de către instituție.

(d) OPC reglementate, supuse cerințelor privind capitalul sau efectul de levier;

(e) fonduri de pensii reglementate;

(f) organisme de compensare recunoscute.

Articolul 228

Calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor și al cuantumurilor pierderilor așteptate în cadrul metodei extinse a garanțiilor financiare

(1) În cadrul abordării standardizate, instituțiile trebuie să utilizeze valoarea E* calculată în conformitate cu articolul 223 alineatul (5) ca valoare a expunerii pentru scopul articolului 113. În cazul elementelor extrabilanțiere menționate în anexa I, instituțiile trebuie să utilizeze E* ca valoare la care se aplică procentele indicate la articolul 111 alineatul (1) pentru a obține valoarea expunerii.

(2) În cadrul abordării IRB, instituțiile trebuie să utilizeze pierderea efectivă în caz de nerambursare (LGD*) ca pierdere în caz de nerambursare în sensul capitolului 3. Instituțiile calculează pierderea efectivă în caz de nerambursare (LGD*) după cum urmează:

$$LGD^* = LGD \cdot \frac{E^*}{E}$$

unde:

LGD = pierderea în caz de nerambursare care s-ar aplica expunerii în conformitate cu capitolul 3, dacă expunerea nu ar fi garantată;

▼C2

E = valoarea expunerii, în conformitate cu articolul 223 alineatul (3);

E* = valoarea ajustată integral a expunerii, calculată în conformitate cu articolul 223 alineatul (5).

Articolul 229

Principii de evaluare a altor garanții reale eligibile, în cadrul abordării bazate pe modele interne de rating

(1) În cazul garanțiilor sub forma bunurilor imobile, garanția reală se evaluează de către un evaluator independent la valoarea de piață sau la o valoare mai mică. Instituția trebuie să solicite evaluatorului independent să formalizeze valoarea de piață în mod clar și transparent.

În schimb, în statele membre care au stabilit, prin dispoziții legislative sau de reglementare, criterii riguroase de evaluare a valorii ipotecare, bunul imobil poate fi evaluat de un evaluator independent la o valoare mai mică sau egală cu valoarea ipotecară. Instituțiile trebuie să solicite evaluatorului independent să nu ia în considerare elementele speculative în evaluarea valorii ipotecare și să formalizeze această valoare într-un mod clar și transparent.

Valoarea garanției reale este valoarea de piață sau valoarea ipotecară, redusă corespunzător pentru a reflecta rezultatele monitorizării solicitate la articolul 208 alineatul (3) și pentru a ține seama de existența oricăror creanțe cu rang prioritar asupra bunului imobil.

(2) În cazul creanțelor, valoarea acestora reprezintă cuantumul de încasat.

(3) Instituțiile trebuie să evalueze garanțiile reale corporale, altele decât bunurile imobile, la valoarea de piață a acestora. În sensul prezentului articol, valoarea de piață reprezintă suma estimată pentru care bunul respectiv ar putea fi schimbat la data evaluării între un cumpărător interesat și un vânzător interesat, în cadrul unei tranzacții efectuate în condiții de concurență normală.

Articolul 230

Calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor și al cuantumurilor pierderilor așteptate pentru alte garanții reale eligibile în cadrul abordării IRB

(1) Instituțiile trebuie să utilizeze pierderea efectivă în caz de nerambursare (LGD*), calculată în conformitate cu prezentul alineat și cu alineatul (2), ca pierdere în caz de nerambursare pentru scopul capitolului 3.

Dacă raportul dintre valoarea garanției reale (C) și valoarea expunerii (E) este inferior nivelului minim de garantare cerut pentru expunerea respectivă (C*), indicat în tabelul 5, pierderea efectivă în caz de nerambursare este pierderea în caz de nerambursare stabilită în capitolul 3 pentru expunerile negarantate față de contraparte. În acest scop, instituțiile trebuie să calculeze valoarea expunerii elementelor menționate la articolul 166 alineatele (8)-(10), utilizând un factor de conversie sau un procent de 100 % și nu factorii de conversie sau procentele indicate la alineatele respective.

▼C2

Dacă raportul dintre valoarea garanției reale și valoarea expunerii depășește un nivel superior C**, indicat în tabelul 5, pierderea efectivă în caz de nerambursare este cea prevăzută în tabelul 5.

Dacă nivelul de garantare cerut C** nu este atins pentru întreaga expunere, instituțiile consideră că aceasta se compune din două expuneri — una care corespunde părții pentru care nivelul de garantare cerut C** este atins și una care corespunde părții rămase.

(2) Pierderile efective în caz de nerambursare (LGD*) aplicabile și nivelurile de garantare cerute pentru părțile garantate ale expunerilor sunt prevăzute în tabelul 5 din prezentul alineat.

Tabelul 5

Pierderea minimă în caz de nerambursare pentru părțile garantate ale expunerilor

	LGD* pentru expunere cu rang prioritar	LGD* pentru expuneri subordonate	Nivelul minim de garantare cerut pentru expunere (C*)	Nivelul minim de garantare cerut pentru expunere (C**)
Creanțe	35 %	65 %	0 %	125 %
Bunuri imobile locative/bunuri imobile comerciale	35 %	65 %	30 %	140 %
Alte garanții reale	40 %	70 %	30 %	140 %

(3) Ca alternativă la tratamentul prevăzut la alineatele (1) și (2) și sub rezerva articolului 124 alineatul (2), instituțiile pot atribui o pondere de risc de 50 % pentru partea din expunere care este, în limitele stabilite la articolul 125 alineatul (2) litera (d) și, respectiv, la articolul 126 alineatul (2) litera (d), garantată integral cu bunuri imobile locative sau comerciale situate pe teritoriul unui stat membru, dacă sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute la articolul 199 alineatul (3) sau (4).

Articolul 231

Calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor și al cuantumurilor pierderilor așteptate în cazul portofoliilor mixte de garanții reale

(1) O instituție calculează valoarea pierderii efective în caz de nerambursare (LGD*), pe care o utilizează ca pierdere în caz de nerambursare pentru scopul capitolului 3, în conformitate cu alineatele (2) și (3), dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

(a) instituția utilizează abordarea IRB pentru a calcula cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor și cuantumurile pierderilor așteptate;

(b) o expunere este garantată atât cu o garanție financiară, cât și cu o altă garanție reală eligibilă.

(2) Instituțiile trebuie să împartă valoarea ajustată în funcție de volatilitate a expunerii, obținută prin aplicarea ajustării de volatilitate prevăzută la articolul 223 alineatul (5) la valoarea expunerii, în mai multe părți, astfel încât să obțină o parte acoperită cu o garanție financiară eligibilă, o parte acoperită cu creanțe, o parte acoperită cu garanții reale reprezentând bunuri imobile comerciale sau locative, o parte acoperită cu o altă garanție reală eligibilă și partea negarantată, după caz.

▼C2

(3) Instituțiile trebuie să calculeze pierderea efectivă în caz de nerambursare separat pentru fiecare parte a expunerii obținută astfel cum se prevede la alineatul (2), în conformitate cu dispozițiile relevante din prezentul capitol.

Articolul 232

Alte tipuri de protecție finanțată a creditului

(1) Dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 212 alineatul (1), depozitele constituite la instituții terțe pot fi tratate drept garanție furnizată de instituția terță.

(2) Dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 212 alineatul (2), instituțiile trebuie să aplice următorul tratament pentru partea din expunere garantată cu valoarea curentă de răscumpărare a polițelor de asigurare de viață gajate în favoarea instituției creditoare:

(a) dacă expunerea face obiectul abordării standardizate, aceasta trebuie ponderată la risc utilizând ponderile de risc specificate la alineatul (3);

(b) dacă expunerea face obiectul abordării IRB dar nu și al estimărilor proprii ale instituției cu privire la pierderea în caz de nerambursare, i se atribuie o pierdere în caz de nerambursare de 40 %.

În cazul unei neconcordanțe de monede, instituțiile trebuie să reducă valoarea curentă de răscumpărare în conformitate cu articolul 233 alineatul (3), valoarea protecției creditului fiind valoarea curentă de răscumpărare a poliței de asigurare de viață.

(3) În sensul alineatului (2) litera (a), instituțiile atribuie următoarele ponderi de risc, pe baza ponderii de risc atribuite unei expuneri cu rang prioritar negarantată față de întreprinderea care furnizează asigurarea de viață:

(a) o pondere de risc de 20 %, dacă expunerii cu rang prioritar negarantate față de întreprinderea care furnizează asigurarea de viață i se atribuie o pondere de risc de 20 %;

(b) o pondere de risc de 35 %, dacă expunerii cu rang prioritar negarantate față de întreprinderea care furnizează asigurarea de viață i se atribuie o pondere de risc de 50 %;

(c) o pondere de risc de 70 %, dacă expunerii cu rang prioritar negarantate față de întreprinderea care furnizează asigurarea de viață i se atribuie o pondere de risc de 100 %;

(d) o pondere de risc de 150 %, dacă expunerii cu rang prioritar negarantate față de întreprinderea care furnizează asigurarea de viață i se atribuie o pondere de risc de 150 %.

(4) Instituțiile pot trata instrumentele răscumpărate la cerere, care sunt eligibile în temeiul articolului 200 litera (c), drept garanție furnizată de instituția emitentă. Valoarea protecției creditului eligibile este următoarea:

(a) dacă instrumentul va fi răscumpărat la valoarea sa nominală, valoarea protecției este această sumă;

▼C2

(b) dacă instrumentul va fi răscumpărat la prețul de piață, valoarea protecției este valoarea instrumentului evaluat în același mod ca titlurile de datorie care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 197 alineatul (4).

Subsecțiunea 2

Protecția nefinanțată a creditului

Articolul 233

Evaluare

(1) În scopul calculării efectelor protecției nefinanțate a creditului în conformitate cu prezenta subsecțiune, valoarea protecției nefinanțate a creditului (G) este suma pe care furnizorul de protecție s-a angajat să o plătească în cazul în care împrumutatul intră în stare de nerambursare sau nu plătește, ori dacă se produc alte evenimente de credit specificate.

(2) În cazul instrumentelor financiare derivate de credit care nu includ ca eveniment de credit restructurarea obligației-suport, care implică scutirea sau amânarea plății principalului, a dobânzii sau a comisioanelor și are ca rezultat un eveniment de pierdere din credit, se aplică următoarele:

(a) dacă suma pe care furnizorul de protecție s-a angajat să o plătească nu depășește valoarea expunerii, instituțiile trebuie să reducă valoarea protecției creditului, calculată în conformitate cu alineatul (1), cu 40 %;

(b) dacă suma pe care furnizorul de protecție s-a angajat să o plătească depășește valoarea expunerii, valoarea protecției creditului nu trebuie să fie mai mare de 60 % din valoarea expunerii.

(3) Dacă protecția nefinanțată a creditului și expunerea sunt denominate în monede diferite, instituțiile trebuie să reducă valoarea protecției creditului prin aplicarea unei ajustări de volatilitate după cum urmează:

$$G^* = G \cdot (1 - H_{fx})$$

unde:

G^* = cuantumul protecției creditului ajustat în funcție de riscul valutar,

G = cuantumul nominal al protecției creditului,

H_{fx} = ajustarea de volatilitate pentru orice neconcordanță de monede între protecția creditului și obligația-suport, determinată în conformitate cu alineatul (4).

Dacă nu există neconcordanță de monede, H_{fx} este egală cu zero.

(4) Ajustările de volatilitate pentru orice neconcordanță de monede trebuie să se bazeze pe o perioadă de deținere de 10 zile lucrătoare, presupunând că se efectuează o reevaluare zilnică, și pot fi calculate de către instituții conform abordării bazate pe ajustări de volatilitate reglementate sau conform abordării bazate pe estimări proprii ale ajustărilor de volatilitate, după cum se prevede la articolul 224 și, respectiv, la articolul 225. Instituțiile trebuie să majoreze ajustările de volatilitate în conformitate cu articolul 226.

▼C2

Articolul 234

Calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor și al cuantumurilor pierderilor așteptate în cazul protecției parțiale și al segmentării pe tranșe

Dacă o instituție transferă în una sau mai multe tranșe o parte din riscul aferent unui credit, se aplică regulile stabilite la capitolul 5. Instituțiile pot considera că pragurile de semnificație pentru plăți, sub care nu se fac plăți în cazul producerii pierderilor, sunt echivalente cu poziții păstrate care suportă primele pierderea și dau naștere unui transfer de risc segmentat în tranșe.

Articolul 235

Calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor în cadrul abordării standardizate

(1) Pentru scopul articolului 113 alineatul (3), instituțiile calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor conform următoarei formule:

$$\max\{0, E - G_A\} \cdot r + G_A \cdot g$$

unde:

E = valoarea expunerii în conformitate cu articolul 111; în acest scop, valoarea expunerii unui element extrabilanțier menționat în anexa I este egală cu 100 % din valoarea elementului și nu cu valoarea expunerii indicată la articolul 111 alineatul (1);

G_A = cuantumul protecției pentru riscul de credit calculat în conformitate cu articolul 233 alineatul (3) (G*) și ajustat suplimentar pentru orice neconcordanță de scadențe prevăzută în secțiunea 5;

R = ponderea de risc aferentă expunerilor față de debitor, specificată în capitolul 2;

G = ponderea de risc aferentă expunerilor față de furnizorul de protecție, specificată în capitolul 2.

(2) Dacă cuantumul protejat (GA) este mai mic decât expunerea (E), instituțiile pot aplica formula de la alineatul (1) numai dacă părțile protejate și cele neprotejate ale expunerii au același rang.

(3) Instituțiile pot extinde tratamentul prevăzut la articolul 114 alineatele (4) și (7) la expunerile sau la părțile din expuneri garantate de administrația centrală sau de banca centrală, în cazul în care garanția este denominată în moneda națională a debitorului, iar expunerea este finanțată în aceeași monedă.

Articolul 236

Calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor și al cuantumurilor pierderilor așteptate în cadrul abordării IRB

(1) Pentru partea garantată a valorii expunerii (E), având în vedere valoarea ajustată a protecției creditului G_A, probabilitatea de nerambursare în sensul capitolului 3 secțiunea 4 poate fi probabilitatea de nerambursare aferentă furnizorului de protecție, sau o probabilitate de nerambursare situată între cea aferentă împrumutatului și cea aferentă garantului, dacă se consideră că o substituire integrală nu este justificată. În cazul expunerilor subordonate și al protecției nefinanțate nesubordonate, pierderea în caz de nerambursare care trebuie aplicată de instituții pentru scopul capitolului 3 secțiunea 4 poate fi cea asociată creanțelor cu rang prioritar.

▼C2

(2) Pentru orice parte negarantată a valorii expunerii (E), probabilitatea de nerambursare este cea aferentă împrumutatului, iar pierderea în caz de nerambursare este cea aferentă expunerii-suport.

(3) În sensul prezentului articol, G_A este valoarea G* calculată în conformitate cu articolul 233 alineatul (3) și ajustată suplimentar pentru orice neconcordanță de scadențe prevăzută în secțiunea 5. E este valoarea expunerii în conformitate cu capitolul 3 secțiunea 5. În acest scop, instituțiile trebuie să calculeze valoarea expunerii elementelor menționate la articolul 166 alineatele (8) - (10), utilizând un factor de conversie sau un procent de 100 %, și nu factorii de conversie sau procentele indicate la alineatele respective.

Secțiunea 5

Neconcordanța de scadențe

Articolul 237

Neconcordanța de scadențe

(1) În ceea ce privește calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor, neconcordanța de scadențe are loc atunci când scadența reziduală a protecției creditului este mai mică decât scadența expunerii protejate. Dacă protecția are o scadență reziduală mai mică de trei luni, iar scadența protecției este mai mică decât scadența expunerii-suport, protecția respectivă nu se califică drept protecție a creditului eligibilă.

(2) În cazul în care există o neconcordanță de scadențe, protecția creditului nu se consideră eligibilă, dacă una din condițiile următoare este îndeplinită:

(a) scadența inițială a protecției este mai mică de 1 an;

(b) expunerea este o expunere pe termen scurt, a cărei valoare a scadenței (M) prevăzută la articolul 162 alineatul (3) este supusă, după cum specifică autoritățile competente, unui plafon de o zi și nu de un an.

Articolul 238

Scadența protecției creditului

(1) În limita a maximum 5 ani, scadența efectivă a expunerii-suport este perioada cea mai lungă posibil, rămasă până la momentul la care este stabilită îndeplinirea obligațiilor de către debitor. Sub rezerva alineatului (2), scadența protecției creditului este perioada rămasă până la cea mai apropiată dată la care protecția poate expira sau poate fi reziliată.

(2) Dacă există o opțiune de a înceta protecția, aflată la discreția vânzătorului protecției, instituțiile consideră scadența protecției ca fiind perioada rămasă până la data cea mai apropiată la care poate fi exercitată opțiunea respectivă. Dacă există o opțiune de a înceta protecția, aflată la discreția cumpărătorului protecției, iar prevederile contractului la momentul inițierii protecției conțin stimulente pentru exercitarea acestei opțiuni de către instituție înainte de scadența contractuală, instituția consideră scadența protecției ca fiind perioada rămasă până la data cea mai apropiată la care poate fi exercitată opțiunea respectivă; în caz contrar, instituția poate considera că o astfel de opțiune nu afectează scadența protecției.

▼C2

(3) Dacă nu este împiedicată rezilierea unui instrument financiar derivat de credit înainte de încheierea oricărei perioade de grație necesare ca starea de nerambursare a obligației-suport să se producă în urma unei neplăți, instituțiile trebuie să reducă scadența protecției cu durata perioadei de grație.

Articolul 239

Evaluarea protecției

(1) În cazul tranzacțiilor supuse protecției finanțate a creditului în cadrul metodei simple a garanțiilor financiare, dacă există o neconcordanță între scadența expunerii și cea a protecției, garanția reală nu este considerată protecție finanțată a creditului eligibilă.

(2) În cazul tranzacțiilor supuse protecției finanțate a creditului în cadrul metodei extinse a garanțiilor financiare, instituțiile trebuie să țină seama de scadența protecției creditului și de scadența expunerii la calculul valorii ajustate a garanției reale conform următoarei formule:

$$C_{VAM} = C_{VA} \cdot \frac{t - t^*}{T - t^*}$$

unde:

C_{VA} = valoarea cea mai mică dintre valoarea ajustată în funcție de volatilitate a garanției reale, specificată la articolul 223 alineatul (2), și cuantumul expunerii;

t = valoarea cea mai mică dintre numărul de ani rămași până la data scadenței protecției creditului, calculată în conformitate cu articolul 238, și valoarea T;

T = valoarea cea mai mică dintre numărul de ani rămași până la data scadenței expunerii, calculată în conformitate cu articolul 238, și cinci ani;

t* = 0,25.

În formula de calcul a valorii ajustate integral a expunerii (E*), prevăzută la articolul 223 alineatul (5), instituțiile trebuie să utilizeze C_{VAM} ca C_{VA} ajustată suplimentar pentru neconcordanța de scadențe.

(3) În cazul tranzacțiilor supuse protecției nefinanțate a creditului, instituțiile trebuie să țină seama de scadența protecției creditului și de scadența expunerii la calculul valorii ajustate a protecției creditului conform următoarei formule:

$$G_A = G^* \cdot \frac{t - t^*}{T - t^*}$$

unde:

G_A = valoarea G* ajustată pentru orice neconcordanță de scadențe;

G* = cuantumul protecției ajustat pentru orice neconcordanță de monede;

▼C2

t = valoarea cea mai mică dintre numărul de ani rămași până la data scadenței protecției creditului, calculată în conformitate cu articolul 238, și valoarea T;

T = valoarea cea mai mică dintre numărul de ani rămași până la data scadenței expunerii, calculată în conformitate cu articolul 238, și cinci ani;

t* = 0,25.

Instituțiile trebuie să utilizeze G_A ca valoare a protecției pentru scopurile articolelor 233-236.

Secțiunea 6

Tehnici de diminuare a riscului de credit pentru un coș de expuneri

Articolul 240

Instrumente financiare derivate de credit de tipul first-to-default (primul caz de nerambursare)

Dacă o instituție obține pentru o serie de expuneri o protecție a creditului care prevede că prima stare de nerambursare care survine în legătură cu aceste expuneri declanșează plata și că acest eveniment de credit conduce la încetarea contractului, instituția poate să modifice calculul cuantumului ponderat la risc al expunerii și, după caz, al cuantumului pierderii așteptate pentru expunerea care ar produce, în lipsa protecției creditului, cel mai mic cuantum ponderat la risc al expunerii, în conformitate cu prezentul capitol.

(a) în cazul instituțiilor care folosesc abordarea standardizată, cuantumul ponderat la risc al expunerii este cel calculat conform abordării standardizate;

(b) în cazul instituțiilor care folosesc abordarea IRB, cuantumul ponderat la risc al expunerii este suma dintre cuantumul ponderat la risc al expunerii calculat conform abordării IRB și cuantumul pierderii așteptate înmulțit cu 12,5.

Tratamentul prevăzut la prezentul articol se aplică numai în cazul în care valoarea expunerii este mai mică sau egală cu valoarea protecției creditului.

Articolul 241

Instrumente financiare derivate de credit de tipul nth-to-default (al n-lea caz de nerambursare)

Dacă protecția creditului prevede că a n-a stare de nerambursare care survine în legătură cu expunerile declanșează plata, instituția care cumpără protecția poate să o recunoască în vederea calculării cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor și, după caz, a cuantumurilor pierderilor așteptate, numai dacă a obținut protecție și pentru stările de nerambursare de la 1 la n-1, sau dacă au avut deja loc n-1 stări de nerambursare. În astfel de cazuri, instituția poate să modifice calculul cuantumului ponderat la risc al expunerii și, după caz, al cuantumului pierderii așteptate pentru expunerea care ar produce, în lipsa protecției creditului, cel mai mic al n-lea cuantumul ponderat la risc al expunerii, în conformitate cu prezentul capitol. Instituțiile calculează cel mai mic al n-lea cuantum, astfel cum se precizează la articolul 240 literele (a) și (b).

▼C2

Tratamentul prevăzut la prezentul articol se aplică numai în cazul în care valoarea expunerii este mai mică sau egală cu valoarea protecției creditului.

Toate expunerile care fac parte din coș trebuie să îndeplinească cerințele stabilite la articolul 204 alineatul (2) și la articolul 216 alineatul (1) litera (d).

CAPITOLUL 5

Securitizarea

Secțiunea 1

Definiții

Articolul 242

Definiții

În scopul prezentului capitol, se aplică următoarele definiții:

1. „marjă în exces” (*excess spread*) înseamnă veniturile de natură financiară și alte venituri din comisioane încasate aferente expunerilor securitizate, nete de costuri și cheltuieli;

2. „opțiune de solicitare a stingerii securitizării” (*clean-up call option*) înseamnă o opțiune contractuală care permite inițiatorului să răscumpere sau să închidă pozițiile din securitizare înainte de rambursarea tuturor expunerilor-suport, în cazul în care cuantumul expunerilor care mai rămân de rambursat scade sub un nivel specificat;

3. „facilitate de lichiditate” înseamnă poziția din securitizare care provine dintr-un acord contractual de finanțare cu scopul de a asigura plata la timp a fluxurilor de numerar către investitori;

4. „K_{IRB}” înseamnă suma dintre 8 % din cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor securitizate, care ar fi calculate în conformitate cu capitolul 3, dacă acestea nu ar fi fost securitizate, și cuantumul pierderilor așteptate asociate respectivelor expuneri, calculate în conformitate cu capitolul respectiv;

5. „metoda bazată pe ratinguri” înseamnă metoda de calcul al cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor aferente pozițiilor din securitizare, în conformitate cu articolul 261;

6. „metoda formulei reglementate” înseamnă metoda de calcul al cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor aferente pozițiilor din securitizare, în conformitate cu articolul 262;

7. „poziție care nu beneficiază de rating” înseamnă o poziție din securitizare care nu beneficiază de o evaluare a creditului eligibilă efectuată de o ECAI, definită în secțiunea 4;

8. „poziție care beneficiază de rating” reprezintă o poziție din securitizare care beneficiază de o evaluare a creditului eligibilă efectuată de o ECAI, definită în secțiunea 4;

▼C2

9. „program de emisiune de titluri pe termen scurt garantate cu active” sau „program ABCP” înseamnă un program de securitizare, în cadrul căruia titlurile emise au, în mod predominat, forma de titluri pe termen scurt cu o scadență inițială de cel mult un an;

10. „securitizare tradițională” înseamnă o securitizare care presupune transferul economic al expunerilor care fac obiectul securitizării. Aceasta se realizează prin transferul proprietății asupra expunerilor securitizate de la instituția inițiatoare către o SSPE, sau prin tehnica subparticipării de către o SSPE. Titlurile emise nu reprezintă obligații de plată ale instituției inițiatoare;

11. „securitizare sintetică” înseamnă o securitizare în cadrul căreia transferul riscului se realizează prin utilizarea de instrumente financiare derivate de credit sau garanții, și în care expunerile care fac obiectul securitizării rămân expuneri ale instituției inițiatoare;

12. „expunere reînnoibilă” înseamnă o expunere în cadrul căreia soldurile rămase de rambursat ale clienților pot fluctua, până la o limită convenită, în funcție de deciziile acestora de a lua cu împrumut și de a rambursa;

13. „securitizare reînnoibilă” înseamnă o securitizare în cadrul căreia structura proprie a securitizării se reînnoiește, expunerile fiind adăugate sau eliminate din portofoliul de expuneri, iar expunerile-suport pot sau nu să se reînnoiască;

14. „clauză de amortizare anticipată” înseamnă o clauză contractuală în securitizarea expunerilor reînnoibile sau în securitizarea reînnoibilă care impune, în cazul producerii unor evenimente definite, răscumpărarea pozițiilor investitorilor înainte de scadența stabilită inițial pentru titlurile emise;

15. „tranșa care suportă prima pierdere” înseamnă cea mai subordonată tranșă dintr-o securitizare, care este prima tranșă care suportă pierderile înregistrate de expunerile securitizate și, astfel, asigură protecție pentru tranșa care suportă a doua pierdere și, după caz, pentru tranșele cu rang superior.

Secțiunea 2

Recunoașterea transferului semnificativ al riscului

Articolul 243

Securitizarea tradițională

(1) Instituția inițiatoare a unei securitizări tradiționale poate exclude expunerile securitizate de la calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor și al cuantumurilor pierderilor așteptate, dacă este îndeplinită oricare dintre condițiile următoare:

(a) se consideră că un nivel semnificativ al riscului de credit asociat expunerilor securitizate a fost transferat către părți terțe;

(b) instituția inițiatoare aplică o pondere de risc de 1 250 % tuturor pozițiilor din securitizare pe care le deține în această securitizare sau deduce aceste poziții din securitizare din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază, în conformitate cu articolul 36 alineatul (1) litera (k).

▼C2

(2) Se consideră că un nivel semnificativ al riscului de credit a fost transferat în următoarele cazuri:

(a) cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor aferente pozițiilor-mezanin din securitizare deținute de instituția inițiatoare în această securitizare nu depășesc 50 % din cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor aferente tuturor pozițiilor-mezanin din securitizare existente în această securitizare;

(b) dacă într-o anumită securitizare nu există poziții-mezanin din securitizare și instituția inițiatoare poate demonstra că valoarea expunerii aferentă pozițiilor din securitizare care ar fi supuse unei deduceri din fondurile proprii de nivel 1 de bază sau unei ponderi de risc de 1 250 % depășește cu o marjă substanțială o estimare întemeiată a pierderii așteptate aferente expunerilor securitizate, instituția inițiatoare nu deține mai mult de 20 % din valorile expunerilor aferente pozițiilor din securitizare care ar fi supuse unei deduceri din fondurile proprii de nivel 1 de bază sau unei ponderi de risc de 1 250 %;

În cazul în care eventuala reducere a cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor care ar fi obținută de instituția inițiatoare prin această securitizare nu este justificată de un transfer corespunzător al riscului de credit către părți terțe, autoritățile competente pot decide, de la caz la caz, că nu se poate considera că un nivel semnificativ al riscului de credit a fost transferat către părți terțe.

(3) În sensul alineatului (2), pozițiile-mezanin din securitizare înseamnă pozițiile din securitizare cărora li se aplică o pondere de risc mai mică de 1 250 % și care sunt de rang inferior față de poziția cu cel mai ridicat rang din această securitizare și de rang inferior față de orice poziție din securitizare din această securitizare căreia i se atribuie oricare dintre următoarele niveluri de calitate a creditului în conformitate cu secțiunea 4:

(a) în cazul unei poziții din securitizare care intră sub incidența secțiunii 3 subsecțiunea 3, nivelul 1 de calitate a creditului;

(b) în cazul unei poziții din securitizare care intră sub incidența secțiunii 3 subsecțiunea 4, nivelul 1 sau 2 de calitate a creditului.

(4) Ca alternativă la alineatele (2) și (3), autoritățile competente permit instituțiilor inițiatoare să considere că un nivel semnificativ al riscului de credit a fost transferat, dacă instituția inițiatoare poate demonstra, în fiecare caz de securitizare, că reducerea cerințelor de fonduri proprii pe care inițiatorul o obține prin securitizare este justificată de un transfer corespunzător al riscului de credit către părți terțe.

Permisiunea se acordă numai dacă instituția îndeplinește toate condițiile următoare:

(a) pentru a evalua transferul riscului, instituția dispune în mod adecvat de politici și de metodologii senzitive la risc;

(b) instituția a recunoscut, de asemenea, transferul riscului de credit către părți terțe în fiecare caz, pentru scopurile gestionării interne a riscului și în alocarea capitalului intern al acesteia.

(5) În plus față de cerințele prevăzute la alineatele (1) - (4), după caz, trebuie îndeplinite toate condițiile următoare:

▼C2

(a) documentația aferentă securitizării reflectă substanța economică a tranzacției;

(b) expunerile securitizate devin inaccesibile instituției inițiatoare și creditorilor săi, inclusiv în caz de faliment sau de reorganizare judiciară. Îndeplinirea acestei condiții trebuie să fie confirmată printr-o opinie juridică de specialitate;

(c) titlurile emise nu reprezintă obligații de plată ale instituției inițiatoare;

(d) instituția inițiatoare nu păstrează controlul efectiv sau indirect asupra expunerilor transferate. Se consideră că un inițiator a păstrat controlul efectiv asupra expunerilor transferate dacă are dreptul de a răscumpăra de la destinatarul transferului expunerile transferate anterior pentru a realiza profiturile aferente acestora sau dacă are obligația de a-și asuma din nou riscul transferat. Păstrarea de către instituția inițiatoare a drepturilor sau a obligațiilor de administrare a expunerilor nu constituie în sine control indirect asupra expunerilor;

(e) documentația aferentă securitizării îndeplinește toate condițiile următoare:

(i) nu conține clauze care să impună, în alte cazuri decât clauzele de amortizare anticipată, ameliorarea pozițiilor din securitizare de către instituția inițiatoare, prin metode care includ, dar fără a se limita la acestea, modificarea expunerilor din credite-suport sau creșterea randamentului de plătit investitorilor ca răspuns la deteriorarea calității creditului aferente expunerilor securitizate;

(ii) nu conține clauze care măresc randamentul de plătit deținătorilor de poziții din securitizare ca răspuns la deteriorarea calității creditului aferente portofoliului-suport;

(iii) specifică în mod clar, dacă este cazul, că orice achiziționare sau răscumpărare de poziții din securitizare de către inițiator sau de către sponsor, dincolo de obligațiile contractuale ale acestora, este excepțională și poate fi efectuată numai în condiții de concurență normală;

(f) în cazul în care există o opțiune de solicitare a stingerii securitizării (*clean-up call option*), opțiunea respectivă trebuie să îndeplinească, de asemenea, următoarele condiții:

(i) dreptul de exercitare a opțiunii este la discreția instituției inițiatoare;

(ii) opțiunea poate fi exercitată numai dacă cel mult 10 % din cuantumul inițial al expunerilor securitizate rămâne nerambursat;

(iii) opțiunea nu este structurată astfel încât să evite alocarea pierderilor asupra pozițiilor de îmbunătățire a calității creditului sau asupra altor poziții deținute de investitori și nici nu este structurată într-un alt mod care să furnizeze o îmbunătățire a calității creditului.

▼C2

(6) Autoritățile competente trebuie să informeze ABE cu privire la cazurile specifice menționate la alineatul (2), în care eventuala reducere a cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor nu este justificată de un transfer corespunzător al riscului de credit către părți terțe, precum și cu privire la utilizarea de către instituții a alineatului (4). ABE monitorizează practicile din acest domeniu și, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, emite ghiduri. ABE revizuiește punerea în aplicare de către statele membre a acestor ghiduri și oferă consultanță Comisiei până la data de 31 decembrie 2017, cu privire la eventuala necesitate de elaborare a unui standard tehnic obligatoriu.

Articolul 244

Securitizarea sintetică

(1) Instituția inițiatoare a unei securitizări sintetice poate calcula cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor și, după caz, cuantumurile pierderilor așteptate aferente expunerilor securitizate în conformitate cu articolul 249, dacă este îndeplinită oricare dintre condițiile următoare:

(a) se consideră că un nivel semnificativ al riscului de credit a fost transferat către părți terțe prin intermediul unei protecții finanțate sau nefinanțate a creditului;

(b) instituția inițiatoare aplică o pondere de risc de 1 250 % tuturor pozițiilor din securitizare pe care le deține în această securitizare, sau deduce aceste poziții din securitizare din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază în conformitate cu articolul 36 alineatul (1) litera (k).

(2) Se consideră că un nivel semnificativ al riscului de credit a fost transferat, dacă este îndeplinită oricare dintre condițiile următoare:

(a) cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor aferente pozițiilor-mezanin din securitizare deținute de instituția inițiatoare în această securitizare nu depășesc 50 % din cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor aferente tuturor pozițiilor-mezanin din securitizare existente în această securitizare;

(b) în cazul în care într-o anumită securitizare nu există poziții-mezanin din securitizare și instituția inițiatoare poate demonstra că valoarea expunerii aferentă pozițiilor din securitizare care ar fi supuse unei deduceri din fondurile proprii de nivel 1 de bază sau unei ponderi de risc de 1 250 % depășește cu o marjă substanțială o estimare întemeiată a pierderii așteptate aferente expunerilor securitizate, instituția inițiatoare nu deține mai mult de 20 % din valorile expunerilor aferente pozițiilor din securitizare care ar fi supuse unei deduceri din fonduri proprii de nivel 1 de bază sau unei ponderi de risc de 1 250 %.

În cazul în care eventuala reducere a cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor care ar fi obținută de instituția inițiatoare prin această securitizare nu este justificată de un transfer corespunzător al riscului de credit către părți terțe, autoritatea competentă poate decide, de la caz la caz, că nu se poate considera că un nivel semnificativ al riscului de credit a fost transferat către părți terțe.

▼C2

(3) În sensul alineatului (2), pozițiile-mezanin din securitizare înseamnă pozițiile din securitizare cărora li se aplică o pondere de risc mai mică de 1 250 % și care sunt de rang inferior față de poziția cu cel mai ridicat rang din această securitizare și de rang inferior față de orice poziții din securitizare din această securitizare cărora li se atribuie oricare dintre următoarele niveluri de calitate a creditului în conformitate cu secțiunea 4:

(a) în cazul unei poziții din securitizare care intră sub incidența secțiunii 3 subsecțiunea 3, nivelul 1 de calitate a creditului;

(b) în cazul unei poziții din securitizare care intră sub incidența secțiunii 3 subsecțiunea 4, nivelul 1 sau 2 de calitate a creditului.

(4) Ca alternativă la alineatele (2) și (3), autoritățile competente permit instituțiilor inițiatoare să considere că un nivel semnificativ al riscului de credit a fost transferat, dacă instituția inițiatoare poate demonstra, în fiecare caz de securitizare, că reducerea cerințelor de fonduri proprii pe care inițiatorul o obține prin securitizare este justificată de un transfer corespunzător al riscului de credit către părți terțe.

Permisiunea se acordă numai dacă instituția îndeplinește toate condițiile următoare:

(a) pentru a evalua transferul riscului, instituția dispune în mod adecvat de politici și de metodologii senzitive la risc;

(b) instituția a recunoscut, de asemenea, transferul riscului de credit către părți terțe în fiecare caz, pentru scopurile gestionării interne a riscului și în alocarea capitalului intern al acesteia.

(5) În plus față de cerințele prevăzute la alineatele (1)-(4), după caz, transferul trebuie să respecte următoarele condiții:

(a) documentația aferentă securitizării reflectă substanța economică a tranzacției;

(b) protecția creditului prin intermediul căreia este transferat riscul de credit este conformă cu articolul 247 alineatul (2);

(c) instrumentele utilizate pentru a transfera riscul de credit nu conțin clauze sau condiții care:

(i) să impună praguri de semnificație ridicate, sub care se consideră că protecția creditului nu este declanșată dacă are loc un eveniment de credit;

(ii) să permită rezilierea protecției ca urmare a deteriorării calității creditului expunerilor-suport;

(iii) să impună, în alte cazuri decât clauzele de amortizare anticipată, ameliorarea pozițiilor din securitizare de către instituția inițiatoare;

(iv) să majoreze costurile instituției legate de protecția creditului sau randamentul ce trebuie plătit deținătorilor de poziții din securitizare ca răspuns la deteriorarea calității creditului aferente portofoliului-suport;

▼C2

(d) caracterul executoriu al protecției creditului în toate jurisdicțiile relevante trebuie să fie confirmat printr-o opinie juridică de specialitate;

(e) documentația aferentă securitizării trebuie să specifice în mod clar, dacă este cazul, că orice achiziționare sau răscumpărare de poziții din securitizare de către inițiator sau de către sponsor, dincolo de obligațiile contractuale ale acestora, poate fi efectuată numai în condiții de concurență normală;

(f) în cazul în care există o opțiune de solicitare a stingerii securitizării (*clean-up call option*), opțiunea respectivă trebuie să îndeplinească toate condițiile următoare:

(i) dreptul de exercitare a opțiunii este la discreția instituției inițiatoare;

(ii) opțiunea poate fi exercitată numai dacă cel mult 10 % din cuantumul inițial al expunerilor securitizate rămâne nerambursat;

(iii) opțiunea nu este structurată astfel încât să evite alocarea pierderilor asupra pozițiilor de îmbunătățire a calității creditului sau asupra altor poziții deținute de investitori și nici nu este structurată într-un alt mod care să furnizeze o îmbunătățire a calității creditului.

(6) Autoritățile competente trebuie să informeze ABE cu privire la cazurile specifice menționate la alineatul (2), în care eventuala reducere a cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor nu este justificată de un transfer corespunzător al riscului de credit către părți terțe, precum și cu privire la utilizarea de către instituții a alineatului (4). ABE monitorizează practicile din acest domeniu și, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, emite ghiduri. ABE revizuiește punerea în aplicare de către statele membre a acestor ghiduri și oferă consultanță Comisiei până la data de 31 decembrie 2017, cu privire la eventuala necesitate de elaborare a unui standard tehnic obligatoriu.

Secțiunea 3

Calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor

Subsecțiunea 1

Principii

Articolul 245

Calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor

(1) Dacă o instituție inițiatoare a transferat un nivel semnificativ al riscului de credit asociat expunerilor securitizate, în conformitate cu secțiunea 2, instituția respectivă poate:

(a) în cazul unei securitizări tradiționale, să excludă expunerile pe care le-a securitizat din calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor și, după caz, al cuantumurilor pierderilor așteptate;

(b) în cazul unei securitizări sintetice, să calculeze cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor și, după caz, cuantumurile pierderilor așteptate aferente expunerilor securitizate, în conformitate cu articolele 249 și 250.

▼C2

(2) Dacă instituția inițiatoare a decis să aplice alineatul (1), aceasta trebuie să calculeze, pentru pozițiile pe care le-ar putea deține în securitizare, cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor potrivit prezentului capitol.

Dacă instituția inițiatoare nu a transferat un nivel semnificativ al riscului de credit sau a decis să nu aplice alineatul (1), aceasta nu trebuie să calculeze cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor pentru niciuna dintre pozițiile pe care le-ar putea deține în securitizarea respectivă, dar trebuie să continue să includă expunerile securitizate în calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor, ca și când acestea nu ar fi fost securitizate.

(3) Dacă există o expunere față de diferite tranșe ale unei securitizări, expunerea față de fiecare tranșă trebuie considerată o poziție distinctă din securitizare. Furnizorii de protecție a creditului pentru pozițiile din securitizare trebuie considerați deținători de poziții în securitizare. Pozițiile din securitizare includ expunerile față de o securitizare care provin din instrumente financiare derivate pe rata dobânzii sau pe valute.

(4) Cu excepția cazului în care o poziție din securitizare este dedusă din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază în conformitate cu articolul 36 alineatul (1) litera (k), cuantumul ponderat la risc al expunerii trebuie inclus în totalul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor instituției, în sensul articolului 92 alineatul (3).

(5) Cuantumul ponderat la risc al expunerii aferente unei poziții din securitizare se calculează aplicând valorii expunerii aferentă poziției, calculată în conformitate cu articolul 246, ponderea de risc totală relevantă.

(6) Ponderea de risc totală se determină ca sumă dintre ponderea de risc stabilită în prezentul capitol și orice pondere de risc suplimentară în conformitate cu articolul 407.

Articolul 246

Valoarea expunerii

(1) Valoarea expunerii se calculează după cum urmează:

(a) dacă o instituție calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor în conformitate cu subsecțiunea 3, valoarea expunerii aferentă unei poziții din securitizare din bilanț este valoarea sa contabilă rezultată după aplicarea ajustărilor specifice pentru riscul de credit tratate în conformitate cu articolul 110;

(b) dacă o instituție calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor în conformitate cu subsecțiunea 4, valoarea expunerii aferentă unei poziții din securitizare din bilanț este valoarea contabilă fără a lua în considerare ajustările pentru riscul de credit tratate în conformitate cu articolul 110;

(c) dacă o instituție calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor în conformitate cu subsecțiunea 3, valoarea expunerii aferentă unei poziții din securitizare extrabilanțiere este valoarea sa nominală, din care se deduce orice ajustare specifică pentru riscul de credit aplicată respectivei poziții din securitizare, înmulțită cu un factor de conversie, astfel cum se prevede în prezentul capitol. Factorul de conversie este 100 %, cu excepția cazului în care se specifică altfel;

▼C2

(d) dacă o instituție calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor în conformitate cu subsecțiunea 4, valoarea expunerii aferentă unei poziții din securitizare extrabilanțiere este valoarea sa nominală înmulțită cu un factor de conversie, astfel cum se prevede în prezentul capitol. Factorul de conversie este 100 %, cu excepția cazului în care se specifică altfel;

(e) valoarea expunerii contrapărții,aferentă riscului de credit al contrapărții pentru un instrument financiar derivat menționat în anexa II, se determină în conformitate cu capitolul 6.

(2) Dacă o instituție are două sau mai multe poziții din securitizare care se suprapun, pentru partea care se suprapune, instituția trebuie să includă în calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor numai poziția sau partea din poziție care produce cel mai mare cuantum ponderat la risc al expunerii. Instituția poate să recunoască o astfel de suprapunere și între cerințele de fonduri proprii pentru riscul specific aferent pozițiilor din portofoliul de tranzacționare și cerințele de fonduri proprii pentru pozițiile din securitizare din afara portofoliului de tranzacționare, cu condiția ca instituția să aibă capacitatea să calculeze și să compare cerințele de fonduri proprii pentru pozițiile relevante. În sensul prezentului alineat, suprapunerea se produce atunci când pozițiile reprezintă, total sau parțial, o expunere față de același risc, astfel încât partea care se suprapune este considerată o singură expunere.

(3) Dacă articolul 268 litera (c) se aplică pozițiilor din cadrul programului ABCP, instituția poate utiliza ponderea de risc atribuită unei facilități de lichiditate pentru a calcula cuantumul ponderat la risc al expunerii aferente respectivelor poziții, cu condiția ca 100 % din titlurile emise în cadrul programului ABCP să fie acoperite de această facilitate de lichiditate sau de alte facilități de lichiditate și cu condiția ca toate respectivele facilități de lichiditate să fie de același rang cu titlurile din cadrul programului ABCP, astfel încât să formeze poziții care se suprapun.

Instituția trebuie să notifice autoritățile competente în legătură cu utilizarea acestui tratament.

Articolul 247

Recunoașterea diminuării riscului de credit în cazul pozițiilor din securitizare

(1) O instituție poate recunoaște protecția finanțată sau nefinanțată a creditului obținută pentru o poziție din securitizare, în conformitate cu capitolul 4 și respectând cerințele stabilite în prezentul capitol și în capitolul 4.

Protecția finanțată a creditului eligibilă se limitează la garanția financiară care este eligibilă pentru calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor în conformitate cu capitolul 2, astfel cum se prevede la capitolul 4, iar recunoașterea este condiționată de respectarea cerințelor relevante, stabilite în capitolul 4.

(2) Protecția nefinanțată a creditului eligibilă și furnizorii eligibili de protecție nefinanțată a creditului se limitează la cei eligibili în conformitate cu capitolul 4, iar recunoașterea este condiționată de respectarea cerințelor relevante, stabilite în capitolul 4.

▼C2

(3) Prin derogare de la alineatul (2), furnizorii eligibili de protecție nefinanțată a creditului enumerați la articolul 201 alineatul (1) literele (a)-(h), cu excepția CPCC, trebuie să dispună de o evaluare a creditului efectuată de o ECAI recunoscută, care a fost asociată cu nivelul 3 de calitate a creditului sau cu un nivel superior în conformitate cu articolul 136, și a fost asociată cu nivelul 2 de calitate a creditului sau cu un nivel superior la momentul la care protecția creditului a fost recunoscută pentru prima dată. Instituțiile care au aprobarea de a aplica abordarea IRB în cazul unei expuneri directe față de furnizorul de protecție pot evalua eligibilitatea în conformitate cu prima teză, pe baza echivalenței dintre probabilitatea de nerambursare aferentă furnizorului de protecție și probabilitatea de nerambursare asociată cu nivelurile de calitate a creditului menționate la articolul 136.

(4) Prin derogare de la alineatul (2), entitățile special constituite în scopul securitizării sunt furnizori de protecție eligibili, dacă dețin active care se califică drept garanții financiare eligibile și asupra cărora nu există drepturi sau drepturi contingente cu rang superior sau cu același rang ca și drepturile contingente ale instituției beneficiind de protecția nefinanțată a creditului și dacă sunt îndeplinite toate cerințele de recunoaștere a garanțiilor financiare stabilite în capitolul 4. În cazurile respective, GA (cuantumul protecției ajustat pentru orice neconcordanță de monede și de scadențe în conformitate cu dispozițiile prevăzute la capitolul 4) se limitează la valoarea de piață ajustată în funcție de volatilitatea activelor respective, iar g (ponderea de risc aferentă expunerilor față de furnizorul de protecție, specificată în cadrul abordării standardizate) se determină ca fiind ponderea de risc medie ponderată care s-ar aplica activelor respective ca garanție financiară în cadrul abordării standardizate.

Articolul 248

Suportul implicit

(1) O instituție sponsor sau o instituție inițiatoare care, în legătură cu o securitizare, a utilizat articolul 245 alineatele (1) și (2) pentru calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor sau a vândut instrumente din portofoliul său de tranzacționare, astfel încât nu mai este obligată să dețină fonduri proprii pentru riscurile aferente acestor instrumente, nu trebuie să furnizeze suport operațiunii de securitizare peste obligațiile sale contractuale, în scopul reducerii pierderilor potențiale sau reale ale investitorilor. Se consideră că o tranzacție nu furnizează suport, dacă este executată în condiții de concurență normală și dacă este luată în considerare la evaluarea transferului unui nivel semnificativ al riscului. Orice astfel de tranzacție, indiferent dacă furnizează suport sau nu, trebuie notificată autorităților competente și trebuie să facă obiectul procesului de examinare și aprobare a creditului la nivelul instituției. Atunci când evaluează dacă tranzacția nu este structurată astfel încât să furnizeze suport, instituția trebuie să ia în considerare în mod adecvat cel puțin următoarele:

(a) prețul de răscumpărare;

(b) poziția de capital și lichiditate a instituției înainte și după răscumpărare;

(c) performanța expunerilor securitizate;

(d) performanța pozițiilor din securitizare;

(e) impactul suportului asupra pierderilor previzionate a fi înregistrate de inițiator în raport cu investitorii.

▼C2

(2) În conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, ABE emite ghiduri cu privire la definirea condițiilor de concurență normală și la cazurile în care o tranzacție nu este structurată astfel încât să furnizeze suport.

(3) Dacă o instituție inițiatoare sau o instituție sponsor nu respectă alineatul (1) în ceea ce privește o securitizare, instituția respectivă trebuie cel puțin să dețină fonduri proprii pentru toate expunerile securitizate, ca și când acestea nu ar fi fost securitizate.

Subsecțiunea 2

Calcularea de către instituțiile inițiatoare a cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor securitizate în cadrul unei securitizări sintetice

Articolul 249

Tratamentul general

La calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor aferente expunerilor securitizate, în cazul în care condițiile prevăzute la articolul 244 sunt îndeplinite, instituția inițiatoare a unei securitizări sintetice trebuie să utilizeze, potrivit prevederilor articolului 250, metodologiile relevante de calcul prevăzute în prezenta secțiune și nu pe cele prevăzute în capitolul 2. În cazul instituțiilor care calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor și cuantumurile pierderilor așteptate în conformitate cu capitolul 3, cuantumul pierderii așteptate pentru astfel de expuneri este zero.

Cerințele stabilite la primul paragraf se aplică întregului portofoliu de expuneri care fac obiectul securitizării. Cu respectarea articolului 250, instituția inițiatoare calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor aferente tuturor tranșelor din securitizare în conformitate cu dispozițiile prezentei secțiuni, inclusiv pentru cele pentru care instituția recunoaște diminuarea riscului de credit în conformitate cu articolul 247, caz în care ponderea de risc ce trebuie aplicată poziției respective poate fi modificată în conformitate cu capitolul 4, cu respectarea cerințelor prevăzute în prezentul capitol.

Articolul 250

Tratamentul neconcordanței de scadențe în cadrul securitizărilor sintetice

În vederea calculării cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor în conformitate cu articolul 249, orice neconcordanță de scadențe între protecția creditului, care constituie o tranșă și prin intermediul căreia se realizează transferul riscului, și expunerile securitizate trebuie tratată după cum urmează:

(a) scadența expunerilor securitizate este cea mai mare scadență a oricăreia dintre expunerile respective, dar nu mai mare de cinci ani. Scadența protecției creditului se determină în conformitate cu capitolul 4;

▼C2

(b) o instituție inițiatoare trebuie să ignore orice neconcordanță de scadențe la calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor aferente tranșelor cărora li s-a atribuit o pondere de risc de 1 250 % în conformitate cu prezenta secțiune. Pentru toate celelalte tranșe, tratamentul neconcordanței de scadențe prevăzut în capitolul 4 se aplică conform următoarei formule:

$$RW^* = RW_{SP} \cdot \frac{t - t^*}{T - t^*} + RW_{Ass} \cdot \frac{T - t}{T - t^*}$$

unde:

RW* = cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor în sensul articolului 92 alineatul (3) litera (a);

RW_{Ass} = cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor, dacă acestea nu ar fi fost securitizate, calculate în mod proporțional;

RW_{SP} = cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor calculate în conformitate cu articolul 249, dacă nu ar fi existat o neconcordanță de scadențe;

T = scadența expunerilor-suport, exprimată în ani;

t = scadența protecției creditului, exprimată în ani;

t* = 0,25.

Subsecțiunea 3

Calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor în cadrul abordării standardizate

Articolul 251

Ponderi de risc

Cu respectarea articolului 252, instituția calculează cuantumul ponderat la risc al expunerii aferent unei poziții din securitizare sau din resecuritizare care beneficiază de rating prin aplicarea ponderii de risc relevante la valoarea expunerii.

Ponderea de risc relevantă este ponderea de risc indicată în tabelul 1, cu care este pusă în corespondență evaluarea creditului aferentă poziției, în conformitate cu secțiunea 4.

Tabelul 1

Nivelul de calitate a creditului	1	2	3	4 (numai pentru evaluări ale creditului, altele decât evaluările creditului pe termen scurt)	toate celelalte niveluri de calitate a creditului
Poziții din securitizare	20 %	50 %	100 %	350 %	1 250 %
Poziții din resecuritizare	40 %	100 %	225 %	650 %	1 250 %

▼C2

Cu respectarea articolelor 252-255, cuantumul ponderat la risc al expunerii aferent unei poziții din securitizare care nu beneficiază de rating se calculează prin aplicarea unei ponderi de risc de 1 250 %.

Articolul 252

Instituții inițiatoare și instituții sponsor

În cazul unei instituții inițiatoare sau al unei instituții sponsor, cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor aferente pozițiilor sale din securitizare, în orice securitizare, pot fi limitate la cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor care ar fi calculate la momentul respectiv pentru expunerile securitizate, dacă acestea nu ar fi fost securitizate, cu condiția aplicării unei eventuale ponderi de risc de 150 % următoarelor elemente:

(a) toate elementele aflate la momentul respectiv în stare de nerambursare;

(b) toate elementele din cadrul expunerilor securitizate, care sunt asociate unui risc deosebit de ridicat în conformitate cu articolul 128.

Articolul 253

Tratamentul pozițiilor care nu beneficiază de rating

(1) În vederea calculării cuantumului ponderat la risc al expunerii aferente unei poziții din securitizare care nu beneficiază de rating, o instituție poate aplica ponderea de risc medie ponderată care ar fi aplicată expunerilor securitizate în conformitate cu capitolul 2 de către o instituție care ar deține expunerile, înmulțită cu coeficientul de concentrare menționat la alineatul (2). În acest scop, instituția trebuie să cunoască în orice moment componența portofoliului de expuneri securitizate.

(2) Coeficientul de concentrare este egal cu raportul dintre suma cuantumurilor nominale ale tuturor tranșelor și suma cuantumurilor nominale ale tranșelor cu rang inferior sau cu același rang ca și tranșa în care este deținută poziția, incluzând respectiva tranșă. Ponderea de risc rezultată nu trebuie să fie mai mare de 1 250 %, sau mai mică decât orice pondere de risc aplicabilă unei tranșe cu rang superior care beneficiază de rating. Dacă instituția nu poate determina ponderile de risc care ar fi aplicate expunerilor securitizate în conformitate cu capitolul 2, aceasta trebuie să aplice poziției respective o pondere de risc de 1 250 %.

Articolul 254

Tratamentul pozițiilor din securitizare deținute într-o tranșă care suportă a doua pierdere sau într-o tranșă mai favorabilă din cadrul unui program ABCP

Sub rezerva existenței unui tratament mai favorabil în conformitate cu articolul 255 pentru facilitățile de lichiditate care nu beneficiază de rating, o instituție poate aplica pozițiilor din securitizare, care îndeplinesc condițiile următoare, o pondere de risc reprezentând maximum dintre 100 % și cea mai mare dintre ponderile de risc care ar fi aplicate oricăreia dintre expunerile securitizate în conformitate cu capitolul 2 de către o instituție care ar deține expunerile:

▼C2

(a) poziția din securitizare se află într-o tranșă care, din punct de vedere economic, este tranșa care suportă a doua pierdere sau o tranșă mai favorabilă a securitizării, iar tranșa care suportă prima pierdere furnizează tranșei care suportă a doua pierdere o îmbunătățire semnificativă a calității creditului;

(b) calitatea poziției din securitizare este echivalentă sau superioară nivelului 3 de calitate a creditului în conformitate cu abordarea standardizată;

(c) poziția din securitizare este deținută de o instituție care nu deține nicio poziție în tranșa care suportă prima pierdere.

Articolul 255

Tratamentul facilităților de lichiditate care nu beneficiază de rating

(1) Pentru a determina valoarea expunerii aferentă unei facilități de lichiditate care nu beneficiază de rating, instituțiile pot aplica un factor de conversie de 50 % la cuantumul nominal al facilității, dacă sunt îndeplinite condițiile următoare:

(a) documentația aferentă facilității de lichiditate identifică și delimitează în mod clar circumstanțele în care facilitatea de lichiditate poate fi trasă;

(b) facilitatea de lichiditate nu poate fi trasă pentru a furniza suport de credit prin acoperirea pierderilor deja înregistrate la momentul tragerii și, în special, nu poate fi trasă pentru a furniza lichidități pentru expunerile aflate în stare de nerambursare la momentul tragerii, sau pentru a achiziționa active la un preț mai mare decât valoarea lor justă;

(c) facilitatea nu este utilizată pentru a furniza finanțare permanentă sau periodică pentru securitizare;

(d) rambursarea lichidităților trase în cadrul facilității nu este subordonată creanțelor investitorilor, altele decât cele care provin din instrumente financiare derivate pe rata dobânzii sau pe valute, din comisioane sau din alte astfel de plăți și nici nu face obiectul unor excepții sau amânări;

(e) facilitatea nu poate fi trasă după ce au fost epuizate toate modalitățile disponibile de îmbunătățire a calității creditului, de care poate beneficia facilitatea de lichiditate respectivă;

(f) facilitatea include o clauză care are ca efect reducerea în mod automat a cuantumului care poate fi tras, cu cuantumul expunerilor care se află în stare de nerambursare, starea de nerambursare având sensul prevăzut în capitolul 3, sau care să conducă, dacă portofoliul de expuneri securitizate constă în instrumente care beneficiază de rating, la revocarea facilității în cazul în care calitatea medie a portofoliului se situează sub ratingul corespunzător investițiilor cu risc scăzut (investment grade).

Ponderea de risc care trebuie aplicată este cea mai mare pondere de risc care ar fi aplicată oricăreia dintre expunerile securitizate în conformitate cu capitolul 2, de către o instituție care ar deține expunerile.

(2) Pentru a determina valoarea expunerii aferente facilităților de furnizare de numerar în avans, se poate aplica un factor de conversie de 0 % la cuantumul nominal al unei facilități de lichiditate care poate fi revocată necondiționat, dacă sunt satisfăcute condițiile prevăzute la alineatul (1) și dacă rambursarea lichidităților trase în cadrul facilității are rang superior în raport cu orice alte creanțe asupra fluxurilor de numerar generate de expunerile securitizate.

▼C2

Articolul 256

Cerințe de fonduri proprii suplimentare pentru securitizările expunerilor reînnoibile cu clauză de amortizare anticipată

(1) În cazul securitizării unor expuneri reînnoibile supuse unei clauze de amortizare anticipată, instituția inițiatoare trebuie să calculeze un cuantum ponderat la risc al expunerii suplimentar pentru riscul de creștere a nivelurilor riscului de credit la care este expusă în urma exercitării clauzei de amortizare anticipată, în conformitate cu prezentul articol.

(2) Instituția trebuie să calculeze un cuantum ponderat la risc al expunerii aferent sumei dintre valoarea expunerii aferente interesului inițiatorului și valoarea expunerii aferente interesului investitorilor.

În cazul structurilor de securitizare în care expunerile securitizate sunt atât expuneri reînnoibile, cât și expuneri care nu sunt reînnoibile, o instituție inițiatoare trebuie să aplice tratamentul prevăzut la alineatele (3)-(6) părții din portofoliul suport care conține expuneri reînnoibile.

Valoarea expunerii aferente interesului inițiatorului este valoarea expunerii aferente părții noționale a unui portofoliu de sume trase, vândute în cadrul unei securitizări, a cărei proporție în raport cu cuantumul portofoliului total vândut în cadrul structurii de securitizare determină proporția fluxurilor de numerar generate de colectarea principalului și a dobânzii, precum și a altor sume asociate, care nu sunt disponibile pentru efectuarea de plăți către cei care dețin poziții din securitizare în cadrul securitizării. Interesul inițiatorului nu trebuie să fie subordonat interesului investitorilor. Valoarea expunerii aferente interesului investitorilor este valoarea expunerii aferente părții noționale rămase din portofoliul de sume trase.

Cuantumul ponderat la risc al expunerii corespunzătoare valorii expunerii aferente interesului inițiatorului se calculează ca și cea corespunzătoare unei expuneri proporționale față de expunerile securitizate, ca și când acestea nu ar fi fost securitizate.

(3) Inițiatorii următoarelor tipuri de securitizare sunt exceptați de la calculul unui cuantum ponderat la risc al expunerii suplimentare, menționat la alineatul (1):

(a) securitizările expunerilor reînnoibile, în cazul cărora investitorii rămân expuși în totalitate față de toate tragerile viitoare ale împrumutaților, astfel încât riscul aferent facilităților-suport nu revine la instituția inițiatoare nici chiar după producerea unui eveniment care declanșează o amortizare anticipată;

(b) securitizări în care clauza de amortizare anticipată este declanșată numai de evenimente care nu au legătură cu performanța activelor securitizate sau a instituției inițiatoare, precum modificări semnificative în legislația sau în reglementările fiscale.

▼C2

(4) În cazul unei instituții inițiatoare supuse calculării unui cuantum ponderat la risc al expunerii suplimentare în conformitate cu alineatul (1), totalul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor aferente pozițiilor sale în interesul investitorilor și cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor calculate în conformitate cu alineatul (1) nu trebuie să depășească cea mai mare dintre:

(a) cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor calculate pentru pozițiile sale în interesul investitorilor;

(b) cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor, care ar fi calculate pentru expunerile securitizate de către o instituție care ar deține expunerile, ca și când acestea nu ar fi fost securitizate, pentru un cuantum egal cu interesul investitorilor.

Deducerea eventualelor câștiguri nete, rezultate din capitalizarea veniturilor viitoare, solicitată la articolul 32 alineatul (1), se tratează independent de cuantumul maxim indicat la paragraful precedent.

(5) Cuantumul ponderat la risc al expunerii care trebuie calculat în conformitate cu alineatul (1) este egal cu produsul dintre valoarea expunerii aferentă interesului investitorilor, factorul de conversie corespunzător, indicat la alineatele (6)-(9), și ponderea de risc medie ponderată care ar fi aplicată expunerilor securitizate, dacă acestea nu ar fi fost securitizate.

Se consideră că o clauză de amortizare anticipată este controlată, dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) instituția inițiatoare are un plan adecvat în ceea ce privește fondurile proprii/lichiditatea, pentru a se asigura că, în cazul producerii unui eveniment care declanșează amortizarea anticipată, dispune de fonduri proprii și de lichiditate suficiente;

(b) pe toată durata tranzacției, se păstrează o distribuire proporțională între interesul inițiatorului și interesul investitorilor, în ceea ce privește plățile privind dobânda și principalul, cheltuielile, pierderile și recuperările, pe baza soldurilor de rambursat ale creanțelor existente la una sau mai multe date de referință din fiecare lună;

(c) perioada de amortizare este considerată suficientă pentru ca 90 % din datoria totală (interesul inițiatorului și interesul investitorilor) de rambursat la începutul perioadei de amortizare anticipată să fie rambursată sau să fie recunoscută ca fiind în stare de nerambursare;

(d) ritmul rambursărilor nu este mai rapid decât cel produs de o amortizare liniară pe parcursul perioadei prevăzute la litera (c).

(6) În cazul securitizărilor cu clauză de amortizare anticipată a expunerilor de tip retail, care nu sunt angajate ferm și pot fi revocate necondiționat fără notificare prealabilă, dacă amortizarea anticipată este declanșată de scăderea nivelului marjei în exces la un nivel specificat, instituțiile trebuie să compare marja în exces medie pe trei luni cu nivelurile marjei în exces la care aceasta trebuie reținută.

Dacă securitizarea nu prevede obligația reținerii marjei în exces, nivelul de reținere se consideră a fi cu 4,5 puncte procentuale mai mare decât nivelul marjei în exces la care se declanșează amortizarea anticipată.

▼C2

Factorul de conversie care trebuie aplicat este determinat de nivelul marjei în exces medii efective pe trei luni, în conformitate cu tabelul 2.

Tabelul 2

	Securitizări cu clauză controlată de amortizare anticipată	Securitizări cu clauză necontrolată de amortizare anticipată
Marja în exces medie pe trei luni	Factor de conversie	Factor de conversie
Nivel superior nivelului A	0 %	0 %
Nivelul A	1 %	5 %
Nivelul B	2 %	15 %
Nivelul C	10 %	50 %
Nivelul D	20 %	100 %
Nivelul E	40 %	100 %

unde:

(a) nivelul A reprezintă nivelurile marjei în exces care sunt mai mici de 133,33 %, dar mai mari sau egale cu 100 % din nivelul de reținere a acesteia;

(b) nivelul B reprezintă nivelurile marjei în exces care sunt mai mici de 100 %, dar mai mari sau egale cu 75 % din nivelul de reținere a acesteia;

(c) nivelul C reprezintă nivelurile marjei în exces care sunt mai mici de 75 %, dar mai mari sau egale cu 50 % din nivelul de reținere a acesteia;

(d) nivelul D reprezintă nivelurile marjei în exces care sunt mai mici de 50 %, dar mai mari sau egale cu 25 % din nivelul de reținere a acesteia;

(e) nivelul E reprezintă nivelurile marjei în exces care sunt mai mici de 25 % din nivelul de reținere a acesteia.

(7) În cazul securitizărilor cu clauză de amortizare anticipată a expunerilor de tip retail, care nu sunt angajate ferm și pot fi revocate necondiționat fără notificare prealabilă și dacă amortizarea anticipată este declanșată de o limită cantitativă a altui element decât marja în exces medie pe trei luni, cu condiția obținerii aprobării autorităților competente, instituțiile pot aplica, pentru determinarea factorului de conversie corespunzător, un tratament similar celui prevăzut la alineatul (6). Autoritatea competentă acordă aprobarea, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) acest tratament este mai adecvat, deoarece instituția poate stabili, pentru limita cantitativă care declanșează amortizarea anticipată, o măsură cantitativă echivalentă cu nivelul de reținere a marjei în exces;

(b) acest tratament conduce la o măsurare a riscului rezultat din posibilitatea de creștere a riscului de credit la care este expusă instituția ca urmare a exercitării clauzei de amortizare anticipată, la fel de prudentă ca și calculul prevăzut la alineatul (6).

(8) În cazul tuturor celorlalte securitizări cu clauză controlată de amortizare anticipată a expunerilor reînnoibile, se aplică un factor de conversie de 90 %.

▼C2

(9) În cazul tuturor celorlalte securitizări cu clauză necontrolată de amortizare anticipată a expunerilor reînnoibile, se aplică un factor de conversie de 100 %.

Articolul 257

Diminuarea riscului de credit pentru pozițiile din securitizare în cadrul abordării standardizate

În cazul în care o poziție din securitizare beneficiază de protecție a creditului, calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor poate fi modificat în conformitate cu capitolul 4.

Articolul 258

Reducerea cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor

În cazul unei poziții din securitizare căreia îi este atribuită o pondere de risc de 1 250 %, ca alternativă la includerea poziției în calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor, instituțiile pot deduce din fondurile proprii de nivel 1 de bază valoarea expunerii aferentă poziției, în conformitate cu articolul 36 alineatul (1) litera (k). În acest scop, la calculul valorii expunerii poate fi luată în considerare protecția finanțată a creditului eligibilă, în mod corespunzător articolului 257.

În cazul în care o instituție inițiatoare utilizează această alternativă, instituția poate să deducă o sumă egală cu de 12,5 ori suma dedusă în conformitate cu articolul 36 alineatul (1) litera (k) din cuantumul ponderat la risc al expunerii, specificat la articolul 252, care ar fi calculat la momentul respectiv pentru expunerile securitizate, dacă acestea nu ar fi fost securitizate.

Subsecțiunea 4

Calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor în cadrul abordării IRB

Articolul 259

Ierarhia metodelor

(1) Instituțiile trebuie să utilizeze metodele în conformitate cu următoarea ierarhie:

(a) în cazul unei poziții care beneficiază de rating sau al unei poziții pentru care se poate utiliza un rating dedus, pentru calculul cuantumului ponderat la risc al expunerii se utilizează metoda bazată pe ratinguri prevăzută la articolul 261;

(b) în cazul unei poziții care nu beneficiază de rating, instituția poate utiliza metoda formulei reglementate prevăzută la articolul 262, dacă poate produce ca date de intrare pentru această metodă estimări ale probabilității de nerambursare și, după caz, ale valorii expunerii și ale pierderii în caz de nerambursare în conformitate cu cerințele de estimare a acestor parametri în cadrul abordării IRB, în conformitate cu secțiunea 3. O instituție, alta decât instituția inițiatoare, poate utiliza metoda formulei reglementate numai cu aprobarea prealabilă a autorităților competente, aceasta urmând a fi acordată numai în cazul în care instituția îndeplinește condiția prevăzută în prima teză de la prezenta literă;

▼C2

(c) ca alternativă la litera (b) și numai în cazul pozițiilor care nu beneficiază de rating din cadrul programelor ABCP, instituția poate utiliza abordarea bazată pe evaluări interne prevăzută la alineatul (4), dacă a obținut aprobarea autorităților competente în acest sens;

(d) în toate celelalte cazuri, pozițiilor din securitizare care nu beneficiază de rating li se atribuie o pondere de risc de 1 250 %;

(e) în pofida literei (d), sub rezerva aprobării prealabile a autorităților competente, o instituție poate calcula ponderea de risc a unei poziții care nu beneficiază de rating din cadrul unui program ABCP, în conformitate cu articolele 253 sau 254, dacă poziția care nu beneficiază de rating nu este efect de comerț și intră în domeniul de aplicare al unei abordări bazate pe evaluări interne pentru care se solicită aprobare. Valorile agregate ale expunerilor prevăzute de această excepție nu sunt semnificative și, în orice caz, nu sunt mai mici de 10 % din valorile agregate ale expunerilor tratate de instituție în conformitate cu abordarea bazată pe evaluări interne. Instituția încetează să utilizeze această metodă atunci când aprobarea pentru abordarea bazată pe evaluări interne relevantă este refuzată.

(2) În vederea utilizării ratingurilor deduse, o instituție atribuie unei poziții care nu beneficiază de rating o evaluare a creditului dedusă, echivalentă cu evaluarea creditului unei poziții de referință care beneficiază de rating, este poziția cu cel mai înalt rang subordonată sub toate aspectele poziției respective din securitizare care nu beneficiază de rating și îndeplinește toate condițiile următoare:

(a) pozițiile de referință trebuie să fie subordonate sub toate aspectele poziției din securitizare care nu beneficiază de rating;

(b) scadența pozițiilor de referință trebuie să fie mai mare sau egală cu scadența respectivei poziții care nu beneficiază de rating;

(c) orice rating dedus trebuie actualizat permanent pentru a reflecta orice modificări ale evaluării creditului pozițiilor de referință.

(3) Autoritățile competente acordă instituțiilor aprobarea de a utiliza „abordarea bazată pe evaluări interne” astfel cum se prevede la alineatul (4), dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) pozițiile pe titluri emise în cadrul programului ABCP sunt poziții care beneficiază de rating;

(b) evaluarea internă a calității creditului poziției reflectă metodologia de evaluare disponibilă public a uneia sau a mai multor ECAI pentru atribuirea de ratinguri titlurilor garantate cu expuneri de tipul celor securitizate;

(c) printre instituțiile externe de evaluare a creditului a căror metodologie trebuie luată în considerare, astfel cum se solicită la litera (b), se numără instituțiile externe de evaluare a creditului care au acordat un rating extern titlurilor emise în cadrul programului ABCP. Elementele cantitative, precum factorii din simularea de criză utilizați pentru asocierea poziției cu o anumită calitate a creditului, sunt cel puțin la fel de conservatoare ca cele utilizate în metodologia de evaluare relevantă a ECAI respective;

▼C2

(d) la elaborarea metodologiei sale de evaluare internă, instituția ia în considerare metodologiile de rating relevante, publicate, ale ECAI care acordă ratinguri titlurilor din cadrul programului ABCP. Această luare în considerare este formalizată de către instituție și actualizată cu regularitate, astfel cum se indică la litera (g);

(e) metodologia de evaluare internă a instituției prevede clase de rating. Între aceste clase de rating și evaluările creditului efectuate de instituțiile externe de evaluare a creditului există o corespondență. Această corespondență este formalizată în mod explicit;

(f) metodologia de evaluare internă este utilizată de către instituție în procesele interne de gestionare a riscurilor, inclusiv în procesele decizionale, de informare a conducerii și de alocare a capitalului intern;

(g) auditorii interni sau externi, o ECAI sau funcțiile interne de analiză a creditului sau de gestionare a riscurilor ale instituției efectuează examinări periodice ale procesului de evaluare internă și ale calității evaluărilor interne ale calității creditului expunerilor instituției față de un program ABCP. Dacă examinarea este efectuată de funcțiile de audit intern, de analiză a creditului sau de gestionare a riscurilor ale instituției, aceste funcții sunt independente de linia de activitate a programului ABCP, precum și de relația cu clienții;

(h) instituția monitorizează performanța ratingurilor sale interne în timp, pentru a evalua credibilitatea metodologiei sale de evaluare internă și ajustează, după caz, această metodologie, atunci când performanța expunerilor diferă în mod regulat de cea indicată de ratingurile interne;

(i) programul ABCP include standarde de subscriere sub formă de orientări în domeniul creditului și al investițiilor. Atunci când decide achiziționarea unui activ, administratorul programului ABCP ia în considerare tipul activului care urmează să fie achiziționat, tipul și valoarea monetară a expunerilor care rezultă din furnizarea facilităților de lichiditate și din îmbunătățirea calității creditului, distribuția pierderilor și separarea din punct de vedere economic și juridic a activelor transferate de entitatea care le vinde. Este efectuată o analiză de credit cu privire la profilul de risc al vânzătorului activului, care include analiza performanței financiare trecute și a celei viitoare previzionate, a poziției curente pe piață, a competitivității viitoare previzionate, a efectului de levier, a fluxurilor de numerar, a ratei de acoperire a dobânzilor și a ratingului datoriei. În plus, sunt examinate standardele de subscriere ale vânzătorului, capacitatea sa de administrare a creditelor și procesele sale de colectare a debitelor;

(j) standardele de subscriere ale programului ABCP stabilesc criterii minime de eligibilitate a activelor, care, în special:

(i) exclud achiziționarea activelor care înregistrează întârzieri semnificative la plată sau se află în stare de nerambursare;

(ii) limitează concentrarea excesivă față de un debitor sau o zonă geografică individuală;

(iii) limitează scadența activelor care urmează să fie achiziționate;

▼C2

(k) programul ABCP are politici și procese de colectare a debitelor care țin seama de capacitatea operațională și de calitatea creditului administratorului de credite. Programul ABCP diminuează riscurile asociate performanțelor vânzătorului și administratorului de credite prin diferite metode, precum stabilirea de praguri de declanșare bazate pe calitatea curentă a creditului, care elimină orice confuzie referitoare la originea fondurilor;

(l) estimarea agregată a pierderii pentru un portofoliu de active a cărui achiziționare este luată în considerare în cadrul unui program ABCP ține seama de toate sursele de riscuri potențiale, precum riscul de credit și riscul de diminuare a valorii creanțelor. În cazul în care îmbunătățirea calității creditului furnizată de vânzător este dimensionată numai pe baza pierderilor aferente creditului, se constituie un fond de rezervă separat pentru riscul de diminuare a valorii creanțelor, dacă acesta are un nivel semnificativ pentru portofoliul de expuneri respectiv. În plus, pentru cuantificarea nivelului necesar de îmbunătățire a calității creditului, programul analizează informațiile istorice înregistrate pe parcursul mai multor ani, inclusiv pierderile, incidentele de neplată, diminuarea valorii creanțelor și viteza de rotație a creanțelor;

(m) programul ABCP include în achiziționarea expunerilor caracteristici structurale, precum pragurile de închidere (wind-down triggers), pentru a diminua deteriorarea potențială a calității creditului portofoliului-suport.

(4) În cadrul abordării bazate pe evaluări interne, instituția încadrează poziția care nu beneficiază de rating într-una din clasele de rating prevăzute la alineatul (3) litera (e). Poziției i se atribuie un rating derivat, identic evaluărilor creditului corespunzătoare clasei de rating respective, prevăzută la alineatul (3) litera (e). Dacă acest rating derivat se situează, la inițierea securitizării, cel puțin la nivelul ratingului corespunzător investițiilor cu risc scăzut, ratingul derivat trebuie considerat identic cu o evaluare a creditului eligibilă, efectuată de o ECAI în scopul calculării cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor.

(5) Instituțiile care au obținut aprobarea de a utiliza abordarea bazată pe evaluări interne nu revin la utilizarea altor metode, cu excepția cazului în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) instituția a demonstrat, într-un mod pe care autoritatea competentă îl consideră satisfăcător, că are motive întemeiate pentru a proceda astfel;

(b) instituția a primit aprobarea prealabilă a autorității competente.

Articolul 260

Cuantumurile maxime ponderate la risc ale expunerilor

O instituție inițiatoare, o instituție-sponsor sau alte instituții care pot calcula K_{IRB}, pot limita cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor calculate pentru pozițiile sale din securitizare la valorile care ar determina, în conformitate cu articolul 92 alineatul (3), o cerință de fonduri proprii egală cu suma dintre 8 % din cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor aferente activelor securitizate, dacă acestea nu ar fi fost securitizate și ar fi fost păstrate în bilanțul instituției, și cuantumurile pierderilor așteptate corespunzătoare acestor expuneri.

▼C2

Articolul 261

Metoda bazată pe ratinguri

(1) În cadrul metodei bazate pe ratinguri, instituția calculează cuantumul ponderat la risc al expunerii aferent unei poziții din securitizare sau din resecuritizare care beneficiază de rating, aplicând ponderea de risc relevantă la valoarea expunerii și înmulțind rezultatul cu 1,06.

Ponderea de risc relevantă este ponderea de risc indicată în tabelul 4, cu care este asociată evaluarea creditului pentru poziție în conformitate cu secțiunea 4.

Tabelul 4

Nivel de calitate a creditului		Poziții din securitizare			Poziții din resecuritizare	
Evaluări ale creditului, altele decât cele pe termen scurt	Evaluări pe termen scurt ale creditului	A	B	C	D	E
1	1	7 %	12 %	20 %	20 %	30 %
2		8 %	15 %	25 %	25 %	40 %
3		10 %	18 %	35 %	35 %	50 %
4	2	12 %	20 %		40 %	65 %
5		20 %	35 %		60 %	100 %
6		35 %	50 %		100 %	150 %
7	3	60 %	75 %		150 %	225 %
8		100 %			200 %	350 %
9		250 %			300 %	500 %
10		425 %			500 %	650 %
11		650 %			750 %	850 %
toate celelalte, inclusiv pozițiile care nu beneficiază de rating		1 250 %				

Ponderile din coloana C a tabelului 4 se aplică dacă poziția din securitizare nu este o poziție din resecuritizare și dacă numărul efectiv de expuneri securitizate este mai mic de șase.

Pentru restul pozițiilor din securitizare care nu sunt poziții din resecuritizare, se aplică ponderile din coloana B, cu excepția cazului în care poziția se situează în tranșa cu cel mai ridicat rang a unei securitizări, caz în care se aplică ponderile din coloana A.

Pentru pozițiile din resecuritizare se aplică ponderile din coloana E, cu excepția cazului în care poziția din resecuritizare se situează în tranșa cu cel mai ridicat rang a resecuritizării și niciuna din expunerile-suport nu este ea însăși o expunere din resecuritizare, caz în care se aplică ponderile din coloana D.

▼C2

Pentru a stabili dacă o tranșă are cel mai ridicat rang, nu este necesar să se ia în considerare sumele datorate în baza instrumentelor financiare derivate pe rata dobânzii sau pe valute, comisioanele datorate sau alte plăți similare.

La calculul numărului efectiv de expuneri securitizate, expunerile multiple față de un debitor se tratează ca o singură expunere. Numărul efectiv de expuneri se calculează ca:

$$N = \frac{\left(\sum_i EAD_i\right)^2}{\sum_i EAD_i^2}$$

unde EAD_i reprezintă suma valorilor tuturor expunerilor față de al i-lea debitor. Dacă partea din portofoliu corespunzătoare celei mai mari expuneri, C_1, este cunoscută, instituția poate calcula N ca $1/C_1$.

(2) Diminuarea riscului de credit pentru pozițiile din securitizare poate fi recunoscută în conformitate cu articolul 264 alineatele (1) și (4), sub rezerva condițiilor prevăzute la articolul 247.

Articolul 262

Metoda formulei reglementate

(1) În cadrul metodei formulei reglementate, ponderea de risc pentru o poziție din securitizare se calculează după cum urmează, și nu poate fi inferioară unui prag minim de 20 % pentru pozițiile din resecuritizare și de 7 % pentru toate celelalte poziții din securitizare:

$$12.5 \cdot \frac{S[L+T] - S[L]}{T}$$

unde:

$$S[x] = \begin{cases} x, & \text{unde } x \leq K_{IRBR} \\ K_{IRBR} + K[x] - K[K_{IRBR}] + \left(1 - exp\left(\frac{\omega \cdot (K_{IRBR} - x)}{K_{IRBR}}\right)\right) \cdot \frac{d \cdot K_{IRBR}}{\omega}, & \text{unde } x > K_{IRBR} \end{cases}$$

unde:

$$h = \left(1 - \frac{K_{IRBR}}{ELGD}\right)^N$$

$$c = \frac{K_{IRBR}}{1-h}$$

$$v = \frac{(ELGD - K_{IRBR}) \cdot K_{IRBR} + 0{,}25 \cdot (1 - ELGD) \cdot K_{IRBR}}{N}$$

$$f = \left(\frac{v + K_{IRBR}^2}{1-h} - c^2\right) + \frac{(1 - K_{IRBR}) \cdot K_{IRBR} - v}{(1-h) \cdot \tau}$$

$$g = \frac{(1-c) \cdot c}{f} - 1$$

▼C2

$$a = g \cdot c$$

$$b = g \cdot (1 - c)$$

$$d = 1 - (1 - h) \cdot (1 - Beta[K_{IRBR};\ a,\ b])$$

$$K[x] = (1 - h) \cdot ((1 - Beta[x;\ a,\ b]) \cdot x + Beta[x;\ a + 1,\ b] \cdot c)$$

τ = 1 000;

ω = 20;

Beta [x; a, b] = distribuția cumulativă beta cu parametrii a și b evaluați în punctul x;

T = densitatea tranșei în care este deținută poziția, măsurată ca raport între: (a) cuantumul nominal al tranșei și (b) suma cuantumurilor nominale ale expunerilor care au fost securitizate. Pentru instrumentele financiare derivate enumerate în anexa II, în locul cuantumului nominal se utilizează suma dintre costul de înlocuire curent și expunerea din credite viitoare potențială, calculată în conformitate cu capitolul 6;

K_{IRBR} = raportul dintre: (a) K_{IRB} și (b) suma valorilor expunerilor care au fost securitizate, exprimat sub formă zecimală;

L = nivelul de îmbunătățire a calității creditului, măsurat ca raport între cuantumul nominal al tuturor tranșelor subordonate tranșei în care este deținută poziția și suma cuantumurilor nominale ale expunerilor care au fost securitizate. Venitul viitor capitalizat nu se include în calculul L. Sumele datorate de către contrapărți în cazul instrumentelor financiare derivate enumerate în anexa II, care reprezintă tranșe cu rang inferior față de tranșa respectivă, pot fi luate în considerare la calcularea nivelului de îmbunătățire la costul lor de înlocuire curent, fără expunerile din credite viitoare potențiale;

N = numărul efectiv de expuneri calculat în conformitate cu articolul 261. În cazul resecuritizărilor, instituția ia în considerare numărul de expuneri din securitizare din portofoliu și nu numărul de expuneri-suport din portofoliile inițiale, din care provin expunerile-suport din securitizare;

ELGD = pierderea medie în caz de nerambursare ponderată în funcție de expunere, calculată după cum urmează:

$$ELGD = \frac{\sum_i LGD_i \cdot EAD_i}{\sum_i EAD_i}$$

▼C2

unde:

LGD_i = pierderea medie în caz de nerambursare asociată tuturor expunerilor față de debitorul al i-lea, pierderea în caz de nerambursare fiind determinată în conformitate cu capitolul 3. În cazul resecuritizării, se aplică pozițiilor securitizate o pierdere în caz de nerambursare de 100 %. Atunci când starea de nerambursare și riscul de diminuare a valorii creanțelor achiziționate sunt tratate în mod agregat în cadrul unei securitizări, valoarea de intrare LGD_i reprezintă media ponderată dintre pierderea în caz de nerambursare datorată riscului de credit și o pierdere în caz de nerambursare de 75 % datorată riscului de diminuare a valorii creanțelor. Ponderile aplicate sunt cerințele individuale de fonduri proprii pentru riscul de credit și, respectiv, pentru riscul de diminuare a valorii creanțelor.

(2) Dacă cuantumul nominal al celei mai mari expuneri securitizate, C_1, nu depășește 3 % din suma cuantumurilor nominale ale expunerilor securitizate, pentru scopul metodei formulei reglementate, instituția poate stabili pierderea în caz de nerambursare ca fiind egală cu 50 % în cazul securitizărilor, care nu sunt resecuritizări, și N ca fiind egal cu una din valorile următoare:

$$N = \left(C_1 \cdot C_m + \left(\frac{C_m - C_1}{m - 1} \right) \cdot max\left\{ 1 - m \cdot C_1, 0 \right\} \right)^{-1}$$

$$N = \frac{1}{C_1}$$

unde:

C_m = raportul dintre suma cuantumurilor nominale ale celor mai mari „m” expuneri și suma cuantumurilor nominale ale expunerilor securitizate. Valoarea lui „m” poate fi stabilită de instituție.

În cazul securitizărilor în care toate expunerile securitizate semnificative sunt expuneri de tip retail, instituțiile pot, cu aprobarea autorității competente, să aplice metoda formulei reglementate utilizând simplificările h=0 și v=0, cu condiția ca numărul efectiv de expuneri să nu fie mic, iar expunerile să nu fie foarte concentrate.

(3) Autoritățile competente trebuie să informeze ABE cu privire la utilizarea de către instituții a alineatului (2). ABE monitorizează gama de practici din acest domeniu și, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, emite ghiduri.

(4) Diminuarea riscului de credit pentru pozițiile din securitizare poate fi recunoscută în conformitate cu articolul 264 alineatele (2)-(4), sub rezerva condițiilor prevăzute la articolul 247.

Articolul 263

Facilități de lichiditate

(1) În vederea determinării valorii expunerii unei poziții din securitizare care nu beneficiază de rating și care ia forma unor facilități de furnizare de numerar în avans, poate fi aplicat un factor de conversie de 0 % la cuantumul nominal al unei facilități de lichiditate care îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 255 alineatul (2).

▼C2

(2) Dacă nu este posibilă calcularea de către instituție a cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor pentru expunerile securitizate, ca și când acestea nu ar fi fost securitizate, aceasta poate, cu titlu excepțional și sub rezerva acordării aprobării de către autoritățile competente, să aplice temporar metoda prevăzută la alineatul (3) pentru calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor pentru o poziție din securitizare care nu beneficiază de rating și care ia forma unei facilități de lichiditate care îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 255 alineatul (1). Instituțiile trebuie să notifice autoritățile competente în legătură cu utilizarea primei teze, precizând motivele și durata prevăzută a acestei utilizări.

În general, se consideră ca nefiind posibilă calcularea cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor dacă instituția nu dispune de un rating dedus, de abordarea bazată pe evaluări interne și de metoda formulei reglementate.

(3) Cea mai mare pondere de risc care s-ar aplica în conformitate cu capitolul 2 oricăreia dintre expunerile securitizate, dacă acestea nu ar fi fost securitizate, poate fi aplicată poziției din securitizare reprezentată de o facilitate de lichiditate care îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 255 alineatul (1). Pentru a determina valoarea expunerii poziției, se aplică un factor de conversie de 100 %.

Articolul 264

Diminuarea riscului de credit pentru pozițiile din securitizare în cadrul abordării bazate pe modele interne de rating

(1) Dacă cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor sunt calculate utilizând metoda bazată pe ratinguri, valoarea expunerii sau ponderea de risc aferente unei poziții din securitizare pentru care a fost obținută protecția creditului pot fi modificate în conformitate cu dispozițiile capitolului 4, astfel cum se aplică acestea la calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor în conformitate cu capitolul 2.

(2) În cazul protecției integrale a creditului, dacă cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor sunt calculate utilizând metoda formulei reglementate, se aplică următoarele cerințe:

(a) instituția trebuie să determine „ponderea de risc efectivă” a poziției. Aceasta se obține împărțind cuantumul ponderat la risc al expunerii poziției la valoarea expunerii poziției și înmulțind rezultatul cu 100;

(b) în cazul protecției finanțate a creditului, cuantumul ponderat la risc al expunerii pentru poziția din securitizare se calculează înmulțind cuantumul expunerii poziției ajustată în funcție de protecția finanțată (E*), calculat în conformitate cu capitolul 4 pentru determinarea cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor în conformitate cu capitolul 2, considerând că cuantumul poziției din securitizare este E, cu ponderea de risc efectivă;

(c) în cazul protecției nefinanțate a creditului, cuantumul ponderat la risc al expunerii pentru poziția din securitizare se calculează înmulțind cuantumul protecției ajustat pentru orice neconcordanță de monede și de scadențe (G_A) în conformitate cu dispozițiile capitolului 4 cu ponderea de risc aferentă furnizorului de protecție și adunând acest produs cu produsul dintre cuantumul poziției din securitizare, din care se scade G_A, și ponderea de risc efectivă.

▼C2

(3) În cazul protecției parțiale, dacă cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor sunt calculate utilizând metoda formulei reglementate, se aplică următoarele cerințe:

(a) dacă diminuarea riscului de credit acoperă prima pierdere aferentă poziției din securitizare sau, în mod proporțional, pierderile aferente poziției din securitizare, instituția poate aplica alineatul (2);

(b) în celelalte cazuri, instituția trebuie să trateze poziția din securitizare ca reprezentând două sau mai multe poziții, partea neacoperită fiind considerată poziția cu calitatea creditului mai scăzută. Pentru calcularea cuantumului ponderat la risc al expunerii pentru această poziție, se aplică dispozițiile prevăzute la articolul 262, cu următoarele modificări: T se ajustează la e*, în cazul protecției finanțate a creditului, și la T-g, în cazul protecției nefinanțate a creditului, unde e* reprezintă raportul dintre E* și cuantumul noțional total al portofoliului-suport, E* fiind cuantumul ajustat al expunerii poziției din securitizare, calculat în conformitate cu dispozițiile capitolului 4, astfel cum se aplică acestea la calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor în conformitate cu capitolul 2, considerând că cuantumul poziției din securitizare este E, iar g este raportul dintre cuantumul nominal al protecției creditului, ajustată pentru orice neconcordanță de monede sau de scadențe în conformitate cu dispozițiile capitolului 4, și suma cuantumurilor expunerilor pozițiilor din securitizare. În cazul protecției nefinanțate a creditului, ponderea de risc aferentă furnizorului de protecție se aplică părții poziției care nu este luată în considerare în cadrul valorii ajustate a lui T.

(4) Dacă, în cazul protecției nefinanțate a creditului, autoritățile competente au acordat instituției aprobarea de a calcula cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor pentru expunerile directe comparabile față de furnizorul de protecție în conformitate cu capitolul 3, ponderea de risc g a expunerilor față de furnizorul de protecție în conformitate cu articolul 235 se determină astfel cum se specifică în capitolul 3.

Articolul 265

Cerințe suplimentare de fonduri proprii pentru securitizările expunerilor reînnoibile cu clauză de amortizare anticipată

(1) Pe lângă cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor calculate pentru pozițiile sale din securitizare, o instituție inițiatoare trebuie să calculeze un cuantum ponderat la risc al expunerii în conformitate cu metodologia prevăzută la articolul 256 atunci când vinde expuneri reînnoibile în cadrul unei securitizări care conține o clauză de amortizare anticipată.

(2) Prin derogare de la articolul 256, valoarea expunerii aferente interesului inițiatorului este suma următoarelor elemente:

(a) valoarea expunerii aferente părții noționale a unui portofoliu de sume trase, vândute în cadrul unei securitizări, a cărei proporție în raport cu cuantumul portofoliului total vândut în cadrul structurii de securitizare determină proporția fluxurilor de numerar generate de colectarea principalului și a dobânzii, precum și a altor sume asociate, care nu sunt disponibile pentru efectuarea de plăți către deținătorii de poziții din securitizare în cadrul securitizării;

▼C2

(b) valoarea expunerii părții din portofoliul de sume neutilizate din liniile de credit, din care sumele trase au fost vândute în cadrul securitizării, a cărei proporție în raport cu cuantumul total al acestor sume neutilizate este același cu proporția valorii expunerii descrisă la litera (a) în raport cu valoarea expunerii portofoliului de sume trase, vândute în cadrul securitizării.

Interesul inițiatorului nu trebuie să fie subordonat interesului investitorilor.

Valoarea expunerii aferentă interesului investitorilor este valoarea expunerii părții noționale a portofoliului de sume trase, care nu se încadrează la litera (a), la care se adaugă valoarea expunerii părții din portofoliul de sume neutilizate din liniile de credit, din care sumele trase au fost vândute în cadrul securitizării, care nu se încadrează la litera (b).

(3) Cuantumul ponderat la risc al expunerii corespunzător valorii expunerii aferente interesului inițiatorului în sensul alineatului (2) litera (a) se calculează la fel ca cea pentru o expunere proporțională față de sumele trase securitizate, ca și când acestea nu ar fi fost securitizate, și pentru o expunere proporțională față de sumele neutilizate din liniile de credit, din care sumele trase au fost vândute în cadrul securitizării.

Articolul 266

Reducerea cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor

(1) Cuantumul ponderat la risc al expunerii unei poziții din securitizare căreia i se atribuie o pondere de risc de 1 250 % poate fi redus cu valoarea oricăror ajustări specifice pentru riscul de credit, tratate în conformitate cu articolul 110 aplicate de instituție expunerilor securitizate, înmulțită cu 12,5. În măsura în care ajustările specifice pentru riscul de credit sunt luate în considerare în acest scop, acestea nu trebuie să fie luate în considerare la calculul prevăzut la articolul 159.

(2) Cuantumul ponderat la risc al expunerii unei poziții din securitizare poate fi redus cu valoarea oricăror ajustări specifice pentru riscul de credit tratate în conformitate cu articolul 110 aplicate de instituție poziției respective, înmulțită cu 12,5.

(3) În conformitate cu articolul 36 alineatul (1) litera (k), în cazul unei poziții din securitizare pentru care este aplicabilă o pondere de risc de 1 250 %, instituțiile pot, ca alternativă la includerea poziției în calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor, să deducă din fondurile proprii valoarea expunerii poziției, cu condiția ca:

(a) valoarea expunerii poziției să poată fi determinată pornind de la cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor, ținând seama de orice reduceri efectuate în conformitate cu alineatele (1) și (2);

(b) la calculul valorii expunerii să poată fi luată în considerare protecția finanțată eligibilă în mod consecvent cu metodologia prevăzută la articolele 247 și 264;

▼C2

(c) dacă pentru a calcula cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor este utilizată metoda formulei reglementate, iar $L < K_{IRBR}$ și $[L+T] > K_{IRBR}$, poziția poate fi tratată ca reprezentând două poziții, iar L să fie egal cu K_{IRBR} pentru poziția cu rang superior.

(4) Dacă recurge la opțiunea prevăzută la alineatul (3), o instituție poate scădea cuantumul dedus în conformitate cu alineatul respectiv, înmulțit cu 12,5, din cuantumul specificat la articolul 260 ca fiind cuantumul la care poate fi limitat cuantumul ponderat la risc al expunerii corespunzătoare pozițiilor sale într-o securitizare.

Secțiunea 4

Evaluările externe ale creditului

Articolul 267

Utilizarea evaluărilor creditului elaborate de ECAI

Instituțiile pot utiliza evaluările creditului pentru a determina ponderea de risc a unei poziții din securitizare, numai dacă evaluarea creditului a fost emisă sau a fost aprobată de o ECAI în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1060/2009.

Articolul 268

Cerințe aplicabile evaluărilor creditului efectuate de instituțiile externe de evaluare a creditului

În vederea calculării cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor în conformitate cu secțiunea 3, instituțiile trebuie să utilizeze numai o evaluare a creditului efectuată de o ECAI, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) să nu existe nicio neconcordanță între tipurile de plăți luate în considerare în evaluarea creditului și tipurile de plăți la care instituția are dreptul conform contractului care dă naștere respectivei poziții din securitizare;

(b) Analiza pierderilor și a fluxurilor de numerar, precum și sensibilitatea ratingurilor la modificările ipotezelor pe care se bazează, inclusiv performanța activelor din portofoliu, sunt publicate de ECAI, împreună cu evaluările creditului, procedurile, metodologiile, ipotezele și elementele-cheie care stau la baza evaluărilor în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1060/2009. Informațiile care sunt puse numai la dispoziția unui număr limitat de entități nu se consideră a fi informații disponibile în mod public. Evaluările creditului sunt incluse în matricea de tranziție a instituției externe de evaluare a creditului;

(c) evaluarea creditului nu se bazează, integral sau parțial, pe protecția nefinanțată furnizat de instituția însăși. Într-un astfel de caz, instituția consideră poziția relevantă, în vederea calculării cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor pentru această poziție în conformitate cu secțiunea 3, ca și cum aceasta nu ar beneficia de rating.

Instituția externă de evaluare a creditului se angajează să publice explicații privind modul în care performanța activelor din portofoliu afectează această evaluare a creditului.

▼C2

Articolul 269

Utilizarea evaluărilor de credit

(1) O instituție poate desemna una sau mai multe ECAI ale căror evaluări ale creditului să fie utilizate la calcularea cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor în conformitate cu acest capitol („ECAI desemnată”).

(2) Pentru pozițiile sale din securitizare, o instituție trebuie să utilizeze evaluările creditului în mod consecvent și nu selectiv, în conformitate cu următoarele principii:

(a) o instituție nu poate utiliza evaluările creditului efectuate de o ECAI pentru pozițiile sale în unele tranșe și evaluările creditului efectuate de o altă ECAI pentru pozițiile sale în alte tranșe din cadrul aceleiași securitizări, care pot să beneficieze sau nu de un rating efectuat de prima ECAI;

(b) dacă o poziție are două evaluări ale creditului efectuate de ECAI desemnate, instituția trebuie să utilizeze evaluarea creditului mai puțin favorabilă;

(c) dacă o poziție are mai mult de două evaluări ale creditului efectuate de ECAI desemnate, se utilizează cele mai favorabile două evaluări ale creditului. Dacă cele mai favorabile două evaluări sunt diferite, se utilizează cea mai puțin favorabilă dintre acestea;

(d) o instituție nu solicită în mod activ retragerea ratingurilor mai puțin favorabile;

(3) Dacă protecția creditului eligibilă în conformitate cu capitolul 4 este furnizată în mod direct entității special constituite în scopul securitizării și această protecție este luată în considerare la evaluarea creditului aferent unei poziții, efectuată de către o ECAI desemnată, se poate utiliza ponderea de risc asociată cu acea evaluare a creditului. Dacă protecția nu este eligibilă în conformitate cu capitolul 4, evaluarea creditului nu trebuie recunoscută. Dacă protecția creditului nu este furnizată entității special constituite în scopul securitizării, ci în mod direct unei poziții din securitizare, evaluarea creditului nu trebuie recunoscută.

Articolul 270

Punerea în corespondență

ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare care să determine, pentru toate instituțiile externe de evaluare a creditului, corespondența dintre nivelurile de calitate a creditului stabilite în prezentul capitol și evaluările creditului relevante, efectuate de o ECAI. Respectiva determinare a corespondenței trebuie să fie obiectivă și coerentă, și trebuie să fie efectuată în conformitate cu următoarele principii:

(a) ABE trebuie să facă distincție între gradele de risc relative exprimate de fiecare evaluare;

▼C2

(b) ABE trebuie să ia în considerare factori cantitativi, precum ratele de nerambursare și/sau de pierdere și performanța istorică a evaluărilor creditului efectuate de fiecare ECAI pentru diferite clase de active;

(c) ABE trebuie să ia în considerare factori calitativi, precum gama de tranzacții evaluate de ECAI, metodologia sa și semnificația evaluărilor creditului pe care le efectuează, în special dacă acestea se bazează pe pierderea așteptată sau pe prima pierdere în EUR (first Euro loss), și pe plata fără întârziere a dobânzii sau pe plata finală a dobânzii;

(d) ABE trebuie să urmărească asigurarea faptului că pozițiile din securitizare cărora le este aplicată aceeași pondere de risc pe baza evaluărilor creditului efectuate de ECAI, prezintă grade de risc de credit echivalente. După caz, ABE trebuie să ia în considerare posibilitatea modificării determinării corespondenței dintre nivelurile de calitate a creditului și evaluările creditului.

ABE prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 1 iulie 2014.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

CAPITOLUL 6

Riscul de credit al contrapărții

Secțiunea 1

Definiții

Articolul 271

Determinarea valorii expunerii

(1) O instituție trebuie să determine valoarea expunerii instrumentelor financiare derivate enumerate în anexa II în conformitate cu prezentul capitol.

(2) O instituție poate să determine valoarea expunerii tranzacțiilor de răscumpărare, a operațiunilor de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut, a tranzacțiilor cu termen lung de decontare și a tranzacțiilor de creditare în marjă în conformitate cu prezentul capitol, în loc să utilizeze dispozițiile capitolului 4.

Articolul 272

Definiții

În sensul prezentului capitol și al titlului VI de la prezenta parte, se aplică următoarele definiții:

Termeni generali

1. „risc de credit al contrapărții” (CCR) înseamnă riscul ca o contraparte la o tranzacție să intre în stare de nerambursare înainte de decontarea finală a fluxurilor de numerar aferente tranzacției;

▼C2

Tipuri de tranzacții

2. „tranzacții cu termen lung de decontare” înseamnă tranzacții în care o contraparte se angajează să livreze un titlu, o marfă sau o sumă în valută contra numerar, alte instrumente financiare sau mărfuri, sau invers, la o dată de decontare sau de livrare, specificată prin contract, care depășește durata standard pe piață pentru acest tip particular de tranzacție sau cinci zile lucrătoare de la data la care instituția a intrat în tranzacție, dacă această a doua durată este mai scurtă;

3. „tranzacții de creditare în marjă” înseamnă tranzacții în care o instituție acordă credit în legătură cu achiziționarea, vânzarea, deținerea sau tranzacționarea de titluri. Tranzacțiile de creditare în marjă nu includ alte împrumuturi care sunt acoperite cu garanții reale sub formă de titluri;

Seturi de compensare, seturi de acoperire a riscului și termeni conecși

4. „set de compensare” înseamnă un grup de tranzacții între o instituție și o singură contraparte, care face obiectul unui acord de compensare bilaterală executoriu din punct de vedere juridic și recunoscut în conformitate cu secțiunea 7 și cu capitolul 4.

Orice tranzacție care nu face obiectul unui acord de compensare bilaterală executoriu din punct de vedere juridic și recunoscut în conformitate cu secțiunea 7 trebuie tratată ca fiind ea însăși un set de compensare în sensul prezentului capitol.

În cadrul metodei modelului intern prevăzută în secțiunea 6, toate seturile de compensare cu o singură contraparte pot fi tratate ca un singur set de compensare, dacă valorile de piață simulate negative ale fiecărui set de compensare sunt stabilite la 0 în estimarea expunerii așteptate (EE);

5. „poziție de risc” înseamnă o valoare de risc care este atribuită unei tranzacții, pe baza unui algoritm predeterminat, în cadrul metodei standardizate prevăzute în secțiunea 5;

6. „set de acoperire a riscului” înseamnă un grup de poziții de risc care rezultă din tranzacțiile din cadrul unui singur set de compensare și în cazul cărora numai soldul este utilizat pentru determinarea valorii expunerii în cadrul metodei standardizate prevăzute în secțiunea 5;

7. „contract în marjă” înseamnă un acord sau dispozițiile unui acord, conform căruia o contraparte trebuie să furnizeze garanții reale unei a doua contrapărți, atunci când o expunere a celei de-a doua contrapărți față de prima contraparte depășește un nivel specificat;

8. „prag de marjă” înseamnă cel mai mare cuantum pe care îl poate atinge o expunere în curs, înainte ca o parte să aibă dreptul să solicite garanții reale;

▼C2

9. „perioadă de risc de marjă” înseamnă perioada de la ultimul schimb de garanții reale care acoperă un set de compensare de tranzacții cu o contraparte aflată în stare de nerambursare până la momentul la care tranzacțiile sunt închise și riscul de piață rezultat face obiectul unei noi acoperiri;

10. „scadență efectivă” conform metodei modelului intern pentru un set de compensare cu scadența mai mare de un an înseamnă raportul dintre suma expunerilor așteptate pe durata de viață a tranzacțiilor din setul de compensare, actualizată cu rata randamentului fără risc, și suma expunerilor așteptate pe durata unui an în setul de compensare, actualizată cu rata randamentului fără risc.

    Scadența efectivă poate fi ajustată pentru a ține seama de riscul de reînnoire, prin înlocuirea expunerii așteptate cu expunerea așteptată efectivă pentru orizonturi de previzionare mai mici de un an;

11. „compensare între produse diferite” înseamnă includerea, în același set de compensare, a unor tranzacții privind categorii diferite de produse, în conformitate cu normele de compensare între produse diferite, stabilite în prezentul capitol;

12. „valoarea de piață curentă” (CMV) în sensul secțiunii 5 înseamnă valoarea de piață netă a portofoliului de tranzacții din cadrul unui set de compensare, la calculul valorii de piață curente fiind utilizate atât valorile de piață pozitive, cât și cele negative;

Distribuții

13. „distribuția valorilor de piață” înseamnă distribuția de probabilitate previzionată a valorilor de piață nete ale tranzacțiilor din cadrul unui set de compensare la o dată viitoare (orizont de previzionare), pe baza valorilor de piață realizate ale tranzacțiilor respective la data previzionării;

14. „distribuția expunerilor” înseamnă distribuția de probabilitate previzionată a valorilor de piață, care se obține dacă valorile de piață nete negative previzionate se stabilesc la 0;

15. „distribuția neutră la risc” înseamnă o distribuție a valorilor de piață sau a expunerilor pe o perioadă viitoare, calculată pe baza valorilor de piață implicite, precum volatilitățile implicite;

16. „distribuție efectivă” înseamnă o distribuție a valorilor de piață sau a expunerilor pe o perioadă viitoare, calculată pe baza valorilor istorice sau realizate, precum volatilitățile calculate pe baza variațiilor înregistrate în trecut ale prețurilor sau ratelor;

Măsurări și ajustări ale expunerii

17. „expunere curentă” este valoarea mai mare dintre zero și valoarea de piață a unei tranzacții sau a unui portofoliu de tranzacții din cadrul unui set de compensare cu o contraparte, care s-ar pierde prin intrarea contrapărții în stare de nerambursare, presupunând că valoarea tranzacțiilor respective nu poate fi recuperată, nici parțial, în caz de insolvență sau de lichidare;

▼C2

18. „expunere maximă” înseamnă o centilă superioară a distribuției expunerilor la o anumită dată viitoare, anterioară datei scadenței tranzacției cu cea mai lungă durată din setul de compensare;

19. „expunere așteptată” (EE) înseamnă media distribuției expunerilor, la o anumită dată viitoare, înainte de data scadenței tranzacției cu cea mai lungă durată din setul de compensare;

20. „expunere așteptată efectivă la o dată specifică” (denumită în continuare „EE efectivă”) este valoarea maximă a expunerii așteptate din data respectivă sau din orice dată anterioară. Expunerea așteptată efectivă la o dată specifică se mai poate, de asemenea, defini ca valoarea mai mare dintre expunerea așteptată la data respectivă și expunerea așteptată efectivă la orice dată anterioară;

21. „expunerea pozitivă așteptată” (EPE) înseamnă media ponderată în timp a expunerilor așteptate, în care ponderile sunt proporțiile din întreaga perioadă care corespund fiecărei expuneri așteptate.

La calculul cerinței de fonduri proprii, instituțiile utilizează media pe primul an sau, dacă toate contractele din setul de compensare ajung la scadență în mai puțin de un an, pe durata în care contractul cu cea mai mare scadență din setul de compensare ajunge la scadență;

22. „expunerea pozitivă așteptată efectivă” (denumită în continuare „EPE efectivă”) înseamnă media ponderată a expunerilor așteptate efective pe primul an al unui set de compensare sau, dacă toate contractele din setul de compensare ajung la scadență în mai puțin de un an, pe durata contractului cu cea mai mare scadență din setul de compensare, în care ponderile sunt proporțiile din întreaga perioadă care corespund fiecărei expuneri așteptate;

Riscuri asociate CCR

23. „risc de reînnoire” înseamnă măsura în care expunerea pozitivă așteptată este subestimată, atunci când se prevede că tranzacțiile viitoare cu o contraparte se vor desfășura în mod continuu.

Expunerea suplimentară generată de aceste tranzacții viitoare nu se include în calculul expunerii pozitive așteptate;

24. „contraparte” în sensul secțiunii 7 înseamnă orice persoană juridică sau fizică care participă la un acord de compensare și are capacitatea contractuală necesară în acest sens;

25. „acord de compensare contractuală între produse diferite” înseamnă un acord contractual bilateral între o instituție și o contraparte, care creează o obligație juridică unică (pe baza compensării tranzacțiilor acoperite) ce acoperă toate acordurile-cadru bilaterale și toate tranzacțiile privind diferite categorii de produse, incluse în acest acord.

▼C2

În sensul prezentei definiții, „categorii diferite de produse” înseamnă:

(a) tranzacții de răscumpărare, operațiuni de dare și luare de titluri și mărfuri cu împrumut;

(b) tranzacțiile de creditare în marjă.

(c) contractele enumerate în anexa II;

26. „segment de plată” înseamnă plata convenită la o tranzacție cu un instrument financiar derivat extrabursier, care are un profil de risc liniar și prevede schimbul unui instrument financiar contra unei plăți.

În cazul tranzacțiilor care prevăd schimbul unei plăți contra altei plăți, aceste două segmente de plată constau în plăți brute convenite prin contract, incluzând cuantumul noțional al tranzacției.

Secțiunea 2

Metode de calcul al valorii expunerii

Articolul 273

Metode de calcul al valorii expunerii

(1) Instituțiile stabilesc valoarea expunerii pentru contractele menționate în anexa II pe baza uneia dintre metodele prevăzute în secțiunile 3-6, în conformitate cu prezentul articol.

O instituție care nu este eligibilă pentru tratamentul prevăzut la articolul 94 nu utilizează metoda prevăzută în secțiunea 4. O instituție nu utilizează metoda prevăzută în secțiunea 4 pentru a determina valoarea expunerii pentru contractele enumerate la punctul 3 din anexa II. Instituțiile pot utiliza combinat metodele prevăzute în secțiunile 3-6, în mod permanent, în cadrul unui grup. O singură instituție nu utilizează combinat, în mod permanent, metodele prevăzute în secțiunile 3-6, însă este autorizată să utilizeze combinat metodele prevăzute în secțiunile 3 și 5 în cazul în care una dintre metode este utilizată pentru cazurile prevăzute la articolul 282 alineatul (6).

(2) Dacă obține aprobarea autorităților competente în conformitate cu articolul 283 alineatele (1) și (2), o instituție poate determina valoarea expunerii pentru următoarele elemente, utilizând metoda modelului intern prevăzută în secțiunea 6:

(a) contractele enumerate în anexa II;

(b) tranzacțiile de răscumpărare;

(c) operațiunile de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut;

(d) tranzacțiile de creditare în marjă.

(e) tranzacțiile cu termen lung de decontare.

▼C2

(3) Dacă o instituție achiziționează protecție prin intermediul unui instrument financiar derivat de credit pentru a acoperi o expunere din afara portofoliului de tranzacționare sau o expunere la riscul de credit al contrapărții, aceasta poate calcula cerința de fonduri proprii pentru expunerea acoperită în conformitate:

(a) fie cu articolele 233 - 236;

(b) fie cu articolul 153 alineatul (3) sau cu articolul 183, dacă aprobarea a fost acordată în conformitate cu articolul 143.

Valoarea expunerii la CCR aferent acestor instrumente financiare derivate de credit este zero, cu excepția cazului în care o instituție aplică abordarea prevăzută la articolul 299 alineatul (2) litera (h) punctul (ii).

(4) În pofida alineatului (3), o instituție poate decide să includă, în mod consecvent, în calculul cerințelor de fonduri proprii pentru riscul de credit al contrapărții toate instrumentele financiare derivate de credit care nu sunt incluse în portofoliul de tranzacționare și sunt achiziționate ca protecție pentru acoperirea unei expuneri din afara portofoliului de tranzacționare sau a unei expuneri la CCR, dacă protecția creditului este recunoscută în temeiul prezentului regulament.

(5) Dacă instrumentele de tip credit default swap vândute de o instituție sunt tratate de aceasta ca protecție a creditului furnizată și fac obiectul unei cerințe de fonduri proprii pentru riscul de credit al activului suport la întregul cuantum nețional, valoarea expunerii acestor instrumente la CCT în afara portofoliului de tranzacționare este zero.

(6) În cadrul tuturor metodelor prevăzute în secțiunile 3 - 6, valoarea expunerii pentru o anumită contraparte este egală cu suma valorilor expunerilor calculate pentru fiecare set de compensare cu contrapartea respectivă.

Pentru o anumită contraparte, valoarea expunerii pentru un anumit set de compensare a instrumentelor financiare derivate extrabursiere enumerate în anexa II, calculată în conformitate cu prezentul capitol, este valoarea mai mare dintre zero și diferența dintre suma valorilor expunerilor pentru toate seturile de compensare cu contrapartea și suma valorilor CVA pentru contrapartea respectivă, care este recunoscută de instituție ca fiind o reducere suportată a valorii contabile. Ajustările evaluărilor creditului se calculează fără să se țină cont de nicio ajustare compensatoare a valorii debitului atribuită propriului risc de credit al firmei care a fost deja exclus din fondurile proprii în temeiul articolului 330 alineatul (1) litera (c).

(7) Instituțiile determină valoarea expunerii pentru expunerile care rezultă din tranzacții cu termen lung de decontare prin oricare din metodele prevăzute în secțiunile 3 - 6, indiferent de metoda aleasă pentru a trata instrumentele financiare derivate extrabursiere și tranzacțiile de răscumpărare, operațiunile de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut și tranzacțiile de creditare în marjă. La calculul cerințelor de fonduri proprii pentru tranzacțiile cu termen lung de decontare, o instituție care utilizează abordarea prevăzută în capitolul 3 poate atribui ponderi de risc în cadrul abordării prevăzute în capitolul 2, în mod permanent și indiferent de importanța acestor poziții.

▼C2

(8) În cazul metodelor prevăzute în secțiunile 3 și 4, instituția trebuie să adopte o metodologie coerentă pentru determinarea cuantumului noțional pentru diferite tipuri de produse și trebuie să se asigure că cuantumul noțional care este luat în considerare constituie un indicator adecvat pentru riscul inerent contractului. În cazul în care contractul prevede o multiplicare a fluxurilor de numerar, cuantumul noțional se ajustează de către instituție pentru a ține seama de efectele multiplicării asupra structurii de risc a contractului respectiv.

În cazul metodelor prevăzute în secțiunile 3-6, instituțiile tratează tranzacțiile în cazul cărora a fost identificat un risc specific de corelare defavorabilă în conformitate cu articolul 291 alineatele (2), (4), (5) și (6), după caz.

Secțiunea 3

Metoda marcării la piață

Articolul 274

Metoda marcării la piață

(1) Pentru a determina costul de înlocuire curent al tuturor contractelor cu valori pozitive, instituțiile trebuie să atașeze contractelor valorile de piață curente.

(2) Pentru a determina expunerea din credite viitoare potențială, instituțiile trebuie să înmulțească cuantumurile noționale sau valorile-suport, după caz, cu procentele din tabelul 1, în conformitate cu următoarele principii:

(a) contractele care nu se încadrează în una din cele cinci categorii indicate în tabelul 1, se tratează ca fiind contracte pe mărfuri, altele decât metalele prețioase;

(b) în cazul contractelor care implică schimburi multiple ale principalului, procentele se înmulțesc cu numărul de plăți care mai rămân de efectuat conform contractului;

(c) în cazul contractelor care sunt structurate astfel încât expunerile rămase să fie decontate după anumite date de plată specificate și ai căror termeni sunt revizuiți astfel încât valoarea de piață a contractului să fie zero la datele specificate respective, scadența reziduală este egală cu perioada rămasă până la data următoarei revizuiri a termenilor. În cazul contractelor pe rata dobânzii care îndeplinesc criteriile de mai sus și au o scadență reziduală mai mare de un an, procentul nu trebuie să fie mai mic de 0,5 %.

Tabelul 1

Scadență reziduală	Contracte pe rata dobânzii	Contracte pe cursul de schimb și pe aur	Contracte pe titluri de capital	Contracte pe metale prețioase, cu excepția aurului	Contracte pe mărfuri, altele decât metalele prețioase
Mai mică sau egală cu un an	0 %	1 %	6 %	7 %	10 %
Mai mare de un an dar mai mică sau egală cu cinci ani	0,5 %	5 %	8 %	7 %	12 %
Mai mare de cinci ani	1,5 %	7,5 %	10 %	8 %	15 %

▼C2

(3) În cazul contractelor pe mărfuri, altele decât aurul, menționate la punctul 3 din anexa II, ca alternativă la aplicarea procentelor din tabelul 1, o instituție poate să aplice procentele din tabelul 2, cu condiția să utilizeze pentru contractele respective abordarea extinsă pe benzi de scadență prevăzută la articolul 361.

Tabelul 2

Scadență reziduală	Metale prețioase (exceptând aurul)	Metale de bază	Produse agricole (perisabile)	Altele, inclusiv produse energetice
Mai mică sau egală cu un an	2 %	2,5 %	3 %	4 %
Mai mare de un an dar mai mică sau egală cu cinci ani	5 %	4 %	5 %	6 %
Mai mare de cinci ani	7,5 %	8 %	9 %	10 %

(4) Suma dintre costul de înlocuire curent și expunerea din credite viitoare potențială este valoarea expunerii.

Secțiunea 4

Metoda expunerii inițiale

Articolul 275

Metoda expunerii inițiale

(1) Valoarea expunerii este cuantumul noțional al fiecărui instrument, înmulțit cu procentele indicate în tabelul 3.

Tabelul 3

Scadența inițială	Contracte pe rata dobânzii	Contracte pe cursul de schimb și pe aur
Mai mică sau egală cu un an	0,5 %	2 %
Mai mare de un an, dar mai mică sau egală cu doi ani	1 %	5 %
Procent pentru fiecare an în plus	1 %	3 %

(2) Pentru calcularea valorii expunerii contractelor pe rata dobânzii, o instituție poate decide să utilizeze fie scadența inițială, fie scadența reziduală.

Secțiunea 5

Metoda standardizată

Articolul 276

Metoda standardizată

(1) Instituțiile pot utiliza metoda standardizată (MS) numai pentru a calcula valoarea expunerii pentru instrumentele financiare derivate extrabursiere și pentru tranzacțiile cu termen lung de decontare.

▼C2

(2) Atunci când aplică metoda standardizată, instituțiile calculează valoarea expunerii separat pentru fiecare set de compensare, deducând garanțiile reale, după cum urmează:

$$Valoarea\ expunerii = \beta \cdot max \left\{ CMV - CMC, \sum_j \left| \sum_i RPT_{ij} - \sum_l \mathrm{RPC}_{lj} \right| \cdot CCRM_j \right\}$$

unde:

CMV = valoarea de piață curentă a portofoliului de tranzacții din cadrul setului de compensare cu o contraparte, înainte de deducerea garanțiilor reale, unde:

$$CMV = \sum_i CMV_i$$

unde:

$\mathrm{CMV_i}$ = valoarea de piață curentă a tranzacției i;

CMC = valoarea de piață curentă a garanțiilor reale atribuite setului de compensare, unde:

$$CMC = \sum_l CMC_l$$

unde

$\mathrm{CMC_l}$ = valoarea de piață curentă a garanției reale l;

i = indicele care desemnează tranzacția;

l = indicele care desemnează garanția reală;

j = indicele care desemnează categoria setului de acoperire a riscului;

În acest sens, seturile de acoperire a riscului corespund factorilor de risc pentru care pozițiile de risc de semn opus pot fi compensate pentru a obține o poziție de risc netă, pe care să se bazeze măsurarea expunerii;

$\mathrm{RPT_{ij}}$ = poziția de risc care rezultă din tranzacția i în raport cu setul de acoperire a riscului j;

$\mathrm{RPC_{lj}}$ = poziția de risc care rezultă din garanția reală l în raport cu setul de acoperire a riscului j;

$\mathrm{CCRM_j}$ = multiplicatorul CCR indicat în tabelul 5, în raport cu setul de acoperire a riscului j;

B = 1,4.

(3) În scopul calculului prevăzut la alineatul (2):

(a) garanția reală eligibilă primită de la o contraparte are semn pozitiv, iar garanția reală furnizată unei contrapărți are semn negativ;

▼C2

(b) numai garanțiile reale eligibile în temeiul articolului 197, al articolului 198 și al articolului 299 alineatul (2) litera (d) sunt utilizate în cadrul metodei standardizate;

(c) o instituție poate să nu țină seama de riscul de rată a dobânzii aferent segmentelor de plată cu scadența reziduală mai mică de un an;

(d) o instituție poate trata tranzacțiile care constau din două segmente de plată denominate în aceeași monedă ca fiind o singură tranzacție agregată. Tratamentul segmentelor de plată se aplică tranzacției agregate.

Articolul 277

Tranzacții cu profil de risc liniar

(1) Instituțiile pun tranzacțiile cu profil de risc liniar în corespondență cu pozițiile de risc în conformitate cu următoarele dispoziții:

(a) tranzacțiile cu profil de risc liniar cu cel al titlurilor de capital, având ca instrumente financiare suport titluri de capital (inclusiv indici ai titlurilor de capital), aur, alte metale prețioase sau alte mărfuri sunt puse în corespondență cu o poziție de risc pe titlurile de capital respective (sau pe indicii titlurilor de capital) sau pe mărfurile respective și cu o poziție de risc de rată a dobânzii pentru segmentul de plată;

(b) tranzacțiile cu profil de risc liniar având ca instrument financiar-suport un instrument de datorie sunt puse în corespondență cu o poziție de risc de rată a dobânzii pentru instrumentul de datorie și cu o altă poziție de risc de rata dobânzii pentru segmentul de plată;

(c) tranzacțiile cu profil de risc liniar care prevăd schimbul unei plăți contra altei plăți, inclusiv contractele forward pe cursul de schimb, sunt puse în corespondență cu o poziție de risc de rată a dobânzii pentru fiecare segment de plată.

Dacă, în cadrul unei tranzacții menționate la literele (a), (b) sau (c), un segment de plată sau instrumentul de datorie-suport sunt denominate în valută, segmentul de plată sau instrumentul financiar-suport respectiv sunt, de asemenea, puse în corespondență cu o poziție de risc pe aceeași valută.

(2) În sensul alineatului (1), dimensiunea unei poziții de risc care rezultă dintr-o tranzacție cu profil de risc liniar este valoarea noțională efectivă (prețul de piață înmulțit cu cantitatea) a instrumentelor financiare sau a mărfurilor-suport, cu excepția instrumentelor de datorie, convertită în moneda națională a instituției prin înmulțire cu cursul de schimb respectiv.

(3) În cazul instrumentelor de datorie și al segmentelor de plată, dimensiunea poziției de risc este valoarea noțională efectivă a plăților brute rămase de efectuat (inclusiv cuantumul noțional) convertită în moneda națională a statului membru de origine și înmulțită cu durata modificată a instrumentului de datorie sau a segmentului de plată, după caz.

▼C2

(4) Dimensiunea unei poziții de risc care provine dintr-un instrument de tip credit default swap este valoarea nominală a instrumentului de datorie de referință, înmulțită cu scadența reziduală a instrumentului de tip credit default swap.

Articolul 278

Tranzacții cu profil de risc neliniar

(1) Instituțiile determină dimensiunea pozițiilor de risc pentru tranzacțiile cu profil de risc neliniar în conformitate cu următoarele alineate.

(2) Dimensiunea unei poziții de risc care provine dintr-un instrument financiar derivat extrabursier având un profil de risc neliniar, inclusiv din opțiuni și instrumente de tip swaption, al cărui instrument financiar-suport nu este un instrument de datorie sau un segment de plată, este egală cu echivalentul delta al valorii nominale efective a instrumentului financiar suport al tranzacției în conformitate cu articolul 280 alineatul (1).

(3) Dimensiunea unei poziții de risc care provine dintr-un instrument financiar derivat extrabursier având un profil de risc neliniar, inclusiv din opțiuni și instrumente de tip swaption, al cărui instrument financiar-suport este un instrument de datorie sau un segment de plată, este egală cu echivalentul delta al valorii nominale efective a instrumentului financiar sau a segmentului de plată, înmulțit cu durata modificată a instrumentului de datorie, sau a segmentului de plată, după caz.

Articolul 279

Tratamentul garanțiilor reale

Pentru determinarea pozițiilor de risc, instituțiile tratează garanțiile reale după cum urmează:

(a) garanția reală primită de la o contraparte se tratează ca o obligație față de contraparte creanță asupra contrapărții provenind dintr-un instrument financiar derivat (poziție scurtă), care este scadentă în ziua determinării;

(b) garanția reală furnizată contrapărții se tratează ca o creanță asupra contrapărții (poziție lungă), care este scadentă în ziua determinării.

Articolul 280

Calculul pozițiilor de risc

(1) O instituție determină dimensiunea și semnul unei poziții de risc după cum urmează:

(a) pentru toate instrumentele, altele decât instrumentele de datorie:

(i) ca valoare nominală efectivă, în cazul unei tranzacții cu profil de risc liniar;

(ii) ca echivalent delta al valorii nominale, $p_{ref} \cdot \frac{\partial V}{\partial p}$, în cazul unei tranzacții cu profil de risc neliniar,

▼C2

în care:

P_{ref} = prețul instrumentului-suport, exprimat în moneda de referință;

V = valoarea instrumentului financiar (în cazul unei opțiuni, valoarea este prețul opțiunii);

P = prețul instrumentului-suport, exprimat în aceeași monedă ca V;

(b) pentru instrumentele de datorie și pentru segmentele de plată ale tuturor tranzacțiilor:

(i) ca valoare noțională efectivă înmulțită cu durata modificată, în cazul unei tranzacții cu profil de risc liniar;

(ii) ca echivalent delta al valorii noționale înmulțit cu durata modificată, $\frac{eV}{er}$, în cazul unei tranzacții cu profil de risc neliniar,

unde:

V = valoarea instrumentului financiar (în cazul unei opțiuni, valoarea este prețul opțiunii);

r = nivelul ratei dobânzii.

Dacă V este denominată în altă monedă decât moneda de referință, instrumentul financiar derivat se convertește în moneda de referință prin înmulțire cu cursul de schimb respectiv.

(2) Instituțiile grupează pozițiile de risc în seturi de acoperire a riscului. Valoarea absolută a sumei pozițiilor de risc rezultate se calculează pentru fiecare set de acoperire a riscului. Rezultatul acestui calcul este poziția de risc netă, iar aceasta se calculează, în scopul articolului 276 alineatul (2), după cum urmează:

$$\left| \sum_i RPT_{ij} - \sum_l RPC_{lj} \right|$$

Articolul 281

Poziții de risc de rată a dobânzii

(1) Pentru a calcula poziția de risc de rată a dobânzii, instituțiile aplică următoarele dispoziții.

(2) Pozițiile de risc de rată a dobânzii care provin din:

(a) depozite în numerar primite de la contraparte drept garanție reală;

(b) segmente de plată;

(c) instrumente de datorie-suport,

▼C2

și cărora, în fiecare caz, li se aplică o cerință de capital mai mică sau egală cu 1,60 % în conformitate cu tabelul 1 de la articolul 336 sunt atribuite de către instituții unuia din cele șase seturi de acoperire a riscului pentru fiecare monedă, prevăzute în tabelul 4.

Tabelul 4

	Rate ale dobânzii de referință guvernamentale	Rate ale dobânzii de referință neguvernamentale
Scadența	< 1 an	< 1 an
	> 1 ≤ 5 ani	> 1 ≤ 5 ani
	> 5 ani	> 5 ani

(3) Pentru pozițiile de risc de rată a dobânzii care provin din instrumente de datorie-suport sau din segmente de plată pentru care rata dobânzii este legată de o rată a dobânzii de referință care reprezintă un nivel general al ratelor de dobândă de pe piață, maturitatea reziduală este durata de timp până la următoarea reajustare a ratei dobânzii. În toate celelalte cazuri, scadența reziduală este durata de viață rămasă a instrumentului de datorie-suport sau, în cazul unui segment de plată, durata de viață rămasă a tranzacției.

Articolul 282

Seturi de acoperire a riscului

(1) Instituțiile stabilesc seturi de acoperire a riscului în conformitate cu alineatele (2) - (5).

(2) Pentru fiecare emitent al unui instrument de datorie de referință care este suportul unui instrument de tip credit default swap există un set de acoperire a riscului.

Instrumentele de tip basket n-th-to-default credit default swap se tratează după cum urmează:

(a) dimensiunea unei poziții de risc pe un instrument de datorie de referință dintr-un coș de expuneri care este elementul suport al unui instrument de tip n-th-to-default credit default swap, este valoarea noțională efectivă a instrumentului de datorie de referință, înmulțită cu durata modificată a instrumentului financiar derivat de tip n-th-to-default legată de o schimbare a marjei de credit a instrumentului de datorie de referință;

(b) pentru fiecare instrument de datorie de referință dintr-un ansamblu, care este suportul unui instrument de tip n-th-to-default credit default swap dat, există un set de acoperire a riscului. Pozițiile de risc care provin din diferite instrumente de tip n-th-to-default credit default swap nu se includ în același set de acoperire a riscului;

(c) multiplicatorul riscului de credit al contrapărții aplicabil fiecărui set de acoperire a riscului creat pentru unul din instrumentele de datorie de referință ale unui instrument financiar derivat de tip n-th-to-default este următorul:

▼C2

(i) 0,3 % pentru instrumentele de datorie de referință care au o evaluare a creditului efectuată de o ECAI recunoscută, echivalentă cu nivelurile 1-3 de calitate a creditului;

(ii) 0,6 % pentru alte instrumente de datorie.

(3) Pentru pozițiile de risc de rată a dobânzii care provin din:

(a) depozite în numerar furnizate unei contrapărți drept garanție reală, atunci când contrapartea respectivă nu are obligații de plată curente cu risc specific scăzut;

(b) instrumente de datorie-suport, cărora li se aplică o cerință de capital mai mare de 1,60 % în conformitate cu tabelul 1 de la articolul 336;

Există un grup de acoperire a riscului pentru fiecare emitent.

Atunci când un segment de plată reproduce un astfel de instrument de datorie, există, de asemenea, un set de acoperire a riscului pentru fiecare emitent al instrumentului de datorie de referință.

O instituție poate atribui aceluiași set de acoperire a riscului pozițiile de risc care provin din instrumentele de datorie ale unui anumit emitent sau din instrumentele de datorie de referință ale aceluiași emitent care sunt reproduse de segmente de plată sau sunt elementul suport al unui instrument de tip credit default swap.

(4) Instrumentele financiare-suport, altele decât instrumentele de datorie, se atribuie aceluiași set de acoperire a riscului numai dacă sunt instrumente identice sau similare. În toate celelalte cazuri, acestea se atribuie unor seturi de acoperire a riscului diferite.

Pentru scopul prezentului alineat, instituțiile stabilesc dacă instrumentele-suport sunt similare, în conformitate cu următoarele principii:

(a) pentru titlurile de capital, instrumentele-suport sunt similare dacă sunt emise de același emitent. Un indice al titlurilor de capital se tratează ca un emitent distinct;

(b) pentru metalele prețioase, instrumentele-suport similare sunt cele pe același metal. Un indice al metalelor prețioase se tratează ca metal prețios distinct;

(c) pentru energia electrică, instrumentele-suport sunt similare dacă drepturile și obligațiile de livrare se referă la aceeași perioadă de încărcare a capacității, la nivel maxim sau nu, din oricare interval de 24 de ore;

(d) pentru mărfuri, instrumentele-suport sunt similare dacă reprezintă aceeași marfă. Un indice al mărfurilor se tratează ca marfă distinctă.

(5) Multiplicatorii CCR (CCRM) pentru diferitele categorii de seturi de acoperire a riscului sunt indicați în tabelul următor:

▼C2

Tabelul 5

	Categorii de seturi de acoperire a riscului	CCRM
1.	Ratele dobânzii	0,2 %
2.	Ratele dobânzii pentru pozițiile de risc provenind dintr-un instrument de datorie de referință care este suport al unui instrument de tip credit default swap și căruia i se aplică o cerință de capital mai mică sau egală cu 1,60 % în conformitate cu tabelul 1 din titlul IV capitolul 2	0,3 %
3.	Ratele dobânzii pentru poziții de risc provenind dintr-un instrument de datorie sau dintr-un instrument de datorie de referință căruia i se aplică o cerință de capital mai mare de 1,60 % în conformitate cu tabelul 1 din titlul IV capitolul 2	0,6 %
4.	Cursuri de schimb	2,5 %
5.	Energie electrică	4 %
6.	Aur	5 %
7.	Titluri de capital	7 %
8.	Metale prețioase (altele decât aurul)	8,5 %
9.	Alte mărfuri (cu excepția metalelor prețioase și a energiei electrice)	10 %
10.	Instrumente-suport ale instrumentelor financiare derivate extrabursiere, care nu sunt incluse în categoriile de mai sus	10 %

Instrumentele-suport ale instrumentelor financiare derivate extrabursiere, menționate la punctul 10 din tabelul 5, se atribuie unor seturi de acoperire a riscului distincte pentru fiecare categorie de instrument-suport.

(6) Pentru tranzacțiile cu profil de risc neliniar sau pentru segmentele de plată și tranzacțiile care au ca suport instrumente de datorie, pentru care instituția nu poate determina delta sau durata modificată, după caz, cu ajutorul unui model aprobat de autoritatea competentă în scopul calculării cerințelor de fonduri proprii pentru riscul de piață, autoritatea competentă trebuie fie să determine, în mod prudent, dimensiunea pozițiilor de risc și multiplicatorii $CCRM_j$ aplicabili, fie să solicite instituției să utilizeze metoda prevăzută în secțiunea 3. Compensarea nu este recunoscută (respectiv, valoarea expunerii se calculează ca în cazul unui set de compensare care cuprinde numai o tranzacție).

(7) O instituție trebuie să dispună de proceduri interne pentru a verifica dacă, înainte de includerea unei tranzacții într-un set de acoperire a riscului, aceasta este acoperită de un contract de compensare executoriu din punct de vedere juridic care îndeplinește cerințele stabilite în secțiunea 7.

(8) O instituție care utilizează garanții reale pentru a diminua CCR trebuie să dispună de proceduri interne pentru a verifica dacă, înainte de recunoașterea efectului garanțiilor reale în calculele sale, garanțiile reale respectă cerințele de securitate juridică stabilite în capitolul 4.

▼C2

Secțiunea 6

Metoda modelului intern

Articolul 283

Permisiunea de utilizare a metodei modelului intern

(1) Dacă autoritățile competente consideră că cerința prevăzută la alineatul (2) a fost îndeplinită de o instituție, acestea permit instituției respective să utilizeze metoda modelului intern (MMI) pentru a calcula valoarea expunerii pentru oricare din următoarele tranzacții:

(a) tranzacțiile menționate la articolul 273 alineatul (2) litera (a);

(b) tranzacțiile menționate la articolul 273 alineatul (2) literele (b), (c) și (d);

(c) tranzacțiile menționate la articolul 273 alineatul (2) literele (a) - (d).

Dacă o instituție a primit aprobarea de a utiliza MMI pentru a calcula valoarea expunerii pentru oricare din tranzacțiile menționate la primul paragraf literele (a)-(c), aceasta poate, de asemenea, să utilizeze MMI pentru tranzacțiile menționate la articolul 273 alineatul (2) litera (e).

În pofida articolului 273 alineatul (1) al treilea paragraf, o instituție poate decide să nu aplice această metodă pentru expunerile care sunt nesemnificative în ceea ce privește dimensiunea și riscul. Într-un astfel de caz, instituția aplică acestor expuneri una dintre metodele prevăzute în secțiunile 3-5, dacă sunt îndeplinite cerințele relevante pentru fiecare abordare.

(2) Autoritățile competente permit unei instituții să utilizeze MMI pentru calculele menționate la alineatul (1) numai dacă instituția a demonstrat că îndeplinește cerințele stabilite în prezenta secțiune și dacă au verificat că sistemele de administrare a CCR utilizate de instituție sunt solide și sunt implementate în mod adecvat.

(3) Autoritățile competente pot permite instituțiilor, pentru o perioadă limitată, să aplice MMI în mod secvențial pentru diferite tipuri de tranzacții. În cursul acestei perioade de aplicare secvențială, instituțiile pot utiliza metodele prevăzute în secțiunea 3 sau în secțiunea 5 pentru tipul de tranzacție pentru care nu utilizează MMI.

(4) Pentru toate tranzacțiile cu instrumente financiare derivate extrabursiere și pentru tranzacțiile cu termen lung de decontare, pentru care nu a primit, în temeiul alineatului (1), aprobarea de a utiliza MMI, instituția utilizează metodele prevăzute în secțiunea 3 sau în secțiunea 5.

În cadrul unui grup, aceste metode pot fi utilizate în combinație în mod permanent. O instituție poate utiliza aceste metode în combinație numai dacă una din ele este utilizată pentru cazurile prevăzute la articolul 282 alineatul (6).

▼C2

(5) O instituție care a primit, în temeiul alineatului (1), aprobarea de a utiliza MMI nu poate reveni la utilizarea metodelor prevăzute în secțiunea 3 sau în secțiunea 5, cu excepția cazului în care are aprobarea autorității competente de a proceda astfel. Autoritățile competente acordă această permisiune dacă instituția face dovadă că are motive întemeiate.

(6) Dacă o instituție încetează să se conformeze cerințelor stabilite în prezenta secțiune, aceasta notifică autoritatea competentă și îndeplinește una din următoarele acțiuni:

(a) prezintă autorității competente un plan de redresare rapidă în vederea respectării cerințelor;

(b) demonstrează, într-un mod pe care autoritatea competentă îl consideră satisfăcător, că efectul neconformității este nesemnificativ.

Articolul 284

Valoarea expunerii

(1) Dacă o instituție a primit, în conformitate cu articolul 283 alineatul (1), aprobarea de a utiliza MMI pentru a calcula valoarea expunerii pentru toate sau numai pentru unele din tranzacțiile menționate la alineatul respectiv, aceasta trebuie să măsoare valoarea expunerii tranzacțiilor respective la nivelul setului de compensare.

Modelul utilizat de instituție în acest scop trebuie:

(a) să specifice distribuția previzionată a modificărilor valorii de piață a setului de compensare, care pot fi atribuite modificărilor concomitente ale variabilelor relevante ale pieței, precum ratele dobânzii și cursurile de schimb;

(b) să calculeze valoarea expunerii pentru setul de compensare la fiecare dintre datele viitoare, pe baza modificărilor concomitente ale variabilelor pieței.

(2) Pentru ca modelul să reflecte efectele constituirii marjei, modelul valorii garanției reale trebuie să îndeplinească cerințele cantitative, calitative și privind datele referitoare la MMI, în conformitate cu prezenta secțiune, iar instituția poate să includă în distribuțiile previzionate ale modificărilor valorii de piață a setului de compensare numai garanțiile financiare eligibile definite la articolul 197, la articolul 198 și la articolul 299 alineatul (2) literele (c) și (d).

(3) Cerința de fonduri proprii pentru CCR pentru expunerile la riscul de credit al contrapărții în cazul cărora o instituție aplică MMI trebuie să fie cea mai mare dintre următoarele cerințe:

(a) cerința de fonduri proprii pentru aceste expuneri, calculată pe baza expunerii pozitive așteptate efective, utilizând datele de piață curente;

(b) cerința de fonduri proprii pentru aceste expuneri, calculată pe baza expunerii pozitive așteptate efective, utilizând în mod consecvent o singură calibrare la condiții de criză (*stress calibration*) pentru toate expunerile la riscul de credit al contrapărții în cazul cărora instituția aplică MMI.

▼C2

(4) Cu excepția contrapărților identificate ca având un risc de corelare defavorabilă (*Wrong-Way Risk*) specific, care se încadrează în domeniul de aplicare al articolului 291 alineatele (4) și (5), instituțiile trebuie să calculeze valoarea expunerii ca produs dintre alfa (α) și expunerea pozitivă așteptată efectivă, după cum urmează:

Valoarea expunerii = α · *expunerea pozitivă așteptată efectivă*

unde:

α = 1,4, cu excepția cazului în care autoritățile competente solicită o valoare α mai mare sau permit instituțiilor să utilizeze estimările proprii în conformitate cu alineatul (9);

Expunerea pozitivă așteptată efectivă se calculează prin estimarea expunerii așteptate (EE_t) ca expunere medie la o dată viitoare t, media fiind determinată pe baza valorilor viitoare posibile ale factorilor de risc de piață relevanți.

Modelul estimează expunerea așteptată la o serie de date viitoare t_1, t_2, t_3 etc.

(5) Expunerea așteptată (EE) efectivă se calculează prin recurență după cum urmează:

$$\textit{Expunerea așteptată efectivă } EE_{tk} = max\ \{\textit{Expunerea așteptată efectivă } EE_{tk-1},\ EE_{tk}\}$$

unde:

data curentă este t_0;

EEt_0 efectivă este egală cu expunerea curentă.

(6) Expunerea pozitivă așteptată efectivă este expunerea așteptată efectivă medie pe durata primului an al expunerii viitoare. Dacă toate contractele din setul de compensare ajung la scadență în mai puțin de un an, expunerea pozitivă așteptată este expunerea așteptată medie până la data la care toate contractele din setul de compensare ajung la scadență. Expunerea pozitivă așteptată efectivă se calculează ca medie ponderată a expunerilor așteptate efective:

▼C3

$$\textit{Expunerea pozitivă așteptată efectivă} = \frac{1}{min\{1an,\ scadență\}} \cdot \sum_{k=1}^{min\{1an,\ scadență\}} \textit{Expunerea așteptată efectivă}_{t_k} \cdot \Delta t_k$$

▼C2

unde ponderile $\Delta t_k = t_k - t_{k-1}$ permit calculul expunerii viitoare la date care nu sunt egal repartizate în timp.

(7) Instituțiile calculează cuantificările expunerii așteptate sau ale expunerii maxime pe baza unei distribuții a expunerilor care ține seama de posibilitatea ca expunerile să nu fie normal distribuite.

(8) O instituție poate utiliza o cuantificare a distribuției calculată prin MMI, care este mai prudentă decât produsul dintre α și expunerea pozitivă așteptată efectivă, calculat în conformitate cu ecuația de la alineatul (4) pentru fiecare contraparte.

(9) În pofida alineatului (4), autoritățile competente pot permite instituțiilor să utilizeze propriile estimări ale alfa, dacă:

▼C2

(a) alfa este egal cu raportul dintre capitalul intern rezultat în urma unei simulări complete, pentru toate contrapărțile, a expunerii la riscul de credit al contrapărții (la numărător) și capitalul intern bazat pe expunerea pozitivă așteptată (la numitor);

(b) la numitor, expunerea pozitivă așteptată este utilizată ca și când ar fi o sumă fixă rămasă de rambursat.

Atunci când se estimează în conformitate cu prezentul alineat, alfa nu trebuie să fie mai mic de 1,2.

(10) În scopul estimării alfa în conformitate cu alineatul (9), o instituție trebuie să se asigure că numărătorul și numitorul sunt calculați în mod coerent cu metodologia de modelare, specificațiile parametrilor și compoziția portofoliului. Abordarea utilizată pentru a estima α trebuie să se bazeze pe abordarea instituției în ceea ce privește capitalul intern, să fie bine formalizată și să fie supusă unei validări independente. În plus, o instituție trebuie să-și revizuiască estimările cu privire la alfa cel puțin trimestrial și chiar mai frecvent în cazul în care compoziția portofoliului variază în timp. Instituția trebuie, de asemenea, să evalueze riscul aferent modelului.

(11) O instituție trebuie să demonstreze, într-un mod pe care autoritățile competente îl consideră satisfăcător, că estimările sale interne cu privire la alfa reflectă, la numărător, sursele semnificative ale dependenței distribuției valorilor de piață ale tranzacțiilor sau ale portofoliilor de tranzacții pentru toate contrapărțile. Estimările interne cu privire la α trebuie să țină seama de granularitatea portofoliilor.

(12) La supravegherea utilizării estimărilor în conformitate cu alineatul (9), autoritățile competente trebuie să țină seama de variația considerabilă a estimărilor lui alfa care rezultă din potențialele specificații eronate din modelele utilizate pentru numărător, în special dacă există convexitate.

(13) După caz, volatilitățile și corelările factorilor de risc de piață, utilizate în modelarea comună a riscului de piață și a riscului de credit, trebuie să fie condiționate de factorul de risc de credit, pentru a reflecta creșterile potențiale ale volatilității sau ale corelării în cazul unui declin economic.

Articolul 285

Valoarea expunerii pentru seturile de compensare care fac obiectul unui contract în marjă

(1) Dacă setul de compensare face obiectul unui contract în marjă și al evaluării zilnice la prețul pieței, instituția calculează expunerea pozitivă așteptată efectivă în conformitate cu prezentul alineat. Dacă, la estimarea expunerii așteptate, modelul reflectă efectele constituirii marjei, instituția poate, cu aprobarea autorității competente, să utilizeze măsurarea prin intermediul modelului a expunerii așteptate direct în ecuația de la articolul 284 alineatul (5). Autoritățile competente acordă o astfel de aprobare numai dacă verifică faptul că, la estimarea expunerii așteptate, modelul reflectă în mod corect efectele constituirii marjei. O instituție care nu a primit o astfel de aprobare utilizează una din următoarele măsurări ale expunerii pozitive așteptate efective:

(a) expunerea pozitivă așteptată efectivă, calculată fără a lua în considerare vreo garanție reală deținută sau furnizată prin constituirea marjei, plus orice garanție reală furnizată contrapărții independent de procesul de evaluare zilnică și de constituire a marjei sau de expunerea curentă;

▼C2

(b) expunerea pozitivă așteptată efectivă, calculată ca creșterea potențială a expunerii pe parcursul perioadei de risc de marjă, plus valoarea mai mare dintre:

(i) expunerea curentă, inclusiv orice garanții reale deținute sau furnizate la momentul respectiv, altele decât garanțiile reale care fac obiectul unui apel în marjă sau unui litigiu;

(ii) cea mai mare expunere netă, inclusiv garanțiile reale din cadrul contractului în marjă, care nu declanșează un apel în marjă. Această sumă trebuie să ia în considerare toate pragurile aplicabile, sumele minime ale transferurilor, sumele independente și marjele inițiale, aplicabile în temeiul contractului în marjă.

În sensul literei (b), instituțiile calculează procentul ca modificare pozitivă așteptată a valorii de marcare la piață a tranzacțiilor pe parcursul perioadei de risc de marjă. Modificările valorii garanției reale trebuie luate în considerare prin utilizarea ajustărilor de volatilitate reglementate în conformitate cu secțiunea 4 din capitolul 4, sau a estimărilor proprii pentru ajustările de volatilitate ale metodei extinse a garanțiilor financiare, dar fără să se presupună plata vreunei garanții reale în perioada de risc de marjă. Perioada de risc de marjă nu poate fi mai mică decât perioadele minime prevăzute la alineatele (2)-(5).

(2) În cazul tranzacțiilor supuse ajustării zilnice a marjei și evaluării zilnice la prețul pieței, perioada de risc de marjă utilizată pentru modelarea valorii expunerii cu contracte în marjă nu trebuie să fie mai mică de:

(a) 5 zile lucrătoare pentru seturile de compensare care constau numai în tranzacții de răscumpărare, în operațiuni de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut și în tranzacții de creditare în marjă;

(b) 10 zile lucrătoare pentru toate celelalte seturi de compensare.

(3) Alineatul (2) literele (a) și (b) fac obiectul următoarelor excepții:

(a) pentru toate seturile de compensare în care numărul tranzacțiilor depășește 5 000 în orice moment din cursul unui trimestru, perioada de risc de marjă pentru trimestrul următor nu trebuie să fie mai mică de 20 de zile lucrătoare. Această excepție nu se aplică expunerilor din tranzacții ale instituțiilor;

(b) pentru seturile de compensare care conțin una sau mai multe tranzacții implicând fie garanții reale nelichide, fie un instrument financiar derivat extrabursier care nu poate fi ușor înlocuit, perioada de risc de marjă nu trebuie să fie mai mică de 20 de zile lucrătoare.

▼C2

O instituție stabilește faptul că garanția reală este nelichidă sau că instrumentele financiare derivate extrabursiere nu pot fi ușor înlocuite, în contextul unor condiții de criză a pieței, caracterizate prin lipsa piețelor active în mod continuu, în care o contraparte ar obține, într-un termen de două zile sau mai scurt, mai multe cotații de preț care nu ar provoca mișcări pe piață sau nu ar reprezenta un preț reflectând un discount pe piață (în cazul garanției reale) sau o primă pe piață (în cazul unui instrument financiar derivat extrabursier).

O instituție trebuie să stabilească dacă tranzacțiile sau titlurile pe care le deține drept garanții reale sunt concentrate pe o anumită contraparte și dacă este în măsură, în cazul în care contrapartea respectivă iese de pe piață în mod precipitat, să înlocuiască aceste tranzacții sau titluri.

(4) Dacă o instituție a fost implicată în mai mult de două litigii privind apeluri în marjă pentru un anumit set de compensare în ultimele două trimestre, care au durat mai mult decât perioada de risc de marjă aplicabilă în temeiul alineatele (2) și (3), aceasta trebuie să utilizeze, pentru următoarele două trimestre, o perioadă de risc de marjă cel puțin dublă față de perioada specificată la alineatele (2) și (3) pentru setul de compensare respectiv.

(5) Pentru reconstituirea marjei cu o periodicitate de N de zile, perioada de risc de marjă trebuie să fie cel puțin egală cu perioada specificată la alineatele (2) și (3), F, plus N zile minus o zi. Respectiv:

$$\textit{Perioada de risc de marjă} = F + N - 1$$

(6) Dacă modelul intern include efectul constituirii marjei asupra modificărilor valorii de piață a setului de compensare, în calculele valorii expunerii pentru instrumentele financiare derivate extrabursiere și pentru tranzacțiile de finanțare prin titluri, instituția modelează garanțiile reale, altele decât numerarul în aceeași monedă ca și expunerea în sine, împreună cu expunerea.

(7) Dacă nu poate modela garanțiile reale împreună cu expunerea, instituția nu recunoaște, în calculele valorii expunerii pentru instrumentele financiare derivate extrabursiere și pentru tranzacțiile de finanțare prin titluri, efectul garanțiilor reale, altele decât numerarul în aceeași monedă ca și expunerea în sine, cu excepția cazului în care utilizează fie ajustări de volatilitate care îndeplinesc cerințele metodei extinse a garanțiilor financiare în ceea ce privește estimările proprii ale ajustărilor de volatilitate, fie ajustările de volatilitate reglementate standard în conformitate cu capitolul 4.

(8) O instituție care utilizează MMI ignoră în modelele sale efectul reducerii valorii expunerii ca urmare a oricărei clauze a unui acord de garanție reală, care solicită primirea garanției reale în cazul în care calitatea creditului contrapărții se deteriorează.

Articolul 286

Gestionarea riscului de credit al contrapărții — politici, procese și sisteme

(1) O instituție stabilește și menține un cadru de gestionare a riscului de credit al contrapărții, care constă în:

▼C2

(a) politici, procese și sisteme care asigură identificarea, măsurarea, gestionarea, aprobarea și raportarea internă a riscului de credit al contrapărții;

(b) proceduri care asigură respectarea acestor politici, procese și sisteme.

Aceste politici, procese și sisteme trebuie să fie solide din punct de vedere conceptual, implementate corect și formalizate. Documentația respectivă include explicații cu privire la tehnicile empirice utilizate pentru a măsura riscul de credit al contrapărții.

(2) Cadrul de gestionare a riscului de credit al contrapărții solicitat la alineatul (1) ține seama de riscurile de piață, de lichiditate, juridic și operațional care sunt asociate riscului de credit al contrapărții. În special, cadrul asigură faptul că instituția respectă următoarele principii:

(a) nu derulează tranzacții cu o contraparte fără a evalua bonitatea acesteia;

(b) ține seama în mod corespunzător de riscul de credit în momentul decontării și înaintea acestuia;

(c) administrează aceste riscuri într-un mod cât mai cuprinzător posibil la nivelul contrapărții, prin agregarea expunerilor la riscul de credit al contrapărții cu alte expuneri din credite, precum și la nivelul întregii instituții.

(3) O instituție care utilizează MMI se asigură că propriul cadru de gestionare a riscului de credit al contrapărții ține seama, într-un mod pe care autoritatea competentă îl consideră satisfăcător, de riscurile de lichiditate ale tuturor elementelor următoare:

(a) potențialele apeluri în marjă primite în contextul schimburilor de marje de variație sau de alte tipuri de marje, precum marja inițială sau independentă, în condiții de șoc negativ pe piață;

(b) potențiale apeluri primite pentru restituirea garanțiilor reale excedentare furnizate de contraparte;

(c) apeluri rezultând dintr-o potențială retrogradare a propriei evaluări externe a calității creditului.

Instituția se asigură că natura și durata reutilizării garanțiilor reale corespund nevoilor sale de lichiditate și nu pun în pericol capacitatea sa de a furniza sau de a restitui rapid garanții reale.

(4) Organul de conducere și conducerea superioară a unei instituții trebuie să fie implicate activ în gestionarea riscului de credit al contrapărții, pentru care trebuie să se asigure că sunt alocate resurse adecvate. Conducerea superioară trebuie să cunoască, prin intermediul unui proces formal, limitele modelului utilizat și ipotezele pe care se bazează acesta, precum și impactul acestor limitări și ipoteze asupra credibilității rezultatelor. Conducerea superioară trebuie să aibă, de asemenea, cunoștință de incertitudinile pieței și ale aspectelor operaționale, precum și de modul în care acestea sunt luate în considerare de model.

▼C2

(5) Rapoartele zilnice cu privire la expunerile instituției la riscul de credit al contrapărții, elaborate în conformitate cu articolul 287 alineatul (2) litera (b), trebuie să fie analizate de un nivel al conducerii cu o poziție ierarhică și o autoritate suficiente pentru a impune atât reduceri ale pozițiilor luate în mod individual de administratorii de credite sau de personalul care tranzacționează, cât și reduceri ale expunerii globale a instituției la riscul de credit al contrapărții.

(6) Cadrul de gestionare a riscului de credit al contrapărții stabilit de instituție în conformitate cu alineatul (1) trebuie să fie utilizat în strânsă legătură cu limitele interne de creditare și de tranzacționare. Limitele de creditare și de tranzacționare trebuie să fie corelate cu modelul de măsurare a riscului al instituției într-un mod care este consecvent în timp și corect înțeles de administratorii de credite, de personalul care tranzacționează și de conducerea superioară. O instituție trebuie să dispună de un proces formal de raportare a încălcărilor limitelor de risc către nivelul de conducere corespunzător.

(7) Măsurarea de către instituție a riscului de credit al contrapărții trebuie să includă măsurarea zilnică și în cadrul unei zile a utilizării liniilor de credit. Instituția trebuie să măsoare expunerea curentă brută și netă de garanții reale. La nivel de portofoliu și de contraparte, instituția trebuie să calculeze și să monitorizeze expunerea maximă sau expunerea viitoare potențială la un interval de încredere pe care îl alege. Instituția trebuie să țină seama de pozițiile importante sau concentrate, inclusiv pe grupuri de contrapărți aflate în legătură, pe sector industrial și pe piață.

(8) O instituție trebuie să stabilească și să mențină un program de simulare de criză sistematic și riguros. Rezultatele acestor simulări de criză trebuie analizate cu regularitate, cel puțin trimestrial, de către conducerea superioară și trebuie să se regăsească în politicile și în limitele privind riscul de credit al contrapărții, stabilite de organul de conducere sau de conducerea superioară. Dacă simulările de criză evidențiază o anumită vulnerabilitate față de un ansamblu de circumstanțe dat, instituția trebuie să ia măsuri prompte de administrare a acestor riscuri.

Articolul 287

Structuri organizatorice de gestionare a riscului de credit al contrapărții

(1) O instituție care utilizează MMI înființează și menține:

(a) o unitate de control al riscului care se conformează alineatului (2);

(b) o unitate de administrare a garanțiilor reale care se conformează alineatului (3).

(2) Unitatea de control al riscului este responsabilă pentru conceperea și implementarea sistemului său de gestionare a riscului de credit al contrapărții, inclusiv pentru validarea inițială și apoi permanentă a modelului, și îndeplinește următoarele funcții și cerințe:

(a) este responsabilă pentru conceperea și implementarea sistemului instituției de gestionare a riscului de credit al contrapărții;

(b) elaborează rapoarte zilnice cu privire la rezultatele modelului de măsurare a riscului al instituției și analizează aceste rezultate. Această analiză include o evaluare a legăturii dintre măsurările valorilor expunerii la riscul de credit al contrapărții și limitele de tranzacționare;

▼C2

(c) verifică integritatea datelor de intrare și elaborează și analizează rapoarte cu privire la rezultatele modelului de măsurare a riscurilor al instituției, inclusiv o evaluare a legăturii dintre măsurările expunerii la risc și limitele de creditare și de tranzacționare;

(d) este independentă de unitățile responsabile cu inițierea, reînnoirea sau tranzacționarea expunerilor și nu este supusă niciunei influențe necuvenite;

(e) dispune de personal adecvat;

(f) raportează direct conducerii superioare a instituției;

(g) activitatea sa este integrată în procesul zilnic de gestionare a riscului de credit al instituției;

(h) rezultatele sale fac parte integrantă din procesul de planificare, monitorizare și control al profilului de risc de credit și al profilului general de risc al instituției.

(3) Unitatea de administrare a garanțiilor reale îndeplinește următoarele sarcini și funcții:

(a) calculează și efectuează apeluri în marjă, administrează litigiile privind apelurile în marjă și raportează zilnic, cu exactitate, nivelurile sumelor independente, ale marjele inițiale și ale marjelor de variație;

(b) verifică integritatea datelor utilizate pentru a efectua apeluri în marjă și asigură faptul că acestea sunt coerente și reconciliate cu regularitate cu toate sursele relevante de date din cadrul instituției;

(c) urmărește gradul de reutilizare a garanțiilor reale și orice modificare a drepturilor instituției asupra garanțiilor reale pe care le furnizează, sau legate de acestea;

(d) raportează nivelului de conducere corespunzător tipurile de active date în garanție care sunt reutilizate și condițiile acestei reutilizări, inclusiv instrumentul, calitatea creditului și scadența;

(e) urmărește concentrarea tipurilor de active acceptate în garanție de instituție;

(f) raportează conducerii superioare informații privind gestionarea garanțiilor reale cu regularitate, cel puțin trimestrial, inclusiv informații cu privire la tipul de garanții reale primite sau furnizate și la amploarea, vechimea și cauza litigiilor privind apelurile în marjă. Această raportare internă reflectă, de asemenea, tendințele indicatorilor numerici respectivi.

▼C2

(4) Conducerea superioară trebuie să aloce suficiente resurse unității de gestionare a garanțiilor reale, prevăzută la alineatul (1) litera (b), pentru a se asigura că sistemele acesteia ating un nivel adecvat de performanță operațională, măsurat prin promptitudinea și acuratețea apelurilor în marjă ale instituției și prin promptitudinea răspunsului instituției la apelurile în marjă ale contrapărților sale. Conducerea superioară trebuie să se asigure că unitatea dispune de personal adecvat pentru a procesa rapid apelurile și litigiile, chiar în condiții de criză gravă a pieței, și pentru a permite instituției să își limiteze numărul de litigii importante, cauzate de volumul de tranzacții.

Articolul 288

Reexaminarea sistemului de gestionare a riscului de credit al contrapărții

O instituție trebuie să efectueze cu regularitate o reexaminare independentă a sistemului său de gestionare a riscului de credit al contrapărții, prin intermediul procesului său de audit intern. Această reexaminare trebuie să includă atât activitățile unității de control al riscului, cât și pe cele ale unității de gestionare a garanțiilor reale, solicitate la articolul 287, și trebuie să vizeze, în special, cel puțin:

(a) caracterul adecvat al formalizării sistemului și procesului de gestionare a riscului de credit al contrapărții solicitat la articolul 286;

(b) organizarea unității de control al riscului de credit al contrapărții solicitată la articolul 287 alineatul (1) litera (a);

(c) organizarea unității de gestionare a garanțiilor reale solicitată la articolul 287 alineatul (1) litera (b);

(d) integrarea măsurărilor riscului de credit al contrapărții în gestionarea zilnică a riscurilor;

(e) procesul de aprobare a modelelor de evaluare a riscului (*risk pricing models*) și a sistemelor de evaluare utilizate de personalul din unitățile responsabile cu inițierea tranzacțiilor (*front-office*) și din unitățile responsabile cu înregistrarea și monitorizarea tranzacțiilor inițiate (*back-office*);

(f) validarea oricărei modificări semnificative a procesului de măsurare a riscului de credit al contrapărții;

(g) sfera de cuprindere a riscului de credit al contrapărții, reflectată de modelul de măsurare a riscului;

(h) integritatea sistemului de informare al conducerii;

(i) acuratețea și exhaustivitatea datelor privind riscul de credit al contrapărții;

(j) reflectarea exactă a condițiilor juridice ale acordurilor de garanție reală și ale acordurilor de compensare în măsurările valorii expunerii;

(k) verificarea coerenței, caracterului actual i și credibilității surselor de date utilizate în derularea modelelor, inclusiv a independenței acestor surse de date;

(l) acuratețea și caracterul adecvat al ipotezelor privind volatilitatea și corelarea;

▼C2

(m) acurateţea calculelor privind evaluarea şi transformarea riscului;

(n) verificarea acurateţei modelului prin teste ex-post (*back-testing*) frecvente, prevăzute la articolul 293 alineatul (1) literele (b)-(e);

(o) respectarea de către unitatea de control al riscului de credit al contrapărţii şi de către unitatea de gestionare a garanţiilor reale a cerinţelor reglementare relevante.

Articolul 289

Testul de utilizare

(1) Instituţiile trebuie să se asigure că distribuţia expunerilor generată de modelul utilizat pentru a calcula expunerea pozitivă aşteptată efectivă este integrată în procesul zilnic de gestionare a riscului de credit al contrapărţii şi că rezultatele modelului sunt luate în considerare în procesul de aprobare a creditelor, de gestionare a riscului de credit al contrapărţii, de alocare a capitalului intern şi în cadrul de administrare.

(2) Instituţia trebuie să demonstreze în mod satisfăcător autorităţilor competente că a utilizat, timp de cel puţin un an înainte de a primi, în conformitate cu articolul 283, aprobarea autorităţilor competente de a utiliza MMI, un model pentru a calcula distribuţia expunerilor pe care se bazează calculul expunerii pozitive aşteptate, care îndeplineşte, în linii mari, cerinţele prevăzute în această secţiune.

(3) Modelul utilizat pentru a genera o distribuţie a expunerilor la riscul de credit al contrapărţii trebuie să facă parte integrantă din cadrul de gestionare a riscului de credit al contrapărţii solicitat la articolul 286. Acest cadru trebuie să includă măsurarea utilizării liniilor de credit, prin agregarea expunerilor la riscul de credit al contrapărţii cu alte expuneri din credite şi alocarea capitalului intern.

(4) Pe lângă expunerea pozitivă aşteptată, o instituţie trebuie să măsoare şi să administreze expunerile curente. După caz, instituţia trebuie să măsoare expunerea curentă brută şi netă de garanţii reale. Se consideră că testul de utilizare a fost efectuat dacă o instituţie utilizează alte măsurări ale riscului de credit al contrapărţii, precum expunerea maximă, bazate pe distribuţia expunerilor generată de modelul cu care se calculează expunerea pozitivă aşteptată.

(5) O instituţie trebuie să dispună de sisteme care pot estima zilnic expunerea aşteptată, dacă este necesar, cu excepţia cazului în care demonstrează în mod satisfăcător autorităţilor competente că expunerile sale la riscul de credit al contrapărţii justifică o frecvenţă a calculului mai mică. Instituţia trebuie să estimeze expunerea aşteptată pentru un profil temporal de orizonturi de previzionare, care reflectă în mod adecvat structura temporală a fluxurilor de numerar viitoare şi scadenţa contractelor, în mod corespunzător importanţei şi compoziţiei expunerilor.

(6) Expunerea se măsoară, se monitorizează şi se verifică pe durata tuturor contractelor din setul de compensare şi nu doar pe un orizont de un an. Instituţia trebuie să dispună de proceduri pentru identificarea şi controlul riscurilor asociate contrapărţilor, dacă expunerea depăşeşte orizontul de un an. Creşterea previzionată a expunerii trebuie să fie o dată de intrare pentru modelul privind capitalul intern al instituţiei.

▼C2

Articolul 290

Simularea de criză

(1) O instituție trebuie să dispună de un amplu program de simulări de criză pentru riscul de credit al contrapărții, care să fie utilizat și la evaluarea cerințelor de fonduri proprii pentru riscul de credit al contrapărții și să respecte cerințele stabilite la alineatele (2)-(10).

(2) Simularea de criză identifică evenimentele posibile sau modificările viitoare ale condițiilor economice, care ar putea avea efecte nefavorabile asupra expunerilor din credite ale unei instituții, și evaluează capacitatea acesteia de a face față modificărilor respective.

(3) Rezultatele obținute în urma simulărilor de criză din cadrul programului trebuie comparate cu limitele de risc și trebuie considerate de instituție ca făcând parte din procesul prevăzut la articolul 81 din Directiva 2013/36/UE.

(4) Programul trebuie să cuprindă integral tranzacțiile și expunerile agregate pentru toate formele de risc de credit al contrapărții la nivelul unor contrapărți specifice, într-o perioadă suficientă pentru a efectua simulări de criză periodice.

(5) Programul trebuie să prevadă pentru expuneri simulări de criză cel puțin lunare, referitoare la factorii de risc de piață principali, cum ar fi ratele dobânzii, cursurile de schimb, titlurile de capital, marjele de credit și prețurile mărfurilor, pentru toate contrapărțile instituției, pentru a identifica concentrările prea mari de riscuri direcționale specifice și a permite reducerea acestora de către instituție, dacă este necesar. Simularea de criză pentru expuneri, incluzând riscurile unifactoriale, multifactoriale și riscurile nedirecționale semnificative, precum și simularea de criză concomitentă pentru expuneri și bonitate trebuie efectuată, în ceea ce privește riscul de credit al contrapărții, la nivelul unei contrapărți, al unui grup de contrapărți și, în mod agregat, la nivelul instituției.

(6) Programul trebuie să aplice cel puțin trimestrial scenarii de simulare de criză multifactorială și să evalueze riscurile nedirecționale semnificative, inclusiv expunerea la curba de randament și riscul de bază. Simulările de criză multifactoriale trebuie să abordeze cel puțin următoarele scenarii în care:

(a) au avut loc evenimente economice sau de piață severe;

(b) lichiditatea globală pe piață a scăzut în mod semnificativ;

(c) un mare intermediar financiar lichidează poziții.

(7) Severitatea șocurilor asupra factorilor de risc-suport trebuie să corespundă scopului simulării de criză. La evaluarea solvabilității în condiții de criză, șocurile asupra factorilor de risc-suport trebuie să fie suficient de severe pentru a surprinde contexte de piață extreme, înregistrate în trecut, și condiții de piață extreme, dar plauzibile. Simulările de criză trebuie să evalueze impactul acestor șocuri asupra fondurilor proprii, asupra cerințelor de fonduri proprii și asupra câștigurilor. În scopul monitorizării zilnice a portofoliului, al acoperirii zilnice a riscurilor și al administrării zilnice a concentrărilor, programul de simulare de criză trebuie să cuprindă și scenarii mai puțin severe, dar cu probabilitate mai mare.

▼C2

(8) Programul trebuie să includă, după caz, simulări de criză în sens invers (reverse stress tests) pentru a identifica scenarii extreme dar plauzibile, care ar putea avea efecte adverse semnificative. Simulările de criză în sens invers trebuie să țină seama de impactul neliniarității semnificative din portofoliu.

(9) Rezultatele simulărilor de criză efectuate în cadrul programului trebuie raportate conducerii superioare cu regularitate, cel puțin trimestrial. Rapoartele și analiza rezultatelor trebuie să acopere cel mai mare impact din portofoliu la nivel de contraparte, concentrările semnificative din segmentele portofoliului (în cadrul aceluiași sector industrial sau al aceleiași regiuni) și tendințele specifice relevante la nivel de portofoliu și de contraparte.

(10) Conducerea superioară trebuie să-și asume rolul principal în integrarea simulărilor de criză în cadrul de gestionare a riscurilor și în cultura riscului a instituției și să se asigure că rezultatele sunt semnificative și sunt utilizate pentru a administra riscul de credit al contrapărții. Rezultatele simulărilor de criză pentru expunerile semnificative trebuie evaluate în raport cu orientările care indică apetitul pentru risc al instituției și trebuie prezentate conducerii superioare pentru dezbatere și luare de măsuri atunci când sunt identificate riscuri excesive sau concentrate.

Articolul 291

Riscul de corelare defavorabilă (Wrong-Way Risk)

(1) În sensul prezentului articol:

(a) „riscul general de corelare defavorabilă” apare atunci când probabilitatea intrării în stare de nerambursare a contrapărții este corelată pozitiv cu factorii de risc de piață generali;

(b) „riscul specific de corelare defavorabilă” apare atunci când expunerea viitoare față de o anumită contraparte este corelată pozitiv cu PD a contrapărții, ca urmare a tipului de tranzacții efectuate cu contrapartea. Se consideră că o instituție este expusă unui risc specific de corelare defavorabilă în cazul în care este de așteptat ca expunerea viitoare față de o anumită contraparte să fie semnificativă atunci când probabilitatea de nerambursare de către contraparte este, de asemenea, ridicată.

(2) O instituție trebuie să acorde atenția cuvenită expunerilor care conduc la un nivel semnificativ al riscului specific și al celui general de corelare defavorabilă.

(3) Pentru a identifica riscul general de corelare defavorabilă, o instituție trebuie să conceapă simulări de criză și să analizeze scenarii pentru factorii de risc care sunt corelați în mod defavorabil cu bonitatea contrapărții. Aceste simulări vizează posibilitatea producerii unor șocuri severe atunci când legăturile dintre factorii de risc se schimbă. O instituție trebuie să monitorizeze riscul general de corelare defavorabilă pe produs, pe regiune, pe sector industrial sau pe alte categorii relevante pentru activitatea sa.

(4) O instituție trebuie să dispună de proceduri de identificare, monitorizare și control al cazurilor de risc specific de corelare defavorabilă pentru fiecare entitate juridică, începând de la inițierea tranzacției și continuând pe toată durata acesteia.

▼C2

(5) Instituțiile calculează cerințele de fonduri proprii pentru riscul de credit al contrapărții legate de tranzacțiile în cazul cărora a fost identificat un risc specific de corelare defavorabilă și atunci când există o legătură juridică între contraparte și emitentul instrumentului suport al instrumentului financiar derivat extrabursier sau al tranzacțiilor menționate la articolul 273 alineatul (2) literele (b)-(d), în conformitate cu următoarele principii:

(a) instrumentele care prezintă un risc specific de corelare defavorabilă nu se includ în același set de compensare cu alte tranzacții cu contrapartea și se tratează ca fiind, fiecare, un set de compensare separat;

(b) în orice astfel de set de compensare separat, valoarea expunerii pentru instrumentele de tip credit default swap având la bază o singură semnătură este egală cu întreaga pierdere așteptată pentru restul valorii juste a instrumentelor-suport, în ipoteza că emitentul acestora este în lichidare;

(c) pierderea în caz de nerambursare pentru o instituție care utilizează abordarea prevăzută la capitolul 3 este de 100 % pentru astfel de tranzacții swap;

(d) pentru o instituție care utilizează abordarea prevăzută la capitolul 2, ponderea de risc aplicabilă este cea a unei tranzacții negarantate;

(e) pentru toate celelalte tranzacții având la bază o singură semnătură din orice astfel de set de compensare separat, calculul valorii expunerii este efectuat ținând seama de ipoteza unei intrări subite în stare de nerambursare (*jump-to-default*) a obligațiilor-suport respective în cazul în care există o legătură de natură juridică între emitent și contraparte. Pentru tranzacțiile care au la bază un grup de semnături sau un indice, se aplică intrarea subită în stare de nerambursare (*jump-to-default*) a obligațiilor-suport respective, dacă sunt semnificative, în cazul în care există o legătură de natură juridică între emitent și contraparte;

(f) în măsura în care se utilizează calcule ale riscului de piață efectuate pentru determinarea cerințelor de fonduri proprii pentru riscurile de nerambursare și de migrație suplimentare, prevăzute în titlul IV capitolul 5 secțiunea 4, care conțin deja o ipoteză privind pierderea în caz de nerambursare, pierderea în caz de nerambursare din formula utilizată este de 100 %.

(6) Instituțiile trebuie să prezinte conducerii superioare și comitetului competent al organului de conducere rapoarte periodice privind atât riscul specific, cât și riscul general de corelare defavorabilă și măsurile luate pentru administrarea acestor riscuri.

Articolul 292

Integritatea procesului de modelare

(1) O instituție asigură integritatea procesului de modelare prevăzut la articolul 284, adoptând cel puțin următoarele măsuri:

(a) modelul reflectă condițiile și specificațiile tranzacțiilor în mod prompt, complet și prudent;

(b) aceste condiții includ cel puțin cuantumurile noționale, scadența și activele de referință ale contractelor, contractele în marjă și acordurile de compensare;

▼C2

(c) aceste condiții și specificații se păstrează într-o bază de date care face obiectul unui audit formal și periodic;

(d) procesul de recunoaștere a acordurilor de compensare prevede că personalul juridic trebuie să verifice caracterul executoriu din punct de vedere juridic al compensării în cadrul acordurilor respective;

(e) verificarea solicitată la litera (d) este introdusă de către o unitate independentă în baza de date menționată la litera (c);

(f) transmiterea datelor privind condițiile și specificațiile tranzacțiilor în vederea integrării în modelul de calcul al expunerii pozitive așteptate face obiectul auditului intern;

(g) există procese de reconciliere formală între model și sistemele de date-sursă pentru a verifica permanent dacă, la calculul expunerii pozitive așteptate, condițiile și specificațiile tranzacțiilor sunt luate în considerare în mod corect sau, cel puțin, prudent.

(2) Pentru a determina expunerile curente se utilizează date de piață curente. O instituție poate calibra modelul său de calcul al expunerii pozitive așteptate, utilizând fie date de piață istorice, fie date de piață implicite pentru a stabili parametrii proceselor stocastice-suport, cum ar fi deriva (*drift*), volatilitatea și corelarea. Dacă o instituție utilizează date istorice, acestea trebuie să acopere cel puțin trei ani. Datele trebuie actualizate cel puțin trimestrial sau mai frecvent dacă acest lucru este necesar pentru a reflecta condițiile pieței.

Pentru a calcula expunerea pozitivă așteptată efectivă utilizând o calibrare la condiții de criză, o instituție trebuie să calibreze expunerea pozitivă așteptată efectivă, utilizând fie date pe trei ani, care includ o perioadă de criză a marjelor de credit ale contrapărților sale, fie date de piață implicite dintr-o astfel de perioadă de criză.

În acest scop, instituția trebuie să aplice cerințele de la alineatele (3), (4) și (5).

(3) O instituție trebuie să demonstreze cel puțin o dată pe trimestru, într-un mod pe care autoritatea competentă îl consideră satisfăcător, că perioada de criză utilizată pentru calculul prevăzut de prezentul alineat coincide, pentru un eșantion reprezentativ al contrapărților sale ale căror marje de credit sunt tranzacționate, cu o perioadă de creștere a marjelor pentru instrumentele de tip credit default swap sau pentru alte credite (precum împrumuturi sau obligațiuni corporative). În situațiile în care nu dispune de date adecvate privind marjele de credit ale unei contrapărți, instituția asociază contrapărții respective date specifice privind marjele de credit, bazate pe regiune, pe rating intern și pe tipuri de activitate.

(4) Modelul de calcul al expunerii pozitive așteptate pentru toate contrapărțile trebuie să utilizeze date, fie istorice, fie implicite, care să includă date din perioada de criză a creditelor, într-un mod care corespunde metodei utilizate pentru calibrarea modelului respectiv cu date curente.

▼C2

(5) Pentru a evalua eficacitatea calibrării expunerii pozitive așteptate efective la condiții de criză, o instituție trebuie să creeze mai multe portofolii de referință, vulnerabile la principalii factori de risc la care este expusă. Expunerea față de aceste portofolii de referință se calculează utilizând: (a) o metodologie corespunzătoare crizei, bazată pe valorile de piață curente și pe parametrii modelului calibrați la condiții de criză a pieței, și (b) expunerea generată în cursul perioadei de criză, dar aplicând metoda prevăzută în prezenta secțiune (valoarea de piață de la sfârșitul perioadei de criză, volatilități și corelări pe o perioadă de criză de 3 ani).

Autoritățile competente trebuie să solicite unei instituții să-și ajusteze calibrarea la condiții de criză, dacă expunerile acestor portofolii de referință se abat substanțial unele față de altele.

(6) O instituție trebuie să supună modelul unui proces de validare, care este clar articulat în politicile și procedurile sale. Această validare trebuie:

(a) să specifice tipul de testare necesar pentru a asigura integritatea modelului și pentru a identifica condițiile în care ipotezele care stau la baza modelului sunt inadecvate și pot conduce, prin urmare, la o subestimare a expunerii pozitive așteptate;

(b) să includă o reexaminare a exhaustivității modelului.

(7) O instituție trebuie să monitorizeze riscurile relevante și să dispună de procese de ajustare a propriilor estimări ale expunerii pozitive așteptate efective, atunci când aceste riscuri devin semnificative. Pentru a se conforma prezentului alineat, instituția trebuie:

(a) să-și identifice și să-și administreze expunerile la riscul specific de corelare defavorabilă specificat la articolul 291 alineatul (1) litera (b) și expunerile la riscul general de corelare defavorabilă specificat la articolul 291 alineatul (1) litera (a);

(b) pentru expunerile care prezintă un profil de risc în creștere după un an, să compare cu regularitate estimarea unei măsurări relevante a expunerii pe durata unui an, cu aceeași măsurare a expunerii pe întreaga durată a expunerii;

(c) pentru expunerile cu o scadență reziduală mai mică de un an, să compare cu regularitate costul de înlocuire (expunerea curentă) cu profilul expunerii realizate și să stocheze datele care permit o astfel de comparație.

(8) O instituție trebuie să dispună de proceduri interne pentru a verifica dacă, înainte de includerea unei tranzacții într-un set de compensare, aceasta este acoperită de un contract de compensare executoriu din punct de vedere juridic care îndeplinește cerințele stabilite în secțiunea 7.

(9) O instituție care utilizează garanții reale pentru a diminua riscul de credit al contrapărții trebuie să dispună de proceduri interne pentru a verifica dacă, înainte de recunoașterea efectului garanțiilor reale în calculele sale, garanțiile reale respectă cerințele de securitate juridică stabilite în capitolul 4.

▼C2

(10) ABE monitorizează diversele practici din acest domeniu și emite, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, ghiduri cu privire la aplicarea prezentului articol.

Articolul 293

Cerințe privind sistemul de gestionare a riscului

(1) O instituție respectă următoarele cerințe:

(a) îndeplinește cerințele calitative stabilite în partea a treia titlul IV capitolul 5;

(b) desfășoară un program periodic de testare ex-post, comparând măsurările riscului generate de model cu măsurările riscului realizate și modificările ipotetice bazate pe pozițiile statice cu măsurările realizate;

(c) efectuează o validare inițială și o reexaminare periodică a modelului său de calcul al expunerii la riscul de credit al contrapărții, precum și a măsurărilor riscului generate de aceasta. Validarea și reexaminarea sunt independente de dezvoltarea modelului;

(d) organul de conducere și conducerea superioară trebuie să fie implicate în procesul de control al riscului și să se asigure că sunt alocate resurse adecvate pentru controlul riscului de credit și al riscului de credit al contrapărții. În acest sens, rapoartele zilnice elaborate de unitatea independentă de control al riscului, înființată în conformitate cu articolul 287 alineatul (1) litera (a), trebuie să fie analizate de un nivel al conducerii cu o poziție ierarhică și o autoritate suficiente pentru a impune atât reduceri ale pozițiilor luate în mod individual de personalul care tranzacționează, cât și reduceri ale expunerii globale la risc a instituției;

(e) modelul intern de măsurare a riscului trebuie să fie integrat în procesul zilnic de gestionare a riscurilor al instituției;

(f) sistemul de măsurare a riscului trebuie să fie utilizat în strânsă legătură cu limitele interne de tranzacționare și ale expunerii. În acest sens, limitele expunerii trebuie să fie corelate cu modelul de măsurare a riscului al instituției într-un mod care este consecvent în timp și corect înțeles de personalul care tranzacționează, de administratorii de credite și de conducerea superioară;

(g) instituția trebuie să se asigure că sistemul său de gestionare a riscurilor este bine formalizat. În special, aceasta trebuie să dispună de un set formalizat de politici, controale și proceduri interne privind funcționarea sistemului de măsurare a riscului, precum și de măsuri de asigurare a respectării acestor politici;

(h) în cadrul procesului de audit intern al instituției trebuie efectuată cu regularitate o reexaminare independentă a sistemului de măsurare a riscului. Această reexaminare include atât activitatea unităților care derulează tranzacții, cât și pe cea a unității independente de control al riscului. La intervale regulate (cel puțin o dată pe an), trebuie să aibă loc o reexaminare a procesului global de gestionare a riscurilor, care să vizeze, în mod specific, cel puțin toate elementele menționate la articolul 288;

▼C2

(i) validarea permanentă a modelelor de calcul al riscului de credit al contrapărții, inclusiv testarea ex-post, trebuie reexaminată periodic de un nivel al conducerii care are suficientă autoritate pentru a decide măsurile care urmează să fie luate pentru a remedia deficiențele modelelor.

(2) Autoritățile competente țin seama de măsura în care o instituție îndeplinește cerințele de la alineatul (1), atunci când stabilesc nivelul lui alfa, prevăzut la articolul 284 alineatul (4). Numai instituțiile care respectă pe deplin aceste cerințe sunt eligibile pentru aplicarea factorului de multiplicare minim.

(3) O instituție trebuie să formalizeze procesul de validare inițială și apoi permanentă a modelului său de calcul a expunerii la riscul de credit al contrapărții și calculul măsurărilor riscului generate de modele la un nivel de detaliere care permite unei părți terțe să recreeze analiza și, respectiv, măsurările riscului. Documentația respectivă stabilește frecvența cu care se efectuează analiza testării ex-post și orice validări permanente, modul în care se efectuează validarea în ceea ce privește fluxurile de date și portofoliile, precum și analizele care sunt utilizate.

(4) O instituție trebuie să definească criteriile conform cărora evaluează modelele sale de calcul al expunerii la riscul de credit al contrapărții și modelele care generează date de intrare pentru calculul expunerii și să dispună de o politică scrisă care descrie procesul prin care funcționarea inacceptabilă a modelului urmează să fie identificată și remediată.

(5) O instituție trebuie să definească modul în care sunt construite portofoliile reprezentative ale contrapărților în scopul validării unui model de calcul al expunerii la riscul de credit al contrapărții și a măsurărilor riscului efectuate de acesta.

(6) Pentru validarea modelelor de calcul al expunerii la riscul de credit al contrapărții și a măsurărilor riscului efectuate de acestea care produc distribuțiile previzionate se iau în considerare mai multe statistici ale distribuției previzionate.

Articolul 294

Cerințe de validare

(1) Ca parte a validării inițiale și apoi permanente a modelului său de calcul al expunerii la riscul de credit al contrapărții și a măsurărilor riscului efectuate de acesta, o instituție se asigură că sunt îndeplinite următoarele cerințe:

(a) înainte de primirea aprobării din partea autorităților competente în conformitate cu articolul 283 alineatul (1), instituția efectuează o testare ex-post utilizând date istorice privind variațiile factorilor de risc de piață. Testarea ex-post ia în considerare, pentru o gamă de diverse date de inițializare, o serie de orizonturi de previzionare distincte care se întind pe cel puțin un an și acoperă o gamă largă de condiții de piață;

(b) instituția care utilizează abordarea prevăzută la articolul 285 alineatul (1) litera (b) își validează periodic modelul pentru a verifica dacă expunerile curente realizate corespund previziunilor pentru toate perioadele de marjă din cadrul unui an. Dacă unele tranzacții din setul de compensare au o scadență mai mică de un an și dacă setul de compensare fără aceste tranzacții are o sensibilitate mai mare la factorii de risc, validarea ține seama de acest aspect;

▼C2

(c) instituția testează ex-post performanța modelului său de calcul al expunerii la riscul de credit al contrapărții și măsurările relevante ale riscului efectuate de acesta, precum și previziunile factorilor de risc de piață. Pentru tranzacțiile acoperite cu garanții reale, orizonturile de previzionare luate în considerare le includ pe cele care reflectă perioadele de risc de marjă tipice aplicate tranzacțiilor acoperite cu garanții reale sau cu contracte în marjă;

(d) dacă validarea modelului indică faptul că expunerea pozitivă așteptată efectivă este subestimată, instituția ia măsurile necesare pentru a remedia lipsa de acuratețe a modelului;

(e) instituția testează modelele de evaluare (*pricing models*) utilizate pentru a calcula expunerea la riscul de credit al contrapărții pentru un anumit scenariu al șocurilor viitoare asupra factorilor de risc de piață, ca parte a procesului de validare inițială și apoi permanentă a modelului. Modelele de evaluare a opțiunilor țin seama de neliniaritatea valorii opțiunii în ceea ce privește factorii de risc de piață;

(f) modelul de calcul al expunerii la riscul de credit al contrapărții cuprinde informațiile specifice cu privire la tranzacții, care sunt necesare pentru a putea agrega expunerile la nivelul setului de compensare. Instituția verifică dacă în cadrul modelului tranzacțiile sunt atribuite setului de compensare adecvat;

(g) modelul de calcul al expunerii la riscul de credit al contrapărții cuprinde informații specifice cu privire la tranzacții, pentru a reflecta efectele contractelor în marjă. Modelul ține seama atât de cuantumul curent al marjei, cât și de marja care ar putea fi transferată în viitor între contrapărți. Un astfel de model ține seama de natura contractelor în marjă, care pot fi unilaterale sau bilaterale, de frecvența apelurilor în marjă, de perioada de risc de marjă, de pragul minim al expunerii din afara marjei pe care instituția este dispusă să îl accepte și de suma minimă de transfer. Modelul respectiv fie estimează variația marcată la piață a valorii garanțiilor reale furnizate, fie aplică normele prevăzute în capitolul 4;

(h) procesul de validare a modelului include testarea ex-post statică, bazată pe date istorice, a portofoliilor reprezentative ale contrapărților. O instituție efectuează o astfel de testare ex-post pe un număr de portofolii reprezentative ale contrapărților, reale sau ipotetice, la intervale de timp regulate. Aceste portofolii reprezentative se aleg în funcție de sensibilitatea la factori de risc semnificativi și la combinații de factori de risc la care este expusă instituția;

(i) instituția desfășoară testări ex-post care sunt concepute pentru a testa ipotezele-cheie ale modelului de calcul al expunerii la riscul de credit al contrapărții și măsurările relevante ale riscului, inclusiv relația surprinsă prin intermediul modelului între tendințele aceluiași factor de risc și relațiile surprinse prin intermediul modelului între factorii de risc;

(j) performanța modelelor de calcul al expunerii la riscul de credit al contrapărții și a măsurărilor riscului efectuate de acestea fac obiectul unei practici de testare ex-post adecvate. Programul de testare ex-post poate identifica performanțele slabe ale măsurărilor riscului efectuate de un modelul de calcul al expunerii pozitive așteptate;

▼C2

(k) instituția validează modelele de calcul al expunerii la riscul de credit al contrapărții și toate măsurările riscului pentru orizonturi de timp proporționale cu scadența tranzacțiilor pentru care expunerea este calculată utilizând MMI în conformitate cu articolul 283;

(l) instituția testează cu regularitate modelele de evaluare (pricing models) utilizate pentru a calcula expunerea față de contraparte, în raport cu valori de referință independente adecvate, ca parte a procesului permanent de validare a modelului;

(m) validarea permanentă a modelului instituției de calcul al expunerii la riscul de credit al contrapărții și a măsurărilor relevante ale riscului include o evaluare a caracterului adecvat al performanțelor recente;

(n) frecvența cu care sunt actualizați parametrii unui model de calcul al expunerii la riscul de credit al contrapărții este evaluată de instituție ca parte a procesului de validare inițială și apoi permanentă;

(o) validarea inițială și apoi permanentă a modelelor de calcul al expunerii la riscul de credit al contrapărții verifică dacă sunt sau nu adecvate calculele expunerii la nivel de contraparte și de set de compensare.

(2) Cu aprobarea prealabilă a autorităților competente, o măsură mai prudentă decât indicatorul cantitativ folosit pentru a calcula valoarea expunerii reglementate pentru fiecare contraparte poate fi utilizată în locul produsului dintre alfa și expunerea pozitivă așteptată efectivă. Gradul de prudență relativă va fi evaluat la acordarea aprobării inițiale de către autoritățile competente și cu ocazia evaluării periodice efectuate de autoritatea competentă a modelelor de calcul al expunerii pozitive așteptate. Instituția validează cu regularitate gradul de prudență. Evaluarea permanentă a performanței modelului trebuie să acopere toate contrapărțile pentru care acesta este utilizat.

(3) Dacă testarea ex-post indică faptul că un model nu este suficient de exact, autoritățile competente revocă aprobarea de utilizare a acestuia sau impun măsuri adecvate pentru a se asigura că modelul este îmbunătățit cu promptitudine.

Secțiunea 7

Compensarea contractuală

Articolul 295

Recunoașterea compensării contractuale ca diminuatoare de risc

Instituțiile pot trata numai următoarele tipuri de acorduri de compensare contractuală ca fiind diminuatoare de risc în conformitate cu articolul 298, dacă acordul de compensare a fost recunoscut de autoritățile competente în conformitate cu articolul 296 și dacă instituția îndeplinește cerințele stabilite la articolul 297:

▼C2

(a) contractele bilaterale de novație între o instituție și contrapartea sa, în temeiul cărora creanțele și datoriile reciproce sunt automat amalgamate în așa fel încât novația stabilește, de fiecare dată când se aplică, o singură sumă netă astfel încât să creeze un singur contract nou care înlocuiește toate contractele anterioare și toate obligațiile între părți decurgând din aceste contracte și care este obligatoriu pentru părți;

(b) alte acorduri bilaterale între o instituție și contrapartea sa;

(c) acordurile de compensare contractuală între produse diferite, în cazul instituțiilor care au primit aprobarea să utilizeze metoda prevăzută în secțiunea 6 pentru tranzacțiile care intră în domeniul de aplicare a metodei respective. Autoritățile competente transmit ABE o listă a acordurilor de compensare contractuală între produse diferite aprobate.

Compensarea între tranzacțiile efectuate de diferitele entități juridice ale unui grup nu este recunoscută în scopul calculării cerințelor de fonduri proprii.

Articolul 296

Recunoașterea acordurilor de compensare contractuală

(1) Autoritățile competente recunosc un acord de compensare contractuală numai dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (2) și, după caz, la alineatul (3).

(2) Toate acordurile de compensare contractuală utilizate de o instituție pentru a determina valoarea expunerii în cadrul acestei părți trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

(a) instituția a încheiat un acord de compensare contractuală cu contrapartea sa, care creează o singură obligație juridică acoperind toate tranzacțiile incluse, astfel încât, în cazul în care contrapartea ar intra în stare de nerambursare, instituția ar avea dreptul să primească sau ar fi obligată să plătească numai suma netă a valorilor pozitive și negative marcate la piață ale tranzacțiilor individuale incluse;

(b) instituția a pus la dispoziția autorităților competente opinii juridice scrise, fundamentate, în care se precizează că, în cazul contestării în instanță a acordului de compensare, creanțele și datoriile instituției nu ar depăși cele menționate la litera (a). Opinia juridică trebuie să se refere la legislația aplicabilă:

(i) în jurisdicția în care este înregistrată contrapartea;

(ii) dacă este implicată o sucursală a unei întreprinderi, care este situată în altă țară decât cea în care este înregistrată întreprinderea, în jurisdicția în care este situată sucursala;

(iii) în jurisdicția ale cărei legi guvernează tranzacțiile individuale incluse în acordul de compensare;

▼C2

(iv) în jurisdicția ale cărei legi guvernează orice contract sau acord necesar efectuării compensării contractuale;

(c) riscul de credit față de fiecare contraparte este agregat pentru a obține o singură expunere din punct de vedere juridic pentru toate tranzacțiile cu contrapartea respectivă. Această agregare se ia în considerare pentru scopurile limitei de creditare și ale capitalului intern;

(d) contractul nu conține nicio clauză care, în cazul intrării unei contrapărți în stare de nerambursare, permite unei contrapărți care nu se află în stare de nerambursare să efectueze numai plăți limitate sau să nu efectueze nicio plată în favoarea contrapărții aflate în stare de nerambursare, chiar dacă aceasta din urmă este un creditor net [de exemplu, o clauză de retragere (clauză de tip „*walk-away*”)].

Dacă una dintre autoritățile competente nu primește dovezi satisfăcătoare potrivit cărora compensarea contractuală este valabilă și executorie din punct de vedere juridic, în temeiul legislației fiecăreia dintre jurisdicțiile menționate la litera (b), acordul de compensare contractuală nu este recunoscut ca diminuator de risc pentru niciuna dintre contrapărți. Autoritățile competente se informează reciproc în această privință.

(3) Opiniile juridice menționate la litera (b) pot fi redactate cu referire la tipurile de compensare contractuală. Acordurile de compensare contractuală între produse diferite trebuie să îndeplinească următoarele condiții suplimentare:

(a) suma netă menționată la alineatul (2) litera (a) este suma netă a valorilor de închidere pozitive și negative ale oricărui acord-cadru bilateral individual inclus și a valorilor pozitive și negative marcate la piață ale tranzacțiilor individuale („cuantumul net pentru toate produsele”);

(b) opiniile juridice menționate la alineatul (2) litera (b) se referă la valabilitatea și la caracterul executoriu ale întregului acord de compensare contractuală între produse diferite în conformitate cu termenii săi și la impactul acordului de compensare asupra dispozițiilor relevante ale oricărui acord-cadru bilateral individual inclus.

Articolul 297

Obligațiile instituțiilor

(1) O instituție stabilește și menține proceduri pentru a asigura reexaminarea, în lumina modificărilor legislațiilor jurisdicțiilor relevante menționate la articolul 296 alineatul (2) litera (b), a valabilității și a caracterului executoriu din punct de vedere juridic ale compensării contractuale.

(2) Instituția păstrează în dosarele sale toate documentele referitoare la compensarea contractuală necesare.

(3) Instituția ține seama de efectele compensării la măsurarea expunerii la riscul de credit agregat al fiecărei contrapărți și administrează riscul de credit al contrapărții pe baza efectelor acestei măsurări.

▼C2

(4) În cazul acordurilor de compensare contractuală între produse diferite, menționate la articolul 295, instituția menține proceduri, în conformitate cu articolul 296 alineatul (2) litera (c) pentru a verifica dacă pentru orice tranzacție care urmează să fie inclusă într-un set de compensare a fost emisă opinia juridică prevăzută la articolul 296 alineatul (2) litera (b).

Instituția continuă să se conformeze, ținând seama de acordul de compensare contractuală între produse diferite, cerințelor de recunoaștere a compensării bilaterale și cerințelor prevăzute la capitolul 4 pentru recunoașterea diminuării riscului de credit, după caz, pentru fiecare acord-cadru bilateral individual inclus și pentru fiecare tranzacție inclusă.

Articolul 298

Efectele recunoașterii compensării ca diminuatoare de risc

(1) În cazul acordurilor de compensare contractuală se aplică următorul tratament:

(a) compensarea în sensul secțiunilor 5 și 6 este recunoscută după cum se indică în secțiunile respective;

(b) în cazul contractelor de novație, pot fi ponderate sumele nete unice stabilite prin astfel de contracte și nu sumele brute în cauză.

În aplicarea secțiunii 3, instituțiile pot lua în considerare contractul de novație la determinarea:

(i) costului de înlocuire curent menționat la articolul 274 alineatul (1);

(ii) cuantumurilor principalului noțional sau valorilor-suport, menționate la articolul 274 alineatul (2).

În aplicarea secțiunii 4, la determinarea cuantumului noțional menționat la articolul 275 alineatul (1), instituțiile pot lua în considerare contractul de novație la calculul cuantumului principalului noțional. În aceste cazuri, instituțiile trebuie să aplice procentele indicate în tabelul 3.

(c) În cazul altor acorduri de compensare, instituțiile aplică secțiunea 3 după cum urmează:

(i) costul de înlocuire curent menționat la articolul 274 alineatul (1) pentru contractele incluse într-un acord de compensare se obține ținând seama de costul de înlocuire net ipotetic efectiv care rezultă din acord; în cazul în care compensarea conduce la o obligație netă pentru instituția care calculează costul de înlocuire net, costul de înlocuire curent este considerat ca fiind 0;

(ii) cifra corespunzătoare expunerii din credite viitoare potențiale, menționată la articolul 274 alineatul (2), pentru toate contractele incluse într-un acord de compensare se reduce conform următoarei formule:

▼C2

$$PCE_{red} = 0.4 \cdot PCE_{gross} + 0.6 \cdot NGR \cdot PCE_{gross}$$

unde:

PCE_{red} = cifra redusă corespunzătoare expunerii din credite viitoare potențiale pentru toate contractele cu o contraparte dată incluse într-un acord de compensare bilaterală valabil din punct de vedere juridic;

PCE_{gross} = suma cifrelor corespunzătoare expunerii din credite viitoare potențiale pentru toate contractele cu o contraparte dată, care sunt incluse într-un acord de compensare bilaterală valabil din punct de vedere juridic și sunt calculate prin înmulțirea cuantumurilor principalului noțional cu procentele indicate în tabelul 1;

NGR = raportul net/brut (*net-to-gross ratio*), calculat ca raportul dintre costul de înlocuire net pentru toate contractele incluse într-un acord de compensare bilaterală valabil din punct de vedere juridic cu o contraparte dată (la numărător) și costul de înlocuire brut pentru toate contractele incluse într-un acord de compensare bilaterală valabil din punct de vedere juridic cu contrapartea respectivă (la numitor).

(2) Atunci când calculează expunerea din credite viitoare potențială în conformitate cu formula de la alineatul (1), instituțiile pot trata contractele incluse în acordul de compensare care se potrivesc perfect, ca fiind un singur contract cu un principal noțional echivalent cu veniturile nete.

În aplicarea articolului 275 alineatul (1), instituțiile pot trata contractele incluse în acordul de compensare care se potrivesc perfect ca fiind un singur contract cu un principal noțional echivalent cu veniturile nete, înmulțind cuantumurile principalului noțional cu procentele indicate în tabelul 3.

În sensul prezentului alineat, contractele care se potrivesc perfect sunt contractele forward pe cursul de schimb sau contractele similare în care principalul noțional este echivalent cu fluxurile de numerar, dacă acestea devin scadente la aceeași dată a valutei și integral în aceeași monedă.

(3) Pentru toate celelalte contracte incluse într-un acord de compensare, procentele aplicabile pot fi reduse după cum se indică în tabelul 6:

Tabelul 6

Scadența inițială	Contracte pe rata dobânzii	Contracte pe cursul de schimb
Mai mică sau egală cu un an	0,35 %	1,50 %
Mai mare de un an, dar mai mică sau egală cu doi ani	0,75 %	3,75 %
Procent pentru fiecare an în plus	0,75 %	2,25 %

▼C2

(4) În cazul contractelor pe rata dobânzii, instituțiile pot alege, cu acordul autorităților competente, fie scadența inițială, fie scadența reziduală.

Secțiunea 8

Elemente ale portofoliului de tranzacționare

Articolul 299

Elemente ale portofoliului de tranzacționare

(1) În scopul aplicării prezentului articol, anexa II va include o trimitere la instrumentele financiare derivate pentru transferul riscului de credit, menționate în secțiunea C punctul 8 din anexa I la Directiva 2004/39/CE.

(2) La calculul cuantumurilor ponderate la riscul de contraparte ale expunerilor elementelor din portofoliul de tranzacționare, instituțiile respectă următoarele principii:

(a) în cazul instrumentelor financiare derivate de credit de tip total return swap și credit default swap, pentru a obține cifra corespunzătoare expunerii din credite viitoare potențiale în conformitate cu metoda prevăzută în secțiunea 3, cuantumul nominal al instrumentului se înmulțește cu următoarele procente:

(i) 5 %, dacă obligația de referință, în cazul în care ar da naștere unei expuneri directe a instituției, ar fi un element eligibil în sensul părții a treia titlul IV capitolul 2;

(ii) 10 %, dacă obligația de referință, în cazul în care ar da naștere unei expuneri directe a instituției, nu ar fi un element eligibil în sensul părții a treia titlul IV capitolul 2.

Pentru o instituție a cărei expunere provenind dintr-un instrument de tip credit default swap reprezintă o poziție lungă pe instrumentul suport, procentul utilizat la calculul expunerii din credite viitoare potențiale poate fi 0 %, cu excepția cazului în care instrumentul de tip credit default swap este supus lichidării în cazul insolvenței entității a cărei expunere provenind din swap reprezintă o poziție scurtă pe instrumentul suport, chiar dacă instrumentul suport nu a înregistrat starea de nerambursare.

Dacă instrumentul financiar derivat de credit furnizează protecție pentru obligația „*nth to default*” dintr-un număr de obligații-suport, o instituție determină care din procentele de la primul paragraf se aplică luând ca referință obligația cu a nth cea mai scăzută calitate a creditului care, dacă ar fi suportată de instituție, ar fi un element eligibil în sensul părții a treia titlul IV capitolul 2;

(b) instituțiile nu trebuie să utilizeze metoda simplă a garanțiilor financiare prevăzută la articolul 222 pentru recunoașterea efectelor garanției financiare;

▼C2

(c) în cazul tranzacțiilor de răscumpărare și al operațiunilor de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut înregistrate în portofoliul de tranzacționare, instituțiile pot recunoaște drept garanții reale eligibile toate instrumentele financiare și toate mărfurile care sunt eligibile pentru includere în portofoliul de tranzacționare;

(d) pentru expunerile care provin din instrumente financiare derivate extrabursiere înregistrate în portofoliul de tranzacționare, instituțiile pot recunoaște drept garanții reale eligibile mărfurile care sunt eligibile pentru includere în portofoliul de tranzacționare;

(e) în vederea calculării ajustărilor de volatilitate în cazul în care aceste instrumente financiare sau mărfuri, care nu sunt eligibile în conformitate cu capitolul 4, sunt date cu împrumut, vândute sau furnizate, ori luate cu împrumut, achiziționate sau primite drept garanții reale sau în alt mod în cadrul unei astfel de tranzacții, iar instituția utilizează, în conformitate cu capitolul 4 secțiunea 3, abordarea bazată pe ajustări de volatilitate reglementate, aceasta tratează astfel de instrumente și mărfuri în același fel ca titlurile de capital neincluse într-un indice principal și cotate la o bursă recunoscută;

(f) dacă o instituție utilizează abordarea bazată pe estimări proprii ale ajustărilor de volatilitate în conformitate cu capitolul 4 secțiunea 3 pentru instrumentele financiare sau mărfurile care nu sunt eligibile în conformitate cu capitolul 4, aceasta calculează ajustările de volatilitate pentru fiecare element individual. Dacă a obținut aprobarea să utilizeze abordarea bazată pe modele interne definită în capitolul 4, instituția poate aplica această abordare și pentru portofoliul de tranzacționare;

(g) în ceea ce privește recunoașterea acordurilor-cadru de compensare care acoperă tranzacții de răscumpărare, operațiuni de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut sau alte operațiuni ajustate la condițiile pieței de capital, instituțiile recunosc compensarea între poziții din portofoliul de tranzacționare și poziții din afara acestuia, numai dacă tranzacțiile compensate îndeplinesc următoarele condiții:

(i) toate tranzacțiile sunt marcate la piață zilnic;

(ii) orice elemente luate cu împrumut, achiziționate sau primite în cadrul tranzacțiilor pot fi recunoscute drept garanții financiare eligibile în conformitate cu capitolul 4, fără aplicarea literelor (c)-(f) din prezentul alineat;

(h) dacă un instrument financiar derivat de credit inclus în portofoliul de tranzacționare face parte dintr-o acoperire internă a riscului, iar protecția creditului este recunoscută în temeiul prezentului regulament în conformitate cu articolul 204, instituțiile aplică una din următoarele abordări:

(i) tratează instrumentul financiar derivat de credit ca și când nu ar exista risc de contraparte decurgând din poziția pe instrumentul respectiv;

(ii) includ în mod consecvent în calculul cerințelor de fonduri proprii pentru riscul de credit al contrapărții toate instrumentele financiare derivate de credit din portofoliul de tranzacționare care fac parte din acoperiri interne ale riscului sau sunt achiziționate ca protecție împotriva unei expuneri la riscul de credit al contrapărții, dacă protecția creditului este recunoscută ca eligibilă în conformitate cu capitolul 4.

▼C2

Secțiunea 9

Cerințele de fonduri proprii pentru expunerile față de o CPC

Articolul 300

Definiții

În sensul prezentei secțiuni se aplică următoarele definiții:

(1) „indisponibil în caz de faliment”, cu privire la activele clienților, înseamnă existența unor dispoziții eficace conform cărora activele respective fie nu vor fi disponibile creditorilor unei CPC sau unui membru compensator, în cazul insolvenței CPC în cauză sau, respectiv, a membrului compensator în cauză, fie nu vor fi disponibile membrului compensator pentru a acoperi pierderile înregistrate ca urmare a nerambursării de către un client sau mai mulți clienți, alții decât cei care au pus la dispoziție activele respective;

(2) „tranzacție legată de o CPC” înseamnă un contract sau o tranzacție, enumerate la articolul 301 alineatul (1), între un client și un membru compensator care sunt direct legate de un contract sau de o tranzacție enumerate la alineatul respectiv între membrul compensator respectiv și o CPC;

(3) „membru compensator” înseamnă membru compensator astfel cum este definit la articolul 2 punctul 14 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;

(4) „client” înseamnă client astfel cum este definit la articolul 2 punctul 15 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 sau o întreprindere care a stabilit acorduri de compensare indirectă cu un membru compensator, în conformitate cu articolul 4 alineatul (3) din regulamentul menționat.

Articolul 301

Domeniul de aplicare material

(1) Prezenta secțiune se aplică următoarelor contracte și tranzacții, atât timp cât sunt în curs de desfășurare cu o CPC:

(a) contractele enumerate în anexa II și instrumentele financiare derivate de credit;

(b) tranzacțiile de răscumpărare;

(c) operațiunile de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut;

(d) tranzacțiile cu termen lung de decontare;

(e) tranzacțiile de creditare în marjă.

(2) Instituțiile pot alege dacă aplică sau nu unul dintre următoarele două tratamente contractelor și tranzacțiilor în curs de desfășurare cu o CPCC enumerate la alineatul (1):

(a) tratamentul pentru expunerile din tranzacții și expunerile la contribuțiile la fondul de garantare prevăzute la articolul 306, cu excepția tratamentului de la articolul 306 alineatul (1) litera (b), și, respectiv, la articolul 307;

▼C2

(b) tratamentul menționat la articolul 310.

(3) Instituțiile aplică tratamentul menționat la articolul 306, cu excepția tratamentului de la articolul 307 alineatul (1) litera (a), și la articolul 309, după caz, contractelor și tranzacțiilor în curs de desfășurare cu o CPC necalificată enumerate la alineatul (1) de la prezentul articol.

Articolul 302

Monitorizarea expunerilor la CPC

(1) Instituțiile își monitorizează toate expunerile la CPC și stabilesc proceduri privind raportarea cu regularitate a informațiilor privind aceste expuneri către conducerea superioară și comitetul sau comitetele adecvate ale organului de conducere.

(2) Instituțiile evaluează, prin intermediul unor analize ale scenariilor și al unor simulări de criză adecvate, dacă nivelul fondurilor proprii deținute pentru expunerile la o CPC, inclusiv la expunerile din credite viitoare potențiale, expunerile la contribuțiile la fondul de garantare și, în cazul în care instituția acționează în calitate de membru compensator, expunerile rezultate din acorduri contractuale, astfel cum sunt prevăzute la articolul 304, este corelat în mod corespunzător cu riscurile inerente ale expunerilor respective.

Articolul 303

Tratamentul expunerilor la CPC ale membrii compensatori

Dacă o instituție acționează ca membru compensator, pentru scopurile sale sau în calitate de intermediar financiar între un client și o CPC, instituția calculează cerințele de fonduri proprii pentru expunerile sale față de o CPC în conformitate cu articolul 301 alineatele (2) și (3).

Articolul 304

Tratamentul expunerilor membrilor compensatori la clienți

(1) Dacă o instituție acționează ca membru compensator și, în această calitate, acționează ca intermediar financiar între un client și o CPC, instituția calculează cerințele de fonduri proprii pentru tranzacțiile sale cu clientul legate de CPC în conformitate cu secțiunile 1-8 ale prezentului capitol și cu partea a treia titlul VI, după caz.

(2) Dacă o instituție care acționează ca membru compensator încheie un acord contractual cu un client al unui alt membru compensator care facilitează clientului respectiv, în conformitate cu articolul 48 alineatele (5) și (6) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, transferul pozițiilor și al garanțiilor reale menționate la articolul 305 alineatul (2) litera (b) din prezentul regulament și dacă respectivul acord contractual antrenează o obligație contingentă pentru respectiva instituție, instituția poate atribui o valoare a expunerii egală cu zero obligației contingente respective.

▼C2

(3) O instituție care acționează ca membru compensator poate aplica o perioadă de risc de marjă mai scurtă atunci când calculează cerința de fonduri proprii pentru expunerile sale la un client în conformitate cu metoda modelului intern. Perioada de risc de marjă aplicată de instituție nu este mai mică de cinci zile

(4) O instituție care acționează ca membru compensator poate înmulți valoarea expunerii în caz de nerambursare cu o valoare scalară atunci când calculează cerința de fonduri proprii pentru expunerile sale la un client în conformitate cu metoda marcării la piață, cu metoda standardizată sau cu metoda expunerii inițiale. Valorile scalare pe care le pot aplica instituțiile sunt următoarele:

(a) 0,71 pentru o perioadă de risc de marjă de cinci zile;

(b) 0,77 pentru o perioadă de risc de marjă de șase zile;

(c) 0,84 pentru o perioadă de risc de marjă de șapte zile;

(d) 0,89 pentru o perioadă de risc de marjă de opt zile;

(e) 0,95 pentru o perioadă de risc de marjă de nouă zile;

(f) 1 pentru o perioadă de risc de marjă de cel puțin zece zile;

(5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice perioadele de risc de marjă care pot fi utilizate de instituții în sensul alineatelor (3) și (4).

La elaborarea proiectelor de standarde tehnice de reglementare respective, ABE aplică următoarele principii:

(a) stabilește perioada de risc de marjă pentru fiecare dintre tipurile de contracte și tranzacții enumerate la articolul 301 alineatul (1);

(b) perioadele de risc de marjă care urmează a fi stabilite conform literei (a) reflectă perioada de închidere aferentă contractelor și tranzacțiilor menționate la litera respectivă.

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 30 iunie 2014.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 305

Tratamentul expunerilor clienților

(1) În cazul în care o instituție este client, aceasta calculează cerințele de fonduri proprii pentru tranzacțiile sale cu membrul compensator legate de CPC în conformitate cu secțiunile 1-8 ale prezentului capitol și cu partea a treia titlul VI, după caz.

▼C2

(2) Fără a aduce atingere abordării prevăzute la alineatul (1), în cazul în care o instituție este client, aceasta poate calcula cerințele de fonduri proprii pentru expunerile sale din tranzacții în cazul tranzacțiilor cu membrul compensator legate de CPC în conformitate cu articolul 306, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

(a) pozițiile și activele instituției legate de tranzacțiile în cauză sunt distinse și separate, atât la nivelul membrului compensator, cât și al CPC, de pozițiile și activele membrului compensator și ale celorlalți clienți ai membrului compensator și, ca urmare a acestei distincții și separări, pozițiile și activele respective ale instituției sunt indisponibile în cazul în care membrul compensator ori unul sau mai mulți dintre clienții săi intră în stare de nerambursare sau în insolvență;

(b) legislația, reglementările și normele, precum și acordurile contractuale aplicabile instituției sau CPC ori obligatorii pentru acestea facilitează transferul pozițiilor clientului legate de contractele și de tranzacțiile în cauză și al garanțiilor reale aferente către un alt membru compensator în perioada de risc de marjă aplicabilă, în cazul în care membrul compensator inițial intră în stare de nerambursare sau în insolvență. În această situație, pozițiile clientului și garanțiile reale se transferă la valoarea de piață, cu excepția cazului în care clientul solicită închiderea poziției la valoarea de piață;

(c) instituția dispune de un aviz juridic independent, scris și fundamentat care concluzionează că, în cazul contestării în instanță, autoritățile administrative și instanțele relevante ar constata faptul că clientul nu ar suporta nicio pierdere cauzată de insolvența membrului compensator al acestuia sau a oricăruia dintre clienții membrului compensator al acestuia în temeiul legislației aferente jurisdicției căreia îi aparține instituția, membrul compensator al clientului și CPC, al legislației care reglementează tranzacțiile și contractele pe care instituția le compensează prin CPC, al legislației care reglementează garanțiile reale și al legislației care reglementează orice contract sau acord necesar pentru îndeplinirea condiției de la litera (b);

(d) CPC este o CPCC.

(3) Fără a aduce atingere condițiilor specificate la alineatul (2), în cazul în care o instituție care este client nu este protejată de pierderi în situația în care membrul compensator și un alt client al membrului compensator intră împreună în stare de nerambursare, dar toate celelalte condiții prevăzute la alineatul (2) sunt îndeplinite, clientul poate calcula cerințele de fonduri proprii pentru expunerile sale din tranzacții în cazul tranzacțiilor cu membrul său compensator legate de CPC în conformitate cu articolul 306, sub rezerva înlocuirii ponderii de risc de 2 % prevăzută la alineatul (1) litera (a) de la articolul respectiv cu o pondere de risc de 4 %.

(4) În cazul în care o instituție care este client accesează serviciile unei CPC prin intermediul unor acorduri de compensare indirectă, în conformitate cu articolul 4 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, instituția respectivă poate aplica tratamentul menționat la alineatul (2) sau (3) numai dacă condițiile prevăzute la fiecare alineat sunt îndeplinite la fiecare nivel al lanțului de intermediari.

▼C2

Articolul 306

Cerințele de fonduri proprii pentru expunerile din tranzacții

(1) O instituție aplică următorul tratament expunerilor sale din tranzacții cu CPC:

(a) aplică o pondere de risc de 2 % valorilor tuturor expunerilor sale din tranzacții cu CPCC;

(b) aplică ponderea de risc utilizată în cadrul abordării standardizate pentru riscul de credit prevăzută la articolul 107 alineatul (2) litera (b) tuturor expunerilor sale din tranzacții cu CPC necalificate.

(c) în cazul în care o instituție acționează ca intermediar financiar între un client și o CPC, iar condițiile tranzacției legate de CPC prevăd că instituția nu este obligată să ramburseze clientului eventualele pierderi suferite ca urmare a modificărilor valorii tranzacției respective, în cazul în care CPC intră în stare de nerambursare. Valoarea expunerii tranzacției cu CPC care corespunde tranzacției respective legate de CPC este egală cu zero.

(2) În pofida alineatului (1), dacă activele date în garanție unei CPC sau unui membru compensator sunt indisponibile în cazul în care CPC, membrul compensator ori unul sau mai mulți dintre ceilalți clienți ai membrului compensator devin insolvenți, o instituție poate atribui expunerilor la riscul de credit al contrapărții aferente activelor respective o valoare a expunerii egală cu zero.

(3) O instituție calculează valorile expunerilor sale din tranzacții cu o CPC în conformitate cu secțiunile 1-8 din prezentul capitol, după caz.

(4) O instituție calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor pentru expunerile sale din tranzacții cu CPC în sensul articolului 92 alineatul (3) înmulțind suma valorilor expunerilor sale din tranzacții cu CPC, calculate în conformitate cu alineatele (2) și (3) de la prezentul articol, cu ponderea de risc determinată în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol.

Articolul 307

Cerințele de fonduri proprii pentru contribuțiile prefinanțate la fondul de garantare al unei CPC

O instituție care acționează ca membru compensator aplică următorul tratament expunerilor provenind din contribuțiile sale la fondul de garantare al unei CPC:

(a) calculează cerința de fonduri proprii pentru contribuțiile sale prefinanțate la fondul de garantare al unei CPCC în conformitate cu abordarea prevăzută la articolul 308;

(b) calculează cerința de fonduri proprii pentru contribuțiile sale prefinanțate la fondul de garantare al unei CPC necalificate în conformitate cu abordarea prevăzută la articolul 309.

▼C2

Articolul 308

Cerințele de fonduri proprii pentru contribuțiile prefinanțate la fondul de garantare al unei CPCC

(1) Valoarea expunerii aferente contribuției prefinanțate (DFi) a unei instituții la fondul de garantare al unei CPCC reprezintă suma plătită sau valoarea de piață a activelor furnizate de instituția respectivă din care se scade orice sumă din contribuția respectivă pe care CPCC a utilizat-o deja pentru a-și absorbi pierderile cauzate de intrarea în stare de nerambursare a unuia sau a mai multora dintre membrii săi compensatori.

(2) O instituție calculează cerința de fonduri proprii (K_i) pentru a acoperi expunerea provenind din contribuția sa prefinanțată (DF_i) după cum urmează:

$$K_i = \left(1 + \beta \cdot \frac{N}{N-2}\right) \cdot \frac{DF_i}{DF_{CM}} \cdot K_{CM}$$

unde:

β = factorul de concentrare comunicat instituției de CPC;

N = numărul de membri compensatori comunicat instituției de CPC;

DF_{CM} = suma contribuțiilor prefinanțate ale tuturor membrilor compensatori ai CPC ($\sum_i DF_i$) comunicată instituției de CPC;

K_{CM} = suma cerințelor de fonduri proprii ale tuturor membrilor compensatori ai CPC, calculată în conformitate cu formula aplicabilă, specificată la alineatul (3) ($\sum_i K_i$).

(3) O instituție calculează K_{CM} după cum urmează:

(a) dacă $K_{CCP} \leq DF_{CCP}$, instituția utilizează următoarea formulă:

$$K_{CM} = c_1 \cdot DF^*_{CM};$$

(b) dacă $DF_{CCP} < K_{CCP} \leq DF^*$, instituția utilizează următoarea formulă:

$$K_{CM} = c_2 \cdot (K_{CCP} - DF_{CCP}) + c_1 \cdot (DF^* - K_{CCP});$$

(c) dacă $DF^* < K_{CCP}$, instituția utilizează următoarea formulă:

$$K_{CM} = c_2 \cdot \mu \cdot (K_{CCP} - DF^*) + c_2 \cdot DF^*_{CM}$$

▼C2

unde:

DF_{CCP} = resursele financiare prefinanțate ale CPC, comunicate instituției de CPC;

K_{CCP} = capitalul ipotetic al CPC, comunicat instituției de CPC;

DF* = $DF_{CCP} + DF^*_{CM}$;

DF^*_{CM} = $DF_{CM} - 2 \cdot \overline{DF_i}$;;

$\overline{DF_i}$ = contribuția prefinanțată medie, $\frac{1}{N} \cdot DF_{CM}$, comunicată instituției de CPC;

c_1 = un factor de capital egal cu $\max\left\{\frac{1.6\ \%}{\left(\frac{DF^*}{K_{CCP}}\right)^{0.3}}, 0.16\%\right\}$

c_2 = un factor de capital egal cu 100 %;

μ = 1,2.

(4) O instituție calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor pentru expunerile care provin din contribuția prefinanțată a unei instituții în sensul articolului 92 alineatul (3) prin înmulțirea cerinței de fonduri proprii (K_i), determinată în conformitate cu alineatul (2), cu 12,5.

(5) Dacă KCCP este egal cu zero, instituțiile utilizează la calculele de la alineatul (3) o valoare a c_1 de 0,16 %.

Articolul 309

Cerința de fonduri proprii pentru contribuțiile prefinanțate la fondul de garantare al unei CPC necalificate și pentru contribuțiile nefinanțate ale unei CPC necalificate

(1) O instituție aplică următoarea formulă pentru a calcula cerința de fonduri proprii (K_i) pentru expunerile care provin din contribuțiile sale prefinanțate la fondul de garantare al unei CPC necalificate (DF_i) și din contribuțiile nefinanțate (UC_i) la CPC în cauză:

$$K_i = c2 \cdot \mu \cdot (DF_i + UC_i)$$

Unde sunt c_2 și·μ sunt definite la fel ca în articolul 308 alineatul (3).

▼C2

(2) În sensul alineatului (1), contribuții nefinanțate înseamnă contribuțiile pe care o instituție care acționează ca membru compensator le-a angajat contractual pentru a le furniza unei CPC după ce aceasta din urmă a epuizat fondul său de garantare pentru a acoperi pierderile suportate ca urmare a intrării în stare de nerambursare a unuia sau a mai multora dintre membrii săi compensatori.

(3) O instituție calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor pentru expunerile care provin din contribuția prefinanțată a unei instituții în sensul articolului 92 alineatul (3) prin înmulțirea cerinței de fonduri proprii (K_i), determinată în conformitate cu alineatul (1), cu 12,5.

Articolul 310

Calculul alternativ al cerinței de fonduri proprii pentru expunerile la o CPCC

O instituție aplică următoarea formulă pentru a calcula cerința de fonduri proprii (K_i) pentru expunerile care provin din expunerile sale din tranzacții și din expunerile din tranzacții ale clientului său (TE_i) și contribuțiile prefinanțate (DF_i) la fondul de garantare al unei CPCC:

$$K_i = 8\% \cdot min[2\% \cdot TE_i + 1\,250\% \cdot DF_i; 20\% \cdot TE_i]$$

Articolul 311

Cerințele de fonduri proprii pentru expunerile față de CPC care încetează să îndeplinească anumite condiții

(1) O instituție aplică tratamentul prevăzut la prezentul articol în cazul în care una dintre condițiile de mai jos sau amândouă sunt îndeplinite:

(a) instituția a primit de la o CPC notificarea solicitată la articolul 50b litera (j) punctul (ii) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 cu privire la faptul că aceasta a încetat să mai calculeze K_{CCP};

(b) instituția a luat cunoștință, în urma unui anunț public sau a unei notificări din partea autorității competente a CPC utilizate de instituție sau chiar din partea CPC, de faptul că CPC nu va mai îndeplini condițiile privind autorizarea sau recunoașterea, după caz.

(2) În cazul în care numai condiția de la alineatul (1) litera (a) este îndeplinită, autoritatea competentă a instituției verifică motivele pentru care CPC a încetat să mai calculeze K_{CCP}.

În cazul în care autoritatea competentă consideră că motivele menționate la primul paragraf sunt valide, aceasta poate permite instituțiilor din statul său membru să aplice tratamentul prevăzut la articolul 310 expunerilor din tranzacții ale acestora și contribuțiilor lor la fondul de garantare al CPC respective. În cazul în care acordă o astfel de aprobare, autoritatea face publice motivele deciziei sale.

▼C2

Dacă autoritatea competentă consideră că motivele menționate la primul paragraf nu sunt valide, toate instituțiile din statul său membru, indiferent de tratamentul pe care l-au ales în conformitate cu articolul 301 alineatul (2), aplică tratamentul prevăzut la alineatul (3) literele (a)-(d) de la prezentul articol.

(3) În cazul în care condiția de la alineatul (1) litera (b) este îndeplinită, indiferent dacă este îndeplinită sau nu condiția de la litera (a) de la alineatul respectiv, o instituție procedează după cum urmează în ceea ce privește expunerile sale față de CPC respectivă, în termen de trei luni de la producerea circumstanței prevăzute la alineatul (1) litera (b) sau mai devreme dacă autoritatea competentă a instituției solicită acest lucru:

(a) încetează să mai aplice tratamentul pe care l-a ales în conformitate cu articolul 301 alineatul (2);

(b) aplică tratamentul prevăzut la articolul 306 alineatul (1) litera (b) expunerilor sale din tranzacții față de CPC respectivă;

(c) aplică tratamentul prevăzut la articolul 309 contribuțiilor sale prefinanțate la fondul de garantare al CPC respective și contribuțiilor sale nefinanțate la CPC respectivă;

(d) tratează expunerile, altele decât cele menționate la literele (b) și (c), la CPC respectivă ca expuneri la o societate, în conformitate cu abordarea standardizată pentru riscul de credit prevăzută la capitolul 2.

TITLUL III

CERINȚE DE FONDURI PROPRII PENTRU RISCUL OPERAȚIONAL

CAPITOLUL 1

Principii generale privind utilizarea diverselor abordări

Articolul 312

Aprobare și notificare

(1) Pentru a putea utiliza abordarea standardizată, pe lângă respectarea standardelor generale de gestionare a riscurilor prevăzute la articolele 74 și 85 din Directiva 2013/36/UE, instituțiile trebuie să îndeplinească criteriile prevăzute la articolul 320. Instituțiile notifică autoritățile competente înainte de a utiliza abordarea standardizată.

▼C2

Autoritățile competente permit instituțiilor să utilizeze un indicator relevant alternativ pentru liniile de activitate „activitate bancară de retail” și „activitate bancară comercială”, în cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 319 alineatul (2) și la articolul 320.

(2) Autoritățile competente permit instituțiilor să utilizeze abordări avansate de evaluare bazate pe propriile sisteme de cuantificare a riscului operațional, dacă sunt respectate toate standardele calitative și cantitative prevăzute la articolele 321 și respectiv 322 și dacă instituțiile îndeplinesc standardele generale de gestionare a riscurilor prevăzute la articolele 74 și 84 din Directiva 2013/36/UE și în secțiunea II capitolul 3 titlul VII din directiva menționată.

Instituțiile solicită aprobarea autorităților competente dacă doresc să aducă modificări importante abordărilor avansate de evaluare și să extindă în mod semnificativ sfera de aplicare a acestora. Autoritățile competente acordă aprobarea numai în cazul în care, în urma modificărilor semnificative și a extinderii sferei de aplicare, instituțiile continuă să respecte standardele menționate la primul paragraf.

(3) Instituțiile notifică autoritățile competente cu privire la toate modificările aduse modelelor lor de abordări avansate de evaluare.

(4) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice următoarele:

(a) metodologia de evaluare pe baza căreia autoritățile competente permit instituțiilor să utilizeze abordările avansate de evaluare;

(b) condițiile pentru evaluarea caracterului semnificativ al extinderilor și al modificărilor aduse abordărilor avansate de evaluare;

(c) modalitățile privind notificarea solicitată la alineatul (3).

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 31 decembrie 2014.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 313

Revenirea la utilizarea unor abordări mai puțin sofisticate

(1) Instituțiile care utilizează abordarea standardizată nu revin la utilizarea abordării de bază, cu excepția cazului în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (3).

▼C2

(2) Instituțiile care utilizează abordările avansate de evaluare nu revin la utilizarea abordării standardizate sau a abordării de bază, cu excepția cazului în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (3).

(3) O instituție poate reveni la utilizarea unei abordări mai puțin sofisticate pentru riscul operațional doar dacă sunt îndeplinite următoarele două condiții:

(a) instituția a demonstrat în mod satisfăcător autorității competente că utilizarea unei abordări mai puțin sofisticate nu este propusă pentru a reduce cerințele de fonduri proprii aferente riscului operațional ale instituției, este necesară ținând cont de natura și complexitatea instituției și nu ar avea un impact negativ semnificativ asupra solvabilității instituției sau asupra capacității sale de a administra riscul operațional în mod eficient;

(b) instituția a primit aprobarea prealabilă a autorității competente.

Articolul 314

Utilizarea combinată a unor abordări diferite

(1) Instituțiile pot utiliza o combinație de abordări, cu condiția să obțină aprobarea de la autoritățile competente. Autoritățile competente acordă această aprobare în cazul în care sunt îndeplinite cerințele prevăzute la alineatele (2)-(4), după caz.

(2) O instituție poate folosi o abordare avansată de evaluare în combinație fie cu abordarea de bază, fie cu abordarea standardizată, dacă sunt îndeplinite următoarele două condiții:

(a) combinația de abordări utilizată de instituție să cuprindă toate riscurile sale operaționale, iar autoritățile competente să considere adecvată metodologia utilizată de instituție pentru a acoperi diversele activități, zone geografice, structuri juridice sau alte diviziuni relevante stabilite la nivel intern;

(b) criteriile prevăzute la articolul 320 și standardele prevăzute la articolele 321 și 322 să fie îndeplinite pentru partea de activități acoperită de abordarea standardizată și, respectiv, de abordările avansate de evaluare.

(3) În cazul instituțiilor care doresc să utilizeze o abordare avansată de evaluare în combinație fie cu abordarea de bază, fie cu abordarea standardizată, autoritățile competente impun următoarele condiții suplimentare pentru acordarea aprobării:

(a) la data punerii în aplicare a abordării avansate de evaluare, o parte semnificativă a riscurilor operaționale ale instituției să fie acoperită prin abordarea respectivă;

▼C2

(b) instituția să se angajeze să aplice abordarea avansată de evaluare pentru o parte semnificativă a operațiunilor sale, conform unui calendar care a fost transmis autorităților competente și aprobat de acestea.

(4) O instituție poate solicita unei autorități competente aprobarea de a utiliza o combinație între abordarea de bază și abordarea standardizată numai în cazuri excepționale, cum ar fi achiziția recentă a unei noi activități, care poate necesita o perioadă de tranziție pentru aplicarea abordării standardizate.

O autoritate competentă acordă această aprobare numai în cazul în care instituția s-a angajat să aplice abordarea standardizată conform unui calendar care a fost transmis autorității competente și aprobat de aceasta.

(5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice următoarele:

(a) condițiile pe care autoritățile competente le utilizează la evaluarea metodologiei menționate la alineatul (2) litera (a);

(b) condițiile pe care autoritățile competente le utilizează atunci când decid dacă impun condițiile suplimentare menționate la alineatul (3).

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 31 decembrie 2016.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

CAPITOLUL 2

Abordarea de bază

Articolul 315

Cerința de fonduri proprii

(1) Conform abordării de bază, cerința de fonduri proprii pentru riscul operațional este egală cu 15 % din media pe trei ani a indicatorului relevant definit la articolul 316.

Instituțiile calculează media pe trei ani a indicatorului relevant pe baza ultimelor trei observări anuale, efectuate la sfârșitul fiecărui exercițiului financiar. Când nu sunt disponibile cifre auditate, instituțiile pot utiliza estimări.

▼C2

(2) În cazul în care o instituție funcționează de mai puțin de trei ani, poate utiliza estimări ale evoluției activității pentru calcularea indicatorului relevant, cu condiția să înceapă folosirea datelor istorice de îndată ce sunt disponibile.

(3) În cazul în care o instituție poate demonstra autorității sale competente că, din cauza unei fuziuni, a unei achiziții sau a cedării de entități sau activități, utilizarea unei medii pe trei ani pentru calcularea indicatorului relevant ar duce la o estimare distorsionată a cerinței de fonduri proprii pentru riscul operațional, autoritatea competentă poate permite instituției să modifice calculul într-un mod care ar lua în considerare astfel de evenimente și informează în mod corespunzător ABE cu privire la acest lucru. În aceste situații, autoritatea competentă poate, de asemenea, să solicite din proprie inițiativă unei instituții să modifice calculul.

(4) În cazul în care, pentru o anumită perioadă de observare, indicatorul relevant este negativ sau egal cu zero, instituțiile nu iau în considerare această cifră la calcularea mediei pe trei ani. Instituțiile calculează media pe trei ani ca sumă a cifrelor pozitive împărțită la numărul de cifre pozitive.

Articolul 316

Indicatorul relevant

(1) În cazul instituțiilor care aplică standardele contabile prevăzute în Directiva 86/635/CEE, bazate pe categoriile contabile ale contului de profit și pierdere al instituțiilor, în conformitate cu articolul 27 din directiva menționată, indicatorul relevant este suma elementelor enumerate în tabelul 1 de la prezentul alineat. Instituțiile adaugă fiecare element la sumă cu semnul său, pozitiv sau negativ.

Tabelul 1

1	Venituri din dobânzi și venituri asimilate
2	Cheltuieli cu dobânzile și cheltuieli asimilate
3	Venituri din acțiuni și alte titluri cu randament fix/variabil
4	Venituri din comisioane/taxe
5	Cheltuieli cu comisioane/taxe
6	Profit net sau pierdere netă din operațiuni financiare
7	Alte venituri din exploatare

Instituțiile adaptează aceste elemente pentru a reflecta următoarele:

(a) instituțiile calculează indicatorul relevant înainte de deducerea oricăror provizioane și cheltuieli de exploatare. Instituțiile includ în cheltuielile de exploatare taxele plătite pentru externalizarea serviciilor către terți care nu sunt o întreprindere-mamă sau o filială a instituției ori o filială a întreprinderii-mamă care la rândul ei este întreprinderea-mamă a instituției. Instituțiile pot utiliza cheltuielile legate de externalizarea serviciilor către terți pentru a reduce indicatorul relevant în cazul în care cheltuielile sunt generate de o întreprindere care face obiectul normelor prevăzute în prezentul regulament sau al unor norme echivalente;

▼C2

(b) instituțiile nu utilizează următoarele elemente la calcularea indicatorului relevant:

(i) profituri/pierderi realizate din vânzarea de elemente care nu fac parte din portofoliul de tranzacționare;

(ii) venituri extraordinare sau incidentale;

(iii) venituri din asigurări.

(c) în cazul în care diferențele din reevaluarea elementelor din portofoliul de tranzacționare sunt înregistrate în contul de profit și pierdere, instituțiile pot include diferențele din reevaluare în calcul. În cazul în care instituțiile aplică articolul 36 alineatul (2) din Directiva 86/635/CEE, acestea includ în calcul diferențele din reevaluare contabilizate în contul de profit și pierdere.

(2) Când instituțiile aplică standarde contabile diferite de cele prevăzute în Directiva 86/635/CEE, acestea calculează indicatorul relevant pe baza datelor care reflectă cel mai bine definiția din prezentul articol.

(3) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare vizând stabilirea metodologiei de calculare a indicatorului relevant menționat la alineatul (2).

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 31 decembrie 2017.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

CAPITOLUL 3

Abordarea standardizată

Articolul 317

Cerință de fonduri proprii

(1) Conform abordării standardizate, instituțiile își împart activitățile în liniile de activitate prevăzute în tabelul 2 de la alineatul (4), în conformitate cu principiile prevăzute la articolul 318.

(2) Instituțiile calculează cerința de fonduri proprii pentru riscul operațional ca medie pe trei ani a sumei cerințelor de fonduri proprii anuale pentru toate liniile de activitate menționate în tabelul 2 de la alineatul (4). Cerința de fonduri proprii anuale pentru fiecare linie de activitate este egală cu produsul dintre factorul beta corespunzător menționat în tabelul respectiv și partea din indicatorul relevant încadrată pe liniile de activitate corespunzătoare.

▼C2

(3) În orice an dat, instituțiile pot compensa fără limite cerințele de fonduri proprii negative care rezultă dintr-o parte negativă a indicatorului relevant din orice linie de activitate cu cerințele de fonduri proprii pozitive din alte linii de activitate. Cu toate acestea, în cazul în care cerința totală de fonduri proprii pe ansamblul liniilor de activitate dintr-un anumit an este negativă, instituțiile trebuie să folosească valoarea zero ca numărător pentru respectivul an.

(4) Instituțiile calculează media pe trei ani a sumei menționate la alineatul (2) pe baza ultimelor trei observări anuale, efectuate la sfârșitul exercițiului financiar. Când nu sunt disponibile cifre auditate, instituțiile pot utiliza estimări.

În cazul în care o instituție poate demonstra autorității sale competente că, din cauza unei fuziuni, a unei achiziții sau a cedării de entități sau activități, utilizarea unei medii pe trei ani pentru calcularea indicatorului relevant ar duce la o estimare distorsionată a cerinței de fonduri proprii pentru riscul operațional, autoritatea competentă poate permite instituției să modifice calculul într-un mod care ar lua în considerare astfel de evenimente și informează în mod corespunzător ABE cu privire la acest lucru. În aceste situații, autoritatea competentă poate, de asemenea, să solicite din proprie inițiativă unei instituții să modifice calculul.

În cazul în care o instituție funcționează de mai puțin de trei ani, poate utiliza estimări ale evoluției activității pentru calcularea indicatorului relevant, cu condiția să înceapă folosirea datelor istorice de îndată ce sunt disponibile.

Tabelul 2

Linie de activitate	Listă de activități	Procent (factor beta)
Finanțe corporatiste	Subscriere de instrumente financiare sau plasament de instrumente financiare în baza unui angajament ferm Servicii legate de operațiunile de subscriere Acordarea de consultanță în domeniul investițiilor Acordarea de consultanță cu privire la structura capitalului, strategia de afaceri și aspectele conexe, precum și consultanță și servicii cu privire la fuziunile și achizițiile de societăți Servicii de cercetare privind investițiile, analize financiare și alte forme de consiliere generală referitoare la tranzacțiile cu instrumente financiare	18 %
Tranzacționare și vânzări	Tranzacționare pe cont propriu Intermediere pe piețele interbancare Preluare și transmitere de ordine privind unul sau mai multe instrumente financiare Executare de ordine pentru contul clienților Plasament de instrumente financiare fără angajament ferm Administrare a unui sistem multilateral de tranzacționare	18 %

▼C2

Linie de activitate	Listă de activități	Procent (factor beta)
Brokeraj de retail (Activități cu persoane fizice sau IMM-uri care îndeplinesc criteriile prevăzute la articolul 123 pentru clasa expunerilor de tip retail)	Preluare și transmitere de ordine privind unul sau mai multe instrumente financiare Executare de ordine pentru contul clienților Plasament de instrumente financiare fără angajament ferm	12 %
Activitate bancară comercială	Atragere de depozite și alte fonduri rambursabile Acordarea de credite Leasing financiar Emitere de garanții și asumare de angajamente	15 %
Activitate bancară de retail (Activități cu persoane fizice sau IMM-uri care îndeplinesc criteriile prevăzute la articolul 123 pentru clasa expunerilor de tip retail)	Atragere de depozite și alte fonduri rambursabile Acordarea de credite Leasing financiar Emitere de garanții și asumare de angajamente	12 %
Plăți și decontări	Servicii de transfer de fonduri Emitere și administrare de mijloace de plată	18 %
Servicii de agent	Păstrarea și administrarea de instrumente financiare pentru contul clienților, inclusiv custodia și servicii conexe cum ar fi administrarea numerarului sau a garanțiilor reale	15 %
Administrarea activelor	Administrare de portofolii Administrare a organismelor de plasament colectiv în valori mobiliare Alte forme de administrare a activelor	12 %

Articolul 318

Principii de încadrare pe linii de activitate

(1) Instituțiile elaborează și formalizează politici și criterii specifice de încadrare a indicatorului relevant pentru liniile de activitate și activitățile actuale în schema standardizată prevăzută la articolul 317. Acestea analizează și ajustează aceste politici și criterii în mod corespunzător în cazul activităților și riscurilor noi sau al celor care au suferit modificări.

(2) Instituțiile aplică următoarele principii la încadrarea activităților instituției:

(a) instituțiile încadrează toate activitățile pe liniile de activitate, respectând criteriul de apartenență exclusivă a unei activități la o singură linie;

▼C2

(b) instituțiile trebuie să aloce orice activitate care nu poate fi încadrată cu ușurință pe o anumită linie, dar care reprezintă o operațiune auxiliară a unei activități deja încadrate, liniei de activitate pe care o sprijină; dacă această activitate auxiliară susține mai multe linii de activitate, instituțiile utilizează un criteriu obiectiv de încadrare;

(c) dacă o activitate nu poate fi încadrată pe o anumită linie de activitate, instituțiile utilizează linia de activitate care are ca rezultat cel mai mare procent. Pe aceeași linie de activitate vor fi încadrate și operațiunile auxiliare asociate activității în cauză;

(d) instituțiile pot utiliza metode interne de tarifare pentru a repartiza indicatorul relevant între liniile de activitate. Costurile care sunt generate în cadrul unei linii de activitate dar care sunt imputabile unei alte linii de activitate pot fi realocate liniei de activitate de care aparțin;

(e) încadrarea activităților pe linii, în scopul determinării cerinței de capital aferente riscului operațional, trebuie să fie în concordanță cu categoriile pe care instituțiile le utilizează pentru riscul de credit și riscul de piață;

(f) conducerea superioară, sub supravegherea organului de conducere al instituției, poartă răspunderea pentru politica de încadrare a activităților pe linii;

(g) instituțiile se asigură că procesul de încadrare pe linii de activitate face obiectul unei examinări independente.

(3) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili condițiile de aplicare a principiilor de încadrare pe linii de activitate prevăzute la prezentul articol.

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 31 decembrie 2017.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 319

Abordarea standardizată alternativă

(1) Conform abordării standardizate alternative, pentru liniile de activitate „activitate bancară de retail” și „activitate bancară comercială”, instituțiile aplică următoarele:

(a) indicatorul relevant este un indicator de venit normalizat, egal cu cuantumul nominal al creditelor și avansurilor, înmulțit cu 0,035;

(b) creditele și avansurile se referă la sumele totale trase aferente portofoliilor de credit corespunzătoare. În cazul liniei „activitate bancară comercială”, instituțiile includ, de asemenea, titlurile din afara portofoliului de tranzacționare în cuantumul nominal al creditelor și avansurilor.

▼C2

(2) Pentru a putea utiliza abordarea standardizată alternativă, instituția trebuie să îndeplinească toate condițiile următoare:

(a) activitățile bancare de retail sau comerciale să reprezinte cel puțin 90 % din veniturile sale;

(b) o parte importantă a activităților sale bancare de retail sau comerciale să fie reprezentată de acordarea de credite cu probabilitate ridicată de nerambursare;

(c) utilizarea abordării standardizate alternative să ofere o bază adecvată pentru calcularea cerinței de fonduri proprii pentru riscul operațional.

Articolul 320

Criterii pentru abordarea standardizată

Criteriile menționate la articolul 312 alineatul (1) primul paragraf sunt următoarele:

(a) instituțiile dețin un sistem bine formalizat de evaluare și gestionare a riscului operațional, cu responsabilități clar stabilite. Instituțiile identifică expunerea lor la riscul operațional și monitorizează datele relevante privind riscul operațional, inclusiv date privind pierderile semnificative. Sistemul face obiectul unor examinări periodice independente efectuate de personalul propriu sau de o parte externă care are cunoștințele necesare pentru a realiza aceste examinări;

(b) un sistem de evaluare a riscului operațional al instituțiilor face parte integrantă din procesele de gestionare a riscurilor din cadrul instituției. Rezultatele evaluării riscului operațional constituie o parte integrantă a procesului de monitorizare și control al profilului de risc operațional al instituției;

(c) instituțiile implementează un sistem de raportare către conducerea superioară, care asigură furnizarea de rapoarte privind riscul operațional structurilor și persoanelor relevante din cadrul instituțiilor. Instituțiile dispun de proceduri pentru adoptarea de măsuri adecvate pe baza informațiilor incluse în rapoartele către conducere.

CAPITOLUL 4

Abordări avansate de evaluare

Articolul 321

Standarde calitative

Standardele calitative menționate la articolul 312 alineatul (2) sunt următoarele:

(a) un sistem intern de cuantificare a riscului operațional al instituției face parte integrantă din procesele curente de gestionare a riscurilor;

(b) instituțiile dispun de o funcție independentă de gestionare a riscului operațional;

▼C2

(c) instituțiile dispun de proceduri de raportare periodică a expunerilor la riscul operațional și a pierderilor înregistrate, precum și de proceduri de implementare a măsurilor de remediere care se impun;

(d) sistemul de gestionare a riscurilor din cadrul instituției este bine formalizat. Instituția dispune de practici de asigurare a conformității și de politici de tratare a cazurilor de neconformitate;

(e) procesele de gestionare și sistemele de cuantificare a riscului operațional sunt supuse unor examinări periodice realizate de către auditori interni sau externi;

(f) procesele de validare internă ale instituției operează într-un mod corect și eficient;

(g) fluxurile de date și procesele asociate sistemului de cuantificare a riscului din cadrul instituției sunt transparente și accesibile.

Articolul 322

Standarde cantitative

(1) Standardele cantitative menționate la articolul 312 alineatul (2) includ standardele referitoare la proces, datele interne, datele externe, analiza scenariilor, mediul de afaceri și respectiv factorii de control intern menționați la alineatele (2) - (6).

(2) Standardele referitoare la proces sunt următoarele:

(a) la determinarea cerinței de fonduri proprii, instituțiile includ atât pierderile așteptate, cât și pierderile neașteptate, cu excepția cazului în care pierderile așteptate sunt reflectate în mod adecvat în practicile interne. Cuantificarea riscului operațional surprinde și evenimentele de risc cu frecvență redusă și impact negativ potențial major, situate la extremitatea curbei de distribuție statistică, astfel încât să se asigure atingerea unui standard de rigurozitate comparabil cu un interval de încredere de 99,9 % pentru un orizont de timp de un an;

(b) sistemul de cuantificare a riscului operațional include utilizarea datelor interne, a datelor externe, a analizei scenariilor și a factorilor care reflectă mediul de afaceri și sistemele de control intern, astfel cum se prevede la alineatele (3)-(6). Instituția dispune de o abordare formalizată cu privire la ponderarea utilizării fiecăruia dintre cele patru elemente în sistemul global de cuantificare a riscului operațional;

(c) sistemul de cuantificare a riscului operațional din cadrul unei instituții surprinde cei mai importanți factori de risc ce influențează forma extremității curbei de distribuție statistică a pierderilor;

(d) instituțiile pot recunoaște corelațiile dintre estimările individuale de risc operațional aferente pierderilor din riscul operațional numai dacă sistemele lor de cuantificare a corelațiilor sunt riguroase, sunt implementate în mod corect și iau în considerare nivelul de incertitudine aferent oricăror astfel de estimări de corelații, în special în perioadele de criză. Instituțiile validează ipotezele aferente corelațiilor, prin intermediul unor tehnici cantitative și calitative corespunzătoare;

▼C2

(e) sistemul de cuantificare a riscului operațional din cadrul instituției este consecvent pe plan intern și evită luarea în considerare de mai multe ori a rezultatelor evaluărilor calitative sau a tehnicilor de diminuare a riscului, care au fost recunoscute în alte segmente ale prezentului regulament.

(3) Standardele referitoare la datele interne sunt următoarele:

(a) cuantificările de risc operațional generate intern de instituții se bazează pe o perioadă de observare istorică de cel puțin cinci ani. În cazul în care o instituție aplică pentru prima dată o abordare avansată de evaluare, se poate accepta o perioadă de observare istorică de trei ani;

(b) instituțiile au capacitatea să repartizeze datele istorice interne privind pierderile pe liniile de activitate prevăzute la articolul 317 și pe categoriile de evenimente prevăzute la articolul 324 și pot furniza aceste date autorităților competente la solicitarea adresată de acestea. În circumstanțe excepționale, o instituție poate aloca evenimente de pierderi care afectează întreaga instituție unei linii de activitate suplimentare „elemente corporatiste”. Instituțiile dispun de criterii obiective și formalizate de alocare a pierderilor pe liniile de activitate și pe categoriile de evenimente specificate. Instituțiile înregistrează pierderile din riscul operațional care sunt legate de riscul de credit și pe care instituțiile le-au inclus în trecut în bazele de date interne istorice pentru riscul de credit în bazele de date privind riscul operațional și le identifică distinct. Astfel de pierderi nu fac obiectul unei cerințe de capital pentru acoperirea riscului operațional, cu condiția ca instituția să trebuiască să le trateze ca risc de credit la calcularea cerințelor de fonduri proprii. Instituțiile iau în considerare pierderile din riscul operațional care sunt legate de riscurile de piață la determinarea cerinței de fonduri proprii pentru riscul operațional;

(c) datele interne ale instituției privind pierderile sunt complete, în sensul acoperirii tuturor activităților și expunerilor semnificative asociate tuturor subsistemelor și subdiviziunilor geografice corespunzătoare. Instituțiile pot demonstra că orice excluderi ale unor activități sau expuneri, luate atât individual, cât și în combinație, nu au impact semnificativ asupra estimărilor de risc globale. Instituțiile stabilesc praguri de pierdere minimă adecvate pentru scopul colectării datelor interne privind pierderile;

(d) pe lângă informațiile privind cuantumul brut al pierderii, instituțiile colectează informații despre data evenimentului și eventualele sume recuperate din cuantumul brut al pierderii și asigură o descriere succintă a cauzelor sau factorilor care au condus la producerea evenimentului de pierdere;

(e) instituțiile stabilesc criterii specifice pentru repartizarea informațiilor cu privire la pierderea provocată de un eveniment asociat unei funcții centralizate sau de o activitate comună mai multor linii de activitate, precum și la pierderea cumulată rezultată din evenimente legate în timp;

(f) instituțiile aplică proceduri formalizate pentru evaluarea relevanței în timp a datelor istorice privind pierderile. Aceste proceduri se vor referi inclusiv la situațiile în care sunt utilizate reparametrizări în baza unei judecăți profesionale, scalări sau alte ajustări, măsura în care acestea pot fi utilizate și persoanele abilitate să decidă în acest sens.

▼C2

(4) Standardele de eligibilitate referitoare la datele externe sunt următoarele:

(a) sistemul de cuantificare a riscului operațional din cadrul instituției utilizează date externe relevante, în special în situația în care există motive care să indice că instituția este expusă la pierderi cu frecvență redusă, dar cu impact negativ potențial major. Instituția implementează un proces sistematic pentru stabilirea situațiilor pentru care se impune utilizarea de date externe și a metodologiilor de includere a acestor date în sistemul său de cuantificare;

(b) instituțiile revizuiesc cu regularitate condițiile și practicile cu privire la datele externe, le formalizează și se asigură că fac obiectul unor examinări independente periodice.

(5) În vederea evaluării expunerii la evenimente cu impact negativ major, instituția utilizează, în combinație cu date externe, analize de scenarii construite pe baza opiniilor exprimate de experți. Instituțiile validează și revizuiesc în timp evaluările astfel realizate, prin compararea cu pierderile înregistrate efectiv, pentru a asigura verosimilitatea acestora.

(6) Standardele de eligibilitate referitoare la mediul de afaceri și factorii de control intern sunt următoarele:

(a) metodologia de evaluare a riscului la nivelul întregii instituții ia în considerare factorii importanți legați de mediul de afaceri și de controlul intern, care pot conduce la modificarea profilului său de risc operațional;

(b) instituțiile justifică alegerea fiecărui factor prin potențialul de acțiune al acestuia ca sursă de risc, pe baza experienței și considerând opiniile profesionale emise din domeniile de activitate vizate;

(c) instituțiile sunt în măsură să justifice în fața autorităților competente sensibilitatea estimărilor de risc la modificările intervenite în factorii considerați, precum și ponderarea relativă a diverșilor factori. Pe lângă modificările la nivelul riscului datorate îmbunătățirii procedurilor de control, cadrul de cuantificare a riscului utilizat de instituție ia în considerare și potențialele creșteri ale nivelului riscului induse de creșterea complexității sau a volumului activității;

(d) instituția formalizează cadrul său de cuantificare a riscului și se asigură că face obiectul unei examinări independente la nivelul instituției și al unei examinări din partea autorităților competente. Instituțiile validează și revizuiesc în timp procesul de cuantificare și rezultatele acestuia, prin compararea lor cu pierderile interne efectiv înregistrate, precum și cu datele externe relevante.

Articolul 323

Impactul asigurărilor și al altor mecanisme de transfer al riscului

(1) Autoritățile competente permit instituțiilor să recunoască impactul asigurărilor, în condițiile respectării cerințelor prevăzute la alineatele (2)-(5), precum și al altor mecanisme de transfer al riscului în măsura în care instituțiile pot demonstra că se realizează o reducere semnificativă a riscului.

▼C2

(2) Furnizorul asigurării este autorizat să ofere servicii de asigurare sau reasigurare și beneficiază de un rating minim cu privire la capacitatea de plată a creanțelor, furnizat de către o ECAI și corespunzând, conform deciziei ABE, cel puțin nivelului 3 de calitate a creditului conform regulilor de ponderare la risc a expunerilor față de instituții prevăzute în titlul II capitolul 2.

(3) Asigurarea și cadrul de asigurare al instituțiilor îndeplinesc toate condițiile următoare:

(a) polița de asigurare are o scadență inițială de cel puțin un an; pentru polițe cu scadență reziduală mai mică de un an, instituția face ajustări corespunzătoare care să reflecte reducerea progresivă a duratei reziduale, până la o ajustare de 100 % în cazul polițelor cu scadență reziduală de 90 de zile sau mai puțin;

(b) polița de asigurare prevede un termen minim de notificare a încetării contractului de 90 de zile;

(c) polița de asigurare nu prevede excluderi sau limitări activate de acțiuni ale autorității de supraveghere, sau care, în cazul unei instituții falimentare, să împiedice administratorul judiciar sau lichidatorul instituției de la recuperarea daunelor suferite sau a cheltuielilor suportate de instituție, cu excepția acelor evenimente care au loc după inițierea procedurii de administrare judiciară sau de lichidare a instituției. Cu toate acestea, polița de asigurare poate exclude orice amenzi, penalități sau daune punitive rezultate din acțiuni ale autorităților competente;

(d) calculele privind diminuarea riscului reflectă protecția oferită de polița de asigurare de o manieră care să fie transparentă și coerentă cu probabilitatea efectivă de înregistrare a pierderilor și impactul acestora, utilizate în stabilirea cerinței globale de capital pentru riscul operațional;

(e) asigurarea este furnizată de o entitate terță. În cazul în care asigurarea este oferită de entități afiliate sau captive, expunerea trebuie transferată unei entități terțe independente care îndeplinește criteriile de eligibilitate prevăzute la alineatul (2);

(f) politica referitoare la recunoașterea asigurării este fundamentată în mod corespunzător și formalizată.

(4) Metodologia pentru recunoașterea asigurării ia în considerare, prin intermediul unor reduceri sau ajustări ale sumei asigurate recunoscute, următoarele elemente:

(a) durata reziduală a poliței de asigurare, în cazul în care este mai mică de un an;

(b) termenele în care polița poate fi anulată, în cazul în care sunt mai mici de un an;

(c) incertitudinea plății, precum și neconcordanțe în protecția oferită de polițele de asigurare.

(5) Reducerea cerințelor de fonduri proprii în urma recunoașterii asigurărilor și a altor mecanisme de transfer al riscului nu depășește 20 % din cerința de fonduri proprii pentru riscul operațional determinată anterior recunoașterii tehnicilor de diminuare a riscului.

▼C2

Articolul 324

Clasificarea evenimentelor de pierdere

Evenimentele de pierdere menționate la articolul 322 alineatul (3) litera (b) sunt următoarele:

Tabelul 3

Categoria de evenimente	Definiție
Fraudă internă	Pierderi rezultate din acțiuni de genul celor comise cu intenția de fraudare, de însușire frauduloasă de bunuri sau de eludare a reglementărilor, legislației sau politicii instituției, excluzând evenimentele de discriminare sau încălcare a principiilor diversității, în care este implicată cel puțin o persoană din interiorul acesteia;
Fraudă externă	Pierderi rezultate din acțiuni de genul celor comise cu intenția de fraudare, de însușire frauduloasă de bunuri sau de eludare a legislației, comise de un terț.
Practici de angajare și siguranța la locul de muncă	Pierderi rezultate din acțiuni contrare dispozițiilor legislației și convențiilor în materie de ocupare a forței de muncă, sănătate și siguranță la locul de muncă, din plata de daune pentru vătămări corporale sau din evenimente de discriminare sau de încălcare a principiilor diversității
Clienți, produse și practici comerciale	Pierderi rezultate din încălcarea neintenționată sau din neglijență a obligațiilor profesionale față de clienți (inclusiv cele privind încrederea/siguranța și cele privind adecvarea serviciilor) sau din natura sau caracteristicile unui produs
Pagube asupra activelor corporale	Pierderi rezultate din distrugerea sau deteriorarea activelor corporale în urma catastrofelor naturale sau a altor evenimente
Întreruperea activității și funcționarea neadecvată a sistemelor	Pierderi rezultate din întreruperi ale activității sau funcționarea neadecvată a sistemelor
Executarea, livrarea și gestiunea proceselor	Pierderi datorate procesării neadecvate a tranzacțiilor sau gestiunii necorespunzătoare a proceselor; pierderi din relațiile cu partenerii de afaceri și cu furnizorii

TITLUL IV

CERINȚE DE FONDURI PROPRII PENTRU RISCUL DE PIAȚĂ

CAPITOLUL 1

Dispoziții generale

Articolul 325

Permisiuni pentru cerințe consolidate

(1) Sub rezerva alineatului (2) și numai pentru scopul calculării pozițiilor nete și a cerințelor de fonduri proprii pe bază consolidată în conformitate cu prezentul titlu, instituțiile pot folosi pozițiile dintr-o instituție sau întreprindere pentru a compensa pozițiile dintr-o altă instituție sau întreprindere.

▼C2

(2) Instituțiile pot aplica dispozițiile alineatului (1) doar cu condiția obținerii aprobării autorităților competente, care se acordă în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) există în cadrul grupului o alocare satisfăcătoare a fondurilor proprii;

(b) cadrul de reglementare, juridic sau contractual în care operează instituțiile este în măsură să garanteze sprijinul financiar reciproc în interiorul grupului.

(3) În cazul în care există întreprinderi situate în țări terțe, pe lângă condițiile de la alineatul (2), trebuie îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) întreprinderile în cauză au fost autorizate într-o țară terță și fie corespund definiției instituției de credit, fie sunt firme de investiții recunoscute din țări terțe;

(b) întreprinderile în cauză respectă, pe bază individuală, cerințe de fonduri proprii echivalente cu cele prevăzute în prezentul regulament;

(c) în țările terțe în cauză nu există reglementări care ar putea afecta semnificativ transferul de fonduri în cadrul grupului.

CAPITOLUL 2

Cerințe de fonduri proprii pentru riscul de poziție

Secțiunea 1

Dispoziții generale și instrumente specifice

Articolul 326

Cerințe de fonduri proprii pentru riscul de poziție

Cerința de fonduri proprii a instituției pentru riscul de poziție este suma cerințelor de fonduri proprii pentru riscul general și cel specific aferente pozițiilor sale pe instrumente de datorie și de capital. Pozițiile din securitizare din portofoliul de tranzacționare sunt tratate ca instrumente de datorie.

Articolul 327

Compensare

(1) Valoarea absolută a excedentului pozițiilor lungi (scurte) ale unei instituții față de pozițiile sale scurte (lungi) pe titluri de capital, instrumente de datorie și titluri convertibile, identice, precum și pe contracte financiare futures, opțiuni, warranturi și warranturi acoperite, identice, reprezintă poziția sa netă pe fiecare dintre aceste instrumente diferite. La calcularea poziției nete, pozițiile pe instrumente financiare derivate se tratează conform dispozițiilor articolelor 328-330. În cazul în care instituția deține instrumente de datorie proprii, acestea nu se iau în considerare la calcularea cerințelor de capital pentru riscul specific prevăzute la articolul 336.

▼C2

(2) Nu este permisă compensarea între un titlu convertibil și o poziție de semn opus pe instrumentul-suport al acestuia, cu excepția cazului în care autoritățile competente adoptă o abordare conform căreia se ia în considerare probabilitatea ca un anumit titlu convertibil să fie convertit sau impun o cerință de fonduri proprii pentru acoperirea oricărei pierderi pe care conversia ar putea să o determine. Aceste abordări sau cerințe de fonduri proprii se notifică la ABE. ABE monitorizează practicile din acest domeniu și, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, emite ghiduri.

(3) Toate pozițiile nete, indiferent de semnul lor, se convertesc zilnic, înainte de a le agrega, în moneda de raportare folosind cel mai utilizat curs de schimb la vedere.

Articolul 328

Contracte futures și forward pe rata dobânzii

(1) Contractele futures pe rata dobânzii, contractele forward pe rata dobânzii (FRA) și angajamentele forward de cumpărare sau vânzare a instrumentelor de datorie se tratează drept combinații de poziții lungi și scurte. Astfel, o poziție lungă pe un contract futures pe rata dobânzii se tratează ca o combinație între un împrumut luat, cu scadență la data livrării contractului futures și o deținere a unui activ cu o scadență egală cu cea a instrumentului sau a poziției noționale, reprezentând suport la contractul futures în cauză. În mod similar, un contract FRA vândut se tratează ca o poziție lungă, cu o scadență egală cu data decontării plus perioada contractului, și o poziție scurtă, cu o scadență egală cu data decontării. Atât împrumutul, cât și activul deținut se includ în prima categorie prevăzută în tabelul 1 de la articolul 336, în scopul calculării cerinței de fonduri proprii pentru riscul specific aferent contractelor futures pe rata dobânzii și contractelor FRA. Un angajament forward de cumpărare a unui instrument de datorie se tratează ca o combinație între un împrumut cu scadență la data livrării și o poziție lungă (spot) pe însuși instrumentul de datorie. Împrumutul se include în prima categorie prevăzută în tabelul 1 de la articolul 336, pentru scopurile riscului specific, iar instrumentul de datorie se include în coloana corespunzătoare din cadrul aceluiași tabel.

(2) În sensul prezentului articol, „poziție lungă” înseamnă o poziție în care o instituție a fixat rata dobânzii pe care o va primi la un anumit moment în viitor, iar „poziție scurtă” înseamnă o poziție în care instituția a fixat rata dobânzii pe care o va plăti la un anumit moment în viitor.

Articolul 329

Opțiuni și warranturi

(1) În sensul prezentului capitol, opțiunile și warranturile pe rata dobânzii, pe instrumente de datorie, pe titluri de capital, pe indici bursieri, pe contracte financiare futures, pe swapuri și pe valute se tratează ca și cum ar fi poziții egale în valoare cu suma aferentă instrumentului-suport la care se referă opțiunea, înmulțită cu valoarea delta aferentă. Pozițiile astfel obținute pot fi compensate cu orice poziții de semn opus pe instrumente identice cu instrumentul-suport, sau pe instrumente financiare derivate identice cu instrumentul financiar derivat-suport. Valoarea delta utilizată este cea a bursei în cauză. În cazul opțiunilor pentru instrumente financiare derivate extrabursiere sau în cazul în care valoarea delta nu este disponibilă la bursa în

▼C2

cauză, instituția poate calcula ea însăși valoarea delta cu ajutorul unui model adecvat, cu aprobarea autorităților competente. Aprobarea se acordă dacă modelul estimează în mod adecvat rata de modificare a valorii opțiunii sau warrantului în raport cu modificări minore ale prețului de piață al suportului.

(2) Instituțiile reflectă în mod adecvat riscurile, altele decât riscul delta, asociate cu opțiunile în cerințele de fonduri proprii.

(3) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care definesc o serie de metode pentru reflectarea în cerințele de fonduri proprii a riscurilor, altele decât riscul delta, menționate la alineatul (2), într-o manieră proporțională cu amploarea r și complexitatea activităților instituțiilor în ceea ce privește opțiunile și warranturile.

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 31 decembrie 2013.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(4) Înainte de intrarea în vigoare a standardelor tehnice menționate la alineatul (3), autoritățile competente pot continua să aplice tratamentele naționale existente în cazul în care au aplicat aceste tratamente înainte de 31 decembrie 2013.

Articolul 330

Swapuri

Swapurile se tratează pentru scopurile riscului de rată a dobânzii pe aceeași bază ca și instrumentele din bilanț. Astfel, un swap pe rata dobânzii, în cadrul căruia o instituție primește o rată a dobânzii variabilă și plătește o rată a dobânzii fixă, se tratează ca fiind echivalent cu o poziție lungă pe un instrument pe rată a dobânzii variabilă cu scadență egală cu perioada până la următoarea dată de fixare a ratei dobânzii și o poziție scurtă pe un instrument pe rată a dobânzii fixă cu aceeași scadență ca și swapul însuși.

Articolul 331

Riscul de rată a dobânzii pentru instrumentele financiare derivate

(1) Instituțiile care marchează la piață și administrează riscul de rată a dobânzii pentru instrumentele financiare derivate reglementate de articolele 328-330 pe baza fluxurilor de numerar actualizate pot, cu aprobarea autorităților competente, să utilizeze modelele de sensibilitate pentru a calcula pozițiile menționate la aceste articole și le pot utiliza pentru orice obligațiune care este amortizată pe perioada reziduală, nu și pentru cele al căror principal este rambursat la final într-o singură rată. Aprobarea se acordă dacă aceste modele generează poziții care au aceeași sensibilitate la modificările ratei dobânzii ca și fluxurile de numerar-suport. Această sensibilitate se evaluează în raport cu variațiile independente ale unor rate eșantionate de-a lungul curbei de randament, care să comporte cel puțin un punct de sensibilitate în fiecare dintre benzile de scadență prevăzute în tabelul 2 de la articolul 339. Pozițiile se includ în calculul cerințelor de fonduri proprii pentru riscul general al instrumentelor de datorie.

▼C2

(2) Instituțiile care nu utilizează modelele prevăzute la alineatul (1) pot să compenseze integral toate pozițiile pe instrumente financiare derivate reglementate de articolele 328-330 care îndeplinesc cel puțin următoarele condiții:

(a) pozițiile au aceeași valoare și sunt denominate în aceeași monedă;

(b) rata de referință (pentru pozițiile pe rată variabilă) sau cuponul (pentru pozițiile pe rată fixă) are valoare apropiată;

(c) următoarea dată de fixare a dobânzii sau, pentru pozițiile pe cupon fix, scadența reziduală corespunde următoarelor limite:

(i) mai puțin de o lună: aceeași zi;

(ii) între o lună și un an: în șapte zile;

(iii) peste un an: în 30 de zile.

Articolul 332

Instrumente financiare derivate de credit

(1) La calcularea cerinței de fonduri proprii pentru riscul general și riscul specific al părții care își asumă riscul de credit („vânzătorul protecției”) trebuie utilizat, dacă nu se specifică altfel, cuantumul nețional al instrumentului financiar derivat de credit, prevăzut în contract. În pofida primei teze, instituția poate alege să înlocuiască valoarea nețională cu valoarea nețională plus variația netă a valorii de piață a instrumentului financiar derivat de la inițierea tranzacției, reprezentând, din punctul de vedere al vânzătorului de protecție, o variație netă în sens descendent, de semn negativ. În scopul calculării cerinței de risc specific, alta decât pentru instrumentele de tipul total return swap, se aplică scadența instrumentului financiar derivat de credit prevăzută în contract, și nu scadența obligației. Pozițiile se determină după cum urmează:

(a) un instrument de tipul total return swap creează o poziție lungă pe riscul general al obligației de referință și o poziție scurtă pe riscul general al unui titlu de stat cu o scadență egală cu perioada până la următoarea dată de fixare a ratei dobânzii și care are atribuită o pondere de risc de 0 %, în temeiul titlului II capitolul 2. De asemenea, acesta creează o poziție lungă pe riscul specific al obligației de referință;

(b) un instrument de tipul „credit default swap” nu creează o poziție pe riscul general. Pentru scopurile riscului specific, instituția înregistrează o poziție lungă sintetică pe o obligație aferentă entității de referință, cu excepția cazului în care instrumentul financiar derivat beneficiază de un rating extern și îndeplinește condițiile aferente unui titlu de datorie eligibil, caz în care se înregistrează o poziție lungă pe instrumentul financiar derivat. Dacă în cadrul produsului sunt datorate plăți sub formă de prime sau dobânzi, aceste fluxuri de numerar se reprezintă ca poziții nționale pe titluri de stat;

▼C2

(c) un instrument de tipul single name credit linked note creează o poziție lungă pe riscul general al instrumentului însuși, ca și un instrument pe rata dobânzii. Pentru scopul riscului specific se creează o poziție lungă sintetică pe o obligație aferentă entității de referință. Pentru emitentul titlului se creează o poziție lungă suplimentară. În cazul în care un instrument de tipul credit linked note beneficiază de un rating extern și îndeplinește condițiile aferente unui titlu de datorie eligibil, este necesar să se înregistreze doar o singură poziție lungă pe riscul specific al instrumentului respectiv;

(d) Pe lângă o poziție lungă pe riscul specific al emitentului instrumentului, un instrument de tipul multiple name credit linked note, care oferă protecție proporțională, creează o poziție pe fiecare entitate de referință, suma nețională totală a contractului fiind repartizată între poziții, proporțional cu ponderea pe care o are fiecare expunere față de o entitate de referință. Atunci când se pot selecta mai multe obligații aferente unei entități de referință, obligația cu cea mai mare pondere de risc determină riscul specific.

(e) un instrument financiar derivat de credit de tipul „first-asset-to-default” (primul activ în stare de nerambursare) creează o poziție, de valoare egală cu suma nețională, pe o obligație aferentă fiecărei entități de referință. În cazul în care valoarea maximă a plății pentru un eveniment de credit este mai mică decât cerința de fonduri proprii conform metodei de la prima teză a prezentei litere, cuantumul maxim al plății poate fi considerat drept cerința de fonduri proprii pentru riscul specific.

Un instrument financiar derivat de credit de tipul „n-th-asset-to-default” (al n-lea activ în stare de nerambursare) creează o poziție, de valoare egală cu suma nețională, pe o obligație aferentă fiecărei entități de referință, cu excepția a n-1 entități de referință care au cea mai mică cerință de fonduri proprii pentru riscul specific. În cazul în care valoarea maximă a plății pentru un eveniment de credit este mai mică decât cerința de fonduri proprii conform metodei de la prima teză a prezentului punct, această sumă poate fi considerată drept cerința de fonduri proprii pentru riscul specific.

Atunci când un instrument financiar derivat de credit de tipul „n-th-to-default” beneficiază de un rating extern, vânzătorul protecției calculează cerința de fonduri proprii pentru riscul specific utilizând ratingul instrumentului financiar derivat și aplică ponderile de risc corespunzătoare aferente securitizării, după caz.

(2) Pentru partea care transferă riscul de credit („cumpărătorul protecției”), pozițiile sunt determinate prin simetrie cu cele înregistrate de vânzătorul protecției, cu excepția instrumentelor de tipul credit linked note (care nu generează poziții scurte pe emitent). La calcularea cerinței de fonduri proprii pentru „cumpărătorul protecției”, se utilizează cuantumul nețional al instrumentului financiar derivat de credit, prevăzut în contract. În pofida primei teze, instituția poate alege să înlocuiască valoarea nețională cu valoarea nețională plus variația netă a valorii de piață a instrumentului financiar derivat de la inițierea tranzacției, reprezentând, din punctul de vedere al vânzătorului de protecție, o variație netă în sens descendent, de semn negativ. Dacă la un moment dat există o opțiune call în combinație cu un step-up, un asemenea moment este considerat ca fiind scadența protecției.

▼C2

(3) Instrumentele financiare derivate de credit, în conformitate cu articolul 338 alineatul (1) sau (3), sunt incluse numai în stabilirea cerinței de fonduri proprii pentru riscul specific conform articolului 338 alineatul (4).

Articolul 333

Titluri vândute în cadrul unui acord repo sau împrumutate

O instituție, în cazul în care transferă titluri sau drepturi garantate referitoare la proprietatea titlurilor, în cadrul unui acord repo sau în cazul în care dă cu împrumut titlurile în cadrul unei operațiuni de dare de titluri cu împrumut trebuie să includă titlurile respective în calculul cerinței de fonduri proprii, conform prezentului capitol, cu condiția ca aceste titluri să fie poziții din portofoliul de tranzacționare.

Secțiunea 2

Instrumente de datorie

Articolul 334

Poziții nete pe instrumente de datorie

Pozițiile nete se clasifică corespunzător monedei în care acestea sunt denominate, iar cerința de fonduri proprii pentru riscul general și riscul specific se calculează separat pentru fiecare monedă individuală.

Subsecțiunea 1

Risc specific

Articolul 335

Plafon privind cerința de fonduri proprii pentru o poziție netă

Instituția poate plafona cerința de fonduri proprii pentru riscul specific al unei poziții nete pe un instrument de datorie la valoarea maximă a pierderii posibile ca urmare a riscului de nerambursare. În cazul unei poziții scurte, această limită poate fi calculată ca o modificare a valorii determinată de titlu sau, unde este cazul, de faptul că numele-suport devin imediat lipsite de risc de nerambursare.

Articolul 336

Cerință de fonduri proprii pentru instrumentele de datorie care nu sunt poziții din securitizare

(1) Instituția atribuie pozițiile nete din portofoliul de tranzacționare pe instrumente care nu sunt poziții din securitizare, calculate conform articolului 327, categoriilor corespunzătoare din tabelul 1 în funcție de emitent/debitor, evaluarea externă sau internă a creditului, precum și în funcție de scadența reziduală, și, în continuare, le înmulțește cu ponderile prevăzute în tabelul menționat. Instituția însumează pozițiile ponderate care rezultă din aplicarea prezentului articol, indiferent dacă acestea sunt lungi sau scurte, în vederea calculării cerinței de fonduri proprii pentru acoperirea riscului specific.

▼C2

Tabelul 1

Categorii	Cerință de fonduri proprii pentru riscul specific
Titluri de datorie care ar beneficia de o ponderе de risc egală cu 0 % conform abordării standardizate pentru riscul de credit.	0 %
Titluri de datorie care ar beneficia de o ponderе de risc egală cu 20 % sau 50 % conform abordării standardizate pentru riscul de credit și alte elemente eligibile așa cum sunt definite la alineatul (4).	0,25 % (durata reziduală până la scadența finală este mai mică sau egală cu 6 luni) 1,00 % (durata reziduală până la scadența finală este mai mare de 6 luni și mai mică sau egală cu 24 de luni) 1,60 % (durata reziduală până la scadența finală este mai mare de 24 de luni)
Titluri de datorie care ar beneficia de o ponderе de risc egală cu 100 % conform abordării standardizate pentru riscul de credit.	8,00 %
Titluri de datorie care ar beneficia de o ponderе de risc egală cu 150 % conform abordării standardizate pentru riscul de credit.	12,00 %

(2) Pentru ca instituțiile care aplică abordarea IRB clasei de expuneri căreia îi aparține emitentul instrumentului de datorie să poată beneficia de o ponderе de risc conform abordării standardizate pentru riscul de credit, menționată la alineatul (1), emitentul expunerii trebuie să aibă un rating intern cu o probabilitate de nerambursare echivalentă cu sau mai scăzută decât cea asociată cu nivelul corespunzător de calitate a creditului conform abordării standardizate.

(3) Instituțiile pot calcula cerințele pentru riscul specific aferent oricăror obligațiuni care îndeplinesc condițiile pentru o ponderе de risc egală cu 10 %, în conformitate cu tratamentul de la articolul 129 alineatele (4), (5) și (6), ca jumătate din cerința de fonduri proprii pentru riscul specific aplicabilă celei de a doua categorii din tabelul 1.

(4) Alte elemente eligibile:

(a) poziții lungi și scurte pe active pentru care nu este disponibilă o evaluare din partea unei ECAI desemnate, și care îndeplinesc următoarele condiții:

(i) sunt considerate suficient de lichide de către instituția în cauză;

(ii) calitatea lor investițională este, în opinia instituției, cel puțin echivalentă cu cea a activelor menționate în tabelul 1 al doilea rând;

(iii) sunt admise la tranzacționare pe cel puțin o piață reglementată dintr-un stat membru sau pe o bursă (stock exchange) dintr-o țară terță, cu condiția ca bursa respectivă să fie recunoscută de autoritățile competente din statul membru respectiv;

▼C2

(b) poziții lungi și scurte pe active, emise de instituții supuse cerințelor de fonduri proprii prevăzute în prezentul regulament, care sunt considerate de către instituția în cauză suficient de lichide și a căror calitate investițională este, în opinia instituției, cel puțin echivalentă cu cea a activelor menționate în tabelul 1 al doilea rând;

(c) titluri emise de instituții care sunt considerate a avea un nivel de calitate a creditului echivalent sau mai ridicat decât cele asociate nivelului 2 de calitate a creditului, conform abordării standardizate pentru riscul de credit al expunerilor față de instituții, și care sunt supuse unor mecanisme de supraveghere și reglementare comparabile cu cele prevăzute în prezentul regulament și în Directiva 2013/36/UE.

Instituțiile care aplică litera (a) sau (b) trebuie să dispună de o metodologie documentată pe baza căreia evaluează dacă activele îndeplinesc cerințele de la punctele respective și să notifice această metodologie autorităților competente.

Articolul 337

Cerință de fonduri proprii pentru instrumentele care sunt poziții din securitizare

(1) Pentru instrumentele din portofoliul de tranzacționare care sunt poziții din securitizare, instituția aplică următoarele ponderi poziților sale nete, calculate în conformitate cu articolul 327 alineatul (1):

(a) pentru pozițiile din securitizare care ar face obiectul abordării standardizate pentru riscul de credit din afara portofoliului de tranzacționare al aceleiași instituții, 8 % din ponderea de risc conform abordării standardizate, astfel cum se prevede în titlul II capitolul 5 secțiunea 3;

(b) pentru pozițiile din securitizare care ar face obiectul abordării IRB din afara portofoliului de tranzacționare al aceleiași instituții, 8 % din ponderea de risc conform abordării IRB, astfel cum se prevede la titlul II capitolul 5 secțiunea 3.

(2) Metoda formulei reglementate prevăzută la articolul 262 poate fi utilizată în cazul în care instituția poate produce estimări ale probabilității de nerambursare și, dacă este cazul, ale valorii expunerii aplicabile și ale pierderii în caz de nerambursare, ca factori în metoda formulei reglementate, în conformitate cu cerințele pentru estimarea acestor parametri conform abordării IRB, astfel cum se prevede la titlul II capitolul 3.

Metoda poate fi utilizată de către o altă instituție decât instituția inițiatoare, care o poate aplica pentru aceeași poziție din securitizare din afara portofoliului său de tranzacționare, numai cu aprobarea autorității competente, care se acordă dacă instituția îndeplinește condiția prevăzută la primul paragraf.

▼C2

Ca alternativă, estimările probabilității de nerambursare și ale pierderii în caz de nerambursare ca factori în metoda formulei reglementate pot fi, de asemenea, determinate pe baza estimărilor rezultate dintr-o abordare IRC a unei instituții căreia i s-a acordat aprobarea de a utiliza un model intern pentru riscul specific al instrumentelor de datorie. Alternativa poate fi utilizată doar cu aprobarea autorităților competente, care se acordă dacă estimările îndeplinesc cerințele cantitative pentru abordarea IRB prevăzute la titlul II capitolul 3.

În conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, ABE emite ghiduri privind utilizarea estimărilor probabilității de nerambursare și ale pierderii în caz de nerambursare ca date de intrare atunci când aceste estimări se întemeiază pe o abordare IRC.

(3) În cazul pozițiilor din securitizare care fac obiectul unei ponderi de risc suplimentare în conformitate cu articolul 407, se aplică 8 % din ponderea de risc totală.

Cu excepția pozițiilor din securitizare tratate în conformitate cu articolul 338 alineatul (4), instituția însumează pozițiile sale ponderate care rezultă din aplicarea prezentului articol (indiferent dacă acestea sunt lungi sau scurte) în vederea calculării cerinței de fonduri proprii pentru acoperirea riscului specific

(4) Prin derogare de la alineatul (3) al doilea paragraf, pe durata unei perioade de tranziție care se încheie la 31 decembrie 2014, instituția însumează separat pozițiile sale lungi nete ponderate și pozițiile sale scurte nete ponderate. Suma cea mai mare constituie cerința de fonduri proprii pentru riscul specific. Cu toate acestea, instituția raportează trimestrial autorității competente din statul membru de origine suma totală a pozițiilor lungi nete ponderate și a pozițiilor scurte nete ponderate, defalcată pe tipurile de active-suport.

(5) În cazul în care instituția inițiatoare a unei securitizări tradiționale nu îndeplinește condițiile pentru transferul unui nivel semnificativ al riscului menționate la articolul 243, aceasta include în calculul cerinței de fonduri proprii prevăzut la prezentul articol expunerile securitizate în locul pozițiilor sale din această securitizare.

În cazul în care instituția inițiatoare a unei securitizări sintetice nu îndeplinește condițiile pentru transferul unui nivel semnificativ al riscului menționate la articolul 244, aceasta include în calculul cerinței de fonduri proprii prevăzut la prezentul articol expunerile securitizate din această securitizare, dar nu include nicio protecție a creditului obținută pentru portofoliul securitizat.

Articolul 338

Cerință de fonduri proprii pentru portofoliul de tranzacționare pe bază de corelație

(1) Portofoliul de tranzacționare pe bază de corelație constă în poziții din securitizare și în instrumente financiare derivate de credit de tipul „n-th-to-default” care îndeplinesc toate criteriile următoare:

(a) pozițiile nu sunt nici poziții din resecuritizare, nici opțiuni pe o tranșă din securitizare și nici alte instrumente derivate ale expunerilor din securitizare care nu oferă o repartizare proporțională din încasările unei tranșe din securitizare;

▼C2

(b) toate instrumentele de referință sunt:

(i) fie instrumente pentru un singur nume (single-name instruments), inclusiv instrumente derivate de credit pentru un singur nume (single-name credit derivatives), pentru care există o piață lichidă bidirecțională;

(ii) fie indici tranzacționați în mod normal, care se bazează pe entitățile de referință în cauză.

Se consideră că există o piață bidirecțională atunci când există oferte independente, de bună credință, de cumpărare și vânzare, astfel încât în cadrul unei zile să se poată determina un preț corelat în mod rezonabil cu ultimul preț de vânzare sau cu cotații curente competitive, de bună credință, de cumpărare sau de vânzare și să se poată efectua decontarea la acest preț într-un interval relativ scurt potrivit uzanței comerciale.

(2) Pozițiile care fac trimitere la oricare dintre următoarele elemente nu sunt incluse într-un portofoliu de tranzacționare pe bază de corelație:

(a) un suport care poate fi alocat clasei de expuneri „expuneri de tip retail” sau clasei de expuneri „expuneri garantate cu ipoteci asupra bunurilor imobile” conform abordării standardizate pentru riscul de credit din afara portofoliului de tranzacționare al unei instituții;

(b) o creanță asupra unei entități cu scop special, garantată, direct sau indirect, cu o poziție care, în sine, nu ar fi eligibilă pentru includere în portofoliul de tranzacționare pe bază de corelație, în conformitate cu alineatele (1) și (2).

(3) O instituție poate include în portofoliul de tranzacționare pe bază de corelație poziții care nu sunt nici poziții din securitizare, nici instrumente financiare derivate de credit de tipul „*n-th-to-default*”, dar care acoperă alte poziții ale acestui portofoliu, sub rezerva existenței unei piețe lichide bidirecționale, astfel cum se prevede la alineatul (1) ultimul paragraf, pentru instrumentul respectiv sau suporturile acestuia.

(4) O instituție determină cel mai mare dintre următoarele cuantumuri ca cerință de fonduri proprii pentru riscul specific în ceea ce privește portofoliul de tranzacționare pe bază de corelație:

(a) cerința totală de fonduri proprii pentru riscul specific care s-ar aplica exclusiv pozițiilor nete lungi din portofoliul de tranzacționare pe bază de corelație;

(b) cerința totală de fonduri proprii pentru riscul specific care s-ar aplica exclusiv pozițiilor nete scurte din portofoliul de tranzacționare pe bază de corelație.

▼C2

Subsecțiunea 2

Risc general

Articolul 339

Calcularea riscului general pe baza scadenței

(1) În vederea calculării cerințelor de fonduri proprii pentru acoperirea riscului general, toate pozițiile se ponderează corespunzător scadenței, astfel cum se explică la alineatul (2), în vederea calculării cerinței de fonduri proprii necesare pentru acoperirea acestora. Această cerință se reduce în cazul în care o poziție ponderată este deținută în paralel cu o poziție ponderată de semn opus, în cadrul aceleiași benzi de scadență. Reducerea cerinței se efectuează de asemenea în cazul în care pozițiile ponderate de semn opus se încadrează în benzi de scadență diferite, nivelul reducerii depinzând atât de faptul că cele două poziții aparțin sau nu aceleiași zone, cât și de zonele specifice în care se încadrează.

(2) Instituția încadrează pozițiile nete în benzile de scadență corespunzătoare din coloana 2 sau, după caz, coloana 3 a tabelului 2 de la alineatul (4). Instituția realizează acest lucru pe baza scadenței reziduale, în cazul instrumentelor cu rată fixă și pe baza perioadei rămase până la următoarea fixare a ratei dobânzii, în cazul instrumentelor la care rata dobânzii este variabilă înainte de scadența finală. Instituția face, de asemenea, distincție între instrumentele de datorie cu un cupon de 3 % sau mai mult și cele cu un cupon sub 3 % și, în consecință, le încadrează în coloana 2 sau coloana 3 a tabelului 2. Apoi, instituția le înmulțește pe fiecare dintre acestea cu ponderea aferentă benzii de scadență în cauză din coloana 4 a tabelului 2.

(3) Ulterior, instituția calculează suma pozițiilor lungi ponderate și suma pozițiilor scurte ponderate din fiecare dintre benzile de scadență. Suma rezultată din punerea în corespondență a celor două sume amintite, într-o bandă de scadență dată, reprezintă poziția ponderată pusă în corespondență în acea bandă, în timp ce poziția lungă reziduală sau poziția scurtă reziduală reprezintă poziția ponderată nepusă în corespondență în aceeași bandă. Apoi, se calculează totalul pozițiilor ponderate puse în corespondență din toate benzile.

(4) Pentru benzile incluse în fiecare dintre zonele din tabelul 2, instituția calculează totalurile pozițiilor lungi ponderate nepuse în corespondență, în vederea determinării poziției lungi ponderate nepuse în corespondență pentru fiecare zonă. În mod similar, totalurile aferente pozițiilor scurte ponderate nepuse în corespondență, de la fiecare bandă dintr-o anumită zonă, se însumează în vederea determinării poziției scurte ponderate nepuse în corespondență pentru acea zonă. Partea aferentă poziției lungi ponderate nepuse în corespondență pentru o zonă dată, care este pusă în corespondență cu poziția scurtă ponderată, nepusă în corespondență pentru aceeași zonă, reprezintă poziția ponderată pusă în corespondență pentru zona respectivă. Partea poziției lungi ponderate, nepuse în corespondență, sau a poziției scurte ponderate, nepuse în corespondență pentru o zonă, care nu poate fi astfel pusă în corespondență, reprezintă poziția ponderată nepusă în corespondență pentru zona respectivă.

▼C2

Tabelul 2

Zonă	Bandă de scadență		Pondere (%)	Variația presupusă a ratei dobânzii (%)
	Cupon de 3 % sau mai mult	Cupon sub 3 %		
Unu	0 ≤ 1 lună	0 ≤ 1 lună	0,00	—
	> 1 ≤ 3 luni	> 1 ≤ 3 luni	0,20	1,00
	> 3 ≤ 6 luni	> 3 ≤ 6 luni	0,40	1,00
	> 6 ≤ 12 luni	> 6 ≤ 12 luni	0,70	1,00
Doi	> 1 ≤ 2 ani	> 1,0 ≤ 1,9 ani	1,25	0,90
	> 2 ≤ 3 ani	> 1,9 ≤ 2,8 ani	1,75	0,80
	> 3 ≤ 4 ani	> 2,8 ≤ 3,6 ani	2,25	0,75
Trei	> 4 ≤ 5 ani	> 3,6 ≤ 4,3 ani	2,75	0,75
	> 5 ≤ 7 ani	> 4,3 ≤ 5,7 ani	3,25	0,70
	> 7 ≤ 10 ani	> 5,7 ≤ 7,3 ani	3,75	0,65
	> 10 ≤ 15 ani	> 7,3 ≤ 9,3 ani	4,50	0,60
	> 15 ≤ 20 ani	> 9,3 ≤ 10,6 ani	5,25	0,60
	> 20 ani	> 10,6 ≤ 12,0 ani	6,00	0,60
		> 12,0 ≤ 20,0 ani	8,00	0,60
		> 20 ani	12,50	0,60

(5) Cuantumul aferent poziției lungi sau scurte ponderate, nepuse în corespondență în zona unu, care este pus în corespondență cu poziția scurtă sau lungă ponderată nepusă în corespondență din zona doi, reprezintă poziția ponderată pusă în corespondență între zonele unu și doi. Același calcul se realizează ulterior pentru partea rămasă din poziția ponderată nepusă în corespondență din zona doi și poziția ponderată nepusă în corespondență din zona trei, în vederea calculării poziției ponderate puse în corespondență între zonele doi și trei.

(6) Instituția poate inversa ordinea de la alineatul (5), astfel încât să calculeze poziția ponderată pusă în corespondență între zonele doi și trei înainte să calculeze poziția respectivă între zonele unu și doi.

(7) Apoi, în vederea determinării poziției ponderate puse în corespondență între zonele unu și trei, soldul poziției ponderate nepuse în corespondență din zona unu se pune în corespondență cu cel din zona trei, rămas după ce zona trei a fost pusă în corespondență cu zona doi.

(8) Pozițiile reziduale rezultate în urma parcurgerii celor trei proceduri separate de calcul de punere în corespondență prevăzute la alineatele (5), (6) și (7) se însumează.

(9) Cerința de fonduri proprii a instituției se calculează prin însumarea următoarelor elemente:

(a) 10 % din suma pozițiilor ponderate puse în corespondență în toate benzile de scadență;

▼C2

(b) 40 % din poziția ponderată pusă în corespondență din zona unu;

(c) 30 % din poziția ponderată pusă în corespondență din zona doi;

(d) 30 % din poziția ponderată pusă în corespondență din zona trei;

(e) 40 % din poziția ponderată pusă în corespondență între zonele unu și doi și între zonele doi și trei;

(f) 150 % din poziția ponderată pusă în corespondență între zonele unu și trei;

(g) 100 % din pozițiile ponderate reziduale nepuse în corespondență.

Articolul 340

Calcularea riscului general pe baza duratei

(1) Instituțiile pot utiliza în vederea calculării cerinței de fonduri proprii pentru riscul general, aferent instrumentelor de datorie, în locul abordării prevăzute la articolul 339, o abordare care reflectă durata, cu condiția ca instituția să utilizeze acest sistem în mod consecvent.

(2) Conform abordării bazate pe durată menționate la alineatul (1), instituția ia valoarea de piață a fiecărui instrument de datorie cu rată fixă și calculează randamentul la scadență al acestuia, care este rata de actualizare implicită pentru titlul respectiv. În cazul instrumentelor cu rată variabilă, instituția ia valoarea de piață a fiecărui instrument și calculează randamentul pornind de la ipoteza că principalul este scadent la următoarea dată de fixare a ratei dobânzii.

(3) Apoi, instituția calculează durata modificată pentru fiecare instrument de datorie pe baza următoarei formule:

$$\textit{durata modificată} = \frac{D}{1+R}$$

unde:

D = durata calculată conform următoarei formule:

$$D = \frac{\sum_{t=1}^{M} \frac{t \cdot C_t}{(1+R)^t}}{\sum_{t=1}^{M} \frac{C_t}{(1+R)^t}}$$

unde:

R = randamentul la scadență;

C_t = plata în numerar la momentul t;

M = scadența totală.

Se efectuează corecții ale calculului duratei modificate pentru instrumentele de datorie supuse riscului de plată anticipată. ABE, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, emite ghiduri cu privire la modul de aplicare a acestor corecții.

▼C2

(4) Apoi, instituția încadrează fiecare instrument de datorie în zona corespunzătoare a tabelului 3. Instituția realizează acest lucru pe baza duratei modificate a fiecărui instrument.

Tabelul 3

Zonă	Durată modificată (în ani)	Dobândă presupusă (modificare, în %)
Unu	$> 0 \leq 1,0$	1,0
Doi	$> 1,0 \leq 3,6$	0,85
Trei	$> 3,6$	0,7

(5) Instituția calculează apoi poziția ponderată pe baza duratei, pentru fiecare instrument, prin înmulțirea valorii sale de piață cu durata sa modificată și cu modificarea presupusă a ratei dobânzii aferente unui instrument căruia îi corespunde respectiva durată modificată (a se vedea coloana 3 a tabelului 3).

(6) Instituția calculează pozițiile lungi ponderate pe baza duratei, precum și pozițiile scurte ponderate pe baza duratei, în cadrul fiecărei zone. Suma rezultată din punerea în corespondență, în fiecare zonă, a pozițiilor lungi ponderate pe baza duratei cu pozițiile scurte ponderate pe baza duratei, reprezintă poziția ponderată pe baza duratei, pusă în corespondență pentru zona respectivă.

Apoi instituția calculează pentru fiecare zonă pozițiile ponderate pe baza duratei nepuse în corespondență. În continuare, parcurge procedurile stabilite la articolul 339 alineatele (5)-(8), pentru pozițiile ponderate nepuse în corespondență.

(7) Ulterior, cerința de fonduri proprii a instituției se calculează ca sumă a următoarelor elemente:

(a) 2 % din poziția ponderată pe baza duratei, pusă în corespondență pentru fiecare zonă;

(b) 40 % din pozițiile ponderate pe baza duratei, puse în corespondență între zonele unu și doi și între zonele doi și trei;

(c) 150 % din poziția ponderată pe baza duratei, pusă în corespondență între zonele unu și trei;

(d) 100 % din pozițiile reziduale ponderate pe baza duratei, nepuse în corespondență.

Secțiunea 3

Titluri de capital

Articolul 341

Poziții nete pe titluri de capital

(1) Instituția calculează separat suma tuturor pozițiilor nete lungi și suma tuturor pozițiilor nete scurte, în conformitate articolul 327. Suma valorilor absolute ale celor două cifre reprezintă poziția brută totală a instituției.

▼C2

(2) Instituția calculează, separat pentru fiecare piață, diferența dintre suma pozițiilor nete lungi și suma pozițiilor nete scurte. Suma valorilor absolute ale acestor diferențe reprezintă poziția netă totală a instituției.

(3) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care definesc termenul „piață” menționat la alineatul (2).

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 31 ianuarie 2014.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 342

Riscul specific al titlurilor de capital

Pentru a calcula cerința de fonduri proprii pentru acoperirea riscului specific, instituția înmulțește poziția sa brută totală cu 8 %.

Articolul 343

Riscul general al titlurilor de capital

Pentru a calcula cerința de fonduri proprii pentru acoperirea riscului general, instituția înmulțește poziția sa netă totală cu 8 %.

Articolul 344

Indici bursieri

(1) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare în care se precizează indicii bursieri pentru care sunt disponibile tratamentele prevăzute la alineatul (4) a doua teză.

ABE transmite Comisiei proiectele respective de standarde tehnice de punere în aplicare până la 1 ianuarie 2014.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(2) Înainte de intrarea în vigoare a standardelor tehnice menționate la alineatul (1), instituțiile pot continua să aplice tratamentul prevăzut la alineatul (4) a doua teză, în cazul în care autoritățile competente au aplicat acest tratament înainte de 1 ianuarie 2014.

(3) Contractele futures pe indici bursieri, echivalentele delta ale opțiunilor pe contractele futures pe indici bursieri și ale opțiunilor pe indici bursieri, care sunt denumite în continuare, în mod colectiv, „contracte futures pe indici bursieri”, se pot descompune în poziții pe fiecare dintre titlurile de capital componente. Aceste poziții pot fi tratate ca poziții pe titlurile de capital-suport respective și pot fi compensate cu poziții de semn opus pe înseși titlurile de capital-suport. Instituțiile notifică autoritatea competentă cu privire la modul în care utilizează acest tratament.

▼C2

(4) În cazul în care un contract futures pe indice bursier nu este descompus în poziții pe fiecare dintre titlurile de capital componente, acesta se tratează ca și un titlu de capital individual. Cu toate acestea, riscul specific al acestui titlu de capital individual poate fi ignorat dacă respectivul contract futures pe indice bursier este tranzacționat pe o bursă și reprezintă un indice relevant cu o diversificare corespunzătoare.

Secțiunea 4

Angajamente de preluare fermă (underwriting)

Articolul 345

Reducerea pozițiilor nete

(1) În cazul angajamentelor de preluare fermă de titluri de datorie și de capital, o instituție poate utiliza procedura ce urmează la calcularea cerințelor de fonduri proprii. În primul rând, instituția calculează pozițiile nete prin deducerea pozițiilor aferente angajamentelor de preluare fermă care sunt subscrise sau subangajate de către terțe părți, pe baza unor înțelegeri formale. Instituția reduce apoi pozițiile nete cu factorii de reducere prevăzuți în tabelul 4 și calculează cerințele de fonduri proprii utilizând pozițiile reduse aferente angajamentelor de preluare fermă.

Tabelul 4

ziua lucrătoare 0:	100 %
ziua lucrătoare 1:	90 %
zilele lucrătoare 2-3:	75 %
ziua lucrătoare 4:	50 %
ziua lucrătoare 5:	25 %
după ziua lucrătoare 5:	0 %.

„Ziua lucrătoare zero” este ziua lucrătoare în care instituția devine necondiționat angajată în acceptarea unei cantități cunoscute de titluri la un preț convenit.

(2) Instituțiile notifică autoritățile competente cu privire la modul în care aplică alineatul (1).

Secțiunea 5

Cerințe de fonduri proprii pentru riscul specific aferent pozițiilor acoperite prin instrumente financiare derivate de credit

Articolul 346

Recunoașterea acoperirilor prin instrumente financiare derivate de credit

(1) Se recunosc acoperirile prin instrumente financiare derivate de credit, în conformitate cu principiile stabilite la alineatele (2)-(6).

(2) Instituțiile tratează poziția pe instrumentul financiar derivat de credit ca fiind un „segment” și poziția acoperită care are același cuantum nominal sau, după caz, cuantumul noțional, ca celălalt „segment”.

▼C2

(3) Se realizează o recunoaștere integrală atunci când valoarea celor două segmente evoluează întotdeauna în direcții opuse și aproximativ în aceeași măsură. Acest lucru se întâmplă în următoarele situații:

(a) cele două segmente sunt constituite din instrumente complet identice;

(b) o poziție lungă cash este acoperită printr-un instrument de tip „*total rate of return swap*” (sau invers) și există o corespondență perfectă între obligația de referință și expunerea-suport (respectiv poziția cash). Scadența swapului însuși poate fi diferită față de cea a expunerii-suport.

În aceste situații, niciunul dintre cele două segmente ale poziției nu este supus cerințelor de fonduri proprii pentru riscul specific.

(4) Se aplică o compensare de 80 % atunci când valorile celor două segmente evoluează întotdeauna în direcții opuse și când există o corespondență perfectă în ceea ce privește obligația de referință, în ceea ce privește scadența obligației de referință și cea a instrumentului financiar derivat de credit, precum și în ceea ce privește moneda expunerii-suport. În plus, caracteristicile principale ale instrumentului financiar derivat de credit, prevăzute în contract, nu fac ca modificarea de preț a instrumentului financiar derivat de credit să devieze semnificativ de la modificările de preț ale poziției cash. În măsura în care prin intermediul tranzacției se transferă risc, se aplică o compensare de 80 % a riscului specific pentru segmentul din tranzacție cu cerința de fonduri proprii mai mare, în timp ce cerințele pentru riscul specific aferente celuilalt segment sunt zero.

(5) În alte situații în afară de cele menționate la alineatele (3) și (4), se realizează o recunoaștere parțială în următoarele situații:

(a) poziția corespunde cazului descris la alineatul (3) litera (b), dar există neconcordanță între active, respectiv între obligația de referință și expunerea-suport. În această situație, pozițiile trebuie să îndeplinească și următoarele cerințe:

(i) obligația de referință are rang egal sau inferior obligației-suport;

(ii) obligația-suport și obligația de referință au același debitor și au clauze de tipul „*cross-default*” sau „*cross-acceleration*” cu caracter executoriu din punct de vedere legal;

(b) poziția corespunde cazului descris la alineatul (3) litera (a) sau alineatul (4), dar, în ceea ce privește moneda sau scadența, există neconcordanță între protecția de credit și activul-suport. Neconcordanțele în ceea ce privește moneda se includ în cerința de fonduri proprii pentru riscul valutar;

(c) poziția corespunde cazului descris la alineatul (4) dar, în ceea ce privește activele, există neconcordanță între poziția cash și instrumentul financiar derivat de credit. Totuși, activul-suport este inclus în obligațiile (de livrare), în cadrul documentației instrumentului financiar derivat de credit.

Pentru a realiza o recunoaștere parțială, în loc de a se însuma cerințele de fonduri proprii pentru riscul specific, aferente fiecărui segment al tranzacției, se aplică doar cea mai mare dintre cele două cerințe de fonduri proprii.

▼C2

(6) În toate situațiile care nu intră sub incidența alineatelor (3)-(5), se calculează separat câte o cerință de fonduri proprii pentru riscul specific aferentă fiecărui segment al pozițiilor.

Articolul 347

Recunoașterea acoperirilor prin instrumente financiare derivate de credit de tipul „first to default” și „n-th-to default”

În cazul instrumentelor financiare derivate de credit de tipul „*first-to-default*” și de tipul „*nth-to-default*”, pentru realizarea recunoașterii conform articolului 346 se aplică următorul tratament:

(a) atunci când o instituție obține o protecție a creditului pentru o serie de entități de referință-suport pentru un instrument financiar derivat de credit cu condiția ca prima nerambursare din cadrul activelor să declanșeze plata și ca acest eveniment de credit să determine încetarea contractului, instituția poate compensa riscul specific pentru entitatea de referință căreia i se aplică cea mai scăzută cerință de fonduri proprii pentru riscul specific dintre entitățile de referință-suport, conform tabelului 1 de la articolul 336;

(b) atunci când al n-lea caz de nerambursare din cadrul expunerilor declanșează plata în baza protecției creditului, cumpărătorul protecției poate compensa riscul specific numai dacă protecția a fost obținută și pentru cazurile de nerambursare de la 1 la n-1 sau dacă s-au produs deja n-1 cazuri de nerambursare. În astfel de cazuri se urmează metodologia descrisă la litera (a) pentru instrumentele financiare derivate de credit de tipul „*first-to-default*”, adaptată corespunzător pentru produsele de tipul „*nth-to-default*”.

Secțiunea 6

Cerințe de fonduri proprii pentru OPC-uri

Articolul 348

Cerințe de fonduri proprii pentru OPC-uri

(1) Fără a aduce atingere altor dispoziții din prezenta secțiune, pozițiile pe OPC-uri sunt supuse unei cerințe de fonduri proprii pentru riscul de poziție (specific și general) de 32 %. Fără a aduce atingere dispozițiilor de la articolul 353, corelate cu tratamentul modificat pentru aur prevăzut la articolul 352 alineatul (4) și la articolul 367 alineatul (2) litera (b), pozițiile pe OPC-uri sunt supuse unei cerințe de fonduri proprii pentru riscul de poziție (specific și general) și pentru riscul valutar de 40 %.

(2) Cu excepția cazurilor în care se prevede altfel la articolul 350, nu este permisă compensarea între investițiile-suport ale unui OPC și alte poziții deținute de instituție.

▼C2

Articolul 349

Criterii generale pentru OPC-uri

OPC-urile sunt eligibile pentru abordarea prevăzută la articolul 350 atunci când sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) prospectul de emisiune al OPC-ului sau documentul echivalent include toate elementele următoare:

(i) categoriile de active în care OPC-ul este autorizat să investească;

(ii) dacă se aplică limite în ceea ce privește investițiile, limitele relative și metodologiile de calcul al acestora;

(iii) dacă este permis efectul de levier, nivelul maxim al efectului de levier;

(iv) dacă sunt permise tranzacțiile cu instrumente financiare derivate extrabursiere sau tranzacțiile de răscumpărare ori tranzacțiile de dare sau luare de titluri cu împrumut, o politică de limitare a riscului de contraparte ce rezultă din aceste tranzacții;

(b) activitățile OPC-ului sunt raportate în cadrul raportărilor semestriale și anuale pentru a permite efectuarea unei evaluări a activelor și pasivelor, a rezultatului financiar și a operațiunilor aferente perioadei de raportare;

(c) acțiunile sau unitățile OPC-ului sunt rambursabile în numerar, din activele organismului, pe bază zilnică, la cererea deținătorului unității;

(d) investițiile în OPC sunt separate de activele administratorului OPC-ului;

(e) este efectuată o evaluare adecvată a riscului OPC-ului de către instituția investitoare.

(f) OPC-urile trebuie să fie administrate de persoane supuse unei supravegheri conform Directivei 2009/65/CE sau unei legislații echivalente.

Articolul 350

Metode specifice pentru OPC-uri

(1) În cazul în care instituția are cunoștință de investițiile-suport ale OPC-ului pe bază zilnică, instituția poate ține cont de acestea pentru a calcula cerințele de fonduri proprii pentru riscul de poziție (general și specific). În baza acestei abordări, pozițiile pentru OPC sunt tratate ca poziții pe investițiile-suport ale OPC. Este permisă compensarea între pozițiile pe investițiile-suport ale OPC-ului și alte poziții deținute de instituție, atât timp cât instituția deține un număr suficient de acțiuni sau unități pentru a permite răscumpărarea/crearea, pe seama acestor acțiuni/unități, a investițiilor-suport.

▼C2

(2) Instituțiile pot calcula cerințele de fonduri proprii pentru riscul de poziție (general și specific) aferent pozițiilor pe OPC-uri, luând în considerare poziții care reprezintă pozițiile necesare pentru a reproduce componența și performanța indicelui sau coșului fix de titluri de capital sau titluri de datorie, generate extern, menționate la litera (a), sub rezerva îndeplinirii următoarelor condiții:

(a) scopul mandatului OPC-ului este de a reproduce componența și performanța indicelui sau coșului fix de titluri de capital sau titluri de datorie, generate extern;

(b) poate fi stabilit în mod clar, pe o perioadă minimă de șase luni, un coeficient de corelație minimă între randamentele zilnice ale OPC-ului și indicele sau coșul de titluri de capital sau titluri de datorie pe care OPC-ul îl reproduce de 0,9 între modificările zilnice de preț ale OPC-ului și indicele sau coșul de titluri de capital sau titluri de datorie pe care OPC-ul îl reproduce.

(3) În cazul în care instituția nu are cunoștință de investițiile-suport ale OPC-ului pe bază zilnică, instituția poate calcula cerințele de fonduri proprii pentru riscul de poziție (general și specific), sub rezerva îndeplinirii următoarelor condiții:

(a) se presupune că OPC-ul investește, în primul rând, până la limita maximă permisă potrivit mandatului său în clasele de active care atrag cea mai mare cerință de fonduri proprii pentru riscul de poziție (general și specific, separat) și apoi continuă să facă investiții în ordine descrescătoare până când se atinge limita totală maximă până la care poate investi. Poziția pe OPC se tratează ca o deținere directă a poziției ipotetice;

(b) la calculul cerinței de fonduri proprii pentru riscul de poziție (specific și general, separat), instituțiile țin cont de expunerea indirectă maximă pe care ar putea să o înregistreze prin asumarea de poziții cu efect de levier prin intermediul OPC-ului, prin creșterea proporțională a poziției pe OPC până la nivelul maxim al expunerii față de investițiile-suport, care rezultă din mandat;

(c) în cazul în care cerința de fonduri proprii pentru riscul de poziție (general și specific, împreună), calculată conform prezentului alineat, o depășește pe cea prevăzută la articolul 348 alineatul (1), cerința de fonduri proprii este plafonată la acel nivel.

(4) Instituțiile se pot baza pe următoarele părți terțe în ceea ce privește calcularea și raportarea cerințelor de fonduri proprii pentru riscul de poziție aferent pozițiilor pe OPC-uri care corespund cazurilor descrise la alineatele (1)-(4), în conformitate cu metodele prevăzute în prezentul capitol:

(a) depozitarul OPC-ului, cu condiția ca OPC-ul să investească exclusiv în titluri și să depoziteze toate titlurile la acest depozitar;

(b) pentru alte OPC-uri, societatea de administrare a OPC-ului, cu condiția ca societatea de administrare a OPC-ul să îndeplinească criteriile prevăzute la articolul 132 alineatul (3) litera (a).

▼C2

Corectitudinea calculului trebuie confirmată de un auditor extern.

CAPITOLUL 3

Cerințe de fonduri proprii pentru riscul valutar

Articolul 351

De minimis și ponderarea pentru riscul valutar

Dacă valoarea poziției totale nete pe valută și pe aur a unei instituții, calculată conform procedurii prevăzute la articolul 352, inclusiv pentru orice poziții pe valută și pe aur pentru care cerințele de fonduri proprii sunt calculate utilizând un model intern, depășește 2 % din totalul fondurilor proprii, instituția calculează o cerință de fonduri proprii pentru riscul valutar. Cerința de fonduri proprii pentru riscul valutar este egală cu suma dintre poziția totală netă pe valută și poziția totală netă pe aur în moneda de raportare, înmulțită cu 8 %.

Articolul 352

Calculul poziției totale nete pe valute

(1) Poziția deschisă netă a instituției pe fiecare valută (inclusiv moneda de raportare) și pe aur se calculează ca sumă a următoarelor elemente (pozitive sau negative):

(a) poziția spot netă (respectiv toate elementele de activ mai puțin elementele reprezentând datorii, inclusiv dobânda calculată și neajunsă la scadență, pe valuta în cauză sau, pentru aur, poziția netă spot pe aur);

(b) poziția forward netă, reprezentând toate sumele de primit mai puțin toate sumele de plătit în cadrul tranzacțiilor forward pe valută și pe aur, inclusiv futures pe valută și pe aur și principalul aferent swapurilor pe valută care nu se reflectă în poziția spot;

(c) garanții irevocabile și instrumente similare care urmează a fi, cu siguranță, executate și, probabil, nu vor fi recuperate;

(d) echivalentul delta net sau calculat în funcție de delta al portofoliului total de opțiuni pe valută și pe aur,

(e) valoarea de piață a altor opțiuni.

Valoarea delta utilizată în scopurile literei (d) este cea a bursei în cauză. În cazul opțiunilor extrabursiere sau în cazul în care valoarea delta nu este disponibilă la bursa în cauză, instituția poate calcula ea însăși valoarea delta cu ajutorul unui model adecvat, cu aprobarea autorităților competente. Aprobarea se acordă dacă modelul estimează în mod adecvat rata de modificare a valorii opțiunii sau warrantului în raport cu modificările minore ale prețului de piață al suportului.

▼C2

Instituția poate include venituri/cheltuieli viitoare nete care nu sunt încă înregistrate dar sunt deja acoperite în întregime, dacă procedează astfel în mod consecvent.

Instituția poate descompune pozițiile nete pe valute compozite pe valutele componente în funcție de cotele în vigoare.

(2) Orice poziții pe care o instituție le-a luat în mod deliberat pentru a se acoperi împotriva efectului advers al cursului de schimb asupra indicatorilor săi conform articolului 92 alineatul (1) pot fi, cu aprobarea autorităților competente, excluse de la calculul pozițiilor valutare deschise nete. Aceste poziții trebuie să fie de natură netranzacționabilă sau structurală, iar orice modificare a condițiilor privind excluderea lor necesită aprobarea explicită a autorităților competente. Același tratament supus aceloraşi condiții ca și cele de mai sus poate fi aplicat pozițiilor pe care o instituție le are în legătură cu elemente care sunt deja deduse la calculul fondurilor proprii.

(3) O instituție poate utiliza valoarea prezentă netă la calculul poziției deschise nete pe fiecare valută și pe aur, cu condiția ca instituția să aplice această abordare în mod consecvent.

(4) Pozițiile lungi și scurte nete pe fiecare valută, alta decât moneda de raportare, precum și poziția lungă sau scurtă netă pe aur, se transformă în moneda de raportare la cursul spot. Aceste poziții sunt apoi adunate separat pentru a forma totalul pozițiilor nete scurte și respectiv totalul pozițiilor nete lungi. Cel mai mare dintre aceste două totaluri reprezintă poziția totală netă pe valută a instituției.

(5) Instituțiile reflectă în mod adecvat riscurile asociate cu opțiunile, altele decât riscul delta, în cerințele de fonduri proprii.

(6) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care definesc o serie de metode pentru reflectarea în cerințele de fonduri proprii a riscurilor, altele decât riscul delta, într-o manieră proporțională cu amploarea și complexitatea activităților instituțiilor în ceea ce privește opțiunile.

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 31 decembrie 2013.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Înainte de intrarea în vigoare a standardelor tehnice menționate la primul paragraf, autoritățile competente pot continua să aplice tratamentele naționale existente în cazul în care au aplicat aceste tratamente înainte de 31 decembrie 2013.

▼C2

Articolul 353

Riscul valutar al OPC-urilor

(1) În sensul articolului 352, în ceea ce privește OPC-urile, se iau în considerare pozițiile pe valută efective ale OPC-ului.

(2) Instituțiile se pot baza pe raportările următoarelor părți terțe privind pozițiile pe valută ale OPC-ului:

(a) instituția depozitară a OPC-ului, cu condiția ca OPC-ul să investească exclusiv în titluri și să depoziteze toate titlurile la această instituție depozitară;

(b) pentru alte OPC-uri, societatea de administrare a OPC-ului, cu condiția ca societatea de administrare a OPC-ul să îndeplinească criteriile prevăzute la articolul 132 alineatul (3) litera (a).

Corectitudinea calculului trebuie confirmată de un auditor extern.

(3) Dacă o instituție nu are cunoștință de pozițiile pe valută ale unui OPC, se presupune că acesta a investit până la limita maximă permisă potrivit mandatului OPC-ului privind investițiile în valută, iar instituția trebuie să ia în considerare, atunci când calculează cerința de fonduri proprii pentru riscul valutar în ceea ce privește pozițiile din portofoliul de tranzacționare, expunerea indirectă maximă pe care ar putea să o înregistreze prin asumarea de poziții cu efect de levier (leveraged positions) prin intermediul OPC-ului. Aceasta se realizează prin creșterea proporțională a poziției pe OPC până la nivelul maxim al expunerii față de investițiile-suport care rezultă din mandatul privind activitatea de investire. Poziția ipotetică pe valută a OPC-ului se tratează ca o valută distinctă potrivit tratamentului aplicabil investițiilor în aur, cu adăugarea poziției lungi totale la poziția valutară deschisă lungă totală și a poziției scurte totale la poziția valutară deschisă scurtă totală, în situația în care direcția investiției OPC-ului este disponibilă. Nu este permisă compensarea între aceste poziții înainte de efectuarea calculului.

Articolul 354

Valute strâns corelate

(1) Instituțiile pot să mențină cerințe de fonduri proprii mai mici pentru pozițiile pe valute strâns corelate relevante. Se consideră că două valute sunt strâns corelate numai dacă, în următoarele 10 zile lucrătoare, apariția unei pierderi, din poziții egale și opuse pe astfel de valute, de 4 % sau mai puțin din valoarea respectivei poziții puse în corespondență (exprimată în moneda de raportare), are o probabilitate — calculată pe baza ratelor de schimb zilnice pe ultimii trei sau cinci ani — de cel puțin 99 %, când se folosește o perioadă de observare de trei ani, și de cel puțin 95 %, când se folosește o perioadă de observare de cinci ani. Cerința de fonduri proprii pentru poziția pusă în corespondență, pe două valute strâns corelate, este de 4 % înmulțit cu valoarea poziției puse în corespondență.

▼C2

(2) La calcularea cerințelor prevăzute în acest capitol, instituțiile pot să nu ia în considerare pozițiile pe valute care fac obiectul unui acord interguvernamental obligatoriu din punct de vedere legal de limitare a variației acestora față de alte valute prevăzute în acordul respectiv. Instituțiile își calculează pozițiile puse în corespondență pe aceste valute și le supun unei cerințe de fonduri proprii care să nu fie mai mică de jumătate din variația maximă permisă valutelor în cauză, prevăzută în respectivul acord interguvernamental.

(3) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare în care se precizează valutele pentru care este disponibil tratamentul prevăzut la alineatul (1).

ABE transmite Comisiei proiectele respective de standarde tehnice de punere în aplicare până la 1 ianuarie 2014.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(4) Cerința de fonduri proprii pentru pozițiile puse în corespondență pe valute ale statelor membre participante la cea de-a doua etapă a uniunii economice și monetare poate fi calculată prin înmulțirea valorii aferente acestor poziții puse în corespondență cu 1,6 %.

(5) Doar pozițiile nepuse în corespondență pe valutele menționate în prezentul articol se includ în poziția deschisă netă totală conform articolului 352 alineatul (4).

(6) În cazul în care datele privind ratele de schimb zilnice pe ultimii trei sau cinci ani — referitoare la poziții egale și opuse pe două valute pe perioada următoarelor 10 zile lucrătoare — arată că cele două valute sunt perfect corelate pozitiv și că instituția se poate confrunta oricând cu un spread zero între cotațiile bid și ask pe tranzacțiile respective, instituția poate, cu aprobarea explicită a autorității sale competente, să aplice o cerință de fonduri proprii de 0 % până la sfârșitul lui 2017.

CAPITOLUL 4

Cerințe de fonduri proprii pentru riscul de marfă

Articolul 355

Alegerea metodei pentru riscul de marfă

Sub rezerva articolelor 356-358, instituțiile își calculează cerința de fonduri proprii pentru riscul de marfă utilizând una dintre metodele prevăzute la articolele 359, 360 sau 361.

▼C2

Articolul 356

Activități cu mărfuri auxiliare

(1) Instituțiile care desfășoară activități cu mărfuri agricole auxiliare pot stabili cerințele de fonduri proprii pentru stocul fizic de mărfuri la sfârșitul fiecărui an pentru anul următor, dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) în orice moment al anului, instituția deține fonduri proprii pentru acest risc care nu sunt mai mici decât media cerinței de fonduri proprii pentru riscul respectiv, estimată de o manieră prudentă pentru anul următor;

(b) instituția estimează de o manieră prudentă volatilitatea așteptată a cifrei calculate conform literei (a);

(c) media cerinței de fonduri proprii pentru acest risc nu depășește 5 % din fondurile sale proprii sau 1 milion EUR și, ținând cont de volatilitatea estimată în conformitate cu litera (b), valoarea maximă așteptată a cerințelor de fonduri proprii nu depășește 6,5 % din fondurile sale proprii;

(d) instituția monitorizează în permanență dacă estimările efectuate în conformitate cu literele (a) și (b) continuă să reflecte realitatea.

(2) Instituțiile notifică autoritățile competente cu privire la modul în care utilizează opțiunea prevăzută la alineatul (1).

Articolul 357

Poziții pe mărfuri

(1) Fiecare poziție pe mărfuri sau pe instrumente financiare derivate pe mărfuri se exprimă în unități de măsură standard. Prețul spot pentru fiecare marfă se exprimă în moneda de raportare.

(2) Pentru calcularea riscului de marfă, pozițiile pe aur sau pe instrumente financiare derivate pe aur se consideră ca fiind supuse riscului valutar și se tratează conform capitolului 3 sau 5, după caz.

(3) În sensul articolului 360 alineatul (1), excedentul pozițiilor lungi ale unei instituții față de pozițiile sale scurte, sau invers, pe o marfă și pe contracte futures, opțiuni și warranturi identice pe marfa respectivă reprezintă poziția sa netă pe acea marfă. Pozițiile pe instrumente financiare derivate sunt tratate, așa cum se prevede la articolul 358, ca poziții pe marfa-suport.

(4) În scopul calculării unei poziții pe o marfă, următoarele poziții sunt considerate poziții pe aceeași marfă:

▼C2

(a) poziții pe diferite subcategorii de mărfuri în cazurile în care subcategoriile sunt livrabile una contra celeilalte;

(b) poziții pe mărfuri similare dacă acestea au caracteristici apropiate, putând fi substituite, și dacă poate fi stabilită în mod clar o corelație minimă de 0,9 între variațiile de preț, pe durata a minimum un an.

Articolul 358

Instrumente speciale

(1) Contractele futures pe mărfuri și angajamentele forward de a cumpăra sau de a vinde mărfuri individuale se încorporează în sistemul de cuantificare ca cuantumuri noționale exprimate în unități de măsură standard și li se atribuie o scadență în funcție de data expirării.

(2) Swapurile pe mărfuri, în care un segment al tranzacției este un preț fixat, iar celălalt este prețul de piață curent, sunt tratate ca o serie de poziții egale cu cuantumul noțional al contractului, o poziție corespunzând, unde este cazul, fiecărei plăți aferente swapului, și sunt încadrate în benzile de scadență prevăzute la articolul 359 alineatul (1). Pozițiile sunt poziții lungi dacă instituția plătește un preț fix și primește un preț variabil și sunt poziții scurte dacă instituția primește un preț fix și plătește un preț variabil. Swapurile pe mărfuri, în care segmentele tranzacției sunt pe mărfuri diferite, se raportează în benzile de scadență relevante pentru abordarea pe benzi de scadență.

(3) În sensul prezentului capitol, opțiunile și warranturile pe mărfuri sau pe instrumentele financiare derivate pe mărfuri se tratează ca și cum ar fi poziții egale în valoare cu suma aferentă instrumentului-suport la care se referă opțiunea, înmulțită cu valoarea delta aferentă. Pozițiile astfel obținute pot fi compensate cu orice poziții de semn opus pe mărfuri fungibile identice cu marfa fungibilă suport, sau pe instrumente financiare derivate pe mărfuri fungibile identice cu instrumentul financiar derivat-suport. Valoarea delta utilizată este cea a bursei în cauză. În cazul opțiunilor pentru instrumente financiare derivate extrabursiere sau în cazul în care valoarea delta nu este disponibilă la bursa în cauză, instituția poate calcula ea însăși valoarea delta cu ajutorul unui model adecvat, cu aprobarea autorităților competente. Aprobarea se acordă dacă modelul estimează în mod adecvat rata de modificare a valorii opțiunii sau warrantului în raport cu modificări minore ale prețului de piață al suportului.

Instituțiile reflectă în mod adecvat riscurile asociate cu opțiunile, altele decât riscul delta, în cerințele de fonduri proprii.

(4) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care definesc o serie de metode pentru reflectarea în cerințele de fonduri proprii a riscurilor, altele decât riscul delta, într-o manieră proporțională cu amploarea și complexitatea activităților instituțiilor în ceea ce privește opțiunile.

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 31 decembrie 2013.

▼C2

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Înainte de intrarea în vigoare a standardelor tehnice menționate la primul paragraf, autoritățile competente pot continua să aplice tratamentele naționale existente în cazul în care au aplicat aceste tratamente înainte de 31 decembrie 2013.

(5) Dacă o instituție are una dintre calitățile de mai jos, aceasta include mărfurile în cauză în calculul cerinței de fonduri proprii pentru riscul de marfă:

(a) cedent de mărfuri sau drepturi garantate referitoare la proprietatea mărfurilor în cadrul unui acord repo;

(b) împrumutător de mărfuri în cadrul unui contract de dare de mărfuri cu împrumut.

Articolul 359

Abordarea pe benzi de scadență

(1) Instituția utilizează un tabel cu benzi de scadență, separat pentru fiecare marfă, conform tabelului 1. Toate pozițiile pe acea marfă se încadrează în benzile de scadență corespunzătoare. Stocurile fizice se încadrează pe prima bandă de scadență, între 0 și 1 lună, inclusiv.

Tabelul 1

Bandă de scadență (1)	Rata spread (%) (2)
0 ≤ 1 lună	1,50
> 1 ≤ 3 luni	1,50
> 3 ≤ 6 luni	1,50
> 6 ≤ 12 luni	1,50
> 1 ≤ 2 ani	1,50
> 2 ≤ 3 ani	1,50
> 3 ani	1,50

(2) Pozițiile pe aceeași marfă pot fi compensate și pot fi încadrate pe benzile de scadență corespunzătoare pe bază netă pentru:

(a) pozițiile pe contracte care au scadența la aceeași dată;

(b) pozițiile pe contracte care înregistrează unul față de celălalt o diferență de scadență de maximum 10 zile, dacă contractele sunt tranzacționate pe piețe care au date de livrare zilnice.

▼C2

(3) Apoi, instituția calculează suma pozițiilor lungi și suma pozițiilor scurte în fiecare bandă de scadență. Suma pozițiilor lungi puse în corespondență cu pozițiile scurte într-o anumită bandă de scadență reprezintă pozițiile puse în corespondență în acea bandă de scadență, în timp ce poziția reziduală lungă sau scurtă reprezintă poziția nepusă în corespondență pentru aceeași bandă.

(4) Acea parte a poziției lungi, nepusă în corespondență în cadrul unei anumite benzi de scadență, care este, mai departe, pusă în corespondență cu poziția scurtă, nepusă în corespondență în cadrul unei benzi de scadență, sau invers, reprezintă poziția pusă în corespondență între două benzi de scadență. Acea parte a poziției lungi sau scurte, nepusă în corespondență, care nu poate fi astfel pusă în corespondență, reprezintă poziția nepusă în corespondență.

(5) Cerința de fonduri proprii a instituției pentru fiecare marfă se calculează, pe baza benzilor de scadență relevante, ca sumă a următoarelor:

(a) suma pozițiilor lungi și scurte puse în corespondență, înmulțită cu rata spread corespunzătoare, așa cum se indică în a doua coloană a tabelului 1, pentru fiecare bandă de scadență, și cu prețul spot al mărfii;

(b) poziția pusă în corespondență între două benzi de scadență, înmulțită, pentru fiecare bandă de scadență în care o poziție nepusă în corespondență este reportată, cu 0,6 %, care este rata carry, și cu prețul spot al mărfii;

(c) pozițiile reziduale nepuse în corespondență, înmulțite cu 15 %, care este rata outright, și cu prețul spot al mărfii.

(6) Cerința de fonduri proprii totală a instituției pentru riscul de marfă se calculează ca sumă a cerințelor de fonduri proprii calculate pentru fiecare marfă, conform alineatului (5).

Articolul 360

Abordare simplificată

(1) Cerința de fonduri proprii a instituției pentru fiecare marfă se calculează ca sumă a următoarelor elemente:

(a) 15 % din poziția netă, lungă sau scurtă, înmulțită cu prețul spot al mărfii;

(b) 3 % din poziția brută, lungă plus scurtă, înmulțită cu prețul spot al mărfii.

(2) Cerința de fonduri proprii totală a instituției pentru riscul de marfă se calculează ca sumă a cerințelor de fonduri proprii calculate pentru fiecare marfă, conform alineatului (1).

▼C2

Articolul 361

Abordare extinsă pe benzi de scadență

Instituțiile pot utiliza ratele minime de spread, carry și outright menționate în tabelul 2 de mai jos, în locul celor indicate la articolul 359, cu condiția ca instituțiile:

(a) să desfășoare activități semnificative cu mărfuri;

(b) să aibă un portofoliu de mărfuri diversificat în mod adecvat;

(c) să nu fie încă în măsură să utilizeze modele interne în scopul calculării cerinței de fonduri proprii pentru riscul de marfă.

Tabelul 2

	Metale prețioase (exceptând aurul)	Metale de bază	Produse agricole (perisabile)	Altele, inclusiv produse energetice
Rata spread (%)	1,0	1,2	1,5	1,5
Rata carry (%)	0,3	0,5	0,6	0,6
Rata outright (%)	8	10	12	15

Instituțiile notifică autoritățile competente cu privire la modul în care aplică prezentul articol și le transmit acestora dovezi ale eforturile lor de implementare a unui model intern în scopul calculării cerințelor de fonduri proprii pentru riscul de marfă.

CAPITOLUL 5

Utilizarea modelelor interne pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii

Secțiunea 1

Aprobare și cerințe de fonduri proprii

Articolul 362

Riscuri specifice și riscuri generale

În sensul prezentului capitol, riscul de poziție pe un instrument de datorie sau de capital tranzacționat sau pe un instrument financiar derivat care are ca instrumente suport aceste titluri, este împărțit în două componente. Prima componentă este cea de risc specific și acoperă riscul de modificare a prețului instrumentului în cauză ca urmare a unor factori legați de emitentul acestuia sau, în cazul unui instrument financiar derivat, de emitentul instrumentului-suport. Componenta de risc general acoperă riscul de modificare a prețului instrumentului ca urmare a unei modificări în nivelul ratelor dobânzii, în cazul unui titlu de datorie tranzacționat sau al unui instrument financiar derivat pe un instrument de datorie tranzacționat, sau ca urmare a unei variații generale a pieței titlurilor de capital care nu este legată de niciun atribut specific al titlurilor individuale, în cazul unui titlu de capital sau al unui instrument financiar derivat pe un titlu de capital.

▼C2

Articolul 363

Aprobarea de a utiliza modele interne

(1) După ce verifică dacă instituția respectă cerințele prevăzute în secțiunile 2, 3 și 4, după caz, autoritățile competente îi acordă aprobarea de a-și calcula cerințele de fonduri proprii pentru una sau mai multe dintre categoriile de risc de mai jos, utilizând modele interne în locul metodelor de la capitolele 2-4 ori în combinație cu acestea:

(a) riscul general al titlurilor de capital;

(b) riscul specific al titlurilor de capital;

(c) riscul general al instrumentelor de datorie;

(d) riscul specific al instrumentelor de datorie;

(e) riscul valutar;

(f) riscul de marfă.

(2) Pentru categoriile de risc pentru care instituția nu a primit aprobarea de a folosi modele interne, menționată la alineatul (1), instituția continuă să calculeze cerințele de fonduri proprii în conformitate cu capitolele 2, 3 și 4, după caz. Este necesar să se obțină aprobarea autorităților competente pentru utilizarea modelelor interne în cazul fiecărei categorii de risc, care se acordă numai dacă modelul intern acoperă o proporție semnificativă a pozițiilor unei anumite categorii de risc.

(3) Pentru modificarea semnificativă a utilizării modelelor interne pentru care instituția a primit aprobare, extinderea sferei de utilizare a modelelor interne pentru care instituția a primit aprobare, în special în ceea ce privește categoriile de risc suplimentare, și calculul inițial al valorii la risc (*value-at-risk*) în situație de criză, în conformitate cu articolul 365 alineatul (2), este necesară o aprobare separată din partea autorității competente.

Instituțiile notifică autoritățile competente cu privire la toate celelalte extinderi și modificări ale utilizării modelelor interne respective pentru care instituția a primit aprobare.

(4) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice următoarele:

(a) condițiile de evaluare a caracterului semnificativ al extinderii sferei de aplicare și al modificărilor în ceea ce privește utilizarea modelelor interne;

(b) metodologia de evaluare pe baza căreia autoritățile competente permit instituțiilor să utilizeze modele interne.

(c) condițiile în care proporția pozițiilor acoperite de modelul intern în cadrul unei categorii de risc este considerată „semnificativă”, astfel cum se menționează la alineatul (2).

▼C2

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 31 decembrie 2014.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 364

Cerințe de fonduri proprii în cazul utilizării de modele interne

(1) Fiecare instituție care utilizează un model intern trebuie să îndeplinească pentru categoriile de risc pentru care nu a primit aprobarea de a utiliza un model intern, pe lângă cerințele de fonduri proprii calculate conform capitolelor 2, 3 și 4, o cerință de fonduri proprii exprimată ca sumă a elementelor de la literele (a) și (b):

(a) cea mai mare dintre următoarele valori:

(i) nivelul valorii la risc din ziua precedentă, calculat conform articolului 365 alineatul (1) (VaR_{t-1});

(ii) o medie a nivelurilor zilnice ale valorii la risc calculate conform articolului 365 alineatul (1) pentru fiecare dintre precedentele șaizeci de zile lucrătoare (VaR_{avg}), înmulțită cu factorul de multiplicare (mc) conform articolului 366;

(b) cea mai mare dintre următoarele valori:

(i) ultimul nivel disponibil al valorii la risc, calculat conform articolului 365 alineatul (2) ($sVaR_{t-1}$) și

(ii) o medie a nivelurilor valorii la risc în situație de criză calculate conform metodei și cu frecvența prevăzute la articolul 365 alineatul (2), pentru cele 60 de zile lucrătoare precedente ($sVaR_{avg}$), înmulțită cu factorul de multiplicare (ms) conform articolului 366.

(2) Instituțiile care utilizează un model intern pentru calcularea cerinței de fonduri proprii pentru riscul specific al instrumentelor de datorie trebuie să îndeplinească o cerință suplimentară de fonduri proprii exprimată ca sumă a elementelor de la literele (a) și (b):

(a) cerința de fonduri proprii calculată conform articolelor 337 și 338 pentru riscul specific al pozițiilor din securitizare și al instrumentelor financiare derivate de credit de tipul „*n-th to default*” din portofoliul de tranzacționare, cu excepția celor incluse într-o cerință de fonduri proprii pentru riscul specific al portofoliului de tranzacționare pe bază de corelație, în conformitate cu secțiunea 5 și, unde este cazul, cerința de fonduri proprii pentru riscul specific în conformitate cu capitolul 2 secțiunea 6, pentru pozițiile pe OPC-uri pentru care nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 350 alineatul (1) și nici condițiile prevăzute la articolul 350 alineatul (2);

▼C2

(b) cea mai mare dintre valorile următoare:

(i) cel mai recent nivel al riscului pentru riscurile de nerambursare și de migrație adiționale, calculat în conformitate cu secțiunea 3;

(ii) media acestui nivel în cursul ultimelor 12 săptămâni.

(3) Instituțiile care au un portofoliu de tranzacționare pe bază de corelație care îndeplinește cerințele de la articolul 338 alineatele (1)-(3) pot să îndeplinească o cerință de fonduri proprii în temeiul articolului 377 în locul articolului 338 alineatul (4), calculată ca valoarea cea mai mare dintre următoarele:

(a) cel mai recent nivel al riscului pentru portofoliul de tranzacționare pe bază de corelație, calculat conform secțiunii 5;

(b) media acestui nivel în cursul ultimelor 12 săptămâni;

(c) 8 % din cerința de fonduri proprii care, la momentul calculării celui mai recent nivel al riscului menționat la litera (a), ar fi calculată conform articolului 338 alineatul (4) pentru toate acele poziții incluse în modelul intern pentru portofoliul de tranzacționare pe bază de corelație.

Secțiunea 2

Cerințe generale

Articolul 365

Calcularea VaR și VaR în situație de criză

(1) Calculul nivelului valorii la risc menționat la articolul 364 va fi supus următoarelor cerințe:

(a) calculul zilnic al nivelului valorii la risc;

(b) un interval de încredere unilateral de 99 de centile;

(c) o perioadă de deținere de 10 zile;

(d) o perioadă efectivă de observare de cel puțin un an, cu excepția cazului în care o perioadă de observare mai scurtă se justifică printr-o creștere semnificativă a volatilității prețurilor;

(e) cel puțin actualizări lunare ale datelor.

Instituția poate utiliza niveluri ale valorii la risc calculate în funcție de perioade de deținere mai scurte mărite proporțional la 10 zile, utilizând o metodologie adecvată care este revizuită periodic.

▼C2

(2) În plus, instituția calculează cel puțin săptămânal o „valoarea la risc în situație de criză” a portofoliului actual, în conformitate cu cerințele prevăzute la alineatul (1), datele modelului valorii la risc fiind calibrate în raport cu datele istorice dintr-o perioadă continuă de 12 luni de criză financiară semnificativă, relevantă pentru portofoliul instituției. Instituția revizuiește alegerea acestor date istorice cel puțin anual și transmite rezultatul autorităților competente. ABE monitorizează gama practicilor de calculare a valorii la risc în situație de criză și emite ghiduri cu privire la aceste practici, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 366

Testare ex-post reglementară și factori de multiplicare

(1) Rezultatele calculelor menționate la articolul 365 se ajustează crescător cu factorii de multiplicare (m_c) și (m_s).

(2) Fiecare factor de multiplicare (m_c) și (m_s) este reprezentat de suma dintre cel puțin 3 și un factor complementar cuprins între 0 și 1, în conformitate cu tabelul 1. Acest factor complementar depinde de numărul de depășiri puse în evidență pentru ultimele 250 de zile lucrătoare de testarea ex-post de către instituție a nivelului valorii la risc prevăzut la articolul 365 alineatul (1).

Tabelul 1

Număr de depășiri	Factor complementar
Mai puțin de cinci	0,00
5	0,40
6	0,50
7	0,65
8	0,75
9	0,85
10 sau mai multe	1,00

(3) Instituțiile contabilizează depășirile zilnice, pe baza testării ex-post a modificărilor ipotetice și efective ale valorii portofoliului. O depășire reprezintă o variație de o zi în valoarea portofoliului care depășește nivelul valorii la risc aferente zilei respective, generată de modelul instituției. În scopul determinării factorului complementar, numărul de depășiri este evaluat cel puțin trimestrial și este egal cu numărul cel mai mare dintre depășirile calculate pe baza variațiilor ipotetice și depășirile calculate pe baza variațiilor reale în valoarea portofoliului.

Efectuarea testării ex-post prin utilizarea variațiilor ipotetice în valoarea portofoliului se bazează pe o comparație între valoarea portofoliului la sfârșitul zilei și, presupunând poziții neschimbate, valoarea portofoliului la sfârșitul zilei următoare.

Efectuarea testării ex-post prin utilizarea variațiilor reale în valoarea portofoliului se bazează pe o comparație între valoarea portofoliului la sfârșitul zilei și valoarea reală a portofoliului la sfârșitul zilei următoare, excluzând taxe, comisioane și venitul net din dobânzi.

▼C2

(4) Autoritățile competente pot, în cazuri individuale, să limiteze factorul complementar la numărul care rezultă din depășirile calculate pe baza variațiilor ipotetice, atunci când numărul depășirilor calculat pe baza variațiilor reale nu rezultă din deficiențe ale modelului intern.

(5) Pentru a permite autorităților competente să monitorizeze pe bază continuă corectitudinea factorilor de multiplicare, instituțiile trebuie să notifice acestora cu promptitudine, în orice caz nu mai târziu de 5 zile lucrătoare, depășirile care rezultă din programul de testare ex-post.

Articolul 367

Cerințe privind cuantificarea riscului

(1) Orice model intern utilizat pentru a calcula cerințele de capital pentru riscul de poziție, riscul valutar, riscul de marfă și orice model intern pentru tranzacționare pe bază de corelație trebuie să îndeplinească toate cerințele de mai jos:

(a) modelul surprinde cu precizie toate riscurile de preț semnificative;

(b) modelul surprinde un număr suficient de factori de risc, în funcție de nivelul activității instituției pe pieţele respective. Atunci când un factor de risc este încorporat în modelul de evaluare al instituției (pricing), dar nu și în modelul de cuantificare a riscului, instituția este în măsură să justifice o asemenea omisiune într-un mod satisfăcător pentru autoritatea competentă. Modelul de cuantificare a riscului trebuie să surprindă caracterul neliniar al opțiunilor și al altor produse, precum și riscul de corelație și riscul aferent bazei. Atunci când sunt utilizați substituenți (proxies) pentru factorii de risc, acestea trebuie să își fi dovedit utilitatea printr-un istoric corespunzător pentru pozițiile reale deținute.

(2) Orice model intern utilizat pentru a calcula cerințele de capital pentru riscul de poziție, riscul valutar sau riscul de marfă trebuie să îndeplinească toate cerințele de mai jos:

(a) modelul încorporează un set de factori de risc corespunzător ratelor dobânzii pe fiecare monedă în care instituția înregistrează poziții bilanțiere și extrabilanțiere sensibile la rata dobânzii,. Instituția modelează curbele de randament folosind una dintre abordările general acceptate. Pentru expunerile semnificative la riscul de rată a dobânzii în monede și pe pieţe importante, curba de randament trebuie divizată în minimum șase benzi de scadență pentru a surprinde variațiile volatilității ratelor de-a lungul curbei de randament. Modelul trebuie, de asemenea, să surprindă riscul legat de variațiile, imperfect corelate, ale diferitelor curbe de randament;

▼C2

(b) modelul încorporează factorii de risc corespunzători aurului și valutelor individuale în care sunt denominate pozițiile instituției. În cazul OPC-urilor, se iau în considerare pozițiile pe valută efective ale acestora. Instituțiile se pot baza pe raportările terților privind poziția pe valută a OPC-ului, în cazul în care corectitudinea acestor raportări este asigurată în mod adecvat. Dacă o instituție nu are cunoștință de pozițiile pe valută ale unui OPC, această poziție trebuie extrasă și tratată în conformitate cu articolul 353 alineatul (3);

(c) modelul utilizează un factor de risc separat, cel puțin pentru fiecare dintre piețele de titluri de capital în care instituția deține poziții semnificative;

(d) modelul utilizează un factor de risc separat, cel puțin pentru fiecare marfă în care instituția deține poziții semnificative. Modelul trebuie, de asemenea, să surprindă riscul legat de variațiile, imperfect corelate, ale mărfurilor similare, dar nu identice, precum și expunerea la modificările prețurilor forward apărută ca urmare a decalajului scadențelor. De asemenea, acesta trebuie să țină cont de caracteristicile pieței, mai ales de datele de livrare și de libertatea de manevră a celor care efectuează tranzacții (*traders*) în ceea ce privește închiderea pozițiilor;

(e) modelul intern al instituției evaluează în mod prudent, prin intermediul unor scenarii de piață realiste, riscul care rezultă din poziții mai puțin lichide și din poziții cu o transparență a prețului limitată. În plus, modelul intern trebuie să îndeplinească standardele minime cu privire la date. Substituenții (*proxies*) trebuie să fie suficient de prudenți și se utilizează doar atunci când datele disponibile sunt insuficiente sau nu reflectă adevărata volatilitate a unei poziții sau a unui portofoliu.

(3) Instituțiile pot, în orice model intern utilizat în sensul prezentului capitol, să utilizeze corelații empirice în cadrul și de-a lungul categoriilor de risc doar în cazul în care abordarea instituției cu privire la cuantificarea corelațiilor este solidă și implementată cu integritate.

Articolul 368

Cerințe calitative

(1) Orice model intern utilizat în sensul prezentului capitol trebuie să fie solid din punct de vedere conceptual și implementat cu integritate; în mod particular, trebuie îndeplinite cumulativ următoarele cerințe calitative:

(a) orice model intern utilizat pentru a calcula cerințele de capital pentru riscul de poziție, riscul valutar sau riscul de marfă face parte integrantă din procesul instituției de gestionare zilnică a riscului și servește ca bază pentru raportarea expunerilor la risc către conducerea superioară;

(b) instituția are o unitate de control al riscului care este independentă de unitățile care desfășoară activități de tranzacționare și care raportează direct conducerii superioare. Unitatea este responsabilă pentru proiectarea și implementarea oricărui model intern utilizat în sensul prezentului capitol. Unitatea efectuează validarea inițială și pe bază continuă a oricărui model intern utilizat în sensul prezentului capitol, răspunzând totodată de sistemul global de

▼C2

gestionare a riscurilor. Aceasta produce și analizează rapoarte zilnice asupra rezultatelor oricărui model intern utilizat pentru a calcula cerințele de capital pentru riscul de poziție, riscul valutar și riscul de marfă, precum și asupra măsurilor adecvate care trebuie luate în ceea ce privește limitele de tranzacționare;

(c) organul de conducere al instituției și conducerea superioară sunt implicate în mod activ în procesul de control al riscului, iar rapoartele zilnice realizate de către unitatea de control al riscului sunt analizate de către un nivel al conducerii cu suficientă autoritate pentru a impune atât diminuarea pozițiilor luate de fiecare dintre cei care efectuează tranzacții (*traders*), cât și diminuarea expunerii totale la risc a instituției;

(d) instituția are personal suficient de numeros și de calificat în utilizarea modelelor interne sofisticate, inclusiv a celor utilizate în sensul prezentului capitol, în ceea ce privește tranzacționarea, controlul riscurilor, auditul și monitorizarea tranzacțiilor inițiate (*back-office*);

(e) instituția a stabilit proceduri pentru monitorizarea și asigurarea respectării setului formalizat de politici și proceduri de control interne privind funcționarea generală a modelelor sale interne, inclusiv a celor utilizate în sensul prezentului capitol;

(f) orice model intern utilizat în sensul prezentului capitol are un istoric care demonstrează acuratețea rezonabilă a acestuia în cuantificarea riscului;

(g) instituția derulează în mod frecvent un program riguros de simulări de criză, inclusiv simulări de criză în sens invers (*reverse stress tests*), care cuprinde orice model intern utilizat în sensul prezentului capitol, iar rezultatele acestor simulări de criză sunt analizate de către conducerea superioară și se reflectă în politicile și limitele pe care aceasta le stabilește. Acest proces trebuie să vizeze în special lipsa de lichiditate a piețelor în condiții de criză, riscul de concentrare, piețele unidirecționale (*one way markets*), riscul de eveniment și riscul unei intrări subite în stare de nerambursare (*jump-to-default risk*), neliniaritatea produselor, pozițiile „mult în afara banilor” (*deep out-of-the-money*), pozițiile supuse discontinuității prețurilor (*gapping of prices*) sau alte riscuri care ar putea să nu fie surprinse adecvat de către modelele interne. Șocurile aplicate trebuie să reflecte natura portofoliilor și timpul necesar acoperirii sau administrării riscurilor în condiții de criză severă ale pieței;

(h) instituția trebuie să desfășoare, ca parte componentă a procesului periodic de audit intern, o analiză independentă a modelelor sale interne, inclusiv a celor utilizate în sensul prezentului capitol.

(2) Analiza menționată la alineatul (1) litera (h) trebuie să includă atât activitățile unităților care desfășoară activități de tranzacționare, cât și activitățile unității independente de control al riscului. Cel puțin o dată pe an, instituția trebuie să reanalizeze procesul general de gestionare a riscurilor. Analiza trebuie să aibă în vedere următoarele:

(a) caracterul adecvat al documentației sistemului și procesului de gestionare a riscului, precum și organizarea unității de control al riscului;

▼C2

(b) integrarea rezultatelor cuantificării riscului în cadrul gestionării zilnice a riscurilor și integritatea sistemului de informare a conducerii;

(c) procesul pe care instituția îl utilizează pentru aprobarea modelelor de evaluare a riscului (*risk-pricing models*) și pentru aprobarea sistemelor de evaluare care sunt folosite de către personalul din unitățile responsabile cu inițierea tranzacțiilor (*front office*) și din unitățile responsabile cu înregistrarea și monitorizarea tranzacțiilor inițiate (*back office*);

(d) sfera riscurilor surprinse de către modelul de cuantificare a riscului și validarea oricăror modificări semnificative în cadrul procesului de cuantificare a riscului;

(e) acuratețea și caracterul complet al datelor aferente pozițiilor, acuratețea și pertinența în ceea ce privește ipotezele referitoare la volatilitate și corelație, precum și acuratețea calculelor de evaluare și de sensibilitate la risc;

(f) procesul de verificare pe care instituția îl utilizează la evaluarea coerenței, oportunității și fiabilității surselor de date utilizate pentru rularea modelelor interne, inclusiv independența acestor surse de date;

(g) procesul de verificare pe care instituția îl utilizează la evaluarea programului de testare ex-post (*back-testing*), care este derulat cu scopul de a evalua acuratețea modelului.

(3) Pe măsură ce tehnicile și cele mai bune practici evoluează, instituțiile trebuie să aplice aceste tehnici și practici noi în orice model intern utilizat pentru scopurile prezentului capitol.

Articolul 369

Validarea internă

(1) Instituțiile trebuie să dispună de proceduri pentru a asigura validarea adecvată a tuturor modelelor interne utilizate în sensul prezentului capitol, de către părți cu calificare adecvată, independente de procesul de elaborare, care se asigură că respectivele modele sunt solide din punct de vedere conceptual și că surprind în mod adecvat toate riscurile semnificative. Validarea se derulează atunci când modelul intern este elaborat inițial și atunci când sunt operate modificări semnificative asupra modelului intern. Validarea se derulează de asemenea periodic, în special atunci când au intervenit modificări structurale semnificative ale pieței sau modificări ale compoziției portofoliului care ar putea determina ca modelul intern să nu mai fie adecvat. Pe măsură ce tehnicile și cele mai bune practici pentru validarea internă evoluează, instituțiile trebuie să facă uz de aceste progrese. Validarea modelului intern nu se limitează la testarea ex-post și trebuie să includă de asemenea cel puțin următoarele:

(a) teste pentru a demonstra că orice ipoteze aferente modelului intern sunt pertinente și nu subestimează sau supraestimează riscul;

(b) pe lângă programele de testare ex-post ale autorității de supraveghere, instituțiile trebuie să deruleze propriile teste de validare a modelului intern, inclusiv teste ex-post, în conformitate cu riscurile și structurile portofoliilor;

▼C2

(c) utilizarea portofoliilor ipotetice pentru a avea siguranța că modelul intern este în măsură să țină cont de trăsături structurale particulare care pot apărea, de exemplu riscurile semnificative aferente bazei (*basis risks*) și riscul de concentrare.

(2) Instituția efectuează testarea ex-post prin utilizarea atât a variațiilor ipotetice cât și a celor reale în valoarea portofoliului.

Secțiunea 3

Cerințe speciale pentru modelarea riscului specific

Articolul 370

Cerințe pentru modelarea riscului specific

Un model intern utilizat pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii pentru riscul specific și un model intern pentru tranzacționarea pe bază de corelație trebuie să îndeplinească următoarele cerințe suplimentare:

(a) explică istoricul variației de preț în cadrul portofoliului;

(b) surprinde concentrarea în termeni de volum și de schimbări de compoziție a portofoliului;

(c) este robust în cazul unui mediu advers;

(d) este validat prin testare ex-post derulată în scopul de a evalua dacă riscul specific este surprins cu acuratețe. În cazul în care instituția realizează o testare ex-post pe bază de subportofolii relevante, subportofoliile respective trebuie alese într-o manieră coerentă;

(e) surprinde riscul aferent bazei specific poziției și în special este sensibil la diferențele semnificative de natură idiosincratică între poziții similare, dar nu identice;

(f) surprinde riscul de eveniment.

Articolul 371

Excluderi de la modele de risc specific

(1) O instituție poate alege să excludă din calculul cerinței de fonduri proprii pentru riscul specific, utilizând un model intern, acele poziții pentru care îndeplinește o cerință de fonduri proprii pentru riscul specific în conformitate cu articolul 332 alineatul (1) litera (e) sau articolul 337, cu excepția pozițiilor care fac obiectul abordării prevăzute la articolul 377.

(2) O instituție poate alege să nu surprindă riscul de nerambursare și riscul de migrație pentru instrumentele de datorie tranzacționate în modelul intern atunci când surprinde aceste riscuri prin conformarea cu cerințele prevăzute în secțiunea 4.

▼C2

Secțiunea 4

Model intern pentru riscurile de nerambursare și de migrație adiționale

Articolul 372

Obligația de a avea un model intern IRC

O instituție care utilizează un model intern pentru a calcula cerințele de fonduri proprii pentru riscul specific al instrumentelor de datorie tranzacționate trebuie să dispună de un model intern pentru riscurile de nerambursare și de migrație adiționale (IRC) pentru a surprinde riscul de nerambursare și riscul de migrație aferent pozițiilor din portofoliul de tranzacționare care se adaugă riscurilor surprinse de cuantificarea valorii la risc, astfel cum se specifică la articolul 365 alineatul (1). Instituția trebuie să demonstreze că modelul său intern respectă următoarele standarde, presupunându-se un nivel constant al riscului și fiind operate ajustări, dacă este cazul, pentru a reflecta impactul lichidității, concentrărilor, acoperirii (*hedging*) și impactul caracteristicilor specifice opțiunilor (*optionality*):

(a) modelul intern permite o diferențiere semnificativă a riscului, precum și estimări precise și consecvente ale riscurilor de nerambursare și de migrație adiționale;

(b) estimările pierderilor potențiale în cadrul modelului intern joacă un rol esențial în gestionarea riscurilor de către instituție;

(c) datele cu privire la piață și la poziții utilizate pentru modelul intern sunt actualizate și fac obiectul unei evaluări corespunzătoare a calității;

(d) sunt îndeplinite cerințele prevăzute la articolul 367 alineatul (3), articolul 368, articolul 369 alineatul (1) și articolul 370 literele (b), (c), (e) și (f).

ABE emite ghiduri cu privire la cerințele prevăzute la articolele 373-376.

Articolul 373

Sfera de aplicare a modelului intern IRC

Modelul intern IRC acoperă toate pozițiile care fac obiectul unei cerințe de fonduri proprii pentru riscul specific de rată a dobânzii, inclusiv pe cele care fac obiectul unei cerințe de capital pentru riscul specific de 0 %, conform articolului 336, însă nu acoperă poziții din securitizare și instrumente financiare derivate de credit de tipul „*n-th-to-default*”.

Cu aprobarea autorităților competente, instituția poate alege să includă sistematic toate pozițiile pe titluri de capital listate și toate pozițiile pe instrumente financiare derivate bazate pe titluri de capital listate. Aprobarea se acordă dacă această includere corespunde modalităților interne de cuantificare și gestionare a riscurilor.

▼C2

Articolul 374

Parametrii modelului intern IRC

(1) Instituțiile utilizează modelul intern pentru a calcula valoarea numerică ce cuantifică pierderile în caz de nerambursare și în caz de migrație a ratingurilor interne sau externe, la un interval de încredere de 99,9 %, pe un orizont de timp de un an. Instituțiile calculează această valoare numerică cel puțin săptămânal.

(2) Ipotezele în materie de corelație trebuie să fie susținute de analiza datelor obiective într-un cadru solid din punct de vedere conceptual. Modelul intern trebuie să reflecte în mod corespunzător concentrările emitenților. Concentrările care pot apărea în cadrul unei clase de produse și între diferite clase de produse în situații de criză trebuie de asemenea reflectate.

(3) Modelul intern IRC trebuie să reflecte impactul corelațiilor între evenimentele de nerambursare și de migrație. Acesta nu trebuie să reflecte impactul diversificării între, pe de o parte, evenimentele de nerambursare și migrație și, pe de altă parte, alți factori de risc.

(4) Modelul intern trebuie să se bazeze pe ipoteza unui nivel constant al riscului pe orizontul de timp de un an, ceea ce presupune ca pozițiile individuale sau seturile de poziții din portofoliul de tranzacționare date care au înregistrat stări de nerambursare sau de migrații în orizontul lor de lichiditate să fie reechilibrate la sfârșitul orizontului lor de lichiditate pentru a atinge nivelul inițial de risc. O instituție poate alege, ca alternativă, să utilizeze în mod sistematic ipoteza unei poziții constante pe un an.

(5) Orizonturile de lichiditate se stabilesc în funcție de timpul necesar pentru vânzarea poziției sau acoperirea tuturor riscurilor de preț relevante semnificative în condiții de criză a pieței, ținând cont în special de dimensiunea poziției. Orizonturile de lichiditate trebuie să reflecte practica și experiența efective din perioadele de criză sistemică și idiosincratică. Orizonturile de lichiditate trebuie măsurate în ipoteze conservatoare și trebuie să fie suficient de lungi pentru ca actul de vânzare sau de acoperire în sine să nu afecteze în mod semnificativ prețul la care se efectuează vânzarea sau acoperirea.

(6) Determinarea orizontului de lichiditate adecvat pentru o poziție sau un set de poziții este supusă unui plafon minim de trei luni.

(7) Determinarea orizontului de lichiditate adecvat pentru o poziție sau un set de poziții trebuie să ia în calcul politicile interne ale instituției referitoare la ajustările de valoare și la administrarea pozițiilor vechi. Atunci când o instituție determină orizonturi de lichiditate pentru seturi de poziții și nu pentru poziții individuale, criteriile pentru definirea seturilor de poziții trebuie definite astfel încât să reflecte cu claritate diferențele de lichiditate. Orizonturile de lichiditate trebuie să fie mai mari pentru pozițiile concentrate, lichidarea acestora necesitând mai mult timp. Orizontul de lichiditate pentru un depozit de securitizare (securitisation warehouse) trebuie să reflecte timpul necesar pentru crearea, vânzarea și securitizarea activelor sau pentru acoperirea factorilor de risc semnificativi în condiții de criză a pieței.

▼C2

Articolul 375

Recunoașterea acoperirilor în modelul intern IRC

(1) Instituțiile pot include acoperirile în modelul intern utilizat pentru a surprinde riscurile de nerambursare și de migrație adiționale. Pozițiile pot fi compensate atunci când pozițiile lungi și scurte se referă la același instrument financiar. Efectele acoperirii sau ale diversificării asociate pozițiilor lungi și scurte care implică instrumente sau titluri diferite ale aceluiași debitor, precum și pozițiilor lungi și scurte pe diferiți emitenți, pot fi recunoscute numai prin modelarea explicită a pozițiilor lungi și scurte brute pe diferite instrumente. Instituțiile trebuie să reflecte impactul riscurilor semnificative care se pot produce în intervalul dintre scadența acoperirii și orizontul de lichiditate, precum și potențialul de risc semnificativ aferent bazei pe care îl au strategiile de acoperire, în funcție de produs, rang în structura capitalului, rating intern sau extern, scadență, data emiterii (*vintage*) și alte diferențe între instrumente. Instituțiile trebuie să reflecte acoperirile numai în măsura în care acestea pot fi menținute în eventualitatea în care un eveniment de credit sau de alt tip este iminent pentru debitor.

(2) Pentru pozițiile care sunt acoperite prin strategii de acoperire dinamică, o reechilibrare a acoperirii în orizontul de lichiditate al poziției acoperite poate fi recunoscută cu condiția ca instituția:

(a) să aleagă să modeleze reechilibrarea acoperirii în mod consecvent pentru întregul set relevant de poziții din portofoliul de tranzacționare,

(b) să demonstreze că includerea reechilibrării are ca rezultat o mai bună cuantificare a riscului;

(c) să demonstreze că piețele pentru instrumentele care servesc ca acoperire sunt suficient de lichide pentru a permite această reechilibrare chiar și în situație de criză. Orice risc rezidual care rezultă din strategiile de acoperire dinamică trebuie să fie reflectat în cerința de fonduri proprii.

Articolul 376

Cerințe speciale pentru modelul intern IRC

(1) Modelul intern utilizat pentru a surprinde riscurile de nerambursare și de migrație adiționale trebuie să reflecte impactul neliniar al opțiunilor, al instrumentelor financiare derivate de credit structurate și al altor poziții cu un comportament neliniar semnificativ în ceea ce privește variațiile de preț. Instituțiile trebuie să țină cont de asemenea de dimensiunea riscului de model inerent evaluării și estimării riscurilor de preț asociate unor astfel de produse.

(2) Modelul intern trebuie să se bazeze pe date obiective și actualizate.

▼C2

(3) Ca parte a analizei independente și a validării modelelor interne utilizate în sensul prezentului capitol, inclusiv pentru sistemul de măsurare a riscurilor, instituțiile au în principal următoarele obligații:

(a) să valideze că metoda de modelare utilizată pentru corelații și pentru variațiile de preț este adecvată pentru portofoliul lor, în special în materie de alegere și de ponderare a factorilor săi de risc sistemic;

(b) să efectueze o serie de simulări de criză, în special analize de sensibilitate și analize ale scenariilor, pentru a evalua caracterul rezonabil din punct de vedere calitativ și cantitativ al modelului intern, în special în ceea ce privește tratamentul concentrărilor. Aceste teste nu trebuie să se limiteze la evenimentele istorice;

(c) să aplice o validare cantitativă adecvată care să includă valori de referință interne relevante pentru modelare.

(4) Modelul intern trebuie să fie în concordanță cu metodele interne de gestionare a riscurilor ale instituției pentru identificarea, cuantificarea și gestionarea riscurilor de tranzacționare.

(5) Instituțiile documentează modelele interne în așa fel încât corelația acestora și alte ipoteze de modelare să fie transparente pentru autoritățile competente.

(6) Modelul intern trebuie să evalueze în mod prudent, prin intermediul unor scenarii de piață realiste, riscul care rezultă din poziții mai puțin lichide și din poziții cu o transparență a prețului limitată. În plus, modelul intern trebuie să îndeplinească standardele minime cu privire la date. Substituenții (proxies) trebuie să fie suficient de prudenți și pot fi utilizați doar atunci când datele disponibile sunt insuficiente sau nu reflectă adevărata volatilitate a unei poziții sau a unui portofoliu.

Secțiunea 5

Model intern pentru tranzacționarea pe bază de corelație

Articolul 377

Cerințe pentru un model intern pentru tranzacționarea pe bază de corelație

(1) Autoritățile competente acordă aprobarea de a utiliza un model intern pentru cerința de fonduri proprii pentru portofoliul de tranzacționare pe bază de corelație, în locul cerinței de fonduri proprii prevăzute la articolul 338, instituțiilor care au aprobarea de a utiliza un model intern pentru riscul specific al instrumentelor de datorie și care îndeplinesc cerințele de la alineatele (2)-(6) și de la articolul 367 alineatele (1) și (3), articolul 368, articolul 369 alineatul (1) și articolul 370 literele (a), (b), (c), (e) și (f).

▼C2

(2) Instituțiile utilizează acest model intern pentru a calcula o valoare numerică ce cuantifică în mod adecvat toate riscurile de preț, la un interval de încredere de 99,9 %, pe un orizont de timp de un an, presupunându-se un nivel constant al riscului și fiind operate ajustări, dacă este cazul, pentru a reflecta impactul lichidității, concentrărilor, acoperirii (*hedging*) și impactul caracteristicilor specifice opțiunilor (*optionality*). Instituțiile calculează această valoare numerică cel puțin săptămânal.

(3) Următoarele riscuri trebuie să fie surprinse în mod adecvat de modelul menționat la alineatul (1):

(a) riscul cumulativ rezultat din multiple cazuri de nerambursare, inclusiv ordonarea diferită a cazurilor de nerambursare, în produse împărțite în tranșe;

(b) riscul de marjă de credit, inclusiv efectele gama și „gama încrucișate” (*cross-gamma*);

(c) volatilitatea corelațiilor implicite, inclusiv efectele încrucișate între marje și corelații;

(d) riscul aferent bazei, inclusiv următoarele două:

(i) diferența între marja unui indice și cele ale elementelor sale constituente individuale;

(ii) baza între corelația implicită a unui indice și cea a portofoliilor individualizate (*bespoke portfolios*);

(e) volatilitatea ratei de recuperare, deoarece este legată de tendința ratelor de recuperare de a afecta prețurile tranșelor;

(f) în măsura în care cuantificarea riscului global încorporează beneficii rezultate din acoperirea dinamică, riscul diminuării acoperirii și costul potențial al reechilibrării acestor acoperiri;

(g) orice alte riscuri de preț semnificative ale pozițiilor pe portofoliul de tranzacționare pe bază de corelație.

(4) O instituție trebuie să utilizeze date de piață suficiente în cadrul modelului menționat la alineatul (1) pentru a se asigura că surprinde în totalitate cele mai importante riscuri ale acestor expuneri în cadrul abordării sale interne, în conformitate cu cerințele prevăzute la prezentul articol. Aceasta trebuie să poată demonstra autorității competente, prin testare ex-post sau prin alte mijloace corespunzătoare, faptul că modelul său poate explica în mod corespunzător variația istorică de preț a acestor produse.

Instituția trebuie să dispună de politici și proceduri adecvate pe baza cărora să separe pozițiile pentru care deține aprobarea de a le include în cerința de fonduri proprii, în conformitate cu prezentul articol, de alte poziții pentru care nu deține aprobarea.

▼C2

(5) În ceea ce privește portofoliul tuturor pozițiilor incluse în modelul menționat la alineatul (1), instituția aplică periodic un set de scenarii de simulare de criză, specifice și predeterminate. Aceste scenarii de simulare de criză examinează efectele situațiilor de criză asupra ratelor de nerambursare, ratelor de recuperare, marjelor de credit, riscului aferent bazei, corelațiilor, precum și ale altor factori de risc relevanți asupra portofoliului de tranzacționare pe bază de corelație. Instituția aplică scenarii de simulare de criză cel puțin săptămânal și raportează cel puțin trimestrial autorităților competente rezultatele, inclusiv comparații cu cerința de fonduri proprii a instituției, în conformitate cu prezentul articol. Orice situații în care rezultatele simulărilor de criză depășesc în mod semnificativ cerința de fonduri proprii pentru portofoliul de tranzacționare pe bază de corelație trebuie raportate cu promptitudine autorităților competente. ABE elaborează ghiduri cu privire la aplicarea scenariilor de simulare de criză pentru portofoliul de tranzacționare pe bază de corelație.

(6) Modelul intern trebuie să evalueze în mod prudent, prin intermediul unor scenarii de piață realiste, riscul care rezultă din poziții mai puțin lichide și din poziții cu o transparență a prețului limitată. În plus, modelul intern trebuie să îndeplinească standardele minime cu privire la date. Substituenții (*proxies*) trebuie să fie suficient de prudenți și pot fi utilizați doar atunci când datele disponibile sunt insuficiente sau nu reflectă adevărata volatilitate a unei poziții sau a unui portofoliu.

TITLUL V

CERINȚE DE FONDURI PROPRII PENTRU RISCUL DE DECONTARE

Articolul 378

Riscul de decontare/livrare

În cazul tranzacțiilor în care instrumentele de datorie, titlurile de capital, valutele și mărfurile, excluzând tranzacțiile de răscumpărare, operațiunile de dare de titluri/mărfuri cu împrumut și operațiunile de luare de titluri/mărfuri cu împrumut, rămân nedecontate după data de livrare scadentă, instituția trebuie să calculeze diferența de preț la care aceasta este expusă.

Diferența de preț este calculată ca diferența între prețul de decontare convenit pentru instrument de datorie, titlul de capital, valuta sau marfa în cauză și valoarea de piață curentă, atunci când diferența poate implica o pierdere pentru instituția de credit.

Instituția înmulțește această diferență de preț cu factorul corespunzător din coloana din dreapta a tabelului 1 de mai jos pentru a calcula cerința de fonduri proprii a instituției pentru riscul de decontare.

Tabelul 1

Numărul de zile lucrătoare după data scadentă pentru decontare	(%)
5 — 15	8
16 — 30	50
31 — 45	75
46 sau mai multe	100

▼C2

Articolul 379

Tranzacții incomplete

(1) O instituție trebuie să dețină fonduri proprii, după cum este prevăzut în tabelul 2, dacă:

(a) aceasta a plătit pentru titluri, valute sau mărfuri înainte de a le primi sau a livrat titluri, valute sau mărfuri înainte de a primi plata aferentă;

(b) în cazul tranzacțiilor transfrontaliere, a trecut o zi sau mai mult de când aceasta a efectuat plata ori livrarea.

Tabelul 2

Tratamentul tranzacțiilor incomplete din punctul de vedere al cerințelor de capital

Coloana 1	Coloana 2	Coloana 3	Coloana 4
Tipul tranzacției	Până la prima plată contractuală sau primul segment al livrării	De la prima plată contractuală sau primul segment al livrării și până la patru zile după a doua plată contractuală sau al doilea segment al livrării	De la 5 zile lucrătoare după a doua plată contractuală sau al doilea segment al livrării și până la stingerea tranzacției
Tranzacție incompletă	Nicio cerință de capital	Se tratează ca o expunere	Se tratează ca o expunere ponderată la risc cu 1 250 %

(2) La aplicarea unei ponderi de risc expunerilor din tranzacțiile incomplete tratate în conformitate cu coloana 3 din tabelul 2, o instituție care utilizează abordarea IRB prevăzută în partea a treia titlul II capitolul 3, poate atribui probabilități de nerambursare contrapărților pentru care nu are alte expuneri în afara portofoliului de tranzacționare, pe baza ratingului extern al contrapărții. Instituțiile care utilizează propriile estimări ale pierderii în caz de nerambursare (LGD — *loss given default*) pot aplica valoarea pierderilor în caz de nerambursare prevăzută la articolul 161 alineatul (1) expunerilor din tranzacții incomplete tratate în conformitate cu coloana 3 din tabelul 2, cu condiția să aplice respectiva valoare a pierderii în caz de nerambursare tuturor expunerilor de acest tip. Alternativ, o instituție care utilizează abordarea IRB prevăzută în partea a treia titlul II capitolul 3 poate aplica ponderile de risc ale abordării standardizate, așa cum este prevăzut în partea a treia titlul II capitolul 2, cu condiția să le aplice tuturor expunerilor de acest tip, sau poate aplica o pondere de risc de 100 % tuturor expunerilor de acest tip.

Dacă nivelul expunerii pozitive ce rezultă din tranzacții incomplete nu este semnificativ, instituțiile pot aplica acestor expuneri o pondere de risc de 100 %, cu excepția cazului în care este necesară o pondere de risc de 1 250 %, în conformitate cu coloana 4 din tabelul 2 de la alineatul (1).

(3) Ca alternativă la aplicarea unei ponderi de risc de 1 250 % expunerilor din tranzacțiile incomplete, în conformitate cu coloana 4 din tabelul 2 de la alineatul (1), instituțiile pot deduce valoarea transferată plus expunerea curentă pozitivă a acestor expuneri, din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază, în conformitate cu articolul 36 alineatul (1) litera (k).

▼C2

Articolul 380

Derogare

În cazul apariției unei disfuncționalități generale a unui sistem de decontare, a unui sistem de compensare sau a unei CPC, autoritățile competente pot excepta instituțiile de la respectarea cerințelor de fonduri proprii calculate conform articolelor 378 și 379, până în momentul în care se remediază situația. În acest caz, incapacitatea unei contrapărți de a deconta o tranzacție nu este considerată nerambursare pentru scopurile riscului de credit.

TITLUL VI

CERINȚE DE FONDURI PROPRII PENTRU RISCUL DE AJUSTARE A EVALUĂRII CREDITULUI

Articolul 381

Înțelesul ajustării evaluării creditului

În sensul prezentului titlu și al capitolului 6 din titlul II, „Ajustarea evaluării creditului” sau „CVA” (*Credit Valuation Adjustment*) înseamnă o ajustare la cursul mediu al pieței a portofoliului de tranzacții încheiate cu o contraparte. Această ajustare reflectă valoarea de piață curentă a riscului de credit pe care îl reprezintă contrapartea pentru instituție, dar nu reflectă valoarea de piață curentă a riscului de credit pe care îl reprezintă instituția pentru contraparte.

Articolul 382

Domeniu de aplicare

(1) O instituție calculează cerințele de fonduri proprii pentru riscul CVA în conformitate cu prezentul titlu pentru toate instrumentele financiare derivate extrabursiere în ceea ce privește toate activitățile sale, altele decât instrumentele financiare derivate de credit recunoscute în vederea reducerii cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor pentru riscul de credit.

(2) O instituție include tranzacții de finanțare prin titluri în calculul fondurilor proprii prevăzute la alineatul (1), dacă autoritatea competentă stabilește că expunerile instituției la riscul CVA care rezultă din aceste tranzacții sunt semnificative.

(3) Tranzacțiile cu o CPCC și tranzacțiile care au loc între un client și un membru compensator atunci când membrul compensator acționează ca intermediar între client și o CPCC, iar tranzacțiile dau naștere unei expuneri din tranzacții a membrului compensator la CPCC, sunt excluse de la aplicarea cerințelor de fonduri proprii pentru riscul CVA.

(4) Următoarele tranzacții sunt excluse de la aplicarea cerințelor de fonduri proprii pentru riscul CVA:

▼C2

(a) tranzacțiile cu contrapărți nefinanciare, conform definiției de la articolul 2 punctul 9 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, sau cu contrapărți nefinanciare stabilite într-o țară terță, în cazul în care tranzacțiile respective nu depășesc pragul de compensare precizat la articolul 10 alineatele (3) și (4) din regulamentul respectiv;

(b) tranzacțiile din interiorul grupului, după cum sunt prevăzute la articolul 3 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, cu excepția situației în care statele membre adoptă legi naționale care prevăd separarea structurală a activităților din cadrul unui grup bancar, în care caz autoritățile competente pot cere includerea în cerințele de fonduri proprii a tranzacțiilor din interiorul grupului efectuate între instituții separate din punct de vedere structural;

(c) tranzacțiile cu contrapărțile menționate la articolul 2 punctul 10 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 care fac obiectul dispozițiilor tranzitorii de la articolul 85 alineatul (1) din regulamentul respectiv până când încetează să se aplice dispozițiile tranzitorii respective;

(d) tranzacțiile cu contrapărțile menționate la articolul 1 alineatele (4) și (5) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 și tranzacțiile cu contrapărțile pentru care articolul 114 alineatul (4) și articolul 115 alineatul (2) din prezentul regulament specifică o ponderе de risc de 0 % pentru expunerile la respectivele contrapărți.

Exceptarea de la cerința privind riscul CVA pentru tranzacțiile menționate la litera (c) de la prezentul alineat încheiate pe parcursul perioadei de tranziție descrise la articolul 85 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 ar trebui să se aplice pe întreaga durată a contractului legat de tranzacția respectivă.

În ceea ce privește litera (a), în cazul în care o instituție nu mai este exceptată prin depășirea pragului exceptării sau datorită unei modificări a pragului exceptării, contractele neîndeplinite rămân exceptate până la data maturității.

(5) ABE reanalizează până la 1 ianuarie 2015 și ulterior la fiecare doi ani, ținând cont de evoluțiile în materie de reglementare pe plan internațional și incluzând metodologii potențiale referitoare la calibrarea și pragurile pentru aplicarea costurilor cerințelor de capital corespunzătoare riscului CVA contrapărților nefinanciare din țări terțe.

ABE elaborează, în colaborare cu AEVMP, proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a specifica procedurile de excludere a tranzacțiilor cu contrapărți nefinanciare stabilite într-o țară terță de la cerința de fonduri proprii pentru riscul CVA.

În termen de șase luni de la data reanalizării menționate la primul paragraf, ABE transmite proiectele respective de standarde tehnice de reglementare

Se deleagă Comisiei competența de a adopta aceste standarde tehnice de reglementare menționate la al doilea paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

▼C2

Articolul 383

Metoda avansată

(1) O instituție care are aprobarea de a utiliza un model intern pentru riscul specific al instrumentelor de datorie, în conformitate cu articolul 363 alineatul (1) litera (d), stabilește, pentru toate tranzacțiile pentru care are aprobarea de a utiliza MMI pentru determinarea valorii expunerii la riscul de credit al contrapărții asociate, în conformitate cu articolul 283, cerințele de fonduri proprii pentru riscul CVA, modelând impactul modificărilor marjelor de credit ale contrapărților asupra CVA pentru toate contrapărțile din cadrul acestor tranzacții, luând în considerare acoperirile pentru CVA care sunt eligibile în conformitate cu articolul 386.

O instituție utilizează modelul său intern pentru a stabili cerințele de fonduri proprii pentru riscul specific asociat titlurilor de datorie tranzacționate și aplică un interval de încredere de 99 % și o perioadă de deținere echivalentă 10 zile. Modelul intern trebuie utilizat în așa fel încât să simuleze modificări ale marjelor de credit ale contrapărților, însă să nu modeleze sensibilitatea CVA la variațiile altor factori de piață, inclusiv modificări ale valorii activului de referință, ale mărfii, ale valutei sau ale ratei dobânzii unui instrument financiar derivat.

Cerințele de fonduri proprii pentru riscul CVA pentru fiecare contraparte se calculează în conformitate cu următoarea formulă:

$$CVA = LGD_{MKT} \cdot \sum_{i=1}^{T} max\left\{0,\ exp\left(-\frac{s_{i-1} \cdot t_{i-1}}{LGD_{MKT}}\right) - exp\left(-\frac{s_i \cdot t_i}{LGD_{MKT}}\right)\right\} \cdot \frac{EE_{i-1} \cdot D_{i-1} + EE_i \cdot D_i}{2}$$

unde:

t_i = momentul celei de a i-a reevaluări, începând de la t0 = 0;

t_T = cea mai lungă perioadă de scadență contractuală pentru toate seturile de compensare cu contrapartea;

s_i = este marja de credit a contrapărții la momentul ti, utilizată pentru a calcula CVA-ul contrapărții. În cazul în care este disponibilă marja instrumentului de tipul credit default swap aferent contrapărții, o instituție trebuie să utilizeze această marjă. În cazul în care această marjă a instrumentului de tipul credit default swap nu este disponibilă, o instituție trebuie să utilizeze o marjă aproximativă adecvată ținând cont de ratingul, domeniul de activitate și regiunea contrapărții;

LGD_{MKT} = LGD din partea contrapărții care se bazează pe marja unui instrument de piață al contrapărții, dacă este disponibil un instrument al contrapărții. Atunci când un instrument al contrapărții nu este disponibil, valoarea pierderii în caz de nerambursare se bazează pe marja aproximativă adecvată ținând cont de ratingul, domeniul de activitate și regiunea contrapărții.

▼C2

Primul factor din cadrul sumei reprezintă o aproximare a probabilității marginale implicite de piață, ca o nerambursare să se producă între momentele t_{i-1} și t_i;

EE_i = expunerea așteptată față de contraparte la momentul de reevaluare ti în condițiile în care se adaugă expuneri ale unor seturi de compensare diferite pentru o astfel de contraparte și cea mai lungă scadență a fiecărui set de compensare este dată de cea mai lungă scadență contractuală din setul de compensare; O instituție aplică tratamentul menționat la alineatul (3) în cazul tranzacțiilor în marjă, dacă instituția utilizează evaluarea expunerii pozitive așteptate (EPE — *Expected Positive Exposure*), menționată la articolul 285 alineatul (1) litera (a) sau (b), pentru tranzacțiile în marjă;

D_i = factorul de actualizare fără risc de nerambursare la momentul ti, unde D_0 =1.

(2) La calcularea cerințelor de fonduri proprii pentru riscul CVA pentru o contraparte, instituția își bazează toate intrările în propriul model intern pentru riscul specific al instrumentelor de datorie pe următoarele formule (după caz):

(a) dacă modelul se bazează pe o modificare completă a prețurilor, se utilizează direct formula de la alineatul (1);

(b) dacă modelul se bazează pe sensibilități ale marjei de credit pentru momente specifice, instituția își bazează fiecare sensibilitate a marjei de credit („Regulatory CS01”) pe următoarea formulă:

$$Regulatory\ \ CS01_i = 0.0001 \cdot t_i \cdot exp\left(-\frac{s_i \cdot t_i}{LGD_{MKT}}\right) \cdot \frac{EE_{i-1} \cdot D_{i-1} - EE_{i+1} \cdot D_{i+1}}{2}$$

Pentru ultima tranșă de timp i=T, formula corespunzătoare este

$$Regulatory\ \ CS01_T = 0.0001 \cdot t_T \cdot exp\left(-\frac{s_T \cdot t_T}{LGD_{MKT}}\right) \cdot \frac{EE_{T-1} \cdot D_{T-1} + EE_T \cdot D_T}{2}$$

(c) dacă modelul utilizează sensibilități ale marjei de credit la decalajele paralele ale marjelor de credit, instituția utilizează următoarea formulă:

$$Regulatory\ CS01 = 0.0001 \cdot \sum_{i=1}^{T}\left(t_i \cdot exp\left(-\frac{s_i \cdot t_i}{LGD_{MKT}}\right) - t_{i-1} \cdot exp\left(-\frac{s_{i-1} \cdot t_{i-1}}{LGD_{MKT}}\right)\right) \cdot \frac{EE_{i-1} \cdot D_{i-1} + EE_i \cdot D_i}{2}$$

▼C2

(d) dacă modelul utilizează sensibilități de ordin secundar la decalajele marjelor de credit (factor gamma), valorile gamma se calculează pe baza formulei de la alineatul (1).

(3) O instituție care utilizează evaluarea EPE, menționată la articolul 285 alineatul (1) litera (a) sau (b), pentru instrumente financiare derivate extrabursiere acoperite cu garanții reale, întreprinde ambele acțiuni menționate mai jos, la stabilirea cerințelor de fonduri proprii pentru riscul CVA, în conformitate cu alineatul (1):

(a) își asumă un profil de expunere așteptată (EE) constant;

(b) stabilește o expunere așteptată egală cu expunerea așteptată efectivă calculată în temeiul articolului 285 alineatul (1) litera (b) pentru o scadență egală cu cea mai mare dintre următoarele:

(i) jumătate din scadența cea mai îndelungată din cadrul setului de compensare;

(ii) scadența medie ponderată noțională a tuturor tranzacțiilor din cadrul setului de compensare.

(4) O instituție căreia autoritatea competentă îi permite, în conformitate cu articolul 283, să utilizeze MMI pentru a calcula valorile expunerilor în legătură cu cea mai mare parte a activității sale, dar care utilizează metoda prevăzută în secțiunea 3, secțiunea 4 sau secțiunea 5 de la titlul II capitolul 6, pentru portofoliile mai mici, și căreia îi permite să utilizeze modelul intern de risc de piață pentru riscul specific al instrumentelor de datorie în conformitate cu articolul 363 alineatul (1) litera (d) poate, cu condiția obținerii aprobării autorităților competente, să calculeze cerințele de fonduri proprii pentru riscul CVA, în conformitate cu alineatul (1), pentru seturile de compensare cărora nu li se aplică MMI. Autoritățile competente acordă aprobarea doar dacă instituția utilizează metoda prevăzută în secțiunea 3, secțiunea 4 sau secțiunea 5 de la titlul II capitolul 6, pentru un număr limitat de portofolii mai mici.

În scopul efectuării unui calcul în temeiul paragrafului precedent și dacă modelul MMI nu generează un profil al expunerii așteptate, instituția întreprinde ambele acțiuni menționate mai jos:

(a) își asumă un profil de expunere așteptată (EE) constant;

(b) stabilește o expunere așteptată egală cu valoarea expunerii calculată conform metodelor prevăzute în secțiunea 3, secțiunea 4 sau secțiunea 5 de la titlul II capitolul 6, sau conform MMI pentru o scadență egală cu cea mai mare dintre următoarele valori:

(i) jumătate din scadența cea mai îndelungată din cadrul setului de compensare;

(ii) scadența medie ponderată noțională a tuturor tranzacțiilor din cadrul setului de compensare.

▼C2

(5) O instituție stabilește cerințele de fonduri proprii pentru riscul CVA în conformitate cu articolul 364 alineatul (1), articolul 365 și articolul 367 ca sumă a valorii la risc în situație de criză și a valorii la risc în situație de non-criză, care se calculează după cum urmează:

(a) în cazul valorii la risc în situație de non-criză, se utilizează calibrări ale parametrilor actuali pentru expunerea așteptată, așa cum se specifică la articolul 292 alineatul (2) primul paragraf;

(b) în cazul valorii la risc în situație de criză, se utilizează profiluri viitoare ale expunerii așteptate a contrapărții, cu ajutorul calibrării la condiții de criză, așa cum se specifică la articolul 292 alineatul (2) al doilea paragraf. Perioada de criză pentru parametrii marjei de credit este cea mai severă perioadă de criză de un an din cadrul perioadei de criză de trei ani utilizată pentru parametrii expunerii;

(c) factorul de multiplicare cu 3 utilizat în calcularea cerințelor de fonduri proprii bazate pe o valoare la risc și o valoare la risc în situație de criză în conformitate cu articolul 364 alineatul (1) se aplică acestor calcule. ABE monitorizează pentru consecvență orice putere discreționară în materie de supraveghere utilizată în vederea aplicării unui factor de multiplicare mai mare de 3 în cazul parametrilor valorii la risc și valorii la risc în situație de criză de care se ține seama la calcularea cerinței privind riscul CVA. Autoritățile competente care aplică un factor de multiplicare mai mare de 3 furnizează ABE o justificare scrisă;

(d) calculul se efectuează cel puțin lunar, iar EE utilizat se calculează cu aceeași frecvență. Dacă se utilizează o frecvență inferioară frecvenței zilnice pentru calculul menționat la articolul 364 alineatul (1) litera (a) punctul (ii) și litera (b) punctul (ii), instituțiile utilizează media pe trei luni.

(6) Pentru expunerile față de o contraparte, pentru care modelul intern aprobat pentru valoarea la risc a instituției în privința riscului specific al instrumentului de datorie nu produce o marjă aproximativă adecvată ținând cont de ratingul, domeniul de activitate și regiunea contrapărții, instituția folosește metoda de la articolul 384 pentru a calcula cerința de fonduri proprii pentru riscul CVA.

(7) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care detaliază:

(a) modul în care trebuie stabilită o marjă aproximativă prin modelul intern aprobat al valorii la risc a instituției în privința riscului specific al instrumentului de datorie în scopul identificării S_i și LGD_{MKT} la care se face referire la alineatul (1);

(b) numărul și dimensiunea portofoliilor care îndeplinesc criteriul unui număr limitat de portofolii mai mici menționat la alineatul (4);

▼C2

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 1 ianuarie 2014.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 384

Metoda standardizată

(1) O instituție care nu calculează cerințele de fonduri proprii pentru riscul CVA pentru contrapărțile sale, în conformitate cu articolul 383, calculează cerințe de fonduri proprii de portofoliu pentru riscul CVA pentru fiecare contraparte, în conformitate formula de mai jos, ținând cont de acoperirile CVA care sunt eligibile în conformitate cu articolul 386:

$$K = 2.33 \cdot \sqrt{h} \cdot \sqrt{\left(\sum_i 0.5 \cdot w_i \cdot \left(M_i \cdot EAD_i^{total} - M_i^{hedge} B_i\right) - \sum_{ind} w_{ind} \cdot M_{ind} \cdot B_{ind}\right)^2 + \sum_i 0.75 \cdot w_i^2 \cdot \left(M_i \cdot EAD_i^{total} - M_i^{hedge} B_i\right)^2}$$

unde:

h = orizontul de risc de un an (în ani); h = 1;

w_i = ponderea aplicabilă contrapărții „i”.

Contrapartea „i” trebuie pusă în corespondență cu una dintre cele șase ponderi w_i pe baza unei evaluări externe a creditului efectuată de o ECAI (ECAI) desemnată, astfel cum se prevede în tabelul 1. În cazul unei contrapărți pentru care nu este disponibilă o evaluare a creditului efectuată de o ECAI (ECAI) desemnată:

(a) o instituție care utilizează abordarea de la titlul II capitolul 3 pune în corespondență ratingul intern al contrapărții cu una dintre evaluările externe ale creditului;

(b) o instituție care utilizează abordarea de la titlul II, capitolul 2 atribuie acestei contrapărți wi=1.0 %. Cu toate acestea, dacă o instituție utilizează articolul 128 pentru expunerile la riscul de credit al acestei contrapărți, ponderate la risc, se atribuie wi=3.0 %;

EAD_i^{total} = valoarea totală a expunerii la riscul de credit al contrapărții „i” (total pentru toate seturile sale de compensare), inclusiv efectul garanțiilor reale în conformitate cu metodele prevăzute în secțiunile 3 - 6 de la titlul II capitolul 6, aplicabile la calcularea cerințelor de fonduri proprii pentru riscul de contraparte al contrapărții în cauză. Instituția care folosește una dintre metodele prevăzute la titlul II capitolul 6 secțiunile 3 și 4 poate folosi ca EAD_i^{total} valoarea ajustată integral a expunerii, în conformitate cu articolul 223 alineatul (5).

▼C2

În cazul unei instituții care nu utilizează metoda prevăzută în secțiunea 6 de la titlul II capitolul 6, expunerea este actualizată prin aplicarea următorului factor:

$$\frac{1 - e^{-0.05 \cdot M_i}}{0.05 \cdot M_i}$$

B_i = valoarea nețională a acoperirilor prin instrumente de tipul credit default swap, având la bază o singură semnătură, achiziționate (însumate dacă există mai mult de o poziție), care face referire la contrapartea „i” și este utilizată pentru a acoperi riscul CVA.

Cuantumul nețional trebuie actualizat prin aplicarea următorului factor:

$$\frac{1 - e^{-0.05 \cdot M_i^{hedge}}}{0.05 \cdot M_i^{hedge}}$$

B_{ind} = valoarea nețională integrală a unuia sau mai multor instrumente de tipul credit default swap bazate pe indici, achiziționate pentru a acoperi riscul CVA.

Cuantumul nețional trebuie actualizat prin aplicarea următorului factor:

$$\frac{1 - e^{-0.05 \cdot M_{ind}}}{0.05 \cdot M_{ind}}$$

w_{ind} = ponderea aplicabilă acoperirilor pentru indici.

Instituția determină W_{ind} calculând o medie ponderată a w_i care se aplică fiecărei componente a indicelui;

M_i = scadența efectivă a tranzacțiilor cu contrapartea i.

În cazul unei instituții care utilizează metoda prevăzută în secțiunea 6 de la titlul II capitolul 6, M_i se calculează în conformitate cu articolul 162 alineatul (2) litera (g). Cu toate acestea, în acest sens, Mi nu este plafonată la 5 ani, ci la cea mai lungă scadență contractuală reziduală din setul de compensare.

În cazul unei instituții care nu utilizează metoda prevăzută în secțiunea 6 de la titlul II capitolul 6, M_i este scadența medie ponderată în funcție de valorile nționale, menționată la articolul 162 alineatul (2) litera (b). Cu toate acestea, în acest sens, Mi nu este plafonată la 5 ani, ci la cea mai lungă scadență contractuală reziduală din setul de compensare.

M_i^{hedge} = scadența instrumentului de acoperire cu valoarea nețională B_i (cantitățile M_i^{hedge} Bi sunt însumate, în cazul în care acestea reprezintă mai multe poziții);

▼C2

M_{ind} = scadența acoperirii pentru indice $_{ind}$.

În cazul în care există mai mult de o poziție de acoperire bazată pe indici, M_{ind} este scadența ponderată noțională.

(2) În cazul în care o contraparte este inclusă într-un indice pe care se bazează un instrument de tipul credit default swap utilizat pentru acoperirea riscului de credit al contrapărții, instituția poate scădea cuantumul noțional care poate fi atribuit respectivei contrapărți, în conformitate cu ponderea entității de referință, din cuantumul noțional al instrumentului de tipul „credit default swap” (CDS) bazat pe indici și o poate trata ca pe o singură acoperire având la bază o singură semnătură (B_i) a contrapărții individuale cu scadența bazată pe scadența indicelui.

Tabelul 1

Grad de calitate a creditului	Pondere w_i
1	0,7 %
2	0,8 %
3	1,0 %
4	2,0 %
5	3,0 %
6	10,0 %

Articolul 385

Alternativă la utilizarea metodelor CVA de calculare a cerințelor de fonduri proprii

Ca alternativă la articolul 384, pentru instrumentele prevăzute la articolul 382 și cu condiția acordului prealabil al autorității competente, instituțiile care folosesc metoda expunerii inițiale prevăzută la articolul 275 pot aplica un factor de multiplicare egal cu 10 cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor care rezultă pentru riscul de credit al contrapărții al acestor expuneri, în locul calculării cerințelor de fonduri proprii pentru riscul CVA.

Articolul 386

Acoperiri eligibile

(1) Acoperirile sunt „acoperiri eligibile” în scopul calculării cerințelor de fonduri proprii pentru riscul CVA în conformitate cu articolele 383 și 384 numai în cazul în care acestea sunt utilizate în scopul diminuării riscului CVA și sunt administrate ca atare și, de asemenea, sunt una dintre următoarele:

(a) instrumente de tipul credit default swap, având la bază o singură semnătură, sau alte instrumente de acoperire echivalente care fac în mod direct referire la contraparte;

(b) instrumente de tipul credit default swap bazate pe indici, cu condiția ca baza dintre orice marjă a unei contrapărți individuale și marjele instrumentelor de tipul credit default swap bazate pe indici, utilizate pentru acoperire, să se reflecte, într-un mod satisfăcător pentru autoritatea competentă, în valoarea la risc și în valoarea la risc în situație de criză.

▼C2

Cerința de la litera (b), care prevede ca baza dintre orice marjă a unei contrapărți individuale și marjele instrumentelor de tipul credit default swap bazate pe indici, utilizate pentru acoperire, să se reflecte în valoarea la risc și în valoarea la risc în situație de criză, se aplică și cazurilor în care se utilizează o aproximare pentru marja unei contrapărți.

În cazul tuturor contrapărților pentru care se utilizează o aproximare, o instituție trebuie să utilizeze o serie temporală rezonabilă a unui grup reprezentativ de semnături similare pentru care este disponibilă o marjă.

Dacă baza dintre orice marjă a unei contrapărți individuale și marjele acoperirilor prin instrumente de tipul credit default swap bazate pe indici nu este reflectată într-un mod satisfăcător pentru autoritatea competentă, instituția reflectă numai 50 % din cuantumul noțional al acoperirilor pentru indici în valoarea la risc și în valoarea la risc în situație de criză.

Nu este permisă acoperirea în exces a expunerilor cu instrumente de tipul credit default swap având la bază o singură semnătură, conform metodei prevăzute la articolul 383.

(2) O instituție nu reflectă alte tipuri de acoperiri pentru riscul de contraparte la calcularea cerințelor de fonduri proprii pentru riscul CVA. În special, instrumentele credit default swap de tipul „nth-to-default” sau împărțite în tranșe și instrumentele de tipul credit linked note nu sunt acoperiri eligibile în scopul calculării cerințelor de fonduri proprii pentru riscul CVA.

(3) Acoperirile eligibile care sunt incluse în calculul cerințelor de fonduri proprii pentru riscul CVA nu se includ în calculul cerințelor de fonduri proprii pentru riscul specific prevăzut la titlul IV și nu se tratează ca diminuare a riscului de credit decât pentru riscul de credit al contrapărții din cadrul aceluiași portofoliu de tranzacționare.

PARTEA A PATRA

EXPUNERI MARI

Articolul 387

Obiect

Instituțiile își monitorizează și controlează expunerile mari în conformitate cu prezenta parte.

Articolul 388

Excludere din domeniul de aplicare

Prezenta parte nu se aplică firmelor de investiții care îndeplinesc criteriile prevăzute la articolul 95 alineatul (1) sau la articolul 96 alineatul (1).

Prezenta parte nu se aplică unui grup pe baza situației sale consolidate, dacă grupul respectiv include numai firmele de investiții prevăzute la articolul 95 alineatul (1) sau la articolul 96 alineatul (1) și societăți auxiliare și nici în cazul în care grupul respectiv nu include instituții de credit.

▼C2

Articolul 389

Definiție

În sensul prezentei părți, „expuneri”, în sensul prezentei părți, înseamnă orice activ sau element extrabilanțier menționat în partea a treia titlul II capitolul 2, fără aplicarea ponderilor de risc sau a gradelor de risc.

Articolul 390

Calculul valorii expunerii

(1) Expunerile care decurg din elementele menționate la anexa II trebuie să fie calculate în conformitate cu una dintre metodele prevăzute în partea a treia titlul II capitolul 6.

(2) Instituțiile care au aprobarea de a utiliza metoda modelului intern în conformitate cu articolul 283 pot utiliza această metodă pentru a calcula valoarea expunerii pentru tranzacțiile de răscumpărare, tranzacțiile de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut, tranzacțiile de creditare în marjă și tranzacțiile cu termen lung de decontare.

(3) Instituțiile care calculează cerințele de fonduri proprii pentru activitățile din portofoliul propriu de tranzacționare în conformitate cu partea a treia titlul IV capitolul 2 articolul 299 și partea a treia titlul V și, după caz, partea a treia titlul IV capitolul 5, calculează expunerile față de clienți individuali care decurg din portofoliul de tranzacționare prin însumarea următoarelor elemente:

(a) excedentul pozitiv al pozițiilor lungi față de pozițiile scurte ale unei instituții pe toate instrumentele financiare emise de clientul în cauză, poziția netă pe fiecare dintre diferitele instrumente fiind calculată conform metodelor prevăzute în partea a treia titlul IV capitolul 2;

(b) expunerea netă, în cazul angajamentului de preluare fermă a unui titlu de datorie sau de capital;

(c) expunerile față de clientul în cauză, rezultate din tranzacțiile, acordurile și contractele menționate la articolele 299 și 378-380, aceste expuneri fiind calculate prin modalitatea de calcul al valorilor expunerilor, descrisă la articolele respective.

În sensul literei (b), expunerea netă se calculează prin deducerea acelor poziții aferente angajamentului de preluare fermă care sunt subscrise sau subangajate de către terțe părți pe baza unei înțelegeri formale, urmată de reducerea acesteia prin aplicarea factorilor prevăzuți la articolul 345.

În sensul literei (b), instituțiile trebuie să instituie sisteme pentru monitorizarea și controlul expunerilor rezultate din angajamente de preluare fermă în perioada dintre momentul angajamentului inițial și următoarea zi lucrătoare, ținând cont de natura riscurilor întâlnite pe piețele în cauză.

În sensul literei (c), referința la partea a treia titlul II capitolul 3 se exclude dintre referințele prevăzute la articolul 299.

▼C2

(4) Expunerile totale față de clienți individuali sau grupuri de clienți aflați în legătură se calculează prin însumarea expunerilor care rezultă din portofoliul de tranzacționare și a expunerilor care rezultă din afara portofoliului de tranzacționare.

(5) Expunerile față de grupurile de clienți aflați în legătură se calculează însumând expunerile față de clienții individuali dintr-un grup.

(6) Expunerile nu cuprind niciuna dintre următoarele:

(a) în cazul tranzacțiilor de schimb valutar, expunerile înregistrate în cursul normal al decontării în timpul celor două zile lucrătoare ulterioare plății;

(b) în cazul operațiunilor de vânzare sau cumpărare de titluri, expunerile înregistrate în cursul normal al decontării în cele cinci zile lucrătoare ulterioare plății sau livrării titlurilor, oricare dintre acestea survine mai întâi;

(c) în cazul furnizării de servicii de transfer de fonduri, inclusiv de prestare de servicii de plată, compensări și decontări în orice monedă și de corespondent bancar sau de servicii de compensare, decontare și custodie a instrumentelor financiare către clienți, primirea întârziată a finanțării și alte expuneri care decurg din activitatea cu clienții, care nu durează mai mult decât până în următoarea zi lucrătoare;

(d) în cazul furnizării de servicii de transfer de fonduri, inclusiv de prestare de servicii de plată, compensări și decontări în orice monedă și de corespondent bancar, expunerile pe parcursul zilei (intra-day) față de instituțiile care prestează serviciile respective;

(e) expunerile deduse din fondurile proprii, în conformitate cu articolele 36, 56 și 66.

(7) Pentru a determina expunerea globală față de un client sau de un grup de clienți aflați în legătură, din punctul de vedere al clienților față de care instituția are expuneri prin tranzacțiile menționate la articolul 112 literele (m) și (o) sau prin alte tranzacții, atunci când există o expunere față de active-suport, o instituție evaluează expunerile sale suport luând în considerare substanța economică a structurii tranzacției și riscurile inerente structurii tranzacției propriu-zise, pentru a stabili dacă aceasta constituie o expunere suplimentară.

(8) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice următoarele:

(a) condițiile și metodologiile utilizate pentru a determina expunerea globală față de un client sau un grup de clienți aflați în legătură, din punctul de vedere al tipurilor de expuneri prevăzute la alineatul (7).

(b) condițiile în care structura tranzacției menționate la alineatul (7) nu constituie o expunere suplimentară;

▼C2

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 1 ianuarie 2014.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 391

Definirea unei instituții în scopul expunerilor mari

În scopul calculării valorii expunerilor în conformitate cu prezenta parte, termenul „instituție” desemnează și orice întreprindere privată sau publică, inclusiv sucursalele acesteia, care, dacă ar fi stabilite în Uniune, ar corespunde definiției termenului „instituției” și care a fost autorizată într-o țară terță care aplică cerințe de supraveghere prudențială și de reglementare cel puțin echivalente cu cele aplicate în Uniune.

Articolul 392

Definirea unei expuneri mari

Expunerea unei instituții față de un client sau un grup de clienți aflați în legătură este considerată a fi o expunere mare în cazul în care valoarea sa este cel puțin egală cu 10 % din capitalul său eligibil.

Articolul 393

Capacitatea de a identifica și administra expunerile mari

O instituție trebuie să dispună de proceduri administrative și contabile sănătoase și de mecanisme adecvate de control intern care să îi permită să identifice, să administreze, să monitorizeze, să raporteze și să înregistreze toate expunerile mari și modificările ulterioare ale acestora, în conformitate cu prezentul regulament.

Articolul 394

Cerințe de raportare

(1) O instituție raportează autorităților competente următoarele informații cu privire la fiecare expunere mare, inclusiv la expunerile mari exceptate de la aplicarea articolului 395 alineatul (1):

(a) datele de identificare a clientului sau a grupului de clienți aflați în legătură față de care instituția are o expunere mare;

(b) valoarea expunerii înainte de a se lua în considerare efectul diminuării riscului de credit, dacă este cazul;

(c) în cazul în care se utilizează, tipul protecției finanțate sau nefinanțate a creditului;

(d) valoarea expunerii după luarea în considerare a efectului diminuării riscului de credit calculat în sensul articolului 395 alineatul (1).

▼C2

În cazul în care o instituție face obiectul dispozițiilor părții a treia, titlul II, capitolul 3, se pun la dispoziția autorităților competente informații cu privire la cele mai mari 20 de expuneri determinate la nivel consolidat, cu excepția celor excluse de la aplicarea articolului 395 alineatul (1).

(2) O instituție raportează următoarele informații autorităților competente, pe lângă raportarea informațiilor menționate la alineatul (1), în legătură cu cele mai mari 10 expuneri ale sale pe o bază consolidată față de instituții, precum și despre cele mai mari 10 expuneri ale sale pe o bază consolidată față de entități din sectorul financiar nereglementate, inclusiv expunerile mari exceptate de la aplicarea articolului 395 alineatul (1).

(a) datele de identificare a clientului sau a grupului de clienți aflați în legătură față de care instituția are o expunere mare;

(b) valoarea expunerii înainte de a se lua în considerare efectul diminuării riscului de credit, dacă este cazul;

(c) în cazul în care se utilizează, tipul protecției finanțate sau nefinanțate a creditului;

(d) valoarea expunerii după luarea în considerare a efectului diminuării riscului de credit calculat în sensul articolului 395 alineatul (1);

(e) retragerea așteptată a expunerii exprimată sub forma sumei care devine scadentă, în tranșe lunare până la un an, în tranșe trimestriale până la trei ani și, apoi, în tranșe anuale.

(3) Raportarea are loc cel puțin de două ori pe an.

(4) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a preciza următoarele:

(a) formatele uniforme pentru raportarea menționată la alineatul (3), care trebuie să fie proporționale cu natura, dimensiunea și complexitatea activităților instituțiilor și instrucțiunile pentru utilizarea acestor formate;

(b) frecvențele și datele raportării menționate la alineatul (3);

(c) soluțiile informatice care trebuie aplicate raportării menționate la alineatul (3).

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 1 ianuarie 2014.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

▼C2

Articolul 395

Limite ale expunerilor mari

(1) O instituție nu poate să înregistreze, după luarea în considerare a efectului diminuării riscului de credit în conformitate cu articolele 339-403, o expunere față de un client sau grup de clienți aflați în legătură a cărei valoare depășește 25 % din capitalul eligibil. În cazul în care clientul este o instituție sau în cazul în care un grup de clienți aflați în legătură include una sau mai multe instituții, valoarea respectivă nu poate depăși 25 % din capitalul eligibil al instituției sau 150 de milioane EUR, luându-se în considerare valoarea cea mai mare, cu condiția ca suma valorilor expunerilor, după luarea în calcul a efectului diminuării riscului de credit în conformitate cu articolele 399-403, față de toți clienții aflați în legătură care nu sunt instituții să nu depășească 25 % din capitalul eligibil al instituției.

În cazul în care suma de 150 de milioane EUR depășește procentul de 25 % din capitalul eligibil al instituției, valoarea expunerii, după luarea în considerare a efectului diminuării riscului de credit în conformitate cu articolele 399-403, nu trebuie să depășească o limită rezonabilă în ceea ce privește capitalul eligibil al instituției. Această limită este determinată de instituție în conformitate cu politicile și procedurile menționate la articolul 81 din Directiva 2013/36/UE pentru a aborda și controla riscul de concentrare. Această limită nu poate depăși 100 % din capitalul eligibil al instituției.

Autoritățile competente pot stabili o limită mai mică de 150 de milioane EUR și informează ABE și Comisia în legătură cu aceasta.

(2) În conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, luând în considerare efectul diminuării riscului de credit în conformitate cu articolele 399-403, precum și rezultatele evoluțiilor la nivelul Uniunii și la nivel internațional în domeniul sectorului bancar paralel și al expunerilor mari, ABE elaborează, până la 31 decembrie 2014, ghiduri pentru stabilirea unor limite agregate adecvate pentru aceste expuneri sau a unor limite individuale mai stricte pentru expunerile față de entități din sectorul bancar paralel care desfășoară activități bancare în afara unui cadru reglementat.

La elaborarea acestor ghiduri, ABE ia în considerare posibilitatea ca introducerea unor limite suplimentare să aibă un impact negativ semnificativ asupra profilului de risc al instituțiilor stabilite în Uniune, asupra asigurării creditării pentru economia reală sau asupra stabilității și bunei funcționări a piețelor financiare.

Până la 31 decembrie 2015, Comisia evaluează gradul de adecvare și impactul impunerii de limite pentru expunerile față de entitățile din sectorul bancar paralel care desfășoară activități bancare în afara unui cadru reglementat, luând în considerare evoluțiile la nivel european și internațional în domeniul sectorului bancar paralel și al expunerilor mari, precum și diminuarea riscului de credit în conformitate cu articolele 399-403. Comisia prezintă raportul Parlamentului European și Consiliului împreună cu o propunere legislativă, dacă este cazul, privind limitele expunerilor față de entitățile din sectorul bancar paralel care desfășoară activități bancare în afara unui cadru reglementat.

▼C2

(3) Sub rezerva articolului 396, o instituție trebuie să respecte în orice moment limita relevantă prevăzută la alineatul (1).

(4) Activele constituind creanțe și alte expuneri față de firme de investiții recunoscute din țări terțe pot fi supuse aceluiași tratament prevăzut la alineatul (1).

(5) Limitele prevăzute la prezentul articol pot fi depășite în cazul expunerilor din portofoliul de tranzacționare al instituției dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) expunerea din afara portofoliului de tranzacționare față de clientul sau grupul de clienți aflați în legătură în cauză nu depășește limita prevăzută la alineatul (1), această limită fiind calculată cu referire la capitalul eligibil, astfel încât excedentul să apară în întregime din portofoliul de tranzacționare;

(b) instituția îndeplinește o cerință suplimentară de fonduri proprii privind excedentul în legătură cu limita prevăzută la alineatul (1), care este calculată în conformitate cu articolele 397 și 398;

(c) atunci când trec cel mult 10 zile de la producerea excedentului, expunerea din portofoliul de tranzacționare față de clientul sau grupul de clienți aflați în legătură în cauză nu depășește 500 % din capitalul eligibil al instituției;

(d) excedentele care se mențin mai mult de 10 zile nu depășesc în total 600 % din capitalul eligibil al instituției.

În fiecare caz în care limita a fost depășită, instituția raportează autorităților competente, fără întârziere, suma excedentară și numele clientului respectiv și, după caz, numele grupului de clienți în cauză aflați în legătură.

(6) Doar în sensul prezentului alineat, măsuri structurale înseamnă măsuri adoptate de un stat membru și puse în aplicare de autoritățile competente relevante ale statului membru respectiv până la intrarea în vigoare a unei act juridic care armonizează explicit aceste măsuri, prin care se impune instituțiilor de credit autorizate în statul membru respectiv să își reducă expunerile față de diferite entități juridice în funcție de activitățile lor, indiferent de locul în care se desfășoară activitățile respective, în vederea protejării deponenților și a menținerii stabilității financiare.

În pofida alineatului (1) de la prezentul articol și articolului 400 alineatul (1) litera (f), atunci când statele membre aplică legislația națională care impune adoptarea de măsuri structurale în cadrul unui grup bancar, autoritățile competente pot impune instituțiilor din cadrul grupului bancar care dețin depozite acoperite printr-o schemă de garantare a depozitelor în conformitate cu Directiva 94/19/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 mai 1994 privind sistemele de garantare a depozitelor ([1]) sau printr-o schemă echivalentă de garantare a depozitelor dintr-o țară terță să aplice o limită a expunerilor mari sub 25 %, dar nu mai scăzută de 15 % între 28 iunie 2013 și 30 iunie 2015 și nu mai scăzută de 10 % începând cu 1 iulie 2015, pe o bază subconsolidată, în conformitate cu articolul 11 alineatul (5) nou pentru expunerile din interiorul grupului, atunci când aceste expuneri constau în expuneri față de o entitate care nu aparține aceluiași subgrup în ceea ce privește măsurile structurale.

([1]) JO L 135, 31.5.1994, p. 5.

▼C2

În sensul prezentului alineat, trebuie să se îndeplinească următoarele condiții:

(a) toate entitățile care aparțin aceluiași subgrup în ceea ce privește măsurile structurale se consideră drept un singur client sau un singur grup de clienți aflați în legătură;

(b) autoritățile competente aplică o limită uniformă pentru expunerile menționate la primul paragraf.

Aplicarea acestei abordări nu aduce atingere supravegherii efective pe bază consolidată și nu poate prezenta efecte adverse disproporționate în ceea ce privește întregul sistem financiar sau părți ale acestuia în alte state membre sau în Uniune în ansamblu, și nici nu poate forma sau crea un obstacol pentru funcționarea pieței interne.

(7) Înainte de instituirea măsurilor structurale specifice, astfel cum sunt menționate la alineatul (5) în legătură cu expunerile mari, autoritățile competente notifică Consiliul, Comisia, autoritățile competente în cauză și ABE cu cel puțin două luni înainte de publicarea deciziei de a adopta măsuri structurale și prezintă elemente de probă cantitative sau calitative cu privire la toate elementele următoare:

(a) domeniul activităților supuse măsurilor structurale;

(b) o explicație a motivelor pentru care proiectele de măsuri respective sunt considerate ca fiind corespunzătoare, eficace și proporționale pentru protejarea deponenților;

(c) o evaluare a impactului pozitiv sau negativ probabil al măsurilor asupra pieței unice, pe baza informațiilor disponibile statului membru.

(8) Se conferă Comisiei, care hotărăște în conformitate cu procedura menționată la articolul 464 alineatul (2), competența de a adopta un act de punere în aplicare pentru a accepta sau a respinge măsurile propuse la nivel național menționate la alineatul (7).

În termen de o lună de la primirea notificării menționate la alineatul (6), ABE prezintă Consiliului, Comisiei și statului membru în cauză avizul său cu privire la punctele menționate la alineatul (6). Autoritățile competente în cauză pot și ele să prezinte Consiliului, Comisiei și statului membru în cauză avizele lor asupra punctelor menționate la alineatul (6).

Ținând cont în mod special de avizele menționate mai la paragraful al doilea și dacă există probe solide și puternice că măsurile vor avea un impact negativ asupra pieței unice care depășesc beneficiile legate de stabilitatea financiară, Comisia respinge măsurile propuse la nivel național în termen de două luni de la primirea notificării. În caz contrar, Comisia acceptă măsurile propuse la nivel național pentru o perioadă inițială de doi ani și, după caz, măsurile pot fi supuse unor modificări.

Comisia respinge măsurile propuse la nivel național doar dacă consideră că măsurile propuse la nivel național implică efecte negative disproporționate asupra sistemului financiar în ansamblu sau asupra unor părți ale acestuia, în alte state membre sau la nivelul Uniunii, formând sau creând astfel un obstacol pentru funcționarea pieței interne sau pentru libera circulație a capitalului în conformitate cu dispozițiile TFUE.

▼C2

Evaluarea Comisiei ține seama de opinia ABE și ia în considerare probele prezentate în conformitate cu alineatul (6).

Înainte de expirarea măsurilor, autoritățile competente pot propune noi măsuri de prelungire a perioadei de aplicare, de fiecare dată cu încă doi ani. În acest caz, acestea notifică Comisia, Consiliul, autoritățile competente în cauză și ABE. Aprobarea noilor măsuri face obiectul procesului menționat la prezentul articol. Prezentul articol nu aduc atingere articolului 458.

Articolul 396

Respectarea cerințelor privind expunerile mari

(1) Dacă, într-o situație excepțională, expunerile depășesc limita stabilită la articolul 395 alineatul (1), instituția raportează fără întârziere valoarea expunerii autorităților competente care, în cazul în care acest lucru se justifică, poate acorda instituției o perioadă limitată de timp pentru a se încadra în limita respectivă.

În cazul în care se aplică suma de 150 de milioane EUR menționată la articolul 395 alineatul (1), autoritățile competente pot permite, de la caz la caz, depășirea limitei de 100 % în ceea ce privește capitalul eligibil al instituției.

(2) În cazul în care cerințele prevăzute în prezenta parte nu se aplică unei instituții, pe bază individuală sau subconsolidată, în temeiul articolului 7 alineatul (1), sau dispozițiile articolului 9 se aplică unor instituții-mamă dintr-un stat membru, trebuie luate măsuri pentru a garanta o alocare satisfăcătoare a riscurilor în cadrul grupului.

Articolul 397

Calcularea cerințelor suplimentare de fonduri proprii pentru expuneri mari din portofoliul de tranzacționare

(1) Excedentul menționat la articolul 395 alineatul (4) litera (b) se calculează selectând, din expunerea totală a portofoliului de tranzacționare față de clientul sau grupul de clienți în cauză, acele componente care implică cele mai mari cerințe pentru riscul specific din partea a treia titlul IV capitolul 2 și/sau cerințele de la articolul 299 și partea a treia titlul V, a căror sumă este egală cu valoarea excedentului menționat la articolul 395 alineatul (4) litera (a).

(2) Dacă excedentul nu se menține mai mult de 10 zile, cerința suplimentară de capital pentru aceste componente este de 200 % din cerințele menționate la alineatul (1).

(3) După 10 zile de la producerea excedentului, componentele excedentului, selectate în conformitate cu alineatul (1), sunt repartizate rândului corespunzător de pe coloana 1 din tabelul 1, în ordine ascendentă a cerințelor privind riscul specific din partea a treia titlul IV, capitolul 2 și/sau a cerințelor de la articolul 299 și partea a treia, titlul V. Cerința suplimentară de fonduri proprii este egală cu suma cerințelor privind riscul specific din partea a treia, titlul IV, capitolul 2 și/sau a cerințelor de la articolul 299 și partea a treia, titlul V privind aceste componente, înmulțită cu factorul corespunzător de pe coloana 2 din tabelul 1.

▼C2

Tabelul 1

Coloana 1: Excedent față de limite (pe baza unui procent din capitalul eligibil)	Coloana 2: Factori
Până la 40 %	200 %
Între 40 % și 60 %	300 %
Între 60 % și 80 %	400 %
Între 80 % și 100 %	500 %
Între 100 % și 250 %	600 %
Peste 250 %	900 %

Articolul 398

Proceduri de prevenire a evitării, de către instituții, a cerinței suplimentare de fonduri proprii

Este interzis instituțiilor să evite în mod deliberat cerințele suplimentare de fonduri proprii menționate la articolul 397 pe care altfel ar trebui să le satisfacă în cazul expunerilor care depășesc limita prevăzută la articolul 395 alineatul (1), odată ce expunerile respective au fost menținute mai mult de 10 zile, prin transferul temporar al expunerilor în cauză către o altă societate, indiferent dacă face sau nu parte din același grup, și/sau prin realizarea de tranzacții artificiale prin care se închide expunerea în perioada de 10 zile și se creează o expunere nouă.

Instituțiile mențin sisteme care asigură raportarea imediată către autoritățile competente a oricărui transfer care produce efectul menționat la primul paragraf.

Articolul 399

Tehnici eligibile de diminuare a riscului de credit

(1) În sensul articolelor 400-403, termenul „garanție” include instrumente financiare derivate de credit recunoscute în temeiul părții a treia titlul II capitolul 4, altele decât instrumentele de tipul credit linked note.

(2) Sub rezerva dispozițiilor alineatului (3) din prezentul articol, în cazul în care recunoașterea protecției finanțate sau nefinanțate a creditului este permisă în temeiul articolelor 400-403, respectiva recunoaștere este supusă respectării cerințelor de eligibilitate și a altor cerințe prevăzute în partea a treia titlul II capitolul 4.

(3) Atunci când o instituție se bazează pe articolul 401 alineatul (2), recunoașterea protecției finanțate a creditului este supusă de respectării cerințelor relevante din partea a treia titlul II capitolul 3. În sensul prezentei părți, o instituție nu ține cont de garanția reală menționată la articolul 199 alineatele (5)-(7), cu excepția cazului în care acest lucru este permis în temeiul articolului 402.

(4) Instituțiile analizează, în măsura în care este posibil, expunerile față de emitenții de garanții reale, furnizorii de protecție nefinanțată a creditului și activele-suport, în temeiul articolului 390 alineatul (7), privind posibilele concentrări și, după caz, ia măsuri și raportează autorității competente informațiile semnificative.

▼C2

Articolul 400

Excepțări

(1) Următoarele expuneri sunt exceptate de la aplicarea articolului 395 alineatul (1):

(a) elementele de activ care constituie creanțe asupra administrațiilor centrale, băncilor centrale sau entităților din sectorul public și care, dacă ar fi negarantate, ar beneficia de o pondere de risc de 0 % în temeiul părții a treia titlul II capitolul 2;

(b) elementele de activ care constituie creanțe asupra organizațiilor internaționale sau a băncilor de dezvoltare multilaterală și care, dacă ar fi negarantate, ar beneficia de o pondere de risc de 0 % în temeiul părții a treia titlul II capitolul 2;

(c) elementele de activ care constituie creanțe garantate în mod expres de administrații centrale, bănci centrale, organizații internaționale, bănci de dezvoltare multilaterală sau entități din sectorul public, în cazul în care creanțele negarantate asupra entității care furnizează garanția ar beneficia de o pondere de risc de 0 % în temeiul părții a treia titlul II capitolul 2;

(d) alte expuneri față de sau garantate de administrații centrale, bănci centrale, organizații internaționale, bănci de dezvoltare multilaterală sau entități din sectorul public, în cazul în care creanțele negarantate asupra entității căreia îi poate fi atribuită expunerea sau prin care este garantată ar beneficia de o pondere de risc de 0 % în temeiul părții a treia titlul II capitolul 2;

(e) elemente de activ care constituie creanțe asupra administrațiilor regionale sau autorităților locale din statele membre, în cazul în care creanțele respective ar beneficia de o pondere de risc de 0 % în temeiul părții a treia titlul II capitolul 2, precum și alte expuneri față de sau garantate de administrațiile regionale sau autoritățile locale respective, în cazul în care expunerile respective ar beneficia de o pondere de risc de 0 % în temeiul părții a treia titlul II capitolul 2;

(f) expunerile față de contrapărțile menționate la articolul 113 alineatul (6) sau alineatul (7), în cazul în care ar beneficia de o pondere de risc de 0 % în temeiul părții a treia titlul II capitolul 2. Expunerile care nu îndeplinesc criteriile respective, indiferent dacă sunt sau nu exceptate de la dispozițiile articolului 395 alineatul (1), se tratează ca expuneri față de o parte terță;

(g) elementele de activ și alte expuneri garantate printr-o garanție reală sub forma unor depozite în numerar constituite la instituția creditoare sau la o instituție care este întreprinderea-mamă sau o filială a instituției creditoare;

(h) elementele de activ și alte expuneri garantate printr-o garanție reală sub forma unor certificate de depozit emise de instituția creditoare sau de o instituție care este întreprinderea-mamă sau o filială a instituției creditoare și depuse la oricare dintre acestea;

▼C2

(i) expunerile care decurg din facilități de credit neutilizate care sunt clasificate drept elemente extrabilanțiere cu un grad de risc scăzut conform anexei I, cu condiția să existe un acord încheiat cu clientul sau grupul de clienți aflați în legătură, în temeiul căruia facilitatea nu poate fi trasă decât în cazul în care se stabilește că aceasta nu determină depășirea limitei aplicabile în temeiul articolului 395 alineatul (1);

(j) expunerile din tranzacții față de CPC și contribuțiile la fonduri de garantare pentru CPC;

(k) expuneri față de schemele de garantare a depozitelor în conformitate cu Directiva 94/19/CE, care decurg din finanțarea acestor scheme, dacă instituțiile membre ale schemei au obligația legală sau contractuală de a finanța schema.

Fondurile în numerar primite în temeiul unui instrument de tipul credit linked note emis de instituție și împrumuturile și depozitele unei contrapărți în raport cu instituția și care fac obiectul unui acord de compensare privind elementele din bilanț, recunoscut în temeiul părții a treia titlul II capitolul 4, se încadrează la litera (g).

(2) Autoritățile competente pot excepta în totalitate sau parțial următoarele expuneri:

(a) obligațiuni garantate care intră sub incidența articolului 129 alineatele (1), (2) și (5);

(b) elemente de activ care constituie creanțe asupra administrațiilor regionale sau autorităților locale din statele membre, în cazul în care creanțele respective ar beneficia de o pondere de risc de 20 % în temeiul părții a treia titlul II capitolul 2, precum și alte expuneri față de sau garantate de administrațiile regionale sau autoritățile locale respective, în cazul în care expunerile respective ar beneficia de o pondere de risc de 20 % în temeiul părții a treia titlul II capitolul 2;

(c) expuneri, inclusiv participații sau alte tipuri de deținere, asumate de o instituție față de întreprinderea-mamă, față de alte filiale ale întreprinderii-mamă respective sau față de propriile filiale, în măsura în care întreprinderile respective fac obiectul supravegherii pe bază consolidată, la fel ca și instituția însăși, în conformitate cu prezentul regulament, cu Directiva 2002/87/CE sau cu standarde echivalente în vigoare într-o țară terță; expunerile care nu îndeplinesc criteriile respective sunt considerate expuneri față de o parte terță, indiferent dacă sunt exceptate sau nu de la aplicarea articolului 395 alineatul (1);

(d) elemente de activ care constituie creanțe și alte expuneri, inclusiv participații sau alte tipuri de deținere, asupra instituțiilor de credit centrale sau regionale cu care instituția de credit este asociată în cadrul unei rețele, în conformitate cu dispozițiile legale sau statutare, și care sunt responsabile, în temeiul dispozițiilor respective, de operațiunile de compensare în numerar din cadrul rețelei respective;

▼C2

(e) elemente de activ care constituie creanțe și alte expuneri față de instituții de credit, asumate de instituții de credit, dintre care una funcționează în mod neconcurențial și acordă sau garantează credite în cadrul programelor legislative sau în baza statutului său, pentru promovarea anumitor sectoare ale economiei, care implică o anumită formă de supraveghere și anumite restricții din partea administrației publice cu privire la utilizarea creditelor, cu condiția ca respectivele expuneri să rezulte în urma acelor credite care sunt transferate beneficiarilor prin intermediul instituțiilor de credit sau în urma garanțiilor pentru respectivele credite;

(f) elemente de activ care constituie creanțe și alte expuneri față de instituții, cu condiția ca aceste expuneri să nu constituie fonduri proprii ale acestor instituții, să aibă scadența în ziua lucrătoare următoare și să nu fie denominate într-o monedă importantă din perspectiva utilizării în relațiile comerciale;

(g) elemente de activ care constituie creanțe asupra băncilor centrale sub formă de rezerve minime obligatorii deținute la aceste bănci centrale și care sunt denominate în monedele lor naționale;

(h) elemente de activ care constituie creanțe asupra administrațiilor centrale sub formă de cerințe statutare de lichiditate deținute în titluri de stat și care sunt denominate și finanțate în monedele lor naționale, cu condiția ca, sub rezerva deciziei autorității competente, evaluarea de credit a respectivelor administrații centrale atribuită de o ECAI desemnată să fie cea a unei investiții cu risc scăzut (*investment grade*);

(i) 50 % dintre acreditivele documentare extrabilanțiere care prezintă un grad de risc moderat și dintre facilitățile de credit neutilizate extrabilanțiere care prezintă un grad de risc moderat, menționate în anexa I și, sub rezerva acordului autorităților competente, 80 % dintre garanții, altele decât garanțiile pentru credite care sunt întemeiate pe un act legislativ sau de reglementare și pe care schemele de garantare mutuală care au statut de instituții de credit le acordă membrilor lor;

(j) garanții impuse de lege utilizate în cazul în care un credit ipotecar finanțat prin emiterea de obligațiuni ipotecare este plătit debitorului ipotecar înainte de înregistrarea finală a ipotecii în registrul cadastral, cu condiția ca garanția să nu fie utilizată pentru a reduce riscul la calcularea cuantumului ponderat la risc al expunerii;

(k) active care constituie creanțe și alte expuneri față de burse recunoscute.

(3) Autoritățile competente pot să utilizeze exceptarea prevăzută la alineatul (2) numai dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) natura specifică a expunerii, contrapartea sau relația dintre instituție și contraparte elimină sau reduc riscul expunerii; și

(b) orice risc de concentrare rezidual poate fi rezolvat prin alte mijloace la fel de eficace, cum ar fi cadrul de administrare, procesele și mecanismele prevăzute la articolul 81 din Directiva 2013/36/UE.

▼C2

Autoritățile competente informează ABE dacă intenționează sau nu să utilizeze oricare dintre excepțările enunțate la alineatul (2) în conformitate cu literele (a) și (b) de la prezentul alineat și se consultă cu ABE cu privire la această alegere.

Articolul 401

Calcularea efectului utilizării tehnicilor de diminuare a riscului de credit

(1) În scopul calculării valorii expunerilor în sensul articolului 395 alineatul (1), o instituție poate utiliza „valoarea ajustată integral a expunerii" calculată în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 4, luând în considerare diminuarea riscului de credit, ajustările în funcție de volatilitate și orice decalaj de scadență (E*).

(2) O instituție autorizată să utilizeze propriile estimări ale pierderilor în caz de nerambursare și factori de conversie proprii pentru o clasă de expuneri în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 3 poate, cu aprobarea autorităților competente, să recunoască efectele garanțiilor financiare la calcularea valorii expunerilor în sensul articolului 395 alineatul (1).

Autoritățile competente acordă aprobarea menționată la paragraful precedent numai dacă instituția poate estima efectele garanțiilor financiare asupra expunerii sale, separat de alte aspecte relevante pentru pierderile în caz de nerambursare.

Estimările obținute de instituție trebuie să fie adecvate în măsură suficientă pentru a-i permite să reducă valoarea expunerilor în scopul respectării dispozițiilor articolului 395.

Dacă o instituție are dreptul să utilizeze propriile estimări ale efectelor garanțiilor financiare, instituția în cauză trebuie să facă aceasta în mod consecvent cu metoda adoptată la calcularea cerințelor de fonduri proprii în conformitate cu prezentul regulament.

Instituțiile care au dreptul să utilizeze propriile estimări ale pierderilor în caz de nerambursare și factori de conversie proprii pentru o anumită clasă de expuneri în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 3, și care nu calculează valoarea expunerilor lor prin metoda menționată la primul paragraf din prezentul alineat pot să utilizeze metoda extinsă a garanțiilor financiare sau metoda menționată la articolul 403 alineatul (1) litera (b) pentru calcularea valorii expunerilor.

(3) O instituție care utilizează metoda extinsă a garanțiilor financiare sau care are dreptul să utilizeze metoda descrisă la alineatul (2) din prezentul articol pentru a calcula valoarea expunerilor în sensul articolului 395 alineatul (1) efectuează periodic simulări de criză privind concentrările riscului de credit, inclusiv în ceea ce privește valoarea realizabilă a oricărei garanții reale luate.

Aceste simulări de criză periodice menționate la primul paragraf vizează riscurile care decurg din modificările posibile ale condițiilor de piață care ar putea avea un impact negativ asupra caracterului adecvat al fondurilor proprii ale instituției, precum și riscurile care decurg din executarea garanțiilor reale în situații de criză.

▼C2

Simulările de criză realizate trebuie să fie adecvate și corespunzătoare pentru evaluarea riscurilor respective.

În cazul în care simularea de criză periodică indică o valoare realizabilă a garanției reale luate mai mică decât valoarea care ar fi acceptată prin utilizarea metodei extinse a garanțiilor financiare sau a metodei descrise la alineatul (2), după caz, valoarea garanției reale care poate fi luată în considerare pentru calcularea valorii expunerilor în sensul articolului 395 alineatul (1) se reduce în consecință.

Instituțiile menționate la primul paragraf includ următoarele elemente în strategiile lor de abordare a riscului de concentrare:

(a) politici și proceduri de abordare a riscurilor provenite din decalajul dintre scadența expunerilor și scadența oricărei protecții a creditului aferente expunerilor respective;

(b) politici și proceduri care trebuie aplicate în cazul în care o simulare de criză indică o valoare realizabilă a garanției reale mai mică decât valoarea luată în considerare atunci când se utilizează metoda extinsă a garanțiilor financiare sau metoda descrisă la alineatul (2);

(c) politici și proceduri privind riscul de concentrare ca urmare a punerii în aplicare a tehnicilor de diminuare a riscului de credit, în special expunerile mari indirecte din credite, de exemplu față de un singur emitent de titluri de valoare luate ca garanții reale.

Articolul 402

Expuneri care decurg din împrumuturile ipotecare

(1) Pentru calcularea valorilor expunerilor în sensul articolului 395, o instituție poate reduce valoarea unei expuneri sau a oricărei părți a unei expuneri garantate integral cu bunuri imobile în conformitate cu articolul 125 alineatul (1) cu valoarea de piață sau valoarea ipotecară a bunului imobil respectiv afectată garantării, dar nu cu mai mult de 50 % din valoarea de piață sau 60 % din valoarea ipotecară în statele membre care au prevăzut criterii riguroase pentru evaluarea valorii ipotecare în cadrul unor dispoziții cu caracter normativ sau de reglementare, dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) autoritățile competente ale statelor membre nu au stabilit o ponderare de risc mai mare de 35 % pentru expuneri sau părți ale expunerilor garantate cu bunuri imobile locative în conformitate cu articolul 124 alineatul (2);

(b) expunerea sau partea unei expuneri este garantată integral cu

(i) ipoteci pe bunuri imobile locative sau

(ii) un bun imobil locativ într-o tranzacție de leasing în temeiul căreia locatorul păstrează dreptul de proprietate deplin asupra bunului, iar locatarul nu și-a exercitat încă opțiunea de achiziție;

(c) sunt îndeplinite cerințele de la articolul 208 și articolul 229 alineatul (1).

▼C2

(2) Pentru calcularea valorilor expunerilor în sensul articolului 395, o instituție poate reduce valoarea unei expuneri sau a oricărei părți a unei expuneri garantate integral cu bunuri imobile în conformitate cu articolul 126 alineatul (1) cu valoarea de piață sau valoarea ipotecară a bunului imobil respectiv afectată garantării, dar nu cu mai mult de 50 % din valoarea de piață sau 60 % din valoarea ipotecară în statele membre care au prevăzut criterii riguroase pentru evaluarea valorii ipotecare în cadrul unor dispoziții cu caracter normativ sau de reglementare, dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) Autoritatea competentă a statului membru nu a stabilit o pondere de risc mai mare de 50 % pentru expuneri sau părți ale expunerilor garantate cu bunuri imobile comerciale în conformitate cu articolul 124 alineatul (2);

(b) expunerea este garantată integral cu:

(i) ipoteci pe birouri sau alte spații comerciale sau

(ii) birouri sau alte spații comerciale și expunerile aferente tranzacțiilor de leasing referitoare la bunuri imobile;

(c) sunt îndeplinite cerințele de la articolul 126 alineatul (2) litera (a), articolul 208 și articolul 229 alineatul (1);

(d) bunurile imobile comerciale sunt construite integral.

(3) O instituție poate trata o expunere față de o contraparte, care rezultă dintr-un acord reverse repo în temeiul căruia instituția a cumpărat de la contraparte drepturi de ipotecă principale independente asupra unor bunuri imobile ale unor terțe părți, reprezentând o serie de expuneri individuale față de fiecare dintre părțile terțe respective, dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) contrapartea este o instituție;

(b) expunerea este garantată integral prin drepturi de ipotecă asupra bunului imobil al părților terțe respective, care au fost cumpărate de instituție, iar instituția este în măsură să exercite respectivele drepturi de ipotecă;

(c) instituția s-a asigurat că sunt îndeplinite cerințele prevăzute la articolele 208 și 229 alineatul (1);

(d) în caz de stare de nerambursare, insolvență sau lichidare a contrapărții, instituția devine beneficiara creanțelor pe care contrapartea le deține asupra părților terțe;

(e) instituția raportează autorităților competente, în conformitate cu articolul 394, cuantumul total al expunerilor față de fiecare instituție care sunt tratate în conformitate cu prezentul alineat.

▼C2

În acest sens, instituția presupune că are o expunere față de fiecare dintre părțile terțe respective, în valoare echivalentă cu creanța pe care contrapartea o deține asupra părții terțe, în loc de cuantumul corespunzător al expunerii față de contraparte. Restul expunerii față de contraparte, dacă este cazul, este tratată în continuare drept o expunere față de contraparte.

Articolul 403

Metoda substituției

(1) În cazul în care o expunere față de un client este garantată de o terță parte sau printr-o garanție reală emisă de o terță parte, o instituție poate:

(a) să trateze acea porțiune a expunerii care este garantată ca fiind înregistrată față de garant, și nu față de client, cu condiția ca expunerea negarantată față de garant să primească o pondere de risc egală sau mai mică decât ponderea de risc a expunerii negarantate față de client în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 2;

(b) să trateze acea porțiune a expunerii care este garantată cu valoarea de piață a garanției reale recunoscute ca fiind înregistrată față de partea terță, și nu față de client, cu condiția ca expunerea să fie garantată prin garanție reală și cu condiția ca partea garantată a expunerii să primească o pondere de risc egală sau mai mică decât ponderea de risc a expunerii negarantate față de client în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 2.

Metoda menționată la litera (b) de la primul paragraf nu se utilizează de către o instituție în cazul unui decalaj între scadența expunerii și scadența protecției.

În sensul prezentei părți, o instituție poate utiliza atât metoda extinsă a garanțiilor financiare, cât și metoda prevăzută la primul paragraf litera (b) numai în cazul în care are dreptul să utilizeze atât metoda extinsă a garanțiilor financiare, cât și metoda simplă a garanțiilor financiare în sensul articolului 87.

(2) În cazul în care o instituție aplică dispozițiile de la alineatul (1) litera (a):

(a) dacă garanția este denominată într-o monedă diferită de cea în care este denominată expunerea, nivelul expunerii care se consideră a fi acoperită se calculează în conformitate cu dispozițiile referitoare la tratamentul aplicat neconcordanței de monede pentru protecția nefinanțată a creditului din partea a treia titlul II capitolul 4;

(b) decalajul între scadența expunerii și scadența protecției trebuie tratat în conformitate cu dispozițiile referitoare la tratamentul decalajului de scadență din partea a treia titlul II capitolul 4;

(c) protecția parțială poate fi recunoscută potrivit tratamentului prevăzut în partea a treia titlul II capitolul 4.

▼C2

PARTEA A CINCEA

EXPUNERI LA RISCUL DE CREDIT TRANSFERAT

TITLUL I

DISPOZIȚII GENERALE PENTRU ACEASTĂ PARTE

Articolul 404

Domeniul de aplicare

Titlurile II și III se aplică securitizărilor noi, inițiate începând cu 1 ianuarie 2011. Titlurile II și III se aplică, după 31 decembrie 2014, securitizărilor existente în cazul în care, după această dată, se adaugă sau se substituie noi expuneri-suport.

TITLUL II

CERINȚE APLICABILE INSTITUȚIILOR ÎN CALITATE DE INVESTITOR

Articolul 405

Interesul reținut de către emitent

(1) O instituție, în altă calitate decât cea de inițiator, sponsor sau creditor inițial, este expusă la riscul de credit al unei poziții din securitizare din portofoliul de tranzacționare ori din afara portofoliului de tranzacționare numai dacă inițiatorul, sponsorul sau creditorul inițial a făcut cunoscut în mod explicit instituției faptul că va reține, pe bază continuă, un interes economic net semnificativ care, în niciun caz, nu poate fi mai mic de 5 %.

Numai evenimentele de mai jos pot fi considerate drept reținere a unui interes economic net semnificativ de cel puțin 5 %:

(a) păstrarea a cel puțin 5 % din valoarea nominală a fiecăreia dintre tranșele vândute sau transferate investitorilor;

(b) în cazul securitizărilor expunerilor reînnoibile, păstrarea interesului inițiatorului de cel puțin 5 % din cuantumul nominal al expunerilor securitizate;

(c) păstrarea unor expuneri selectate aleatoriu, echivalente cu cel puțin 5 % din cuantumul nominal al expunerilor securitizate, în cazul în care aceste expuneri ar fi fost, altfel, securitizate în respectiva securitizare, cu condiția ca numărul expunerilor potențial securitizate să fie de cel puțin 100 la inițierea tranzacției de securitizare;

(d) păstrarea tranșei care suportă prima pierdere și, dacă este necesar, a altor tranșe cu un profil de risc similar sau mai sever decât cele transferate sau vândute investitorilor și care nu sunt scadente mai devreme decât cele transferate sau vândute investitorilor, astfel încât reținerea să reprezinte în total cel puțin 5 % din cuantumul nominal al expunerilor securitizate;

▼C2

(e) reținerea unei expuneri față de prima pierdere de cel puțin 5 % din fiecare expunere securitizată din securitizare.

Interesul economic net este cuantificat la inițierea tranzacției de securitizare și trebuie păstrat pe bază continuă. Interesul economic net, care include pozițiile, interesul sau expunerile păstrate, nu face obiectul diminuării riscului de credit, al pozițiilor scurte sau al altei acoperiri și nu este vândut. Interesul economic net este determinat pe baza valorii noționale a elementelor extrabilanțiere.

Pentru nicio securitizare nu va exista o aplicare multiplă a cerințelor de reținere.

(2) În cazul în care o instituție de credit-mamă din UE, o societate financiară holding-mamă din UE, o societate financiară holding mixtă-mamă din UE sau una dintre filialele sale securitizează, în calitate de inițiator sau sponsor, expuneri de la mai multe instituții de credit, firme de investiții sau alte instituții financiare care sunt incluse în aria de cuprindere a supravegherii pe bază consolidată, cerința menționată la alineatul (1) poate fi îndeplinită pe baza situației consolidate a instituției de credit-mamă din UE, a societății financiare holding-mamă din UE sau a societății financiare holding mixte-mamă din UE.

Primul paragraf se aplică numai în cazul în care instituțiile de credit, firmele de investiții sau instituțiile financiare care au creat expunerile securitizate s-au angajat să respecte cerințele prevăzute la articolul 408 și transmit, în timp util, inițiatorului sau sponsorului și instituției de credit-mamă din UE, societății financiare holding-mamă din UE informațiile necesare în vederea îndeplinirii cerințelor menționate la articolul 409.

(3) Alineatul (1) nu se aplică în cazul în care expunerile securitizate sunt expuneri față de sau garantate integral, necondiționat și irevocabil de următoarele entități:

(a) administrații centrale sau bănci centrale;

(b) administrații regionale, autorități locale și entități din sectorul public ale statelor membre;

(c) instituții cărora li se aplică o pondere de risc de 50 % sau mai mică, în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 2;

(d) bănci de dezvoltare multilaterală.

(4) Alineatul (1) nu se aplică tranzacțiilor bazate pe un indice clar, transparent și accesibil, în cazul în care entitățile de referință-suport sunt identice cu cele care alcătuiesc un indice de entități care este tranzacționat pe scară largă sau reprezintă titluri tranzacționabile, altele decât poziții din securitizare;

▼C2

Articolul 406

Obligația de diligență (Due diligence)

(1) Înainte de a deveni expuse la riscurile unei securitizări și, dacă este cazul, ulterior, instituțiile trebuie să fie în măsură să demonstreze autorităților competente că au o înțelegere completă și detaliată a fiecărei poziții din securitizare și că au implementat politicile și procedurile formale, adecvate pentru portofoliul de tranzacționare și pentru afara portofoliului de tranzacționare, corespunzătoare cu profilul de risc al investițiilor lor în poziții securitizate, în scopul de a analiza și a înregistra următoarele elemente:

(a) informațiile aduse la cunoștință, conform articolului 405 alineatul (1), de către inițiatori, sponsori sau creditori inițiali pentru a preciza interesul economic net pe care îl rețin în securitizare pe bază continuă;

(b) caracteristicile de risc ale fiecărei poziții din securitizare;

(c) caracteristicile de risc ale expunerilor-suport aferente poziției din securitizare;

(d) reputația și istoricul pierderilor suferite în securitizări anterioare de inițiatori sau sponsori, corespunzătoare claselor relevante de expuneri-suport aferente poziției din securitizare;

(e) declarațiile și publicările făcute de inițiatori, sponsori sau de agenții ori consilierii acestora în legătură cu obligația de diligență (*due diligence*) privind expunerile securitizate și, după caz, calitatea garanțiilor reale aferente expunerilor securitizate;

(f) dacă este cazul, metodologiile și conceptele pe care se bazează evaluarea garanțiilor reale aferente expunerilor securitizate, precum și politicile adoptate de inițiator sau de sponsor pentru a asigura independența evaluatorului;

(g) toate caracteristicile structurale ale securitizării care pot influența în mod semnificativ performanța poziției din securitizare deținute de instituție, cum ar fi ordinea distribuirii fluxurilor de numerar către investitori stabilită prin contract (*contractual waterfall*), precum și factorii de declanșare aferenți, îmbunătățirea calității creditului, creșterea lichidității, factorii de declanșare legați de valoarea de piață și definiția stării de nerambursare specifică tranzacției.

Instituțiile trebuie să efectueze periodic propriile simulări de criză adecvate pentru pozițiile lor din securitizare. În acest scop, instituțiile se pot baza pe modelele financiare elaborate de o ECAI, cu condiția ca instituțiile să poată demonstra, la cerere, că au manifestat o preocupare corespunzătoare, înainte de a investi, pentru a valida ipotezele relevante ale modelelor și structurarea acestora și pentru a înțelege metodologia, ipotezele și rezultatele.

(2) Instituțiile, în altă calitate decât cea de inițiator, sponsor sau creditor inițial, trebuie să stabilească proceduri formale adecvate pentru portofoliul de tranzacționare și afara portofoliului de tranzacționare, care să fie corespunzătoare cu profilul de risc al investițiilor lor în poziții securitizate, în scopul monitorizării pe bază continuă și în timp util a informațiilor privind performanța expunerilor-suport aferente pozițiilor lor din securitizare. Informațiile includ, după caz, tipul expunerii, procentajul împrumuturilor cu întârzieri la plată de peste 30, 60 și 90 de zile, ratele de nerambursare, ratele de rambursare anticipată, împrumuturile cu garanția aflată în executare, tipul garanției reale și

▼C2

rata de ocupare a acesteia și distribuția frecvenței scorurilor de credit sau a altei cuantificări a bonității debitorilor de-a lungul expunerilor-suport, gradul de diversificare la nivel de industrie și de arie geografică, distribuția frecvenței raportului dintre împrumut și valoarea garanției reale (*loan to value*), cu intervale ale căror mărimi să permită efectuarea cu ușurință a unei analize de sensibilitate adecvate. În cazul în care expunerile-suport sunt ele însele poziții din securitizare, instituțiile trebuie să dispună de informațiile menționate în prezentul paragraf nu numai în ceea ce privește tranșele-suport din securitizare, cum ar fi numele și calitatea creditului emitentului, ci și în ceea ce privește caracteristicile și performanța portofoliilor-suport aferente acestor tranșe din securitizare.

Instituțiile trebuie să aplice aceleași standarde de analiză și în cazul participațiilor sau subscrierilor de titluri provenind din securitizare achiziționate de la terțe părți, indiferent dacă aceste participații sau subscrieri urmează să fie deținute în portofoliul lor de tranzacționare sau în afara acestuia.

Articolul 407

Pondere de risc suplimentară

În cazul în care o instituție nu îndeplinește cerințele legate de orice aspect important prevăzut la articolele 405, 406 sau 409, ca urmare a neglijenței sau a omisiunii instituției, autoritățile competente impun o pondere de risc suplimentară proporțională, de cel puțin 250 % din ponderea de risc (limitată la 1 250 %) care se aplică pozițiilor corespunzătoare din securitizare în modul specificat la articolul 245 alineatul (6) și respectiv articolul 337 alineatul (3). Ponderea de risc suplimentară crește progresiv, cu fiecare încălcare ulterioară a dispozițiilor privind obligația de diligență.

Autoritățile competente iau în considerare exceptările pentru anumite securitizări, prevăzute la articolul 405 alineatul (3), prin reducerea ponderii de risc pe care altfel ar impune-o prin prezentul articol cu privire la o securitizare căreia i se aplică dispozițiile articolului 405 alineatul (3).

TITLUL III

CERINȚE PENTRU INSTITUȚII ÎN CALITATE DE SPONSOR ȘI INIȚIATOR

Articolul 408

Criterii pentru acordarea creditelor

În conformitate cu dispozițiile articolului 79 din Directiva 2013/36/UE, instituțiile, în calitate de sponsor și inițiator, trebuie să aplice expunerilor care urmează să fie securitizate aceleași criterii solide și bine definite de acordare a creditelor ca în cazul expunerilor care urmează să fie deținute în afara portofoliului de tranzacționare al acestora. În acest scop, instituțiile, în calitate de inițiator și sponsor, trebuie să aplice aceleași procese pentru aprobarea și, dacă este cazul, modificarea, reînnoirea și refinanțarea creditelor.

▼C2

În cazul în care nu se respectă cerințele prevăzute la primul paragraf din prezentul articol, o instituție inițiatoare nu poate aplica dispozițiile articolului 245 alineatul (1), iar respectiva instituție inițiatoare nu poate exclude expunerile securitizate de la calcularea cerințelor de capital în conformitate cu prezentul regulament.

Articolul 409

Furnizarea de informații investitorilor

Instituțiile care acționează în calitate de inițiator, sponsor sau creditor inițial comunică investitorilor nivelul angajamentului lor, prevăzut la articolul 405, de a menține un interes economic net în securitizare. Instituțiile, în calitate de sponsor și inițiator, trebuie să se asigure că investitorii potențiali au acces imediat la toate datele relevante semnificative privind calitatea creditului și performanța fiecărei expuneri-suport, fluxurile de numerar și garanția reală aferente unei expuneri din securitizare, precum și la alte informații de acest tip necesare pentru efectuarea unor simulări de criză cuprinzătoare și bine documentate cu privire la fluxurile de numerar și valorile garanției reale aferente expunerilor-suport. În acest scop, datele relevante semnificative trebuie să fie stabilite la data inițierii operațiunii de securitizare și, dacă este cazul, ulterior, din considerente ce țin de natura operațiunii de securitizare.

Articolul 410

Condiții uniforme de aplicare

(1) ABE transmite un raport anual Comisiei cu privire la măsurile luate de autoritățile competente pentru a asigura respectarea de către instituții a cerințelor prevăzute la titlurile II și III.

(2) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care detaliază:

(a) cerințele de la articolele 405 și 406 care se aplică instituțiilor care devin expuse la riscul unei securitizări;

(b) cerința de reținere, inclusiv criteriile de calificare pentru reținerea unui interes economic net semnificativ, după cum se menționează la articolul 405, precum și nivelul de reținere;

(c) cerințele aferente obligației de diligență de la articolul 406 în cazul instituțiilor care devin expuse la o poziție din securitizare; și

(d) cerințele de la articolele 408 și 409 care se aplică instituțiilor inițiatoare și sponsor.

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 1 ianuarie 2014.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

▼C2

(3) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a facilita convergența practicilor de supraveghere cu privire la punerea în aplicare a articolului 407, inclusiv măsurile care trebuie luate în caz de încălcare a obligației de diligență și a obligațiilor privind gestionarea riscurilor.

ABE transmite Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 1 ianuarie 2014.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

PARTEA A ȘASEA

LICHIDITATEA

TITLUL I

DEFINIȚII ȘI CERINȚA DE ACOPERIRE A NECESARULUI DE LICHIDITATE

Articolul 411

Definiții

În sensul prezentei părți, se aplică următoarele definiții:

(1) „Client financiar” înseamnă un client care desfășoară una sau mai multe dintre activitățile cuprinse în anexa I la Directiva 2013/36/UE ca activitate principală sau este una dintre următoarele:

(a) instituție de credit;

(b) firmă de investiții;

(c) SSPE;

(d) OPC;

(e) fond de investiții cu capital fix;

(f) întreprindere de asigurare;

(g) societate financiară holding sau societate financiară holding mixtă.

(2) „Depozit retail” înseamnă o datorie către o persoană fizică sau o IMM dacă persoana fizică sau IMM s-ar califica pentru clasa expunerilor de tip retail în temeiul abordării standardizate sau al abordării IRB privind riscul de credit, sau către o societate eligibilă pentru tratamentul menționat la articolul 153 alineatul (4) și dacă depozitele agregate ale tuturor acestor întreprinderi, luate ca grup, nu depășesc 1 milion EUR.

▼C2

Articolul 412

Cerința de acoperire a necesarului de lichiditate

(1) Instituțiile trebuie să dețină active lichide a căror valoare însumată acoperă diferența dintre ieșirile de lichidități și intrările de lichidități în situații de criză, astfel încât să fie asigurat faptul că instituțiile mențin niveluri ale rezervelor de lichiditate care sunt adecvate pentru a le permite să facă față eventualelor dezechilibre dintre intrările și ieșirile de lichidități în situații de criză gravă într-un interval de treizeci de zile. În perioade de criză, instituțiile își pot utiliza activele lichide pentru a-și acoperi ieșirile nete de lichidități.

(2) Instituțiilor nu le este permis să dubleze intrările de lichidități și activele lichide.

(3) Instituțiile pot folosi activele lichide menționate la alineatul (1) pentru a-și îndeplini obligațiile în situații de criză, așa cum se prevede la articolul 414.

(4) Dispozițiile prevăzute la titlul II se aplică exclusiv în scopul specificării obligațiilor de raportare prevăzute la articolul 415.

(5) Statele membre pot menține sau introduce dispoziții naționale în domeniul cerințelor de lichiditate înaintea specificării și introducerii depline în Uniune a unor standarde minime obligatorii privind cerințele de acoperire a necesarului de lichiditate, în conformitate cu articolul 460. Statele membre sau autoritățile competente pot impune instituțiilor autorizate la nivel național sau unui subset de astfel de instituții să mențină o cerință de acoperire a necesarului de lichiditate de până la 100 %, până la introducerea deplină, în procent de 100 %, a standardului minim obligatoriu, în conformitate cu articolul 460.

Articolul 413

Finanțarea stabilă

(1) Instituțiile asigură respectarea adecvată a obligațiilor pe termen lung printr-o diversitate de instrumente de finanțare stabilă atât în condiții normale, cât și în condiții de criză.

(2) Dispozițiile prevăzute la titlul III se aplică exclusiv în scopul specificării obligațiilor de raportare prevăzute la articolul 415.

(3) Statele membre pot menține sau introduce dispoziții naționale în domeniul cerințelor de finanțare stabilă înaintea specificării și introducerii în Uniune a unor standarde minime obligatorii privind cerințele de finanțare stabilă netă, în conformitate cu articolul 510.

Articolul 414

Respectarea cerințelor de lichiditate

În cazul în care o instituție nu îndeplinește sau preconizează că nu va îndeplini cerința prevăzută la articolul 412 sau obligația generală prevăzută la articolul 413 alineatul (1), inclusiv în perioade de criză, aceasta notifică imediat autoritățile competente și transmite fără întârziere autorităților competente un plan în vederea restabilirii în timp util a conformității cu cerințele prevăzute la articolul 412 sau la articolul 413 alineatul (1). Până la restabilirea conformității, instituția raportează elementele menționate la titlul II sau la titlul III, după caz, zilnic, până la sfârșitul fiecărei zile lucrătoare, cu excepția cazului în care autoritatea competentă autorizează o frecvență de raportare mai scăzută și un termen de raportare mai lung. Autoritățile competente

▼C2

acordă astfel de autorizații doar pe baza situației individuale a unei instituții și ținând seama de amploarea și complexitatea activităților instituției. Acestea monitorizează punerea în aplicare a planului de restabilire și solicită o restabilire mai rapidă, dacă este cazul.

TITLUL II

RAPORTAREA PRIVIND LICHIDITATEA

Articolul 415

Obligația de raportare și formatul de raportare

(1) Instituțiile raportează autorităților competente, într-o monedă unică, indiferent de denominarea efectivă, elementele menționate la titlurile II și III și componentele acestora, inclusiv structura activelor lor lichide conform articolului 416. Până la specificarea și punerea în aplicare deplină ca standard minim în temeiul articolului 460 a cerinței de acoperire a necesarului de lichiditate din partea a șasea, instituțiile raportează elementele stabilite în titlul II și în anexa III. Instituțiile raportează elementele de la titlul III. Frecvența de raportare este cel puțin lunară pentru elementele menționate la titlul II și anexa III și cel puțin trimestrială pentru elementele menționate la titlul III.

Formatul de raportare include toate informațiile necesare și permite ABE să evalueze dacă tranzacțiile de creditare garantată și cele de swap pe garanții reale au fost lichidate corespunzător, în cazul în care activele lichide menționate la articolul 416 alineatul (1) literele (a)-(c) au fost obținute pe baza unor garanții reale care nu se califică în temeiul articolului 416 alineatul (1) literele (a)-(c).

(2) Instituția raportează separat autorităților competente ale statului membru de origine elementele menționate la alineatul (1) în moneda menționată mai jos, atunci când are:

(a) datorii agregate într-o monedă diferită de moneda de raportare definită la alineatul (1) a căror valoare este egală cu sau este mai mare de 5 % din datoria totală a instituției sau a subgrupului unic de lichiditate, sau

(b) o sucursală semnificativă, conform definiției de la articolul 51 din Directiva 2013/36/UE, dintr-un stat membru gazdă care utilizează o monedă diferită de moneda de raportare definită la alineatul (1) de la prezentul articol.

(3) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a preciza următoarele:

(a) formate uniforme și soluții informatice cu instrucțiuni corespunzătoare pentru frecvențe și referințe, precum și pentru datele de transmitere. Formatele și frecvențele de raportare sunt proporționale cu natura, extinderea și complexitatea diverselor activități ale instituțiilor și includ raportarea prevăzută la alineatele (1) și (2);

▼C2

(b) indicatorii de monitorizare a lichidității suplimentari, necesari, care să permită autorităților competente să obțină o imagine cuprinzătoare a profilului de risc de lichiditate, în funcție de natura, extinderea și complexitatea activităților instituției;

ABE transmite Comisiei proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare pentru elementele menționate la litera (a) până la 28 iulie 2013, iar pentru elementele menționate la litera (b) până la 1 ianuarie 2014.

Până la introducerea deplină a cerințelor obligatorii de lichiditate, autoritățile competente pot continua colectarea informațiilor prin instrumentele de monitorizare în scopul monitorizării conformității cu standardele de lichiditate existente la nivel național.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standarde tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(4) Autoritățile competente din statul membru de origine furnizează electronic, la cerere, autorităților competente și băncilor centrale naționale din statele membre gazdă, precum și ABE, în timp util, rapoartele individuale, în conformitate cu prezentul articol.

(5) Autoritățile competente care exercită supravegherea pe bază consolidată, în conformitate cu articolul 111 din Directiva 2013/36/UE, furnizează electronic, cu promptitudine, la cerere, autorităților menționate mai jos, toate rapoartele transmise de instituție, în conformitate cu formatele uniforme de raportare menționate la alineatul (3):

(a) autoritățile competente și băncile centrale naționale din statele membre gazdă în care se află sucursale semnificative, astfel cum sunt definite la articolul 51 din Directiva 2013/36/UE, ale instituției-mamă sau ale instituțiilor controlate de aceeași societate financiară holding-mamă;

(b) autoritățile competente care au autorizat filiale ale instituției-mamă sau ale instituțiilor controlate de aceeași societate financiară holding-mamă și banca centrală din același stat membru;

(c) ABE;

(d) BCE.

(6) Autoritățile competente care au autorizat o instituție care este o filială a unei instituții-mamă sau a unei societăți financiare holding-mamă furnizează electronic, cu promptitudine, la cerere, autorităților competente care exercită supravegherea pe bază consolidată, în conformitate cu articolul 111 din Directiva 2013/36/UE, băncii centrale din statul membru în care instituția este autorizată și ABE toate rapoartele transmise de instituție în conformitate cu formatele uniforme de raportare menționate la alineatul (3).

▼C2

Articolul 416

Raportarea privind activele lichide

(1) Instituțiile raportează elementele de mai jos ca active lichide cu excepția cazului în care sunt excluse în temeiul alineatului (2) și numai dacă activele lichide îndeplinesc condițiile de la alineatul (3):

(a) numerar și expuneri față de băncile centrale, în măsura în care aceste expuneri pot fi retrase în orice moment în situații de criză. În ceea ce privește depozitele deținute la bănci centrale, autoritatea competentă și banca centrală urmăresc ajungerea la un acord comun cu privire la măsura în care rezervele minime pot fi retrase în situații de criză;

(b) alte active transferabile cu un nivel extrem de ridicat de lichiditate și de calitate a creditului;

(c) active transferabile care reprezintă creanțe asupra următoarelor sau sunt garantate de următoarele:

(i) administrația centrală a unui stat membru, a unei regiuni cu autonomie fiscală ce poate impune și colecta impozite, sau a unei țări terțe în moneda națională a administrației centrale sau regionale, dacă instituția este expusă unui risc de lichiditate în statul membru sau țara terță în cauză, pe care îl acoperă prin deținerea acestor active lichide;

(ii) băncile centrale și entitățile din sectorul public neguvernamentale în moneda națională a băncii centrale și a entității din sectorul public;

(iii) Banca Reglementelor Internaționale, Fondul Monetar Internațional, Comisia Europeană și băncile de dezvoltare multilaterală;

(iv) Fondul european de stabilitate financiară și Mecanismul european de stabilitate;

(d) active transferabile cu nivel ridicat de lichiditate și de calitate a creditului;

(e) facilități de credit stand-by acordate de băncile centrale în cadrul politicii monetare, în măsura în care aceste facilități nu sunt garantate cu active lichide și cu excepția asistenței privind lichiditatea în situații de urgență;

(f) dacă instituția de credit aparține unei rețele în conformitate cu dispozițiile legale sau statutare, depozite minime legale sau statutare constituite la casa centrală și alte lichidități statutare sau puse la dispoziție prin contract de casa centrală sau de la instituții care sunt membre ale rețelei menționate la articolul 113 alineatul (7), sau eligibile pentru derogarea prevăzută la articolul 10, în măsura în care această finanțare nu este garantată cu active lichide.

▼C2

Până la stabilirea unei definiții uniforme, în conformitate cu articolul 460, a nivelului ridicat și extrem de ridicat de lichiditate și de calitate a creditului, instituțiile identifică ele însele, într-o monedă dată, activele transferabile cu un nivel ridicat și respectiv extrem de ridicat de lichiditate și de calitate a creditului. Până la stabilirea unei definiții uniforme, autoritățile competente pot, ținând cont de criteriile menționate la articolul 509 alineatele (2), (3) și (4) să ofere orientări generale, pe care instituțiile trebuie să le urmeze pentru identificarea activelor cu nivel ridicat și extrem de ridicat de lichiditate și de calitate a creditului. În absența unor astfel de orientări, instituțiile utilizează criterii transparente și obiective în acest scop, inclusiv unele sau toate criteriile menționate la articolul 509 alineatele (3), (4) și (5).

(2) Următoarele nu sunt considerate active lichide:

(a) active care sunt emise de o instituție de credit, cu excepția cazului în care îndeplinesc una dintre următoarele condiții:

(i) sunt obligațiuni eligibile pentru aplicarea tratamentului prevăzut la articolul 129 alineatul (4) sau (5) ori instrumente garantate cu active, dacă se demonstrează că au cea mai ridicată calitate a creditului, astfel cum prevede ABE în temeiul criteriilor de la articolul 509 alineatele (3), (4) și (5);

(ii) sunt obligațiuni conform definiției de la articolul 52 alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE, cu excepția celor menționate la punctul (i) de la prezenta literă;

(iii) instituția de credit a fost înființată de o administrație centrală sau regională dintr-un stat membru, iar administrația respectivă are obligația de a proteja baza economică a instituției și de a menține viabilitatea acesteia pe durata existenței sale, sau activul este garantat în mod explicit de administrația respectivă, sau cel puțin 90 % din creditele acordate de instituție sunt garantate direct sau indirect de administrația respectivă, iar activul este utilizat în mod predominant pentru finanțarea creditelor promoționale acordate pe bază neconcurențială și non-profit, în scopul promovării obiectivelor de politică publică ale administrației respective;

(b) active furnizate drept garanție reală instituției pe baza unor tranzacții de reverse repo și a unor tranzacții de finanțare prin titluri care sunt deținute de instituție doar ca factor de diminuare a riscului de credit și care nu sunt disponibile nici legal și nici contractual pentru a fi utilizate de instituție;

(c) active emise de oricare dintre următoarele:

(i) firmă de investiții;

(ii) întreprindere de asigurare;

(iii) societate financiară holding;

(iv) societate financiară holding mixtă;

(v) orice altă entitate care desfășoară una sau mai multe dintre activitățile cuprinse în anexa I la Directiva 2013/36/UE ca activitate principală.

▼C2

(3) În conformitate cu alineatul (1), instituțiile raportează ca fiind lichide doar activele care îndeplinesc următoarele condiții:

(a) sunt negrevate de sarcini sau sunt disponibile în portofoliul de garanții reale pentru a fi utilizate pentru obținerea unei finanțări suplimentare în cadrul unor linii de credit angajate, dar încă nefinanțate, aflate la dispoziția instituției;

(b) nu sunt emise de instituția însăși, de instituția-mamă, de filialele sale ori de o altă filială a instituției sale mamă sau a societății sale financiare holding-mamă;

(c) prețul lor este convenit în general de către participanții la piață și poate fi ușor de observat pe piață sau prețul lor poate fi stabilit printr-o formulă care este ușor de calculat pe baza datelor publice și nu se bazează pe ipoteze puternice, așa cum se întâmplă în general în cazul produselor structurate sau exotice;

(d) sunt garanții reale eligibile pentru operațiunile standard de lichiditate ale unei bănci centrale dintr-un stat membru sau, dacă activele lichide sunt deținute pentru a acoperi ieșirile de lichidități în moneda unei țări terțe, ale băncii centrale din țara terță respectivă;

(e) sunt cotate la o bursă recunoscută sau pot fi tranzacționate pe o piață activă de vânzări directe sau prin acord de răscumpărare simplu pe piețe de răscumpărare recunoscute. Aceste criterii se evaluează separat pentru fiecare piață.

Condițiile de la literele (c), (d) și (e) de la primul paragraf nu se aplică activelor menționate la alineatul (1) literele (a), (e)și (f).

Condiția de la litera (d) de la primul paragraf nu se aplică pentru activele lichide deținute pentru a acoperi ieșirile de lichidități într-o monedă în cazul căreia banca centrală definește eligibilitatea într-un mod extrem de restrictiv. În cazul activelor lichide denominate în monede ale unor țări terțe, această excepție se aplică doar dacă autoritățile competente din țara terță aplică aceeași excepție sau o excepție echivalentă.

(4) În pofida dispozițiilor de la alineatele (1)-(3), până la specificarea unei cerințe de lichiditate obligatorii în conformitate cu articolul 460 și în conformitate cu alineatul (1) al doilea paragraf de la prezentul articol, instituțiile raportează cu privire la:

(a) alte active care nu sunt eligibile la banca centrală, dar sunt tranzacționabile, cum ar fi titlurile de capital sau aurul, pe baza unor criterii transparente și obiective, inclusiv unele sau toate criteriile enumerate la articolul 509 alineatele (3)-(5);

(b) alte active eligibile la banca centrală și tranzacționabile, precum instrumentele garantate cu active, caracterizate prin cea mai ridicată calitate a creditului, astfel cum prevede ABE, în temeiul criteriilor de la articolul 509 alineatele (3)-(5);

▼C2

(c) alte active eligibile la banca centrală, dar netranzacționabile, precum creanțele din credite, astfel cum prevede ABE, în temeiul criteriilor de la articolul 509 alineatele (3)-(5);

(5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare în care precizează monedele care îndeplinesc condițiile menționate la alineatul (3) paragraful al treilea.

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 31 martie 2014.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Înainte de intrarea în vigoare a standardelor tehnice menționate la paragraful al treilea, instituțiile pot continua să aplice tratamentul prevăzut la alineatul (3) al doilea paragraf, în cazul în care autoritățile competente au aplicat acest tratament înainte de 1 ianuarie 2014.

(6) Acțiunile sau unitățile la OPC-uri pot fi tratate ca active lichide până la o valoare absolută de 500 de milioane EUR în portofoliul de active lichide al fiecărei instituții, cu condiția ca cerințele prevăzute la articolul 132 alineatul (3) să fie îndeplinite și ca OPC-ul, în afară de instrumentele financiare derivate destinate diminuării riscului ratei dobânzii, riscului de credit sau riscului valutar, să investească doar în active lichide astfel cum sunt definite la alineatul (1) de la prezentul articol.

Utilizarea sau utilizarea potențială de către OPC a instrumentelor financiare derivate pentru a acoperi riscurile asociate cu investițiile permise nu aduce atingere caracterului eligibil al respectivului OPC. În cazul în care valoarea acțiunilor sau unităților unor OPC nu este periodic marcată la piață de părțile terțe prevăzute la articolul 418 alineatul (3) literele (a) și (b) și autoritatea competentă nu se declară satisfăcută că instituția a dezvoltat metodologii și proceduri robuste pentru o asemenea evaluare, prevăzută în prima teză a articolului 418 alineatul (3), acțiunile sau unitățile la respectivele OPC-uri nu sunt considerate ca active lichide.

(7) Dacă un activ lichid încetează să fie eligibil în stocul de active lichide, o instituție poate totuși continua să îl considere un activ lichid pentru o perioadă suplimentară de 30 de zile calendaristice. În cazul în care un activ lichid dintr-un OPC își pierde eligibilitatea pentru tratamentul prevăzut la alineatul (6), acțiunile sau unitățile din OPC pot totuși fi considerate un activ lichid pentru o perioadă suplimentară de 30 de zile cu condiția ca aceste acțiuni sau unități să nu depășească 10 % din activele totale ale OPC-ului.

Articolul 417

Cerințe operaționale pentru deținerile de active lichide

Instituția trebuie să raporteze ca active lichide doar deținerile de active lichide care îndeplinesc următoarele condiții:

(a) sunt diversificate în mod corespunzător. Diversificarea nu este necesară în ceea ce privește activele care corespund articolului 416 alineatul (1) literele (a)-(c);

▼C2

(b) acestea sunt disponibile imediat, din punct de vedere juridic și practic, în orice moment în următoarele 30 de zile, pentru a fi lichidate prin vânzare directă sau prin acorduri de răscumpărare simple pe o piață de răscumpărare recunoscută, în vederea îndeplinirii obligațiilor care devin scadente. Activele lichide menționate la articolul 416 alineatul (1) litera (c), care sunt deținute în țări terțe în care există restricții privind transferul sau care sunt denominate în monede neconvertibile, sunt considerate ca fiind disponibile numai în măsura în care acestea corespund ieșirilor din țara terță sau în moneda în cauză, cu excepția cazului în care instituția poate demonstra autorităților competente că a acoperit în mod corespunzător riscul valutar asociat;

(c) activele lichide sunt controlate de o funcție de administrare a lichidității;

(d) o parte dintre activele lichide, cu excepția celor menționate la articolul 416 alineatul (1) literele (a), (c), (e) și (f), sunt lichidate periodic și cel puțin anual prin vânzare directă sau prin acorduri de răscumpărare simple pe o piață de răscumpărare recunoscută, în următoarele scopuri:

(i) testarea accesului la piață pentru aceste active,

(ii) testarea eficacității proceselor de lichidare a activelor,

(iii) testarea posibilității de utilizare a activelor,

(iv) minimizarea riscului de transmitere a unor semnale negative în timpul unei perioade de criză;

(e) riscurile de preț asociate cu activele pot fi acoperite, dar activele lichide fac obiectul unor proceduri interne adecvate care garantează că acestea sunt imediat disponibile trezoreriei, în caz de necesitate și mai ales că nu sunt utilizate în alte operațiuni în curs, inclusiv:

(i) strategii de acoperire sau alte strategii de tranzacționare;

(ii) asigurarea îmbunătățirii calității creditului în tranzacții structurate;

(iii) acoperirea cheltuielilor de funcționare.

(f) denominarea activelor lichide corespunde distribuirii în funcție de monedă a ieșirilor de lichidități după deducerea intrărilor.

Articolul 418

Evaluarea activelor lichide

(1) Valoarea unui activ lichid care urmează să fie raportat este valoarea sa de piață, supusă unor ajustări (haircuts) corespunzătoare care reflectă cel puțin durata, riscul de credit și riscul de lichiditate, precum și ajustările repo obișnuite din perioadele de criză generală a pieței. Ajustările nu vor fi mai mici de 15 % pentru activele de la articolul 416 alineatul (1) litera (d). Dacă instituția acoperă riscul de preț asociat cu un activ, aceasta ia în considerare fluxul de numerar care rezultă din posibila lichidare a acoperirii.

▼C2

(2) Acțiunile sau unitățile la OPC-uri, menționate la articolul 416 alineatul (4), fac obiectul unor ajustări, utilizând abordarea de tip look trough aferentă activelor-suport, după cum urmează:

(a) 0 % pentru activele de la articolul 416 alineatul (1) litera (a);

(b) 5 % pentru activele de la articolul 416 alineatul (1) literele (b) și (c);

(c) 20 % pentru activele de la articolul 416 alineatul (1) litera (d).

(3) Abordarea transparentă de tip „look-through” se aplică după cum urmează:

(a) în cazul în care instituția are cunoștință de expunerile-suport ale unui OPC, aceasta poate utiliza abordarea de tip look-through aferentă expunerilor-suport în cauză pentru a le încadra la articolul 416 alineatul (1) literele (a)-(d);

(b) în cazul în care instituția nu are cunoștință de expunerile-suport ale unui OPC, se presupune că OPC-ul investește, în măsura maximă permisă conform mandatului său, în ordine descrescătoare, în tipurile de active menționate la articolul 416 alineatul (1) literele (a)-(d), până la atingerea limitei totale maxime pentru investiții.

(4) Instituțiile elaborează metodologii și proceduri solide de calculare și raportare a valorii de piață și a ajustărilor pentru acțiunile sau unitățile la OPC-uri. Doar dacă pot demonstra autorității competente că importanța expunerii nu justifică elaborarea de metodologii proprii, instituțiile se pot baza pe părțile terțe de mai jos pentru calcularea și raportarea ajustărilor pentru acțiuni sau unități la OPC-uri, în conformitate cu modalitățile prevăzute la literele (a) și (b) din al doilea paragraf al alineatului (3):

(a) instituția depozitară a OPC-ului, cu condiția ca OPC-ul să investească exclusiv în titluri și să depoziteze toate titlurile la această instituție depozitară;

(b) pentru alte OPC-uri, societatea de administrare a OPC-ului, cu condiția ca societatea de administrare a OPC-ul să îndeplinească criteriile prevăzute la articolul 132 alineatul (3) litera (a).

Corectitudinea calculelor efectuate de instituția depozitară sau de societatea de administrare a OPC-ului trebuie să fie confirmată de un auditor extern.

Articolul 419

Monede cu constrângeri privind disponibilitatea activelor lichide

(1) ABE evaluează disponibilitatea pentru instituții a activelor lichide menționate la articolul 404 alineatul (1) litera (b) în monedele care sunt relevante pentru instituțiile stabilite în Uniune.

▼C2

(2) În cazul în care necesitățile justificate de active lichide în ceea ce privește cerința de la articolul 412 depășesc disponibilitatea respectivelor active lichide într-o monedă, se aplică una sau mai multe dintre următoarele derogări:

(a) prin derogare de la articolul 417 litera (f), denominarea activelor lichide poate să nu corespundă distribuirii în funcție de monedă a ieșirilor de lichidități după deducerea intrărilor.

(b) în cazul monedei unui stat membru sau al monedelor unor țări terțe, activele lichide necesare pot fi înlocuite de linii de credit de la banca centrală din statul membru sau țara terță în cauză, care sunt, prin contract, angajate în mod irevocabil pentru următoarele 30 de zile și au un preț just, indiferent de suma trasă în prezent, cu condiția ca autoritățile competente din statul membru sau țara terță în cauză să procedeze în mod similar și ca statul membru sau țara terță în cauză să dispună de cerințe de raportare comparabile.

(3) Derogările aplicate în conformitate cu alineatul (2) trebuie să fie invers proporționale cu gradul de disponibilitate a activelor relevante. Necesitățile justificate ale instituțiilor sunt evaluate ținând cont de capacitatea acestora de a reduce, printr-o administrare sănătoasă a lichidității, necesitatea de active lichide și deținerile de active ale altor participanți pe piață.

(4) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare în care se precizează monedele care îndeplinesc condițiile prevăzute în prezentul articol.

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 31 martie 2014.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza derogările menționate la alineatul (2), inclusiv condițiile aplicării acestora.

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 31 martie 2014.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 420

Ieșiri de lichidități

(1) Până la specificarea unei cerințe de lichiditate în conformitate cu articolul 460, ieșirile de lichidități care trebuie raportate includ:

(a) sumele curente de plătit aferente depozitelor retail, prevăzute la articolul 421;

▼C2

(b) sumele curente de plătit aferente altor datorii care devin scadente, a căror rambursare poate fi solicitată de către instituțiile emitente sau de furnizorul finanțării sau care implică o așteptare implicită a furnizorului finanțării ca instituția să ramburseze datoria în următoarele 30 de zile, așa cum se prevede la articolul 422;

(c) ieșirile suplimentare menționate la articolul 423;

(d) suma maximă care poate fi trasă în următoarele 30 de zile din facilitățile de credit și de lichiditate angajate neutilizate, așa cum se prevede la articolul 424;

(e) ieșirile suplimentare identificate în evaluarea efectuată conform alineatului (2).

(2) Instituțiile evaluează în mod regulat probabilitatea și volumul potențial al ieșirilor de lichidități în următoarele 30 de zile, în ceea ce privește produsele sau serviciile, care nu sunt acoperite de articolele 422-424 și pe care le oferă sau finanțează sau pe care potențiali cumpărători le-ar considera a fi asociate cu ele, inclusiv, dar fără a se limita la ieșirile de lichidități rezultate din orice înțelegeri contractuale, cum ar fi alte obligații de finanțare extrabilanțiere și contingente, inclusiv, dar fără a se limita la facilități de finanțare angajate, credite și avansuri neutilizate către contrapărțile de tip wholesale, ipoteci convenite, dar încă neacordate, cărți de credit, descoperit de cont, ieșiri de lichidități planificate generate de reînnoirea sau prelungirea unor credite retail sau wholesale, sume de plătit planificate aferente instrumentelor financiare derivate și produse extrabilanțiere aferente finanțării comerțului, așa cum se prevede la articolul 416 și în anexa 1. Aceste ieșiri trebuie evaluate sub ipoteza unui scenariu de criză combinat, legat de specificul instituției — de tip idiosincratic — și legat de piață în general.

Pentru această evaluare, instituțiile iau în considerare în special prejudiciile semnificative aduse reputației lor care ar putea rezulta dacă nu oferă suport de lichiditate unor astfel de produse sau servicii. Instituțiile raportează autorităților competente, cel puțin anual, respectivele produse și servicii ale căror probabilitate și volum menționate la primul paragraf sunt semnificative, iar autoritățile competente stabilesc ieșirile care vor fi alocate. Autoritățile competente pot aplica o rată de retragere de până la 5 % pentru produsele extrabilanțiere aferente finanțării comerțului, așa cum se prevede la articolul 429 și în anexa 1.

Autoritățile competente raportează ABE, cel puțin anual, tipurile de produse sau servicii pentru care au stabilit ieșiri pe baza rapoartelor primite de la instituții. Acestea explică totodată în raportul respectiv metodologia aplicată pentru stabilirea ieșirilor.

Articolul 421

Ieșiri aferente depozitele retail

(1) Instituțiile raportează separat valoarea depozitelor retail acoperite de o schemă de garantare a depozitelor în conformitate cu Directiva 94/19/CE sau o schemă echivalentă de garantare a depozitelor dintr-o țară terță și îi aplică o pondere de cel puțin 5 % în cazul în care depozitul fie

(a) este parte a unei relații comerciale de durată, ceea ce face retragerea foarte puțin probabilă;

▼C2

(b) este deținut într-un cont curent, inclusiv conturi în care sunt virate în mod regulat sume pentru salarii.

(2) Instituțiile aplică altor depozite retail care nu sunt menționate la alineatul (1) o pondere de cel puțin 10 %.

(3) Ținând cont de comportamentul deponenților de la nivel local, conform indicațiilor autorităților naționale competente, ABE publică ghiduri până la 1 ianuarie 2014 privind criteriile de stabilire a condițiilor de aplicare a alineatelor (1) și (2) în ceea ce privește identificarea depozitelor retail care fac obiectul unor ieșiri diferite și definițiile acestor produse în sensul prezentului titlu. Aceste ghiduri țin cont de probabilitatea ca depozitele în cauză să conducă la ieșiri de lichidități în următoarele 30 de zile. Aceste ieșiri trebuie evaluate sub ipoteza unui scenariu de criză combinat, legat de specificul instituției — de tip idiosincratic — și legat de piață în general.

(4) În pofida alineatelor (1) și (2), instituțiile aplică o pondere mai mare depozitelor retail pe care le-au atras din țări terțe decât se prevede la (1) și (2), în cazul în care această pondere este prevăzută în cerințele de raportare comparabile ale țării terțe.

(5) Instituțiile pot exclude din calculul ieșirilor anumite categorii de depozite retail clar definite cu condiția ca în fiecare caz instituția să aplice riguros următoarele principii pentru întreaga categorie a depozitelor respective, cu excepția cazului în care deponentul se află într-o situație dificilă justificată corespunzător:

(a) timp de 30 de zile, deponentul nu poate retrage bani din depozit; sau

(b) pentru retrageri anticipate în perioada de 30 de zile, deponentul trebuie să plătească o penalitate care include pierderea dobânzii pe perioada cuprinsă între data retragerii și cea a scadenței contractuale, la care se adaugă o penalitate semnificativă care nu trebuie să depășească valoarea dobânzii datorate pentru timpul scurs între data depunerii și data retragerii.

Articolul 422

Ieșiri aferente altor datorii

(1) Instituțiile aplică o pondere de 0 % datoriilor rezultate din propriile cheltuieli de funcționare ale instituțiilor

(2) Instituțiile aplică o pondere datoriilor rezultate din tranzacții de creditare garantată și operațiuni ajustate la condițiile pieței de capital, astfel cum sunt definite la articolul 192 punctul 3 de:

(a) 0 % până la valoarea activelor lichide conform articolului 418 dacă sunt garantate cu active care s-ar califica drept active lichide conform articolului 416;

(b) 100 % peste valoarea activelor lichide conform articolului 418 dacă sunt garantate cu active care s-ar califica drept active lichide conform articolului 416;

▼C2

(c) 100 % dacă sunt garantate cu active care nu s-ar califica drept active lichide conform articolului 416, cu excepția tranzacțiilor vizate de literele (d) și (e) de la prezentul alineat;

(d) 25 % dacă sunt garantate cu active care nu s-ar califica drept active lichide conform articolului 416, iar creditorul este administrația centrală, o entitate din sectorul public din statul membru în care instituția de credit a fost autorizată sau a înființat o sucursală sau o bancă de dezvoltare multilaterală. Entitățile din sectorul public care primesc acest tratament se limitează la cele care au o pondere de risc de 20 % sau mai mică în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 2.

(e) 0 % dacă creditorul este o bancă centrală.

(3) Instituțiile aplică o pondere datoriilor rezultate din depozitele care trebuie menținute:

(a) de către deponent pentru a obține servicii de compensare, custodie sau administrare a numerarului sau alte servicii comparabile furnizate de instituție;

(b) în contextul împărțirii sarcinilor comune în cadrul unui sistem instituțional de protecție care îndeplinește cerințele articolului 113 alineatul (7) sau ca depozit minim legal sau statutar constituit de o altă entitate care este membru al aceluiași sistem instituțional de protecție;

(c) de către deponent în contextul unei relații operaționale de durată, alta decât cea menționată la litera (a);

(d) de către deponent pentru a beneficia de compensare de numerar și de serviciile casei centrale, dacă aceasta face parte dintr-o rețea în conformitate cu dispozițiile legale și statutare;

de 5 % în situația prevăzută la litera (a) în măsura în care acestea sunt acoperite de o schemă de garantare a depozitelor în conformitate cu Directiva 94/19/CE sau o schemă echivalentă de garantare a depozitelor dintr-o țară terță și de 25 % în alte situații.

Depozitelor atrase de la instituții de credit plasate la case centrale care sunt considerate active lichide în conformitate cu articolul 416 alineatul (1) litera (dc) li se aplică o rată de retragere de 100 %.

(4) Serviciile de compensare, custodie sau administrare a numerarului sau alte servicii comparabile menționate la literele (a) și (d) acoperă serviciile în cauză doar în măsura în care acestea sunt furnizate în contextul unei relații de durată, față de care deponentul are un grad ridicat de dependență. Acestea nu trebuie să constea doar în servicii de bancă corespondentă sau servicii de tip prime brokerage, iar instituția trebuie să dispună de dovezi că clientul nu poate să retragă sumele datorate în mod legal într-un orizont de timp de 30 de zile fără a compromite funcționarea sa operativă.

▼C2

Până la stabilirea unei definiții uniforme a relației operaționale de durată menționate anterior la alineatul (3) litera (c), instituțiile însele determină criteriile de identificare a unei relații operaționale de durată pentru care au dovezi că clientul nu poate retrage sume datorate în mod legal într-un orizont de timp de 30 de zile fără a compromite funcționarea lor operativă și raportează criteriile respective autorităților competente. Autoritățile competente pot furniza, în absența unei definiții uniforme, orientări generale pe care instituțiile să le urmeze în identificarea depozitelor menținute de deponenți în contextul unei relații operaționale de durată.

(5) Instituțiile aplică o pondere de 40 % datoriilor rezultate din depozitele constituite de alți clienți decât clienții financiari, în măsura în care nu intră sub incidența alineatelor (3) și (4), și aplică o pondere de 20 % valorii acestor datorii acoperite de o schemă de garantare a depozitelor în conformitate cu Directiva 94/19/CE sau o schemă echivalentă de garantare a depozitelor dintr-o țară terță.

(6) Instituțiile iau în considerare ieșirile și intrările așteptate într-o perioadă de 30 de zile din contractele precizate în anexa II, pe o bază netă pentru toate contrapărțile, și le aplică o pondere de 100 % în cazul unei ieșiri nete. Bază netă înseamnă, de asemenea, după deducerea garanției reale care urmează a fi primită și care se califică drept activ lichid conform articolului 416.

(7) Instituțiile raportează separat alte datorii care nu intră sub incidența alineatelor (1)-(5).

(8) Autoritățile competente pot acorda aprobarea de a aplica o pondere a ieșirilor mai scăzută, de la caz la caz, pasivelor de la alineatul (7), atunci când sunt îndeplinite toate condițiile de mai jos:

(a) deponentul este:

(i) o instituție-mamă sau o instituție-filială a instituției sau o altă filială a aceleiași instituții-mamă;

(ii) legat de instituție printr-o relație în sensul articolului 12 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE;

(iii) o instituție ce face parte din același sistem instituțional de protecție care îndeplinește cerințele de la articolul 108 alineatul (7);

(iv) casa centrală sau un membru al unei rețele conform articolului 400 alineatul (2) litera (d);

(b) există motive să se aștepte o ieșire mai mică în următoarele 30 de zile, chiar în cadrul unui scenariu de criză combinat, legat de specificul instituției — de tip idiosincratic — și legat de piață în general;

(c) deponentul aplică intrări simetrice corespunzătoare sau mai conservatoare prin derogare de la articolul 425;

(d) instituția și deponentul sunt stabiliți în același stat membru

▼C2

(9) Autoritățile competente pot acorda o derogare de la condițiile prevăzute la alineatul (8) litera (d), în cazul în care se aplică articolul 20 alineatul (1) litera (b). În acest caz, trebuie îndeplinite criterii obiective suplimentare, astfel cum sunt prevăzute în actul delegat menționat la articolul 460. Atunci când se aprobă aplicarea unor ieșiri mai mici, autoritățile competente informează ABE cu privire la rezultatul procesului menționat la articolul 20 alineatul (1) litera (b). Îndeplinirea condițiilor legate de aceste ieșiri mai mici trebuie să fie revizuită cu regularitate de autoritățile competente.

(10) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a detalia suplimentar criteriile obiective suplimentare menționate la alineatul (9).

Până la 1 ianuarie 2015, ABE transmite Comisiei proiectele respective de standarde tehnice de reglementare.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 423

Ieșiri suplimentare

(1) Garanțiile reale, altele decât activele menționate la articolul 416 alineatul (1) literele (a)-(c), care sunt furnizate de instituție pentru contractele precizate în anexa II și pentru instrumentele financiare derivate de credit, fac obiectul unor ieșiri suplimentare de 20 %.

(2) Instituțiile notifică autorităților competente toate contractele încheiate ale căror condiții contractuale au ca rezultat, în termen de 30 de zile, în urma unei deteriorări semnificative a calității creditului instituției, ieșiri de lichidități sau nevoi de garanții reale suplimentare. Dacă autoritățile competente consideră că astfel de contracte sunt semnificative în ceea ce privește posibilele ieșiri de lichidități ale instituției, acestea solicită instituției să adauge o ieșire suplimentară pentru respectivele contracte, inclusiv corespunzând nevoilor de garanții reale suplimentare care rezultă dintr-o deteriorare semnificativă a calității creditului instituției, cum ar fi o scădere cu trei niveluri a evaluării externe a creditului. Instituția revizuiește cu regularitate amploarea acestei deteriorări semnificative ținând seama de elementele relevante în temeiul contractelor pe care le-a încheiat și notifică autorităților competente rezultatele revizuirii.

(3) Instituția trebuie să adauge ieșiri suplimentare corespunzătoare nevoilor de garanții reale care ar rezulta din impactul unui scenariu de piață negativ asupra tranzacțiilor cu instrumente financiare derivate și a tranzacțiilor de finanțare ale instituției, precum și asupra altor contracte, în cazul în care acestea sunt semnificative.

ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili condițiile de aplicare în ceea ce privește noțiunea de caracter semnificativ și metodele de măsurare a acestor ieșiri suplimentare.

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 31 martie 2014.

▼C2

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la al doilea paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(4) Instituția adaugă o ieșire suplimentară corespunzătoare valorii de piață a titlurilor sau a altor active vândute în lipsă și care urmează să fie furnizate într-un orizont de timp de 30 de zile, cu excepția cazului în care instituția deține titlurile care urmează să fie furnizate sau le-a împrumutat în condiții care prevăd returnarea acestora doar după termenul de 30 de zile, iar titlurile nu fac parte din activele lichide ale instituțiilor.

(5) Instituția adaugă o ieșire suplimentară corespunzătoare:

(a) garanțiilor reale excedentare pe care le deține instituția, care pot fi oricând solicitate prin contract de către contraparte;

(b) garanțiilor reale care trebuie să fie returnate unei contrapărți;

(c) garanțiilor reale care corespund unor active care ar avea calitatea de active lichide în sensul articolului 416 care se pot substitui unor active corespunzătoare unor active care nu ar avea calitatea de active lichide în sensul articolului 416 fără consimțământul instituției.

(6) Depozitele primite ca garanții nu sunt considerate datorii în sensul articolului 422, ci fac obiectul dispozițiilor prezentului articol, după caz.

Articolul 424

Ieșiri aferente facilităților de credit și de lichiditate

(1) Instituțiile raportează ieșirile aferente facilităților de credit angajate și facilităților de lichiditate angajate, care sunt calculate ca procent din suma maximă care poate fi trasă în următoarele 30 de zile. Această sumă maximă care poate fi trasă poate fi evaluată fără includerea cerințelor de lichiditate care ar fi obligatorii în temeiul articolului 420 alineatul (2) pentru elementele extrabilanțiere aferente finanțării comerțului și netă de valoare a garanției reale care trebuie furnizată, conform articolului 418, dacă instituția poate reutiliza garanția reală și dacă garanția reală este deținută sub formă de active lichide în conformitate cu articolul 416. Garanția reală care trebuie furnizată trebuie să nu fie constituită din active emise de contrapartea facilității sau de una dintre entitățile afiliate ale acesteia. Dacă instituția are la dispoziție informațiile necesare, suma maximă care poate fi trasă pentru facilități de credit și de lichiditate este stabilită ca fiind suma maximă care ar putea fi trasă având în vedere propriile obligații ale contrapărții sau calendarul contractual predefinit al tragerii, care devin scadente în următoarele 30 de zile.

(2) Suma maximă care poate fi trasă în următoarele 30 de zile din facilitățile de credit angajate neutilizate și din facilitățile de lichiditate angajate neutilizate este ponderată cu 5 % dacă acestea se încadrează în clasa expunerilor de tip retail conform abordării standardizate sau abordării IRB privind riscul de credit.

▼C2

(3) Suma maximă care poate fi trasă în următoarele 30 de zile din facilitățile de credit angajate neutilizate și din facilitățile de lichiditate angajate neutilizate este ponderată cu 10 % în cazul în care facilitățile îndeplinesc următoarele condiții:

(a) nu se încadrează în clasa expunerilor de tip retail conform abordării standardizate sau abordării IRB privind riscul de credit;

(b) au fost furnizate unor clienți care nu sunt clienți financiari;

(c) nu au fost furnizate în scopul înlocuirii finanțării clientului în situații în care acesta nu își poate acoperi nevoile de finanțare pe piețele financiare;

(4) Valorii angajate a unei facilități de lichiditate care a fost furnizată unei entități special constituite în scopul securitizării pentru a permite respectivei entități să achiziționeze active care nu sunt titluri de la clienți care nu sunt clienți financiari i se aplică o pondere de 10 % în măsura în care aceasta depășește valoarea activelor achiziționate în prezent de la clienți și în cazul în care suma maximă care poate fi trasă este limitată prin contract la valoarea activelor achiziționate în prezent.

(5) Instituțiile raportează suma maximă care poate fi trasă în următoarele 30 de zile din alte facilități de credit angajate neutilizate și din alte facilități de lichiditate angajate neutilizate. Această dispoziție se aplică în special în cazul:

(a) facilităților de lichiditate pe care instituția le-a acordat entităților special constituite în scopul securitizării, altele decât cele descrise la alineatul (3) litera (b) de mai sus;

(b) acordurilor în cadrul cărora instituția are obligația să achiziționeze active de la o entitate special constituită în scopul securitizării sau să facă schimb de active cu aceasta.

(c) facilităților acordate instituțiilor de credit;

(d) facilităților acordate instituțiilor financiare și firmelor de investiții.

(6) Prin derogare de la alineatul (5), instituțiile care au fost înființate și sunt finanțate de cel puțin o administrație centrală sau regională dintr-un stat membru pot aplica, tratamentele de la alineatele (2) și (3) și facilităților de credit și de lichiditate care sunt furnizate instituțiilor cu unicul scop de a finanța, în mod direct sau indirect, credite promoționale care se încadrează în clasele de expuneri menționate la respectivele alineate. Prin derogare de la articolul 425 alineatul (2) litera (g), creditele promoționale respective sunt acordate prin intermediul altei instituții (credite de tip *pass through*), o intrare și o ieșire simetrice pot fi aplicate de instituții,. Respectivele credite promoționale pot fi acordate, pe bază neconcurențială și non-profit, doar persoanelor care nu sunt clienți financiari, în scopul promovării obiectivelor de politică publică ale Uniunii și/sau ale administrației centrale sau regionale din statul membru respectiv. Aceste facilități pot fi utilizate doar în urma unei cereri așteptate în mod rezonabil pentru un credit promoțional, în limita sumei astfel solicitate legate de o raportare ulterioară privind utilizarea fondurilor plătite.

▼C2

Articolul 425

Intrări

(1) Instituțiile trebuie să raporteze intrările lor de lichidități. Intrările de lichidități plafonate sunt intrările de lichidități limitate la 75 % din ieșirile de lichidități. Instituțiile pot excepta de la această limită intrările de lichidități din depozite constituite la alte instituții și care se califică pentru tratamentele stabilite la articolul 113 alineatul (6) sau (7). Instituțiile pot excepta de la această limită intrările de lichidități provenite din sumele datorate de debitori și de investitorii în obligațiuni în legătură cu creditele ipotecare finanțate prin obligațiuni eligibile pentru tratamentul prevăzut la articolul 129 alineatele (3), (4) sau (5) sau prin obligațiuni menționate la articolul 52 alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE. Instituțiile pot excepta intrările provenite din credite promoționale de tip pass through acordate de instituție. Cu condiția aprobării prealabile a autorității competente responsabilă de supravegherea pe bază individuală, instituția poate excepta total sau parțial intrările în situația în care furnizorul este o instituție-mamă sau o instituție-filială a instituției sau o altă filială a aceleiași instituții-mamă ori este legat de instituție printr-o relație în sensul articolului 12 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE.

(2) Intrările de lichidități se măsoară în cursul următoarelor 30 de zile. Acestea includ doar intrările contractuale din expuneri care nu sunt restante și în cazul cărora instituția nu are niciun motiv să se aștepte la neperformanță într-o perioadă de 30 de zile. Intrările de lichidități se raportează integral împreună cu următoarele intrări raportate separat:

(a) sumele datorate de clienți care nu sunt clienți financiari în sensul plății principalului se reduc cu o valoare reprezentând maximum dintre 50 % din valoarea lor sau valoarea angajamentelor contractuale de extindere a finanțării luate față de respectivii clienți. Aceasta nu se aplică sumelor datorate din tranzacții de creditare garantată și operațiuni ajustate la condițiile pieței de capital, definite la articolul 192 punctul 3, care sunt garantate cu active lichide conform articolului 416, astfel cum se menționează la litera (d) de la prezentul alineat.

Prin derogare de la primul paragraf, instituțiile care au primit un angajament menționat la articolul 424 alineatul (6), pentru a plăti un credit promoțional unui beneficiar final, pot lua în considerare o intrare cu o valoare a intrării cel mult egală cu cea a ieșirii pe care o aplică angajamentului corespunzător pentru a acorda creditele promoționale respective;

(b) sumele datorate din tranzacții de finanțare a comerțului menționate la articolul 162 alineatul (3) al doilea paragraf litera (b), cu o scadență reziduală de până la 30 de zile, sunt considerate în totalitate intrări;

(c) activele care nu au o dată de expirare contractuală definită se iau în considerare cu o intrare de 20 % cu condiția ca dispozițiile contractului să-i permită băncii să se retragă și să ceară plata în termen de 30 de zile;

▼C2

(d) sumele datorate din tranzacții de creditare garantată și operațiuni ajustate la condițiile pieței de capital, definite la articolul 192 punctul 3, dacă sunt garantate cu active lichide, astfel cum se prevede la articolul 416 alineatul (1), nu se iau în considerare până la valoarea activelor lichide nete de ajustările aferente acestora, dar se iau în considerare integral pentru celelalte sume datorate;

(e) sumele datorate pe care instituția debitoare le tratează conform articolului 422 alineatele (3) și (4) sunt ponderate cu intrări simetrice corespunzătoare;

(f) sumele datorate din pozițiile în instrumente de capital legate de indici principali, cu condiția să nu se dubleze cu activele lichide

(g) orice facilități de credit sau de lichiditate neutilizate și orice alte angajamente primite nu se iau în considerare;

(3) Ieșirile și intrările așteptate într-un orizont de timp de 30 de zile din contractele menționate în anexa II se reflectă pe bază netă pentru toate contrapărțile și se ponderează cu100 % intrările nete. Bază netă înseamnă, de asemenea, după deducerea garanției reale care urmează a fi primită și care se califică ca și activ lichid conform articolului 416.

(4) Autoritățile competente pot acorda permisiunea de a aplica, prin derogare de la alineatul (2) litera (d), de la caz la caz, o intrare mai mare pentru facilitățile de credit și lichiditate, dacă sunt îndeplinite toate condițiile de mai jos:

(a) există motive să se aștepte o intrare mai mare chiar în baza unui scenariu de criză combinat, idiosincratic și legat de piață în general, al furnizorului;

(b) contrapartea este o instituție-mamă sau o instituție-filială a instituției sau o altă filială a aceleiași instituții-mamă ori este legată de instituție printr-o relație în sensul articolului 12 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE sau este un membru al aceluiași sistem instituțional de protecție menționat la articolul 113 alineatul (7) din prezentul regulament sau instituția centrală sau un membru al unei rețele care face obiectul derogării menționate la articolul 9 din prezentul regulament;

(c) contrapartea aplică ieșiri simetrice corespunzătoare sau mai conservatoare prin derogare de la articolele 422-424;

(d) instituția și contrapartea sunt stabilite în același stat membru

(5) Autoritățile competente pot acorda o derogare de la condiția prevăzută la alineatul (4) litera (d), în cazul în care se aplică articolul 20 alineatul (1) litera (b). În acest caz, trebuie îndeplinite criterii obiective suplimentare, astfel cum sunt prevăzute în actul delegat menționat la articolul 460. Atunci când se permite aplicarea unor intrări mai mari, autoritățile competente informează ABE cu privire la rezultatul procesului menționat la articolul 20 alineatul (1) litera (b). Îndeplinirea condițiilor legate de aceste intrări mai mari trebuie să fie revizuită cu regularitate de autoritățile competente.

▼C2

(6) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a specifica suplimentar criteriile obiective suplimentare menționate la alineatul (4a).

Până la 1 ianuarie 2015, ABE transmite Comisiei proiectele respective de standarde tehnice de reglementare.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(7) Instituțiile nu raportează intrări din orice active lichide raportate conform articolului 416, altele decât plățile datorate pentru activele care nu sunt reflectate în valoarea de piață a activului.

(8) Instituțiile nu raportează intrări din nicio nouă obligație asumată.

(9) Instituțiile iau în considerare intrările de lichidități care urmează să fie primite în țări terțe în care există restricții privind transferul sau care sunt denominate în monede neconvertibile, numai în măsura în care acestea corespund ieșirilor respective din țara terță sau monedei în cauză.

Articolul 426

Actualizarea viitoarelor cerințe de lichiditate

În urma adoptării de către Comisie a unui act delegat de specificare a cerinței de lichiditate în conformitate cu articolul 460, ABE poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica condițiile stabilite la articolul 421 alineatul (1), la articolul 422, cu excepția alineatelor (8), (9) și (10) de la articolul menționat, și la articolul 424 pentru a ține cont de standardele convenite la nivel internațional.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

TITLUL III

RAPORTĂRI PRIVIND FINANȚAREA STABILĂ

Articolul 427

Elemente care furnizează o finanțare stabilă

(1) Instituțiile raportează autorităților competente, în conformitate cu cerințele de raportare stabilite la articolul 415 alineatul (1) și cu formatele uniforme de raportare menționate la articolul 415 alineatul (3), următoarele elemente și componentele acestora pentru a permite evaluarea disponibilității unei finanțări stabile:

▼C2

(a) fondurile proprii după deduceri, după caz;

(i) instrumente de fonduri proprii de nivel 1

(ii) instrumente de fonduri proprii de nivel 2

(iii) alte acțiuni preferențiale și instrumente de capital care depășesc nivelul permis al fondurilor proprii de nivel 2, cu o scadență efectivă de cel puțin un an;

(b) următoarele datorii neincluse la litera (a)

(i) depozitele retail care se califică pentru tratamentul prevăzut la articolul 421 alineatul (1);

(ii) depozitele retail care se califică pentru tratamentul prevăzut la articolul 421 alineatul (2);

(iii) depozitele care se califică pentru tratamentul prevăzut la articolul 422 alineatele (3) și (4);

(iv) dintre depozitele menționate la punctul (iii), cele care sunt acoperite de o schemă de garantare a depozitelor în conformitate cu Directiva 94/19/CE sau de o schemă echivalentă de garantare a depozitelor a unei țări terțe în sensul articolului 421 alineatul (1);

(v) dintre depozitele de la punctul (iii), cele care se încadrează la articolul 422 alineatul (34) litera (b);

(vi) dintre depozitele de la punctul (iii), cele care se încadrează la articolul 422 alineatul (3) litera (d);

(vii) sumele depuse care nu se încadrează la punctele (i), (ii) sau (iii), în cazul în care nu sunt depuse de clienți financiari;

(viii) toate fondurile obținute de la clienți financiari;

(ix) separat pentru sumele care se încadrează la punctele (vi) și, respectiv, (vii), fondurile din tranzacții de creditare garantată și operațiuni ajustate la condițiile pieței de capital, astfel cum sunt definite la articolul 192 punctul 3:

— garantate cu active care s-ar califica drept active lichide conform articolului 416;

— garantate cu orice alte active;

(x) datoriile rezultate din titluri emise care se califică pentru tratamentul prevăzut la articolul 129 alineatul (4) sau (5) sau care sunt definite la articolul 52 alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE;

▼C2

(xi) alte datorii rezultate din titluri emise, care nu se încadrează la litera (a)

— datorii rezultate din titluri emise care au un termen de scadență efectivă de cel puțin un an;

— datorii rezultate din titluri emise care au un termen de scadență efectivă de mai puțin de un an;

(xii) orice alte datorii.

(2) Unde este cazul, toate elementele se prezintă grupate în următoarele cinci benzi de scadență, în funcție de cea mai apropiată dintre data de scadență a lor și data cea mai apropiată la care devin exigibile prin contract:

(a) în termen de trei luni;

(b) între 3-6 luni;

(c) între 6-9 luni;

(d) între 9-12 luni;

(e) peste 12 luni.

Articolul 428

Elemente care necesită o finanțare stabilă

(1) Cu excepția cazului în care sunt deduse din fondurile proprii, următoarele elemente trebuie raportate autorităților competente separat pentru a permite evaluarea necesităților de finanțare stabilă:

(a) activele care s-ar califica drept active lichide conform articolului 416, defalcate în funcție de tipul de activ;

(b) titlurile și instrumentele pieței monetare neincluse la litera (a);

(i) activele care se încadrează la nivelul 1de calitate a creditului în conformitate cu articolul 122;

(ii) activele care se încadrează la nivelul 2 de calitate a creditului în conformitate cu articolul 122;

(iii) alte active.

(c) titlurile de capital ale entităților nefinanciare, componente ale unui indice principal al unei burse recunoscute;

(d) alte titluri de capital;

(e) aur;

(f) alte metale prețioase;

▼C2

(g) credite și creanțe neîncasate, defalcându-le dintre acestea pe cele ale următoarelor tipuri de debitori:

(i) persoane fizice altele decât comercianți și asociații în participație;

(ii) IMM-uri care se califică pentru clasa de expuneri de tip retail în temeiul abordării standardizate sau al abordării IRB privind riscul de credit sau la o societate care este eligibilă pentru tratamentul menționat la articolul 148 alineatul (4), dacă depozitele agregate plasate de respectivul client sau grup de clienți aflați în legătură nu depășește 1 milion EUR;

(iii) entități suverane, bănci centrale și entități din sectorul public;

(iv) clienți nemenționați la punctele (i) și (ii) care nu sunt clienți financiari;

(v) clienți nemenționați la punctele (i), (ii) și (iii) care sunt clienți financiari, separat de cei care sunt instituții de credit și alți clienți financiari;

(h) credite și creanțe nereînnoibile menționate la litera (g), considerându-le separat pe cele care sunt:

(i) garantate cu bunuri imobile comerciale (BIC);

(ii) garantate cu bunuri imobile locative (BIL);

(iii) finanțate în mod echivalent printr-o finanțare de tip pass through prin obligațiuni care sunt eligibile pentru tratamentul prevăzut la articolul 129 alineatul (4) sau (5) sau prin obligațiuni menționate la articolul 52 alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE;

(i) sume de primit aferente instrumentelor financiare derivate;

(j) orice alte active;

(k) facilități de credit angajate neutilizate care pot fi considerate de „risc mediu” sau „risc moderat” conform anexei I.

(2) Unde este cazul, toate elementele se prezintă grupate în cele cinci categorii descrise la articolul 427 alineatul (2).

PARTEA A ȘAPTEA

EFECTUL DE LEVIER

▼M1

Articolul 429

Calcularea indicatorului efectului de levier

(1) Instituțiile își calculează indicatorul efectului de levier în conformitate cu metodologia prevăzută la alineatele (2)-(13).

▼**M1**

(2) Indicatorul efectului de levier se calculează prin împărțirea indicatorului de măsurare a capitalului la indicatorul de măsurare a expunerii totale a instituției și se exprimă ca procent.

Instituțiile calculează indicatorul efectului de levier la data de raportare de referință.

(3) În sensul alineatului (2), indicatorul de măsurare a capitalului este reprezentat de fondurile proprii de nivel 1.

(4) Indicatorul de măsurare a expunerii totale este suma valorilor expunerilor:

(a) activelor menționate la alineatul (5), cu excepția cazului în care sunt deduse atunci când se stabilește indicatorul de măsurare a capitalului menționat la alineatul (3);

(b) instrumentelor financiare derivate menționate la alineatul (9);

(c) majorărilor pentru riscul de credit al contrapărții tranzacțiilor de răscumpărare, operațiunilor de dare sau luare de titluri de valoare sau de mărfuri cu împrumut, tranzacțiilor cu termen lung de decontare și tranzacțiilor de creditare în marjă, inclusiv cele extrabilanțiere menționate la articolul 429b;

(d) elementelor extrabilanțiere menționate la alineatul (10).

(5) Instituțiile determină valoarea expunerii activelor, exceptând contractele enumerate în anexa II și instrumentele financiare derivate de credit, în conformitate cu următoarele principii:

(a) valorile expunerii activelor înseamnă valorile expunerii stabilite în conformitate cu articolul 111 alineatul (1) prima teză;

(b) garanțiile reale corporale sau financiare, garanțiile sau instrumentele de diminuare a riscului de credit cumpărate nu se utilizează pentru reducerea valorilor expunerilor activelor;

(c) creditele nu se compensează cu depozite;

(d) tranzacțiile de răscumpărare, operațiunile de dare sau luare de titluri de valoare sau de mărfuri cu împrumut, tranzacțiile cu termen lung de decontare și tranzacțiile de creditare în marjă nu se compensează.

(6) Instituțiile pot să deducă din măsurarea expunerii stabilită la alineatul (4) al prezentului articol cuantumurile deduse din fondurile proprii de nivel 1 de bază, în conformitate cu articolul 36 alineatul (1) litera (d).

(7) Autoritățile competente pot să permită unei instituții să nu includă în măsurarea expunerii expunerile care pot beneficia de tratamentul prevăzut la articolul 113 alineatul (6). Autoritățile competente pot să acorde permisiunea respectivă numai în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute la articolul 113 alineatul (6) literele (a)-(e) și în cazul în care acestea au acordat aprobarea prevăzută la articolul 113 alineatul (6).

▼M1

(8) Prin derogare de la alineatul (5) litera (d), instituțiile pot să determine valoarea expunerii sumelor de încasat și a sumelor de plătit în numerar ale tranzacțiilor de răscumpărare, ale operațiunilor de dare sau luare de titluri de valoare sau de mărfuri cu împrumut, ale tranzacțiilor cu termen lung de decontare și ale tranzacțiilor de creditare în marjă cu aceeași contraparte pe o bază netă numai dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) tranzacțiile au aceeași dată explicită de decontare finală;

(b) dreptul de a compensa suma datorată contrapărții cu suma datorată de către contraparte este executoriu din punct de vedere juridic în toate situațiile următoare:

(i) în cursul desfășurării normale a activității;

(ii) în cazul nerespectării obligațiilor, al insolvenței și al falimentului;

(c) contrapărțile intenționează să efectueze o decontare netă, să efectueze o decontare simultană sau tranzacțiile fac obiectul unui mecanism de decontare care are ca rezultat echivalentul funcțional al decontării nete.

În sensul primului paragraf litera (c), un mecanism de decontare are ca rezultat echivalentul funcțional al decontării nete dacă, la data decontării, rezultatul net al fluxurilor de numerar ale tranzacțiilor din cadrul mecanismului respectiv este egal cu suma netă unică ce face obiectul decontării nete.

(9) Instituțiile determină valoarea expunerii contractelor enumerate în anexa II și a instrumentelor financiare derivate de credit, inclusiv a celor extrabilanțiere, în conformitate cu articolul 429a.

(10) Instituțiile determină valoarea expunerii elementelor extrabilanțiere, exceptând contractele enumerate în anexa II, instrumentele financiare derivate de credit, tranzacțiile de răscumpărare, operațiunile de dare sau luare de titluri de valoare sau de mărfuri cu împrumut, tranzacțiile cu termen lung de decontare și tranzacțiile de creditare în marjă, în conformitate cu articolul 111 alineatul (1). Cu toate acestea, instituțiile nu reduc valoarea nominală a elementelor respective prin ajustări pentru riscul de credit specific.

În conformitate cu articolul 166 alineatul (9), în cazul în care un angajament se referă la prelungirea unui alt angajament, se utilizează cel mai mic dintre cei doi factori de conversie aferenți angajamentului individual. Valoarea expunerii elementelor extrabilanțiere cu risc scăzut menționate la articolul 111 alineatul (1) litera (d) face obiectul unui prag egal cu 10 % din valoarea lor nominală.

(11) O instituție care este membru compensator al unei contrapărți centrale calificate poate exclude următoarele elemente din calculul măsurării expunerii din tranzacții, cu condiția ca expunerile din tranzacții în cauză să fie compensate cu respectiva contraparte centrală calificată și să îndeplinească, în același timp, condițiile prevăzute la articolul 306 alineatul (1) litera (c):

(a) contractele enumerate în anexa II;

(b) instrumentele financiare derivate de credit;

(c) tranzacțiile de răscumpărare;

▼M1

(d) operațiunile de dare sau luare de titluri de valoare sau de mărfuri cu împrumut;

(e) tranzacțiile cu termen lung de decontare;

(f) tranzacțiile de creditare în marjă.

(12) În cazul în care o instituție care este membru compensator al unei contrapărți centrale calificate garantează contrapărții centrale calificate performanța unui client care participă în mod direct la tranzacții cu instrumente financiare derivate cu respectiva contraparte centrală calificată, instituția include în măsurarea expunerii expunerea care rezultă din garanție ca expunere a clientului din instrumente financiare derivate, în conformitate cu articolul 429a.

(13) În cazul în care principiile contabile general acceptate la nivel național recunosc activele fiduciare din bilanț, în conformitate cu articolul 10 din Directiva 86/635/CEE, acestea pot să fie excluse din indicatorul de măsurare a expunerii totale pentru calcularea indicatorului efectului de levier, cu condiția ca activele să îndeplinească criteriile pentru nerecunoaștere prevăzute de standardul internațional de contabilitate (IAS) 39, astfel cum se aplică în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1606/2002, și, dacă este cazul, criteriile pentru neconsolidare prevăzute în standardul internațional de raportare financiară (IFRS) 10, astfel cum se aplică în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1606/2002.

(14) Autoritățile competente pot să permită unei instituții să excludă din măsurarea expunerii expunerile care îndeplinesc toate condițiile următoare:

(a) sunt expuneri față de o entitate din sectorul public;

(b) sunt tratate în conformitate cu articolul 116 alineatul (4);

(c) rezultă din depozite pe care instituția are obligația legală de a le transfera către entitatea din sectorul public menționată la litera (a) în scopul finanțării de investiții de interes general.

Articolul 429a

Valoarea expunerii instrumentelor financiare derivate

(1) Instituțiile determină valoarea expunerii contractelor enumerate în anexa II și a instrumentelor financiare derivate de credit, inclusiv a celor extrabilanțiere, în conformitate cu metoda prevăzută la articolul 274. Instituțiile aplică articolul 299 alineatul (2) litera (a) în scopul determinării expunerii de credit viitoare potențiale pentru instrumentele financiare derivate de credit.

Atunci când determină expunerea de credit viitoare potențială a instrumentelor financiare derivate de credit, instituțiile aplică principiile prevăzute la articolul 299 alineatul (2) litera (a) tuturor instrumentelor lor financiare derivate de credit, nu numai celor atribuite portofoliului de tranzacționare.

Atunci când determină valoarea expunerii, instituțiile pot să ia în considerare efectele contractelor de novație și ale altor acorduri de compensare în conformitate cu articolul 295. Compensarea între produse diferite nu se aplică. Cu toate acestea, instituțiile pot să compenseze în cadrul categoriei de produse menționate la articolul 272 punctul 25 litera (c) și instrumente financiare derivate de credit, în cazul în care acestea fac obiectul unui acord de compensare contractuală între produse diferite menționat la articolul 295 litera (c).

▼M1

(2) În cazul în care furnizarea garanțiilor reale conexe contractelor de instrumente financiare derivate reduce cuantumul activelor în temeiul cadrului contabil aplicabil, instituțiile reiau reducerea respectivă.

(3) În sensul alineatului (1), instituțiile pot să deducă marja de variație primită în numerar de la contraparte din acea parte a valorii expunerii reprezentată de costul de înlocuire curent în temeiul cadrului contabil aplicabil, marja de variație nu a fost deja recunoscută ca o reducere a valorii expunerii și în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) pentru tranzacțiile care nu sunt compensate printr-o contraparte centrală calificată, fondurile în numerar primite de contrapartea destinatară nu sunt separate;

(b) marja de variație se calculează zilnic și face zilnic obiectul schimbului valutar pe baza evaluării la prețul pieței a pozițiilor pe instrumente financiare derivate;

(c) marja de variație primită în numerar este denominată în aceeași monedă ca moneda de decontare a contractului instrumentului financiar derivat;

(d) marja de variație care a făcut obiectul schimbului valutar este suma totală care ar fi necesară pentru a stinge integral expunerea la prețul pieței a instrumentului financiar derivat care face obiectul pragului și sumelor minime de transfer aplicabile contrapărții;

(e) contractul instrumentului financiar derivat și marja de variație între instituție și contrapartea la respectivul contract sunt acoperite de un singur acord de compensare pe care instituția îl poate trata ca diminuator de risc, în conformitate cu articolul 295.

În sensul primului paragraf litera (c), în cazul în care contractul instrumentului financiar derivat face obiectul unui acord-cadru de compensare eligibil, „monedă de decontare” înseamnă orice monedă de decontare specificată în contractul instrumentului financiar derivat, în acordul-cadru de compensare eligibil aplicabil sau în anexa de garantare a creditului la acordul-cadru de compensare eligibil.

În cazul în care, în temeiul cadrului contabil aplicabil, o instituție recunoaște marja de variație plătită în numerar contrapărții ca creanță de încasat, instituția poate să excludă activul respectiv din măsurarea expunerii, sub rezerva îndeplinirii condițiilor de la literele (a)-(e).

(4) În sensul alineatului (3), se aplică următoarele:

(a) deducerea marjei de variație primite se limitează la valoarea pozitivă a acelei părți a valorii expunerii reprezentată de costul de înlocuire curent;

▼M1

(b) instituțiile nu utilizează marja de variație primită în numerar pentru a reduce cuantumul expunerii de credit viitoare potențiale, inclusiv în sensul articolului 298 alineatul (1) litera (c) punctul (ii).

(5) Pe lângă tratamentul prevăzut la alineatul (1), pentru instrumentele financiare derivate de credit subscrise, instituțiile includ în valoarea expunerii cuantumurile noționale efective folosite drept referință de instrumentele financiare derivate de credit subscrise din care se scad orice modificări negative ale valorii juste care au fost încorporate în fondurile proprii de nivel 1 în ceea ce privește instrumentele financiare derivate de credit subscrise. Din valoarea expunerii rezultată se poate scădea și cuantumul noțional efectiv al instrumentului financiar derivat de credit cumpărat pe aceleași nume de referință, sub rezerva îndeplinirii tuturor condițiilor următoare:

(a) pentru instrumentele financiare derivate de credit pe un singur nume, instrumentele financiare derivate de credit cumpărate trebuie să fie pe un nume de referință cu rang egal sau inferior obligației de referință suport a instrumentului financiar derivat de credit subscris și un eveniment de credit pe activele de referință de grad superior ar avea ca rezultat un eveniment de credit pe activele subordonate;

(b) în cazul în care o instituție cumpără protecție pe un grup de nume de referință, protecția cumpărată poate să compenseze protecția vândută pe un grup de nume de referință numai dacă grupul entităților de referință și nivelul de subordonare în ambele tranzacții sunt identice;

(c) scadența reziduală a instrumentului financiar derivat de credit cumpărat este egală cu scadența reziduală a instrumentului financiar derivat de credit subscris sau mai mare decât aceasta;

(d) la determinarea valorii expunerii suplimentare pentru instrumentele financiare derivate de credit subscrise, din cuantumul noțional al instrumentului financiar derivat de credit cumpărat se scade orice modificare pozitivă a valorii juste care a fost încorporată în fondurile proprii de nivel 1 în ceea ce privește instrumentul financiar derivat de credit cumpărat;

(e) pentru produsele împărțite în tranșe, instrumentul financiar derivat de credit cumpărat ca protecție are ca suport o obligație de referință care are rang egal cu obligația de referință suport a instrumentului financiar derivat de credit subscris.

În cazul în care din cuantumul noțional al unui instrument financiar derivat de credit subscris nu se scade cuantumul noțional al instrumentului financiar derivat de credit cumpărat, instituțiile pot să deducă expunerea viitoare potențială individuală a respectivului instrument financiar derivat de credit subscris din expunerea viitoare potențială totală, determinată în conformitate cu alineatul (1) al prezentului articol, coroborat cu articolul 274 alineatul (2) sau cu articolul 299 alineatul (2) litera (a), după caz. În situația în care expunerea de credit viitoare potențială se determină coroborat cu articolul 298 alineatul (1) litera (c) punctul (ii), din PCE_{gross} se poate scădea expunerea viitoare potențială individuală a instrumentelor financiare derivate de credit subscrise, fără a se efectua nicio ajustare a NGR.

▼M1

(6) Instituțiile nu reduc cuantumul noțional efectiv al instrumentului financiar derivat de credit subscris în cazul în care cumpără protecție de credit printr-un swap pe randamentul total și înregistrează plățile nete primite ca venit net, dar nu înregistrează nicio deteriorare a compensării în valoarea instrumentului financiar derivat de credit subscris reflectată în fondurile proprii de nivel 1.

(7) În cazul instrumentelor financiare derivate de credit cumpărate pe un grup de entități de referință, instituțiile pot să recunoască o reducere în conformitate cu alineatul (5) privind instrumentele financiare derivate de credit subscrise pe nume de referință individuale numai dacă protecția cumpărată este echivalentă din punct de vedere economic cu a cumpăra protecție în mod separat, pe fiecare nume individual din grup. Dacă o instituție cumpără un instrument financiar derivat de credit pe un grup de nume de referință, instituția poate să recunoască o reducere pe un grup de instrumente financiare derivate de credit subscrise numai atunci când grupul entităților de referință și nivelul de subordonare în ambele tranzacții sunt identice.

(8) Prin derogare de la alineatul (1) al prezentului articol, instituțiile pot să utilizeze metoda prevăzută la articolul 275 pentru a determina valoarea expunerii contractelor enumerate în anexa II punctele 1 și 2 numai dacă utilizează metoda respectivă și pentru determinarea valorii expunerii contractelor în cauză în scopul îndeplinirii cerințelor de fonduri proprii prevăzute la articolul 92.

Atunci când instituțiile aplică metoda prevăzută la articolul 275, acestea nu scad din măsurarea expunerii cuantumul marjei de variație primită în numerar.

Articolul 429b

Majorarea riscului de credit al contrapărții pentru tranzacții de răscumpărare, operațiuni de dare sau luare de titluri de valoare sau de mărfuri cu împrumut, tranzacții cu termen lung de decontare și tranzacții de creditare în marjă

(1) Pe lângă valoarea expunerii tranzacțiilor de răscumpărare, a operațiunilor de dare sau luare de titluri de valoare sau de mărfuri cu împrumut, a tranzacțiilor cu termen lung de decontare și a tranzacțiilor de creditare în marjă, inclusiv a celor extrabilanțiere, determinată în conformitate cu articolul 429 alineatul (5), instituțiile includ în valoarea expunerii o majorare pentru riscul de credit al contrapărții, stabilită în conformitate cu alineatul (2) sau (3) al prezentului articol, după caz.

(2) În sensul alineatului (1), pentru tranzacțiile cu o contraparte care nu fac obiectul unui acord-cadru de compensare care îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 206, majorarea (E_i*) se determină pentru fiecare tranzacție în parte, în conformitate cu următoarea formulă:

$$E_i^* = max\{0, E_i - C_i\}$$

unde:

E_i este valoarea justă a titlurilor de valoare sau a sumelor în numerar împrumutate contrapărții în cadrul tranzacției i;

▼M1

C_i este valoarea justă a titlurilor de valoare sau a sumelor în numerar primite de la contraparte în cadrul tranzacției i.

(3) În sensul alineatului (1), pentru tranzacțiile cu o contraparte care fac obiectul unui acord-cadru de compensare care îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 206, majorarea pentru tranzacțiile respective (E_i*) se determină pentru fiecare acord în parte, în conformitate cu următoarea formulă:

$$E_i^* = \max\left\{0, (\sum_i E_i - \sum_i C_i)\right\}$$

unde:

E_i este valoarea justă a titlurilor de valoare sau a sumelor în numerar împrumutate contrapărții pentru tranzacțiile care fac obiectul acordului-cadru de compensare i;

C_i este valoarea justă a sumelor în numerar sau a titlurilor de valoare primite de la contraparte care fac obiectul acordului-cadru de compensare i.

(4) Prin derogare de la alineatul (1) al prezentului articol, instituțiile pot să utilizeze metoda prevăzută la articolul 222, sub rezerva unui prag de 20 % pentru ponderea de risc aplicabilă, în scopul de a determina majorarea pentru tranzacțiile de răscumpărare, operațiunile de dare sau luare de titluri de valoare sau de mărfuri cu împrumut, tranzacțiile cu termen lung de decontare și tranzacțiile de creditare în marjă, inclusiv cele extrabilanțiere. Instituțiile pot să utilizeze această metodă numai în cazul în care o utilizează și pentru determinarea valorii expunerii tranzacțiilor respective în scopul îndeplinirii cerințelor de fonduri proprii prevăzute la articolul 92.

(5) În cazul în care contabilizarea vânzării pentru o tranzacție de răscumpărare se efectuează în temeiul cadrului său contabil aplicabil, instituția reia toate înregistrările contabile legate de vânzare.

(6) În cazul în care o instituție acționează ca agent între două părți în tranzacțiile de răscumpărare, în operațiunile de dare sau luare de titluri de valoare sau de mărfuri cu împrumut, în tranzacțiile cu termen lung de decontare și în tranzacțiile de creditare în marjă, inclusiv cele extrabilanțiere, se aplică următoarele cerințe:

(a) în cazul în care instituția furnizează unui client sau unei contrapărți o indemnizație sau o garanție limitată la orice diferență între valoarea titlului de valoare sau a sumei în numerar pe care clientul a împrumutat-o și valoarea garanției reale pe care debitorul a furnizat-o, instituția include în măsurarea expunerii numai majorarea determinată în conformitate cu alineatul (2) sau (3), după caz;

(b) în cazul în care instituția nu furnizează niciuneia dintre părțile implicate o indemnizație sau o garanție, tranzacția nu este inclusă în măsurarea expunerii;

(c) în cazul în care, în cadrul tranzacției, expunerea instituției din punct de vedere economic față de titlul de valoare suport sau față de suma în numerar suport nu se limitează la expunerea acoperită de majorare, instituția include în măsurarea expunerii și o expunere egală cu cuantumul total al titlului de valoare sau al sumei în numerar.

▼C2

Articolul 430

Cerință de raportare

(1) Instituțiile transmit autorităților competente toate informațiile necesare privind indicatorul efectului de levier și componentele acestuia, în conformitate cu articolul 429. Autoritățile competente iau în considerare aceste informații atunci când derulează procesul de supraveghere menționat la articolul 97 din Directiva 2013/36/UE.

Instituțiile transmit, de asemenea, autorităților competente informațiile solicitate pentru pregătirea raportului menționat la articolul 511.

Autoritățile competente transmit ABE, la cerere, informațiile primite de la instituții, pentru a facilita analiza menționată la articolul 511.

(2) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili modelul uniform de raportare, instrucțiunile privind modul de utilizare a acestui model, frecvența și datele de raportare, precum și soluțiile informatice, în contextul cerinței de raportare menționate la alineatul (1).

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 28 iulie 2013.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

PARTEA A OPTA

PUBLICAREA DE INFORMAȚII DE CĂTRE INSTITUȚII

TITLUL I

PRINCIPII GENERALE

Articolul 431

Sfera de aplicare a cerințelor de publicare

(1) Instituțiile trebuie să facă publice informațiile prevăzute la titlul II, sub rezerva dispozițiilor articolului 432.

(2) Aprobarea acordată de către autoritățile competente, în temeiul părții a treia, pentru instrumentele și metodologiile menționate la titlul III, face obiectul publicării de către instituții a informațiilor prevăzute în secțiunea respectivă.

(3) Instituțiile adoptă o politică formală pentru a se conforma cerințelor de publicare prevăzute în prezenta parte și dispun de politici de evaluare a gradului de adecvare a informațiilor publicate, inclusiv a verificării și frecvenței lor. De asemenea, instituțiile dispun de politici pentru a evalua dacă informațiile publicate furnizează participanților la piață o imagine completă asupra profilului lor de risc.

▼C2

În cazul în care informațiile publicate nu furnizează participanților la piață o imagine completă asupra profilului lor de risc, instituțiile fac publice informațiile necesare, pe lângă cele solicitate în conformitate cu alineatul (1). Cu toate acestea, instituțiile sunt obligate să facă publice numai informații semnificative, și care nu sunt considerate ca fiind proprietate sau confidențiale, în conformitate cu articolul 432.

(4) La cerere, instituțiile explică deciziile lor de rating IMM-urilor și altor societăți care solicită un credit, punând la dispoziție o explicație în scris, în cazul în care li se solicită acest lucru. Costurile administrative aferente explicației menționate sunt proporționale cu mărimea creditului.

Articolul 432

Informații nesemnificative, considerate ca fiind proprietate sau confidențiale

(1) Instituțiile pot să nu facă publice una sau mai multe dintre informațiile prevăzute la titlul II dacă informațiile respective nu sunt considerate semnificative, cu excepția informațiilor prevăzute la articolul 435 alineatul (2) litera (c) și la articolul 450.

Se consideră că informațiile publicate sunt considerate semnificative în cazul în care omiterea sau prezentarea eronată a acestora ar putea schimba sau influența evaluarea sau decizia unui utilizator care se bazează pe informațiile respective în scopul luării unei decizii economice.

În conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, ABE emite până la 31 decembrie 2014 ghiduri cu privire la modul în care instituțiile trebuie să aplice pragul de semnificație în legătură cu cerințele de publicare de la titlul II.

(2) Instituțiile pot totodată să nu facă publice una sau mai multe dintre informațiile incluse în publicările prevăzute la titlurile II și III dacă informațiile respective sunt considerate ca proprietate a acestora sau confidențiale, în conformitate cu al doilea și al treilea paragraf, cu excepția informațiilor prevăzute la articolele 437 și 450.

Se consideră că informațiile sunt proprietate a unei instituții în cazul în care aducerea acestora la cunoștința publicului ar submina poziția concurențială a instituției. Se includ aici informațiile despre produse sau sisteme a căror cunoaștere de către concurenți ar diminua valoarea investițiilor unei instituții în respectivele produse sau sisteme.

Se consideră că informațiile sunt confidențiale în cazul în care instituția are obligația, față de clienți sau în alte relații cu o contraparte, de a păstra confidențialitatea acestora.

În conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, ABE emite până la 31 decembrie 2014 ghiduri cu privire la modul în care instituțiile trebuie să aplice aspecte legate de proprietate și confidențialitate în legătură cu cerințele de publicare de la titlurile II și III.

▼C2

(3) În cazurile excepționale menționate la alineatul (2), instituția în cauză menționează în comunicările sale faptul că nu a făcut publice anumite informații, precum și motivele nepublicării, și furnizează informații mai generale despre obiectul cerinței de publicare, exceptând cazul în care informațiile respective sunt considerate ca fiind proprietate sau confidențiale.

(4) Alineatele (1), (2) și (3) nu aduce atingere domeniului de aplicare al responsabilității pentru nepublicarea de informații semnificative.

Articolul 433

Frecvența de publicare

Instituțiile publică informațiile prevăzute în prezenta parte cel puțin anual.

Publicarea anuală a informațiilor trebuie să coincidă cu publicarea situațiilor financiare.

Instituțiile evaluează necesitatea publicării anumitor informații sau a tuturor informațiilor mai mult de o dată pe an, având în vedere caracteristicile relevante ale activității desfășurate de acestea, cum ar fi dimensiunea activității, gama activităților desfășurate, prezența acestora în diferite țări, implicarea în diferite sectoare financiare și participarea pe pieţele financiare internaționale precum și la sistemele de plăți, de decontare și de compensare. Respectiva evaluare trebuie să acorde o atenție specială unei posibile nevoi de publicare cu o frecvență mai mare a informațiilor prevăzute la articolul 437 și articolul 438 literele (b)-(e), precum și a informațiilor privind expunerea la risc și a altor elemente predispuse la schimbări rapide.

În conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, ABE emite până la 31 decembrie 2014 ghiduri cu privire la instituțiile care evaluează publicarea mai frecventă în temeiul titlurilor II și III.

Articolul 434

Mijloace de publicare

(1) Instituțiile pot stabili mediile de publicare, locația și mijloacele de verificare adecvate pentru a respecta efectiv cerințele de publicare prevăzute în prezenta parte. În măsura în care este posibil, toate informațiile se publică în același mediu de informare sau în aceeași locație. Dacă informații similare sunt publicate în două sau mai multe medii de informare, în fiecare dintre acestea trebuie inclusă o referință la informațiile asemănătoare din celelalte medii de informare.

(2) Se poate considera că o instituție respectă prezenta parte dacă efectuează publicări echivalente în conformitate cu cerințele contabile, condițiile de cotare la bursă și alte cerințe. În cazul în care informațiile respective nu sunt incluse în situațiile financiare, instituțiile indică în mod clar în situațiile lor financiare locul în care informațiile pot fi găsite.

▼C2

TITLUL II

CRITERII TEHNICE PRIVIND TRANSPARENȚA ȘI PUBLICAREA

Articolul 435

Obiective și politici cu privire la gestionarea riscurilor

(1) Instituțiile publică obiectivele și politicile lor cu privire la gestionarea riscurilor separat pentru fiecare categorie de risc, inclusiv pentru riscurile menționate în cadrul prezentului titlu. Informațiile publicate trebuie să cuprindă:

(a) strategiile și procesele de gestionare pentru aceste riscuri;

(b) structura și organizarea funcției relevante de gestionare a riscurilor, inclusiv informații privind autoritatea și statutul său sau alte modalități de organizare corespunzătoare;

(c) sfera de cuprindere și tipul sistemelor de raportare și de măsurare a riscurilor;

(d) politicile de acoperire și diminuare a riscurilor, precum și strategiile și procesele pentru monitorizarea continuității eficacității elementelor de acoperire și de diminuare a riscurilor;

(e) o declarație aprobată de organul de conducere cu privire la gradul de adecvare a cadrului de gestionare a riscurilor instituției, prin care să se garanteze că sistemele existente de gestionare a riscurilor sunt adecvate ținând cont de profilul și strategia instituției;

(f) o declarație concisă privind riscurile, aprobată de organul de conducere, în care să se descrie pe scurt profilul de risc general al instituției asociat cu strategia de afaceri. Această declarație trebuie să includă indicatori cheie și date, care să ofere deținătorilor de interese externi o privire de ansamblu cuprinzătoare asupra modului în care instituția își administrează riscurile, inclusiv asupra modului în care profilul de risc al instituției interacționează cu toleranța la risc stabilită de organul de conducere.

(2) Instituțiile trebuie să prezinte următoarele informații, inclusiv actualizări periodice, cel puțin anuale, în ceea ce privește cadrul de administrare:

(a) numărul de mandate deținute de membrii organului de conducere;

(b) politica de recrutare pentru selectarea membrilor organului de conducere și cunoștințele, calificările și expertiza efectivă a acestora;

(c) politica privind diversitatea în materie de selecție a membrilor organului de conducere, obiective și orice ținte relevante stabilite în cadrul politicii respective, precum și măsura în care au fost atinse obiectivele și țintele respective;

▼C2

(d) dacă instituția a înființat sau nu un comitet de risc distinct și de câte ori s-a întrunit comitetul de risc;

(e) descrierea fluxului de informații privind riscurile către organul de conducere.

Articolul 436

Domeniul de aplicare

Instituțiile fac publice următoarele informații cu privire la domeniul de aplicare a cerințelor prevăzute în prezentul regulament în conformitate cu Directiva 2013/36/UE:

(a) denumirea instituției căreia i se aplică dispozițiile prezentului regulament;

(b) o prezentare a diferențelor existente între perimetrele de consolidare în scopuri contabile și prudențiale, cu o descriere succintă a entităților incluse, explicând dacă acestea sunt:

(i) consolidate prin metoda consolidării globale;

(ii) consolidate prin metoda consolidării proporționale;

(iii) deduse din fondurile proprii;

(iv) nici consolidate și nici deduse;

(c) orice obstacol semnificativ de ordin practic sau legal, actual sau potențial, care împiedică transferul prompt al fondurilor proprii sau rambursarea datoriilor între întreprinderea-mamă și filialele acesteia;

(d) valoarea agregată cu care fondurile proprii efective sunt mai mici decât minimul cerut pentru ansamblul filialelor neincluse în consolidare, precum și denumirea filialelor respective;

(e) după caz, circumstanțele în care se aplică dispozițiile articolelor 7 și 9.

Articolul 437

Fonduri proprii

(1) Instituțiile trebuie să prezinte următoarele informații cu privire la fondurile lor proprii:

(a) o reconciliere integrală a elementelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază, a elementelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, a elementelor de fonduri proprii de nivel 2 și a filtrelor prudențiale și deducerilor aplicate conform articolelor 32-35, 36, 56, 66 și 79 fondurilor proprii ale instituției cu bilanțul din situațiile financiare auditate ale instituției;

▼C2

(b) o descriere a principalelor caracteristici ale instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și instrumentelor de fonduri proprii de nivel 2 emise de instituție;

(c) prezentarea integrală a termenilor și condițiilor contractuale aferente tuturor instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și instrumentelor de fonduri proprii de nivel 2;

(d) prezentarea separată a naturii și a sumelor următoarelor:

(i) fiecare filtru prudențial aplicat în conformitate cu articolele 32-35;

(ii) fiecare deducere efectuată în conformitate cu articolele 36, 56 și 66;

(iii) elementele nededuse în conformitate cu articolele 47, 48, 56, 66 și 79;

(e) o descriere a tuturor restricțiilor aplicate la calcularea fondurilor proprii în conformitate cu prezentul regulament, precum și instrumentele, filtrele prudențiale și deducerile pentru care se aplică aceste restricții;

(f) în cazul în care instituțiile fac publici indicatori de capital calculați utilizând elemente ale fondurilor proprii determinate pe o altă bază decât cea prevăzută în prezentul regulament, o explicație detaliată a bazei utilizate la calcularea respectivilor indicatori de capital.

(2) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica modele uniforme pentru publicarea de informații în conformitate cu alineatul (1) literele (a), (b), (d) și (e).

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 28 iulie 2013.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 438

Cerințe de capital

Instituțiile fac publice următoarele informații cu privire la respectarea cerințelor prevăzute la articolele 92 din prezentul regulament și articolul 73 din Directiva 2013/36/UE:

(a) un rezumat cu privire la metoda aplicată de instituție în vederea evaluării adecvării capitalului intern în scopul susținerii activităților curente și viitoare;

▼C2

(b) la solicitarea autorității competente relevante, rezultatele procesului intern de evaluare a adecvării capitalului său, inclusiv componența cerințelor suplimentare de fonduri proprii pe baza procesului de analiză de supraveghere astfel cum este menționat la articolul 104 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2013/36/UE;

(c) pentru instituțiile care calculează valoarea ponderată la risc a expunerilor în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 2,8 % din valoarea ponderată la risc a expunerilor pentru fiecare clasă de expuneri specificată la articolul 112;

(d) pentru instituțiile care calculează valoarea ponderată la risc a expunerilor în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 3,8 % din valorile ponderate la risc ale expunerilor pentru fiecare clasă de expuneri specificată la articolul 147. Pentru clasa de expuneri de tip retail, aceste cerințe se aplică fiecărei categorii de expuneri căreia îi corespund corelațiile diferite indicate la articolul 154 alineatele (1)-(4). Pentru clasa de expuneri din titluri de capital, aceste cerințe se aplică:

(i) fiecăreia dintre abordările prevăzute la articolul 155;

(ii) expunerilor din titluri de capital tranzacționate la bursă, expunerilor din investiții de tip private equity din cadrul portofoliilor suficient de diversificate, precum și altor expuneri;

(iii) expunerilor care fac obiectul unui regim prudențial tranzitoriu în materie de cerințe de fonduri proprii;

(iv) expunerilor care fac obiectul unei dispoziții de păstrare a drepturilor obținute în materie de cerințe de fonduri proprii;

(e) cerințele de fonduri proprii calculate în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) literele (b) și (c);

(f) cerințele de fonduri proprii calculate în conformitate cu partea a treia, titlul III capitolele 2, 3 și 4 și publicate separat.

Instituțiile care calculează valorile ponderate la risc ale expunerilor în conformitate cu articolul 153 alineatul (5) sau articolul 155 alineatul (2) trebuie să facă publice expunerile încadrate în fiecare categorie din tabelul 1 de la articolul 153 alineatul (5) sau în fiecare pondere de risc menționată la articolul 155 alineatul (2).

Articolul 439

Expunerea la riscul de credit al contrapărții

Instituțiile trebuie să facă publice următoarele informații privind expunerea instituției la riscul de credit al contrapărții, menționat în partea a treia titlul II capitolul 6:

(a) o descriere a metodologiei utilizate pentru alocarea capitalului intern și pentru stabilirea limitelor de credit aferente expunerilor la riscul de credit al contrapărții;

(b) o descriere a politicilor de obținere a garanțiilor reale și de constituire a rezervelor de credit;

▼C2

(c) o descriere a politicilor privind expunerile la riscul de corelare („*wrong-way risk exposure*”);

(d) o descriere a impactului valorii garanției reale pe care instituția ar trebui să o furnizeze în cazul deteriorării propriului rating de credit;

(e) valoarea justă pozitivă brută a contractelor, profiturile din compensare, expunerea de credit curentă după compensare, garanțiile reale deținute și expunerea de credit netă din instrumente financiare derivate. Expunerea de credit netă din instrumente financiare derivate reprezintă expunerea de credit decurgând din tranzacții cu instrumente financiare derivate, după ce a fost luat în calcul atât profitul obținut din acordurile de compensare cu caracter executoriu din punct de vedere legal, cât și din contractele de garanție reală;

(f) măsuri pentru valoarea expunerii în conformitate cu metodele prevăzute în partea a treia titlul II capitolul 6 secțiunile 3-6, indiferent de metoda aplicabilă;

(g) valoarea noțională a acoperirilor cu instrumente financiare derivate de credit, precum și distribuția expunerilor de credit curente pe tipuri de expuneri de credit;

(h) cuantumurile noționale ale tranzacțiilor cu instrumente financiare derivate de credit, segregate din perspectiva utilizării în tranzacții efectuate pentru portofoliul propriu de credit al instituției, precum și în tranzacții legate de activități de intermediere, incluzând distribuția produselor derivate de credit utilizate, defalcate în continuare în cadrul fiecărui grup de produse, în protecții cumpărate și protecții vândute;

(i) valoarea estimată a lui α în cazul în care instituția a obținut de la autoritățile competente aprobarea de a estima factorul α.

Articolul 440

Amortizoarele de capital

(1) O instituție trebuie să facă publice următoarele informații legate de respectarea cerinței privind amortizorul anticiclic de capital menționat la titlul VII capitolul 4 din Directiva 2013/36/UE:

(a) repartiția geografică a expunerilor de credit relevante pentru calculul amortizorului anticiclic de capital;

(b) valoarea amortizorului anticiclic de capital specific.

(2) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza cerințele de publicare prevăzute la alineatul (1).

▼C2

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 31 decembrie 2014.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 441

Indicatori de importanță sistemică globală

(1) Instituțiile identificate drept instituții de importanță sistemică globală în conformitate cu articolul 131 din Directiva 2013/36/UE publică anual valorile indicatorilor utilizați pentru a determina scorul instituțiilor conform metodologiei de identificare menționate la articolul respectiv.

(2) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica modele și date uniforme pentru publicarea de informații în conformitate cu alineatul (1). La elaborarea standardelor tehnice respective, ABE ține seama de standardele internaționale.

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 1 iulie 2014.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 442

Ajustări pentru riscul de credit

Instituțiile fac publice următoarele informații privind expunerea instituției la riscul de credit și riscul de diminuare a valorii creanței:

(a) definirea în scopuri contabile a termenilor „restant” și „depreciat”;

(b) o descriere a abordărilor și metodelor aplicate pentru determinarea ajustărilor specifice și generale pentru riscul de credit;

(c) cuantumul total al expunerilor după compensarea contabilă și fără luarea în considerare a efectelor tehnicilor de diminuare a riscului de credit, precum și cuantumul mediu al expunerilor aferente perioadei, defalcat pe clase de expuneri;

(d) repartiția geografică a expunerilor, defalcate, pentru zonele semnificative, pe clasele principale de expuneri, și detaliate suplimentar, dacă este cazul;

(e) repartiția expunerilor pe sectoare de activitate sau pe tipuri de contrapărți, defalcate pe clase de expuneri, inclusiv cu precizarea expunerii față de EMM-uri, și detaliate suplimentar, dacă este cazul;

(f) repartizarea tuturor expunerilor, în funcție de scadența reziduală, defalcate pe clase de expuneri, și detaliate suplimentar, dacă este cazul;

▼C2

(g) pentru fiecare sector de activitate sau tip de contraparte semnificative, cuantumul:

(i) expunerilor depreciate și expunerilor restante, prezentate separat;

(ii) ajustărilor specifice și generale pentru riscul de credit;

(iii) cheltuielilor cu ajustările specifice și generale pentru riscul de credit în perioada de raportare;

(h) cuantumul expunerilor depreciate și al expunerilor restante, separate și defalcate pe zone geografice semnificative, însoțite, dacă este practic, de sumele reprezentând ajustările specifice și generale pentru riscul de credit pentru fiecare zonă geografică în parte;

(i) reconcilierea modificărilor ajustărilor specifice și generale pentru riscul de credit pentru expunerile depreciate, prezentate separat. Informațiile trebuie să cuprindă:

(i) o descriere a tipului ajustărilor specifice și generale pentru riscul de credit;

(ii) soldurile inițiale;

(iii) sumele provizionate pentru ajustările pentru riscul de credit în perioada de raportare;

(iv) sumele provizionate sau reluate pentru pierderile probabile estimate, aferente expunerilor, în perioada de raportare, orice alte ajustări, inclusiv cele determinate de diferențele de curs valutar, combinările de activități, achiziționările și vânzările de filiale, precum și de transferurile între ajustările pentru riscul de credit;

(v) soldurile de închidere.

Ajustările specifice pentru riscul de credit, precum și recuperările înregistrate direct în contul de profit și pierdere se publică separat.

Articolul 443

Active negrevate de sarcini

Până la 30 iunie 2014, ABE emite ghiduri în care specifică publicarea activelor negrevate de sarcini, ținând seama de Recomandarea CERS/2012/2 a Comitetului european pentru risc sistemic din 20 decembrie 2012 privind finanțarea instituțiilor de credit ([1]) și în special de Recomandarea D — Transparența pieței în privința grevării activelor. Ghidurile se adoptă în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze publicarea valorii de bilanț a fiecărei clase de expuneri defalcate pe calitatea activelor și pe cuantumul total aferent valorii de bilanț negrevată de sarcini, ținând seama de Recomandarea CERS/2012/2 și care să respecte condiția ca ABE să aprecieze, în raportul său, că o astfel de publicare suplimentară furnizează informații credibile și relevante.

([1]) OJ C 119, 25.4.2013, p. 1.

▼C2

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 1 ianuarie 2016.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 444

Utilizarea ECAI

Instituțiile care calculează cuantumul ponderat la risc al expunerilor în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 2 trebuie să facă publice următoarele informații, pentru fiecare clasă de expuneri specificată la articolul 107:

(a) denumirea ECAI desemnate și a agențiilor de creditare a exportului desemnate, precum și motivele care stau la baza oricăror înlocuiri ale acestora;

(b) clasele de expuneri pentru care se utilizează o anumită ECAI sau o anumită agenție de creditare a exportului;

(c) o descriere a procesului aplicat pentru a transfera evaluările de credit ale emitentului și ale emisiunii la elemente neincluse în portofoliul de tranzacționare;

(d) corespondența ratingului extern al fiecărei ECAI desemnate sau agenții de creditare a exportului desemnate, cu nivelurile de calitate a creditului prevăzute în partea a treia titlul II capitolul 2, cu mențiunea că publicarea acestor informații nu este obligatorie în situația în care instituția respectă corespondențele standard publicate de ABE;

(e) valorile expunerilor și valorile expunerilor rezultate după aplicarea tehnicilor de diminuare a riscului de credit, asociate fiecărui nivel de calitate a creditului în parte, prevăzut în partea a treia titlul II capitolul 2, precum și cele deduse din fondurile proprii.

Articolul 445

Expunerea la riscul de piață

Instituțiile care își calculează cerințele de fonduri proprii în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) literele (b) și (c) trebuie să facă publice respectivele cerințe separat pentru fiecare risc menționat în dispozițiile respective. În plus, cerința de fonduri proprii pentru riscul specific de rată a dobânzii aferent pozițiilor din securitizare se face publică separat.

Articolul 446

Riscul operațional

Instituțiile trebuie să facă publice abordările pentru evaluarea cerințelor de fonduri proprii aferente riscului operațional pentru care instituția îndeplinește condițiile necesare; o descriere a metodologiei prevăzute la articolul 312 alineatul (2), dacă este utilizată de instituție, inclusiv o analiză a factorilor interni și externi relevanți luați în considerare în cadrul abordării de evaluare a instituției, iar în cazul utilizării parțiale, se face publică sfera de aplicare și cuprindere a diferitelor metodologii utilizate.

▼C2

Articolul 447

Expuneri din titluri de capital neincluse în portofoliul de tranzacționare

Instituțiile trebuie să facă publice următoarele informații referitoare la expunerile din titluri de capital neincluse în portofoliul de tranzacționare:

(a) o clasificare a expunerilor în funcție de obiectivul vizat de acestea, inclusiv urmărirea obținerii de câștiguri din deținerea titlurilor de capital sau eventuale considerații strategice, precum și o prezentare a tehnicilor contabile și a metodelor de evaluare folosite, care să includă principalele ipoteze și practici care influențează evaluarea, precum și orice modificare semnificativă a acestor practici;

(b) valoarea bilanțieră, valoarea justă și, pentru titlurile de capital tranzacționate la bursă, o comparație cu prețul pieței atunci când acesta diferă semnificativ față de valoarea justă;

(c) tipul, natura și cuantumul expunerilor din titluri de capital tranzacționate la bursă, ale expunerilor din investiții de tip private equity ce aparțin unui portofoliu suficient de diversificat, precum și ale altor expuneri;

(d) valoarea cumulată a profiturilor sau a pierderilor realizate din vânzări și lichidări ale perioadei; și

(e) valoarea totală a profiturilor sau a pierderilor nerealizate, totalul profiturilor sau pierderilor latente din reevaluare, precum și fiecare sumă de această natură inclusă în fondurile proprii de nivel 1 de bază.

Articolul 448

Expunerea la riscul de rată a dobânzii aferent pozițiilor neincluse în portofoliul de tranzacționare

Instituțiile trebuie să facă publice următoarele informații referitoare la expunere la riscul de rată a dobânzii aferent pozițiilor neincluse în portofoliul de tranzacționare:

(a) natura riscului de rată a dobânzii, principalele ipoteze avute în vedere (inclusiv cele legate de rambursări anticipate din credit și de comportamentul depozitelor fără scadență contractuală), și frecvența de evaluare a riscului de rată a dobânzii;

(b) variațiile profiturilor, ale valorii economice sau ale altor variabile relevante utilizate de conducere pentru a măsura impactul șocurilor pe rata dobânzii, în sensul creșterii sau scăderii potrivit metodei adoptate de conducere pentru evaluarea riscului de rată a dobânzii, defalcate în funcție de moneda utilizată.

Articolul 449

Expunerea la pozițiile din securitizare

Instituțiile care calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 5 sau cerințele de fonduri proprii în conformitate cu articolul 337 sau articolul 338 trebuie să facă publice în mod separat, în cazul în care este relevant, pentru portofoliul de tranzacționare și pentru afara portofoliului de tranzacționare, următoarele informații:

▼C2

(a) o descriere a obiectivelor instituției în legătură cu activitatea de securitizare;

(b) natura altor riscuri, inclusiv riscul de lichiditate, inerent activelor securitizate;

(c) tipul riscurilor din punctul de vedere al rangului aferent pozițiilor-suport din securitizare și din punctul de vedere al activelor-suport aferente acestor poziții din securitizare asumate și reținute în cadrul activității de resecuritizare;

(d) diferitele roluri avute de instituție în procesul de securitizare;

(e) o indicație cu privire la măsura în care instituția s-a implicat în fiecare din rolurile menționate la litera (d);

(f) o descriere a proceselor implementate pentru a monitoriza modificările riscului de credit și riscului de piață aferente expunerilor din securitizare, incluzând modul în care performanțele activelor-suport influențează expunerile din securitizare, precum și o descriere a modului în care aceste procese diferă în cazul expunerilor din resecuritizare;

(g) o descriere a politicii instituției cu privire la utilizarea operațiunilor de acoperire și a protecției nefinanțate în vederea diminuării riscurilor aferente expunerilor din securitizare și resecuritizare reținute, incluzând identificarea, pe categoriile relevante de expuneri la risc, a contrapărților importante din operațiunile de acoperire;

(h) abordările pe care instituția le urmează în vederea calculării cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor pentru activitățile sale de securitizare, incluzând tipurile expunerilor din securitizare cărora li se aplică fiecare abordare;

(i) tipurile entităților special constituite în scopul securitizării pe care instituția, în calitate de sponsor, le utilizează pentru a securitiza expuneri provenind de la terțe părți, incluzând dacă, în ce formă și în ce măsură instituția are expuneri față de aceste entități special constituite în scopul securitizării, în mod separat pentru expuneri bilanțiere și expuneri extrabilanțiere, precum și o listă a entităților pe care instituția le administrează sau cărora le oferă consultanță și care investesc fie în poziții din securitizare pe care instituția le-a securitizat, fie în entități special constituite în scopul securitizării în relație cu care instituția acționează ca sponsor;

(j) o prezentare succintă a politicilor contabile ale instituției cu privire la activitățile de securitizare, incluzând:

(i) dacă tranzacțiile sunt tratate ca vânzări de active sau ca finanțări ale acestora;

(ii) recunoașterea profiturilor aferente vânzărilor de active;

(iii) metodele, ipotezele cheie, precum și variabilele de intrare și modificările în raport cu perioada anterioară utilizate pentru evaluarea pozițiilor din securitizare;

(iv) tratamentul securitizărilor sintetice, în cazul în care acesta nu este acoperit prin alte politici contabile;

▼C2

(v) modul în care activele care urmează să facă obiectul tranzacțiilor din securitizare sunt evaluate, precum și înregistrarea lor fie în portofoliul de tranzacționare al instituției, fie în afara portofoliului de tranzacționare;

(vi) politicile utilizate în vederea recunoașterii în bilanț a datoriilor aferente dispozițiilor contractuale care ar putea obliga instituția să furnizeze suport financiar activelor securitizate;

(k) denumirile ECAI utilizate pentru securitizări și tipul expunerilor pentru care fiecare agenție este utilizată;

(l) o descriere, în cazul în care este necesar, a abordării bazate pe evaluări interne, prevăzută în partea a treia titlul II capitolul 5 secțiunea 3, incluzând structura procesului de evaluare internă și relația dintre evaluarea internă și ratingurile externe, utilizarea evaluării interne în alte scopuri decât cele legate de determinarea cerințelor de capital în conformitate cu abordarea bazată pe evaluări interne, mecanismele de control aferente procesului de evaluare internă, incluzând discuții privind independența, responsabilitatea și analiza procesului de evaluare internă, precum și tipurile de expuneri cărora li se aplică procesul de evaluare internă și factorii pentru simulările de criză utilizați pentru determinarea nivelurilor de îmbunătățire a calității creditului, defalcați pe tipuri de expuneri;

(m) o explicare a schimbărilor semnificative, intervenite de la ultima perioadă de raportare, în legătură cu orice informație cantitativă publicată prevăzută la literele (n)-(q);

(n) următoarele informații, furnizate separat pentru portofoliul de tranzacționare și pentru afara portofoliului de tranzacționare și defalcate pe tipuri de expuneri:

(i) cuantumul total al expunerilor rămase de rambursat, securitizate de instituție, prezentat separat pentru securitizările tradiționale, securitizările sintetice și pentru securitizările în care instituția acționează doar ca sponsor;

(ii) cuantumul agregat al pozițiilor din securitizare înscrise în bilanț, reținute sau achiziționate, precum și al expunerilor din securitizare extrabilanțiere;

(iii) cuantumul agregat al activelor care urmează să facă obiectul tranzacțiilor de securitizare;

(iv) în cazul securitizării facilităților supuse clauzei de amortizare anticipată, expunerile agregate corespunzătoare sumelor trase, aferente interesului inițiatorului și, respectiv, interesului investitorilor, cerințele de capital agregate determinate de instituție pentru interesul inițiatorului și cerințele de capital agregate determinate de instituție pentru interesul investitorilor, aferent sumelor trase și sumelor netrase;

(v) cuantumul pozițiilor din securitizare care sunt deduse din fondurile proprii sau sunt supuse unei ponderi de risc de 1 250 %;

(vi) o prezentare succintă a activității de securitizare corespunzătoare perioadei curente, incluzând valoarea expunerilor securitizate, precum și profitul sau pierderea recunoscute, aferente vânzării de active;

▼C2

(o) următoarele informații, furnizate separat pentru portofoliul de tranzacționare și pentru afara portofoliului de tranzacționare:

(i) cuantumul agregat al pozițiilor din securitizare reținute sau achiziționate și cerințele de capital corespunzătoare, defalcate pe expuneri din securitizare și expuneri din resecuritizare, precum și pe un număr semnificativ de intervale de ponderi de risc sau de cerințe de capital, aferente fiecărei abordări utilizate în vederea determinării cerințelor de capital;

(ii) cuantumul agregat al expunerilor din resecuritizare reținute sau achiziționate, defalcat pe expunerea înregistrată înainte și după operațiunile de acoperire/asigurare și expunerea față de furnizorii de garanții financiare, defalcat pe categorii de bonitate a garanților sau pe numele garanților;

(p) pentru afara portofoliului de tranzacționare, și cu privire la expunerile securitizate de instituție, cuantumul activelor depreciate/restante securitizate, și pierderile recunoscute de instituție pe parcursul perioadei curente, ambele defalcate pe tip de expunere;

(q) în cazul portofoliului de tranzacționare, expunerile totale rămase de rambursat, securitizate de instituție și care fac obiectul unei cerințe de capital pentru riscul de piață, defalcate pe securitizare tradițională/sintetică și pe tip de expunere;

(r) după caz, o indicație dacă instituția a oferit suport în sensul articolului 248 alineatul (1) și impactul asupra fondurilor proprii.

Articolul 450

Politica de remunerare

(1) Instituțiile trebuie să facă publice cel puțin următoarele informații referitoare la politica și practicile de remunerare ale instituției pentru acele categorii de personal ale căror activități profesionale au un impact semnificativ asupra profilului de risc al instituției:

(a) informații privind procesul de luare a deciziilor, utilizate pentru determinarea politicii de remunerare, precum și numărul de ședințe organizate de principalul organ de supraveghere a remunerării pe parcursul exercițiului financiar, incluzând, dacă este cazul, informații referitoare la componența și mandatul comitetului de remunerare, la consultantul extern ale cărui servicii au fost utilizate pentru determinarea politicii de remunerare și la rolul deținătorilor de interese relevanți;

(b) informații privind legătura dintre remunerația totală și performanță;

(c) cele mai importante caracteristici de proiectare ale sistemului de remunerare, incluzând informații privind criteriile utilizate pentru măsurarea performanței și ajustarea la riscuri, politica de amânare și criteriile de intrare în drepturi;

▼C2

(d) raporturile dintre remunerația fixă și cea variabilă, stabilite în conformitate cu articolul 94 alineatul (1) litera (g) din Directiva 2013/36/UE;

(e) informații privind criteriile de performanță pe care se bazează dreptul la acțiuni, opțiuni sau alte componente variabile ale remunerației;

(f) principalii parametri și fundamentarea alcătuirii oricărei scheme a componentei variabile și a acordării oricăror alte beneficii de tip non-cash;

(g) informații cantitative agregate privind remunerația, defalcate pe domenii de activitate;

(h) informații cantitative agregate privind remunerația, pentru membrii conducerii superioare și membrii personalului ale căror acțiuni au un impact semnificativ asupra profilului de risc al instituției, cu indicarea următoarelor elemente:

(i) sumele aferente remunerației pentru anul financiar, defalcate pe remunerație fixă și variabilă, și numărul de beneficiari;

(ii) sumele și formele remunerației variabile, defalcate pe numerar, acțiuni, instrumente legate de acțiuni și alte tipuri de instrumente;

(iii) sumele remunerației amânate datorate și neplătite, defalcate pe părți pentru care au fost îndeplinite criteriile de intrare în drepturi și părți pentru care nu au fost îndeplinite criteriile de intrare în drepturi;

(iv) sumele remunerației amânate acordate pe parcursul anului financiar, plătite și reduse prin intermediul ajustărilor de performanță;

(v) plăți legate de noi angajări și plățile compensatorii pentru încetarea raporturilor de muncă, efectuate pe parcursul anului financiar și numărul de beneficiari ai unor astfel de plăți;

(vi) sumele plăților compensatorii legate de încetarea raporturilor de muncă, acordate pe parcursul anului financiar, numărul de beneficiari și cea mai mare plată de acest tip acordată unei singure persoane;

(i) numărul persoanelor care au beneficiat de o remunerație de 1 milion EUR sau mai mult pe exercițiu financiar, defalcat pe intervale salariale de 500 000 EUR pentru remunerațiile între 1 milion EUR și 5 milioane EUR și pe intervale salariale de 1 milion EUR pentru remunerațiile mai mari sau egale cu 5 milioane EUR;

(j) la cererea statului membru sau a autorității competente, remunerația totală pentru fiecare membru al organului de conducere sau al conducerii superioare.

(2) În cazul instituțiilor care sunt semnificative având în vedere mărimea, organizarea internă și natura, sfera și complexitatea activităților acestora, informațiile cantitative menționate la prezentul articol trebuie, de asemenea, făcute publice la nivelul membrilor organului de conducere al instituției.

▼C2

Instituțiile trebuie să se conformeze cu cerințele prevăzute la prezentul articol într-o modalitate care să fie corespunzătoare mărimii, organizării interne și naturii, sferei și complexității activităților acestora și care să nu aducă atingere Directivei 95/46/CE.

Articolul 451

Efectul de levier

(1) Instituțiile trebuie să facă publice următoarele informații privind indicatorul efectului de levier calculat în conformitate cu articolul 429, precum și privind gestionarea riscului efectului de levier excesiv.

(a) indicatorul efectului de levier și modul în care instituția aplică articolul 499 alineatele (2) și (3);

(b) o defalcare a indicatorului de măsurare a expunerii totale, precum și o reconciliere a indicatorului de măsurare a expunerii totale cu informațiile relevante prezentate în situațiile financiare publicate;

(c) după caz, cuantumul elementelor fiduciare derecunoscute, în conformitate cu articolul 429 alineatul (11);

(d) o descriere a proceselor utilizate pentru a administra riscul efectului de levier excesiv;

(e) o descriere a factorilor care au influențat indicatorul efectului de levier în perioada la care se referă indicatorului efectului de levier publicat.

(2) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili modelele uniforme de prezentare a informațiilor menționate la alineatul (1), precum și instrucțiunile de utilizare a unui astfel de model.

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 30 iunie 2014.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

TITLUL III

CERINȚE DE CALIFICARE PENTRU UTILIZAREA ANUMITOR INSTRUMENTE SAU METODOLOGII

Articolul 452

Utilizarea abordării IRB în ceea ce privește riscul de credit

Instituțiile care calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor conform abordării IRB fac publice următoarele informații:

(a) aprobarea autorității competente pentru utilizarea abordării sau aprobarea tranziției către respectiva abordare;

▼C2

(b) o explicitare și o analiză a:

(i) structurii sistemelor interne de rating și a relației între ratingurile interne și externe;

(ii) utilizării estimărilor interne în alte scopuri decât pentru calculul cuantumului ponderat la risc al expunerilor în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 3;

(iii) procesului de gestionare și recunoaștere a tehnicilor de diminuare a riscului de credit;

(iv) mecanismelor de control pentru sistemele de rating, incluzând o descriere a modului în care se verifică independența, responsabilitatea și revizuirea acestor sisteme;

(c) o descriere a procesului intern de rating pentru fiecare din următoarele clase de expuneri:

(i) administrații centrale și bănci centrale;

(ii) instituții;

(iii) societăți, incluzând IMM-uri, finanțare specializată și creanțe achiziționate față de societăți;

(iv) expuneri de tip retail, pentru fiecare dintre categoriile de expuneri cărora le corespund corelațiile diferite prevăzute la articolul 154 alineatele (1)-(4);

(v) titluri de capital;

(d) valorile expunerilor pentru fiecare clasă de expuneri menționată la articolul 147. Pentru expunerile față de administrațiile centrale și băncile centrale, instituții și societăți, instituțiile care utilizează propriile estimări pentru pierderile în caz de nerambursare sau pentru factorii de conversie în vederea calculării cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor vor face distincție, la publicare, între acestea și acele expuneri pentru care nu utilizează astfel de estimări;

(e) în vederea unei diferențieri corespunzătoare a riscului de credit, pentru fiecare dintre clasele de expuneri „administrații centrale și bănci centrale”, „instituții”, „societăți” și „titluri de capital” și pentru un număr suficient de clase de rating ale debitorilor (inclusiv starea de nerambursare), instituțiile fac publice următoarele informații:

(i) expunerea totală, inclusiv pentru clasele de expuneri „administrații centrale și bănci centrale”, „instituții” și „societăți”, valoarea rămasă de rambursat și valoarea expunerilor pentru angajamentele de finanțare netrase; pentru titluri de capital, suma în sold;

(ii) ponderea medie de risc în funcție de expuneri;

▼C2

(iii) pentru instituțiile care folosesc propriile estimări ale factorilor de conversie în vederea calculării cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor, cuantumul angajamentelor netrase și valorile medii ale expunerilor ponderate în funcție de expunere, pe fiecare clasă de expuneri;

(f) Pentru clasa expunerilor de tip retail și pentru fiecare dintre categoriile definite la litera (c) punctul (iv), fie informațiile publicate și menționate la litera (e) (dacă este cazul, la nivel agregat), fie o analiză a expunerilor (împrumuturile scadente și valorile expunerilor pentru angajamentele de finanțare netrase) având ca referință un număr suficient de clase de rating ale pierderii așteptate în vederea obținerii unei diferențieri relevante a riscului de credit (dacă este cazul, la nivel agregat);

(g) ajustările specifice pentru riscul de credit efective din perioada precedentă pentru fiecare clasă de expuneri [la expunerile tip retail, pentru fiecare dintre categoriile definite la litera (c) punctul (iv), precum și variațiile în raport cu perioadele anterioare];

(h) o descriere a factorilor care au avut impact asupra pierderilor înregistrate în perioada precedentă (spre exemplu, instituția s-a confruntat cu rate de nerambursare superioare ratei medii, sau cu pierderi în caz de nerambursare și cu factori de conversie superiori mediei);

(i) o comparație între estimările instituției și rezultatele efective pentru o perioadă mai îndelungată. Acestea trebuie să cuprindă un minimum de informații referitoare la estimările pierderilor în raport cu pierderile efective pe fiecare clasă de expuneri (pentru expuneri de tip retail, pentru fiecare categorie definită la litera (c) punctul (iv) pentru o perioadă de timp suficient de îndelungată pentru a permite o evaluare pertinentă a performanțelor înregistrate de procesele interne de rating aferente fiecărei clase de expunere (pentru expuneri de tip retail, pentru fiecare categorie definită la litera (c) punctul (iv). Dacă este cazul, instituțiile detaliază comparația la nivelul probabilității de nerambursare și, pentru instituțiile care utilizează propriile estimări pentru pierderile în caz de nerambursare și/sau pentru factorii de conversie, la nivelul valorilor efective ale pierderilor în caz de nerambursare și ale factorilor de conversie comparativ cu estimările furnizate în informațiile referitoare la evaluarea cantitativă a riscurilor de la prezentul articol;

(j) pentru toate clasele de expuneri specificate la articolul 147 și pentru fiecare categorie de expunere căreia îi corespund corelațiile diferite indicate la articolul 154 alienatele (1)-(4):

(i) pentru instituțiile care utilizează estimări proprii ale pierderilor în caz de nerambursare pentru calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor, pierderile medii în caz de nerambursare și probabilitatea medie de nerambursare ponderate în funcție de expuneri, în procente, pentru fiecare zonă geografică relevantă a expunerilor din credite;

(ii) pentru instituțiile care nu utilizează estimări proprii ale pierderilor în caz de nerambursare, probabilitatea medie de nerambursare ponderată în funcție de expuneri, în procente, pentru fiecare zonă geografică relevantă a expunerilor de credit.

▼C2

În sensul literei (c), descrierea trebuie să includă tipurile de expuneri incluse în clasele de expuneri, definițiile, metodele și datele necesare pentru estimarea și validarea probabilității de nerambursare și dacă este cazul, a pierderilor în caz de nerambursare și a factorilor de conversie, incluzând ipotezele utilizate pentru derivarea acestor variabile, precum și descrierea abaterilor semnificative de la definiția stării de nerambursare prevăzută la articolul 178, inclusiv segmentele generale influențate de aceste abateri.

În sensul literei (j), zona geografică relevantă a expunerilor de credit înseamnă expuneri din statele membre în care instituția a fost autorizată și din state membre sau țări terțe în care instituțiile desfășoară activități prin intermediul unei sucursale sau a unei filiale.

Articolul 453

Utilizarea tehnicilor de diminuare a riscului de credit

Instituțiile care utilizează tehnici de diminuare a riscului trebuie să facă publice următoarele informații:

(a) politicile și procesele aferente compensării bilanțiere și extrabilanțiere, precum și indicarea măsurii în care entitatea utilizează aceste compensări;

(b) politicile și procesele aplicate în materie de evaluare și gestionare a garanțiilor reale;

(c) o descriere a principalelor tipuri de garanții reale acceptate de o instituție;

(d) principalele tipuri de garanți și de contrapărți în tranzacțiile cu instrumente financiare derivate de credit precum și bonitatea acestora;

(e) informații despre concentrările de risc de piață sau de risc de credit în cadrul operațiunilor de diminuare a riscului;

(f) pentru instituțiile care calculează cuantumul ponderat la risc al expunerilor conform abordării standardizate sau conform abordării IRB, dar care nu furnizează propriile estimări ale pierderilor în caz de nerambursare sau ale factorilor de conversie, corespunzător claselor de expuneri, separat pentru fiecare clasă de expuneri în parte, valoarea totală a expunerii (după compensarea bilanțieră sau extrabilanțieră, dacă este cazul) care este acoperită — după aplicarea ajustărilor de volatilitate — de garanții financiare eligibile sau de alte garanții reale eligibile;

(g) pentru instituțiile care calculează cuantumul ponderat la risc al expunerilor conform abordării standardizate sau conform abordării IRB, separat pentru fiecare clasă de expuneri, expunerea totală (după compensarea bilanțieră sau extrabilanțieră, dacă este cazul) care este acoperită prin garanții personale sau prin instrumente financiare derivate de credit. Pentru clasa de expuneri aferentă titlurilor de capital, această cerință se aplică fiecăreia dintre abordările prevăzute la articolul 155.

▼C2

Articolul 454

Utilizarea abordărilor avansate de evaluare în ceea ce privește riscul operațional

Instituțiile care utilizează abordările avansate de evaluare prevăzute la articolele 321-324 pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii pentru riscul operațional trebuie să facă publică o descriere a modului de utilizare a asigurărilor și a altor mecanisme de transfer al riscului ca măsură de diminuare a acestui risc.

Articolul 455

Utilizarea modelelor interne de risc de piață

Instituțiile care își calculează cerințele de capital în conformitate cu articolul 363 trebuie să facă publice următoarele informații:

(a) pentru fiecare subportofoliu acoperit:

(i) caracteristicile modelelor utilizate;

(ii) unde este cazul, pentru modelele interne pentru riscurile de nerambursare și de migrație adiționale și pentru tranzacționarea pe bază de corelație, metodologiile utilizate și riscurile cuantificate prin folosirea unui model intern, inclusiv o descriere a abordării utilizate de instituție pentru a determina orizonturile de lichiditate, metodologiile utilizate pentru a realiza o evaluare a capitalului care să fie în concordanță cu standardele viabile impuse și abordările utilizate pentru validarea modelului;

(iii) o descriere a simulării de criză aplicate subportofoliului;

(iv) o descriere a abordărilor utilizate pentru testarea ex-post (back-testing) și pentru validarea acurateței și a coerenței modelelor interne și a proceselor de modelare;

(b) sfera de aplicare a permisiunii acordate de autoritatea competentă;

(c) o descriere a măsurii în care sunt îndeplinite cerințele prevăzute la articolele 104 și 105, precum și a metodologiilor aplicate în acest scop;

(d) valoarea cea mai ridicată, cea mai scăzută și valoarea medie a:

(i) nivelurilor zilnice ale valorii la risc (*value-at-risk*) pe perioada de raportare, precum și nivelul acesteia la sfârșitul perioadei;

(ii) nivelurilor valorii la risc în situație de criză pe perioada de raportare, precum și nivelul acesteia la sfârșitul perioadei;

(iii) valorile riscului pentru riscurile de nerambursare și de migrație adiționale și pentru riscul specific al portofoliului de tranzacționare pe bază de corelație pe perioada de raportare și la sfârșitul perioadei;

▼C2

(e) elementele cerinței de fonduri proprii, astfel cum se specifică la articolul 364;

(f) orizontul de lichiditate mediu ponderat pentru fiecare subportofoliu acoperit de modele interne pentru riscurile adiționale de nerambursare și de migrație și pentru tranzacționare pe bază de corelație;

(g) o comparație între nivelul zilnic al valorii la risc, calculat pe baza pozițiilor din portofoliu de la sfârșitul zilei și nivelul variației pe o zi a valorii portofoliului, constatat la sfârșitul următoarei zile lucrătoare, însoțită de o analiză a oricărei depășiri (overshooting) importante pe durata perioadei de raportare.

PARTEA A NOUA

ACTE DELEGATE ȘI ACTE DE PUNERE ÎN APLICARE

Articolul 456

Acte delegate

(1) Comisia este abilitată să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 445 privind următoarele aspecte:

(a) clarificarea definițiilor prevăzute la articolele 4, 5, 142, 153, 192, 242, 272, 300, 381 și 411 pentru a asigura aplicarea uniformă a prezentului regulament.

(b) clarificarea definițiilor prevăzute la articolele 4, 5, 142, 153, 192, 242, 272, 300, 381 și 411 pentru a ține cont de evoluțiile de pe piețele financiare în aplicarea prezentului regulament;

(c) modificarea listei claselor de expuneri menționate la articolele 112 și 147, astfel încât să se țină cont de evoluțiile de pe piețele financiare;

(d) cuantumul specificat la articolul 123 litera (c), articolul 147 alineatul (5) litera (a), articolul 153 alineatul (4) și articolul 162 alineatul (4), pentru a ține cont de efectele inflației;

(e) lista și clasificarea elementelor extrabilanțiere prevăzute în anexele I și II, pentru a ține seama de evoluțiile de pe piețele financiare;

(f) ajustarea categoriilor de firme de investiții de la articolul 95 alineatul (1) și articolul 96 alineatul (1) pentru a ține cont de evoluțiile de pe piețele financiare;

(g) clarificarea cerinței prevăzute la articolul 97pentru a asigura aplicarea uniformă a prezentului regulament;

(h) modificarea cerințelor de fonduri proprii, conform prevederilor de la articolele 301-311 din prezentul regulament și de la articolele 50a-50d din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, pentru a ține cont de evoluțiile sau modificările aduse standardelor internaționale pentru expunerile față de o CPC;

▼C2

(i) clarificarea condițiilor menționate în excepțiile prevăzute la articolul 400;

(j) modificarea indicatorului de măsurare a capitalului și a indicatorului de măsurare a expunerii totale pentru indicatorul efectului de levier, menționate la articolul 429 alineatul (2), în vederea corectării insuficiențelor constatate în baza raportării menționate la articolul 430 alineatul (1), înainte ca indicatorul efectului de levier să fie publicat de instituții, astfel cum se prevede la articolul 451 alineatul (1) litera (a).

(2) ABE monitorizează cerințele de fonduri proprii pentru riscul de ajustare a evaluării creditului, iar până la 1 ianuarie 2015 transmite Comisiei un raport în acest sens. Raportul evaluează în special:

(a) tratamentul riscului CVA, în calitate de cerință independentă, în opoziție cu aceea de componentă integrată a cadrului privind riscul de piață;

(b) sfera de aplicare a cerinței pentru riscul CVA, inclusiv excepția prevăzută la articolul 482;

(c) acoperirile eligibile;

(d) calcularea cerințelor de capital pentru riscul CVA.

Pe baza acestui raport, în cazul în care rezultatele impun cu necesitate o astfel de acțiune, Comisia este abilitată, de asemenea, să adopte un act delegat în conformitate cu articolul 462, în scopul de a modifica articolul 381, articolul 382 alineatele (1)–(3) și articolele 383-386, referitoare la elementele respective.

Articolul 457

Ajustări și corecții tehnice

Comisia este abilitată să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 462, să efectueze ajustări și corecții tehnice ale elementelor neesențiale din dispozițiile de mai jos pentru a ține cont de noile evoluții în ceea ce privește noi produse sau activități financiare, să efectueze ajustări pentru a ține seama de evoluția de după adoptarea prezentului regulament, a altor acte legislative ale Uniunii privind serviciile financiare și domeniul contabil, inclusiv standardele contabile bazate pe Regulamentul (CE) nr. 1606/2002:

(a) cerințele de fonduri proprii pentru riscul de credit, prevăzute la articolele 111-134 și la articolele 143-191;

(b) fectele tehnicilor de diminuare a riscului de credit în conformitate cu articolele 193-241;

(c) cerințele de fonduri proprii pentru securitizare, prevăzute la articolele 243-266;

▼C2

(d) cerințele de fonduri proprii pentru riscul de credit al contrapărții în conformitate cu articolele 272-311;

(e) cerințele de fonduri proprii pentru riscul operațional, prevăzute la articolele 315-324;

(f) cerințele de fonduri proprii pentru riscul de piață, prevăzute la articolele 325-377;

(g) cerințele de fonduri proprii pentru riscul de decontare, prevăzute la articolele 378 și 379;

(h) cerințele de fonduri proprii pentru riscul de ajustare a evaluării creditului, prevăzute la articolele 383, 384 și 386;

(i) partea a doua și articolul 99 numai ca urmare a evoluției cerințelor sau standardelor contabile, care țin cont de legislația Uniunii.

Articolul 458

Riscul macroprudențial sau sistemic identificat la nivelul unui stat membru

(1) Statele membre desemnează autoritatea responsabilă cu aplicarea prezentului articol. Autoritatea respectivă este autoritatea competentă sau autoritatea desemnată.

(2) În cazul în care autoritatea stabilită în conformitate cu alineatul (1) constată schimbări în intensitatea riscului macroprudențial sau sistemic manifestat în cadrul sistemului financiar care pot să genereze consecințe negative semnificative pentru sistemul financiar și economia reală dintr-un anumit stat membru, iar autoritatea respectivă consideră că riscul respectiv ar fi tratat mai bine prin intermediul unor măsuri mai stricte la nivel național, aceasta notifică constatarea Parlamentului European, Consiliului, Comisiei, CERS și ABE și transmite probe cantitative sau calitative relevante cu privire la toate elementele următoare:

(a) schimbările în intensitatea riscului macroprudențial sau sistemic;

(b) motivele pentru care astfel de modificări ar putea prezenta o amenințare la adresa stabilității financiare la nivel național;

(c) motivele pentru care articolele 124 și 164 din prezentul regulament și articolele 101, 103, 104, 105, 133 și 136 din Directiva 2013/36/UE nu pot trata în mod adecvat riscul macroprudențial sau sistemic constatat, ținând seama de eficacitatea relativă a măsurilor respective;

(d) proiecte de măsuri la nivel național pentru instituții autorizate la nivel național sau pentru un subset de astfel de instituții, menite să reducă schimbările în intensitatea riscului și privind:

(i) nivelul de fonduri proprii prevăzut la articolul 92;

(ii) cerințele pentru expunerile mari prevăzute la articolul 392 și la articolele 395-403;

▼C2

(iii) cerințele de publicare prevăzute la articolele 431-455 sau

(iv) nivelul amortizorului de conservare a capitalului, prevăzut la articolul 129 din Directiva 2013/36/UE;

(v) cerințele de lichiditate prevăzute în partea a șasea;

(vi) ponderile de risc destinate țintirii bulelor speculative în sectorul bunurilor imobile locative și al bunurilor imobile comerciale; sau

(vii) expunerile intrasectoriale din sectorul financiar;

(e) o explicație a motivelor pentru care proiectele de măsuri respective sunt considerate de către autoritățile stabilite în conformitate cu alineatul (1) ca fiind corespunzătoare, eficace și proporționale în vederea abordării situației și

(f) o evaluare a impactului probabil pozitiv sau negativ al măsurilor asupra pieței interne, pe baza informațiilor disponibile statului membru.

(3) În cazul în care sunt autorizate să aplice măsuri la nivel național, în conformitate cu prezentul articol, autoritățile stabilite în conformitate cu alineatul (1) furnizează autorităților competente din alte țări toate informațiile relevante.

(4) Se conferă Consiliului, hotărând cu majoritate calificată la propunerea Comisiei, competența de a adopta un act de punere în aplicare pentru a respinge proiectelor de măsuri naționale menționate la alineatul (2) litera (d).

În termen de o lună de la primirea notificării menționate la alineatul (2), CERS și ABE prezintă Consiliului, Comisiei și statului membru în cauză avizele lor cu privire la punctele menționate la alineatul (1).

Ținând cont în mod special de avizele menționate la al doilea paragraf și dacă există probe robuste, puternice și detaliate că măsura va avea un impact negativ asupra pieței interne care depășește beneficiile legate de stabilitatea financiară care rezultă din reducerea riscului sistemic sau macroprudențial identificat, Comisia poate să propună Consiliului, în termen de o lună, un act de punere în aplicare pentru a respinge proiectele de măsuri naționale propuse.

În absența unei propuneri a Comisiei în perioada respectivă de o lună, statul membru respectiv poate adopta imediat proiectele de măsuri pentru o perioadă de până la doi ani sau până la încetarea existenței riscului macroprudențial sau sistemic, dacă aceasta are loc mai devreme.

Consiliul decide asupra propunerii Comisiei în termen de o lună de la primirea propunerii și își expune motivele de respingere sau de acceptare a proiectelor de măsuri naționale.

▼C2

Consiliul respinge proiectele de măsuri naționale propuse numai dacă consideră că nu se îndeplinește cel puțin una dintre următoarele condiții:

(a) schimbările în intensitatea riscului macroprudențial sau sistemic sunt de natură să prezinte o amenințare la adresa stabilității financiare la nivel național;

(b) articolele 124 și 164 din prezentul regulament și articolele 101, 103, 104, 105, 133 și 136 din Directiva 2013/36/UE nu pot aborda în mod adecvat riscul macroprudențial sau sistemic identificat, ținând seama de eficacitatea relativă a măsurilor respective;

(c) proiectele de măsuri la nivel național care au fost propuse sunt mai adecvate în vederea abordării riscului macroprudențial sau sistemic identificat și nu implică efecte negative disproporționate asupra sistemului financiar în ansamblu sau asupra unor părți ale acestuia, în alte state membre sau la nivel global în cadrul Uniunii, creând astfel un obstacol pentru funcționarea pieței interne;

(d) chestiunea privește un singur stat membru și

(e) riscurile nu au fost tratate deja prin alte măsuri din prezentul regulament sau din Directiva 2013/36/UE.

Evaluarea Consiliului ține seama de avizele CERS și ABE și se bazează pe probele prezentate în conformitate cu alineatul (2) de autoritatea stabilită în conformitate cu alineatul (0).

În absența unui act de punere în aplicare al Consiliului de respingere a proiectelor de măsuri naționale propuse în termen de o lună de la primirea de către Comisie a propunerii, statul membru poate adopta și aplica măsurile pentru o perioadă de până la doi ani sau până la încetarea existenței riscului macroprudențial sau sistemic, dacă aceasta are loc mai devreme.

(5) Alte state membre pot recunoaște măsurile stabilite în conformitate cu prezentul articol și pot aplica măsurile în cazul sucursalelor autorizate la nivel național situate în statele membre autorizate să aplice măsurile.

(6) Dacă statele membre recunosc măsurile stabilite în conformitate cu prezentul articol, acestea notifică Consiliul, Comisia, ABE, CERS și statul membru autorizat să aplice măsurile.

(7) Atunci când decide cu privire la recunoașterea măsurilor stabilite în conformitate cu prezentul articol, statele membre țin seama de criteriile stabilite la alineatul (4).

(8) Statul membru autorizat să aplice măsurile poate solicita CERS să emită o recomandare menționată la articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 unuia sau mai multor state membre care nu recunosc măsurile.

▼C2

(9) Înainte de expirarea autorizării emise în conformitate cu alineatul (4), statul membru reexaminează situația, în consultare cu CERS și ABE, și poate adopta, în conformitate cu procedura menționată la alineatul (4), o nouă decizie de prelungire a perioadei de aplicare a măsurilor la nivel național, de fiecare dată cu încă un an. După prima prelungire, Comisia, în consultare cu CERS și ABE, reexaminează situația cel puțin în fiecare an.

(10) În pofida procedurii prevăzute la alineatele (3)-(9), statelor membre li se permite să mărească ponderile de risc peste nivelul celor prevăzute în regulament cu până la 25 %, pentru expunerile identificate la alineatul (2) litera (d) punctele (vi) și (vii) de la prezentul articol și să reducă limita expunerilor mari prevăzută la articolul 395 cu până la 15 % pentru o perioadă de până la doi ani sau până la încetarea existenței riscului macroprudențial sau sistemic, dacă aceasta are loc mai devreme, cu condiția îndeplinirii condițiilor și cerințelor de notificare de la alineatul (2) de la prezentul articol.

Articolul 459

Cerințe prudențiale

Comisia este abilitată să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 462, să impună, pentru o perioadă de un an, cerințe prudențiale mai stricte pentru expuneri, în cazul în care acest lucru este necesar pentru a răspunde la modificarea intensității riscurilor microprudențiale și macroprudențiale generate de evoluția pieței în interiorul sau în afara Uniunii, afectând toate statele membre, și în cazul în care instrumentele prevăzute în prezentul regulament și în Directiva 2013/36/UE nu sunt suficiente în vederea tratării riscurilor respective, în special la recomandarea sau pe baza avizului CERS sau ABE, cu privire la:

(a) nivelul de fonduri proprii prevăzut la articolul 92;

(b) cerințele pentru expunerile mari prevăzute la articolul 392 și la articolele 395–403;

(c) cerințele de publicare prevăzute la articolele 431-455.

Comisia, cu sprijinul CERS, transmite Parlamentului European și Consiliului cel puțin anual un raport privind evoluțiile pieței care ar putea necesita utilizarea prezentului articol.

Articolul 460

Lichiditate

(1) Comisia este abilitată să adopte un act delegat în conformitate cu articolul 462 pentru a specifica în detaliu cerința generală prevăzută la articolul 412 alineatul (1). Actul delegat adoptat în conformitate cu prezentul alineat se bazează pe elementele care trebuie raportate în conformitate cu partea a șasea titlul II și cu anexa III, specifică circumstanțele în care autoritățile competente trebuie să impună instituțiilor de credit niveluri specifice ale intrărilor și ieșirilor în scopul de a acoperi riscuri specifice la care acestea sunt expuse și respectă pragurile stabilite la alineatul (2).

▼C2

(2) Cerința de acoperire a necesarului de lichiditate menționată la articolul 412 se introduce conform următorului program de introducere graduală:

(a) 60 % din cerința de acoperire a necesarului de lichiditate în 2015;

(b) 70 % începând cu 1 ianuarie 2016;

(c) 80 % începând cu 1 ianuarie 2017;

(d) 100 % începând cu 1 ianuarie 2018.

În acest sens, Comisia ține cont de rapoartele menționate la articolul 509 alineatele (1), (2) și (3) și de standardele internaționale elaborate de forurile internaționale, precum și de specificul Uniunii.

Comisia adoptă actul delegat menționat la alineatul (1) până la 30 iunie 2014. Acesta intră în vigoare până la 31 decembrie 2014, dar nu se aplică înainte de 1 ianuarie 2015.

Articolul 461

Analiza introducerii graduale a cerinței de acoperire a necesarului de lichiditate

(1) După consultarea CERS, ABE prezintă Comisiei, până la 30 iunie 2016, un raport privind eventualitatea modificării programului de introducere graduală a cerinței de acoperire a necesarului de lichiditate, astfel cum se specifică la articolul 460 alineatul (2). Această analiză ține cont în mod corespunzător de evoluțiile pieței și ale cadrului de reglementare internațional, precum și de specificul Uniunii.

ABE evaluează în raportul său în special amânarea introducerii standardului minim obligatoriu de 100 % până la 1 ianuarie 2019. Raportul ține cont de rapoartele anuale menționate la articolul 509 alineatul (1), de datele relevante de pe piață și de recomandările tuturor autorităților competente.

(2) În cazul în care acest lucru este necesar pentru a răspunde evoluțiilor de pe piață și altor evoluții, Comisia este împuternicită să adopte un act delegat în conformitate cu articolul 462 pentru a modifica programul de introducere graduală specificat la articolul 460 și pentru a amâna până în 2019 introducerea unui standard minim obligatoriu de 100 % pentru cerința de acoperire a necesarului de lichiditate stabilită la articolul 412 alineatul (1) și a aplica în 2018 un standard minim obligatoriu de 90 % pentru cerința de acoperire a necesarului de lichiditate.

În scopul evaluării necesității unei amânări, Comisia ține seama de raportul și de evaluarea menționate la alineatul (1).

Actul delegat adoptat în conformitate cu prezentul articol nu se aplică înainte de 1 ianuarie 2018 și intră în vigoare până la 30 iunie 2017.

▼C2

Articolul 462

Exercitarea delegării de competențe

(1) Se conferă Comisiei competența de a adopta acte delegate, cu respectarea condițiilor prevăzute în prezentul articol.

(2) Competența de a adopta actele delegate menționate la articolele 456-460 se conferă pe o perioadă nedeterminată de timp, începând cu 28 iunie 2013.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolele 456-460 poate fi revocată în orice moment de către Parlamentul European sau de către Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competență specificată în respectiva decizie. Aceasta intră în vigoare în ziua următoare datei publicării deciziei în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau la o dată ulterioară specificată în decizie. Decizia nu afectează valabilitatea actelor delegate aflate deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolelor 456-460 intră în vigoare numai dacă nici Parlamentul European, nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de trei luni de la data la care actul a fost notificat Parlamentului European și Consiliului sau dacă, înainte de expirarea acestui termen, atât Parlamentul European cât și Consiliul au informat Comisia cu privire la faptul că nu intenționează să formuleze obiecțiuni. Termenul respectiv se prelungește cu trei luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 463

Obiecțiuni la standardele tehnice de reglementare

Atunci când Comisia adoptă un standard tehnic de reglementare în temeiul prezentului Regulament, care este identic cu proiectul de standard tehnic de reglementare transmis de ABE, termenul în care Parlamentul European și Consiliul pot formula obiecțiuni cu privire la respectivul standard tehnic de reglementare este de o lună de la data notificării. La inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului termenul respectiv se prelungește cu o lună. Prin derogare de la articolul 13 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, termenul în care Parlamentul European sau Consiliul pot formula obiecțiuni cu privire la respectivul standard tehnic de reglementare poate fi prelungit cu încă o lună, dacă este necesar.

Articolul 464

Comitetul bancar european

(1) Comisia este sprijinită de Comitetul bancar european instituit prin Decizia Comisiei 2004/10/CE ([1]). Respectivul comitet este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

([1]) JO L 3, 7.1.2004, p. 36.

▼C2

(2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

PARTEA A ZECEA

DISPOZIȚII TRANZITORII, RAPOARTE, ANALIZE ȘI MODIFICĂRI

TITLUL I

DISPOZIȚII TRANZITORII

CAPITOLUL I

Cerințe de fonduri proprii, câștiguri și pierderi nerealizate rezultate din evaluarea la valoarea justă și deduceri

Secțiunea 1

Cerințe de fonduri proprii

Articolul 465

Cerințe de fonduri proprii

(1) Prin derogare de la articolul 92 alineatul (1) literele (a) și (b), se aplică următoarele cerințe de fonduri proprii în perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2014:

(a) o rată a fondurilor proprii de nivel 1 de bază care se încadrează într-un interval cuprins între 4 % și 4,5 %;

(b) o rată a fondurilor proprii de nivel 1 care se încadrează într-un interval cuprins între 5,5 % și 6 %.

(2) Autoritățile competente stabilesc și publică nivelurile ratei fondurilor proprii de nivel 1 de bază și ratei fondurilor proprii de nivel 1 din intervalele specificate la alineatul (1) pe care instituțiile trebuie să le atingă sau să le depășească.

Articolul 466

Prima aplicare a Standardelor internaționale de raportare financiară

Prin derogare de la articolul 24 alineatul (2), autoritățile competente acordă instituțiilor cărora li se cere să realizeze evaluarea activelor și a elementelor extrabilanțiere și să își determine propriile fonduri în conformitate cu standardele internaționale de contabilitate aplicabile pentru prima dată conform Regulamentului (CE) nr. 1606/2002, o perioadă de grație de 24 de luni pentru punerea în aplicare a proceselor interne și a cerințelor tehnice necesare.

▼C2

Secțiunea 2

Câștigurile și pierderile nerealizate rezultate din evaluarea la valoarea justă

Articolul 467

Pierderile nerealizate rezultate din evaluarea la valoarea justă

(1) Prin derogare de la articolul 35, în perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2017, instituțiile trebuie să includă în calculul elementelor fondurilor proprii de nivel 1 de bază doar procentul aplicabil al pierderilor nerealizate aferente activelor sau datoriilor, evaluate la valoarea justă și raportate în bilanț, cu excepția celor menționate la articolul 33 și a tuturor celorlalte pierderi nerealizate raportate în cadrul contului de profit și pierdere.

(2) Procentul aplicabil în sensul alineatului (1) trebuie să se încadreze în următoarele intervale:

(a) 20 %-100 % în perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2014;

(b) 40 %-100 % în perioada 1 ianuarie 2015-31 decembrie 2015;

(c) 60 %-100 % în perioada 1 ianuarie 2016-31 decembrie 2016; și

(d) 80 %-100 % în perioada 1 ianuarie 2017-31 decembrie 2017.

Prin derogare de la alineatul (1), autoritățile competente pot să permită instituțiilor, în cazuri în care acest tratament s-a aplicat înainte de 1 ianuarie 2014, să nu includă în niciun element din fondurile proprii câștigurile sau pierderile nerealizate din expuneri fată de administrații centrale clasificate în categoria „Disponibil pentru vânzare” din IAS 39 aprobat de UE.

Tratamentul descris în al doilea paragraf se aplică până când Comisia adoptă un regulament pe baza Regulamentului (CE) nr. 1606/2002 prin care aprobă Standardele internaționale de raportare financiară care înlocuiește IAS 39.

(3) Autoritățile competente stabilesc și publică procentul aplicabil cuprins în intervalele specificate la alineatul (2) literele (a)-(d).

Articolul 468

Câștigurile nerealizate evaluate la valoarea justă

(1) Prin derogare de la articolul 35, în perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2017, instituțiile elimină din elementele fondurilor proprii de nivel 1 de bază procentul aplicabil al câștigurilor nerealizate aferente activelor sau datoriilor, evaluate la valoarea justă și raportate în bilanț, cu excepția celor menționate la articolul 33 și a tuturor celorlalte câștiguri nerealizate, cu excepția celor aferente investițiilor imobiliare, raportate în cadrul contului de profit și pierdere. Cuantumul rezidual rezultat nu este eliminat din elementele fondurilor proprii de nivel 1 de bază.

▼C2

(2) În sensul alineatului (1), procentul aplicabil este de 100 % în perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2014, iar după această dată se încadrează în următoarele intervale:

(a) 60 %-100 % în perioada 1 ianuarie 2015-31 decembrie 2015;

(b) 40 %-100 % în perioada 1 ianuarie 2016-31 decembrie 2016;

(c) 20 %-100 % în perioada 1 ianuarie 2017-31 decembrie 2017;

De la 1 ianuarie 2015, în cazul în care, în temeiul articolului 467, o autoritate competentă solicită instituțiilor includerea în calcularea fondurilor proprii de nivel 1 de bază a pierderilor nerealizate ale acestora rezultate din evaluarea la valoarea justă, în proporție de 100 %, autoritatea competentă putând, de asemenea, să permită instituțiilor includerea, în respectiva calculare, a câștigurilor lor nerealizate rezultate din evaluarea la valoarea justă, în proporție de 100 %.

Începând cu 1 ianuarie 2015, în cazul în care o autoritate competentă solicită instituțiilor includerea în calcularea fondurilor proprii de nivel 1 de bază a procentajului de pierderilor nerealizate ale acestora rezultate din evaluarea la valoarea justă, respectiva autoritate competentă nu stabilește un procent aplicabil pentru câștigurile nerealizate în temeiul alineatului (2) de la prezentul articol care rezultă într-un procentaj al câștigurilor nerealizate care este inclus în calcularea fondurilor proprii de nivel 1 de bază care depășesc procentul aplicabil pentru pierderile nerealizate stabilit în conformitate cu articolul 467.

(3) Autoritățile competente stabilesc și publică procentul aplicabil al câștigurilor nerealizate cuprins în intervalele specificate la alineatul (2) literele (a)-(c) care este eliminat din fondurile proprii de nivel 1 de bază.

(4) Prin derogare de la articolul 33 alineatul (1) litera (c), în perioada de la 1 ianuarie 2013 la 31 decembrie 2017, instituțiile nu includ în fondurile proprii procentul aplicabil, specificat la articolul 478, din pierderile și câștigurile la valoarea justă aferente datoriilor care provin din instrumente financiare derivate rezultate din modificarea propriei calități a creditului instituției. Procentajul aplicat pierderilor rezultate din modificarea propriei calități a creditului instituției nu depășește procentajul aplicat câștigurilor la valoarea justă rezultate din modificarea propriei calități a creditului instituției.

Secțiunea 3

Deduceri

Subsecțiunea 1

Deduceri din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază

Articolul 469

Deduceri din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază

(1) Prin derogare de la articolul 36 alineatul (1), în perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2017, se aplică următoarele dispoziții:

▼C2

(a) instituțiile trebuie să deducă din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază procentul aplicabil, specificat la articolul 478, aferent sumelor care trebuie deduse în conformitate cu articolul 36 alineatul (1) literele (a)-(h), cu excepția creanțelor privind impozitul amânat care se bazează pe profitabilitatea viitoare și decurg din diferențele temporare;

(b) instituțiile trebuie să aplice dispozițiile relevante prevăzute la articolul 472 valorilor reziduale ale elementelor care trebuie deduse în conformitate cu articolul 36 alineatul (1) literele (a)-(h), cu excepția creanțelor privind impozitul amânat care se bazează pe profitabilitatea viitoare și decurg din diferențele temporare;

(c) instituțiile trebuie să deducă din fonduri proprii de nivel 1 de bază procentul aplicabil, specificat la articolul 478, din suma totală care trebuie dedusă în conformitate cu articolul 36 alineatul (1) literele (c) și (i), după aplicarea articolului 470;

(d) instituțiile trebuie să aplice cerințele prevăzute la articolul 472 alineatul (5) sau (11), după caz, valorii reziduale totale a elementelor care trebuie să fie dedusă în conformitate cu articolul 36 alineatul (1) literele (c)nși (i), după aplicarea articolului 470.

(2) Instituțiile determină partea din valoarea reziduală totală menționată la alineatul (1) litera (d), care face obiectul articolului 472 alineatul (5), prin împărțirea sumei specificate la litera (a) de la prezentul alineat la suma specificată la litera (b) de la prezentul alineat:

(a) cuantumul creanțelor privind impozitul amânat, care se bazează pe profitabilitatea viitoare și decurg din diferențele temporare, menționate la articolul 470 alineatul (2) litera (a);

(b) suma cuantumurilor menționate la articolul 470 alineatul (2) literele (a) și (b).

(3) Instituțiile determină partea din valoarea reziduală totală menționată la alineatul (1) litera (d), care face obiectul articolului 472 alineatul (11), prin împărțirea sumei specificate la litera (a) de la prezentul alineat la suma specificată la litera (b) de la prezentul alineat:

(a) cuantumul deținerilor directe și indirecte de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, menționate la articolul 470 alineatul (2) litera (b);

(b) suma cuantumurilor menționate la articolul 470 alineatul (2) literele (a) și (b).

Articolul 470

Excepții de la deducerea din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază

(1) În sensul prezentului articol, elementele relevante de fonduri proprii de nivel 1 de bază cuprind elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază ale instituției, calculate după aplicarea dispozițiilor articolelor 32-35 și efectuarea deducerilor conform articolului 36 alineatul (1) literele (a)-(h), litera (k) punctele (ii)-(v) și litera (l), cu excepția creanțelor privind impozitul amânat care se bazează pe profitabilitatea viitoare și decurg din diferențele temporare.

▼C2

(2) Prin derogare de la articolul 48 alineatul (1), în perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2017, instituțiile nu deduc elementele menționate la literele (a) și (b) de la prezentul alineat care reprezintă în total 15 % sau mai puțin din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază ale instituției:

(a) creanțele privind impozitul amânat care se bazează pe profitabilitatea viitoare și decurg din diferențele temporare și care reprezintă în total 10 % sau mai puțin din elementele relevante de fonduri proprii de nivel 1 de bază;

(b) în cazul în care o instituție are o investiție semnificativă într-o entitate din sectorul financiar, deținerile instituției, directe, indirecte și sintetice, de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază ale entității respective, care reprezintă în total 10 % sau mai puțin din elementele relevante de fonduri proprii de nivel 1 de bază ale instituției.

(3) Prin derogare de la articolul 48 alineatul (4), elementelor exceptate de la deducere în temeiul alineatului (2) de la prezentul articol li se aplică o pondere de risc de 250 %. Elementele menționate la alineatul (2) litera (b) de la prezentul articol fac obiectul cerințelor de la partea a treia titlul IV, după caz.

Articolul 471

Exceptarea de la deducerea din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază a deținerilor de capital în societățile de asigurare

(1) Prin derogare de la articolul 49 alineatul (1), în perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2022, autoritățile competente pot permite instituțiilor să nu deducă deținerile de capital în societățile de asigurări, societățile de reasigurări și holdingurile de asigurare, atunci când se îndeplinesc următoarele condiții:

(a) condițiile descrise la articolul 49 alineatul (1) literele (a), (c) și (e);

(b) autoritățile competente sunt satisfăcute de nivelul de control al riscului și de procedurile specifice de analiză financiară adoptate de instituție pentru a monitoriza investiția în respectiva societate sau holding;

(c) deținerile de capital ale instituției în societăți de asigurare, societăți de reasigurare sau holdinguri de asigurare nu depășesc 15 % din instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază înregistrate de entitatea de asigurare la 31 decembrie 2012 și pe parcursul perioadei de la 1 ianuarie 2013 la 31 decembrie 2022;

(d) valoarea deținerii de capital care nu se deduce nu depășește valoarea deținută în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază în societăți de asigurare, societăți de reasigurare sau holdinguri de asigurare la 31 decembrie 2012.

▼C2

(2) Deținerile de capital care nu se deduc în conformitate cu alineatul (1) se califică drept expuneri și primesc o pondere de risc de 370 %.

Articolul 472

Elemente nededuse din fondurile proprii de nivel 1 de bază

(1) Prin derogare de la articolul 33 alineatul (1) litera (c) și de la articolul 36 alineatul (1) literele (a)-(i), în perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2017, instituțiile aplică prezentul articol valorilor reziduale ale elementelor menționate la articolul 468 alineatul (4) și la articolul 469 alineatul (1) literele (b) și (d), după caz.

(2) Valoarea reziduală a ajustărilor de valoare aferente datoriilor care provin din instrumente financiare derivate pe riscul de credit al instituției nu se deduce.

(3) Instituțiile trebuie să aplice următoarele dispoziții în cazul sumei reziduale a pierderilor din exercițiul financiar curent, menționate la articolul 36 alineatul (1) litera (a)

(a) pierderile semnificative sunt deduse din elementele de fonduri proprii de nivel 1;

(b) pierderile care nu sunt semnificative nu sunt deduse.

(4) Instituțiile trebuie să deducă din elementele de fonduri proprii de nivel 1 valoarea reziduală a imobilizărilor necorporale menționate la articolul 36 alineatul (1) litera (b).

(5) Valoarea reziduală a creanțelor privind impozitul amânat, menționate la articolul 36 alineatul (1) litera (c), nu se deduce și se ponderează cu o pondere de risc de 0 %.

(6) Suma reziduală a elementelor menționate la articolul 36 alineatul (1) litera (d) este dedusă jumătate din elementele de fonduri proprii de nivel 1 și jumătate din elementele de fonduri proprii de nivel 2;

(7) Valoarea reziduală a activelor unui fond de pensii cu beneficii determinate, menționate la articolul 36 alineatul (1) litera (e), nu se deduce din niciun element al fondurilor proprii și trebuie să fie inclusă în elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază în măsura în care valoarea respectivă ar fi fost recunoscută ca fonduri proprii de nivel 1 conform măsurilor de transpunere la nivel național a articolului 57 literele (a)-(ca) din Directiva 2006/48/CE.

(8) Instituțiile trebuie să aplice următoarele dispoziții în cazul sumei reziduale a deținerilor de instrumente proprii de fonduri proprii de nivel 1 de bază, menționate la articolul 36 alineatul (1) litera (f):

(a) valoarea deținerilor directe este dedusă din elementele de fonduri proprii de nivel 1;

▼C2

(b) valoarea deținerilor indirecte și sintetice, inclusiv instrumentele proprii de fonduri proprii de nivel 1 de bază pe care o instituție ar putea fi obligată să le achiziționeze în virtutea unei obligații contractuale existente sau contingente, nu este dedusă și face obiectul unei ponderi de risc în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 2 sau 3 și al cerințelor prevăzute în partea a treia titlul IV, după caz.

(9) Instituțiile trebuie să aplice următoarele dispoziții în cazul sumei reziduale a deținerilor de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază ale unei entități din sectorul financiar în cazul în care instituția și entitatea menționată la articolul 36 alineatul (1) litera (g) au deținere reciproce:

(a) în cazul în care o instituție nu are o investiție semnificativă în respectiva entitate din sectorul financiar, valoarea deținerilor sale de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază ale respectivei entități este tratată ca încadrându-se la articolul 36 alineatul (1) litera (h);

(b) în cazul în care o instituție are o investiție semnificativă în respectiva entitate din sectorul financiar, valoarea deținerilor sale de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază ale respectivei entități este tratată ca încadrându-se la articolul 36 alineatul (1) litera (i).

(10) Instituțiile trebuie să aplice următoarele dispoziții în cazul valorilor reziduale ale elementelor menționate la articolul 36 alineatul (1) litera (h):

(a) valorile care trebuie deduse și care se referă la deținere directe sunt deduse jumătate din elementele de fonduri proprii de nivel 1 și jumătate din elementele de fonduri proprii de nivel 2;

(b) valorile care se referă la deținere indirecte și sintetice nu sunt deduse și fac obiectul unei ponderi de risc în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 2 sau 3 și al cerințelor prevăzute în partea a treia titlul IV, după caz.

(11) Instituțiile trebuie să aplice următoarele dispoziții în cazul valorilor reziduale ale elementelor menționate la articolul 36 alineatul (1) litera (i):

(a) valorile care trebuie deduse și care se referă la deținere directe sunt deduse jumătate din elementele de fonduri proprii de nivel 1 și jumătate din elementele de fonduri proprii de nivel 2;

(b) valorile care se referă la deținere indirecte și sintetice nu sunt deduse și fac obiectul unei ponderi de risc în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 2 sau 3 și al cerințelor prevăzute în partea a treia titlul IV, după caz.

▼C2

Articolul 473

Introducerea de modificări la IAS 19

(1) Prin derogare de la articolul 481, pe parcursul perioadei de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2018, autoritățile competente pot permite instituțiilor care își pregătesc conturile conform standardelor internaționale de contabilitate adoptate în conformitate cu articolul 6 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1606/2002 să adauge la fondurile proprii de nivel 1 de bază cuantumul aplicabil în conformitate cu alineatul (2) sau (3) de la prezentul articol, după caz, înmulțit cu factorul aplicabil în conformitate cu alineatul (4).

(2) Cuantumul aplicabil se calculează prin deducerea sumei determinate în conformitate cu litera (a) din suma determinată în conformitate cu litera (b):

(a) instituțiile determină valorile activelor fondurilor sau planurilor lor de pensii cu beneficii determinate, după caz, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1126/2008 ([1]) astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE) nr. 1205/2011 ([2]). În continuare, instituțiile deduc din valorile acestor active valorile datoriilor în cadrul aceloraşi fonduri sau planuri, determinate în funcție de aceleaşi norme contabile;

(b) instituțiile determină valorile activelor fondurilor sau ale planurilor lor de pensii cu beneficii determinate, după caz, în conformitate cu normele stabilite în Regulamentul (CE) nr. 1126/2008. În continuare, instituțiile deduc din valorile acestor active valorile datoriilor în cadrul aceloraşi fonduri sau planuri, determinate în funcție de aceleaşi norme contabile;

(3) Cuantumul stabilit în conformitate cu alineatul (2) se limitează la suma care nu trebuie dedusă din fondurile proprii, înainte de 1 ianuarie 2014, în temeiul normelor de transpunere la nivel național a Directivei 2006/48/CE, în măsura în care respectivele norme naționale de transpunere ar fi eligibile pentru tratamentul de la articolul 481 din prezentul regulament în statul membru vizat.

(4) Se aplică următorii factori:

(a) 1 în perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2014;

(b) 0,8 în perioada 1 ianuarie 2015-31 decembrie 2015;

(c) 0,6 în perioada 1 ianuarie 2016-31 decembrie 2016;

([1]) Regulamentul (CE) nr. 1126/2008 al Comisiei din 3 noiembrie 2008 de adoptare a anumitor standarde internaționale de contabilitate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1606/2002 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 320, 29.11.2008, p. 1).

([2]) Regulamentul (UE) nr. 1205/2011 al Comisiei din 22 noiembrie 2011 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1126/2008 de adoptare a anumitor standarde internaționale de contabilitate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1606/2002 al Parlamentului European şi al Consiliului în ceea ce privește Standardul Internațional de Raportare Financiară (IFRS) 7 (JO L 305, 23.11.2011, p. 16).

▼C2

(d) 0,4 în perioada 1 ianuarie 2017-31 decembrie 2017;

(e) 0,2 în perioada 1 ianuarie 2018-31 decembrie 2018.

(5) Instituțiile comunică valorile activelor și datoriilor în conformitate cu alineatul (2) în declarațiile lor financiare publice.

Subsecțiunea 2

Deduceri din elementele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar

Articolul 474

Deduceri din elementele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar

Prin derogare de la articolul 56, în perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2017, se aplică următoarele dispoziții:

(a) instituțiile trebuie să deducă din elementele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar procentul aplicabil specificat la articolul 478, din sumele care trebuie deduse conform articolului 56;

(b) instituțiile trebuie să aplice cerințele prevăzute la articolul 475 valorilor reziduale ale elementelor care trebuie deduse conform articolului 56.

Articolul 475

Elemente nededuse din elementele de fonduri proprii de nivel 1 suplimenta

(1) Prin derogare de la articolul 56, în perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2017, cerințele prevăzute în prezentul articol se aplică valorilor reziduale menționate la articolul 474 litera (b).

(2) Instituțiile trebuie să aplice următoarele dispoziții în cazul valorii reziduale a elementelor menționate la articolul 56 litera (a):

(a) deținerile directe de instrumente proprii de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sunt deduse din elementele de fonduri proprii de nivel 1 la valoarea contabilă;

(b) deținerile indirecte și sintetice de instrumente proprii de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, inclusiv instrumentele proprii de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar pe care o instituție ar putea fi obligată să le achiziționeze în virtutea unei obligații contractuale existente sau contingente, nu sunt deduse și sunt ponderate la risc în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 2 sau 3 și fac obiectul cerințelor prevăzute în partea a treia titlul IV, după caz.

▼C2

(3) Instituțiile trebuie să aplice următoarele cerințe valorii reziduale a elementelor menționate la articolul 56 litera (b):

(a) în cazul în care o instituție nu are o investiție semnificativă într-o entitate din sectorul financiar cu care are deținere reciproce, cuantumul deținerilor directe, indirecte sau sintetice de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar ale respectivei entități este tratat ca încadrându-se la articolul 56 litera (c);

(b) în cazul în care o instituție are o investiție semnificativă într-o entitate din sectorul financiar cu care are deținere reciproce, cuantumul deținerilor directe, indirecte și sintetice de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar ale respectivei entități este tratat ca încadrându-se la articolul 56 litera (d).

(4) Instituțiile trebuie să aplice următoarele cerințe valorii reziduale a elementelor menționate la articolul 56 literele (c) și (d):

(a) valoarea legată de deținerile directe care trebuie dedusă în conformitate cu articolul 56 literele (c) și (d) este dedusă jumătate din elementele de fonduri proprii de nivel 1 și jumătate din elementele fonduri proprii de nivel 2;

(b) valoarea legată de deținerile indirecte și sintetice care trebuie dedusă în conformitate cu articolul 56 literele (c) și (d) nu este dedusă și face obiectul unei ponderi de risc în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 2 sau 3 și al cerințelor de la partea a treia titlul IV, după caz.

Subsecțiunea 3

Deduceri din elementele de fonduri proprii de nivel 2

Articolul 476

Deduceri din elementele de fonduri proprii de nivel 2

Prin derogare de la articolul 66, în perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2017, se aplică următoarele dispoziții:

(a) instituțiile trebuie să deducă din elementele de fonduri proprii de nivel 2 procentul aplicabil, specificat la articolul 478, din sumele care trebuie deduse în conformitate cu articolul 66;

(b) instituțiile trebuie să aplice cerințele prevăzute la articolul 477 valorilor reziduale care trebuie deduse conform articolului 66.

▼C2

Articolul 477

Deduceri din elementele de fonduri proprii de nivel 2

(1) Prin derogare de la articolul 66, în perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2017, cerințele prevăzute în prezentul articol se aplică valorilor reziduale menționate la articolul 476 litera (b).

(2) Instituțiile trebuie să aplice următoarele cerințe valorii reziduale a elementelor menționate la articolul 66 litera (a):

(a) deținerile directe de instrumentele proprii de fonduri proprii de nivel 2 sunt deduse din elementele de fonduri proprii de nivel 2 la valoarea contabilă;

(b) deținerile indirecte și sintetice de instrumente proprii de fonduri proprii de nivel 2 deținute, inclusiv instrumente proprii de fonduri proprii de nivel 2 pe care o instituție ar putea fi obligată să le achiziționeze în virtutea unei obligații contractuale existente sau contingente, nu sunt deduse și sunt ponderate la risc în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 2 sau 3 și fac obiectul cerințelor prevăzute în partea a treia titlul IV, după caz.

(3) Instituțiile trebuie să aplice următoarele cerințe valorii reziduale a elementelor menționate la articolul 66 litera (b):

(a) în cazul în care o instituție nu are o investiție semnificativă într-o entitate din sectorul financiar cu care are deținere reciproce, valoarea deținerilor directe, indirecte și sintetice de instrumente de fonduri proprii de nivel 2 ale respectivei entități este tratată ca încadrându-se la articolul 66 litera (c);

(b) în cazul în care o instituție are o investiție semnificativă într-o entitate din sectorul financiar cu care are deținere reciproce, valoarea deținerilor directe, indirecte și sintetice de instrumente de fonduri proprii de nivel 2 ale respectivei entități din sectorul financiar, este tratată ca încadrându-se la articolul 66 litera (d).

(4) Instituțiile trebuie să aplice următoarele cerințe valorii reziduale a elementelor menționate la articolul 66 literele (c) și (d):

(a) valoarea legată de deținerile directe care trebuie dedusă în conformitate cu articolul 66 literele (c) și (d) este dedusă jumătate din elementele de fonduri proprii de nivel 1 și jumătate din elementele de fonduri proprii de nivel 2;

(b) valoarea legată de deținerile indirecte și sintetice care trebuie dedusă în conformitate cu articolul 66 literele (c) și (d) nu este dedusă și face obiectul unei ponderi de risc în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 2 sau 3 și al cerințelor prevăzute în partea a treia titlul IV, după caz.

▼C2

Subsecțiunea 4

Procente aplicabile deducerii

Articolul 478

Procente aplicabile deducerii din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază, elementele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și elementele de fonduri proprii de nivel l 2

(1) Procentul aplicabil în sensul articolului 468 alineatul (4), al articolului 469 alineatul (1) literele (a) și (c), al articolului 474 litera (a) și al articolului 476 litera (a) se încadrează în următoarele intervale:

(a) 20 %-80 % în perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2014;

(b) 40 %-100 % în perioada 1 ianuarie 2015-31 decembrie 2015;

(c) 60 %-100 % în perioada 1 ianuarie 2016-31 decembrie 2016;

(d) 80 %-100 % în perioada 1 ianuarie 2017-31 decembrie 2017;

(2) Prin derogare de la alineatul (1), pentru elementele menționate la articolul 36 alineatul (1) litera (c) care existau anterior datei de 1 ianuarie 2014, procentul aplicabil în sensul articolului 469 alineatul (1) litera (c) se încadrează în următoarele intervale:

(a) 0 %-100 % în perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2014;

(b) 10 %-100 % în perioada de la 1 ianuarie 2015 până la 31 decembrie 2015;

(c) 20 %-100 % în perioada de la 1 ianuarie 2016 până la 31 decembrie 2016;

(d) 30 %-100 % în perioada de la 1 ianuarie 2017 până la 31 decembrie 2017;

(e) 40 %-100 % în perioada de la 1 ianuarie 2018 până la 31 decembrie 2018;

(f) 50 %-100 % în perioada de la 1 ianuarie 2019 până la 31 decembrie 2019;

(g) 60 %-100 % în perioada de la 1 ianuarie 2020 până la 31 decembrie 2020;

(h) 70 %-100 % în perioada de la 1 ianuarie 2021 până la 31 decembrie 2021;

▼C2

(i) 80 %-100 % în perioada de la 1 ianuarie 2022 până la 31 decembrie 2022;

(j) 90 %-100 % în perioada de la 1 ianuarie 2023 până la 31 decembrie 2023.

(3) Autoritățile competente stabilesc și publică un procent aplicabil din intervalele specificate la alineatele (1) și (2) pentru fiecare dintre următoarele deduceri:

(a) deducerile individuale impuse de articolul 36 alineatul (1) literele (a)-(h), cu excepția creanțelor privind impozitul amânat care se bazează pe profitabilitatea viitoare și decurg din diferențele temporare;

(b) cuantumul total al creanțelor privind impozitul amânat care se bazează pe profitabilitatea viitoare și decurg din diferențele temporare, precum și elementele menționate la articolul 36 alineatul (1) litera (i) care trebuie deduse în temeiul articolului 48;

(c) fiecare dintre deducerile impuse de articolul 56 literele (b)-(d);

(d) fiecare dintre deducerile impuse de articolul 66 literele (b)-(d).

Secțiunea 4

Interese minoritare și instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și de nivel 2 emise de filiale

Articolul 479

Recunoașterea în fondurile proprii de nivel 1 de bază consolidate a instrumentelor și a elementelor care nu se califică drept interese minoritare

(1) Prin derogare de la dispozițiile părții a doua titlul II, în perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2017, autoritățile competente hotărăsc, în conformitate cu alineatele (2) și (3) de la prezentul articol, cu privire la recunoașterea în fondurile proprii consolidate a elementelor care s-ar califica drept rezerve consolidate conform măsurilor de transpunere la nivel național pentru articolul 65 din Directiva 2006/48/CE, și care nu se califică drept fonduri proprii de nivel 1 de bază consolidate din oricare dintre motivele de mai jos:

(a) instrumentul nu se califică drept instrument de fonduri proprii de nivel 1 de bază și, drept urmare, rezultatul reportat aferent și conturile de prime de emisiune nu se califică drept elemente de fonduri proprii de nivel 1 de bază;

(b) elementele care nu se califică ca urmare a articolului 81 alineatul (2);

▼C2

(c) elementele care nu se califică deoarece filiala nu este o instituție sau o entitate care, în virtutea legislației naționale aplicabile, să facă obiectul cerințelor prezentului regulament și ale Directivei 2013/36/UE.;

(d) elementele care nu se califică deoarece filiala nu este inclusă integral în consolidare în conformitate cu partea întâi titlul II capitolul 2.

(2) Procentul aplicabil din elementele menționate la alineatul (1) care s-ar fi calificat drept rezerve consolidate conform măsurilor de transpunere la nivel național a articolului 65 din Directiva 2006/48/CE se califică drept fonduri proprii de nivel 1 de bază consolidate.

(3) În sensul alineatului (2), procentele aplicabile se încadrează în următoarele intervale:

(a) 0 %-80 % în perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2014;

(b) 0 %-60 % în perioada 1 ianuarie 2015-31 decembrie 2015;

(c) 0 %-40 % în perioada 1 ianuarie 2016-31 decembrie 2016;

(d) 0 %-20 % în perioada 1 ianuarie 2017-31 decembrie 2017.

(4) Autoritățile competente stabilesc și publică procentul aplicabil din intervalele specificate la alineatul (3).

Articolul 480

Recunoașterea în fondurile proprii consolidate a intereselor minoritare și a fondurilor proprii de nivel 1 suplimentar și a fondurilor proprii de nivel 2 eligibil

(1) Prin derogare de la articolul 84 alineatul (1) litera (b), articolul 85 alineatul (1) litera (b) și articolul 87 alineatul (1) litera (b), în perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2017, procentele menționate la aceste articole se înmulțesc cu un factor aplicabil.

(2) În sensul alineatului (1), factorul aplicabil se încadrează în următoarele intervale:

(a) 0,2-1 în perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2014;

(b) 0,4-1 în perioada 1 ianuarie 2015-31 decembrie 2015;

(c) 0,6-1 în perioada 1 ianuarie 2016-31 decembrie 2016 și

(d) 0,8-1 în perioada 1 ianuarie 2017-31 decembrie 2017.

▼C2

(3) Autoritățile competente stabilesc și publică valoarea factorului aplicabil din intervalele specificate la alineatul (2).

Secțiunea 5

Deduceri și filtre prudențiale suplimentare

Articolul 481

Deduceri și filtre prudențiale suplimentare

(1) Prin derogare de la articolele 32-36, 56 și 66, în perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2017, instituțiile trebuie să efectueze ajustări pentru a include în elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază, elementele de fonduri proprii de nivel 1, elementele de fonduri proprii de nivel 2 sau elementele de fonduri proprii, ori pentru a deduce din aceste elemente, procentul aplicabil din filtrele prudențiale sau deducerile prevăzute în măsurile de transpunere la nivel național a articolelor 57, 61, 63, 63a, 64 și 66 din Directiva 2006/48/CE și a articolelor 13 și 16 din Directiva 2006/49/CE, și care nu sunt solicitate în conformitate cu partea a doua din prezentul regulament.

(2) Prin derogare de la articolul 36 alineatul (1) litera (i) și articolul 49 alineatul (1), în perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2014, autoritățile competente pot cere sau permite instituțiilor să aplice metodele menționate la articolul 49 alineatul (1), în cazul în care cerințele prevăzute la articolul 49 alineatul (1) litera (b) nu sunt îndeplinite, în locul deducerii impuse în temeiul articolului 36 alineatul (1). În astfel de cazuri, proporția deținerilor de instrumente de fonduri proprii ale unei entități din sectorul financiar, în care întreprinderea-mamă are o investiție semnificativă care nu trebuie dedusă în conformitate cu articolul 49 alineatul (1) este determinată prin procentul aplicabil menționat la alineatul (4) de la prezentul articol. Valoarea care nu este dedusă face obiectul cerințelor prevăzute la articolul 49 alineatul (4), după caz.

(3) În sensul alineatului (1), procentul aplicabil se încadrează în următoarele intervale:

(a) 0 %-80 % în perioada de la 1 ianuarie 2014 la 31 decembrie 2014;

(b) 0 %-60 % în perioada 1 ianuarie 2015-31 decembrie 2015;

(c) 0 %-40 % în perioada 1 ianuarie 2016-31 decembrie 2016;

(d) 0 %-20 % în perioada 1 ianuarie 2017-31 decembrie 2017.

(4) În sensul alineatului (2), procentul aplicabil este cuprins între 0 % și 50 % în perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2014;

▼C2

(5) Pentru fiecare filtru prudențial sau deducere menționată la alineatele (1) și (2), autoritățile competente stabilesc și publică procentele aplicabile din intervalele specificate la alineatele (3) și (4).

(6) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza condițiile pe baza cărora autoritățile competente stabilesc dacă ajustările efectuate la fondurile proprii, sau la elemente ale acestora, în conformitate cu măsurile de transpunere la nivel național a Directivei 2006/48/CE și a Directivei 2006/49/CE, care nu sunt incluse în partea a doua din prezentul regulament, trebuie să fie efectuate, în sensul prezentului articol, la elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază, elementele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, elementele de fonduri proprii de nivel 1, elementele de fonduri proprii de nivel 2 sau la fondurile proprii.

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 28 iulie 2013.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 482

Domeniul de aplicare al tranzacțiilor cu instrumente financiare derivate realizate cu fondurile de pensii

În ceea ce privește tranzacțiile respective, menționate la articolul 89 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 și pentru tranzacțiile încheiate cu fondurile de pensii definite la articolul 2 din regulamentul respectiv, instituțiile nu calculează cerințele de fonduri proprii pentru riscul CVA astfel cum se prevede la articolul 382 alineatul (4) litera (c) din prezentul regulament.

CAPITOLUL 2

Păstrarea drepturilor obținute în materie de instrumente de capital

Secțiunea 1

Instrumentele care constituie ajutor de stat

Articolul 483

Păstrarea drepturilor obținute în materie de instrumente care constituie ajutor de stat

(1) Prin derogare de la articolele 26-29, 51, 52, 62 și 63, în perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2017, prezentul articol se aplică instrumentelor și elementelor de fonduri proprii, în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) instrumentele au fost emise înainte de 1 ianuarie 2014;

(b) instrumentele au fost emise în contextul unor măsuri de recapitalizare în conformitate cu norme privind ajutoarele de stat. În măsura în care o parte din instrumente sunt subscrieri private, acestea trebuie emise înainte de 30 iunie 2012 și împreună cu subscrierile de către statul membru;

▼C2

(c) Comisia a considerat instrumentele ca fiind compatibile cu principiile pieței interne în temeiul articolului 107 din TFUE.

În cazul în care instrumentele sunt subscrise atât de statul membru, cât și de investitori privați și în cazul unei răscumpărări parțiale a instrumentelor subscrise de statul membru, o proporție corespunzătoare a instrumentelor care sunt subscrieri private beneficiază de menținerea drepturilor obținute, în conformitate cu articolul 484. Când toate instrumentele subscrise de statul membru au fost răscumpărate, restul instrumentelor subscrise de investitori privați beneficiază de menținerea drepturilor obținute, în conformitate cu articolul 484.

(2) Instrumentele care s-au calificat în conformitate cu măsurile de transpunere la nivel național a articolului 57 litera (a) din Directiva 2006/48/CE se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, chiar dacă:

(a) condițiile prevăzute la articolul 28 din prezentul regulament nu sunt îndeplinite;

(b) instrumentele au fost emise de o întreprindere menționată la articolul 27 din prezentul regulament, iar condițiile prevăzute la articolul 28 din prezentul regulament sau articolul 29 din prezentul regulament, după caz, nu sunt îndeplinite.

(3) Instrumentele menționate la alineatul (1) litera (c) de la prezentul articol care nu se califică, în temeiul măsurilor naționale de transpunere, în sensul articolului 57 litera (a) din Directiva 2006/48/CE, se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, indiferent de neîndeplinirea cerințelor de la alineatul (2) literele (a) sau (b) din prezentul articol, cu condiția ca cerințele de la alineatul (8) de la prezentul articol să fie îndeplinite.

Instrumentele care se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază în temeiul primului paragraf nu se pot califica drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau instrumente de fonduri proprii de nivel 2 în temeiul alineatelor (5) sau (7).

(4) Instrumentele care s-au calificat în conformitate cu măsurile de transpunere la nivel național a articolului 57 litera (a) și a articolului 66 alineatul (1) din Directiva 2006/48/CE se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, chiar dacă condițiile prevăzute la articolul 52 alineatul (1) din prezentul regulament nu sunt îndeplinite.

(5) Instrumentele menționate la alineatul (1) litera (c) de la prezentul articol care nu se califică, în temeiul măsurilor de transpunere la nivel național, în sensul articolului 57 litera (ca) din Directiva 2006/48/CE, se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, indiferent de neîndeplinirea condițiilor de la articolul 52 alineatul (1), cu condiția ca cerințele de la alineatul (6) să fie îndeplinite.

Instrumentele care se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar în temeiul primului paragraf nu se pot califica drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază sau instrumente de fonduri proprii de nivel 2 în temeiul alineatelor (3) sau (7).

▼C2

(6) Elementele care s-au calificat în conformitate cu măsurile de transpunere la nivel național a articolului 57 literele (f), (g) sau (h) și a articolului 66 alineatul (1) din Directiva 2006/48/CE se califică drept instrumente fonduri proprii de nivel 2, chiar dacă elementele nu sunt menționate la articolul 62 din prezentul regulament și chiar dacă condițiile prevăzute la articolul 63 din prezentul regulament nu sunt îndeplinite.

(7) Instrumentele menționate la alineatul (1) litera (c) de la prezentul articol care nu se califică, în temeiul măsurilor naționale de transpunere, în sensul articolului 57 literele (f), (g) sau (h) și în sensul articolului 66 alineatul (1) din Directiva 2006/48/CE, se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 2, indiferent de neîndeplinirea cerințelor de la articolul 62 din prezentul regulament sau a condițiilor de la articolul 63 din prezentul regulament, cu condiția ca cerințele de la alineatul (8) de la prezentul articol să fie îndeplinite.

Este posibil ca instrumentele care se califică ca instrumente de fonduri proprii de nivel 2 în temeiul primului paragraf să nu se califice drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază sau ca instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar în temeiul alineatelor (3) și (5).

(8) Instrumentele menționate la alineatele (3), (5) sau (7) se pot califica drept instrumente de fonduri proprii menționate la alineatele respective numai dacă este îndeplinită condiția de la alineatul (1) litera (a) și dacă sunt emise de instituții care sunt înregistrate într-un stat membru care face obiectul unui program de ajustare economică, iar emiterea instrumentelor respective este convenită sau eligibilă în temeiul acestui program.

Secțiunea 2

Instrumentele care nu constituie ajutor de stat

Subsecțiunea 1

Păstrarea drepturilor obținute în materie de eligibilitate și limite

Articolul 484

Eligibilitate pentru păstrarea drepturilor obținute în materie de elemente care s-au calificat drept fonduri proprii conform măsurilor de transpunere la nivel național a Directivei 2006/48/CE

(1) Prezentul articol se aplică numai instrumentelor și elementelor care au fost emise la sau înainte de 31 decembrie 2011 și care au fost eligibile ca fonduri proprii la 31 decembrie 2011 și care nu fac parte dintre instrumentele menționate la articolul 483 alineatul (1).

(2) Prin derogare de la articolele 26-29, 51, 52, 62 și 63, prezentul articol se aplică în perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2021.

(3) Sub rezerva articolul 485 din prezentul regulament și a limitei prevăzute la articolul 486 alineatul (2), capitalul, în sensul articolului 22 din Directiva 86/635/CEE, și conturile de prime de emisiune aferente care s-au calificat drept fonduri proprii de bază conform măsurilor de transpunere la nivel național a articolului 57 litera (a) din Directiva 2006/48/CE se califică drept elemente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, chiar dacă respectivul capital nu îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 28 sau la articolul 29 din prezentul regulament, după caz.

▼C2

(4) Sub rezerva limitei prevăzute la articolul 486 alineatul (3) din prezentul regulament, instrumentele și conturile de prime de emisiune aferente care s-au calificat ca fonduri proprii de bază conform măsurilor de transpunere la nivel național a articolului 57 litera (ca) și a articolului 154 alineatele (8) și (9) din Directiva 2006/48/CE se califică drept elemente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, chiar dacă acele condiții prevăzute la articolul 52 din prezentul regulament nu sunt îndeplinite.

(5) Sub rezerva limitelor prevăzute la articolul 486 alineatul (4) din prezentul regulament, elementele și conturile de prime de emisiune aferente care s-au calificat conform măsurilor de transpunere la nivel național a articolului 57 literele (e), (f), (g) și (h) din Directiva 2006/48/CE se califică drept elemente de fonduri proprii de nivel 2, chiar dacă elementele respective nu au fost incluse la articolul 62 din prezentul regulament și chiar dacă acele condiții prevăzute la articolul 63 din prezentul regulament nu sunt îndeplinite.

Articolul 485

Eligibilitate pentru includerea în fondurile proprii de nivel 1 de bază a conturilor de prime de emisiune aferente elementelor care s-au calificat drept fonduri proprii conform măsurilor de transpunere la nivel național a Directivei 2006/48/CE

(1) Prezentul articol se aplică numai instrumentelor care au fost emise înainte de 31 decembrie 2010 și nu fac parte dintre instrumentele menționate la articolul 483 alineatul (1).

(2) Conturile de prime de emisiune aferente capitalului în sensul articolului 22 din Directiva 86/635/CEE, care s-au calificat drept fonduri proprii de bază conform măsurilor de transpunere la nivel național a articolului 57 litera (a) din Directiva 2006/48/CE, se califică drept elemente de fonduri proprii de nivel 1 de bază dacă îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 28 literele (i) și (j) din prezentul regulament.

Articolul 486

Limitele păstrării drepturilor obținute pentru elementele din cadrul elementelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază, al elementelor de fonduri proprii de nivel 1suplimentar și al elementelor de fonduri proprii de nivel 2

(1) În perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2021, măsura în care instrumentele și elementele menționate la articolul 484 se califică drept fonduri proprii se limitează în conformitate cu prezentul articol.

(2) Cuantumul elementelor menționate la articolul 484 alineatul (3) care se califică drept elemente de fonduri proprii de nivel 1 de bază se limitează la procentul aplicabil din suma cuantumurilor specificate la literele (a) și (b) de la prezentul alineat:

(a) cuantumul nominal al capitalului menționat la articolul 484 alineatul (3), aflat în circulație la data de 31 decembrie 2012;

(b) conturi de prime de emisiune aferente elementelor menționate la litera (a).

▼C2

(3) Cuantumul elementelor menționate la articolul 484 alineatul (4) care se califică drept elemente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar se limitează la procentul aplicabil înmulțit cu rezultatul scăderii sumei cuantumurilor specificate la literele (c) - (f) de la prezentul alineat din suma cuantumurilor specificate la literele (a) și (b) de la prezentul alineat:

(a) cuantumul nominal al instrumentelor menționate la articolul 484 alineatul (4), rămase în circulație la data de 31 decembrie 2012;

(b) conturile de prime de emisiune aferente instrumentelor menționate la litera (a);

(c) cuantumul instrumentelor menționate la articolul 484 alineatul (4) care la 31 decembrie 2012 depășeau limitele prevăzute în măsurile de transpunere la nivel național a articolului 66 alineatul (1) litera (a) și a articolului 66 alineatul (1a) din Directiva 2006/48/CE;

(d) conturile de prime de emisiune aferente instrumentelor menționate la litera (c);

(e) cuantumul nominal al instrumentelor menționate la articolul 484 alineatul (4), aflate în circulație la data de 31 decembrie 2012, dar care nu se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar în conformitate cu articolul 489 alineatul (4);

(f) conturile de prime de emisiune aferente instrumentelor menționate la litera (e).

(4) Cuantumul elementelor menționate la articolul 484 alineatul (5) care se califică drept elemente de fonduri proprii de nivel 2 se limitează la procentul aplicabil din rezultatul scăderii sumei cuantumurilor specificate la literele (e)-(h) de la prezentul alineat din suma cuantumurilor specificate la literele (a)-(d) de la prezentul alineat:

(a) cuantumul nominal al instrumentelor menționate la articolul 484 alineatul (5), rămase în circulație la 31 decembrie 2012;

(b) conturile de prime de emisiune aferente instrumentelor menționate la litera (a);

(c) cuantumul nominal al capitalului sub forma împrumuturilor subordonate, rămas în circulație la 31 decembrie 2012, redus cu valoarea prevăzută în măsurile de transpunere la nivel național a articolului 64 alineatul (3) litera (c) din Directiva 2006/48/CE;

(d) cuantumul nominal al elementelor menționate la articolul 484 alineatul (5), altele decât capitalul sub forma împrumuturilor subordonate și instrumentele menționate la literele (a) și (c) de la prezentul alineat, care se află în circulație la data de 31 decembrie 2012;

(e) cuantumul nominal al instrumentelor și a elementelor menționate la articolul 484 alineatul (5), aflate în circulație la 31 decembrie 2012, care depășeau limitele prevăzute în măsurile de transpunere la nivel național a articolului 66 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2006/48/CE;

(f) conturile de prime de emisiune aferente instrumentelor menționate la litera (e);

▼C2

(g) cuantumul nominal al instrumentelor menționate la articolul 484 alineatul (5), aflate în circulație la 31 decembrie 2012, care nu se califică drept elemente de fonduri proprii de nivel 2 conform articolului 490 alineatul (4);

(h) conturile de prime de emisiune aferente instrumentelor menționate la litera (g).

(5) În sensul prezentului articol, procentele aplicabile menționate la alineatele (2)-(4) se încadrează în următoarele intervale:

(a) 60 %-80 % în perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2014;

(b) 40 %-70 % în perioada 1 ianuarie 2015-31 decembrie 2015;

(c) 20 %-60 % în perioada 1 ianuarie 2016-31 decembrie 2016;

(d) 0 %-50 % în perioada 1 ianuarie 2017-31 decembrie 2017;

(e) 0 %-40 % în perioada 1 ianuarie 2018-31 decembrie 2018;

(f) 0 %-30 % în perioada 1 ianuarie 2019-31 decembrie 2019;

(g) 0 %-20 % în perioada 1 ianuarie 2020-31 decembrie 2020;

(h) 0 %-10 % în perioada 1 ianuarie 2021-31 decembrie 2021.

(6) Autoritățile competente stabilesc și publică procentele aplicabile din intervalele specificate la alineatul (5).

Articolul 487

Alte elemente de fonduri proprii neeligibile ca elemente de fonduri proprii de nivel 1 de bază sau elemente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar în virtutea clauzei de păstrare a drepturilor obținute

(1) Prin derogare de la articolele 51, 52, 62 și 63, în perioada de la data 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2021, instituțiile pot trata ca elemente vizate la articolul 484 alineatul (4) capitalul și conturile de prime de emisiune aferente menționate la articolul 484 alineatul (3), care sunt excluse din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază deoarece depășesc procentul aplicabil specificat la articolul 486 alineatul (2), în măsura în care includerea capitalului respectiv și a conturilor de prime de emisiune aferente nu duce la depășirea limitei procentului aplicabil menționată la articolul 486 alineatul (3).

▼C2

(2) Prin derogare de la articolele 51, 52, 62 și 63, în perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2021, instituțiile pot trata următoarele ca elemente vizate la articolul 484 alineatul (5), în măsura în care includerea acestora nu duce la depășirea limitei procentului aplicabil menționată la articolul 486 alineatul (4):

(a) capitalul și conturile de prime de emisiune aferente, menționate la articolul 484 alineatul (3) care sunt excluse din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază deoarece depășesc procentul aplicabil specificat la articolul 486 alineatul (2);

(b) instrumentele și conturile de prime de emisiune aferente, menționate la articolul 484 alineatul (4), care depășesc procentul aplicabil menționat la articolul 484 alineatul (3).

(3) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza condițiile în care instrumentele de fonduri proprii menționate la alineatele (1) și (2) pot fi tratate ca elemente care se încadrează la articolul 486 alineatul (4) sau (5) în perioada de la data 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2021.

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 28 iulie 2013.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 488

Amortizarea elementelor eligibile ca elemente de fonduri proprii de nivel 2 în virtutea clauzei de păstrare a drepturilor obținute

Elementele menționate la articolul 484 alineatul (5) care se califică drept elemente de fonduri proprii de nivel 2 menționate la articolul 484 alineatul (5) sau articolul 486 alineatul (4) fac obiectul cerințelor prevăzute la articolul 64.

Subsecțiunea 2

Includerea unor instrumente cu opțiune de cumpărare și stimulent pentru răscumpărare în elementele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și elementele de fonduri proprii de nivel 2

Articolul 489

Instrumente hibride cu opțiune de cumpărare și stimulent pentru răscumpărare

(1) Prin derogare de la articolele 51 și 52, în perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2021, instrumentele menționate la articolul 484 alineatul (4), care includ în termenii și condițiile lor o opțiune de cumpărare care comportă un stimulent de răscumpărare a acestora de către instituție, fac obiectul prezentului articol.

▼C2

(2) Instrumentele se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) instituția a avut posibilitatea să exercite o opțiune de cumpărare cu stimulent pentru răscumpărare numai înainte de 1 ianuarie 2013;

(b) instituția nu a exercitat opțiunea de cumpărare;

(c) condițiile prevăzute la articolul 52 sunt îndeplinite începând cu 1 ianuarie 2013.

(3) Instrumentele se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, cu recunoaștere redusă în conformitate cu articolul 484 alineatul (4), până la data scadenței lor efective, iar ulterior se califică drept elemente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar fără limitări, dacă:

(a) instituția a avut posibilitatea să exercite o opțiune de cumpărare cu stimulent pentru răscumpărare numai la data sau începând cu 1 ianuarie 2013;

(b) instituția nu a exercitat opțiunea de cumpărare la data scadenței efective a instrumentelor;

(c) condițiile prevăzute la articolul 52 sunt îndeplinite de la data scadenței efective a instrumentelor.

(4) Cu începere de la 1 ianuarie 2014, instrumentele nu se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și nu fac obiectul articolului 484 alineatul (4), dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) instituția a avut posibilitatea să exercite o opțiune de cumpărare cu stimulent pentru răscumpărare între 31 decembrie 2011 și 1 ianuarie 2013;

(b) instituția nu a exercitat opțiunea de cumpărare la data scadenței efective a instrumentelor;

(c) condițiile prevăzute la articolul 52 nu sunt îndeplinite de la data scadenței efective a instrumentelor.

(5) Instrumentele se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, cu recunoaștere redusă în conformitate cu articolul 484 alineatul (4), până la data scadenței lor efective, iar ulterior nu se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) instituția a avut posibilitatea să exercite o opțiune de cumpărare cu stimulent pentru răscumpărare la data sau începând cu 1 ianuarie 2013;

(b) instituția nu a exercitat opțiunea de cumpărare la data scadenței efective a instrumentelor;

(c) condițiile prevăzute la articolul 52 nu sunt îndeplinite de la data scadenței efective a instrumentelor.

▼C2

(6) Instrumentele se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar în conformitate cu articolul 484 alineatul (4), dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) instituția a avut posibilitatea să exercite o opțiune de cumpărare cu stimulent pentru răscumpărare numai până la 31 decembrie 2011;

(b) instituția nu a exercitat opțiunea de cumpărare la data scadenței efective a instrumentelor;

(c) condițiile prevăzute la articolul 52 nu au fost îndeplinite de la data scadenței efective a instrumentelor.

Articolul 490

Elemente de fonduri proprii de nivel 2 cu stimulent pentru răscumpărare

(1) Prin derogare de la articolele 62 și 63, în perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2021, elementele menționate la articolul 484 alineatul (5), care s-au calificat în temeiul măsurilor de transpunere la nivel național a articolului 57 litera (f) sau (h) din Directiva 2006/48/CE și care includ în termenii și condițiile lor o opțiune de cumpărare care comportă un stimulent de răscumpărare a acestora de către instituție, fac obiectul prezentului articol.

(2) Elementele se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 2 dacă:

(a) instituția a avut posibilitatea să exercite o opțiune de cumpărare cu stimulent pentru răscumpărare numai înainte de 1 ianuarie 2013;

(b) instituția nu a exercitat opțiunea de cumpărare;

(c) condițiile prevăzute la articolul 63 sunt îndeplinite începând cu 1 ianuarie 2013.

(3) Până la data scadenței lor efective, elementele se califică drept elemente de fonduri proprii de nivel 2 în conformitate cu articolul 484 alineatul (5), iar ulterior se califică drept elemente de fonduri proprii de nivel 2 fără limitări, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) instituția a avut posibilitatea să exercite o opțiune de cumpărare cu stimulent pentru răscumpărare numai la data sau începând cu 1 ianuarie 2013;

(b) instituția nu a exercitat opțiunea de cumpărare la data scadenței efective a elementelor;

(c) condițiile prevăzute la articolul 63 sunt îndeplinite de la data scadenței efective a elementelor.

(4) De la 1 ianuarie 2014, elementele nu se califică drept elemente de fonduri proprii de nivel 2 dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

▼C2

(a) instituția a avut posibilitatea să exercite o opțiune de cumpărare cu stimulent pentru răscumpărare doar între 31 decembrie 2011 și 1 ianuarie 2013;

(b) instituția nu a exercitat opțiunea de cumpărare la data scadenței efective a elementelor;

(c) condițiile prevăzute la articolul 63 nu sunt îndeplinite de la data scadenței efective a elementelor.

(5) Până la data scadenței lor efective, elementele se califică drept elemente de fonduri proprii de nivel 2, cu recunoaștere redusă în conformitate cu articolul 484 alineatul (5), iar ulterior nu se califică drept elemente de fonduri proprii de nivel 2, dacă:

(a) instituția a avut posibilitatea să exercite o opțiune de cumpărare cu stimulent pentru răscumpărare la data sau începând cu 1 ianuarie 2013;

(b) instituția nu a exercitat opțiunea de cumpărare la data scadenței lor efective;

(c) condițiile prevăzute la articolul 63 nu sunt îndeplinite de la data scadenței efective a elementelor.

(6) Elementele se califică drept elemente de fonduri proprii de nivel 2 în conformitate cu articolul 484 alineatul (5) dacă:

(a) instituția a avut posibilitatea să exercite o opțiune de cumpărare cu stimulent pentru răscumpărare numai până la 31 decembrie 2011 inclusiv;

(b) instituția nu a exercitat opțiunea de cumpărare la data scadenței efective a elementelor;

(c) condițiile prevăzute la articolul 63 nu sunt îndeplinite de la data scadenței efective a elementelor.

Articolul 491

Scadență efectivă

În sensul articolelor 489 și 490, scadența efectivă se determină după cum urmează:

(a) pentru elementele menționate la alineatele (3) și (5) din articolele respective, aceasta este data primei opțiuni de cumpărare cu stimulent pentru răscumpărare exercitabilă la data sau începând cu 1 ianuarie 2013;

(b) pentru elementele menționate la alineatul (4) din articolele respective, aceasta este data primei opțiuni de cumpărare cu stimulent pentru răscumpărare exercitabilă între 31 decembrie 2011 și 1 ianuarie 2013;

▼C2

(c) pentru elementele menționate la alineatul (6) din articolele respective, aceasta este data primei opțiuni de cumpărare cu stimulent pentru răscumpărare exercitabilă înainte de 31 decembrie 2011.

CAPITOLUL 3

Dispoziții tranzitorii privind publicarea situației fondurilor proprii

Articolul 492

Publicarea situației fondurilor proprii

(1) Instituțiile aplică prezentul articol pe perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2021.

(2) În perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2015, instituțiile fac publice informații privind măsura în care nivelul fondurilor proprii de nivel 1 de bază și al fondurilor proprii de nivel 1 depășesc cerințele stabilite la articolul 465.

(3) În perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2017, instituțiile fac publice următoarele informații suplimentare cu privire la fondurile proprii:

(a) natura și efectul deducerilor și filtrelor prudențiale individuale aplicate în conformitate cu articolele 467-470, 474, 476 și 479 asupra fondurilor proprii de nivel 1 de bază, asupra fondurilor proprii de nivel 1 suplimentar, asupra fondurilor proprii de nivel 2 și asupra fondurilor proprii;

(b) cuantumurile intereselor minoritare și ale instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și instrumentelor de fonduri proprii de nivel 2, precum și ale rezultatului reportat aferent și ale conturilor de prime de emisiune, emise de filiale care sunt incluse în fondurile proprii de nivel 1 de bază consolidate, fondurile proprii de nivel 1 suplimentar consolidate, fondurile proprii de nivel 2 consolidate și fondurile proprii consolidate, în conformitate cu capitolul 1 secțiunea 4;

(c) efectul deducerilor și filtrelor prudențiale individuale aplicate în conformitate cu articolul 481 asupra fondurilor proprii de nivel 1 de bază, asupra fondurilor proprii de nivel 1 suplimentar, asupra fondurilor proprii de nivel 2 și asupra fondurilor proprii;

(d) natura și cuantumul elementelor care se califică drept elemente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, elemente de fonduri proprii de nivel 1 și elemente de fonduri proprii de nivel 2 în virtutea aplicării derogărilor prevăzute la capitolul 2 secțiunea 2.

(4) În perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2021, instituțiile fac publică cuantumul instrumentelor care se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și instrumente de fonduri proprii de nivel 2 în virtutea aplicării articolului 484.

▼C2

(5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a preciza formate uniforme de publicare în temeiul prezentului articol. Modelele includ elementele enumerate la articolul 437 alineatul (1) literele (a), (b), (d) și (e), astfel cum au fost modificate de capitolele 1 și 2 din prezentul titlu.

ABE transmite Comisiei proiectele menționate de standarde tehnice de punere în aplicare până la 28 iulie 2013.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

CAPITOLUL 4

Expuneri mari, cerințe de fonduri proprii, efect de levier și pragul Basel I

Articolul 493

Dispoziții tranzitorii pentru expunerile mari

(1) Dispozițiile privind expunerile mari prevăzute la articolele 387-403 nu se aplică firmelor de investiții a căror activitate principală constă exclusiv în prestarea de servicii de investiții sau de activități legate de instrumentele financiare prevăzute la secțiunea C punctele 5, 6, 7, 9 și 10 din anexa I la Directiva 2004/39/CE și cărora Directiva 93/22/CEE a Consiliului din 10 mai 1993 privind serviciile de investiții în domeniul valorilor mobiliare [1] nu li s-a aplicat la 31 decembrie 2006. ►M2 Această scutire este valabilă până la 31 decembrie 2020 sau până la data intrării în vigoare a oricăror amendamente în temeiul alineatului (2) de la prezentul articol, luându-se în considerare data cea mai apropiată. ◄

(2) Până la 31 decembrie 2015, pe baza consultărilor publice și având în vedere discuțiile cu autoritățile competente, Comisia informează Parlamentul și Consiliul cu privire la:

(a) un regim adecvat pentru supravegherea prudențială a firmelor de investiții a căror activitate principală constă exclusiv în prestarea de servicii de investiții sau în activități legate de instrumente financiare derivate pe mărfuri sau contracte de instrumente financiare derivate prevăzute la secțiunea C punctele 5, 6, 7, 9 și 10 din anexa I la Directiva 2004/39/CE;

(b) oportunitatea modificării Directivei 2004/39/CE pentru a crea o categorie suplimentară de firme de investiții a căror activitate principală constă exclusiv în prestarea de servicii de investiții sau de activități legate de instrumentele financiare prevăzute la secțiunea C punctele 5, 6, 7, 9 și 10 din anexa I la Directiva 2004/39/CE privind aprovizionarea cu energie.

Pe baza acestui raport, Comisia poate prezenta propuneri de modificare a prezentului regulament.

[1] JO L 141, 11.6.1993, p. 27.

▼C2

(3) Prin derogare de la articolul 400 alineatele (2) și (3), pentru o perioadă de tranziție până la intrarea în vigoare a oricărui act legislativ ca urmare a revizuirii efectuate în conformitate cu articolul 507, dar nu după data de 31 decembrie 2028, statele membre pot excepta în totalitate sau parțial următoarele expuneri de la aplicarea articolului 395 alineatul (1):

(a) obligațiuni garantate care intră sub incidența articolului 129 alineatele (1), (3) și (6);

(b) elemente de activ care constituie creanțe asupra administrațiilor regionale sau autorităților locale din statele membre, în cazul în care creanțele respective ar beneficia de o pondere de risc de 20 % în temeiul părții a treia titlul II capitolul 2, precum și alte expuneri față de sau garantate de administrațiile regionale sau autoritățile locale respective, în cazul în care expunerile respective ar beneficia de o pondere de risc de 20 % în temeiul părții a treia titlul II capitolul 2;

(c) expuneri, inclusiv participații sau alte tipuri de deținere, asumate de o instituție față de întreprinderea-mamă, față de alte filiale ale întreprinderii-mamă respective sau față de propriile filiale, în măsura în care întreprinderile respective fac obiectul supravegherii pe bază consolidată, la fel ca și instituția însăși, în conformitate cu prezentul regulament, cu Directiva 2002/87/CE sau cu standarde echivalente în vigoare într-o țară terță. Expunerile care nu îndeplinesc criteriile respective sunt considerate expuneri față de o parte terță, indiferent dacă sunt exceptate sau nu de la aplicarea articolului 395 alineatul (1) din prezentul regulament;

(d) elemente de activ care constituie creanțe și alte expuneri, inclusiv participații sau alte tipuri de deținere, asupra instituțiilor de credit centrale sau regionale cu care instituția de credit aparține unei rețele, în conformitate cu dispozițiile legale sau statutare, și care sunt responsabile, în temeiul dispozițiilor respective, de operațiunile de compensare în numerar din cadrul rețelei respective;

(e) elemente de activ care constituie creanțe și alte expuneri față de instituții de credit, asumate de instituții de credit, dintre care una funcționează în mod neconcurențial și acordă sau garantează credite în cadrul programelor legislative sau în baza statutului său, pentru promovarea anumitor sectoare ale economiei, care implică o anumită formă de supraveghere și anumite restricții din partea administrației publice cu privire la utilizarea creditelor, cu condiția ca respectivele expuneri să rezulte în urma acelor credite care sunt transferate beneficiarilor prin intermediul instituțiilor de credit sau în urma garanțiilor pentru respectivele credite;

(f) elemente de activ care constituie creanțe și alte expuneri față de instituții, cu condiția ca aceste expuneri să nu constituie fonduri proprii ale acestor instituții, să aibă scadența în ziua lucrătoare următoare și să nu fie denominate într-o monedă importantă din perspectiva relațiilor comerciale;

(g) elemente de activ care constituie creanțe asupra băncilor centrale sub formă de rezerve minime obligatorii deținute la aceste bănci centrale și care sunt denominate în monedele lor naționale;

▼C2

(h) elemente de activ care constituie creanțe asupra administrațiilor centrale sub formă de cerințe statutare de lichiditate deținute în titluri de stat și care sunt denominate și finanțate în monedele lor naționale, cu condiția ca, sub rezerva deciziei autorității competente, evaluarea de credit a respectivelor administrații centrale atribuită de o ECAI desemnată să fie cea a unei investiții cu risc scăzut (*investment grade*);

(i) 50 % dintre acreditivele documentare extrabilanțiere care prezintă un grad de risc moderat și dintre facilitățile de credit neutilizate extrabilanțiere care prezintă un grad de risc moderat, menționate în anexa I și, sub rezerva acordului autorităților competente, 80 % dintre garanții, altele decât garanțiile pentru credite care sunt întemeiate pe un act legislativ sau de reglementare și pe care schemele de garantare mutuală care au statut de instituții de credit le acordă membrilor lor;

(j) garanții impuse de lege utilizate în cazul în care un credit ipotecar finanțat prin emiterea de obligațiuni ipotecare este plătit debitorului ipotecar înainte de înregistrarea finală a ipotecii în registrul cadastral, cu condiția ca garanția să nu fie utilizată pentru a reduce riscul la calcularea cuantumurilor ponderate la risc ale expunerii;

(k) active care constituie creanțe și alte expuneri față de burse recunoscute.

Articolul 494

Dispoziții tranzitorii pentru expunerile mari

Prin derogare de la articolul 4 alineatul (1) punctul 71 litera (a) punctul (ii) și litera (b) punctul (ii), capitalul eligibil poate include fonduri proprii de nivel 2 în următoarele cuantumuri:

(a) 100 % din fonduri proprii de nivel 1 în perioada 1 ianuarie 2014-31 decembrie 2014;

(b) 75 % din fonduri proprii de nivel 1 în perioada 1 ianuarie 2015-31 decembrie 2015.

(c) 50 % din fonduri proprii de nivel 1 în perioada 1 ianuarie 2016-31 decembrie 2016;

Articolul 495

Tratamentul expunerilor din titluri de capital conform abordării IRB

(1) Prin derogare de la partea a treia capitolul 3, până la 31 decembrie 2017, autoritățile competente pot excepta de la tratamentul bazat pe modele interne de rating anumite categorii de expuneri din titluri de capital deținute la 31 decembrie 2007 de instituții și de filiale din UE ale instituțiilor din statul membru respectiv. Autoritatea competentă publică categoriile de expuneri din titluri de capital care beneficiază de acest tratament în conformitate cu articolul 143 din Directiva 2013/36/UE.

▼C2

Poziția care face obiectul exceptării se măsoară în număr de acțiuni deținute la 31 decembrie 2007, la care se adaugă orice deținere adițională rezultată direct din deținerile respective, cu condiția ca deținerile adiționale să nu mărească cota parte de participare la capitalul societății.

În cazul în care o achiziție mărește cota parte de participare specifică, partea de deținere care constituie excesul nu beneficiază de exceptarea în cauză. Exceptarea nu se aplică nici în cazul deținerilor care au făcut inițial obiectul exceptării, dar care au fost vândute și apoi răscumpărate.

Expunerile din titluri de capital care intră sub incidența acestei dispoziții fac obiectul cerințelor de capital calculate în conformitate cu abordarea standardizată în temeiul părții a treia titlul II capitolul 2 și al cerințelor prevăzute în partea a treia titlul IV, după caz.

Autoritățile competente notifică Comisia și ABE cu privire la punerea în aplicare a prezentului alineat.

(2) La calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor în sensul articolului 114 alineatul (4), până la 31 decembrie 2017, se aplică, în cazul expunerilor față de administrațiile centrale sau băncile centrale din statele membre, denominate și finanțate în moneda națională a oricărui stat membru, aceeași pondere de risc care s-ar aplica expunerilor denominate și finanțate în moneda lor națională.

(3) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice condițiile în care autoritățile competente acordă scutirea menționată la alineatul (1).

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 30 iunie 2014.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 496

Cerințe de fonduri proprii pentru obligațiunile garantate

(1) Până la 31 decembrie 2017, autoritățile competente pot renunța integral sau parțial la limita de 10 % pentru unitățile cu rang superior emise de fondurile comune de securitizare franceze sau de entitățile de securitizare echivalente acestora prevăzute la articolul 129 alineatul (1) literele (d) și (f), cu condiția ca ambele condiții să fie îndeplinite:

(a) expunerile garantate cu bunuri imobile locative sau comerciale, securitizate să fie inițiate de un membru din același grup consolidat din care face parte și emitentul obligațiunilor garantate sau de o entitate afiliată aceluiași organism central la care este afiliat și emitentul de obligațiuni garantate, unde apartenența sau afilierea la un grup comun se stabilește în momentul în care unitățile de rang superior sunt constituite cu titlu de garanție reală pentru obligațiunile garantate;

▼C2

(b) un membru al aceluiași grup consolidat din care face parte emitentul obligațiunilor garantate sau o entitate afiliată la același organism central la care este afiliat emitentul obligațiunilor garantate își asumă în totalitate tranșa care suportă prima pierdere și care acoperă respectivele unități cu rang superior.

(2) Până la 31 decembrie 2014, pentru scopurile articolului 129 alineatul (1) litera (c), expunerile cu rang superior, negarantate, ale instituțiilor care, înainte de 28 iunie 2013, se calificau pentru o pondere de risc de 20 % conform legislației naționale trebuie considerate drept expuneri care se califică pentru nivelul 1 de calitate a creditului.

(3) Până la 31 decembrie 2014, pentru scopurile articolului 129 alineatul (5), expunerile cu rang superior, negarantate, ale instituțiilor care, înainte de 28 iunie 2013, se calificau pentru o pondere de risc de 20 % conform legislației naționale, trebuie considerate drept expuneri care se califică pentru o pondere de risc de 20 %.

Articolul 497

Cerințe de fonduri proprii pentru expuneri față de CPC

(1) Până la termenul de 15 luni de la data intrării în vigoare a celui mai recent dintre standardele tehnice de reglementare menționate la articolele 16, 25, 26, 29, 34, 41, 42, 44, 45, 47 și 49 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, sau până la luarea unei decizii în temeiul articolului 14 din regulamentul respectiv cu privire la autorizarea CPC, cu luarea în considerare a datei care este mai apropiată, o instituție poate considera CPC respectivă ca fiind o CPCC, cu condiția ca CPC să fi fost autorizată în statul membru unde este stabilită pentru a furniza servicii de compensare în conformitate cu dreptul intern al statului membru respectiv înainte de adoptarea tuturor standardelor tehnice de reglementare de la articolele 5, 8-11, 16, 18, 25, 26, 29, 34, 41, 42, 44, 45, 46, 47, 49, 56 și 81 din regulamentul menționat.

(2) Până la termenul de 15 luni de la data intrării în vigoare a celui mai recent dintre standardele tehnice de reglementare menționate la articolele 16, 26, 29, 34, 41, 42, 44, 45, 47 și 49 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, sau până la luarea unei decizii în temeiul articolului 25 din regulamentul respectiv cu privire la recunoașterea CPC stabilite într-o țară terță, cu luarea în considerare a datei care este mai apropiată, instituțiile pot considera CPC respectivă ca fiind o CPCC.

(3) Comisia poate adopta un act de punere în aplicare în temeiul articolului 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011, vizând prelungirea valabilității dispozițiilor tranzitorii de la alineatele (1) și (2) de la prezentul articol cu încă șase luni, în situații excepționale în care acest lucru este necesar și proporțional pentru a evita perturbarea piețelor financiare internaționale.

(4) Până la termenele definite la alineatele (1) și (2), și extinse în temeiul alineatului (3), după caz, dacă o CPC nu dispune de un fond de garantare și nici de un acord contractual obligatoriu cu membrii săi compensatori care să îi permită să utilizeze, integral sau parțial, marja inițială primită de la membrii săi compensatori ca și când aceasta ar reprezenta contribuții prefinanțate, instituțiile înlocuiesc formula corectă de calcul al cerinței de fonduri proprii (K_i) de la articolul 308 alineatul (2) cu următoarea formulă:

$$K_i = \left(1 + \beta \cdot \frac{N}{N-2}\right) \cdot \frac{IM_i}{IM} \cdot K_{CM}$$

▼C2

unde

IM_i = marja inițială furnizată CPC de membrul compensator i;

IM = suma marjei inițiale comunicată instituției de CPC.

Articolul 498

Excepție pentru comercianții de mărfuri

(1) Dispozițiile privind cerințele de fonduri proprii, astfel cum sunt prevăzute în prezentul regulament, nu se aplică firmelor de investiții a căror activitate principală constă exclusiv în prestarea de servicii de investiții sau de activități legate de instrumentele financiare prevăzute la secțiunea C punctele 5, 6, 7, 9 și 10 din anexa I la Directiva 2004/39/CE, și cărora nu li s-a aplicat Directiva 93/22/CEE la 31 decembrie 2006.

▼M2

Această excepție se aplică până la 31 decembrie 2020 sau până la data intrării în vigoare a oricăror modificări în temeiul alineatelor (2) și (3), luându-se în considerare data cea mai apropiată.

▼C2

(2) Până la 31 decembrie 2015, pe baza consultărilor publice și având în vedere discuțiile cu autoritățile competente, Comisia informează Parlamentul European și Consiliul cu privire la:

(a) un regim adecvat pentru supravegherea prudențială a firmelor de investiții a căror activitate principală constă exclusiv în prestarea de servicii de investiții sau de activități legate de instrumente financiare derivate pe mărfuri sau contracte de instrumente financiare derivate prevăzute la secțiunea C punctele 5, 6, 7, 9 și 10 din anexa I la Directiva 2004/39/CE;

(b) oportunitatea modificării Directivei 2004/39/CE pentru a crea o categorie suplimentară de firme de investiții a căror activitate principală constă exclusiv în prestarea de servicii de investiții sau de activități legate de instrumentele financiare prevăzute la secțiunea C punctele 5, 6, 7, 9 și 10 din anexa I la Directiva 2004/39/CE privind aprovizionarea cu energie (inclusiv electricitate, cărbune, gaze și petrol).

(3) Pe baza raportului menționat la alineatul (2), Comisia poate prezenta propuneri de modificare a prezentului regulament.

Articolul 499

Efectul de levier

(1) Prin derogare de la articolele 429 și 430, în perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2021, instituțiile calculează și raportează indicatorul efectului de levier utilizând ambele elemente de mai jos ca indicator de măsurare a capitalului:

(a) fonduri proprii de nivel 1;

(b) fonduri proprii de nivel 1, sub rezerva derogărilor prevăzute la capitolele 1 și 2 din prezentul titlu.

▼C2

(2) Prin derogare de la articolul 451 alineatul (1), instituțiile pot alege să publice informațiile privind indicatorul efectului de levier fie pe baza uneia dintre definițiile indicatorului de măsurare a capitalului specificate la alineatul (1) literele (a) și (b), fie pe baza ambelor definiții. Atunci când instituțiile își schimbă decizia cu privire la indicatorul efectului de levier pe care îl publică, primul document publicat după o astfel de modificare trebuie să conțină o reconciliere a informațiilor privind toți indicatorii efectului de levier publicați până la momentul schimbării.

(3) Prin derogare de la articolul 429 alineatul (2), în perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2017, autoritățile competente pot permite instituțiilor să calculeze indicatorul efectului de levier la sfârșitul trimestrului, în cazul în care acestea consideră că instituțiile pot să nu aibă date de o calitate suficient de bună pentru a calcula un indicator al efectului de levier ca medie aritmetică a indicatorilor lunari ai efectului de levier înregistrați pe parcursul unui trimestru.

Articolul 500

Dispoziții tranzitorii — pragul Basel I

(1) Până la 31 decembrie 2017, instituțiile care calculează cuantumul ponderat la risc al expunerilor în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 3 și instituțiile care utilizează abordarea avansată de evaluare specificată în partea a treia titlul III capitolul 4 pentru calculul cerințelor de fonduri proprii destinate acoperirii riscului operațional trebuie să îndeplinească concomitent următoarele condiții:

(a) să dețină fonduri proprii în conformitate cu articolul 92;

(b) să dețină fonduri proprii care să fie în orice moment cel puțin egale cu 80 % din suma totală minimă de fonduri proprii pe care instituția ar trebui să le dețină în temeiul articolului 4 din Directiva 93/6/CEE în forma în care directiva respectivă și Directiva 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 martie 2000 privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit ([1]) au fost aplicabile înainte de 1 ianuarie 2007.

(2) Sub rezerva aprobării autorității competente, suma menționată la alineatul (1) litera (b) poate fi înlocuită cu o cerință de a deține fonduri proprii care să fie în orice moment cel puțin egale cu 80 % din fondurile proprii pe care instituția ar trebui să le dețină în temeiul articolului 92, calculând cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 2 și partea a treia titlul III capitolul 2 sau 3, după caz, în loc să facă aceasta în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 3 sau partea a treia titlul III capitolul 4, după caz.

(3) O instituție de credit poate aplica alineatul (2) numai dacă a început să utilizeze abordarea IRB sau abordările de evaluare avansate pentru calcularea cerințelor de capital la 1 ianuarie 2010 sau după acea dată.

([1]) JO L 126, 26.5.2000, p. 1.

▼C2

(4) Respectarea cerințelor prevăzute la alineatul (1) litera (b) se face pe baza cuantumurilor fondurilor proprii ajustate complet pentru a reflecta diferențele existente între calculul fondurilor proprii, în conformitate cu Directiva 93/6/CEE și cu Directiva 2000/12/CE, aplicabile înainte de 1 ianuarie 2007, și calculul fondurilor proprii în conformitate cu prezentul regulament, diferențe provenind din tratamentele distincte aplicate pierderilor așteptate și pierderilor neașteptate în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 3 din prezentul regulament.

(5) Autoritățile competente pot, în urma consultării cu ABE, să renunțe să aplice instituțiilor alineatul (1) litera (b), cu condiția îndeplinirii tuturor cerințelor legate de abordarea IRB, prevăzute în partea a treia titlul II capitolul 3 secțiunea 6, sau a criteriilor de eligibilitate legate de utilizarea abordării avansate de evaluare, prevăzute în partea a treia titlul III capitolul 4, după caz.

(6) Până la 1 ianuarie 2017, Comisia transmite Parlamentului European și Consiliului un raport care să reflecte dacă extinderea aplicării pragului Basel I dincolo de 31 decembrie 2017 pentru a asigura existența unui mecanism de sprijin pentru modelele interne, ținând seama de evoluțiile la nivel internațional și de standardele convenite la nivel internațional. Raportul respectiv se însoțește de o propunere legislativă, după caz.

Articolul 501

Deducerea cerințelor de capital pentru riscul de credit aferent expunerilor față de IMM-uri

(1) Cerințele de capital pentru riscul de credit aferent expunerilor față de IMM-uri se înmulțește cu factorul 0,7619.

(2) Pentru scopurile prezentului articol:

(a) expunerea se include în clasa de expuneri de tip retail, în clasa de expuneri față de societăți, sau în clasa de expuneri garantate cu ipoteci asupra bunurilor imobile. Expunerile în stare de nerambursare se exclud.

(b) o IMM se definește în conformitate cu Recomandarea 2003/361/CE a Comisiei din 6 mai 2003 privind definirea microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii ([1]). Dintre criteriile enumerate la articolul 2 din anexa la recomandarea menționată, se ia în considerare doar cifra de afaceri anuală;

(c) cuantumul total datorat instituției, întreprinderilor–mamă și filialelor acestora, incluzând orice expunere în stare de nerambursare, de către clientul debitor sau de către un grup de clienți aflați în legătură, excluzând creanțele sau creanțele potențiale garantate cu bunuri imobile locative, nu trebuie să depășească 1,5 milioane EUR, potrivit informațiilor deținute de instituție. Instituția ia toate măsurile necesare pentru a obține informațiile respective.

(3) Instituțiile trebuie să raporteze autorităților competente la fiecare trei luni cuantumul total al expunerilor față de IMM-uri, calculat în conformitate cu alineatul (2).

([1]) JO L 124, 20.5.2003, p. 36.

▼C2

(4) Până la 28 iunie 2016, Comisia întocmește un raport cu privire la impactul cerințelor de fonduri proprii prevăzute în prezentul regulament asupra creditării IMM-urilor și a persoanelor fizice și transmite Parlamentului European și Consiliului raportul respectiv împreună cu o propunere legislativă, dacă este cazul.

(5) În sensul alineatului (4), ABE transmite Comisiei următoarele:

(a) analiza evoluției tendințelor creditării și a condițiilor de creditare pentru IMM-uri pe parcursul perioadei menționate la alineatul (4);

(b) analiza nivelului de risc efectiv al IMM-urilor din Uniune pe parcursul unui ciclu economic complet;

(c) coerența cerințelor de fonduri proprii stabilite în prezentul regulament în ceea ce privește riscul de credit al expunerilor față de IMM-uri și rezultatele analizei prevăzută la literele (a) și (b)

TITLUL II

RAPOARTE ȘI ANALIZE

Articolul 502

Ciclicitatea cerințelor de capital

Comisia, în cooperare cu ABE, CERS și statele membre, și ținând cont de avizul BCE, verifică periodic dacă prezentul regulament, luat în ansamblu, împreună cu Directiva 2013/36/UE, are efecte semnificative asupra ciclului economic și analizează, în acest context, dacă se justifică măsuri corective. Până la 31 decembrie 2013, ABE transmite Comisiei un raport în care să precizeze dacă și în ce măsură este necesar ca metodologiile instituțiilor să fie convergente în cadrul abordării IRB în vederea obținerii unor cerințe de capital cu un grad mai ridicat de comparabilitate, reducând în același timp prociclicitatea.

Pe baza acestei analize și ținând seama de avizul BCE, Comisia elaborează un raport bianual pe care îl transmite Parlamentului European și Consiliului, însoțit de orice propuneri adecvate. La întocmirea raportului sunt luate în considerare contribuțiile debitorilor și creditorilor, în mod corespunzător.

Până la 31 decembrie 2014, Comisia efectuează o analiză și elaborează un raport privind aplicarea articolului 33 alineatul (1) litera (c) și transmite Parlamentului European și Consiliului raportul menționat însoțit, dacă este cazul, o propunere legislativă.

În ceea ce privește eventuala eliminare a articolului 33 alineatul (1) litera (c) și eventuala sa aplicare la nivelul Uniunii, analiza asigură în special existența unor mecanisme de siguranță suficiente care să garanteze stabilitatea financiară în toate statele membre.

▼C2

Articolul 503

Cerințe de fonduri proprii pentru expunerile sub forma obligațiunilor garantate

(1) Până la 31 decembrie 2014, pe baza consultării în prealabil cu ABE, Comisia transmite Parlamentului European și Consiliului un raport însoțit de orice propuneri adecvate, din care să reiasă dacă ponderile de risc prevăzute la articolul 129 și cerințele de fonduri proprii pentru riscul specific de la articolul 336 alineatul (3) sunt adecvate pentru toate instrumentele care se califică pentru aceste tratamente și dacă criteriile de la articolul 129 sunt adecvate.

(2) Raportul și propunerile menționate la alineatul (1) au în vedere:

(a) măsura în care cerințele de capital de reglementate actuale aplicabile în cazul obligațiunilor garantate se diferențiază în mod adecvat între variațiile calității creditului obligațiunilor garantate și garanțiile reale cu care sunt acoperite acestea, incluzând anvergura variațiilor între statele membre;

(b) transparența pieței obligațiunilor garantate și măsura în care aceasta facilitează efectuarea de către investitori a analizelor interne cuprinzătoare cu privire la riscul de credit al obligațiunilor garantate și garanțiile reale cu care acestea sunt acoperite, precum și separarea activelor în caz de insolvență a emitentului, inclusiv efectele de diminuare ale cadrului juridic național specific aferent, în conformitate cu articolul 129 din prezentul regulament și articolul 52 alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE asupra calității generale a creditului a unei obligațiuni garantate și implicațiile sale asupra nivelului de transparență de necesar investitorilor și

(c) măsura în care emiterea de obligațiuni garantate de către o instituție de credit afectează riscul de credit la care sunt expuși alți creditori ai instituției emitente.

(3) Până la 31 decembrie 2014, după consultarea ABE, Comisia transmite Parlamentului European și Consiliului un raport din care să reiasă dacă împrumuturile garantate cu aeronave (drepturi de retenție asupra aeronavelor) și împrumuturile imobiliare locative acoperite de o garanție, dar fără a fi acoperite de o ipotecă înregistrată, în anumite condiții ar trebui considerate active eligibile, în conformitate cu articolul 129.

(4) Până la 31 decembrie 2016, Comisia revizuiește oportunitatea derogării prevăzute la articolul 496 și, dacă este cazul, oportunitatea extinderii unui tratament similar în cazul altor forme de obligațiuni garantate. Ținând cont de această revizuire, Comisia poate, dacă este cazul, să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 462 pentru a permanentiza respectiva derogare sau să prezinte propuneri legislative de extindere a derogării la alte forme de obligațiuni garantate.

▼C2

Articolul 504

Instrumente de capital subscrise de autoritățile publice în situații de urgență

Până la 31 decembrie 2016, pe baza consultărilor cu ABE, Comisia transmite Parlamentului European și Consiliului, împreună cu orice propuneri adecvate, un raport privind necesitatea modificării sau înlăturării tratamentului stabilit la articolul 31.

Articolul 505

Revizuirea finanțării pe termen lung

Până la 31 decembrie 2014, Comisia transmite Parlamentului European și Consiliului, odată cu orice propuneri adecvate, un raport privind caracterul adecvat al cerințelor prezentului regulament în sensul necesității de asigurare a unor niveluri adecvate de finanțare pentru toate formele de finanțare pe termen lung pentru economie, inclusiv pentru proiectele esențiale de infrastructură din Uniune în domeniul transporturilor, energiei și comunicațiilor.

Articolul 506

Riscul de credit — definiția stării de nerambursare

Până la 31 decembrie 2017, ABE prezintă Comisiei un raport privind modul în care înlocuirea cu 180 de zile a celor 90 de zile restante, astfel cum se prevede la articolul 178 alineatul (1) litera (b), are un impact asupra cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor și privind caracterul adecvat al aplicării în continuare a acestei dispoziții după 31 decembrie 2019.

Pe baza raportului respectiv, Comisia poate prezenta o propunere legislativă de modificare a prezentului regulament.

Articolul 507

Expuneri mari

Până la 31 decembrie 2015, Comisia efectuează o analiză și elaborează un raport privind aplicarea articolului 400 alineatul (1) litera (j) și alineatul (2), inclusiv oportunitatea ca scutirile de la articolul 400 alineatul (2) să fie discreționare, și transmite Parlamentului European și Consiliului acest raport însoțit, dacă este cazul, de o propunere legislativă.

În ceea ce privește eventuala eliminare a puterii discreționare la nivel național prevăzute la articolul 400 alineatul (2) litera (c) și eventuala sa aplicare la nivelul Uniunii, analiza ține seama în special de eficiența administrării riscurilor la nivel de grup, asigurând totodată existența unor mecanisme de siguranță suficiente care să garanteze stabilitatea financiară în toate statele membre în care este înregistrată o entitate a grupului.

▼C2

Articolul 508

Nivel de aplicare

(1) Până la 31 decembrie 2014, Comisia efectuează o analiză și elaborează un raport privind aplicarea părții întâi titlul II și a articolului 113 alineatele (6) și (7) și transmite Parlamentului European și Consiliului raportul respectiv însoțit, dacă este cazul, de o propunere legislativă.

(2) Până la 31 decembrie 2015, Comisia elaborează un raport din care să reiasă dacă și cum trebuie să se aplice firmelor de investiții cerința de acoperire a necesarului de lichiditate prevăzută în partea a șasea și, după ce se consultă în prealabil cu ABE, transmite Parlamentului European și Consiliului raportul respectiv însoțit, dacă este cazul, de o propunere legislativă.

(3) Până la 31 decembrie 2015, după consultarea ABE și AEVMP și ținând seama de discuțiile purtate cu autoritățile competente, Comisia transmite Parlamentului European și Consiliului un raport privind un regim corespunzător pentru supravegherea prudențială a firmelor de investiții și a firmelor menționate la articolul 4 alineatul (1) punctul 2 literele (b) și (c). Dacă este cazul, raportul este urmat de o propunere legislativă.

Articolul 509

Cerințe de lichiditate

(1) ABE monitorizează și evaluează rapoartele elaborate în conformitate cu articolul 415 alineatul (1), pe monede și pe diverse modele de afaceri. După ce s-a consultat în prealabil cu CERS, cu utilizatorii finali nefinanciari, sectorul bancar, autoritățile competente și băncile centrale din cadrul SEBC, ABE transmite Comisiei anual și pentru prima dată până la 31 decembrie 2013, un raport din care să reiasă dacă specificarea cerinței generale de acoperire a necesarului de lichiditate de la partea a șasea, bazată pe elementele care urmează să fie raportate în conformitate cu partea a șasea titlul II și cu anexa III, considerate individual sau cumulativ, ar putea avea un impact negativ semnificativ asupra activității și profilului de risc al instituțiilor stabilite în Uniune sau asupra stabilității și funcționării ordonate a piețelor financiare ori asupra economiei și asupra stabilității ofertei de credite bancare, cu accent special pe creditarea IMM-urilor și pe finanțarea comerțului, inclusiv creditarea vizată de schemele oficiale de asigurare a creditelor de export.

Raportul menționat la primul paragraf ține seama pe deplin de evoluțiile pieței și de evoluțiile cadrului de reglementare internațional, precum și de interacțiunea cerinței de acoperire a necesarului de lichiditate cu alte cerințe prudențiale în temeiul prezentului regulament, cum ar fi indicatorii de adecvare a capitalului la risc astfel cum este menționat la articolul 92 și indicatorul efectului de levier.

Parlamentului European și Consiliului au oportunitatea de a-și exprima opiniile cu privire la raportul menționat la primul paragraf.

(2) ABE evaluează în raportul menționat la alineatul (1) în special următoarele:

▼C2

(a) asigurarea unor mecanisme de limitare a valorii intrărilor de lichidități, mai ales în vederea determinării unui plafon adecvat al intrărilor și a condițiilor pentru aplicarea acestuia, ținând cont de diferite modele de afaceri, inclusiv finanțarea de tip pass through, factoringul, leasingul, obligațiunile garantate, ipotecile, emiterea de obligațiuni garantate, precum și a măsurii în care acest plafon ar trebui să fie modificat sau înlăturat pentru a ține cont de specificitățile finanțării specializate;

(b) calibrarea intrărilor și ieșirilor menționate în partea a șasea titlul II, în special în temeiul articolului 422 alineatul (7) și al articolului 425 alineatul (2);

(c) asigurarea unor mecanisme care limitează acoperirea cerințelor de lichiditate cu anumite categorii de active lichide; evaluând în special ponderea minimă adecvată a activelor lichide menționate la articolul 416 alineatul (1) literele (a)-(c) din totalul activelor lichide, testând un prag de 60 % și ținând cont de evoluțiile cadrului de reglementare internațional. Activele datorate și care trebuie restituite sau plătite în termen de 30 de zile calendaristice nu ar trebui să se ia în considerare la calcularea limitei, cu excepția cazului în care activele au fost obținute pe baza unor garanții reale care se încadrează, de asemenea, la articolul 416 alineatul (1) literele (a)-(c);

(d) asigurarea unor rate specifice mai mici pentru ieșiri și/sau mai mari pentru intrări de lichiditate aferente fluxurilor intragrup, precizând în ce condiții astfel de rate specifice pentru intrări sau ieșiri ar fi justificate din punct de vedere prudențial și stabilind configurația la nivel înalt a unei metodologii ce recurge la criterii și parametri obiectivi pentru a determina niveluri specifice de intrări și ieșiri între instituție și contraparte, atunci când acestea nu sunt stabilite în același stat membru;

(e) calibrarea ratelor de trageri aplicabile facilităților de credit și lichiditate angajate neutilizate care intră în domeniul de aplicare al articolului 424 alineatele (3) și (5). În special, ABE testează o rată de tragere de 100 %;

(f) definirea depozitului retail astfel cum este menționat la articolul 411 punctul 2, în special caracterul adecvat al introducerii unui prag privind depozitele persoanelor fizice;

(g) necesitatea introducerii unei noi categorii de depozit retail cu ieșiri mai scăzute, ținând cont de caracteristicile specifice ale acestor depozite care ar putea să justifice o rată mai scăzută a ieșirilor și ținând cont de evoluțiile internaționale;

(h) derogările de la cerințele privind componența activelor lichide pe care instituțiile vor trebui să le dețină, în cazul în care nevoile colective justificate de active lichide ale instituțiilor, într-o anumită monedă, depășesc activele lichide disponibile respective, precum și condițiile al căror obiect ar trebui să îl facă astfel de derogări;

▼C2

(i) definirea produselor financiare care respectă Shari'ah ca alternativă la activele care s-ar califica drept active lichide în sensul articolului 416, pentru utilizarea acestora de către bănci care respectă Shari'ah;

(j) definirea circumstanțelor de criză, inclusiv a principiilor pentru utilizarea stocului de active lichide și a reacțiilor de supraveghere necesare în temeiul cărora instituțiile și-ar putea utiliza activele lichide pentru a respecta ieșirile de lichidități, precum și a modalității de abordare a neconformării;

(k) definirea relației operaționale de durată pentru clienții care nu sunt clienți financiari menționată la articolul 422 alineatul (3) litera (c);

(l) calibrarea ratei de retragere aplicabile serviciilor de bancă corespondentă și de tip prime brokerage menționate la articolul 422 alineatul (4) primul paragraf;

(m) mecanisme pentru păstrarea drepturilor obținute în materie de obligațiuni garantate guvernamental, emise instituțiilor de credit în cadrul unor măsuri de sprijin publice, cu aprobarea de către Uniune a ajutorului de stat, precum obligațiunile emise de Agenția națională de administrare a activelor (NAMA) din Irlanda și de Societatea spaniolă de administrare a activelor din Spania, menite să elimine activele problematice din bilanțurile instituțiilor de credit, drept active cu un nivel extrem de ridicat de lichiditate și de calitate a creditului, până cel târziu în decembrie 2023.

(3) Până la 31 decembrie 2013, după consultarea AEVMP și BCE, ABE transmite Comisiei un raport privind definițiile uniforme adecvate pentru nivelul ridicat și extrem de ridicat de lichiditate și de calitate a creditului în cazul activelor transferabile în sensul articolul 416 și ajustările corespunzătoare pentru activele care s-ar califica drept active lichide în sensul articolului 416, cu excepția activelor menționate la articolul 416 alineatul (1) literele (a)-(c).

Parlamentului European și Consiliului trebuie să li se dea oportunitatea de a-și exprima opiniile cu privire la raportul respectiv.

Raportul menționat la primul paragraf ia, de asemenea, în considerare:

(a) alte categorii de active, în special titluri garantate cu ipoteci asupra bunurilor imobile locative cu un nivel ridicat de lichiditate și de calitate a creditului,

(b) alte categorii de credite sau titluri de valoare eligibile la banca centrală, de exemplu obligațiuni și titluri pe termen scurt emise de administrații locale, și

(c) alte active, care nu sunt eligibile la banca centrală dar sunt tranzacționabile, cum ar fi titlurile de capital cotate la o bursă recunoscută, aurul, instrumentele de capital legate de indici principali, obligațiunile garantate — *guaranteed bonds, covered bonds* —, obligațiunile corporative și fondurile bazate pe activele menționate.

▼C2

(4) Raportul menționat la alineatul (3) examinează dacă și în ce măsură facilitățile de credit stand-by menționate la articolul 416 alineatul (1) litera (e) ar trebui să fie incluse în calitate de active lichide ținând cont de evoluțiile internaționale și de specificul european, inclusiv de modul în care se execută politica monetară în Uniune.

ABE verifică în special caracterul adecvat al criteriilor de mai jos și nivelurile corespunzătoare ale definițiilor:

(a) volumul minim de tranzacționare al activelor;

(b) volumul minim în circulație al activelor;

(c) informații transparente privind stabilirea prețurilor — *pricing* — și de post-tranzacționare;

(d) nivelurile de calitate a creditului menționate în partea a treia titlul II capitolul 2;

(e) istoricul cert al stabilității prețurilor;

(f) volumul mediu tranzacționat și valoarea medie a tranzacțiilor;

(g) marja maximă dintre prețurile de cumpărare și cele de vânzare;

(h) timpul rămas până la scadență;

(i) rata minimă a cifrei de afaceri.

(5) Până la 31 ianuarie 2014, ABE raportează, în plus, cu privire la următoarele:

(a) definiții uniforme ale nivelului ridicat și extrem de ridicat de lichiditate și de calitate a creditului;

(b) posibilele consecințe nedorite ale definiției activelor lichide asupra derulării operațiunilor de politică monetară și măsura în care:

(i) o listă de active lichide separată de lista activelor eligibile la banca centrală poate stimula instituțiile să prezinte active eligibile care nu sunt incluse în definiția activelor lichide în operațiunile de refinanțare;

(ii) reglementarea lichidității poate descuraja instituțiile să acorde sau să contracteze împrumuturi pe piețele monetare negarantate și dacă acest lucru ar putea produce dubii cu privire la rolul EONIA în implementarea politicii monetare;

(iii) introducerea cerinței de acoperire a necesarului de lichiditate poate face mai dificilă asigurarea stabilității prețurilor de către băncile centrale, utilizând instrumentele și cadrul de politică monetară existente.

▼C2

(c) cerințele operaționale pentru deținerile de active lichide, menționate la articolul 417 literele (b)-(f), în conformitate cu evoluțiile cadrului de reglementare internațional.

Articolul 510

Cerințe de finanțare stabilă netă

(1) Până la 31 decembrie 2015, ABE transmite Comisiei, pe baza elementelor care trebuie să fie raportate în conformitate cu partea a șasea titlul III, un raport cu privire la posibilitatea și modul în care s-ar putea asigura o utilizare de surse stabile de finanțare de către instituții, inclusiv o evaluare a impactului asupra activității și profilului de risc al instituțiilor stabilite în Uniune sau asupra piețelor financiare ori asupra economiei și asupra activității de creditare bancară, cu un accent special pe acordarea de credite IMM-urilor și pe finanțarea comerțului, inclusiv creditarea vizată de schemele oficiale de asigurare a creditelor de export și de modele de finanțare de tip pass through, inclusiv credite ipotecare finanțate în mod echivalent. În mod special, ABE analizează impactul surselor stabile de finanțare asupra structurilor de refinanțare ale diferitelor modele bancare din Uniune.

(2) Până la 31 decembrie 2015, ABE transmite Comisiei, de asemenea, pe baza elementelor care trebuie să fie raportate în conformitate cu partea a șasea titlul III și în conformitate cu formatele de raportare uniforme menționate la articolul 415 alineatul (3) litera (a), precum și după consultarea CERS, un raport privind metodologiile de determinare a cuantumului finanțării stabile disponibile instituțiilor și a celei necesare acestora și privind definițiile uniforme adecvate pentru calcularea acestei cerințe de finanțare stabilă netă, examinând mai ales următoarele:

(a) categoriile și ponderile aplicate surselor de finanțare stabilă menționate la articolul 4274 alineatul (1);

(b) categoriile și ponderile aplicate pentru a determina cerința de finanțare stabilă menționată la articolul 428 alineatul (1);

(c) metodologiile trebuie să prevadă stimulente și constrângeri, după caz, pentru a încuraja o finanțare mai stabilă pe termen lung a activelor, a activităților, a investițiilor și a finanțării instituțiilor;

(d) necesitatea elaborării de diferite metodologii pentru diferite tipuri de instituții.

(3) Până la 31 decembrie 2016, după caz și ținând cont de rapoartele menționate la alineatele (1) și (2) și ținând cont pe deplin de diversitatea sectorului bancar din Uniune, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului o propunere legislativă privind modul de asigurare a utilizării de către instituții a unor surse stabile de finanțare.

▼C2

Articolul 511

Efectul de levier

(1) Pe baza rezultatelor raportului menționat la alineatul (3), Comisia transmite Parlamentului European și Consiliului, până la 31 decembrie 2016, un raport privind impactul și eficacitatea indicatorului efectului de levier.

(2) După caz, raportul este însoțit de o propunere legislativă privind introducerea unui număr adecvat de niveluri ale indicatorului efectului de levier pe care instituțiile care utilizează diferite modele de afaceri ar trebui să le respecte, sugerând o calibrare adecvată pentru nivelurile respective și orice ajustare corespunzătoare a indicatorului de măsurare a capitalului și a indicatorului de măsurare a expunerii totale, menționați la articolul 429, alături de eventuale măsuri conexe referitoare la flexibilitate, dacă sunt necesare, inclusiv modificări adecvate aduse articolului 458 pentru a introduce indicatorul efectului de levier în domeniul de aplicare a măsurilor incluse la articolul respectiv.

(3) În sensul alineatului (1), până la 31 octombrie 2016, ABE raportează Comisiei cel puțin cu privire la următoarele aspecte:

(a) dacă cadrul aferent indicatorului efectului de levier prevăzut în prezentul regulament și la articolele 87 și 98 din Directiva 2013/36/UE reprezintă instrumentul adecvat pentru a suprima riscul efectului de levier excesiv din partea instituțiilor într-o manieră și într-o măsură satisfăcătoare;

(b) identificarea modelelor de afaceri care reflectă profilele de risc globale ale instituțiilor și introducerea de niveluri diferențiate ale indicatorului efectului de levier pentru aceste modele de afaceri;

(c) dacă cerințele prevăzute la articolele 76 și 87 din Directiva 2013/36/UE în conformitate cu articolele 73 și 97 din Directiva 2013/36/UE vizând riscul efectului de levier excesiv sunt suficiente pentru a asigura o gestionare viabilă a acestui risc de către instituții, iar în cazul unei evaluări negative, ce măsuri suplimentare sunt necesare pentru a asigura îndeplinirea acestor obiective;

(d) dacă și ce modificări la metodologia de calcul menționată la articolul 429 ar fi necesare astfel încât indicatorul efectului de levier să poată fi utilizat ca indicator adecvat al riscului efectului de levier excesiv al unei instituții;

(e) dacă, în contextul calculului indicatorului de măsurare a expunerii totale în vederea stabilirii indicatorului efectului de levier, valoarea expunerii contractelor cuprinse în anexa II, calculată utilizând metoda expunerii inițiale, diferă în mod semnificativ de valoarea expunerii calculată utilizând metoda marcării la piață;

(f) dacă folosirea fondurilor proprii sau a fondurilor proprii de nivel 1 de bază ca indicator de măsurare a capitalului în vederea stabilirii indicatorului efectului de levier ar putea fi mai adecvată în scopul ținerii sub observație a riscului efectului de levier excesiv și, în acest caz, care ar fi calibrarea corespunzătoare a indicatorului efectului de levier;

▼C2

(g) dacă factorul de conversie menționat la articolul 429 alineatul (10) litera (a) pentru facilități de credit neutilizate, care pot fi anulate în orice moment în mod necondiționat și fără preaviz, este suficient de prudent ținând cont de dovezile adunate în perioada de observare;

(h) dacă frecvența și formatul publicării elementelor menționate la articolul 451 sunt adecvate;

(i) care ar fi nivelul adecvat pentru indicatorul efectului de levier pentru fiecare dintre modelele de afaceri identificate în conformitate cu litera (b);

(j) dacă ar trebui să se definească o gamă pentru fiecare nivel al indicatorului efectului de levier;

(k) dacă introducerea indicatorului efectului de levier ca cerință pentru instituții ar necesita modificări ale cadrului aferent indicatorului efectului de levier prevăzut în prezentul regulament și, în caz afirmativ, care ar fi acelea;

(l) dacă introducerea indicatorului efectului de levier ca cerință pentru instituții ar limita în mod eficient riscul efectului de levier excesiv pentru respectivele instituții, și, în caz afirmativ, dacă nivelul indicatorul efectului de levier ar trebui să fie identic pentru toate instituțiile sau ar trebui să fie determinat în funcție de profilul de risc și de modelul de afaceri, precum și în funcție de dimensiunile instituțiilor și, în acest sens, ce calibrări suplimentare sau ce perioadă de tranziție ar fi necesare.

(4) Raportul menționat la alineatul (3) trebuie să acopere cel puțin perioada de la 1 ianuarie 2014 până la 30 iunie 2016 și să ia în considerare cel puțin următoarele aspecte:

(a) impactul introducerii indicatorului efectului de levier, calculat în conformitate cu articolul 429, ca cerință pe care trebuie să o respecte instituțiile cu privire la:

(i) piețele financiare în general și piețele pentru tranzacții de răscumpărare, instrumente financiare derivate și obligațiuni garantate în special;

(ii) soliditatea instituțiilor;

(iii) modelele de afaceri și structura bilanțurilor instituțiilor; în special în domeniile de afaceri cu risc redus, cum ar fi, printre altele, creditul promoțional acordat de băncile publice de dezvoltare, finanțarea pentru autoritățile locale, finanțarea în domeniul imobiliar și alte domenii cu risc redus, reglementate prin dreptul național;

(iv) migrația expunerilor către entități care nu fac obiectul supravegherii prudențiale;

(v) inovația financiară, în special dezvoltarea de instrumente cu efect de levier încorporat;

▼C2

(vi) comportamentul instituțiilor în ceea ce privește asumarea de riscuri;

(vii) activitățile de compensare, decontare și custodie și operarea unei CPC;

(viii) ciclicitatea indicatorului de măsurare a capitalului și a indicatorului de măsurare a expunerii totale pentru indicatorul efectului de levier;

(ix) activitatea de creditare bancară, cu un accent special pe acordarea de credite IMM-urilor, autorităților locale, administrațiilor regionale și entităților din sectorul public și pe finanțarea comerțului, inclusiv împrumuturi acoperite de sistemele oficiale de asigurare a creditelor de export;

(b) interacțiunea indicatorului efectului de levier cu cerințele de fonduri proprii bazate pe risc și cerințele de lichiditate specificate în prezentul regulament;

(c) impactul diferențelor contabile dintre standardele de contabilitate aplicabile în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1606/2002, standardele de contabilitate aplicabile în temeiul Directivei 86/635/CEE și alte cadre de contabilitate aplicabile, precum și alte cadre de contabilitate relevante privind comparabilitatea indicatorului efectului de levier.

Articolul 512

Expuneri la riscul de credit transferat

Până la 31 decembrie 2014, Comisia transmite Parlamentului European și Consiliului un raport privind aplicarea și eficacitatea dispozițiilor din partea a cincea ținând seama de evoluțiile pieței internaționale.

Articolul 513

Reguli macroprudențiale

(1) Până la 30 iunie 2014, Comisia, după consultarea CERS și ABE, analizează dacă regulile macroprudențiale cuprinse în prezentul regulament și în Directiva 2013/36/UE sunt suficiente pentru a reduce riscul sistemic în sectoarele, regiunile și statele membre, evaluând inclusiv:

(a) dacă actualele instrumente macroprudențiale din prezentul regulament și din Directiva 2013/36/UE sunt eficace, eficiente și transparente;

(b) dacă sfera de aplicare și eventualele grade de suprapunere între diferitele instrumente macroprudențiale care vizează riscuri similare din prezentul regulament și din Directiva 2013/36/UE sunt adecvate și, dacă este cazul, propune noi reglementări macroprudențiale;

(c) modul în care standardele convenite la nivel internațional pentru instituțiile sistemice interacționează cu dispozițiile din prezentul regulament și din Directiva 2013/36/UE și, dacă este cazul, propune noi reguli, ținând seama de standardele convenite la nivel internațional respective.

▼C2

(2) Până la 31 decembrie 2014, pe baza consultărilor cu CERS și cu ABE, Comisia elaborează un raport privind analiza menționată la alineatul (1) destinat Parlamentului European și Consiliului, însoțit, dacă este cazul, o propunere legislativă.

Articolul 514

Riscul de credit al contrapărții și metoda expunerii inițiale

Până la 31 decembrie 2016, Comisia efectuează o analiză și elaborează un raport privind aplicarea articolului 275 și transmite Parlamentului European și Consiliului raportul respectiv însoțit, dacă este cazul, de o propunere legislativă.

Articolul 515

Monitorizare și evaluare

(1) Împreună cu AEVMP, ABE redactează până la 28 iunie 2014 un raport privind aplicarea prezentului regulament cu obligațiile înrudite ce revin în temeiul Regulamentului (UE) nr. 648/2012, mai ales în ceea ce privește instituțiile ce operează o CPC, pentru a evita duplicarea cerințelor pentru tranzacțiile cu instrumente financiare derivate și pentru a evita astfel un risc de reglementare crescut și costuri crescute în materie de supraveghere pentru autoritățile competente.

(2) ABE monitorizează și evaluează aplicarea dispozițiilor în materie de cerințe privind fondurile proprii pentru expuneri față de o CPC, așa cum se prevede la partea a treia, titlul II, capitolul 6, secțiunea 9. Până la 1 ianuarie 2015, ABE prezintă Comisiei un raport cu privire la impactul și eficacitatea respectivelor dispoziții.

(3) Până la 31 decembrie 2016, Comisia analizează și întocmește un raport privind reconcilierea prezentului regulament cu obligațiile aferente în temeiul Regulamentului (UE) nr. 648/2012, cerințele de fonduri proprii așa cum sunt prevăzute în partea a treia titlul II capitolul 6 secțiunea 9 și transmite Parlamentului European și Consiliului raportul respectiv însoțit, dacă este cazul, de o propunere legislativă.

Articolul 516

Finanțarea pe termen lung

Până la 31 decembrie 2015, Comisia raportează cu privire la impactul prezentului regulament asupra stimulării investițiilor pe termen lung în infrastructuri generatoare de creștere economică.

Articolul 517

Definiția capitalului eligibil

Până la 31 decembrie 2014, Comisia efectuează o analiză și elaborează un raport privind caracterul adecvat al definiției capitalului eligibil utilizate în sensul părții a doua titlul III și al părții a patra și transmite Parlamentului European și Consiliului raportul respectiv însoțit, dacă este cazul, de o propunere legislativă.

▼C2

Articolul 518

Analiza instrumentelor de capital care pot fi amortizate sau convertite în momentul în care instituția devine neviabilă

Până la 31 decembrie 2015, Comisia analizează și raportează cu privire la oportunitatea includerii în prezentul regulament a unei cerințe conform căreia valoarea instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau a instrumentelor de fonduri proprii de nivel 2 să trebuiască să fie redusă în eventualitatea declarării unei instituții drept neviabile. Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului raportul său, însoțit, dacă este cazul, de o propunere legislativă.

Articolul 519

Deducerea activelor fondului de pensii cu beneficii determinate din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază

ABE pregătește până la 30 iunie 2014 un raport pentru a stabili dacă IAS 19 revizuit, coroborat cu deducerea privind activul net raportat cu titlu de pensii, astfel cum este prezentată la articolul 36 alineatul (1) litera (e), și cu schimbările în datoriile nete cu titlu de pensii conduc la o volatilitate nejustificată a fondurilor proprii ale instituției.

Ținând cont de raportul ABE, Comisia pregătește, până la 31 decembrie 2014, un raport adresat Parlamentului European și Consiliului cu privire la chestiunea menționată la primul paragraf, însoțit, dacă este cazul, de o propunere legislativă pentru introducerea unui tratament de ajustare a activelor sau datoriilor nete definite raportate cu titlu de pensii la calculul fondurilor proprii.

TITLUL III

MODIFICĂRI

Articolul 520

Modificarea Regulamentului (UE) nr. 648/2012

Regulamentul (UE) nr. 648/2012 se modifică după cum urmează:

1. Se introduce următorul capitol în titlul IV:

„CAPITOLUL 4

Calcule și raportarea pentru scopul Regulamentului (UE) nr. 575/2013

Articolul 50a

Calculul K_{CCP}

1. Pentru scopul articolului 308 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 Iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții (*), o CPC calculează K_{CCP} astfel cum se specifică la alineatul (2) de la prezentul articol pentru toate contractele și tranzacțiile pe care le compensează pentru toți membrii săi compensatori care fac obiectul unui anumit fond de garantare.

▼C2

2. O CPC calculează capitalul ipotetic (K_{CCP}) după cum urmează:

$$K_{CCP} = \sum_i max\{EBRM_i - IM_i - DF_i; 0\} \cdot RW \cdot captial\ ratio$$

unde:

$EBRM_i$ = valoarea expunerii înaintea diminuării riscului, care este egală cu valoarea expunerii CPC față de membrul compensator i provenită din toate contractele și tranzacțiile cu membrul compensator respectiv calculată fără a lua în considerare garanția reală furnizată de membrul compensator respectiv;

IM_i = marja inițială furnizată CPC de membrul compensator i;

DF_i = contribuția prefinanțată a membrului compensator i;

RW = o pondere de risc de 20 %;

rata de adecvare a capitalului = 8 %.

Toate valorile din formula de la primul paragraf sunt legate de evaluarea la sfârșitul zilei înainte ca apelul în marjă asupra apelului final în marjă din ziua respectivă să fie schimbat.

3. O CPC efectuează calculul de la alineatul (2) cel puțin trimestrial, sau chiar mai frecvent, dacă autoritățile competente ale membrilor săi compensatori care sunt instituții îi solicită acest lucru.

4. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare care să specifice următoarele în sensul alineatului (3):

(a) frecvența și datele calculului prezentat la alineatul (2);

(b) situațiile în care autoritatea competentă a unei instituții care acționează ca membru compensator poate solicita frecvențe de calcul și de raportare mai mari decât cele menționate la litera (a).

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 1 ianuarie 2014.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

▼C2

Articolul 50b

Reguli generale pentru calculul K_{CCP}

Pentru calculul prezentat la articolul 50a alineatul (2), se aplică următoarele:

(a) o CPC calculează valoarea expunerilor sale față de membrii săi compensatori după cum urmează:

(i) pentru expunerile care derivă din contractele și tranzacțiile menționate la articolul 301 alineatul (1) literele (a) și (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, le calculează în conformitate cu metoda marcării la piață prevăzută la articolul 274 din regulamentul menționat;

(ii) pentru expunerile care derivă din contractele și tranzacțiile menționate la articolul 301 alineatul (1) literele (b), (c) și (e) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, se calculează în conformitate cu metoda extinsă a garanțiilor financiare specificată la articolul 223 din regulamentul respectiv cu ajustările de volatilitate reglementate menționate la articolele 223 și 224 din regulamentul menționat. Nu se aplică excepția în conformitate cu articolul 285 alineatul (3) din regulamentul menționat;

(iii) pentru expunerile care derivă din tranzacțiile care nu sunt menționate la articolul 301 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și care presupun doar risc de decontare, se calculează în conformitate cu partea a treia titlul V din regulamentul respectiv.

(b) pentru instituțiile care fac obiectul Regulamentului (UE) nr. 575/2013, seturile de compensare sunt aceleași cu cele definite în partea a treia titlul II din regulamentul respectiv.

(c) la calculul valorilor menționate la litera (a), CPC deduce din expunerile sale garanțiile reale furnizate de membrii săi compensatori, reduse în mod corespunzător cu ajustările de volatilitate reglementate, în conformitate cu metoda extinsă a garanțiilor financiare specificată la articolul 224 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(e) dacă o CPC are expuneri față de una sau mai multe CPC, aceasta tratează orice astfel de expuneri ca și când ar fi expuneri față de membri compensatori și include orice marjă sau orice contribuții prefinanțate primite de la aceste CPC în calculul K_{CCP};

(f) dacă o CPC are un acord contractual cu membrii săi compensatori care îi permite să utilizeze, total sau parțial, marja inițială primită de la membrii săi compensatori ca și când aceasta ar reprezenta contribuții prefinanțate, CPC consideră marja inițială respectivă ca fiind contribuție prefinanțată pentru calculul de la alineatul (1), și nu ca marjă inițială;

▼C2

(h) la aplicarea metodei marcării la piață prezentate la articolul 274 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, o CPC înlocuiește formula de la articolul 298 alineatul (1) litera (c) punctul (ii) din regulamentul menționat cu următoarea formulă:

$$\mathrm{PCE_{red}} = 0.15 \cdot PCE_{gross} + 0.85 \cdot NGR \cdot PCE_{gross};$$

unde numărătorul NGR se calculează în conformitate cu articolul 274 alineatul (1) din regulamentul menționat și chiar înainte de schimbul marjelor de variație la finalul perioadei de decontare, iar numitorul este costul de înlocuire brut;

(i) dacă nu poate calcula valoarea NGR stabilită la articolul 298 alineatul (1) litera (c) punctul (ii) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, CPC procedează după cum urmează:

(i) notifică membrilor săi compensatori care sunt instituții și autorităților lor competente incapacitatea sa de a calcula NGR și motivele pentru care nu poate realiza calculul;

(ii) pentru o perioadă de trei luni, poate utiliza o valoare a NGR de 0,3 pentru a calcula $\mathrm{PCE_{red}}$ menționată la litera (h) de la prezentul articol;

(j) dacă, la sfârșitul perioadei specificate la litera (i) punctul (ii), CPC este în continuare incapabilă să calculeze valoarea NGR, aceasta procedează după cum urmează:

(i) încetează să mai calculeze $\mathrm{K_{CCP}}$;

(ii) notifică membrilor săi compensatori care sunt instituții și autorităților lor competente faptul că a încetat să mai calculeze $\mathrm{K_{CCP}}$;

(k) în vederea calculării expunerii viitoare potențiale pentru opțiuni și instrumente de tip swaption în conformitate cu metoda marcării la piață specificată la articolul 274 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, o CPC înmulțește cuantumul noțional al contractului cu valoarea absolută a delta al opțiunii ($\delta V/\delta p$), stabilită la articolul 280 alineatul (1) litera (a) din regulamentul menționat;

▼C2

(l) atunci când deține mai multe fonduri de garantare, CPC efectuează calculul prezentat la articolul 50a alineatul (2) pentru fiecare fond de garantare separat.

Articolul 50c

Raportarea informațiilor

1. Pentru scopul articolului 308 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, o CPC raportează următoarele informații membrilor săi compensatori care sunt instituții și autorităților competente ale acestora:

(a) capitalul ipotetic (K_{CCP});

(b) suma contribuțiilor prefinanțate (DF_{CM});

(c) suma resurselor sale financiare prefinanțate, pe trebuie să o utilizeze — prin lege sau ca urmare a unui acord contractual cu membrii săi compensatori — pentru a-și acoperi pierderile generate de intrarea în stare de nerambursare a unuia sau a mai multora dintre membrii săi compensatori, înainte de a utiliza contribuțiile la fondul de garantare ale celorlalți membri compensatori (DF_{CCP});

(d) numărul total al membrilor săi compensatori (N);

(e) factorul de concentrare (β) stabilit la articolul 50d.

Atunci când deține mai multe fonduri de garantare, CPC raportează informațiile de la primul paragraf pentru fiecare fond de garantare separat.

2. CPC transmite notificări membrilor săi compensatori care sunt instituții cel puțin trimestrial, sau chiar mai frecvent, dacă autoritățile competente ale acestor membri compensatori îi solicită acest lucru.

3. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a preciza următoarele:

(a) modelul uniform pentru raportarea specificată la alineatul (1);

(b) frecvența și datele raportării specificate la alineatul (2);

(c) situațiile în care autoritatea competentă a unei instituții care acționează ca membru compensator poate solicita frecvențe mai mari de raportare decât cele menționate la litera (b).

▼C2

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 1 ianuarie 2014.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 50d

Calculul elementelor specifice pe care trebuie să le raporteze CPC

În sensul articolului 50c, se aplică următoarele:

(a) dacă normele unei CPC dispun că aceasta utilizează o parte sau toate resursele sale financiare în paralel cu contribuțiile prefinanțate ale membrilor săi compensatori într-un mod care face aceste resurse echivalente cu contribuțiile prefinanțate ale unui membru compensator în ceea ce privește modul în care acestea absorb pierderile suportate de CPC în cazul intrării în stare de nerambursare sau în insolvență a unuia sau mai multora dintre membrii săi compensatori, CPC adaugă cuantumul corespunzător al acestor resurse la DF_{CM};

(b) dacă normele unei CPC dispun că aceasta utilizează o parte sau toate resursele sale financiare pentru a-și acoperi pierderile generate de intrarea în stare de nerambursare a unuia sau a mai multora dintre membrii săi compensatori după ce și-a epuizat fondul de garantare, dar înainte de a solicita contribuțiile angajate contractual ale membrilor săi compensatori, CPC adaugă cuantumul corespunzător al acestor resurse financiare suplimentare (DF^{a}_{CCP}) la cuantumul total al contribuțiilor prefinanțate (DF) după cum urmează:

$$DF = DF_{CCP} + DF_{CM} + DF^{a}_{CCP}.$$

(c) o CPC calculează factorul de concentrare (β) în conformitate cu următoarea formulă:

$$\beta = \frac{PCE_{red,1} + PCE_{red,2}}{\sum_{i} PCE_{red,i}}$$

unde:

$PCE_{red,i}$ = cifra redusă corespunzătoare expunerii din credite viitoare potențiale pentru toate contractele și tranzacțiile unei CPC cu membrul compensator i;

$PCE_{red,1}$ = cifra redusă corespunzătoare expunerii din credite viitoare potențiale pentru toate contractele și tranzacțiile unei CPC cu membrul compensator care are valoarea PCE_{red} cea mai mare;

▼C2

$PCE_{red,2}$ = cifra redusă corespunzătoare expunerii din credite viitoare potențiale pentru toate contractele și tranzacțiile unei CPC cu membrul compensator care are cea de a doua valoare PCE_{red} ca mărime;

(*) OJ L 176, 27.6.2013, p.1”;

2. La articolul 11 alineatul (15), litera (b) se elimină.

3. La articolul 89 se introduce următorul alineat:

„(5a) Până la 15 luni de la data intrării în vigoare a ultimului dintre standardele tehnice de reglementare menționate la articolele 16, 25, 26, 29, 34, 41, 42, 44, 45, 47 și 49, sau până la adoptarea unei decizii în temeiul articolului 14 din regulamentul respectiv privind autorizarea CPC, luându-se în considerare data cea mai apropiată, CPC respectivă aplică tratamentul specificat la al treilea paragraf de la prezentul alineat.

Până la 15 luni de la data intrării în vigoare a ultimului dintre standardele tehnice de reglementare menționate la articolele 16, 26, 29, 34, 41, 42, 44, 45, 47 și 49 sau până la adoptarea unei decizii în temeiul articolului 25 din regulamentul respectiv privind recunoașterea CPC, luându-se în considerare data cea mai apropiată, CPC respectivă aplică tratamentul specificat la al treilea paragraf de la prezentul alineat.

Până la împlinirea termenelor definite în primele două paragrafe de la prezentul alineat, și sub rezerva celui de al patrulea paragraf de la prezentul alineat, în cazul în care o CPC nu are un fond de garantare și nici de un acord contractual obligatoriu cu membrii săi compensatori care să îi permită să utilizeze, integral sau parțial, marja inițială primită de la membrii săi compensatori ca și când aceasta ar reprezenta contribuții prefinanțate, informațiile pe care le raportează în conformitate cu articolul 50c alineatul (1) includ cuantumul total al marjei inițiale primite de la membrii compensatori.

Termenele menționate la primul și al doilea paragraf de la prezentul alineat pot fi prelungite cu șase luni în conformitate cu actul de punere în aplicare al Comisiei adoptat în conformitate cu articolul 497 alineatul 3 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.”

PARTEA A UNSPREZECEA

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 521

Intrarea în vigoare și data aplicării

(1) Prezentul Regulament intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

(2) Prezentul Regulament se aplică de la 1 ianuarie 2014, cu excepția:

▼C2

(a) articolului 8 alineatul (3), articolului 21 și articolului 451 alineatul (1), care se aplică de la 1 ianuarie 2015;

(b) articolului 413 alineatul (1), care se aplică de la 1 ianuarie 2016;

(c) dispozițiilor prezentului regulament care impun AES să transmită Comisiei proiecte de standarde tehnice, precum și dispozițiilor prezentului regulament care conferă Comisiei competențele de adoptare a actelor delegate sau a actelor de punere în aplicare, care se aplică de la 28 iunie 2013.

Prezentul Regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

▼C2

ANEXA I

Clasificarea elementelor extrabilanțiere

1. Risc maxim:

   (a) garanții având caracter de substitut de credit (de exemplu garanții pentru buna plată a facilităților de credit);

   (b) instrumente financiare derivate de credit;

   (c) acceptări;

   (d) efecte de comerț andosate care nu poartă numele unei alte instituții;

   (e) tranzacții cu recurs (de exemplu factoring, facilități de scontare a facturilor);

   (f) acreditive stand-by irevocabile, cu caracter de substitut de credit;

   (g) active achiziționate în baza unor angajamente ferme de cumpărare la termen (outright forward purchase agreements);

   (h) depozite forward (forward deposits);

   (i) partea neplătită din acțiunile și titlurile achitate parțial;

   (j) vânzare de active și acorduri repo, astfel cum sunt menționate la articolul 12 alineatele (3) și (5) din Directiva 86/635/CEE;

   (k) alte elemente care prezintă risc maxim.

2. Risc mediu:

   (a) Elemente extrabilanțiere de tipul finanțării comerțului, și anume acreditive documentare emise sau confirmate (a se vedea, de asemenea, „risc moderat”);

   (b) Alte elemente extrabilanțiere:

      (i) garanții pentru transport naval, angajamente vamale și fiscale (tax bonds);

      (ii) facilități de credit neutilizate (angajamente de creditare, de achiziție de titluri, de furnizare de facilități de garantare sau acceptare) cu o scadență inițială mai mare de un an;

      (iii) facilități de emisiune de efecte (NIF) și facilități reînnoibile de preluare fermă (RUF)

      (iv) alte elemente care prezintă un risc mediu, așa cum au fost comunicate ABE.

3. Risc moderat:

   (a) Elemente extrabilanțiere de tipul finanțării comerțului:

      (i) credite documentare în cadrul cărora bunurile supuse livrării funcționează ca garanție reală și alte tranzacții care se lichidează de la sine (*self-liquidating transactions*);

▼C2

(ii) garanții — waranties (inclusiv garanții pentru licitații și execuție — tender bonds, performance bonds și plăți în avans asociate, precum și garanții reținute) și garanții care nu au caracter de substitut de credit;

(iii) acreditive stand-by irevocabile care nu au caracter de substitut de credit;

(b) Alte elemente extrabilanțiere:

(i) facilități de credit neutilizate care cuprind angajamente de creditare, de achiziție de titluri, sau de furnizare de facilități de garantare sau acceptare cu o scadență inițială de până la un an sau de un an, care nu pot fi anulate necondiționat în orice moment fără notificare sau care nu atrag anularea automată ca urmare a deteriorării bonității debitorului;

(ii) alte elemente care prezintă un risc moderat, așa cum au fost comunicate ABE.

4. Risc scăzut:

(a) facilități de credit neutilizate care cuprind angajamente de creditare, de achiziție de titluri sau de furnizare de facilități de garantare sau acceptare care pot fi anulate necondiționat în orice moment fără notificare sau care atrag anularea automată ca urmare a deteriorării bonității debitorului. Liniile de credit de tip retail pot fi considerate ca fiind anulabile necondiționat dacă termenii contractuali permit instituției anularea acestora în limitele permise de legislația privind protecția consumatorului și de legislația conexă;

(b) facilități de credit neutilizate pentru garanții de licitație și execuție (tender and performance guarantees) care pot fi anulate necondiționat în orice moment fără notificare sau care atrag anularea automată ca urmare a deteriorării bonității debitorului; și

(c) alte elemente care prezintă un risc scăzut, așa cum au fost comunicate ABE.

▼C2

ANEXA II

Tipuri de instrumente financiare derivate

(1) Contracte pe rata dobânzii:

(a) contracte swap într-o singură valută pe rata dobânzii;

(b) contracte swap de bază (basis-swaps);

(c) contracte forward pe rata dobânzii [forward rate agreements (FRA)];

(d) contracte futures pe rata dobânzii (interest-rate futures);

(e) contracte de opțiuni pe rata dobânzii, cumpărate (interest-rate options purchased);

(f) alte contracte de natură similară;

(2) contracte pe cursul de schimb și contracte pe aur:

(a) contracte swap în valute diferite pe rata dobânzii (cross-currency interest-rate swaps);

(b) contracte forward pe cursul de schimb (forward foreign-exchange contracts);

(c) contracte futures pe valute (currency futures);

(d) contracte de opțiuni pe valute, cumpărate (currency options purchased);

(e) alte contracte de natură similară;

(f) contracte pe aur de natură similară celor de la literele (a)-(e).

(3) Contracte de natură similară celor de la punctul 1 literele (a)-(e) și punctul 2 literele (a)-(d) din prezenta anexă privind alte elemente de referință sau indici. Sunt incluse aici cel puțin toate instrumentele menționate la secțiunea C punctele 4-7, 9 și 10 din anexa I la Directiva 2004/39/CE, care nu au fost incluse la punctul 1 sau 2 din prezenta anexă.

▼C2

ANEXA III

Elemente supuse unor cerințe suplimentare de raportare a activelor lichide

1. numerar;

2 expuneri față de băncile centrale, în măsura în care aceste expuneri pot fi retrase în situații de criză;

3. valori mobiliare care reprezintă creanțe asupra sau creanțe garantate de entități suverane, bănci centrale, entități din sectorul public care nu aparțin administrației centrale, regiuni cu autonomie fiscală pentru impunerea și colectarea de impozite și autorități locale, Banca Reglementelor Internaționale, Fondul Monetar Internațional, Uniunea Europeană, Fondul european de stabilitate financiară, Mecanismul european de stabilitate sau bănci de dezvoltare multilaterală și care îndeplinesc toate condițiile următoare:

   (a) li s-a alocat o pondere de risc de 0 % în temeiul părții a treia titlul II capitolul 2;

   (b) acestea nu reprezintă o obligație a unei instituții sau a uneia dintre entitățile afiliate ale acesteia;

4. valori mobiliare, altele decât cele menționate la punctul 3, care reprezintă creanțe asupra sau creanțe garantate de entități suverane sau bănci centrale, emise în monedă națională de către entitățile suverane sau băncile centrale, în moneda și țara în care este asumat riscul de lichiditate, sau emise în valute, în măsura în care deținerea acestei datorii corespunde nevoilor de lichiditate aferente operațiunilor băncii în respectiva țară terță;

5. valori mobiliare care reprezintă creanțe asupra sau creanțe garantate de entități suverane, bănci centrale, entități din sectorul public care nu aparțin administrației centrale, regiuni cu autonomie fiscală pentru impunerea și colectarea de impozite și autorități locale sau bănci de dezvoltare multilaterală care îndeplinesc toate condițiile următoare:

   (a) li s-a alocat o pondere de risc de 20 % în temeiul părții a treia titlul II capitolul 2;

   (b) acestea nu reprezintă o obligație a unei instituții sau a uneia dintre entitățile afiliate ale acesteia;

6. valori mobiliare, altele decât cele menționate la punctele 3-5, care se califică pentru o pondere de risc de 20 % sau mai bună, în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 2 sau care beneficiază de un rating intern conform căruia au o calitate a creditului echivalentă și care îndeplinesc oricare dintre condițiile următoare:

   (a) acestea nu reprezintă o creanță asupra unei entități special constituite în scopul securitizării, asupra unei instituții sau asupra oricăreia dintre entitățile afiliate ale acesteia;

   (b) sunt obligațiuni eligibile pentru tratamentul prevăzut la articolul 129 alineatul (4) sau (5);

   (c) sunt obligațiuni dintre cele menționate la articolul 52 alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE, altele decât cele menționate la litera (b) de la prezentul punct;

7. valori mobiliare, altele decât cele menționate la punctele 3-6, care se califică pentru o pondere de risc de 50 % sau mai bună, în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 2 sau care beneficiază de un rating intern conform căruia au o calitate a creditului echivalentă și nu reprezintă o creanță asupra unei entități special constituite în scopul securitizării, asupra unei instituții sau asupra oricăreia dintre entitățile afiliate ale acesteia;

▼C2

8. valori mobiliare, altele decât cele menționate la punctele 3-7, care sunt garantate cu active care se califică pentru o ponderare de risc de 35 % sau mai bună, în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 2 sau care beneficiază de un rating intern conform căruia au o calitate a creditului echivalentă și care sunt garantate integral și pe deplin cu ipoteci asupra bunurilor imobile locative în conformitate cu articolul 125;

9. facilități de credit stand-by acordate de băncile centrale în cadrul politicii monetare, în măsura în care aceste facilități nu sunt garantate cu active lichide, și cu excepția asistenței privind lichiditatea în situații de urgență;

10. depozite minime legale sau statutare constituite la instituția de credit centrală și alte lichidități puse la dispoziție prin contract sau statutar de instituția de credit centrală sau de instituții care sunt membre ale rețelei menționate la articolul 113 alineatul (7), sau eligibile pentru derogarea prevăzută la articolul 10, în măsura în care aceste lichidități nu sunt garantate cu active lichide, dacă instituția de credit aparține unei rețele în conformitate cu dispozițiile legale sau statutare;

11. acțiuni ordinare tranzacționate la bursă, compensate la nivel central care fac parte dintr-un indice pe acțiuni principal denominate în moneda națională a statului membru și care nu sunt emise de o instituție sau de oricare dintre filialele acesteia;

12. aur, cotat la o bursă de schimb recunoscută, deținut în custodie;

Toate elementele, cu excepția celor de la punctele 1, 2 și 9, trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții:

(a) sunt tranzacționate în baza unor acorduri simple de răscumpărare sau pe piețele monetare, caracterizate de un nivel scăzut de concentrare;

(b) au un istoric cert ca sursă sigură de lichiditate, fie printr-un acord de răscumpărare, fie prin vânzare, chiar și în condiții de criză a pieței;

(c) sunt negrevate de sarcini.

▼C2

ANEXA IV

Tabel de corespondență

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 1		
Articolul 2		
Articolul 3		
Articolul 4 alineatul (1) punctul 1	Articolul 4 alineatul (1)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 2		Articolul 3 alineatul (1) litera (b)
Articolul 4 alineatul (1) punctul 3		Articolul 3 alineatul (1) litera (c)
Articolul 4 alineatul (1) punctul 4		Articolul 3 alineatul (1) litera (p)
Articolul 4 alineatul (1) punctele 5-7		
Articolul 4 alineatul (1) punctul 8	Articolul 4 alineatul (18)	
Articolul 4 alineatul (1) punctele 9-12		
Articolul 4 alineatul (1) punctul 13	Articolul 4 alineatul (41)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 14	Articolul 4 alineatul (42)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 15	Articolul 4 alineatul (12)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 16	Articolul 4 alineatul (13)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 17	Articolul 4 alineatul (3)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 18	Articolul 4 alineatul (21)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 19		
Articolul 4 alineatul (1) punctul 20	Articolul 4 alineatul (19)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 21		
Articolul 4 alineatul (1) punctul 22	Articolul 4 alineatul (20)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 23		
Articolul 4 alineatul (1) punctul 24		
Articolul 4 alineatul (1) punctul 25		Articolul 3 alineatul (1) litera (c)
Articolul 4 alineatul (1) punctul 26	Articolul 4 alineatul (5)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 27		
Articolul 4 alineatul (1) punctul 28	Articolul 4 alineatul (14)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 29	Articolul 4 alineatul (16)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 30	Articolul 4 alineatul (15)	

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 4 alineatul (1) punctul 31	Articolul 4 alineatul (17)	
Articolul 4 alineatul (1) punctele 32-34		
Articolul 4 alineatul (1) punctul 35	Articolul 4 alineatul (10)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 36		
Articolul 4 alineatul (1) punctul 37	Articolul 4 alineatul (9)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 38	Articolul 4 alineatul (46)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 39	Articolul 4 alineatul (45)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 40	Articolul 4 alineatul (4)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 41	Articolul 4 alineatul (48)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 42	Articolul 4 alineatul (2)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 43	Articolul 4 alineatul (7)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 44	Articolul 4 alineatul (8)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 45		
Articolul 4 alineatul (1) punctul 46	Articolul 4 alineatul (23)	
Articolul 4 alineatul (1) punctele 47-49		
Articolul 4 alineatul (1) punctul 50		Articolul 3 alineatul (1) litera (e)
Articolul 4 alineatul (1) punctul 51		
Articolul 4 alineatul (1) punctul 52	Articolul 4 alineatul (22)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 53	Articolul 4 alineatul (24)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 54	Articolul 4 alineatul (25)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 55	Articolul 4 alineatul (27)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 56	Articolul 4 alineatul (28)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 57	Articolul 4 alineatul (30)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 58	Articolul 4 alineatul (31)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 59	Articolul 4 alineatul (32)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 60	Articolul 4 alineatul (35)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 61	Articolul 4 alineatul (36)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 62	Articolul 4 alineatul (40)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 63	Articolul 4 alineatul (40a)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 64	Articolul 4 alineatul (40b)	

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 4 alineatul (1) punctul 65	Articolul 4 alineatul (43)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 66	Articolul 4 alineatul (44)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 67	Articolul 4 alineatul (39)	
Articolul 4 alineatul (1) punctele 68-71		
Articolul 4 alineatul (1) punctul 72	Articolul 4 alineatul (47)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 73	Articolul 4 alineatul (49)	
Articolul 4 alineatul (1) punctele 74-81		
Articolul 4 alineatul (1) punctul 82		Articolul 3 alineatul (1) litera (m)
Articolul 4 alineatul (1) punctul 83	Articolul 4 alineatul (33)	
Articolul 4 alineatul (1) punctele 84-91		
Articolul 4 alineatul (1) punctul 92		Articolul 3 alineatul (1) litera (i)
Articolul 4 alineatul (1) punctele 93-117		
Articolul 4 alineatul (1) punctul 118		Articolul 3 alineatul (1) litera (r)
Articolul 4 alineatul (1) punctele 119-128		
Articolul 4 alineatul (2)		
Articolul 4 alineatul (3)		
Articolul 5		
Articolul 6 alineatul (1)	Articolul 68 alineatul (1)	
Articolul 6 alineatul (2)	Articolul 68 alineatul (2)	
Articolul 6 alineatul (3)	Articolul 68 alineatul (3)	
Articolul 6 alineatul (4)		
Articolul 6 alineatul (5)		
Articolul 7 alineatul (1)	Articolul 69 alineatul (1)	
Articolul 7 alineatul (2)	Articolul 69 alineatul (2)	
Articolul 7 alineatul (3)	Articolul 69 alineatul (3)	
Articolul 8 alineatul (1)		
Articolul 8 alineatul (2)		
Articolul 8 alineatul (3)		
Articolul 9 alineatul (1)	Articolul 70 alineatul (1)	

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 9 alineatul (2)	Articolul 70 alineatul (2)	
Articolul 9 alineatul (3)	Articolul 70 alineatul (3)	
Articolul 10 alineatul (1)	Articolul 3 alineatul (1)	
Articolul 10 alineatul (2)		
Articolul 11 alineatul (1)	Articolul 71 alineatul (1)	
Articolul 11 alineatul (2)	Articolul 71 alineatul (2)	
Articolul 11 alineatul (3)		
Articolul 11 alineatul (4)	Articolul 3 alineatul (2)	
Articolul 11 alineatul (5)		
Articolul 12		
Articolul 13 alineatul (1)	Articolul 72 alineatul (1)	
Articolul 13 alineatul (2)	Articolul 72 alineatul (2)	
Articolul 13 alineatul (3)	Articolul 72 alineatul (3)	
Articolul 13 alineatul (4)		
Articolul 14 alineatul (1)	Articolul 73 alineatul (3)	
Articolul 14 alineatul (2)		
Articolul 14 alineatul (3)		
Articolul 15		Articolul 22
Articolul 16		
Articolul 17 alineatul (1)		Articolul 23
Articolul 17 alineatul (2)		
Articolul 17 alineatul (3)		
Articolul 18 alineatul (1)	Articolul 133 alineatul (1) primul paragraf	
Articolul 18 alineatul (2)	Articolul 133 alineatul (1) al doilea paragraf	
Articolul 18 alineatul (3)	Articolul 133 alineatul (1) al treilea paragraf	
Articolul 18 alineatul (4)	Articolul 133 alineatul (2)	
Articolul 18 alineatul (5)	Articolul 133 alineatul (3)	
Articolul 18 alineatul (6)	Articolul 134 alineatul (1)	
Articolul 18 alineatul (7)		

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 18 alineatul (8)	Articolul 134 alineatul (2)	
Articolul 19 alineatul (1)	Articolul 73 alineatul (1) litera (b)	
Articolul 19 alineatul (2)	Articolul 73 alineatul (1)	
Articolul 19 alineatul (3)	Articolul 73 alineatul (1) al doilea paragraf	
Articolul 20 alineatul (1)	Articolul 105 alineatul (3) Articolul 129 alineatul (2) și anexa X partea 3 punctele 30 și 31	
Articolul 20 alineatul (2)	Articolul 129 alineatul (2) al treilea paragraf	
Articolul 20 alineatul (3)	Articolul 129 alineatul (2) al patrulea paragraf	
Articolul 20 alineatul (4)	Articolul 129 alineatul (2) al cincilea paragraf	
Articolul 20 alineatul (5)		
Articolul 20 alineatul (6)	Articolul 84 alineatul (2)	
Articolul 20 alineatul (7)	Articolul 129 alineatul (2) al șaselea paragraf	
Articolul 20 alineatul (8)	Articolul 129 alineatul (2) al șaptelea și al optulea paragraf	
Articolul 21 alineatul (1)		
Articolul 21 alineatul (2)		
Articolul 21 alineatul (3)		
Articolul 21 alineatul (4)		
Articolul 22	Articolul 73 alineatul (2)	
Articolul 23		Articolul 3 alineatul (1) al doilea paragraf
Articolul 24	Articolul 74 alineatul (1)	
Articolul 25		
Articolul 26 alineatul (1)	Articolul 57 litera (a)	
Articolul 26 alineatul (1) litera (a)	Articolul 57 litera (a)	
Articolul 26 alineatul (1) litera (b)	Articolul 57 litera (a)	
Articolul 26 alineatul (1) litera (c)	Articolul 57 litera (b)	
Articolul 26 alineatul (1) litera (d)		
Articolul 26 alineatul (1) litera (e)	Articolul 57 litera (b)	
Articolul 26 alineatul (1) litera (f)	Articolul 57 litera (c)	

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 26 alineatul (1) primul paragraf	Articolul 61 al doilea paragraf	
Articolul 26 alineatul (2) litera (a)	Articolul 57 al doilea, al treilea și al patrulea paragraf	
Articolul 26 alineatul (2) litera (b)	Articolul 57 al doilea, al treilea și al patrulea paragraf	
Articolul 26 alineatul (3)		
Articolul 26 alineatul (4)		
Articolul 27		
Articolul 28 alineatul (1) litera (a)		
Articolul 28 alineatul (1) litera (b)	Articolul 57 litera (a)	
Articolul 28 alineatul (1) litera (c)	Articolul 57 litera (a)	
Articolul 28 alineatul (1) litera (d)		
Articolul 28 alineatul (1) litera (e)		
Articolul 28 alineatul (1) litera (f)		
Articolul 28 alineatul (1) litera (g)		
Articolul 28 alineatul (1) litera (h)		
Articolul 28 alineatul (1) litera (i)	Articolul 57 litera (a)	
Articolul 28 alineatul (1) litera (j)	Articolul 57 litera (a)	
Articolul 28 alineatul (1) litera (k)		
Articolul 28 alineatul (1) litera (l)		
Articolul 28 alineatul (1) litera (m)		
Articolul 28 alineatul (2)		
Articolul 28 alineatul (3)		
Articolul 28 alineatul (4)		
Articolul 28 alineatul (5)		
Articolul 29		
Articolul 30		
Articolul 31		
Articolul 32 alineatul (1) litera (a)		
Articolul 32 alineatul (1) litera (b)	Articolul 57 al patrulea paragraf	
Articolul 32 alineatul (2)		

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 33 alineatul (1) litera (a)	Articolul 64 alineatul (4)	
Articolul 33 alineatul (1) litera (b)	Articolul 64 alineatul (4)	
Articolul 33 alineatul (1) litera (c)		
Articolul 33 alineatul (2)		
Articolul 33 alineatul (3) litera (a)		
Articolul 33 alineatul (3) litera (b)		
Articolul 33 alineatul (3) litera (c)		
Articolul 33 alineatul (3) litera (d)		
Articolul 33 alineatul (4)		
Articolul 34	Articolul 64 alineatul (5)	
Articolul 35		
Articolul 36 alineatul (1) litera (a)	Articolul 57 litera (k)	
Articolul 36 alineatul (1) litera (b)	Articolul 57 litera (j)	
Articolul 36 alineatul (1) litera (c)		
Articolul 36 alineatul (1) litera (d)	Articolul 57 litera (q)	
Articolul 36 alineatul (1) litera (e)		
Articolul 36 alineatul (1) litera (f)	Articolul 57 litera (i)	
Articolul 36 alineatul (1) litera (g)		
Articolul 36 alineatul (1) litera (h)	Articolul 57 litera (n)	
Articolul 36 alineatul (1) litera (i)	Articolul 57 litera (m)	
Articolul 36 alineatul (1) litera (j)	Articolul 66 alineatul (2)	
Articolul 36 alineatul (1) litera (k) punctul (i)		
Articolul 36 alineatul (1) litera (k) punctul (ii)	Articolul 57 litera (r)	
Articolul 36 alineatul (1) litera (k) punctul (iii)		
Articolul 36 alineatul (1) litera (k) punctul (iv)		
Articolul 36 alineatul (1) litera (k) punctul (v)		
Articolul 36 alineatul (1) litera (l)	Articolul 61 al doilea paragraf	
Articolul 36 alineatul (2)		
Articolul 36 alineatul (3)		
Articolul 37		
Articolul 38		

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 39		
Articolul 40		
Articolul 41		
Articolul 42		
Articolul 43		
Articolul 44		
Articolul 45		
Articolul 46		
Articolul 47		
Articolul 48		
Articolul 49 alineatul (1)	Articolul 59	
Articolul 49 alineatul (2)	Articolul 60	
Articolul 49 alineatul (3)		
Articolul 49 alineatul (4)		
Articolul 49 alineatul (5)		
Articolul 49 alineatul (6)		
Articolul 50	Articolul 66, articolul 57 litera (ca), articolul 63a	
Articolul 51	Articolul 66, articolul 57 litera (ca), articolul 63a	
Articolul 52	Articolul 63a	
Articolul 53		
Articolul 54		
Articolul 55		
Articolul 56		
Articolul 57		
Articolul 58		
Articolul 59		
Articolul 60		
Articolul 61	Articolul 66, Articolul 57 litera (ca), Articolul 63a	
Articolul 62 litera (a)	Articolul 64 alineatul (3)	

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 62 litera (b)		
Articolul 62 litera (c)		
Articolul 62 litera (d)	Articolul 63 alineatul (3)	
Articolul 63	Articolul 63 alineatul (1), articolul 63 alineatul (2), articolul 64 alineatul (3)	
Articolul 64	Articolul 64 alineatul (3) litera (c)	
Articolul 65		
Articolul 66	Articolul 57, articolul 66 alineatul (2)	
Articolul 67	Articolul 57, articolul 66 alineatul (2)	
Articolul 68		
Articolul 69	Articolul 57, articolul 66 alineatul (2)	
Articolul 70	Articolul 57, articolul 66 alineatul (2)	
Articolul 71	Articolul 66, articolul 57 litera (ca), articolul 63a	
Articolul 72	Articolul 57, articolul 66	
Articolul 73		
Articolul 74		
Articolul 75		
Articolul 76		
Articolul 77	Articolul 63a alineatul (2)	
Articolul 78 alineatul (1)	Articolul 63a alineatul (2)	
Articolul 78 alineatul (2)		
Articolul 78 alineatul (3)		
Articolul 78 alineatul (4)	Articolul 63a alineatul (2) al patrulea paragraf	
Articolul 78 alineatul (5)		
Articolul 79	Articolul 58	
Articolul 80		
Articolul 81	Articolul 65	
Articolul 82	Articolul 65	
Articolul 83		
Articolul 84	Articolul 65	

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 85	Articolul 65	
Articolul 86	Articolul 65	
Articolul 87	Articolul 65	
Articolul 88	Articolul 65	
Articolul 89	Articolul 120	
Articolul 90	Articolul 122	
Articolul 91	Articolul 121	
Articolul 92	Articolul 66, articolul 75	
Articolul 93 alineatele (1)-(4)	Articolul 10 alineatele (1)-(4)	
Articolul 93 alineatul (5)		
Articolul 94		Articolul 18 alineatele (2)-(4)
Articolul 95		
Articolul 96		
Articolul 97		
Articolul 98		Articolul 24
Articolul 99 alineatul (1)	Articolul 74 alineatul (2)	
Articolul 99 alineatul (2)		
Articolul 100		
Articolul 101 alineatul (1)		
Articolul 101 alineatul (2)		
Articolul 101 alineatul (3)		
Articolul 102 alineatul (1)		Articolul 11 alineatul (1)
Articolul 102 alineatul (2)		Articolul 11 alineatul (3)
Articolul 102 Articolul (3)		Articolul 11 alineatul (4)
Articolul 102 alineatul (4)		Anexa VII partea C punctul 1
Articolul 103		Anexa VII partea A punctul 1
Articolul 104 alineatul (1)		Anexa VII partea D punctul 1
Articolul 104 alineatul (2)		Anexa VII partea D punctul 2
Articolul 105 alineatul (1)		Articolul 33 alineatul (1)
Articolul 105 alineatele (2)-(10)		Anexa VII partea B punctele 1-9

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 105 alineatele (11)-(13)		Anexa VII partea B punctele 11-13
Articolul 106		Anexa VII partea C punctele 1-3
Articolul 107	Articolul 76, articolul 78 alineatul (4) și anexa III partea 2 punctul 6	
Articolul 108 alineatul (1)	Articolul 91	
Articolul 108 alineatul (2)		
Articolul 109	Articolul 94	
Articolul 110		
Articolul 111	Articolul 78 alineatele (1)-(3)	
Articolul 112	Articolul 79 alineatul (1)	
Articolul 113 alineatul (1)	Articolul 80 alineatul (1)	
Articolul 113 alineatul (2)	Articolul 80 alineatul (2)	
Articolul 113 alineatul (3)	Articolul 80 alineatul (4)	
Articolul 113 alineatul (4)	Articolul 80 alineatul (5)	
Articolul 113 alineatul (5)	Articolul 80 alineatul (6)	
Articolul 113 alineatul (6)	Articolul 80 alineatul (7)	
Articolul 113 alineatul (7)	Articolul 80 alineatul (8)	
Articolul 114	Anexa VI partea I punctele 1-5	
Articolul 115 alineatele (1)-(4)	Anexa VI partea I punctele 8-11	
Articolul 115 alineatul (5)		
Articolul 116 alineatul (1)	Anexa VI partea I punctul 14	
Articolul 116 alineatul (2)	Anexa VI partea I punctul 14	
Articolul 116 alineatul (3)		
Articolul 116 alineatul (4)	Anexa VI partea I punctul 15	
Articolul 116 alineatul (5)	Anexa VI partea I punctul 17	
Articolul 116 alineatul (6)	Anexa VI partea I punctul 17	
Articolul 117 alineatul (1)	Anexa VI partea I punctele 18 și 19	
Articolul 117 alineatul (2)	Anexa VI partea I punctul 20	
Articolul 117 alineatul (3)	Anexa VI partea I punctul 21	
Articolul 118	Anexa VI partea I punctul 22	
Articolul 119 alineatul (1)		

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 119 alineatul (2)	Anexa VI partea I punctele 37 și 38	
Articolul 119 alineatul (3)	Anexa VI partea I punctul 40	
Articolul 119 alineatul (4)		
Articolul 119 alineatul (5)		
Articolul 120 alineatul (1)	Anexa VI partea I punctul 29	
Articolul 120 alineatul (2)	Anexa VI partea I punctul 31	
Articolul 120 alineatul (3)	Anexa VI partea I punctele 33-36	
Articolul 121 alineatul (1)	Anexa VI partea I punctul 26	
Articolul 121 alineatul (2)	Anexa VI partea I punctul 25	
Articolul 121 alineatul (3)	Anexa VI partea I punctul 27	
Articolul 122	Anexa VI partea I punctele 41 și42	
Articolul 123	Articolul 79 alineatele (2) și (3) și anexa VI partea I punctul 43	
Articolul 124 alineatul (1)	Anexa VI partea I punctul 44	
Articolul 124 alineatul (2)		
Articolul 124 alineatul (3)		
Articolul 125 alineatele (1)-(3)	Anexa VI partea I punctele 45-49	
Articolul 125 alineatul (4)		
Articolul 126 alineatele (1) și (2)	Anexa VI partea I punctele 51-55	
Articolul 126 alineatele (3) și (4)	Anexa VI partea I punctele 58 și 59	
Articolul 127 alineatele (1) și (2)	Anexa VI partea I punctele 61 ș 62	
Articolul 127 alineatele (3) și (4)	Anexa VI partea I punctele 64 și 65	
Articolul 128 alineatul (1)	Anexa VI partea I punctele 66 și 76	
Articolul 128 alineatul (2)	Anexa VI partea I punctul 66	
Articolul 128 alineatul (3)		
Articolul 129 alineatul (1)	Anexa VI partea I punctul 68 primul și al doilea paragraf	
Articolul 129 alineatul (2)	Anexa VI partea I punctul 69	
Articolul 129 alineatul (3)	Anexa VI partea I punctul 71	
Articolul 129 alineatul (4)	Anexa VI partea I punctul 70	
Articolul 129 alineatul (5)		
Articolul 130	Anexa VI partea I punctul 72	

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 131	Anexa VI partea I punctul 73	
Articolul 132 alineatul (1)	Anexa VI partea I punctul 74	
Articolul 132 alineatul (2)	Anexa VI partea I punctul 75	
Articolul 132 alineatul (3)	Anexa VI partea I punctele 77 și 78	
Articolul 132 alineatul (4)	Anexa VI partea I punctul 79	
Articolul 132 alineatul (5)	Anexa VI partea I punctele 80 și 81	
Articolul 133 alineatul (1)	Anexa VI partea I punctul 86	
Articolul 133 alineatul (2)		
Articolul 133 alineatul (3)		
Articolul 134 alineatele (1)-(3)	Anexa VI partea I punctul 82-84	
Articolul 134 alineatele (4)-(7)	Anexa VI partea I punctul 87-90	
Articolul 135	Articolul 81 alineatele (1), (2) și (4)	
Articolul 136 alineatul (1)	Articolul 82 alineatul (1)	
Articolul 136 alineatul (2)	Anexa VI partea 2 punctele 12-16	
Articolul 136 alineatul (3)	Articolul 150 alineatul (3)	
Articolul 137 alineatul (1)	Anexa VI partea I punctul 6	
Articolul 137 alineatul (2)	Anexa VI partea I punctul 7	
Articolul 137 alineatul (3)		
Articolul 138	Anexa VI partea III punctele 1-7	
Articolul 139	Anexa VI partea III punctele 8-17	
Articolul 140 alineatul (1)		
Articolul 140 alineatul (2)		
Articolul 141		
Articolul 142 alineatul (1)		
Articolul 142 alineatul (2)		
Articolul 143 alineatul (1)	Articolul 84 alineatul (1) și anexa VII partea 4 punctul 1	
Articolul 143 alineatul (1)	Articolul 84 alineatul (2)	
Articolul 143 alineatul (1)	Articolul 84 alineatul (3)	
Articolul 143 alineatul (1)	Articolul 84 alineatul (4)	
Articolul 143 alineatul (1)		

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 144		
Articolul 145		
Articolul 146		
Articolul 147 alineatul (1)	Articolul 86 alineatul (9)	
Articolul 147 alineatele (2)-(9)	Articolul 86 alineatele (1)-(8)	
Articolul 148 alineatul (1)	Articolul 8 alineatul 5(1)	
Articolul 148 alineatul (2)	Articolul 85 alineatul (2)	
Articolul 148 alineatul (3)		
Articolul 148 alineatul (4)	Articolul 85 alineatul (3)	
Articolul 148 alineatul (5)		
Articolul 148 alineatul (1)		
Articolul 149	Articolul 85 alineatele (4) și (5)	
Articolul 150 alineatul (1)	Articolul 89 alineatul (1)	
Articolul 150 alineatul (2)	Articolul 89 alineatul (2)	
Articolul 150 alineatul (3)		
Articolul 150 alineatul (4)		
Articolul 151	Articolul 87 alineatele (1)-(10)	
Articolul 152 alineatele (1) și (2)	Articolul 87 alineatul (11)	
Articolul 152 alineatele (3) și (4)	Articolul 87 alineatul (12)	
Articolul 152 alineatul (5)		
Articolul 153 alineatul (1)	Anexa VII partea I punctul 3	
Articolul 153 alineatul (2)		
Articolul 153 alineatele (3)-(8)	Anexa VII partea I punctele 4-9	
Articolul 153 alineatul (9)		
Articolul 154	Anexa VII partea I punctele 10-16	
Articolul 155 alineatul (1)	Anexa VII partea I punctele 17 și 18	
Articolul 155 alineatul (2)	Anexa VII partea I punctele 19-21	
Articolul 155 alineatul (3)	Anexa VII partea I punctele 22-24	
Articolul 155 alineatul (4)	Anexa VII partea I punctele 25-26	

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 156		
Articolul 156	Anexa VII partea I punctul 27	
Articolul 157 alineatul (1)	Anexa VII partea I punctul 28	
Articolul 157 alineatele (2)-(5)		
Articolul 158 alineatul (1)	Articolul 88 alineatul (2)	
Articolul 158 alineatul (2)	Articolul 88 alineatul (3)	
Articolul 158 alineatul (3)	Articolul 88 alineatul (4)	
Articolul 158 alineatul (4)	Articolul 88 alineatul (6)	
Articolul 158 alineatul (5)	Anexa VII partea I punctul 30	
Articolul 158 alineatul (6)	Anexa VII partea I punctul 31	
Articolul 158 alineatul (7)	Anexa VII partea I punctul 32	
Articolul 158 alineatul (8)	Anexa VII partea I punctul 33	
Articolul 158 alineatul (9)	Anexa VII partea I punctul 34	
Articolul 158 alineatul (10)	Anexa VII partea I punctul 35	
Articolul 158 alineatul (11)		
Articolul 159	Anexa VII partea I punctul 36	
Articolul 160 alineatul (1)	Anexa VII partea II punctul 2	
Articolul 160 alineatul (2)	Anexa VII partea II punctul 3	
Articolul 160 alineatul (3)	Anexa VII partea II punctul 4	
Articolul 160 alineatul (4)	Anexa VII partea II punctul 5	
Articolul 160 alineatul (5)	Anexa VII partea II punctul 6	
Articolul 160 alineatul (6)	Anexa VII partea II punctul 7	
Articolul 160 alineatul (7)	Anexa VII partea II punctul 7	
Articolul 161 alineatul (1)	Anexa VII partea II punctul 8	
Articolul 161 alineatul (2)	Anexa VII partea II punctul 9	
Articolul 161 alineatul (3)	Anexa VII partea II punctul 10	
Articolul 161 alineatul (4)	Anexa VII partea II punctul 11	
Articolul 162 alineatul (1)	Anexa VII partea II punctul 12	
Articolul 162 alineatul (2)	Anexa VII partea II punctul 13	
Articolul 162 alineatul (3)	Anexa VII partea II punctul 14	
Articolul 162 alineatul (4)	Anexa VII partea II punctul 15	

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 162 alineatul (5)	Anexa VII partea II punctul 16	
Articolul 163 alineatul (1)	Anexa VII partea II punctul 17	
Articolul 163 alineatul (2)	Anexa VII partea II punctul 18	
Articolul 163 alineatul (3)	Anexa VII partea II punctul 19	
Articolul 163 alineatul (4)	Anexa VII partea II punctul 20	
Articolul 164 alineatul (1)	Anexa VII partea II punctul 21	
Articolul 164 alineatul (2)	Anexa VII partea II punctul 22	
Articolul 164 alineatul (3)	Anexa VII partea II punctul 23	
Articolul 164 alineatul (4)		
Articolul 165 alineatul (1)	Anexa VII partea II punctul 24	
Articolul 165 alineatul (2)	Anexa VII partea II punctele 25 și 26	
Articolul 165 alineatul (3)	Anexa VII partea II punctul 27	
Articolul 166 alineatul (1)	Anexa VII partea III punctul 1	
Articolul 166 alineatul (2)	Anexa VII partea III punctul 2	
Articolul 166 alineatul (3)	Anexa VII partea III punctul 3	
Articolul 166 alineatul (4)	Anexa VII partea III punctul 4	
Articolul 166 alineatul (5)	Anexa VII partea III punctul 5	
Articolul 166 alineatul (6)	Anexa VII partea III punctul 6	
Articolul 166 alineatul (7)	Anexa VII partea III punctul 7	
Articolul 166 alineatul (8)	Anexa VII partea III punctul 9	
Articolul 166 alineatul (9)	Anexa VII partea III punctul 10	
Articolul 166 alineatul (10)	Anexa VII partea III punctul 11	
Articolul 167 alineatul (1)	Anexa VII partea III punctul 12	
Articolul 167 alineatul (2)		
Articolul 168	Anexa VII partea III punctul 13	
Articolul 169 alineatul (1)	Anexa VII partea IV punctul 2	
Articolul 169 alineatul (2)	Anexa VII partea IV punctul 3	
Articolul 169 alineatul (3)	Anexa VII partea IV punctul 4	
Articolul 170 alineatul (1)	Anexa VII partea IV punctele 5-11	
Articolul 170 alineatul (2)	Anexa VII partea IV punctul 12	

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 170 alineatul (3)	Anexa VII partea IV punctele 13-15	
Articolul 170 alineatul (4)	Anexa VII partea IV punctul 16	
Articolul 171 alineatul (1)	Anexa VII partea IV punctul 17	
Articolul 171 alineatul (2)	Anexa VII partea IV punctul 18	
Articolul 172 alineatul (1)	Anexa VII partea IV punctele 19-23	
Articolul 172 alineatul (2)	Anexa VII partea IV punctul 24	
Articolul 172 alineatul (3)	Anexa VII partea IV punctul 25	
Articolul 173 alineatul (1)	Anexa VII partea IV punctele 26-28	
Articolul 173 alineatul (2)	Anexa VII partea IV punctul 29	
Articolul 173 alineatul (3)		
Articolul 174	Anexa VII partea IV punctul 30	
Articolul 175 alineatul (1)	Anexa VII partea IV punctul 31	
Articolul 175 alineatul (2)	Anexa VII partea IV punctul 32	
Articolul 175 alineatul (3)	Anexa VII partea IV punctul 33	
Articolul 175 alineatul (4)	Anexa VII partea IV punctul 34	
Articolul 175 alineatul (5)	Anexa VII partea IV punctul 35	
Articolul 176 alineatul (1)	Anexa VII partea IV punctul 36	
Articolul 176 alineatul (2)	Anexa VII partea IV punctul 37 primul paragraf	
Articolul 176 alineatul (3)	Anexa VII partea IV punctul 37 al doilea paragraf	
Articolul 176 alineatul (4)	Anexa VII partea IV punctul 38	
Articolul 176 alineatul (5)	Anexa VII partea IV punctul 39	
Articolul 177 alineatul (1)	Anexa VII partea IV punctul 40	
Articolul 177 alineatul (2)	Anexa VII partea IV punctul 41	
Articolul 177 alineatul (3)	Anexa VII partea IV punctul 42	
Articolul 178 alineatul (1)	Anexa VII partea IV punctul 44	
Articolul 178 alineatul (2)	Anexa VII partea IV punctul 44	
Articolul 178 alineatul (3)	Anexa VII partea IV punctul 45	
Articolul 178 alineatul (4)	Anexa VII partea IV punctul 46	

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 178 alineatul (5)	Anexa VII partea IV punctul 47	
Articolul 178 alineatul (6)		
Articolul 178 alineatul (7)		
Articolul 179 alineatul (1)	Anexa VII partea IV punctele 43 și 49-56	
Articolul 179 alineatul (2)	Anexa VII partea IV punctul 57	
Articolul 180 alineatul (1)	Anexa VII partea IV punctele 59-66	
Articolul 180 alineatul (2)	Anexa VII partea IV punctele 67-72	
Articolul 180 alineatul (3)		
Articolul 181 alineatul (1)	Anexa VII partea IV punctele 73-81	
Articolul 181 alineatul (2)	Anexa VII partea IV punctul 82	
Articolul 181 alineatul (3)		
Articolul 182 alineatul (1)	Anexa VII partea IV punctele 87-92	
Articolul 182 alineatul (2)	Anexa VII partea IV punctul 93	
Articolul 182 alineatul (3)	Anexa VII partea IV punctele 94 și 95	
Articolul 182 alineatul (4)		
Articolul 183 alineatul (1)	Anexa VII partea IV punctele 98-100	
Articolul 183 alineatul (2)	Anexa VII partea IV punctele 101 și 102	
Articolul 183 alineatul (3)	Anexa VII partea IV punctele 103 și 104	
Articolul 183 alineatul (4)	Anexa VII partea IV punctul 96	
Articolul 183 alineatul (5)	Anexa VII partea IV punctul 97	
Articolul 183 alineatul (6)		
Articolul 184 alineatul (1)		
Articolul 184 alineatul (2)	Anexa VII partea IV punctul 105	
Articolul 184 alineatul (3)	Anexa VII partea IV punctul 106	
Articolul 184 alineatul (4)	Anexa VII partea IV punctul 107	
Articolul 184 alineatul (5)	Anexa VII partea IV punctul 108	
Articolul 184 alineatul (6)	Anexa VII partea IV punctul 109	

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 185	Anexa VII partea IV punctele 110-114	
Articolul 186	Anexa VII partea IV punctul 115	
Articolul 187	Anexa VII partea IV punctul 116	
Articolul 188	Anexa VII partea IV punctele 117-123	
Articolul 189 alineatul (1)	Anexa VII partea IV punctul 124	
Articolul 189 alineatul (2)	Anexa VII partea IV punctele 125 și 126	
Articolul 189 alineatul (3)	Anexa VII partea IV punctul 127	
Articolul 190 alineatul (1)	Anexa VII partea IV punctul 128	
Articolul 190 alineatul (2)	Anexa VII partea IV punctul 129	
Articolul 190 alineatele (3) și (4)	Anexa VII partea IV punctul 130	
Articolul 191	Anexa VII partea IV punctul 131	
Articolul 192	Articolul 90 și anexa VIII partea 1 punctul 2	
Articolul 193 alineatul (1)	Articolul 93 alineatul (2)	
Articolul 193 alineatul (2)	Articolul 93 alineatul (3)	
Articolul 193 alineatul (3)	Articolul 93(1) și anexa VIII partea 3 punctul 1	
Articolul 193 alineatul (4)	Anexa VIII partea 3 punctul 2	
Articolul 193 alineatul (5)	Anexa VIII partea 5 punctul 1	
Articolul 193 alineatul (6)	Anexa VIII partea 5 punctul 2	
Articolul 194 alineatul (1)	Articolul 92 alineatul (1)	
Articolul 194 alineatul (2)	Articolul 92 alineatul (2)	
Articolul 194 alineatul (3)	Articolul 92 alineatul (3)	
Articolul 194 alineatul (4)	Articolul 92 alineatul (4)	
Articolul 194 alineatul (5)	Articolul 92 alineatul (5)	
Articolul 194 alineatul (6)	Articolul 92 alineatul (5)	
Articolul 194 alineatul (7)	Articolul 92 alineatul (6)	
Articolul 194 alineatul (8)	Anexa VIII partea 2 punctul 1	
Articolul 194 alineatul (9)	Anexa VIII partea 2 punctul 2	
Articolul 194 alineatul (10)		

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 195	Anexa VIII partea 1 punctele 3 și 4	
Articolul 196	Anexa VIII partea 1 punctul 5	
Articolul 197 alineatul (1)	Anexa VIII partea 1 punctul 7	
Articolul 197 alineatul (2)	Anexa VIII partea 1 punctul 7	
Articolul 197 alineatul (3)	Anexa VIII partea 1 punctul 7	
Articolul 197 alineatul (4)	Anexa VIII partea 1 punctul 8	
Articolul 197 alineatul (5)	Anexa VIII partea 1 punctul 9	
Articolul 197 alineatul (6)	Anexa VIII partea 1 punctul 9	
Articolul 197 alineatul (7)	Anexa VIII partea 1 punctul 10	
Articolul 197 alineatul (8)		
Articolul 198 alineatul (1)	Anexa VIII partea 1 punctul 11	
Articolul 198 alineatul (2)	Anexa VIII partea 1 punctul 11	
Articolul 199 alineatul (1)	Anexa VIII partea 1 punctul 12	
Articolul 199 alineatul (2)	Anexa VIII partea 1 punctul 13	
Articolul 199 alineatul (3)	Anexa VIII partea 1 punctul 16	
Articolul 199 alineatul (4)	Anexa VIII partea 1 punctele 17 și 18	
Articolul 199 alineatul (5)	Anexa VIII partea 1 punctul 20	
Articolul 199 alineatul (6)	Anexa VIII partea 1 punctul 21	
Articolul 199 alineatul (7)	Anexa VIII partea 1 punctul 22	
Articolul 199 alineatul (8)		
Articolul 200	Anexa VIII partea 1 punctele 23-25	
Articolul 201 alineatul (1)	Anexa VIII partea 1 punctele 26 și 28	
Articolul 201 alineatul (2)	Anexa VIII partea 1 punctul 27	
Articolul 202	Anexa VIII partea 1 punctul 29	
Articolul 203		
Articolul 204 alineatul (1)	Anexa VIII partea 1 punctele 30 și 31	
Articolul 204 alineatul (2)	Anexa VIII partea 1 punctul 32	
Articolul 205	Anexa VIII partea 2 punctul 3	
Articolul 206	Anexa VIII partea 2 punctele 4-5	

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 207 alineatul (1)	Anexa VIII partea 2 punctul 6	
Articolul 207 alineatul (2)	Anexa VIII partea 2 punctul 6 litera (a)	
Articolul 207 alineatul (3)	Anexa VIII partea 2 punctul 6 litera (b)	
Articolul 207 alineatul (4)	Anexa VIII partea 2 punctul 6 litera (c)	
Articolul 207 alineatul (5)	Anexa VIII partea 2 punctul 7	
Articolul 208 alineatul (1)	Anexa VIII partea 2 punctul 8	
Articolul 208 alineatul (2)	Anexa VIII partea 2 punctul 8 litera (a)	
Articolul 208 alineatul (3)	Anexa VIII partea 2 punctul 8 litera (b)	
Articolul 208 alineatul (4)	Anexa VIII partea 2 punctul 8 litera (c)	
Articolul 208 alineatul (5)	Anexa VIII partea 2 punctul 8 litera (d)	
Articolul 209 alineatul (1)	Anexa VIII partea 2 punctul 9	
Articolul 209 alineatul (2)	Anexa VIII partea 2 punctul 9 litera (a)	
Articolul 209 alineatul (3)	Anexa VIII partea 2 punctul 9 litera (b)	
Articolul 210	Anexa VIII partea 2 punctul 10	
Articolul 211	Anexa VIII partea 2 punctul 11	
Articolul 212 alineatul (1)	Anexa VIII partea 2 punctul 12	
Articolul 212 alineatul (2)	Anexa VIII partea 2 punctul 13	
Articolul 213 alineatul (1)	Anexa VIII partea 2 punctul 14	
Articolul 213 alineatul (2)	Anexa VIII partea 2 punctul 15	
Articolul 213 alineatul (3)		
Articolul 214 alineatul (1)	Anexa VIII partea 2 punctul 16 literele (a)-(c)	
Articolul 214 alineatul (2)	Anexa VIII partea 2 punctul 16	
Articolul 214 alineatul (3)	Anexa VIII partea 2 punctul 17	
Articolul 215 alineatul (1)	Anexa VIII partea 2 punctul 18	
Articolul 215 alineatul (2)	Anexa VIII partea 2 punctul 19	
Articolul 216 alineatul (1)	Anexa VIII partea 2 punctul 20	
Articolul 216 alineatul (2)	Anexa VIII partea 2 punctul 21	
Articolul 217 alineatul (1)	Anexa VIII partea 2 punctul 22	
Articolul 217 alineatul (2)	Anexa VIII partea 2 punctul 22 litera (c)	

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 217 alineatul (3)	Anexa VIII partea 2 punctul 22 litera (c)	
Articolul 218	Anexa VIII partea 3 punctul 3	
Articolul 219	Anexa VIII partea 3 punctul 4	
Articolul 220 alineatul (1)	Anexa VIII partea 3 punctul 5	
Articolul 220 alineatul (2)	Anexa VIII partea 3 punctul 6, și punctele 8-10	
Articolul 220 alineatul (3)	Anexa VIII partea 3 punctul 11	
Articolul 220 alineatul (4)	Anexa VIII partea 3 punctele 22 și 23	
Articolul 220 alineatul (5)	Anexa VIII partea 3 punctul 9	
Articolul 221 alineatul (1)	Anexa VIII partea 3 punctul 12	
Articolul 221 alineatul (2)	Anexa VIII partea 3 punctul 12	
Articolul 221 alineatul (3)	Anexa VIII partea 3 punctele 13-15	
Articolul 221 alineatul (4)	Anexa VIII partea 3 punctul 16	
Articolul 221 alineatul (5)	Anexa VIII partea 3 punctele 18 și 19	
Articolul 221 alineatul (6)	Anexa VIII partea 3 punctele 20 și 21	
Articolul 221 alineatul (7)	Anexa VIII partea 3 point17	
Articolul 221 alineatul (8)	Anexa VIII partea 3 punctele 22 și 23	
Articolul 221 alineatul (9)		
Articolul 222 alineatul (1)	Anexa VIII partea 3 punctul 24	
Articolul 222 alineatul (2)	Anexa VIII partea 3 punctul 25	
Articolul 222 alineatul (3)	Anexa VIII partea 3 punctul 26	
Articolul 222 alineatul (4)	Anexa VIII partea 3 punctul 27	
Articolul 222 alineatul (5)	Anexa VIII partea 3 punctul 28	
Articolul 222 alineatul (6)	Anexa VIII partea 3 punctul 29	
Articolul 222 alineatul (7)	Anexa VIII partea 3 punctele 28 și 29	
Articolul 223 alineatul (1)	Anexa VIII partea 3 punctele 30-32	
Articolul 223 alineatul (2)	Anexa VIII partea 3 punctul 33	

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 223 alineatul (3)	Anexa VIII partea 3 punctul 33	
Articolul 223 alineatul (4)	Anexa VIII partea 3 punctul 33	
Articolul 223 alineatul (5)	Anexa VIII partea 3 punctul 33	
Articolul 223 alineatul (6)	Anexa VIII partea 3 punctele 34 și 35	
Articolul 223 alineatul (7)	Anexa VIII partea 3 punctul 35	
Articolul 224 alineatul (1)	Anexa VIII partea 3 punctul 36	
Articolul 224 alineatul (2)	Anexa VIII partea 3 punctul 37	
Articolul 224 alineatul (3)	Anexa VIII partea 3 punctul 38	
Articolul 224 alineatul (4)	Anexa VIII partea 3 punctul 39	
Articolul 224 alineatul (5)	Anexa VIII partea 3 punctul 40	
Articolul 224 alineatul (6)	Anexa VIII partea 3 punctul 41	
Articolul 225 alineatul (1)	Anexa VIII partea 3 punctele 42-46	
Articolul 225 alineatul (2)	Anexa VIII partea 3 punctele 47-52	
Articolul 225 alineatul (3)	Anexa VIII partea 3 punctele 53-56	
Articolul 226	Anexa VIII partea 3 punctul 57	
Articolul 227 alineatul (1)	Anexa VIII partea 3 punctul 58	
Articolul 227 alineatul (2)	Anexa VIII partea 3 punctul 58 literele (a)-(h)	
Articolul 227 alineatul (3)	Anexa VIII partea 3 punctul 58 litera (h)	
Articolul 228 alineatul (1)	Anexa VIII partea 3 punctul 60	
Articolul 228 alineatul (2)	Anexa VIII partea 3 punctul 61	
Articolul 229 alineatul (1)	Anexa VIII partea 3 punctele 62-65	
Articolul 229 alineatul (2)	Anexa VIII partea 3 punctul 66	
Articolul 229 alineatul (3)	Anexa VIII partea 3 punctele 63 și 67	
Articolul 230 alineatul (1)	Anexa VIII partea 3 punctele 68-71	
Articolul 230 alineatul (2)	Anexa VIII partea 3 punctul 72	
Articolul 230 alineatul (3)	Anexa VIII partea 3 punctele 73 și 74	
Articolul 231 alineatul (1)	Anexa VIII partea 3 punctul 76	
Articolul 231 alineatul (2)	Anexa VIII partea 3 punctul 77	
Articolul 231 alineatul (3)	Anexa VIII partea 3 punctul 78	
Articolul 231 alineatul (1)	Anexa VIII partea 3 punctul 79	
Articolul 231 alineatul (2)	Anexa VIII partea 3 punctul 80	
Articolul 231 alineatul (3)	Anexa VIII partea 3 punctul 80a	

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 231 alineatul (4)	Anexa VIII partea 3 punctele 81-82	
Articolul 232 alineatul (1)	Anexa VIII partea 3 punctul 83	
Articolul 232 alineatul (2)	Anexa VIII partea 3 punctul 83	
Articolul 232 alineatul (3)	Anexa VIII partea 3 punctul 84	
Articolul 232 alineatul (4)	Anexa VIII partea 3 punctul 85	
Articolul 234	Anexa VIII partea 3 punctul 86	
Articolul 235 alineatul (1)	Anexa VIII partea 3 punctul 87	
Articolul 235 alineatul (2)	Anexa VIII partea 3 punctul 88	
Articolul 235 alineatul (3)	Anexa VIII partea 3 punctul 89	
Articolul 236 alineatul (1)	Anexa VIII partea 3 punctul 90	
Articolul 236 alineatul (2)	Anexa VIII partea 3 punctul 91	
Articolul 236 alineatul (3)	Anexa VIII partea 3 punctul 92	
Articolul 237 alineatul (1)	Anexa VIII partea 4 punctul 1	
Articolul 237 alineatul (2)	Anexa VIII partea 4 punctul 2	
Articolul 238 alineatul (1)	Anexa VIII partea 4 punctul 3	
Articolul 238 alineatul (2)	Anexa VIII partea 4 punctul 4	
Articolul 238 alineatul (3)	Anexa VIII partea 4 punctul 5	
Articolul 239 alineatul (1)	Anexa VIII partea 4 punctul 6	
Articolul 239 alineatul (2)	Anexa VIII partea 4 punctul 7	
Articolul 239 alineatul (3)	Anexa VIII partea 4 punctul 8	
Articolul 240	Anexa VIII partea 6 punctul 1	
Articolul 241	Anexa VIII partea 6 punctul 2	
Articolul 242 alineatele (1)-(9)	Anexa IX partea I punctul 1	
Articolul 242 alineatul (10)	Articolul 4 punctul 37	
Articolul 242 alineatul (11)	Articolul 4 punctul 38	
Articolul 242 alineatul (12)		
Articolul 242 alineatul (13)		
Articolul 242 alineatul (14)		
Articolul 242 alineatul (15)		
Articolul 243 alineatul (1)	Anexa IX partea II punctul 1	
Articolul 243 alineatul (2)	Anexa IX partea II punctul 1a	

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 243 alineatul (3)	Anexa IX partea II punctul 1b	
Articolul 243 alineatul (4)	Anexa IX partea II punctul 1c	
Articolul 243 alineatul (5)	Anexa IX partea II punctul 1d	
Articolul 243 alineatul (6)		
Articolul 244 alineatul (1)	Anexa IX partea II punctul 2	
Articolul 244 alineatul (2)	Anexa IX partea II punctul 2a	
Articolul 244 alineatul (3)	Anexa IX partea II punctul 2b	
Articolul 244 alineatul (4)	Anexa IX partea II punctul 2c	
Articolul 244 alineatul (5)	Anexa IX partea II punctul 2d	
Articolul 244 alineatul (6)		
Articolul 245 alineatul (1)	Articolul 95 alineatul (1)	
Articolul 245 alineatul (2)	Articolul 95 alineatul (2)	
Articolul 245 alineatul (3)	Articolul 96 alineatul (2)	
Articolul 245 alineatul (4)	Articolul 96 alineatul (4)	
Articolul 245 alineatul (5)		
Articolul 245 alineatul (6)		
Articolul 246 alineatul (1)	Anexa IX partea IV punctele 2 și 3	
Articolul 246 alineatul (2)	Anexa IX partea IV punctul 5	
Articolul 246 alineatul (3)	Anexa IX partea IV punctul 5	
Articolul 247 alineatul (1)	Articolul 96 alineatul (3) anexa IX partea IV punctul 60	
Articolul 247 alineatul (2)	Anexa IX partea IV punctul 61	
Articolul 247 alineatul (3)		
Articolul 247 alineatul (4)		
Articolul 248 alineatul (1)	Articolul 101 alineatul (1)	
Articolul 248 alineatul (2)		
Articolul 248 alineatul (3)	Articolul 101 alineatul (2)	
Articolul 249	Anexa IX partea II punctele 3 și 4	
Articolul 250	Anexa IX partea II punctele 5-7	
Articolul 251	Anexa IX partea IV punctele 6-7	

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 252	Anexa IX partea IV punctul 8	
Articolul 253 alineatul (1)	Anexa IX partea IV punctul 9	
Articolul 253 alineatul (2)	Anexa IX partea IV punctul 10	
Articolul 254	Anexa IX partea IV punctele 11-12	
Articolul 255 alineatul (1)	Anexa IX partea IV punctul 13	
Articolul 255 alineatul (2)	Anexa IX partea IV punctul 15	
Articolul 256 alineatul (1)	Articolul 100 alineatul (1)	
Articolul 256 alineatul (2)	Anexa IX partea IV punctele 17-20	
Articolul 256 alineatul (3)	Anexa IX partea IV punctul 21	
Articolul 256 alineatul (4)	Anexa IX partea IV punctele 22-23	
Articolul 256 alineatul (5)	Anexa IX partea IV punctele 24-25	
Articolul 256 alineatul (6)	Anexa IX partea IV punctele 26-29	
Articolul 256 alineatul (7)	Anexa IX partea IV punctul 30	
Articolul 256 alineatul (8)	Anexa IX partea IV punctul 32	
Articolul 256 alineatul (9)	Anexa IX partea IV punctul 33	
Articolul 257	Anexa IX partea IV punctul 34	
Articolul 258	Anexa IX partea IV punctele 35-36	
Articolul 259 alineatul (1)	Anexa IX partea IV punctele 38-41	
Articolul 259 alineatul (2)	Anexa IX partea IV punctul 42	
Articolul 259 alineatul (3)	Anexa IX partea IV punctul 43	
Articolul 259 alineatul (4)	Anexa IX partea IV punctul 44	
Articolul 259 alineatul (5)		
Articolul 260	Anexa IX partea IV punctul 45	
Articolul 261 alineatul (1)	Anexa IX partea IV punctele 46-47 și punctul 49	
Articolul 261 alineatul (2)	Anexa IX partea IV punctul 51	
Articolul 262 alineatul (1)	Anexa IX partea IV punctele 52 și 53	
Articolul 262 alineatul (2)	Anexa IX partea IV punctul 53	
Articolul 262 alineatul (3)		
Articolul 262 alineatul (4)	Anexa IX partea IV punctul 54	
Articolul 263 alineatul (1)	Anexa IX partea IV punctul 57	

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 263 alineatul (2)	Anexa IX partea IV punctul 58	
Articolul 263 alineatul (3)	Anexa IX partea IV punctul 59	
Articolul 264 alineatul (1)	Anexa IX partea IV punctul 62	
Articolul 264 alineatul (2)	Anexa IX partea IV punctele 63-65	
Articolul 264 alineatul (3)	Anexa IX partea IV punctele 66 și 67	
Articolul 264 alineatul (4)		
Articolul 265 alineatul (1)	Anexa IX partea IV punctul 68	
Articolul 265 alineatul (2)	Anexa IX partea IV punctul 70	
Articolul 265 alineatul (3)	Anexa IX partea IV punctul 71	
Articolul 266 alineatul (1)	Anexa IX partea IV punctul 72	
Articolul 266 alineatul (2)	Anexa IX partea IV punctul 73	
Articolul 266 alineatul (3)	Anexa IX partea IV punctul 74-75	
Articolul 266 alineatul (4)	Anexa IX partea IV punctul 76	
Articolul 267 alineatul (1)	Articolul 97 alineatul (1)	
Articolul 267 alineatul (3)	Articolul 97 alineatul (3)	
Articolul 268	Anexa IX partea III punctul 1	
Articolul 269	Anexa IX partea III punctul 2-7	
Articolul 270	Articolul 98 alineatul (1) și Anexa IX partea III punctele 8 și 9	
Articolul 271 alineatul (1)	Anexa III partea II punctul 1 Anexa VII partea III punctul 5	
Articolul 271 alineatul (2)	Anexa VII partea III punctul 7	
Articolul 272 alineatul (1)	Anexa III partea I punctul 1	
Articolul 272 alineatul (2)	Anexa III partea I punctul 3	
Articolul 272 alineatul (3)	Anexa III partea I punctul 4	
Articolul 272 alineatul (4)	Anexa III partea I punctul 5	
Articolul 272 alineatul (5)	Anexa III partea I punctul 6	
Articolul 272 alineatul (6)	Anexa III partea I punctul 7	
Articolul 272 alineatul (7)	Anexa III partea I punctul 8	
Articolul 272 alineatul (8)	Anexa III partea I punctul 9	
Articolul 272 alineatul (9)	Anexa III partea I punctul 10	
Articolul 272 alineatul (10)	Anexa III partea I punctul 11	

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 272 alineatul (11)	Anexa III partea I punctul 12	
Articolul 272 alineatul (12)	Anexa III partea I punctul 13	
Articolul 272 alineatul (13)	Anexa III partea I punctul 14	
Articolul 272 alineatul (14)	Anexa III partea I punctul 15	
Articolul 272 alineatul (15)	Anexa III partea I punctul 16	
Articolul 272 alineatul (16)	Anexa III partea I punctul 17	
Articolul 272 alineatul (17)	Anexa III partea I punctul 18	
Articolul 272 alineatul (18)	Anexa III partea I punctul 19	
Articolul 272 alineatul (19)	Anexa III partea I punctul 20	
Articolul 272 alineatul (20)	Anexa III partea I punctul 21	
Articolul 272 alineatul (21)	Anexa III partea I punctul 22	
Articolul 272 alineatul (22)	Anexa III partea I punctul 23	
Articolul 272 alineatul (23)	Anexa III partea I punctul 26	
Articolul 272 alineatul (24)	Anexa III partea VII litera (a)	
Articolul 272 alineatul (25)	Anexa III partea VII litera (a)	
Articolul 272 alineatul (26)	Anexa III; partea V punctul 2	
Articolul 273 alineatul (1)	Anexa III partea II punctul 1	
Articolul 273 alineatul (2)	Anexa III partea II punctul 2	
Articolul 273 alineatul (3)	Anexa III partea II punctul 3 primul și al doilea paragraf	
Articolul 273 alineatul (4)	Anexa III partea II punctul 3 al treilea paragraf	
Articolul 273 alineatul (5)	Anexa III partea II punctul 4	
Articolul 273 alineatul (6)	Anexa III partea II punctul 5	
Articolul 273 alineatul (7)	Anexa III partea II punctul 7	
Articolul 273 alineatul (8)	Anexa III partea II punctul 8	
Articolul 274 alineatul (1)	Anexa III partea III	
Articolul 274 alineatul (2)	Anexa III partea III	
Articolul 274 alineatul (3)	Anexa III partea III	
Articolul 274 alineatul (4)	Anexa III partea III	
Articolul 275 alineatul (1)	Anexa III partea IV	

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 275 alineatul (2)	Anexa III partea IV	
Articolul 276 alineatul (1)	Anexa III partea V punctul 1	
Articolul 276 alineatul (2)	Anexa III partea V punctul 1	
Articolul 276 alineatul (3)	Anexa III partea V punctele 1-2	
Articolul 277 alineatul (1)	Anexa III partea V punctul 3-4	
Articolul 277 alineatul (2)	Anexa III partea V punctul 5	
Articolul 277 alineatul (3)	Anexa III partea V punctul 6	
Articolul 277 alineatul (4)	Anexa III partea V punctul 7	
Articolul 278 alineatul (1)		
Articolul 278 alineatul (2)	Anexa III partea V punctul 8	
Articolul 278 alineatul (3)	Anexa III partea V punctul 9	
Articolul 279	Anexa III partea V punctul 10	
Articolul 280 alineatul (1)	Anexa III partea V punctul 11	
Articolul 280 alineatul (2)	Anexa III partea V punctul 12	
Articolul 281 alineatul (1)		
Articolul 281 alineatul (2)	Anexa III partea V punctul 13	
Articolul 281 alineatul (3)	Anexa III partea V punctul 14	
Articolul 282 alineatul (1)		
Articolul 282 alineatul (2)	Anexa III partea V punctul 15	
Articolul 282 alineatul (3)	Anexa III partea V punctul 16	
Articolul 282 alineatul (4)	Anexa III partea V punctul 17	
Articolul 282 alineatul (5)	Anexa III partea V punctul 18	
Articolul 282 alineatul (6)	Anexa III partea V punctul 19	
Articolul 282 alineatul (7)	Anexa III partea V punctul 20	
Articolul 282 alineatul (8)	Anexa III partea V punctul 21	
Articolul 283 alineatul (1)	Anexa III partea VI punctul 1	
Articolul 283 alineatul (2)	Anexa III partea VI punctul 2	
Articolul 283 alineatul (3)	Anexa III partea VI punctul 2	
Articolul 283 alineatul (4)	Anexa III partea VI punctul 3	
Articolul 283 alineatul (5)	Anexa III partea VI punctul 4	
Articolul 283 alineatul (6)	Anexa III partea VI punctul 4	

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 284 alineatul (1)	Anexa III partea VI punctul 5	
Articolul 284 alineatul (2)	Anexa III partea VI punctul 6	
Articolul 284 alineatul (3)		
Articolul 284 alineatul (4)	Anexa III partea VI punctul 7	
Articolul 284 alineatul (5)	Anexa III partea VI punctul 8	
Articolul 284 alineatul (6)	Anexa III partea VI punctul 9	
Articolul 284 alineatul (7)	Anexa III partea VI punctul 10	
Articolul 284 alineatul (8)	Anexa III partea VI punctul 11	
Articolul 284 alineatul (9)	Anexa III partea VI punctul 12	
Articolul 284 alineatul (10)	Anexa III partea VI punctul 13	
Articolul 284 alineatul (11)	Anexa III partea VI punctul 9	
Articolul 284 alineatul (12)		
Articolul 284 alineatul (13)	Anexa III partea VI punctul 14	
Articolul 285 alineatul (1)	Anexa III partea VI punctul 15	
Articolul 285 alineatele (2)-(8)		
Articolul 286 alineatul (1)	Anexa III partea VI punctele 18 și 25	
Articolul 286 alineatul (2)	Anexa III partea VI punctul 19	
Articolul 286 alineatul (3)		
Articolul 286 alineatul (4)	Anexa III partea VI punctul 20	
Articolul 286 alineatul (5)	Anexa III partea VI punctul 21	
Articolul 286 alineatul (6)	Anexa III partea VI punctul 22	
Articolul 286 alineatul (7)	Anexa III partea VI punctul 23	
Articolul 286 alineatul (8)	Anexa III partea VI punctul 24	
Articolul 287 alineatul (1)	Anexa III partea VI punctul 17	
Articolul 287 alineatul (2)	Anexa III partea VI punctul 17	
Articolul 287 alineatul (3)		
Articolul 287 alineatul (4)		
Articolul 288	Anexa III partea VI punctul 26	
Articolul 289 alineatul (1)	Anexa III partea VI punctul 27	
Articolul 289 alineatul (2)	Anexa III partea VI punctul 28	

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 289 alineatul (3)	Anexa III partea VI punctul 29	
Articolul 289 alineatul (4)	Anexa III partea VI punctul 29	
Articolul 289 alineatul (5)	Anexa III partea VI punctul 30	
Articolul 289 alineatul (6)	Anexa III partea VI punctul 31	
Articolul 290 alineatul (1)	Anexa III partea VI punctul 32	
Articolul 290 alineatul (2)	Anexa III partea VI punctul 32	
Articolul 290 alineatele (3)-(10)		
Articolul 291 alineatul (1)	Anexa I partea I punctele 27-28	
Articolul 291 alineatul (2)	Anexa III partea VI punctul 34	
Articolul 291 alineatul (3)		
Articolul 291 alineatul (4)	Anexa III partea VI punctul 35	
Articolul 291 alineatul (5)		
Articolul 291 alineatul (6)		
Articolul 292 alineatul (1)	Anexa III partea VI punctul 36	
Articolul 292 alineatul (2)	Anexa III partea VI punctul 37	
Articolul 292 alineatul (3)		
Articolul 292 alineatul (4)		
Articolul 292 alineatul (5)		
Articolul 292 alineatul (6)	Anexa III partea VI punctul 38	
Articolul 292 alineatul (7)	Anexa III partea VI punctul 39	
Articolul 292 alineatul (8)	Anexa III partea VI punctul 40	
Articolul 292 alineatul (9)	Anexa III partea VI punctul 41	
Articolul 292 alineatul (10)		
Articolul 293 alineatul (1)	Anexa III partea VI punctul 42	
Articolul 293 alineatele (2)-(6)		
Articolul 294 alineatul (1)	Anexa III partea VI punctul 42	
Articolul 294 alineatul (2)		
Articolul 294 alineatul (3)	Anexa III partea VI punctul 42	
Articolul 295	Anexa III partea VII litera (a)	
Articolul 296 alineatul (1)	Anexa III partea VII litera (b)	

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 296 alineatul (2)	Anexa III partea VII litera (b)	
Articolul 296 alineatul (3)	Anexa III partea VII litera (b)	
Articolul 297 alineatul (1)	Anexa III partea VII litera (b)	
Articolul 297 alineatul (2)	Anexa III partea VII litera (b)	
Articolul 297 alineatul (3)	Anexa III partea VII litera (b)	
Articolul 297 alineatul (4)	Anexa III partea VII litera (b)	
Articolul 298 alineatul (1)	Anexa III partea VII litera (c)	
Articolul 298 alineatul (2)	Anexa III partea VII litera (c)	
Articolul 298 alineatul (3)	Anexa III partea VII litera (c)	
Articolul 298 alineatul (4)	Anexa III partea VII litera (c)	
Articolul 299 alineatul (1)		Anexa II punctul 7
Articolul 299 alineatul (2)		Anexa II punctele 7-11
Articolul 300		
Articolul 301	Anexa III partea 2 punctul 6	
Articolul 302		
Articolul 303		
Articolul 304		
Articolul 305		
Articolul 306		
Articolul 307		
Articolul 308		
Articolul 309		
Articolul 310		
Articolul 311		
Articolul 312 alineatul (1)	Articolul 104 alineatele (3) și (6) și anexa X partea 2 punctele 2, 5 și 8	
Articolul 312 alineatul (2)	Articolul 105 alineatele (1) și (2) și anexa X partea 3 punctul 1	
Articolul 312 alineatul (3)		
Articolul 312 alineatul (4)	Articolul 105 alineatul (1)	
Articolul 313 alineatul (1)	Articolul 102 alineatul (2)	
Articolul 313 alineatul (2)	Articolul 102 alineatul (3)	

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 313 alineatul (3)		
Articolul 314 alineatul (1)	Articolul 102 alineatul (4)	
Articolul 314 alineatul (2)	Anexa X partea 4 punctul 1	
Articolul 314 alineatul (3)	Anexa X partea 4 punctul 2	
Articolul 314 alineatul (4)	Anexa X partea 4 punctele 3 și 4	
Articolul 314 alineatul (5)		
Articolul 315 alineatul (1)	Articolul 103 și anexa X partea 1 punctele 1-3	
Articolul 315 alineatul (2)		
Articolul 315 alineatul (3)		
Articolul 315 alineatul (4)	Anexa X partea 1 punctul 4	
Articolul 316 alineatul (1)	Anexa X partea 1 punctele 5-8	
Articolul 316 alineatul (2)	Anexa X partea 1 punctul 9	
Articolul 316 alineatul (3)		
Articolul 317 alineatul (1)	Articolul 104 alineatul (1)	
Articolul 317 alineatul (2)	Articolul 104 alineatele (2) și (4) și anexa X partea 2 punctul 1	
Articolul 317 alineatul (3)	Anexa X partea 2 punctul 1	
Articolul 317 alineatul (4)	Anexa X partea 2 punctul 2	
Articolul 318 alineatul (1)	Anexa X partea 2 punctul 4	
Articolul 318 alineatul (2)	Anexa X partea 2 punctul 4	
Articolul 318 alineatul (3)		
Articolul 319 alineatul (1)	Anexa X partea 2 punctele 6-7	
Articolul 319 alineatul (2)	Anexa X partea 2 punctele 10 și 11	
Articolul 320	Anexa X partea 2 punctele 9 și 12	
Articolul 321	Anexa X partea 3 punctele 2-7	
Articolul 322 alineatul (1)		
Articolul 322 alineatul (2)	Anexa X partea 3 punctele 8-12	
Articolul 322 alineatul (3)	Anexa X partea 3 punctele 13-18	
Articolul 322 alineatul (4)	Anexa X partea 3 punctul 19	
Articolul 322 alineatul (5)	Anexa X partea 3 punctul 20	
Articolul 322 alineatul (6)	Anexa X partea 3 punctele 21-24	

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 323 alineatul (1)	Anexa X partea 3 punctul 25	
Articolul 323 alineatul (2)	Anexa X partea 3 punctul 26	
Articolul 323 alineatul (3)	Anexa X partea 3 punctul 27	
Articolul 323 alineatul (4)	Anexa X partea 3 punctul 28	
Articolul 323 alineatul (5)	Anexa X partea 3 punctul 29	
Articolul 324	Anexa X partea 5	
Articolul 325 alineatul (1)		Articolul 26
Articolul 325 alineatul (2)		Articolul 26
Articolul 325 alineatul (3)		
Articolul 326		
Articolul 327 alineatul (1)		Anexa I punctul 1
Articolul 327 alineatul (2)		Anexa I punctul 2
Articolul 327 alineatul (3)		Anexa I punctul 3
Articolul 328 alineatul (1)		Anexa I punctul 4
Articolul 328 alineatul (2)		
Articolul 329 alineatul (1)		Anexa I punctul 5
Articolul 329 alineatul (2)		
Articolul 330		Anexa I punctul 7
Articolul 331 alineatul (1)		Anexa I punctul 9
Articolul 331 alineatul (2)		Anexa I punctul 10
Articolul 332 alineatul (1)		Anexa I punctul 8
Articolul 332 alineatul (2)		Anexa I punctul 8
Articolul 333		Anexa I punctul 11
Articolul 334		Anexa I punctul 13
Articolul 335		Anexa I punctul 14
Articolul 336 alineatul (1)		Anexa I punctul 14
Articolul 336 alineatul (2)		Anexa I punctul 14
Articolul 336 alineatul (3)		Anexa I punctul 14
Articolul 336 alineatul (4)		Articolul 19 alineatul (1)
Articolul 337 alineatul (1)		Anexa I punctul 16a

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 337 alineatul (2)		Anexa I punctul 16a
Articolul 337 alineatul (3)		Anexa I punctul 16a
Articolul 337 alineatul (4)		Anexa I punctul 16a
Articolul 337 alineatul (4)		Anexa I punctul 16a
Articolul 338 alineatul (1)		Anexa I punctul 14a
Articolul 338 alineatul (2)		Anexa I punctul 14b
Articolul 338 alineatul (3)		Anexa I punctul 14c
Articolul 338 alineatul (4)		Anexa I punctul 14a
Articolul 339 alineatul (1)		Anexa I punctul 17
Articolul 339 alineatul (2)		Anexa I punctul 18
Articolul 339 alineatul (3)		Anexa I punctul 19
Articolul 339 alineatul (4)		Anexa I punctul 20
Articolul 339 alineatul (5)		Anexa I punctul 21
Articolul 339 alineatul (6)		Anexa I punctul 22
Articolul 339 alineatul (7)		Anexa I punctul 23
Articolul 339 alineatul (8)		Anexa I punctul 24
Articolul 339 alineatul (9)		Anexa I punctul 25
Articolul 340 alineatul (1)		Anexa I punctul 26
Articolul 340 alineatul (2)		Anexa I punctul 27
Articolul 340 alineatul (3)		Anexa I punctul 28
Articolul 340 alineatul (4)		Anexa I punctul 29
Articolul 340 alineatul (5)		Anexa I punctul 30
Articolul 340 alineatul (6)		Anexa I punctul 31
Articolul 340 alineatul (7)		Anexa I punctul 32
Articolul 341 alineatul (1)		Anexa I punctul 33
Articolul 341 alineatul (2)		Anexa I punctul 33
Articolul 341 alineatul (3)		
Articolul 342		Anexa I punctul 34
Articolul 343		Anexa I punctul 36
Articolul 344 alineatul (1)		

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 344 alineatul (2)		Anexa I punctul 37
Articolul 344 alineatul (3)		Anexa I punctul 38
Articolul 345 alineatul (1)		Anexa I punctul 41
Articolul 345 alineatul (2)		Anexa I punctul 41
Articolul 346 alineatul (1)		Anexa I punctul 42
Articolul 346 alineatul (2)		
Articolul 346 alineatul (3)		Anexa I punctul 43
Articolul 346 alineatul (4)		Anexa I punctul 44
Articolul 346 alineatul (5)		Anexa I punctul 45
Articolul 346 alineatul (6)		Anexa I punctul 46
Articolul 347		Anexa I punctul 8
Articolul 348 alineatul (1)		Anexa I punctele 48-49
Articolul 348 alineatul (2)		Anexa I punctul 50
Articolul 349		Anexa I punctul 51
Articolul 350 alineatul (1)		Anexa I punctul 53
Articolul 350 alineatul (2)		Anexa I punctul 54
Articolul 350 alineatul (3)		Anexa I punctul 55
Articolul 350 alineatul (4)		Anexa I punctul 56
Articolul 351		Anexa III punctul 1
Articolul 352 alineatul (1)		Anexa III punctul 2.1
Articolul 352 alineatul (2)		Anexa III punctul 2.2.
Articolul 352 alineatul (3)		Anexa III punctul 2.1.
Articolul 352 alineatul (4)		Anexa III punctul 2.2.
Articolul 352 alineatul (5)		
Articolul 353 alineatul (1)		Anexa III punctul 2.1.
Articolul 353 alineatul (2)		Anexa III punctul 2.1.
Articolul 353 alineatul (3)		Anexa III punctul 2.1.
Articolul 354 alineatul (1)		Anexa III punctul 3.1.
Articolul 354 alineatul (2)		Anexa III punctul 3.2.

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 354 alineatul (3)		Anexa III punctul 3.2.
Articolul 354 alineatul (4)		
Articolul 355		
Articolul 356		
Articolul 357 alineatul (1)		Anexa IV punctul 1
Articolul 357 alineatul (2)		Anexa IV punctul 2
Articolul 357 alineatul (3)		Anexa IV punctul 3
Articolul 357 alineatul (4)		Anexa IV punctul 4
Articolul 357 alineatul (5)		Anexa IV punctul 6
Articolul 358 alineatul (1)		Anexa IV punctul 8
Articolul 358 alineatul (2)		Anexa IV punctul 9
Articolul 358 alineatul (3)		Anexa IV punctul 10
Articolul 358 alineatul (4)		Anexa IV punctul 12
Articolul 359 alineatul (1)		Anexa IV punctul 13
Articolul 359 alineatul (2)		Anexa IV punctul 14
Articolul 359 alineatul (3)		Anexa IV punctul 15
Articolul 359 alineatul (4)		Anexa IV punctul 16
Articolul 359 alineatul (5)		Anexa IV punctul 17
Articolul 359 alineatul (6)		Anexa IV punctul 18
Articolul 360 alineatul (1)		Anexa IV punctul 19
Articolul 360 alineatul (2)		Anexa IV punctul 20
Articolul 361		Anexa IV punctul 21
Articolul 362		
Articolul 363 alineatul (1)		Anexa V punctul 1
Articolul 363 alineatul (2)		
Articolul 363 alineatul (3)		
Articolul 364 alineatul (1)		Anexa V punctul 10b
Articolul 364 alineatul (2)		
Articolul 364 alineatul (3)		
Articolul 365 alineatul (1)		Anexa V punctul 10
Articolul 365 alineatul (2)		Anexa V punctul 10a

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 366 alineatul (1)		Anexa V punctul 7
Articolul 366 alineatul (2)		Anexa V punctul 8
Articolul 366 alineatul (3)		Anexa V punctul 9
Articolul 366 alineatul (4)		Anexa V punctul 10
Articolul 366 alineatul (5)		Anexa V punctul 8
Articolul 367 alineatul (1)		Anexa V punctul 11
Articolul 367 alineatul (2)		Anexa V punctul 12
Articolul 367 alineatul (3)		Anexa V punctul 12
Articolul 368 alineatul (1)		Anexa V punctul 2
Articolul 368 alineatul (2)		Anexa V punctul 2
Articolul 368 alineatul (3)		Anexa V punctul 5
Articolul 368 alineatul (4)		
Articolul 369 alineatul (1)		Anexa V punctul 3
Articolul 369 alineatul (2)		
Articolul 370 alineatul (1)		Anexa V punctul 5
Articolul 371 alineatul (1)		Anexa V punctul 5
Articolul 371 alineatul (2)		
Articolul 372		Anexa V punctul 5a
Articolul 373		Anexa V punctul 5b
Articolul 374 alineatul (1)		Anexa V punctul 5c
Articolul 374 alineatul (2)		Anexa V punctul 5d
Articolul 374 alineatul (3)		Anexa V punctul 5d
Articolul 374 alineatul (4)		Anexa V punctul 5d
Articolul 374 alineatul (5)		Anexa V punctul 5d
Articolul 374 alineatul (6)		Anexa V punctul 5d
Articolul 374 alineatul (7)		
Articolul 375 alineatul (1)		Anexa V punctul 5a
Articolul 375 alineatul (2)		Anexa V punctul 5e
Articolul 376 alineatul (1)		Anexa V punctul 5f
Articolul 376 alineatul (2)		Anexa V punctul 5g

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 376 alineatul (3)		Anexa V punctul 5h
Articolul 376 alineatul (4)		Anexa V punctul 5h
Articolul 376 alineatul (5)		Anexa V punctul 5i
Articolul 376 alineatul (6)		Anexa V punctul 5
Articolul 377		Anexa V punctul 5l
Articolul 378		Anexa II punctul 1
Articolul 379 alineatul (1)		Anexa II punctul 2
Articolul 379 alineatul (2)		Anexa II punctul 3
Articolul 379 alineatul (3)		Anexa II punctul 2
Articolul 380		Anexa II punctul 4
Articolul 381		
Articolul 382		
Articolul 383		
Articolul 384		
Articolul 385		
Articolul 386		
Articolul 387		Articolul 28 alineatul (1)
Articolul 388		
Articolul 389	Articolul 106 alineatul (1) primul paragraf	
Articolul 390 alineatul (1)	Articolul 106 alineatul (1) al doilea paragraf	
Articolul 390 alineatul (2)		
Articolul 390 alineatul (3)		Articolul 29 alineatul (1)
Articolul 390 alineatul (4)		Articolul 30 alineatul (1)
Articolul 390 alineatul (5)		Articolul 29 alineatul (2)
Articolul 390 alineatul (6)	Articolul 106 alineatul (2) primul paragraf	
Articolul 390 alineatul (7)	Articolul 106 alineatul (3)	
Articolul 390 alineatul (8)	Articolul 106 alineatul (2) al doilea și al treilea paragraf	
Articolul 391	Articolul 107	
Articolul 392	Articolul 108	

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 393	Articolul 109	
Articolul 394 alineatul (1)	Articolul 110 alineatul (1)	
Articolul 394 alineatul (2)	Articolul 110 alineatul (1)	
Articolul 394 alineatele (3) și (4)	Articolul 110 alineatul (2)	
Articolul 394 alineatul (4)	Articolul 110 alineatul (2)	
Articolul 395 alineatul (1)	Articolul 111 alineatul (1)	
Articolul 395 alineatul (2)		
Articolul 395 alineatul (3)	Articolul 111 alineatul (4) primul paragraf	
Articolul 395 alineatul (4)		Articolul 30 alineatul (4)
Articolul 395 alineatul (5)		Articolul 31
Articolul 395 alineatul (6)		
Articolul 395 alineatul (7)		
Articolul 395 alineatul (8)		
Articolul 396 alineatul (1)	Articolul 111 alineatul (4) primul și al doilea paragraf	
Articolul 396 alineatul (2)		
Articolul 397 alineatul (1)		Anexa VI punctul 1
Articolul 397 alineatul (2)		Anexa VI punctul 2
Articolul 397 alineatul (3)		Anexa VI punctul 3
Articolul 398		Articolul 32 alineatul (1)
Articolul 399 alineatul (1)	Articolul 112 alineatul (1)	
Articolul 399 alineatul (2)	Articolul 112 alineatul (2)	
Articolul 399 alineatul (3)	Articolul 112 alineatul (3)	
Articolul 399 alineatul (4)	Articolul 110 alineatul (3)	
Articolul 400 alineatul (1)	Articolul 113 alineatul (3)	
Articolul 400 alineatul (2)	Articolul 113 alineatul (4)	
Articolul 400 alineatul (3)		
Articolul 401 alineatul (1)	Articolul 114 alineatul (1)	
Articolul 401 alineatul (2)	Articolul 114 alineatul (2)	
Articolul 401 alineatul (3)	Articolul 114 alineatul (3)	
Articolul 402 alineatul (1)	Articolul 115 alineatul (1)	

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 402 alineatul (2)	Articolul 115 alineatul (2)	
Articolul 402 alineatul (3)		
Articolul 403 alineatul (1)	Articolul 117 alineatul (1)	
Articolul 403 alineatul (2)	Articolul 117 alineatul (2)	
Articolul 404	Articolul 122a alineatul (8)	
Articolul 405 alineatul (1)	Articolul 122a alineatul (1)	
Articolul 405 alineatul (2)	Articolul 122a alineatul (2)	
Articolul 405 alineatul (3)	Articolul 122a alineatul (3) primul paragraf	
Articolul 405 alineatul (4)	Articolul 122a alineatul (3) al doilea paragraf	
Articolul 406 alineatul (1)	Articolul 122a alineatul (4) și alineatul (5) al doilea paragraf	
Articolul 406 alineatul (2)	Articolul 122a alineatul (5) primul paragraf și alineatul (6) primul paragraf	
Articolul 407	Articolul 122a alineatul (5) al treilea paragraf	
Articolul 408	Articolul 122a alineatul (6) primul și al doilea paragraf	
Articolul 409	Articolul 122a alineatul (7)	
Articolul 410	Articolul 122a alineatul (10)	
Articolul 411		
Articolul 412		
Articolul 413		
Articolul 414		
Articolul 415		
Articolul 416		
Articolul 417		
Articolul 418		
Articolul 419		
Articolul 420		
Articolul 421		
Articolul 422		

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 423		
Articolul 424		
Articolul 425		
Articolul 426		
Articolul 427		
Articolul 428		
Articolul 429		
Articolul 430		
Articolul 431 alineatul (1)	Articolul 145 alineatul (1)	
Articolul 431 alineatul (2)	Articolul 145 alineatul (2)	
Articolul 431 alineatul (3)	Articolul 145 alineatul (3)	
Articolul 431 alineatul (4)	Articolul 145 alineatul (4)	
Articolul 432 alineatul (1)	Anexa XII partea I punctul 1 și Articolul 146 alineatul (1)	
Articolul 432 alineatul (2)	Articolul 146 alineatul (2) și Anexa XII partea I punctele 2 și 3	
Articolul 432 alineatul (3)	Articolul 146 alineatul (3)	
Articolul 433	Articolul 147 și Anexa XII partea I punctul 4	
Articolul 434 alineatul (1)	Articolul 148	
Articolul 434 alineatul (2)		
Articolul 435 alineatul (1)	Anexa XII partea II punctul 1	
Articolul 435 alineatul (2)		
Articolul 436	Anexa XII partea II punctul 2	
Articolul 437		
Articolul 438	Anexa XII partea II punctele 4 și 8	
Articolul 439	Anexa XII partea II punctul 5	
Articolul 440		
Articolul 441		
Articolul 442	Anexa XII partea II punctul 6	
Articolul 443		
Articolul 444	Anexa XII partea II punctul 7	

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 445	Anexa XII partea II punctul 9	
Articolul 446	Anexa XII partea II punctul 11	
Articolul 447	Anexa XII partea II punctul 12	
Articolul 448	Anexa XII partea II punctul 13	
Articolul 449	Anexa XII partea II punctul 14	
Articolul 450	Anexa XII partea II punctul 15	
Articolul 451		
Articolul 452	Anexa XII partea III punctul 1	
Articolul 453	Anexa XII partea III punctul 2	
Articolul 454	Anexa XII partea III punctul 3	
Articolul 455		
Articolul 456 primul paragraf	Articolul 150 alineatul (1)	Articolul 41
Articolul 456 al doilea paragraf		
Articolul 457		
Articolul 458		
Articolul 459		
Articolul 460		
Articolul 461		
Articolul 462 alineatul (1)	Articolul 151a	
Articolul 462 alineatul (2)	Articolul 151a	
Articolul 462 alineatul (3)	Articolul 151a	
Articolul 462 alineatul (4)		
Articolul 462 alineatul (5)		
Articolul 463		
Articolul 464		
Articolul 465		
Articolul 466		
Articolul 467		
Articolul 468		
Articolul 469		

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 470		
Articolul 471		
Articolul 472		
Articolul 473		
Articolul 474		
Articolul 475		
Articolul 476		
Articolul 477		
Articolul 478		
Articolul 479		
Articolul 480		
Articolul 481		
Articolul 482		
Articolul 483		
Articolul 484		
Articolul 485		
Articolul 486		
Articolul 487		
Articolul 488		
Articolul 489		
Articolul 490		
Articolul 491		
Articolul 492		
Articolul 493 alineatul (1)		
Articolul 493 alineatul (2)		
Articolul 494		
Articolul 495		
Articolul 496		
Articolul 497		
Articolul 498		

▼C2

Prezentul regulament	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 499		
Articolul 500		
Articolul 501		
Articolul 502		
Articolul 503		
Articolul 504		
Articolul 505		
Articolul 506		
Articolul 507		
Articolul 508		
Articolul 509		
Articolul 510		
Articolul 511		
Articolul 512		
Articolul 513		
Articolul 514		
Articolul 515		
Articolul 516		
Articolul 517		
Articolul 518		
Articolul 519		
Articolul 520		
Articolul 521		
Anexa I	Anexa II	
Anexa II	Anexa IV	
Anexa III		